

Cuprinsul revistelor din anul 1949

Revista nr. 2 - 15 ianuarie 1949

DESTINUL PĂMÂNTULUI DUPĂ SFÂRȘITUL ACESTEI LUMI - PAG. 3

Revista nr. 3 - 1 februarie 1949

STUDIUL BIBLIC O CERINȚĂ REGALĂ - PAG. 25

Revista nr. 4 - 15 februarie 1949

MÂNGĂIERE PENTRU POPORUL DEPORTAT - PAG. 47

Revista nr. 5 - 1 martie 1949

NOUL LEGĂMÂNT OBTINE SUCCESUL FINAL - PAG. 69

Revista nr. 6 - 15 martie 1949

SARCINI PURTATE DE CEI LIBERI ȘI TARI - PAG. 90

Revista nr. 7 - 1 aprilie 1949

SPERANȚA NAȚIUNILOR - PAG. 112

Revista nr. 8 - 15 aprilie 1949

READUCERE LA VIAȚĂ PRIN ÎNVIERE - PAG. 134

Revista nr. 10 - 15 mai 1949

OI, CAPRE ȘI FRAȚII REGELUI - PAG. 156

Revista nr. 11 - 1 iunie 1949

VIAȚĂ VEȘNICĂ PRIN MILĂ - PAG. 178

Revista nr. 12 - 15 iunie 1949

PARADIS - PAG. 200

Revista nr. 13 - 1 iulie 1949

PREZENȚA LUI MESIA - PAG. 222

Revista nr. 14 - 15 iulie 1949

SEMNULE CĂ MESIA ESTE PREZENT - PAG. 246

Revista nr. 15 - 1 august 1949

MANIFESTAREA PREZENȚEI LUI MESIA

- PAG. 268

Revista nr. 16 - 15 august 1949

ISRAEL

- PAG. 290

Revista nr. 17 - 1 septembrie 1949

„IADUL” FOLOSIT CA SPERIETOARE

- PAG. 312

Revista nr. 20 - 15 octombrie 1949

CÂNTARE DE BATJOCURĂ ÎMPOTRIVA LUI
SATAN DIAVOLUL

- PAG. 334

Revista nr. 22 - 15 noiembrie 1949

CALEA MULT MAI MINUNATĂ A IUBIRII

- PAG. 356

Revista nr. 23 - 1 decembrie 1949

EXPRIMAREA IUBIRII

- PAG. 378

Revista nr. 24 - 15 decembrie 1949

„PROPOVĂDUIȚI CUVÂNTUL”

- PAG. 398

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

15 IANUARIE 1949

Nr. 2

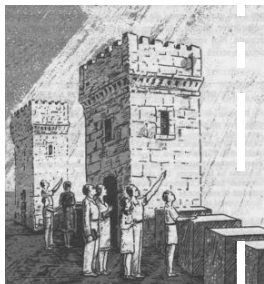
Cuprins:

DESTINUL PĂMÂNTULUI DUPĂ SFÂRȘITUL ACESTEI LUMI	- Pag. 3
ACTIVITĂȚI ALE SUPUȘILOR DOMNIEI DE O MIE DE ANI	- Pag. 8
FRĂIE PĂRINTEȘTI ÎMPOTRIVA DELINCVENȚEI JUVENILE	- Pag. 14
CĂINȚA ȘI SMERENIA LUI IOSIA ÎNLĂTURĂ DEZASTRUL	- Pag. 17
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag. 20

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5, Ontario, Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

15 Ianuarie 1949

Nr. 2

DESTINUL PĂMÂNTULUI DUPĂ SFÂRȘITUL ACESTEI LUMI

„Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce sta pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.” – Apoc. 20:11 și 21:1.

IEHOVA este Cel maiestuos care stă ca Judecător pe „marele tron alb” din ceruri. Către El se înalță rugăciunea de acum nouăsprezece sute de ani: „Tatăl nostru din cer, venerat să fie numele Tău! Să vină Împărăția Ta! Să se facă voința Ta pe pământ, cum se face în cer!” (Mat. 6:9, 10, *AAT*). Evident că, în timpul când a fost învățată pentru prima dată această rugăciune model, Împărăția lui Iehova Dumnezeu, Tatăl, nu venise încă pe Pământul nostru și voința Sa nu se făcea pe Pământ, așa cum era în ceruri, unde El locuiește în dreptate. Cerurile și pământul sunt creația Lui și astfel planeta noastră Pământ este un loc peste care va domni Împărăția Sa și unde voința Lui dreaptă se va face printre toți supușii Lui pământești, la fel ca în restul universului. El a avut un minunat scop în crearea pământului și scopul Său nu va fi împiedicat și nu va rămâne nerealizat. La timpul Său hotărât, El va avea Pământul complet locuit cu bărbați perfecți și femei perfecte, fiecare din aceștia fiind un supus devotat care va face din iubire voința divină. Acest scop este înregistrat cu litere de neșters în aceste cuvinte: „Căci așa zice Iehova care a creat cerurile, Dumnezeu care a făcut Pământul și l-a format, care l-a așezat și l-a creat nu inutil [sau nu degeaba], care l-a făcut să fie locuit: Eu sunt Iehova, și nu mai este altul” (Isa. 45:18, *ASV*, margin.). În armonie cu scopul Său, în cele din urmă El și-a luat acum puterea cea mare pentru a domni și pentru a face ca autoritatea tronului Său să fie resimțită de toți oamenii de pe Pământ – Apoc. 11:17, 18.

² Nu există nici un motiv cunoscut pentru care Iehova Dumnezeu să distrugă planeta noastră pământ, care este o parte a unui Univers creat de El acum necunoscute trilioane de ani. Ce motiv ar exista ca El să distrugă pământul, după ce scopul Său cu privire la acesta este realizat și voința Sa sfântă se face în mod perfect pe el de către toți locuitorii lui umani? Totuși, vei întreba tu, de ce viziunea dată apostolului Ioan spune că atunci când Dumnezeu stă pe marele Său tron alb al judecății și își întoarce fața către Pământul nostru, pentru a-i da atenția necesară, „pământul și cerul au fugit” dinaintea Lui? (Apoc. 20:11). Aceasta se întâmplă deoarece asemenea pământ și cer sunt simbolice. Ele nu sunt Pământul și cerul literale pe care le-a creat *El*. Referitor la cerul și Pământul pe care le-a făcut El și care, prin urmare, sunt bune, citim: „Așa zice Iehova: Cerul este tronul Meu și pământul este așternutul picioarelor Mele” (Isa. 66:1, *ASV*). În mod rațional, Iehova Dumnezeu, Creatorul, nu-și va distruge tronul și așternutul picioarelor. Sanctuarul Său este în ceruri și Pământul este la fel de veșnic ca el, deoarece citim: „El și-a zidit sanctuarul ca înălțimile, ca pământul pe care l-a întemeiat pe veci” (Ps. 78:69, *ASV*). Observând că Pământul și cerul literale pe care Dumnezeu le-a creat trebuie să rămână pe veci, potrivit scopului Său bun, atunci trebuie să înțelegem că cerul și pământul care fug sunt simbolice. Ele sunt dezaprobată de Dumnezeu, deoarece sunt create de dușmanii Lui și trebuie să facă loc glorioasei Împărății a lui Dumnezeu.

³ Faptul că „nu s-a mai găsit loc pentru ele” (Apoc. 20:11) arată că acest *cer* și acest *pământ* dezaprobată sunt nimicite. Fuga lor în nimicire are loc la sfârșitul acestei lumi. Multe scripturi arată aceasta. De exemplu, apostolul Petru vorbește mai întâi despre sfârșitul lumii dinainte de potop din timpul lui Noe și apoi descrie sfârșitul lumii prezente într-un necaz ca de foc, zicând: „Voi ...

așteptați și vă grăbiți în legătură cu venirea zilei lui Dumnezeu, prin care cerurile, fiind în flăcări, vor dispărea și elementele se vor topi din pricina căldurii aceluia foc! Dar noi, potrivit promisiunilor Sale, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, unde va locui dreptatea” (2Pet. 3:12,13, traducerea *Confraternității Catolice*). Prin urmare, este clar că fuga *cerului* și a *pământului* dinaintea lui Dumnezeu, aflat pe tronul Său mare și alb, are loc înainte de domnia de o mie de ani a lui Isus Cristos, Fiul Său. Așa stând lucrurile, atunci nimicirea acestui cer și a acestui pământ corespunde cu lucrurile descrise la Apocalipsa 19:11 - 20:3. De ce așa ? Fiindcă lucrurile descrise acolo au loc în cer și pe pământ imediat înainte să înceapă domnia de o mie de ani a lui Cristos.

⁴ Folosind multe expresii simbolice, Apocalipsa 19:11-21 descrie apariția Conducătorului de drept al omenirii, Isus Cristos, Regele regilor și Domnul domnilor, și războiul total pe care „împărații pământului și armatele lor” îl duc împotriva Lui. Apocalipsa nu face nici o diferență politică între vreunul din acești împărați sau domnitori pământești, ci arată că toți sunt împotriva Lui și toți sunt de partea fiarei simbolice și a profetului fals. Toți sunt o parte a acestei lumi condamnate.

⁵ Noi lăsăm pe toți oamenii sinceri să judece dacă această lume acționează asemenea fiarelor și urmează profețiile false contrare Cuvântului lui Dumnezeu. Rămâne faptul că toți „împărații pământului”, fie din creștinătate, fie din afara ei, nu vor ca adevăratul și viul Isus Cristos să domnească peste această planetă cu putere absolută. Ei înșiși vor să domine Pământul prin formele lor de guvernare politică. În acest efort politic acești „împărați ai pământului” au rugăciunile și sprijinul tuturor liderilor religioși din interiorul și din afara creștinătății. Descriind nimicirea tuturor acestor „împărați ai pământului”, a susținătorilor și a celor ce îi urmează la sfârșitul lumii, Apocalipsa 19:20,21 zice: „Și fiara a fost prinsă și împreună cu ea profetul fals, care făcuse semne înaintea ei, cu care îi sedusesse pe cei care primiseră semnul fiarei și idolatrizaseră chipul ei. Aceștia doi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă. Ceilalți au fost uciși de sabia care ieșea din gura Celui ce sta călare pe cal [Isus Cristos]; și toate păsările s-au saturat de carnea lor” (Apoc. 19:20,21, *Douay*). Aceasta arată că sfârșitul acestei lumi va fi marcat de o îngrozitoare pierdere de vieți omenești și că multe trupuri vor zăcea peste tot neîngropate, ca hrană pentru fiarele sălbatice și păsările care se hrănesc cu stârvuri. Aceasta va însemna împlinirea completă a profeției din Ieremia 25:31-33:

⁶ „Așa zice Iehova al oștirilor: Iată, nenorocirea își va face apariția din națiune în națiune și o mare furtună se va ridica de la marginile pământului. Cei pe care-i va nimici Iehova în ziua aceea vor zăcea de la un capăt la celălalt al pământului; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați; vor fi ca bălegarul pe fața pământului.” – *ASV*.

⁷ Profeția de la Ezechiel 39:1-21, care dă amănunte despre lupta lui Gog și Magog, împreună cu toți aliații lui Gog la sfârșitul acestei lumi, se referă la același lucru ca profețiile amintite mai sus de la Apocalipsa și Ieremia. Toți observatorii politici de astăzi trebuie să fie de acord că o astfel de nimicire în masă a „împăraților pământului”, împreună cu cei care îi susțin și îi urmează, va însemna sfârșitul așa-numitei noastre „civilizații” prezente, sfârșitul organizației noastre prezente pământești și al aranjamentului de lucruri. Și în această eră electronică, cu bomba ei atomică, cine poate să spună că sfârșitul prezentului aranjament pământesc al societății umane nu va fi chiar într-un timp *incandescent* atât literal, cât și figurat? O astfel de nimicire a tuturor aranjamentelor prezente politice, comerciale și religioase, aflate sub dezaprobarea lui Dumnezeu, înseamnă ceea ce este simbolizat prin fuga *pământului* dinaintea Lui. Și dacă nu se va mai găsi loc pentru el, atunci cu siguranță acesta nu va mai exista niciodată pe planeta noastră Pământ, care este așternutul picioarelor lui Dumnezeu.

⁸ În armonie cu acest fapt, Apocalipsa 19:20 prezice că „fiara” și „profetul fals” vor fi aruncați de vii „în iazul de foc care arde cu pucioasă”, iar Apocalipsa 20:14,15 zice: „Aceasta este moartea a doua – iazul de foc. Oricine al cărui nume n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc” (*AAT*). În mod clar lucrurile simbolizate de „fiară” și „profetul fals” sunt judecate ca nedemne să mai trăiască. Ele merită nimicirea, deoarece îi îndeamnă pe „împărații pământului și armatele lor” să lupte împotriva Regelui regilor și Domnului domnilor al lui Dumnezeu.

FUGA CERURILOR

⁹ Chiar și într-un sens literal, planeta noastră Pământ este dominată de cerurile din care soarele, luna și stelele exercită o acțiune asupra lui, iar razele cosmice se răsfrâng neîncetat asupra lui. În mod asemănător, pământul simbolic, aranjamentul de astăzi al societății umane, este afectat și dominat de creaturi inteligente superioare nevăzute. Organizația alcătuită din astfel de creaturi inteligente superioare nevăzute reprezintă cerul simbolic despre care vorbește Biblia. Din vremea potopului din zilele lui Noe un astfel de cer este nelegiuit. El exercită asupra societății umane doar o influență spre egoism și neleguire. Multor oameni le-ar plăcea să se debaraseze de influența nefastă a acestui cer rău, dar până în aceste zile ei n-au putut să facă aceasta. Este imposibil ca omenirea să scape de dominația nevăzută a acestui cer. Atotputernicul Dumnezeu Iehova este Singurul capabil să-l distrugă și în curând El va face aceasta prin Isus Cristos, Regele regilor și Domnul domnilor. După ce descrie mai întâi cum pământul simbolic va fugi și nu se va mai găsi loc pentru el, viziunea din Apocalipsa arată imediat cum va avea loc fuga cerului simbolic dinaintea feței Judecătorului Suprem, aflat pe marele Său tron alb. La Apocalipsa 20:1-3 apostolul Ioan zice:

¹⁰ „Și am văzut coborându-se din cer un înger, având în mână cheia abisului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan, l-a legat pentru o mie de ani și l-a aruncat în abis, l-a închis și a pecetluit intrarea la el, ca să nu mai înșele națiunile până se vor încheia cei o mie de ani; după aceasta el trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.” – *ASV*.

¹¹ În felul acesta, viziunea prezice în mod ilustrativ că la sfârșitul acestei lumi Diavolul va fi legat și aruncat în abis. Aceasta va avea loc cu o mie de ani înainte ca el să fie aruncat în „iazul de foc”, unde se vor afla „fiara” și „profetul fals”. Așa cum arăta *Turnul de veghere* în numărul său din 1 octombrie 1948, îngerul sau reprezentantul lui Dumnezeu care îl leagă pe Satan Diavolul și îl aruncă în abisul restricției este Isus Cristos, căruia i-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ. De la întronarea lui Isus Cristos în cer în anul 1914, Satan Diavolul a fost aruncat din cer, și îngerii lui răi împreună cu el, fiind limitați în preajma Pământului nostru. Aceștia sunt cei responsabili de vaiurile politice, comerciale, religioase, sociale și fizice care au venit peste omenire din 1918 încoace. Ca dovadă a acestui fapt, Apocalipsa 12:12 spune: „Vai de voi pământ și mare! Căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme”. De mii de ani îngerii răi lucrează împreună cu Diavolul, amăgind lumea întregă; de aceea, dacă „balaurul, acel șarpe vechi care este Diavolul și Satana”, nu va mai înșela națiunile timp de o mie de ani, și îngerii lui trebuie să fie reținuți împreună cu el când acesta va fi împiedicat de la lucrarea lui înșelătoare. Apocalipsa 20:1-3 nu spune precis că îngerii lui Satan vor fi aruncați în abis împreună cu „balaurul, acel șarpe vechi care este Diavolul și Satana”. Dar îngerii lui au fost aruncați pe pământ împreună cu el, ceea ce înseamnă că mai târziu, când el este aruncat în abis, și îngerii sau demonii lui vor fi reținuți în abis împreună cu el.

¹² Legarea și aruncarea în abis a șarpelui, a Diavolului, este ceea ce se înțelege prin zdrobirea capului șarpelui. Îngerii lui trebuie să fie zdrobiți împreună cu el. Întorcându-ne în grădina Eden, Dumnezeu i-a zis Șarpelui, Diavolului: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; el îți va zdrobi capul și tu îi vei pândi călcâiul” (Gen. 3:15, *Confrat. Cat.*) Îngerii sau demonii răi sunt o parte a seminței Șarpelui; ei sunt partea spirituală sau nevăzută. Deoarece Sămânța femeii lui Dumnezeu, anume Isus Cristos, reține sămânța Șarpelui împreună cu acesta, atunci restricționarea demonilor răi pare să însemne aruncarea lor în abis împreună cu Diavolul, „prințul demonilor”. Dintotdeauna, demonilor le-a fost frică să meargă în abis. Observați relatarea Evangheliei despre întâlnirea dintre Isus și un om aflat sub controlul multor asemenea demoni spirite: „Și când l-a văzut pe Isus, a țipat, a căzut înaintea Lui și a zis cu glas tare: Ce am eu a face cu Tine, Isus, Fiul Dumnezeului Cel Prea Înalt? Te implor, nu mă chinui [grecește *basanidzo*]. Căci El îi porunca spiritului necurat să iasă din om. Fiindcă de multe ori acesta punea stăpânire pe el; și el era ținut sub pază, legat cu lanțuri și cătușe; și, rupând legăturile în bucăți, era mânat de demon în pustiu. Și Isus l-a întrebat: Care îți este numele? El i-a zis: Legiune; căci mulți demoni intraseră în el. Și ei l-au implorat să nu le poruncească să plece în abis”. Nu atunci era

timpul potrivit ca Isus să-l lege și să-l arunce în abis pe Satan, prințul demonilor. De aceea, Isus nu i-a chinuit atunci pe demoni, aruncându-i în abis. – Luca 8:26-33, *ASV*.

¹³ Satan Diavolul și legiunile sale de demoni alcătuiesc un mare imperiu nevăzut, unul nu al cărnii și sângelui, ci al spiritului. Aceștia sunt cei pe care-i are în vedere Pavel când le scrie tovarășilor săi creștini: „Lupta noastră nu este împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva stăpânilor și puterilor, împotriva domnitorilor acestui întuneric, împotriva forțelor spirituale ale răutății de sus.” (Efes. 6:12, *Confrat. Cat.*). Din timpul potopului din zilele lui Noe, aceste spirite organizate sub prințul demonilor alcătuiesc cerurile simbolice, „cerurile care sunt acum”, așa cum le numește apostolul Petru (2Pet. 3:7, *ibid*). Atunci, acestea sunt *cerurile* care vor fi nimicite la acest sfârșit al lumii, și nu creația lui Iehova Dumnezeu, soarele, luna, stelele și nebuloasele. Acum, viziunea pe care Ioan a avut-o arată că nimicirea cerurilor rele va veni după ce Satan Diavolul va fi martor la anihilarea nelegiuitei sale organizații pământești. De aceea, nimicirea cerurilor, prin aruncarea în abis a lui Satan și a îngerilor săi demoni, este ilustrată prin fuga cerurilor, pentru a nu mai fi niciodată organizate din nou, așa cum sunt de mii de ani de la potop. Dar gloriosul soare, luna și stelele de pe cerurile literale vor rămâne pentru totdeauna. Ca dovadă, Psalmii 72:5,7 spune despre domnia lui Cristos, „Fiul lui David”:

¹⁴ „Așa că se vor teme de Tine cât va fi soarele și cât se va arăta luna, din neam în neam. În zilele lui va înflori cel neprihănit și va fi belșug de pace până nu va mai fi lună”. Iar Psalmii 89:35-37 spune: „Am jurat odată pe sfințenia Mea: Să mint Eu oare lui David? Sămânța [Cristos] lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna, va dăinui pe vecie și ca martorul credincios din cer”.

NICIODATA UN PĂMÂNT PĂRĂSIT

¹⁵ Unii religioși învață în mod greșit că legarea și aruncarea lui Satan în abis înseamnă că el se va plimba liber pe pământ în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, dar că în acel timp pământul va fi absolut pustiu și gol, așa cum a fost la început, astfel încât Satan nu va fi în contact cu națiunile pământești pentru a le ispiti și a le înșela. Într-adevăr, domnia de o mie de ani a lui Cristos și întemnițarea lui Satan în abis continuă în aceeași perioadă de timp, dar este o greșeală religioasă să aplici la pământul din acel timp următoarele profeții din Scriptură:

„Iată, Iehova face pământul pustiu și gol, îl răstoarnă și-i împrăștie locuitorii peste tot. ... Pământul va fi complet pustiit și lăsat gol; căci Iehova a rostit acest cuvânt. Pământul plânge și se stinge, lumea lăncezește și suferă, oamenii semeți de pe pământ se chinuiesc. Și pământul este pângărit de locuitorii lui; deoarece ei au călcat legile, n-au respectat poruncile, au călcat legământul cel veșnic. De aceea blestemul înghite pământul și cei care locuiesc pe el sunt găsiți vinovați; de aceea locuitorii pământului sunt arși și câțiva oameni lăsați.” – Isa. 24:1-6, *ASV*.

¹⁶ Această profeție și-a avut prima împlinire asupra țării lui Iuda și a Ierusalimului acum douăzeci și cinci de secole, dar ea are o împlinire mai mare și finală asupra organizației creștinătății la acest sfârșit al lumii. Țara lui Iuda, și nu întregul nostru glob, a fost cea pe care Iehova a lăsat-o nelocuită, fără locuitorii ei necredincioși, în anul 607 î.C. În acest scop, El i-a permis puternicului cuceritor babilonian, Nebucadnețar, să invadeze acea țară și să-i pustiească orașele și cetățile, și chiar capitala ei Ierusalim, iar apoi să deporteze în Babilon majoritatea supraviețuitorilor evrei. Chiar și cei care au fost lăsați în țară, în cele din urmă le-a fost teamă și au fugit jos în Egipt. În felul acesta, Iehova și-a adus blestemul peste Țara Promisiunii, care a fost profanată, și a lăsat-o fără oameni și animale domestice, de parcă ar fi fost un vas pe care El l-a răsturnat pentru a-i vărsa conținutul. El nu a depopulat atunci întreg globul, ci a lăsat pe pământ națiunile păgâne, ca acestea să domine globul pentru „șapte timpuri” și i-a împrăștiat pe foștii locuitori evrei ai Iudeei printre toate aceste națiuni păgâne. Pentru următorii 70 de ani El a lăsat țara lui Iuda să zacă părăsită, cu toate cetățile ei în ruină, cu templul din Ierusalim jefuit și ars și cu câmpurile și pădurile neîngrijite. Așa că țara a devenit ca un pustiu, locul fiarelor sălbatice și al păsărilor.

¹⁷ A existat totuși o rămășiță credincioasă între acei iudei care au fost împrăștiți printre națiuni și, referitor la aceștia, capitolul 24 din Isaia spune în continuare: „De aceea, locuitorii

pământului se risipesc și puțini sunt muritorii care rămân. ... Căci așa va fi pe pământ, printre oameni, ca atunci când este scuturat măslinul, sau când s-a încheiat culesul viilor. Acolo oamenii își înalță glasul, cântă de bucurie, la maiestatea DOMNULUI ei strigă mai tare decât marea: ‘Glorificați deci pe DOMNUL peste tot, în țările de pe coasta mării lăudați numele DOMNULUI, Dumnezeului lui Israel!’ De la marginea pământului auzim cântări de laudă: ‘Glorie celor drepti!’” Ultimul verset al capitolului arată că împlinirea completă a acestei profeții are loc la timpul când Iehova Dumnezeu îl întronează pe Regele Său uns, Isus Cristos, pentru a domni în numele Lui: „Căci DOMNUL oștirilor va fi rege pe Muntele Sion și își va descoperi gloria înaintea bătrânilor Săi din Ierusalim.” – Isa. 24:6,13-16,23, *AAT*.

¹⁸ Același lucru este adevărat cu privire la profeția din Ieremia 4:22-28, anume: „Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii beți și n-au nici o înțelegere; știu să facă răul, dar să facă binele n-au nici o cunoștință. Privesc pământul și iată că este pustiu și gol; privesc cerurile și n-au nici o lumină. Privesc munții și iată că tremură, și toate dealurile se mișcă încoace și-ncolo. Privesc și iată, nu mai este nici un om și toate păsările cerului au fugit. Privesc și iată, terenul roditor este un pustiu și toate cetățile de acolo au fost nimicite la prezența lui Iehova și înaintea mâniei Lui aprinse. Căci așa zice Iehova: Întreaga țară va fi o paragină; totuși nu voi aduce un sfârșit complet. Pentru aceasta pământul va plânge și cerurile de sus vor fi întunecate; deoarece Eu am vorbit, am hotărât și nu Îmi va părea rău, nici nu Mă voi răzgândi.” – *ASV*.

¹⁹ În aceste versete, Ieremia a fost inspirat să profețească primul despre pustiirea de 70 de ani a țării poporului ales al lui Iehova, izraeliții, din anul 607 î.C până în 537 î.C. În decursul aceluși timp, țara lui Iuda și Ierusalimul au fost pustii și goale, iar favoarea cerului n-a mai strălucit peste ele. Iuda a fost sub blestemul divin și în ea „n-a mai existat nici un om”. Din acest motiv ea a devenit un pustiu. Nu numai în acest capitol al patrulea, ci în toată cartea lui Ieremia, acesta descrie cum urma să aibă loc această stare pustiită și lipsită de locuitori a lui Iuda și a Ierusalimului prin invazia hoardelor babiloniene, nimicirea cetăților iudaice, deportarea majorității supraviețuitorilor în Babilon și fuga celor rămași în Egipt. De exemplu, Ieremia 36:29 zice: „Împăratul Babilonului va veni, va nimici țara aceasta și va nimici din ea oamenii și dobitoacele”. La sfârșitul celor 70 de ani de pustiire, profeția lui Iehova prin Ieremia s-a împlinit: „Se vor cumpăra iarăși ogoare în țara aceasta, despre care ziceți că este o pustie fără oameni și fără dobitoace, și că este dată în mâinile haldeilor.” (Ier. 32:43; și 33:10-13). Și prin Ezechiel Iehova a profețit pustițiilor „munți ai lui Israel”: „Voi înmulți în mijlocul vostru oamenii și animalele; și ei vor crește și vor fi roditori; voi face să fiți locuiți așa cum erați odinioară, ... și veți ști că Eu sunt Iehova.” – Ezec. 36:8-11, *ASV*.

²⁰ Da, țara lui Iuda a fost depopulată timp de șaptezeci de ani, dar aceasta nu ilustrează un glob depopulat, haotic și fără formă, în decursul mieii de ani în care Satan Diavolul va fi legat. Nu; ci că pustiirea completă care a venit peste Iuda din vechime, pentru necredințioșia iudeilor, a ilustrat în mod profetic nimicirea completă care urmează să vină curând peste corespondenta ei modernă, organizația creștinătății. Deoarece mărturisește că este creștină, dar este plină de păgânism și aduce ocară pe numele sfânt al lui Dumnezeu, creștinătatea va fi nimicită la sfârșitul acestei lumi. Ea nu va mai fi restatornică niciodată, deoarece adevărații creștini, care sunt membrii ai „trupului lui Cristos”, vor intra în moștenirea lor cerească pentru a domni împreună cu El o mie de ani. În felul acesta, adevărata bază pentru a numi oricare parte a globului nostru „creștinătate” va fi fost îndepărtată pentru totdeauna. Sfârșitul acestei lumi va avea ca rezultat nu doar nimicirea așa-numitei „creștinătăți”, ci și a întregului pământ simbolic, organizația văzută a Diavolului a societății umane. Totuși, aceasta nu va avea ca rezultat o planetă complet depopulată.

²¹ Precizând sfârșitul acestei lumi, Isus a zis: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului”. Potopul a nimicit pe toți cei care n-au cunoscut ziua și ceasul venirii acestuia și n-au intrat în corabie; dar a nimicit el pe Noe și familia lui care au intrat în corabie? Nu! (Mat. 24:37-39). În același mod, sfârșitul acestei lumi va nimici creștinătatea și restul omenirii nelegiuite, dar cei care acum iau poziție în susținerea suveranității universale a lui Iehova și a Împărăției Sale prin Isus Cristos au promisiunea supraviețuirii sfârșitului acestei lumi, așa cum Noe și familia lui au trecut vii prin potopul global. Destinul glorios al pământului abia va începe după sfârșitul acestei lumi!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care a fost scopul de neînving al lui Dumnezeu în crearea pământului nostru?
2. De ce, în pofida a ceea ce arată Apocalipsa 20:11, Pământul nostru nu va trece?
3. Când are loc fuga cerului și a pământului vechi?
- 4-6. Cum ilustrează Apocalipsa și Ieremia nimicirea pământului?
- 7, 8. Ce va însemna nimicirea împăraților pământului și a celor care îi susțin?
- 9, 10. Care cer va fugi și cum este ilustrat acest lucru?
11. Când va fi Satan aruncat în abis și de ce nu singur?
12. Ce înseamnă pentru Satan și demoni zdrobirea capului șarpelui?
- 13, 14. Care ceruri vor fi nimicite și care vor rămâne? Cum dovediți?
15. Cum este explicată greșit aruncarea lui Satan în abis, cu Isaia 24:1-6?
- 16, 17. Cum și-a avut Isaia 24:1-6 prima împlinire?
- 18, 19. Cum și-a avut Ieremia 4:22-28 prima împlinire?
- 20, 21. De ce împlinirea completă a acestei profeții nu va însemna un pământ depopulat în timpul când Satan va fi legat?

ACTIVITĂȚI ALE SUPUȘILOR DOMNIEI DE O MIE DE ANI

¹ Când Noe și familia sa au ieșit din corabie în următorul an după potopul de 40 de zile, au început repopularea pământului uscat, în ascultare de porunca lui Dumnezeu. Citim: „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul” (Gen. 9:1,7). Asemenea fiilor și nurorilor lui Noe, o mulțime nenumărată de persoane cu bunăvoință, consacrate lui Iehova Dumnezeu prin Cristos, vor supraviețui sfârșitului acestei lumi. Noi nu trebuie să credem că mariajul și nașterea de copii vor înceta imediat, ci supraviețuitorii se vor bucura de același privilegiu al căsătoriei și al creșterii de copii, așa cum au făcut fiii și nurorile lui Noe. Exprimarea din partea lui Dumnezeu a unui mandat de a se înmulți către familia lui Noe, ilustrează fără îndoială că El va emite un mandat asemănător supraviețuitorilor cu bunăvoință ai sfârșitului acestei lumi. Atunci va începe „pământul nou” și de la începutul lui va crește populația pământului în ascultare de mandatul divin de a se înmulți. „Cerurile noi” vor revărsa atunci binecuvântări.

² Prin urmare, este clar că legarea și aruncarea în abis pentru o mie de ani a lui Satan Diavolul, ca să-l împiedice să mai înșele națiunile, n-ar putea însemna din punct de vedere scriptural reducerea globului nostru terestru la o masă haotică și fără formă și limitarea lui Satan la acest pământ pârjolit și nepopulat, fără nici un om pe el pe care să-l înșele. Așa cum am arătat în numărul nostru din 1 octombrie 1948, abisul înseamnă o stare de izolare pentru el și demonii lui, în care vor fi total inactivi, o stare a existenței întrerupte. Așa cum Scripturile spun că Isus a mers în abis când a murit și a fost înmormântat, tot la fel când Satan și demonii lui sunt puși în abisul pecetluit, aceasta înseamnă lipsă de viață pentru ei. – Rom. 10:7, *ASV*; *Confrat. Cat.*

³ Acești supraviețuitori cu bunăvoință ai sfârșitului lumii devin primii supuși ai Regelui milenar. Începându-și domnia peste ei, Isus Cristos își începe domnia de o mie de ani peste pământul curățit. El va domni din cer, așa cum Satan, „prințul acestei lumi” a domnit peste această lume rea prezentă până când el și demonii lui au fost aruncați din cer jos pe acest pământ (Apoc. 12:9-13). Membrii credincioși ai „trupului lui Cristos” vor domni împreună cu El din cer, care este tronul lui Dumnezeu. Referitor la aceasta Apocalipsa 20:4-6 zice: „Și am văzut niște scaune de domnie și pe cei care stăteau pe ele, și lor le-a fost încredințată judecata; și am văzut sufletele celor care li se tăiasă capul pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu și care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei și nu primiseră semnul pe frunte și pe mână; ei au trăit și au domnit împreună cu Cristos o mie de ani. Ceilalți morți n-au trăit până nu s-au încheiat cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Binecuvântați și sfinți sunt cei care au parte de întâia înviere; asupra

acestora moartea a doua nu are nici o putere; ci ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos și vor domni împreună cu El o mie de ani.” – *ASV*.

⁴ Observați că versetul patru spune despre acei creștini credincioși care stau pe scaune de domnie cu Cristos în decursul domniei Sale: „Și lor le-a fost încredințată judecata”. Aceasta n-ar putea însemna că ei vor fi judecați după ce vor sta pe scaune de domnie pentru a domni cu Cristos, căci ei vor fi biruit deja această lume condusă de Diavol și vor fi fost socotiți demni să trăiască și să domnească împreună cu Cristos, așa cum au și suferit și au murit împreună cu El. Așadar încredințarea judecării lor înseamnă că ei vor fi numiți să-i judece pe alții. Ei au fost „împuterniciți să acționeze ca judecători” (*A.A.T.*). Apostolul Pavel a arătat spre acest privilegiu, zicând tovarășilor săi creștini: „Nu știți că creștinii vor fi judecătorii lumii? Și dacă lumea va veni înaintea voastră pentru judecată, sunteți voi nepotrivii să hotărâți cazurile cele mai neînsemnate? Nu știți că noi vom fi judecătorii îngerilor, ca să nu mai vorbim de chestiuni mărunte?” (1Cor. 6:2,3, *AAT*). Așa că atunci când Isus Cristos va judeca pe oameni și îngeri în lumea nouă a dreptății, acești biruitori credincioși, care stau pe scaune de domnie alături de El, vor acționa ca judecători asociați împreună cu El.

⁵ Da, ei vor fi și „preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos”, spune versetul 6. Aceasta înseamnă că ei se vor alătura Marelui Preot al lui Dumnezeu, Isus Cristos, în transmiterea omenirii de pe pământ a beneficiilor jertfei de răscumpărare pe care El le-a furnizat când și-a jertfit viața umană. Isus Cristos a fost prefigurat de fratele lui Moise, Aaron, care a fost făcut mare preot al națiunii Israel. Aaron a avut patru fii și aceștia au fost făcuți ajutoarele lui ca sub-preoți. În această ipostază ei au prefigurat membrii „trupului lui Cristos”, care sunt făcuți preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos. În ziua anuală a ispășirii, Marele Preot Aaron oferea jertfa mai întâi pentru păcatele sale și ale celor din casa lui. După aceea, el aducea jertfe pentru păcatele celorlalți izraeliți (Lev. 16:11-17). Aceasta a prefigurat că cei 144.000 de membrii ai „trupului lui Cristos” primesc primii foloasele directe ale jertfei de răscumpărare a lui Cristos, da, acum, în cursul acestei lumi. Din acest motiv ei sunt acum îndreptățiți prin credință și li se dă privilegiul de a se prezenta ca „jertfe vii” la Dumnezeu prin Cristos, pentru a suferi și a muri asemenea Lui, ca și ei să aibă o înviere spirituală, „întâia înviere” și să domnească împreună cu El pe tronul ceresc. Atunci, la fel cum Marele Preot Aaron oferea jertfe pentru Israel în general cu ajutorul fiilor săi preotești, tot așa tovarășii preoți ai lui Cristos I se vor alătura ca Mare Preot, împărțind omenirii beneficiile jertfei Sale de răscumpărare în decursul domniei Lui de o mie de ani. În nici un alt mod oamenii de pe pământ din lumea nouă nu vor putea câștiga darul vieții veșnice, fiind atunci îndreptățiți pe deplin la viață fără sfârșit, ca oameni perfecți.

⁶ În prezent, imperfecții domnitori politici umani domnesc peste întreg pământul și toată omenirea suferă. Dar profeția spune că trebuie să vină timpul, și el este aproape, când „domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta” (Dan. 7:27). În decursul mii de ani a domniei lui Cristos, această profeție se va împlini cu cei 144.000 de membrii ai trupului lui Cristos, căci atunci ei nu doar că vor sta pe tron și vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos, ci vor și „domni împreună cu El o mie de ani”.

⁷ Nu, ei nu vor domni peste un pământ haotic, fără formă și carbonizat, cu Diavolul închis singur pe el. Regii trebuie să aibă supuși peste care să domnească și un pământ depopulat nu le-ar furniza astfel de supuși. Așa că ei vor domni peste omenirea care are nevoie de un guvern perfect, începând cu supraviețuirii cu bunăvoință ai sfârșitului acestei lumi. Sub domnia lor împreună cu Cristos, întregul pământ va fi supus pentru binele locuitorilor lui și va deveni un paradis asemenea grădinii Eden; supraviețuirii cu bunăvoință ai sfârșitului acestei lumi vor avea o parte în acea lucrare de transformare chiar de la începutul ei. Noi nu știm acum cât timp va lua până când toți distrugătorii pământului vor fi îndepărtați și toți supușii pământului ai lui Cristos vor fi servii Lui devotați și binevoitori. Dar Paradisul va fi aici din nou atunci când Isus Cristos îl va trezi din morți pe tâlharul care s-a căit, care a murit lângă El. Acest tâlhar I-a zis: „Isus! Adu-ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta”. „Și El i-a zis: – Cu adevărat îți zic ție astăzi: *Vei fi cu Mine în Paradis*” (Luca 23:42,43, *Rotherham* și *Lamsa*). Un astfel de Paradis global va fi unul din

minunatele beneficii pentru omenirea Împărăției lui Cristos și acesta va demonstra marea diferență dintre domnia Sa și cea a lui Satan Diavolul.

ÎNVIERE

⁸ Membrii credincioși ai trupului de urmași ai lui Cristos sunt semănați la moarte un „trup firesc”. Dar când au parte de „întâia înviere”, după ce Isus Cristos vine în puterea Împărăției, ei sunt înviați ca „trup spiritual”. Așa zice 1Corinteni 15:44. Când sunt înviați astfel ca perfecte creaturi-spirit nemuritoare, ei devin imediat vii și pășesc în viață, exact așa cum a făcut Isus Cristos la învierea Sa. Ei nu vor duce dincolo nici unul din efectele nașterii lor în păcat și sub condamnarea morții ca urmași ai lui Adam, căci își vor jertfi pentru totdeauna natura umană, așa cum a făcut Conducătorul lor Isus Cristos. Aceasta este ceea ce deosebește „întâia înviere”, și o împărtășire în ea îi face „binecuvântați și sfinți”.

⁹ Aceste fapte trebuie să le avem în minte atunci când analizăm cuvintele: „Ceilalți morți n-au înviat [n-au trăit iarăși, *ASV*] până nu s-au sfârșit cei o mie de ani” (Apoc. 20:5). Învierea acestor oameni dintre cei morți nu-i face vii în sensul desăvârșit în care sunt făcuți vii cei care au parte de întâia înviere. De ce nu? Deoarece multe din efectele nașterii din păcătosul și muribundul Adam vor rămâne încă asupra lor la ieșirea din morminte. Deci faptul că ei nu vor trăi din nou până nu se vor sfârși cei o mie de ani nu înseamnă că ei nu vor fi înviați din mormânt sau din locuința morții până când cei o mie de ani nu sunt încheiați și Satan este dezlegat din nou. Să luăm cazul tâlharului care a trăit o viață a crimei până la moartea sa alături de Isus. Ce șansă ar avea tâlharul, dacă Regele Isus Cristos și-ar aduce aminte de el și l-ar scoate din mormânt la sfârșitul împărăției Sale de o mie de ani, pentru a se confrunta cu Satan, lăsat liber pentru a încerca să înșele omenirea încă o dată? În acel caz tâlharul n-ar primi nici unul din foloasele spre corectare și ridicare la perfecțiune umană pe care Împărăția lui Cristos le are în vedere să le ofere supușilor ei. El n-ar avea nici o oportunitate reală să fie îndreptățit la viață veșnică și astfel să ‘trăiască din nou’.

¹⁰ De aceea, următoarea viziune a lui Ioan trebuie să se împlinească la timpul potrivit al lui Iehova, în DECURSUL domniei lui Cristos: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui” (Apoc. 20:12,13). Această înapoiere a celor morți nu înseamnă că cei pe care marea, moartea și iadul îi scot afară obțin imediat darul vieții veșnice. Faptele lor viitoare hotărăsc dacă ei se vor dovedi sau nu demni de dreptul la viață veșnică prin Cristos și astfel să ‘trăiască din nou’. Observați că, la începutul acestei zile de judecată a miei de ani, despre morții înviați se vorbește ca despre „mari și mici”, sau superiori și inferiori. Aceasta poate să însemne că cei aduși astfel înapoi au un loc superior sau inferior în aranjamentul lui Dumnezeu. Unii mari, sau cei superiori, pot fi făcuți „prinți pe întreg pământul” pentru a acționa printre oameni ca reprezentanți vizibili ai lui Cristos. Psalmii 45:16 îi include pe strămoșii credincioși ai lui Isus Cristos Regele printre acești reprezentanți princieri, care vor deveni copiii Săi, deoarece El a murit pentru ei și îi va învia din morți.

¹¹ Când aceasta va avea loc, cerul și pământul simbolic vor fi fugit deja. Acesta este timpul despre care vorbește Ioan, zicând: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era” (Apoc. 21:1). Împărăția lui Cristos și urmașii Lui întronați constituie cerul nou, iar noul aranjament văzut de pe planeta noastră, pentru ca voința lui Dumnezeu să se facă printre oameni, constituie pământul cel nou. „Marea” ilustrează acea masă tulburată a omenirii care spumegă mereu noroiul și mizeria păcatului, și din care s-a ridicat în forme bestiale chinuitoare nelegiuita organizație văzută a Diavolului (Dan. 7:3; Apoc. 13:1,2). Deoarece *marea* este secată la acest sfârșit al lumii și nu va mai fi, ea este o mare diferită de marea literală în care s-au înecat milioane de oameni și care își înapoiază morții în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Potrivit acestui fapt, nu toți cei morți se află în „iad”; mulți se află în mare. Dacă „iadul” sau „hadesul” ar fi un loc incandescent al chinului veșnic, atunci Apocalipsa arată că

nu toți cei morți se află într-un astfel de loc incandescent, ci mulți se află într-un loc umed, marea de apă. Totuși, „iadul” Bibliei nu este locul pe care-l ilustrează religiile creștinătății, un loc sulfuros incandescent pentru chinuirea veșnică a sufletelor umane sub supravegherea Diavolului și a demonilor săi haini. Acesta este locuința celor morți, în care a mers însuși Isus când a murit și a fost înmormântat. Dumnezeu L-a înviat din acest „iad” în a treia zi și de atunci înainte I-a dat „cheile iadului și ale morții”. – Apoc. 1:18.

¹² În felul acesta, Isus Cristos, ca Reprezentantul judecătoresc al lui Iehova Dumnezeu, folosește cheile și îi învie pe cei morți din mare, iad și din starea generală a morții care a rezultat din păcatul lui Adam, înainte ca noi să fim născuți. În decursul domniei milenare a lui Cristos, voința divină pentru acel timp va fi făcută de cunoscut întregii omeniri din cele patru colțuri ale pământului, până la marginile paradisiului, care va putea să furnizeze hrană pentru toată populația pământului. Această clarificare a voinței divine, fără nimeni care să împiedice sau să înșele omenirea, înseamnă ceea ce este ilustrat când viziunea spune: „Niște cărți au fost deschise.” – Apoc. 20:12.

¹³ Așadar, faptele după care ei vor fi judecați nu sunt faptele lor din trecut, făcute când Satan înșela lumea întreagă și majoritatea omenirii a murit fără măcar să audă de Biblie. Faptele care alcătuiesc baza pentru judecata lor finală vor fi faptele lor din viitor, după ce „cărțile” vor fi deschise. Numai în acel mod ar putea fi ei judecați „după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea”. Cei care își vor conforma viața acelor lucruri scrise și deschise atunci pentru înțelegerea lor, vor primi binecuvântările Împărăției. Ei vor primi serviciul preoțesc al jertfei de răscumpărare a lui Cristos și vor fi vindecați de toate efectele cauzatoare de moarte ale păcatului lui Adam. În felul acesta, moartea datorată lui Adam va fi nimicită: „Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apoc. 21:4). „Căci trebuie ca El să domnească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea.” (1Cor. 15:25,26). Aceasta înseamnă că toți cei ascultători vor ajunge la perfecțiune umană.

¹⁴ Dar cum vor da ei proba hotărâtoare finală a consacrării depline față de Iehova Dumnezeu și a loialității neclintite față de suveranitatea Sa universală? *Cerurile* diabolice și *pământul* vor fi fugit dinaintea feței marelui Judecător și pentru o mie de ani vor fi fost inexistente. Nu va mai exista nici o „fiară” sau vreun „profet fals” care să înșele cu miracole false, căci „fiara” și „profetul fals” vor fi fost aruncați în „iazul de foc și pucioasă” la sfârșitul acestei lumi. Deși Paradisul va fi fost restatornicit și extins în toate părțile globului, totuși în el nu va exista „copacul cunoștinței binelui și răului” cu care să se încerce omenirea ca în Eden. Atunci, cum va veni proba hotărâtoare pentru a-i dovedi pe cei de pe pământ demni de a-și avea numele scrise în „cartea vieții” și astfel să fie îndreptățiți la darul vieții veșnice prin Isus Cristos?

PROBA FINALĂ A CELOR SUPUȘI ÎMPĂRĂȚIEI

¹⁵ Viziunea răspunde la întrebarea noastră: „Când se vor încheia cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din temnița lui și va ieși să înșele națiunile, care se află în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război; numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea cea iubită.” – Apoc. 20:7-9, *ASV*.

¹⁶ Nu este declarat clar că mai sunt eliberați din temniță și alții împreună cu Satan Diavolul, după cum nu este declarat că demonii lui vor fi aruncați în abis împreună cu el. Dar, în mod logic, dacă s-a înțeles că ei vor fi aruncați în abis împreună cu el, atunci și ei vor fi eliberați din această temniță odată cu el. Pentru a rezolva marea chestiune referitoare la omenirea de pe pământ, Isus Cristos, ca marele înger al lui Iehova, rupe pecetea abisului și îi restabilește la activitate pe Satan Diavolul și demonii lui. Aduceți-vă aminte de Faraonul Egiptului, cum l-a păstrat Dumnezeu, deși era nelegiuit, ca pe un vas de ocară potrivit pentru nimicire, după ce Dumnezeu îi arătase toată puterea Lui. Tot la fel, Atotputernicul Dumnezeu îl va păstra pe Satan Diavolul pentru această întrebuintă finală de a-i încerca pe oameni la sfârșitul domniei de o mie de ani (Ex. 9:16; Rom. 9:17-22). Eliberarea Diavolului printre omenire nu înseamnă o restabilire a vechilor ceruri

nelegiuite, căci Isus Cristos și urmașii Lui glorificați în cer încă îl vor avea pe Diavol sub picioarele lor și, după ce îi vor permite să meargă destul de departe cu încercarea completă a omenirii, ei îi vor zdrobi încercarea de a restabili cerul diabolic peste pământul cel nou. Dezlegarea Diavolului nu înseamnă nici restabilirea „fiarei” și a înșelătorului „profet fals” din timpul prezent, căci aceștia vor fi fost aruncați nu în abis, ci în iazul de foc, din care nici o victimă condamnată nu va ieși vreodată vie. Cu o mare mânie, Diavolul va provoca din nou suveranitatea universală a lui Iehova și o va ataca precum în zilele lui Gog și Magog din vechime.

¹⁷ Profetația lui Ezechiel, capitolele 38 și 39, localizează noul atac al lui Gog și Magog ca având loc la acest sfârșit al lumii, când spiritele mincinoase ies din gura lui Satan Balaurul, a fiarei și a profetului fals, ca să adune pe împărații lumii întregi pentru războiul Armagedonului cu care se va sfârși această lume (Apoc. 16:14-16; 19:18-21). Profetația lui Ezechiel ilustrează în continuare pe Gog și țara lui Magog ca fiind la mare depărtare de poporul aprobat al lui Dumnezeu și ca fiind răi, invidioși și contrari celor ce se închină credincioși lui Iehova ca Dumnezeu. Ei luptă de partea lui Satan în marea chestiune: Cine va conduce lumea? Ei se dovedesc a fi de partea învinșilor și vor fi nimiciți complet în bătălia Armagedonului printr-o „ploaie năprasnică, prin mari pietre de grindină, foc și pucioasă” (Ezec. 38:22, *ASV*; 39:6). Cei care vor permite să fie abătuți de la calea dreaptă de către Satan, care va fi eliberat din temnița lui, sunt asemănați cu Gog și Magog, pe care-i imită. Asemenea lui Satan, care îi abate de la calea dreaptă, ei sunt încapățânați în rebeliunea lor împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Împărăției Sale prin Cristos. Câți anume vor fi din această clasă „Gog și Magog”, expresia „al căror număr va fi ca nisipul mării” nu arată. Nu este nevoie să fie majoritatea omenirii care va experimenta binecuvântările domniei milenare a lui Cristos. De exemplu, când numărul membrilor trupului lui Cristos era nedezvăluit, ei erau comparați cu nisipul mării ca mulțime, dar numărul exact i-a fost descoperit în cele din urmă lui Ioan a fi doar 144.000 împreună cu Capul Isus Cristos (Gen. 22:17; Apoc. 14:1; 7:4-8). Astfel, mulțimea lui „Gog și Magog” este lăsată indefinită ca număr ca „nisipul mării”, și poate fi o mică parte din omenire. – vezi Iosua 11:4; Judecători 7:12; 1Samuel 13:5; 2Samuel 17:11; 1Regi 4:20.

¹⁸ Într-o mulțime fără număr, hoardele lui Satan de pe pământ, simbolizate de Gog și Magog, înaintează în luptă împotriva Guvernului de o mie de ani a dreptei lumi noi. Despre ei se vorbește ca despre cei care înconjoară „tabăra poporului lui Dumnezeu și cetatea cea iubită” (Apoc. 20:9, *AAT*). Cei dintre omenirea ridicată și adusă la perfecțiune care se împotrivesc seducțiilor lui Satan arată că sunt poporul pământesc al lui Dumnezeu, „sfinții” Săi. Faptul că ei iau poziție în sprijinirea dreptei Sale suveranități și în opoziție fermă față de atacul final al lui Satan îi face să fie comparați cu o tabără. „Cetatea cea iubită” în sprijinul căreia se adună ei este Ierusalimul cel nou, Ierusalimul ceresc alcătuit din membrii trupului de urmași ai lui Cristos, uniți acum cu Capul lor, Regele regilor. Aceasta este organizația capitală a lui Dumnezeu peste întreg universul și care va controla pământul timp de o mie de ani. Atacul asupra ei nu înseamnă că Satan Diavolul va invadea cerurile înalte. Nu; căci atunci când Cristos cel de curând întronat l-a aruncat din cer jos pe pământ, aceasta a făcut imposibil ca Satan și îngerii lui să se mai întoarcă vreodată acolo: „și locul lor nu li s-a mai găsit în cer” (Apoc. 12:7,8). Deci atacul împotriva „cetății celei iubite” înseamnă de fapt o mișcare rebelă împotriva principalilor reprezentanți de pe pământ ai nevăzutei Împărății cerești, anume împotriva „prinților de pe întreg pământul” ai lui Cristos. Ce arată aceasta? Iată ce: Că atunci încercarea finală a integrității față de Dumnezeu va ajunge la toți oamenii de pe pământ, chiar și la „prinți”. Toți cei ce doresc să câștige aprobarea marelui Judecător și apoi să se dovedească demni de darul vieții veșnice în lumea nouă trebuie să arate atunci un devotament neclintit.

¹⁹ Are loc atacul final. Atotputernicul Dumnezeu își protejează poporul devotat al integrității de pe pământ, iar Satan Diavolul vede nimicite oștirile pe care el le-a condus pe căi greșite: „și un foc s-a coborât din cer de la Dumnezeu și i-a mistuit. Și Diavolul care-i înșela a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă unde se află și fiara și profetul fals; și ei vor fi chinuiți [grecește *basanidzo*] zi și noapte în vecii vecilor.” (Apoc. 20:9,10, *ASV*). Aceasta înseamnă nimicirea completă pentru totdeauna a lui Satan Diavolul și a demonilor lui, precum și a „fiarei” și a „profetului fals”, căci incandescentul iaz sulfuros simbolizează moartea a doua. Ea corespunde Gheenei în care Isus spunea că Atotputernicul Dumnezeu poate „nimici atât sufletul, cât și trupul” (Mat. 10:28, *ASV*,

margin.). În timpurile biblice temnicherii erau numiți „chinuitori” (Mat. 18:34, *ASV*). Fiind chinuit împreună cu „fiara” și „profetul fals” în iazul de foc și pucioasă în vecii vecilor, înseamnă că temnicherii nu-l vor elibera niciodată pe Satan din această stare a nimicirii. El suferă „moartea a doua” din mâna lui Isus Cristos (Evr. 2:14). Astfel va avea loc judecata finală a îngerilor nelegiuiți și membrii trupului lui Cristos vor lua parte alături de El la această lucrare de judecată. – 1Cor. 6:3.

²⁰ Atunci, cu siguranță, aceia din omenire care vor fi de partea lui Satan în atacarea taberei poporului sfânt al lui Dumnezeu de pe pământ și a reprezentanților princiari văzuți ai „cetății iubite” nu-și vor avea numele scrise în „cartea vieții”. Despre aceasta citim: „Și iadul și moartea au fost aruncate în iazul de foc. Acesta înseamnă moartea a doua, iazul de foc. Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.” (Apoc. 20:14,15, *Confrat. Cat.*). În timp ce starea morții datorată păcatului lui Adam și „iadul” (locuința pământească a celor care mor în Adam) vor fi nimicite, totuși moartea a doua, simbolizată prin iazul de foc și pucioasă, nu va fi nimicită. Ea va continua pentru tot timpul ca pedeapsă aplicată celor care refuză să se supună Împărăției lui Iehova prin Isus Cristos. Bineînțeles că în decursul domniei milenare oricine din omenire care se dovedește incorigibil, în mod voluntar, poate fi aruncat în moartea a doua înainte să se sfârșească mileniul și Satan să fie dezlegat. Dar cei care i se vor alătura atunci în nelegiuitul său atac final, „Gog și Magog”, vor fi nimiciți împreună cu el în iazul de foc, moartea a doua.

²¹ De la aruncarea din cer a lui Satan și a demonilor săi, după ce Împărăția lui Dumnezeu a fost născută în 1914 (A.D.), așa cum este ilustrat la Apocalipsa 12, tot păcatul și nelegiuirea din univers se limitează la Pământul nostru și împrejurimile lui. Dumnezeu nu le va mai da voie niciodată în ceruri. Așa că, la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, când toți cei nelegiuiți vor fi nimiciți, atât demoni cât și oameni, aceasta va avea ca rezultat nu numai un pământ curat, ci și un univers curat. Cerurile noi de peste pământul cel nou vor domni pentru totdeauna și voința lui Dumnezeu se va face cu siguranță pentru totdeauna pe pământul paradis, așa cum se face sus în cer. Favoarea lui Dumnezeu prin Cristos va dăinui veșnic asupra pământului și locuitorii lui vor fi îndreptățiți la viață veșnică. Închinându-se pentru totdeauna lui Dumnezeu și servindu-L cu credincioșie ca Dumnezeul Cel Prea Înalt și Suveranul universal, ei nu-și vor avea niciodată numele scoase din „cartea vieții”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Cum respinge mandatul divin ideea unui pământ depopulat?
3. De unde va conduce Isus Cristos pământul și cine va fi împreună cu El?
4. În ce fel ‘le-a fost încredințată judecata’?
5. Cum vor acționa ei atunci ca „preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos”?
- 6,7. Cât timp vor domni ei împreună cu El și peste ce?
8. Cum sunt ei ridicați la înviere și de ce astfel?
- 9, 10. (a) Când vor fi scoși din morminte „ceilalți morți”? (b) Cine sunt cei „mari și mici” care vor sta atunci înaintea lui Dumnezeu?
11. Care lucruri vor înapoia atunci pe morții care sunt în ele?
- 12,13. (a) După ce vor fi ei atunci judecați? (b) Ce foloase vor obține cei care-și vor conforma viața acelor cerințe?
- 14,15. Cum nu va veni încercarea lor finală, dar cum va veni?
16. Pe cine îl va lăsa liber deschiderea abisului și pentru care scop?
17. Cine sunt „Gog și Magog” pe care Satan îi va abate atunci de la drumul drept?
18. Cine alcătuiește tabăra și cetatea iubită pe care o vor ataca ei?
19. Cum se va administra înfrângerea pentru atacatori?
20. Cine dintre oameni vor fi aruncați în iazul de foc?
21. Ce stare veșnică va rezulta atunci pe pământ, ca și în cer?

FRÂIE PĂRINTEȘTI ÎMPOTRIVA DELINCVENȚEI JUVENILE

În împrejurările prezente, decăzute și imperfecte, bineînțeles că nu există nici o posibilitate de a da naștere unui copil perfect. Cu cincisprezece secole înainte de Cristos, Iov cel dispus spre dreptate zicea: „Omul născut din femeie are viața scurtă, dar plină de necazuri. Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat?” (Iov 14:1,4). Psalmistul David a exprimat lucrul acesta ca adevărat pentru toți urmașii lui Adam: „Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Ps. 51:5). Indiferent de ce vede sau nu vede lumea în această zi a delincvenței juvenile în creștere, noi îndemnăm ca oamenii care doresc și caută viață veșnică în viitoarea lume nouă și dreaptă să-și dea seama de posibilitatea de a atenua, într-o oarecare măsură, imperfecțiunile și slăbiciunile rasei noastre decăzute. Cel puțin ei ar trebui să vadă că pruncii lor sunt născuți cu înclinații la fel de nobile ca ale lor, atât cât le pot transmite sub aranjamentul divin. Copiii lor vor fi decăzuți încă, ei vor avea încă nevoie de un Salvator și fără Isus Cristos nu vor putea reuși niciodată să ajungă nici la perfecțiune umană, nici la demnitatea vieții veșnice în lumea nouă. Cu toate acestea, noi ne putem strădui de pe acum pentru edificarea noastră și a copiilor noștri.

Oricât s-ar strădui, creatura umană este totuși în mod firesc „din pământ, pământescă”; de aceea, bărbatul poate imprima soției, și ea copilului său nenăscut încă, numai acele influențe și sentimente pe care ei înșiși le posedă. Inevitabil, acestea sunt deficiente chiar cu privire la cele mai înalte noțiuni, cele spirituale, scripturale. Dacă dintr-un motiv anumit cei care astăzi sunt consacrați să facă voia lui Dumnezeu vor intra în relații de căsătorie și vor considera înțelept să-și înmulțească familia, ei au un mare avantaj în această privință față de oamenii firești ai lumii acesteia. Ei au idealuri mai înalte, speranțe mai mari, aspirații mai nobile, bucurii mai pure. Dându-și seama de influența pe care gândurile, sentimentele și străduințelor lor o pot avea asupra copilului înainte de naștere, asemenea părinți se vor afla în situația de a face foarte mult pentru copil, mai mult într-adevăr decât ar putea face alți părinți pentru odraslele lor.

Lumea a câștigat o oarecare înțelepciune egoistă de-a lungul generațiilor. De exemplu, cei interesați de o rasă bună de vite, cai, oi, etc., nu numai că vor da o atenție deosebită unei împerecheri potrivite, ci pe deasupra, mai ales când încearcă să obțină cai rapizi, ei dau o atenție deosebită mamelor în decursul perioadei de gestație. Ei se îngrijesc de orice necesitate și confort pentru acestea, grajdurile lor sunt curate, strălucitoare și bine luminate; și, fără să știe cu certitudine în ce măsură poate aprecia iapa ilustrațiile, pe zidurile grajdului sunt afișate imagini cu cai alergând. Mai mult decât atât, ea este dusă acolo unde poate vedea cai în competiție, alergând, etc. Toate acestea sunt menite să producă în mamă o dorință puternică, a cărei amprentă, reflectată asupra embrionului mînzului ei, va fi folositoare în a-l face rapid, și în felul acesta profitabil din punct de vedere financiar și din alte puncte de vedere, precum și satisfăcător pentru proprietar.

Părinții umani nu au un astfel de interes financiar în copiii lor. Dar ei au, sau ar trebui să aibă, un interes mai profund și neegoist. Speranțele și ambițiile în interesul copiilor lor ar trebui să fie să-i vadă bine înzestrați în ce privește calitățile lor mintale și morale. Mulți copii au fost născuți de părinți sinceri, temători de Dumnezeu și au fost binecuvântați în mod corespunzător; iar această influență, favorabilă unui standard uman ridicat, a ajuns oriunde a pătruns și vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu. Așadar, atunci când creștinii se unesc prin căsătorie și intenționează să dea naștere la copii, ei ar trebui să-și educe mintea și dorințele astfel încât momentul procreării să fie nu numai unul de iubire și respect reciproc, ci unul de respect pentru Creator și de apreciere a acestei puteri de procreare acordată lor de Dumnezeu. După aceea, în orice zi și la orice oră, interesele copilului trebuie apărute în toate aranjamentele vieții. Aceasta n-ar trebui să fie considerată o simplă întâmplare în viață, ci un lucru foarte important care atrage după sine destinul veșnic al viitorului copil.

Casa, pe cât posibil, ar trebui să fie strălucitoare și luminoasă, mintea ar trebui să fie îndreptată spre astfel de făgașe care să fie avantajoase, precum citirea și studierea Cuvântului lui Dumnezeu și a explicațiilor lui tipărite și spre îndatoririle practice ale vieții. Ar trebui să existe o recunoaștere permanentă a Domnului Dumnezeu și a Împărăției Lui prin Cristos în toate chestiunile vieții, cu efortul de a urma căile dreptății, iubirii și înțelepciunii de sus, împreună cu încrederea

iubitoare între soț și soție și cu sentimente de prietenie, îndurare și ajutor față de toți oamenii de bine din lume. Cu bunăvoință, dreptate și iubire, asociate tuturor chestiunilor vieții, situația din familie va fi foarte favorabilă. Dar asemenea situație cu greu s-ar putea imagina fără deplinul acord al soțului și fără îngrijirea și supravegherea lui atentă. El ar trebui să-și aducă aminte că în acest timp viitoarea mamă este foarte puțin capabilă să supravegheze chestiunile casnice, chiar și atunci când acestea îi revin de drept. De asemenea, bărbatul trebuie să fie mai atent în îndrumarea conversației în modul potrivit, mai atent în îngrijirea de hrana mintală potrivită și hrănitoare, precum și de cea materială, și mai presus de orice să trezească mintea pură a soției lui cu privire la Domnul Dumnezeu și la scopul Său glorios al Împărăției Lui prin Cristos.

La această propunere, unele cupluri creștine s-ar putea să replice că ei nu au o așa situație în viață încât să aibă toată comoditatea, confortul și libertatea casnică într-un timp așa de critic. Cu toate acestea, este bine să-și pună înainte un ideal și să lupte pentru el. Creștinul n-ar trebui să uite vreodată că și în această chestiune a vieții, ca în toate celelalte, Iehova Dumnezeu, prin spiritul și harul Său, compensează pentru el toate dezavantajele și lipsurile pământești. Un astfel de creștin, aflat într-o situație oarecum nefavorabilă, ar trebui să caute cu atât mai mult în rugăciune să aibă inima plină cu pacea lui Dumnezeu, care depășește toată înțelegerea umană, și să lase ca aceasta să i-o guverneze permanent. Un efect al acestei păci în inimă este că, în ciuda tulburării care se poate găsi în jurul mamei în mod inevitabil, cu siguranță copilul ei se va bucura de o măsură mai mare de pace și iubire decât în alte privințe, mai mult decât se vor bucura copiii născuți în alte împrejurări. Aceasta va constitui o bază pentru a fi mai puțin nervos și supărăcios, mai liniștit și mai pașnic, mai înclinat spre dreptate în principii și conduită, și mai puțin înclinat spre delincvență.

Famiiliile creștine care sunt binecuvântate cu copii vor fi conduse de iubire, și nu de nuiiua literală. Este adevărat că Scriptura zice: „Cine cruță nuiiua, urăște pe fiul său” (Prov. 13:24). „Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiiua certării o va dezlipi de el” (Prov. 22:15). „Nu cruță copilul de muștrare, căci dacă-l vei lovi cu nuiiua nu va muri. Lovindu-l cu nuiiua îi scoți sufletul din locuința morților” (Prov. 23:13,14). „Nuiiua și certarea dau înțelepciunea, dar copilul lăsat de capul lui face rușine mamei sale” (Prov. 29:15). Dar „nuiiua” de aici înseamnă într-un sens mai larg puterea autorității părintești; și părintele ar trebui s-o exercite întotdeauna cu înțelepciune, și totuși cu hotărâre, fără să renunțe la ea niciodată și să-i permită copilului să crească lipsit de respect față de ea și s-o ia în răs cu dispreț. Nuiiua literală trebuie să fie folosită numai ca o necesitate ocazională pentru a impune regulile iubirii; și atunci când este administrată, ea trebuie să fie mână de mână a iubirii, și niciodată de mână a unei mâini necontrolate.

Guvernați de „spiritul unei minți sănătoase”, creștinii învață treptat că ordinea sau disciplina este una din legile importante ale cerului, deci că ea ar trebui să fie una din caracteristicile însemnate din familiile celor consacrați lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ordinea și disciplina nu înseamnă liniște absolută, altminteri deșertul și cimitirele ar fi singurele locuri unde ar domni disciplina. Disciplina poate să însemne atât bucurie cât și pace, fericire cât și odihnă, libertate creștină cât și lege. Ordine și disciplină înseamnă lege, legea Domnului Dumnezeu care îi guvernează atât pe capul de familie și pe tovarășa lui de viață, cât și pe copii, făcând din părinți exemple pentru copii în toate virtuțile creștine. Legea, chiar „legea împărătească a iubirii”, înseamnă recompense și pedepse, iar în familie părinții sunt cei care le distribuie. Aceștia își dau seama de slăbiciunea din ei înșiși și astfel, la rândul lor, au nevoie de îndrumare de la Tatăl ceresc ca să-L glorifice nu numai în inimile și acțiunile lor, ci și pentru ca familiile lor să fie exemple pământești, o întrezărire a familiilor de oameni de bine drepti care vor moșteni pământul în lumea nouă.

INSTRUIREA COPILULUI

Recompensele părintești pentru copii ar trebui să constea în furnizarea de astfel de confort și binecuvântări, după cum le permit împrejurările. Pedepsele lor pot fi mai mult sau mai puțin severe, potrivit cu intenția sau îndărătnicia copilului, dar niciodată potrivit cu standardul dreptății intransigente, niciodată în încercarea de a măsura copilul după măsura deplină a acestei dreptăți.

Părinții creștini se află ei înșiși nu sub dreptate, ci sub îndurare divină, și sunt obligați să arate îndurare, nu doar în relațiile lor cu cei din afara familiei, ci mai ales în relațiile lor cu propriii copii, ale căror imperfecțiuni și lipsuri se trag, fără îndoială, într-o măsură mai mică sau mai mare, de la ei înșiși și de la strămoșii lor. Iubirea poate pedepsi uneori prin refuzul unui semn al afecțiunii, ca de pildă un sărut, după cum aceasta poate răsplăti uneori prin dăruirea unui astfel de semn al afecțiunii. Sau ea poate uneori să îndepărteze pentru un timp pe copilul neascultător din compania celor ascultători, și îi poate refuza plăcerile familiei care îi sunt oferite de obicei. Iubirea poate chiar să folosească uneori nuiua autorității și disciplinei părintești până acolo încât să-i refuze hrana regulată, sau să-i dea numai strictul necesar de hrană, refuzându-i un lux și confort suplimentar. Sau uneori ea poate mânui nuiua literală a pedepsei pentru a insista asupra ascultării și în felul acesta pentru a păstra disciplina și binecuvântarea în familie, nu numai în interesul copiilor ascultători, ci și pentru cel pedepsit, pe care speră astfel să-l binecuvânteze și să-l corecteze.

Părinții creștini trebuie să dea dovadă de stăpânire de sine și nu să folosească față de copiii lor cuvinte aspre și mânioase, care să fie preluate de copiii lor și repetate, să zicem față de o păpușă, față de frați și surori, sau față de alți copii. Părinții știu că un astfel de limbaj este nepotrivit pentru oricine în situația unei provocări. Din contră, „vorbirea trebuie să fie cu har”, cu iubire, cu bunătate, chiar și atunci când se face o mustrare. Nu este necesar să mai amintim părinților că o lovitură la mânie este nepotrivită, că s-ar putea să producă pagubă copilului, nu numai din punct de vedere fizic, poate vătămându-i permanent auzul sau procesele mentale, ci și să-i rănească afecțiunea, dezvoltând-o în teamă de părinte în loc de iubire, o astfel de iubire fiind considerată singura bază potrivită pe care sunt zidite ascultarea și disciplina familiei. Pe lângă acestea, o lovitură la mânie sau o remarcă tăioasă ar fi greșită și ar arăta o stare nepotrivită a minții din partea părintelui, o stare nefavorabilă pentru o hotărâre corectă și potrivită asupra chestiunilor, fără nici un punct comun cu iubirea, îndurarea și dreptatea.

Părintele își datorează sieși aceasta, ca o parte a propriei sale discipline, precum și copilului său, că el nu va aplica niciodată o pedeapsă pe care n-a luat-o destul în considerare și la care nu s-a gândit cu calm că este nici mai mult nici mai puțin decât dreptatea care se cere în mod corect. El este dator față de sine însuși, ca responsabil și păzitor al copilului, să-l facă pe acesta să înțeleagă complet situația, anume necesitatea de a păstra ordinea și decența în familie, pentru ca fericirea casei să continue spre binecuvântarea tuturor locatarilor ei; pentru ca acel copil să înțeleagă de asemenea, în întregime, că părintele nu are față de el mânie, nici răutate și nici ură, nimic altceva decât simpatie, iubire și dorința de a-i face bine.

Părinții care nu sunt consacrați lui Dumnezeu pentru a-I face voința pot încerca un astfel de control înțelept și profitabil asupra copiilor lor, dar lor le lipsește un ajutor important pe care părinții creștini îl au pentru a-l folosi. Deoarece ei nu s-au supus pe deplin și fără rezerve Tatălui ceresc, Cuvântului și controlului Său, ei nu pot poza ca persoane consacrate care să cunoască legea divină și răspunderea lor față de ea, precum și legământul și eforturile lor de a fi ascultători de această lege pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. De aceea, părinții consacrați au, numai dacă-l vor folosi, un avantaj imens în relația cu copiii lor. Ei ar trebui să le citească la copii din Cuvântul lui Dumnezeu, despre confirmarea divină a autorității părintești și despre cerința divină ca părintele să-și instruiască copilul în calea pe care acesta să meargă, ca el să-și amintească de Creatorul său în zilele tinereții lui. Noi toți suntem decăzuți și incapabili să ajungem la nivelul divin al perfecțiunii și astfel toate aceste mijloace și pedepse sunt necesare ca ajutoare pentru neutralizarea înclinațiilor rele sub care am fost născuți. Este o mare greșală să presupunem că mintea unui copil nu apreciază aceste principii, nu face deosebirea între bine și rău și nu discernce că pedepsele corecte pentru greșeli sunt la fel de potrivite cum sunt recompensele pentru faptele bune.

Poate că părinții uită să privească înapoi și să observe la ce vârstă timpurie au învățat ei înșiși să aprecieze principiile dreptății, să dezaprecieze grija părintească ce eșua în mod neglijent să mustre, să corecteze și chiar să pedepsească aspru, după cum părea necesar. Noi, adulții, ne mai putem aduce aminte ce ascuțit era simțul nostru de dreptate când eram copii; cum aprobam în mintea noastră disciplina părintească atunci când am înțeles că motivul ei era călăuzirea noastră corectă și prevenirea delincvenței juvenile, dar cum n-o puteam suferi dacă nu vedeam un principiu

de dreptate, dacă eram muștrați sau eram pedepsiți pentru lucruri de care nu eram vinovați, sau dacă nu eram pedepsiți cu o pedeapsă aspră dreaptă, potrivită cu greșeala. Nu numai că aceasta este cea mai bună și cea mai sigură cale de a controla un copil pentru a-i îndruma mintea cum să aleagă între bine și rău, între adevăr și minciună, între dreptate și nedreptate, între îndurare și cruzime, ci aceasta constituie și o instruire a copilului pe calea dreaptă, când acesta este foarte sensibil la influența părintească. Aceasta înseamnă o modelare a minții și a comportamentului copilului la timpul când conștiința și judecata lui sunt în curs de formare și când acesta îi recunoaște pe părinți în mod potrivit ca pe legiuitorii săi, care Îl reprezintă pe supremul și singurul Legiuitor, pe Iehova Dumnezeu. Dacă această lucrare de învățare a Scripturilor și de instruire în dreptate este ignorată în copilărie, de multe ori lucrarea este mai dificilă în anii următori, pe lângă dezavantajele care vor rezulta atât pentru părinți cât și pentru copil, pentru apropiați și prieteni. Multe din străngerile de inimă și lacrimile părinților bine intenționați cauzate de încăpățânarea, îndărătnicia, egoismul și delincvența copiilor lor ar fi putut fi cruțate dacă ei și-ar fi făcut datoria față de acei copii în copilărie sau în primii ani de viață. De aceea, părinții înțelepți se vor strădui să țină în frâu și să stăpânească înclinațiile unui astfel de copil cât mai devreme posibil, căutând salvarea veșnică atât a copilului, cât și a lor proprie în lumea nouă și dreaptă care acum este atât de aproape.

CĂINȚA ȘI SMERENIA LUI IOSIA ÎNLĂTURĂ DEZASTRUL

Micuțul prinț al lui Iuda, Iosia, în vârstă de cinci ani, s-a speriat într-o zi a anului 661 î.C. când a văzut-o și a auzit-o plângând pe mama sa, Iedida. Când ea s-a oprit, destul de târziu ca el să îndrăznească să se apropie de ea și s-o întrebe ce face, aceasta îi spune că plângea deoarece bunicul lui, regele lui Iuda, Manase, murise. Iedida i-a explicat că acum tatăl său Amon urma să fie regele lui Iuda. Micuțul Iosia era prea tânăr să înțeleagă pe deplin importanța cuvintelor mamei sale, iar plânsul ei îl întrista. – 2Regi 21:18; 2Cron. 33:20; 1Cron. 3:14; Mat. 1:10.

Doi ani mai târziu (659 î.C.), tatăl lui Iosia, Amon, este ucis de servii lui. Atunci „poporul țării a lovit pe cei ce uneltiseră împotriva regelui Amon; și poporul țării a pus rege, în locul său, pe fiul său Iosia” – 2Împ. 21:24; 2Cron. 33:25.

În timpul celor doi ani de domnie a tatălui său Amon, Iosia se obișnuise cu mirosul de tămâie ce umplea aerul Ierusalimului din pricina altarelor de pe aproape toate acoperișurile caselor. Acum, de pe propriul său acoperiș, el îi vedea pe oameni închinându-se pe acoperișurile lor înaintea oștirii cerurilor. Când Iosia se plimba prin Ierusalim, îi vedea făcând paradă pe preoții păgâni îmbrăcați în negru. Adesea îi auzea pe cetățeni jurând pe falsul dumnezeu Milcom, chiar pe unii care se închinau înaintea lui Iehova. – Țef. 1:1, 5.

Pe măsură ce anii treceau, micul rege Iosia putea să înțeleagă din ce în ce mai bine ceea ce vestea profetul Țefania. Când Iosia a ajuns în vârstă de 15 ani, în al optulea an al domniei lui (652 î.C.), a hotărât că era timpul să dea atenție mesajului lui Iehova vestit de profetul Său Țefania. Atunci, el a început să-L caute în mod activ pe Iehova, Dumnezeul strămoșului său David. El a înțeles că tatăl său Amon acționase în mod rău, dedându-se la închinarea dumnezeilor falși. – 2Cron. 33:22.

Patru ani mai târziu (648 î.C.), Iosia începe „să curețe Iuda și Ierusalimul de înălțimi, de idoli Astarteei, de chipuri cioplite și de dumnezei de metal”. Apoi, el însuși dărâmă și nimicește micile altare de pământ pe care se ardeau tămâie pentru Baal. El a distrus idoli sau înălțimile, chipurile cioplite și dumnezeii de metal, le-a făcut praf și a împrăștiat praful pe mormintele celor care le aduseseră jertfe. Apoi, el a luat oasele preoților dumnezeilor falși și le-a ars pe altarele lui Baal. După aceea altarele lui Baal au fost dărâmate în prezența sa. După ce a curățit astfel Ierusalimul a mers prin Iuda și a curățit-o în același mod. Apoi, împreună cu tovarășii lui echipați cu topoare, el merge spre nord în Israel, trece prin teritoriile semințiilor lui Manase, Efraim și chiar prin cel al lui Neftali și spre sud prin teritoriul lui Simeon și curăță tot Israelul de închinarea falsă, așa cum făcuse în Ierusalim și Iuda. El le-a cercetat chiar și casele. – 2Cron. 34:3-7, *Moffatt, AAT, ASV*.

În timp ce Iosia continuă acea lucrare de curățire, îi este foarte recunoscător lui Iehova că numise ca profet al Său pe tânărul fiu al unui preot. Deși acel tânăr profet, Ieremia, era doar un adolescent, el a venit singur la Ierusalim (647 î.C.) și a vestit cu convingere mesajul lui Iehova împotriva închinării false. Iosia își amintește că era aproape de aceeași vârstă când începuse să-L caute pe Iehova. În pofida neînfricării sale curățiri și a predicării curajoase a lui Ieremia, Iosia este șocat când vede ce ușor și repede cad oamenii în închinarea falsă. – Ier. 1:1,2,4-10.

Acum, în al optsprezecelea an al domniei sale (642 î.C.), pentru a curăța mai mult țara și templul, Iosia l-a trimis pe secretarul Șafan, pe Maaseia, guvernatorul cetății și pe Ioah, arhivarul, să repare casa lui Iehova, Dumnezeul său. El i-a zis secretarului Șafan: ‘Spune-i marelui preot Hilchia să strângă argintul adus în templul lui Iehova, pe care l-au adunat de la oameni păzitorii pragului și să-l dea meșterilor care supraveghează templul lui Iehova pentru a-l repara’. – 2Cron. 34:8; 2Regi 22:3-6, *Moffatt, Roth., AAT*.

Dimineața devreme, Iosia auzea din palatul său dulcea muzică a leviților pe care lucrau reparatorii templului. El îi aducea mulțumiri lui Iehova că în sfârșit reparau paguba pe care unii din strămoșii lui răi o făcuseră casei Sale. Într-o dimineață, în timp ce el se ruga astfel, a intrat secretarul Șafan pentru a da raportul. Iosia a observat că acesta ducea un sul în brațe. Șafan a zis: „Servii tăi fac tot ce li s-a încredințat”. Șafan s-a oprit și apoi a adăugat că preotul Hilchia îi dăduse cartea legii lui Iehova dată prin mâinile lui Moise, pe care Hilchia o găsisese când scotea argintul. – 2Cron. 34:12-14, 16-18, *ASV*.

Împăratul Iosia era nerăbdător să audă toate cuvintele cărții. Pe măsură ce Șafan i-o citea, Iosia încerca în mintea lui să înțeleagă cum se aplica la sine și la tot restul izraeliților fiecare învățătură și fiecare poruncă. El era profund impresionat de accentul pus în aceasta pe închinarea adevărată a lui Iehova și pe plăgile și exilul care urmau dacă poporul se angaja în închinarea dumnezeilor falși. Realizând că nu toate poruncile lui Iehova fuseseră îndeplinite, Iosia și-a sfâșiat hainele și le-a poruncit preotului Hilchia, secretarului Șafan și altor funcționari, zicând: „Duceți-vă și întrebați pe Iehova pentru mine, pentru popor și pentru toată Iuda, cu privire la cuvintele cărții acesteia care s-a găsit; căci mare este mânia lui Iehova care s-a aprins împotriva noastră, pentru că părinții noștri n-au ascultat de cuvintele cărții acesteia, să facă potrivit cu tot ce este scris referitor la noi.” (2Regi 22:10-13, *ASV*). În timp ce își aștepta mesagerii să se întoarcă, Iosia plângea și se ruga la Iehova.

Mesagerii lui Iosia s-au întors și au raportat că merseseră la profetesa Hulda și aceasta le spusese: „Așa zice Iehova, Dumnezeul lui Israel: Spuneți omului care v-a trimis la mine: Așa zice Iehova: Iată, voi aduce răul peste acest loc și peste locuitorii lui, chiar toate cuvintele cărții pe care a citit-o regele lui Iuda. Pentru că M-au părăsit și au ars tămâie pentru alți dumnezei, ca să Mă provoace la mânie prin toată lucrarea mâinilor lor, de aceea mânia Mea se va aprinde împotriva acestui loc și nu se va stinge. Dar regelui lui Iuda, care v-a trimis să întrebați pe Iehova, să-i spuneți: Așa zice Iehova, Dumnezeul lui Israel: Pentru că te-au mișcat cuvintele pe care le-ai auzit, pentru că inima ți-a fost blândă [pocăită, *Moffatt*] și te-ai smerit înaintea lui Iehova când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc și împotriva locuitorilor lui, că vor deveni o ruină și un blestem, pentru că ți-ai sfâșiat hainele și ai plâns înaintea Mea; și Eu te-am auzit, zice Iehova. De aceea, iată, te voi pune lângă părinții tăi, vei fi pus în pace în mormânt, și ochii tăi nu vor vedea tot răul pe care îl voi aduce peste acest loc.” – 2Regi 22:14-20, *ASV*.

Împăratul Iosia a adunat apoi tot poporul la templul lui Iehova și acolo le-a citit toată cartea legământului care fusese găsită în templul lui Iehova. După ce le-a terminat de citit cartea, el a făcut un legământ înaintea lui Iehova, „să urmeze pe Iehova, să păzească poruncile, mărturiile și decretul Sale din toată inima și din tot sufletul lui, pentru a împlini cuvintele acestui legământ care erau scrise în această carte.” – 2Regi 23:1-3, *ASV*, margin.

„Atunci regele a poruncit marelui preot Hilchia, ajutorului de preot și celor ce păzeau pragul să scoată din templul DOMNULUI toate vasele care fuseseră făcute pentru Baal, pentru Astartea și pentru toată oștirea cerurilor; el le-a ars în afara Ierusalimului în cuptoarele pentru arderea varului din Chedron și le-a dus cenușa la Betel”, unde fuseseră ridicate altare și înălțimi de către regele Ieroboam I, pentru închinarea falsă a Israelului (2Regi 23:4, *AAT*). Pe când se afla acolo, Iosia a

observat „mormintele care erau acolo pe munte; a trimis și a scos oasele din morminte, le-a ars pe altar și l-a pângărit, după cuvântul lui Iehova, pe care-l proclamase omul lui Dumnezeu. Apoi el a zis: Ce mormânt este cel pe care-l văd? Și oamenii cetății i-au spus: Este mormântul omului lui Dumnezeu, care a venit din Iuda și a vestit aceste lucruri care le-ai făcut împotriva altarului din Betel. Și el a zis: Lăsați-l; nimeni să nu-i miște oasele. Așa că ei au lăsat numai oasele lui și ale profetului care venise din Samaria”. Apoi el a distrus altarul, înălțimile și Astarteea de la Betel. – 2Regi 23:15-18, *ASV*.

După aceasta, el a mers spre nord prin Samaria și a ucis pe altare pe preoții înălțimilor și a ars pe ele oasele oamenilor, a distrus astarteele, altarele și înălțimile. Apoi a mers prin toată Iuda, distrugând înălțimile și pângărindu-le, reducând la tăcere preoții păgâni și scoțând din toate cetățile lui Iuda pe preoții aaronici care arseseră tămâie pe înălțimi. După aceea s-a reîntors la Ierusalim și a distrus și a pângărit toate înălțimile și accesoriile închinării false din cetate și din împrejurimi. – 2Regi 23:5-20.

Apoi împăratul a poruncit întregului popor, zicând: „Prăznuiți Paștele pentru Iehova Dumnezeul vostru, după cum este scris în această carte a legământului” (2Regi 23:21, *ASV*). Iosia s-a bucurat când a văzut ce bine reacționa poporul; acea sărbătorire specială a Paștelui le-a întrecut pe toate cele ținute vreodată în Ierusalim. Atâta timp cât a trăit, Iosia n-a obosit niciodată să-I mulțumească lui Iehova pentru faptul că de atunci înainte poporul „nu s-a abătut de la a-L urma pe Iehova”. – 2Cron. 34:33, *ASV*.

În anul în care a fost născut nepotul său Ioiachin (636 î.C.), Iosia a auzit că Nabopolassar, un ofițer haldeu care se răsculase împotriva Asiriei cu nouă ani înainte (645 î.C.) și care avea Babilonia sub control, invadase teritoriul asirian sus pe râul Eufrat. Atunci a ajuns la Iosia vestea că Faraonul Psammetichus al Egiptului își dusesese armata spre nord pentru a se angaja în luptă cu haldeul. Iosia se întreba care va fi rezultatul, dar mai târziu a aflat că nu se întâmplase nimic, deoarece când Psammetichus a ajuns la punctul cel mai depărtat atins de Nabopolassar pe Eufrat, haldeul deja se întorsese în Babilon. Doisprezece ani mai târziu (632 î.C.) Iosia a aflat că Ninive, capitala Asiriei, fusese capturată de Cyaxares, împăratul Mediei și de Nabopolassar, împăratul Babilonului, exact așa cum prezisese Iehova prin Naum și Țefania, și că Așur-Ubalit se făcuse împărat al Asiriei cu capitala sa la Haran, unde a trăit odată Avraam, la est de Eufrat. Doi ani mai târziu (630 î.C.) Iosia a aflat că împăratul Cyaxares luase Haranul, că Babilonul își extinsese domeniul până în punctul cel mai vestic al Eufratului și că împăratul Așur-Ubalit fugise spre vest peste Eufrat. În același an a venit vestea din sud că Faraonul Neco îi succedase lui Psammetichus în Egipt.

La scurt timp după aceasta (628 î.C.), când Iosia a aflat că Faraonul Neco se îndrepta spre nord pentru a lupta cu împăratul asirian în cetatea Carchemiș, pe partea de vest a râului Eufrat, el „i-a ieșit înainte. Dar acesta a trimis mesageri la el, zicând: ‘Ce avem noi a face unul cu altul, rege al lui Iuda? Nu împotriva ta vin astăzi, ci să lupt cu o altă casă, iar Dumnezeu mi-a zis să mă grăbesc; așadar încetează să-L provoci pe Dumnezeu care este cu mine, ca să nu te nimicească’. Cu toate acestea, Iosia a refuzat să-i întoarcă spatele și și-a luat libertatea de a se lupta cu acesta și n-a ascultat cuvintele lui Neco din gura lui Dumnezeu. Așa că el a mers să lupte în valea lui Meghido. Atunci arcașii au tras în împăratul Iosia și acesta le-a zis servilor săi: ‘Luați-mă de aici căci sunt grav rănit’. Așa că servii săi l-au scos din car și l-au pus în alt car pe care-l avea și l-au adus la Ierusalim unde a murit și a fost îngropat în mormintele părinților săi.” – 2Cron. 35:20-24, *AAT*.

Primirea favorii lui Iehova de către Iosia, în urma pocăinței și smeririi inimii lui, ilustrează faptul că Dumnezeu arată favoare celor smeriți. – Prov. 3:34; Iac. 4:6.

EXPERIENȚE DE TEREN

ADEVĂRUL LUI DUMNEZEU FACE O MINUNATĂ SCHIMBARE

O persoană cu bunăvoință din statul Massachusetts experimentează „o minunată schimbare în viața sa”, ca urmare a citirii și înțelegerii ajutorului biblic „*Să fie Dumnezeu adevărat*”. El scrie o scrisoare, zicând:

„Unul din vestitorii voștri a venit într-o zi să mă vadă, vizită ce a făcut o minunată schimbare în viața mea. El mi-a lăsat o carte numită ‘*Să fie Dumnezeu adevărat*’, care cred că este cea mai revelatoare și corectă literatură pe care am văzut-o vreodată. ... Cât mai curând posibil aş vrea să trimit câțiva dolari din când în când, ca această carte a adevărului să poată ajunge în mâinile cât mai multor oameni care să o citească și să o înțeleagă așa cum am făcut eu. Mulțumesc organizației voastre și la toți oamenii ei buni pentru ce fac pentru mine. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți și fie ca toate lucrurile bune să ajungă la cei care află adevărul și cred”.

ARĂTÂND IUBIRE DE LA MARE DISTANȚĂ

Una din „alte oi” ale Domnului din Noua Zeelandă, care a aflat despre Împărăția Lui, și-a arătat iubirea pentru familia sa aflată în cealaltă emisferă a globului, transmițând către membrii acesteia informația valoroasă pe care o primise din Cuvântul lui Dumnezeu. Ea spune:

„Am început să le scriu despre Împărăție oamenilor din țara mea natală, Scoția, la câteva luni după ce martorii lui Iehova de aici, din Huntly, au început să studieze cu noi. Soțul meu și cu mine am învățat foarte repede de la ei despre lumea nouă și n-a durat mult până ce am început să facem de cunoscut acest lucru la toți pe care-i întâlnim. La început mi-a fost sfială să le scriu celor din țara mea natală despre acest lucru, dar am știut că îmi voi arăta mai mult iubirea față de ei dacă le scriam. Atunci m-am apucat de treabă și am scris prima scrisoare alcătuită din doisprezece pagini, cu toate dovezile și scripturile citate pentru a fi căutate. Înainte de aceasta auzisem de la surorile mele că de când murise tata, mama participa acum cu regularitate la Biserica Presbiteriană. Evident ea căuta mângâiere și călăuzire spirituală, și când a auzit și a citit cât de multă cunoștință și hrană spirituală primeam de la martorii lui Iehova, a zis că noi găsisem ceva ce ea a căutat toată viața. Aceasta mi-a dat o mare încurajare să continui cu scrierea de scrisori, deoarece, fiind despărțită de mama de un număr de ani și viața mea fiind acum reînnoită, eram hotărâtă ca și ea să primească aceeași fericire. Așa că în fiecare duminică după amiaza, după studiul *Turnului de veghere*, scriam tot ce învățam din revista *Turnul de veghere*. Bineînțeles că aceasta însemna o scrisoare mare de fiecare dată, dar merita efortul, deoarece ea era primită cu multă bucurie de o ‘oaie’ care cerceta. Tot ce afla din scrisorile mele, spunea ea, era o mare mângâiere. În după amiezile de duminică, când toate rudele se strâneau acasă, ea le citea scrisorile mele. Acest lucru a întâmpinat opoziție; ele spuneau că nu credeau; mai degrabă credeau ce le spunea preotul la biserică. Atunci mama le citea scripturile din Cuvântul lui Dumnezeu, dar ei tot nu dădeau atenție; așa că încetul cu încetul ei au încetat să mai vină acasă. Firește, pe mama a durut-o și mi-a spus că trebuie să-i fi jignit. I-am scris și i-am spus să nu fie descurajată și am întrebat-o dacă i-ar plăcea să întâlnească prieteni adevărați și curați în serviciul lui Iehova și dacă ar vrea ca unul din ei să vină acasă la ea și să aibă un studiu din Biblie. Atunci am primit înapoi răspuns, pe calea aerului, spunându-mi că martorii lui Iehova vor fi bineveniți și că după ce îmi citise scrisorile devenise așa de interesată, încât dorea să afle mai multe. Așa că servul nostru de grupă a luat legătura cu biroul de filială din Londra, care a scris celei mai apropiate grupe de martori ai lui Iehova de lângă orașul meu natal din Scoția. Astfel, în loc să primească rude duminica, acum mama are un studiu din Biblie la domiciliu, cu șase persoane participante. În timp, ea și cinci din surorile mele au început să participe la studiile *Turnului de veghere* și la adunările de serviciu, și apoi au luat parte în lucrarea din ușă în ușă în grupa altor martori. Am fost emoționată și fericită de acest lucru și am corespondat cu toate, și toate scrisorile mamei sunt pline de mulțumiri pentru minunata zi când Iehova le-a adus

adevărul în viață. Deși este înaintată în vârstă și sănătatea îi este șubredă, spiritul Său o ajută să urce scările de la blocuri pentru a spune oamenilor ce are Iehova pregătit pentru ei, dacă vor fi smeriți și vor deveni ca niște copilași. Mama și surorile mele au participat la congresul din Londra. Toate speră să facă din pionierat cariera vieții lor”.

BENEFICIILE GENERALE ALE LUPTEI PENTRU LIBERTATE DUSĂ DE MARTORII LUI IEHOVA

Articolul de mai jos este o experiență care a luat naștere dintr-un caz întâmplat la Port Arthur, Ontario, unde unul din martorii lui Iehova a fost acuzat de distribuire ilegală de pliante. În același timp, doi marinari au fost arestați pentru că-și distribuiau reclamele și cazul lor a fost adus în instanță la aceeași dată.

„A fost necesar ca martorul lui Iehova să se prezinte, chiar dacă acest caz urma să fie clasat, și am fost foarte surprinși când cei doi marinari au fost chemați mai întâi înaintea lui; apoi a fost chemat martorul. Când judecătorul a citit acuzația, șeful poliției s-a ridicat și a spus că avea de citit anumite informații, dar înainte să înceapă a subliniat că erau reprezentate două organizații în legătură cu distribuirea de pliante. Acest lucru a fost de ajutor, deoarece cei doi marinari arătau de parcă nu se schimbaseră și dormiseră îmbrăcați de săptămâni, în vreme ce martorul era îngrijit, stătea drept și prezenta o înfățișare total diferită. Șeful poliției a continuat apoi să citească informația referitoare la cazul *Rex v. Mustin*, etc. El a retras apoi toate acuzațiile și cazul a fost clasat.

„Marinarii ne-au spus după aceea că se așteptau să fie duși la închisoare sau amendați. Ei nu aveau avocat; au fost într-adevăr fericiți că acel caz fusese clasat. Pentru ei a fost clar că, prin lupta pentru libertate, Turnul de Veghere apăra drepturile tuturor cetățenilor. De atunci încolo ne aflăm pe străzi cu pliante și ele se dau ca pâinea caldă. De fapt, oamenii le cer”.

„În teama de Iehova se află o încredere puternică, și copiii Săi vor avea un loc de scăpare. Teama de Iehova este izvorul vieții, cea care te ferește de cursele morții.” – Proverbe 14:26,27, ASV.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

1 FEBRUARIE 1949

Nr. 3

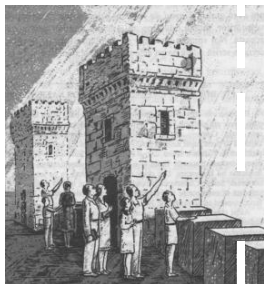
Cuprins:

STUDIUL BIBLIC O CERINȚĂ REGALĂ	- Pag. 3
CHEIA PENTRU STUDIEREA BIBLIEI	- Pag. 6
„ÎNGERII PĂCII VOR PLÂNGE CU LACRIMI AMARE”	- Pag. 14
O SCRISOARE DESPRE „HADES”	- Pag. 17
RĂSPUNSURI LA SCRISORI	- Pag. 20

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

1 Februarie 1949

Nr. 3

STUDIUL BIBLIC O CERINȚĂ REGALĂ

„Gloria lui Dumnezeu înseamnă ascunderea unui lucru, dar gloria regilor înseamnă căutarea unui lucru” – Prov. 25:2, Roth.

IEHOVA l-a însărcinat pe regele Său uns să studieze Biblia, în care El a ascuns multe lucruri de cea mai mare importanță. Această însărcinare de a studia a fost dată cu mult înainte ca Regele să fi fost măcar creat și instalat pe tron. La momentul la care Iehova Dumnezeu l-a inspirat pe profetul Său Moise să scrie instrucțiunile regale, izraeliții nu traversaseră încă râul Iordan în Țara Promisă și nu aveau un rege uman văzut. Moise era reprezentantul văzut al Domnului Dumnezeu printre ei, iar Iehova Dumnezeu era într-adevăr Împăratul lor, chiar dacă era nevăzut. Totuși, Dumnezeu anticipase că problema de a avea un rege uman văzut va fi impusă printre poporul Său ales când se vor afla în Țara Promisă. De aceea, i-a spus lui Moise să cuprindă în cartea pe care el o scria atunci instrucțiuni despre acest rege. În aceste instrucțiuni, Domnul Dumnezeu a spus dinainte că regele trebuia să citească și să studieze Biblia, după cum urmează:

² „Când vei ajunge în ținutul pe care ți-l dăruiește DOMNUL Dumnezeuul tău, și îl vei ocupa, și te vei stabili în el, atunci să spui: ‚Trebuie să pun un rege peste mine ca toate națiunile din jurul meu’. Trebuie să te asiguri să-l faci rege peste tine pe cel pe care îl alege DOMNUL Dumnezeuul tău. Trebuie să pui rege peste tine pe unul dintre compatrioții tăi; nu poți pune un străin peste tine, pe cel ce nu este dintre compatrioții tăi. ... Imediat ce și-a ocupat locul pe tronul regal, trebuie să scrie pentru sine, într-o carte, o copie a acestui cod, așa cum a fost aprobat de preoții leviți; el trebuie să o țină cu el, și să o studieze în fiecare zi a vieții sale, ca să învețe să fie cuprins de o teamă îmbinată cu respect pentru DOMNUL Dumnezeuul său, având grijă să respecte toate dispozițiile acestui cod și aceste hotărâri, ca să nu se considere mai privilegiat decât compatrioții lui și să nu se abată nici în stânga, nici în dreapta de la sarcini, pentru ca el împreună cu descendenții lui să poată continua mult timp pe tron în Israel” – Deut. 17:14-20, A.A.T.

³ Regele pe care Iehova Dumnezeu l-a ales pentru poporul Său trebuia să studieze Biblia și să rămână credincios învățăturilor acesteia. El trebuia să facă acest lucru dacă dorea să fie stabilită o dinastie prin familia sa și fii lui să îi fie succesori mult timp pe tronul Israelului. Studiind Biblia în felul acesta și ascultând de ea, regele avea să fie un bun conducător pentru toți supușii săi și un bun exemplu pentru ca și ei să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Ce studiu mai bun ar putea exista pentru un rege când învățătura principală a Bibliei este Împărăția lui Dumnezeu prin regalul Mesia?

⁴ Primul conducător regal ales de Iehova Dumnezeu, pentru a asigura o linie de regi în familia sa, a fost David, pe care Dumnezeu l-a considerat a fi „un om după inima Sa” (1Sam. 13:14). După ce și-a declarat scopul de a-l detrona pe regele Saul de pe tronul Israelului, Iehova Dumnezeu l-a pus pe profetul său Samuel să îl ungă pe tânărul păstor David să fie succesorul lui Saul. Aproximativ treisprezece ani mai târziu, în anul 1077 î.C., când Saul a fost ucis într-o bătălie, David i-a succedat la tron, mai întâi peste cele trei seminții ale lui Iuda, Beniamin și Levi. Mai târziu el a fost făcut rege peste toate semințiile lui Israel. Când a deveni rege, i s-a dat copia regală a cărții legii lui Moise, care cuprindea Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronomul. Alte cărți inspirate pe care le avea la îndemână regele David erau cartea lui Iov, scrisă de Moise; Iosua, scrisă de succesorul lui Moise cu acel nume; Judecători și Rut, ambele scrise de profetul Samuel; și, probabil și ceea ce este cunoscut acum sub numele de prima carte a lui Samuel, care ne aduce până la moartea lui Saul. Moise scrisese și Psalmii 90 și 91, iar David însuși a fost inspirat să compună mulți psalmi. Toate acestea se întâmplaseră cu mai mult de trei sute de ani înainte de tradiționala

dată (753 î.C.) a întemeierii Romei. Astfel, regele ales de Dumnezeu n-a trebuit să aștepte o declarație religioasă din partea Romei, care să îi spună ce este Biblia sau ce sunt cărțile sale inspirate. Biblia pe care regele lui Iehova o avea nu era în nici un caz o carte romană sau o carte catolică; era cartea lui Dumnezeu.

⁵ Printr-un legământ special pentru Împărăție făcut cu David, Dumnezeu a stabilit pentru totdeauna dinastia de regi prin linia lui David. Din acest motiv, Mesia, adică Isus Cristos, a fost un descendent direct al regelui David după carne. Astfel, el a fost numit „Fiul lui David”. În mod corespunzător, David a fost un tip, adică o figură profetică a lui Mesia, Isus Cristos. Acum David a oferit întotdeauna indiciul că studia ce exista din Biblie în zilele sale, conform poruncii lui Dumnezeu. Tot la fel și Isus Cristos, după ce a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu să fie un Rege veșnic, s-a aflat sub porunca și obligația de a studia Biblia. Propriile lui mărturisiri și faptele despre el arată că el a studiat-o. Iată de ce: Chiar când era un băiețel de doar doisprezece ani, a fost despărțit trei zile de tutorii săi pământești, în timp ce s-a aflat la templul din Ierusalim, „stând în mijlocul învățaților, ascultându-i și punându-le întrebări. Și toți cei care-l auzeau erau uimiți de priceperea și răspunsurile lui” (Luca 2:46, 47). El învățase să citească Sfintele Scripturi în textul lor original ebraic, și cu o ocazie, douăzeci și unu de ani mai târziu, „Isus s-a dus în templu și a început să învețe. Acest lucru i-a uimit pe evrei. „Cum de știe acest om să citească?”, spuneau ei, când nu s-a dus niciodată la școală?” Și Isus a răspuns: „Învățătura mea nu este a mea, vine de la Cel care m-a trimis ... Nu v-a dat Moise Legea? Și totuși, nici unul dintre voi nu ascultă de Lege. De ce încercați să mă ucideți?” (Ioan, 7:14-19, *A.A.T.*). Pentru că studia Sfintele Scripturi, învăța în public și asculta ce învățau acestea, evreii religioși l-au ucis pe Isus, Regele Mesianic, șase luni mai târziu.

⁶ În a treia zi după moartea lui Isus, Iehova Dumnezeu, Tatăl său, l-a înviat la viață nemuritoare, ca să poată fi Regele Veșnic la dreapta lui Dumnezeu în cer. Ca Rege înviat, Isus a arătat în continuare loialitate față de Cuvântului scris al lui Dumnezeu și și-a încurajat urmașii să îl studieze. În ziua învierii sale a apărut cu un corp omenesc pe care doi dintre discipolii săi nu l-au recunoscut, iar el a încercat să le înveselească inimile îndurerate, pe când își vedeau de drum spre Emaus. Cum? Arătându-le Scripturile Ebraice inspirate. Citim: „Și începând cu Moise și toți profeții, el le-a explicat, în toate scripturile, despre lucrurile care îl priveau pe el” (Luca 24:27). Mai târziu, în aceeași zi, el și-a făcut apariția, într-o altă formă umană, înaintea apostolilor săi credincioși și a altor urmași adunați într-o cameră în Ierusalim (Marcu 16:12-14). Citim: „Și le-a spus: Acestea sunt cuvintele pe care vi le spuneam, când încă eram cu voi, că toate lucrurile trebuie împlinite, tot ce a fost scris în legea lui Moise, în profeți, și în psalmi, despre mine. Și apoi le-a deschis înțelegerea pentru a putea pricepe scripturile și le-a zis: Așa a fost scris, și astfel se cuvine ca Cristos să sufere și să se ridice din morți în a treia zi” (Luca 24:44-46). El a deschis pentru înțelegerea lor multe lucruri care erau ascunse în Biblie, pentru gloria lui Dumnezeu. De aceea, el a împlinit cu credincioșie comportamentul glorios al Regelui aprobat al lui Dumnezeu, așa cum se spune în Proverbe 25:2: „Gloria lui Dumnezeu este cea care ascunde un lucru, dar gloria regilor este să înțeleagă un lucru” – *A.A.T.*

”NU O „CARTE CATOLICĂ”

⁷ Nici o altă creatură nu putea înțelege lucrurile adânci din Cuvântul scris al lui Dumnezeu mai bine decât Isus Cristos. Nimeni nu putea cita scripturi mai bine decât Isus, sau să le aplice cu o mai mare acuratețe. Clericii religioși sunt rugați să observe că Isus nu a spus: „Nu aveți nevoie de Biblie, discipoli. Nu aveți nevoie de vechile Scripturi Ebraice. Eu sunt predicatorul vostru și doar de mine aveți nevoie să vă predic. Să nu studiați singuri aceste Scripturi scrise de om. De ce: Înainte ca Scripturile să fie fost înregistrate, eu predicam Evanghelia, așa că vă puteți descurca fără aceste cărți scrise ale Bibliei”. Nu, Isus nu a spus așa ceva, așa cum fac sute de mii de conducători religioși care pretind public că îl urmează. Fără a ținea seama de faptul că Isus era Fiul lui Dumnezeu și uns să fie Rege și astfel putea vorbi cu autoritate, totuși el nu a lăsat de-o parte Cuvântul scris al lui Dumnezeu, considerându-l fără importanță sau fără valoare. În ciuda a ceea ce reprezenta Isus, sau

mai degrabă pentru că era cine era, el a considerat necesar să își susțină punctele de vedere prin Cuvântul înregistrat al lui Dumnezeu. Discipolii săi credeau în acel Cuvânt, și pentru a le satisface setea de cunoaștere din Scripturile sfinte, el cita din toate părțile acelor Scrieri inspirate, pentru a arăta că el se potrivea cu toate tipurile și profețiile despre Mesia sau Cristos. Altfel, predicarea lui Isus nu ar fi produs o impresie favorabilă, chiar dacă era din cer. Apostolul Pavel spunea: „Chiar dacă noi sau un înger *din cer*, v-am predica o altă Evanghelie decât cea pe care v-am predicat-o noi, să fie blestemat” (Gal. 1:8). De aceea, chiar și Isus a trebuit să fie în armonie cu ceea ce este scris.

⁸ Prin faptul că studia Cuvântul lui Dumnezeu și prin ascultarea lui neclintită față de acesta, Isus Cristos, „Regele regilor”, a fost un exemplu credincios pentru toți urmașii săi (1Pet. 2:21). În special pentru cei 144.000 de tovarăși biruitori ai lui, care vor trăi și domni împreună cu el în cer, dacă aceștia suferă și mor cu el pe pământ. Dacă acești 144.000 sunt unși cu spiritul lui Dumnezeu pentru a fi regi și preoți împreună cu Isus, atunci și ei ajung sub porunca divină pentru regi, de a avea o copie a Cuvântului scris al lui Dumnezeu și de a-l studia și a-l asculta.

⁹ Isus nu a așteptat ca Roma să spună ce era Cuvântul inspirat scris al lui Dumnezeu, ca apoi Roma să spună că ea a făcut această Carte. Nu; ci el le-a arătat urmașilor săi ce este acel Cuvânt, citând din el. El spunea: „Toate lucrurile trebuie împlinite, tot ce a fost scris în legea lui Moise, în profeții și în psalmi”. Astfel, el însuși a spus că legea lui Moise, Profeții și Psalmii erau inspirate și se regăseau în „Biblia” din acele vremuri. Sub aceste trei titluri (Legea, Profeții și Psalmii) au fost incluse toate cele treizeci și nouă de cărți ale Scripturilor Ebraice. Este adevărat că în zilele lui Isus exista traducerea în limba greacă, cunoscută sub denumirea de Versiunea Septuaginta, dar Versiunea Septuaginta originală n-a cuprins niciodată cele șapte așa-numite cărți „deuterocanonice” sau „apocrife” ale lui Tobias, Iudita, Înțelepciunea, Ecleziasticul, Baruc și 1 și 2 Macabei. Marea adunare de la Ierusalim nu a acceptat niciodată aceste șapte cărți apocrife ca fiind inspirate și de aceeași valoare cu Scripturile Ebraice autentice. În armonie cu acest fapt, nu există nici o înregistrare potrivit căreia Isus, în sutele de citate ale sale, a citat vreodată din aceste cărți apocrife, deoarece nu făceau parte din Biblie, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Tot la fel, nici unul dintre apostolii și discipolii lui Isus, în toate scrierile lor inspirate, nu au citat niciodată din scrierile apocrife. Ce dovedește acest lucru? Iată ce: Că afirmația Ierarhiei romano-catolice că „Biblia este o carte catolică” este falsă și dezonorantă pentru Iehova Dumnezeu și Cristosul Său?

¹⁰ Consiliul Ierarhiei de la Cartagina, în anul 397 A.D., spunea că doar pentru anumite cărți ce compun Biblia ei susțin că au făcut Biblia și că ea este un produs romano-catolic. Dar Biblia pe care au alcătuit-o ei se compune din 73 de cărți și include cele șapte cărți apocrife. Isus Cristos și scriitorii săi inspirați ai Scripturilor Grecești Creștine au respins acele șapte cărți „deuterocanonice”, astfel că adevărata Biblie din inspirația lui Dumnezeu nu le cuprinde, ci constă doar din 66 de cărți. Astfel, prin propriul lor stil de argumentare, Ierarhia romano-catolică nu a făcut Biblia, și aceasta nu este o carte catolică, deoarece nu toate cărțile din colecția *lor* sunt parte a Bibliei pe care Iehova Dumnezeu a produs-o prin spiritul Său infailibil. Biblia lui Dumnezeu nu cuprinde cărți care sunt greșite și sunt contrare adevărului și spiritului Său. În împlinirea poruncii regale de a studia Biblia, rămășița credincioasă a împreună moștenitorilor lui Cristos vor adera strict la ceea ce este dovedit prin spiritul Său sfânt al descoperirii, pentru a fi Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Ce instrucțiuni i-a dat Dumnezeu lui Moise, referitor la un rege? De ce?
- 3,4. Ce a studiat primul rege al unei dinastii din Israel? Cu ce folos?
5. Cum a împlinit Isus, asemenea lui David, această cerință regală?
6. Cum a arătat el că adera la Cuvântul lui Dumnezeu, după înviere?
7. De ce n-a vorbit Isus despre Biblie ca mulți clerici?
- 8,9. Cum au arătat Isus și apostolii că Biblia nu este catolică?
10. Cum se învinge singur argumentul despre o „Biblie catolică”?

CHEIA PENTRU STUDIAREA BIBLIEI

PSALMUL 119:130, scris evident sub inspirație, de un prinț, Ezechia al Ierusalimului, spune: „Interpretarea cuvintelor Tale luminează și îi instruește pe cei receptivi” (*Moffatt*). „Interpretarea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor sinceri” (*A.A.T.*). Oricine iubește lumina adevărului și dorește să înțeleagă lucrurile cele mai importante pentru pacea și fericirea sa trainice, va găsi în Cuvântul scris al lui Dumnezeu un imbold suficient pentru a citi și a studia Biblia. Toate ființele normale doresc să trăiască în cunoștința și bucuria față de Dumnezeu și de lucrările Sale. Dacă vă doriți acest stil de viață, atunci trebuie să studiați Cuvântul lui Dumnezeu. Discipolul Iacov vorbește despre acesta ca despre „cuvântul sădit, care poate să vă salveze sufletul” (Iac. 1:21). Apostolul Pavel vorbea despre acesta unui supraveghetor creștin ca despre „scripturile sfinte, care pot să te facă înțelept, spre salvare, prin credința în Isus Cristos” (2 Tim. 3:15). Ce imbold mai mare în a citi și a studia Biblia ar putea exista, decât acela de a dobândi înțelepciune și a fi salvat la viață veșnică, într-o dreaptă lume nouă?

² Înțeleaptă după părerea ei, s-ar putea ca lumea să îți spună că studiul Bibliei nu este practic. Totuși, oricât de practică ar pretinde că este, calea acestei lumi vechi ce se clatină nu este prosperă, și niciunul dintre planurile sale nu are succes. Ele nu sunt îndreptate spre acele scopuri pe care Atotputernicul Dumnezeu le binecuvântează. Dar dacă un om studiază Cuvântul divin și se ghidează după acesta, atât în ceea ce privește ce să caute și cum să-l obțină, va avea o viață prosperă și va avea succes în realizarea dorințelor sale corecte. Acesta este un sfat practic, pentru că ce urmează este practic. Niciun om n-ar putea fi mai practic decât succesorul lui Moise, Iosua, care era un comandant miliar, organizator, guvernator și tatăl unei familii. Când moartea profetului a adus cartea legii lui Moise la final, Iehova Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Această carte a legii să nu se depărteze de gura ta; să meditezi asupra ei zi și noapte, ca să observi să faci tot ce este scris aici, căci atunci îți vei face calea prosperă și vei avea succes” (Ios. 1:8). Ca Iosua să mediteze asupra cărții legii zi și noapte însemna să o studieze. Să n-o lase să se depărteze de gura lui însemna să nu înceteze să o predice altora. Iosua a ascultat.

³ Omul care se concentrează asupra Cuvântului lui Dumnezeu, ca și Iosua, pentru a obține cunoștință și îndrumare, va fi binecuvântat, cu siguranță: „Binecuvântat este omul care nu umblă după sfatul celor răi, nu stă pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori. Ci plăcerea sa este în legea DOMNULUI; și meditează zi și noapte la legea Lui” (Ps. 1:1, 2). Acest om știe ce să spună când este întrebat, iar ceea ce spune este bun și luminează referitor la Dumnezeu și scopul Său drept. Acest om studiază din toată inima, deoarece dorește să spună ce este drept: „Inima celor drepti studiază pentru a răspunde, dar gura celor răi scoate lucruri rele” (Prov. 15:28). Omul rău strânge lucruri rele în inimă, iar când își deschide gura revarsă un potop de răutăți din ce a strâns în el.

⁴ În această lume a erorii, a ipocriziei, a falsei religii și a deșertăciunii, adevărata cunoștință despre Dumnezeul cel viu este cea mai de preț comoară. Pentru a o dobândi, trebuie să căutăm, să cercetăm, să ne îndreptăm mintea permanent spre sursa corectă de informație și instruire, și anume: Descoperirea Creatorului despre el însuși, Biblia. Marele Învățător, Iehova Dumnezeu, le vorbește elevilor săi ca și copiilor și le spune: „Fiul meu, dacă vei primi cuvintele mele, și vei ascunde poruncile mele în tine, ca să îți apleci urechea spre înțelepciune și să îți îndrepti inima spre pricepere, da, dacă strigi după cunoștință și-ți ridici glasul după pricepere [adică să te rogi pentru acest lucru și să pui întrebări]; dacă o vei căuta ca pe argint, și vei scotoci după ea ca după comori ascunse, atunci vei înțelege frica de DOMNUL și vei găsi cunoștința despre Dumnezeu. Pentru că DOMNUL îți dă înțelepciune; din gura Sa vine cunoștința și priceperea. El a strâns înțelepciune pentru cei drepti” – Prov. 2:1-7.

⁵ Prin urmare, studentul care are succes trebuie să fie îndemnat de o foame și sete mentale și trebuie să aibă atitudinea unui fiu față de tatăl său. El trebuie să se lase învățat, ca un nou-născut inocent. Apostolul Petru accentuează această atitudine necesară, când spune: „Cuvântul Domnului rămâne veșnic – și acesta este cuvântul evangheliei pentru voi. Așa că lepădați toată răutatea, toată înșelătoria, minciuna, invidia și calomnia de orice fel! Ca un nou născut, însetat după laptele pur,

spiritual, care să vă facă să vă maturizați pentru salvare (1Pet. 1:25 până la 2:2, *Moffatt*). Trebuie să avem smerenie, dispoziția care nu se împotrivesc cu încăpățănare și nu se luptă cu argumente iraționale. Iacov ne spune cum să primim cuvântul și cum să-l sădăm în noi, astfel: „Renunțați la toată necurăția și la abundența de răutate, primiți cu smerenie cuvântul implantat, care vă poate salva sufletul” – Iac. 1:21 *A.S.V.*

⁶ Totuși, chiar dacă suntem ca niște nou-născuți și primim laptele Cuvântului cu smerenie, nu înseamnă că trebuie să înghițim orice fără a cerceta, fără a medita sau fără dovadă. În niciun caz! Aceia cărora Petru și Iacov le scriseseră aveau deja Scripturile Ebraice inspirate. Așadar, ca aceștia să fie ca niște copii, smeriți și receptivi, însemna să fie gata să accepte ce îi învățau acești învățători creștini, cu condiția ca aceasta să fie în armonie cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Până și Pavel, chiar dacă era apostol, nu cerea ca ceea ce învăța el să fie acceptat fără întrebări și cercetare. Cu suflet nobil îi numește Biblia pe aceia care doresc să asculte cele predicate ca mesaj al lui Dumnezeu și apoi să cerceteze Cuvântul scris, să vadă dacă cele predicate sunt în acord cu el, înainte de a le accepta. Cei care studiau Biblia din orașul grecesc Berea au primit mențiunea onorabilă pentru aceasta cu aceste cuvinte: „Aceștia erau mai nobili decât cei din Tesalonic, adică ei au primit cuvântul cu toată agerimea minții, cercetând scripturile zilnic, să vadă dacă aceste lucruri erau așa” (Fapte 17:10,11, *A.S.V.*). Pavel nu s-a simțit jignit de această cale de acțiune, nici nu i-a muștrat pe evreii din Berea pentru aceasta.

⁷ Isus Cristos nu i-a muștrat niciodată pe evrei pentru că studiau continuu Sfintele Scripturi, în căutarea vieții. Cu adevărat, el le-a spus: „Cercetați scripturile, închipuindu-vă că aveți viață veșnică în paginile lor – și ele mărturisesc despre mine – dar refuzați să veniți la mine pentru viață” (Ioan 5:39, 40, *Moffatt*). Prin acest comentariu el nu îi descuraja să cerceteze Sfintele Scripturi, ci le arăta lipsa de sinceritate sau lipsa consecvenței. Ei cercetau Scripturile cu ideea corectă că acestea îi va călăuzi spre viață. Acum, chiar aceste Scripturi puneau mărturie despre Mesia ca mijloc de viață și totuși, cu tot studiul lor al acestor Scripturi Mesianice, care arătau clar spre Isus, ei refuzau să vină la el pentru a obține viața pe care o căutau cu ajutorul Scripturilor. Studiarea Bibliei de către ei nu le făcea bine. Acest lucru se întâmpla pentru că nu erau sinceri, nu se lăsau învățați și nu erau liberi de prejudecată religioasă. Pavel spune că Sfintele Scripturi „te pot face înțelept spre salvare”, dar o astfel de înțelepciune dobândită din Scripturi trebuie să fie exercitată „prin credința în Isus Cristos”, pentru că Isus este Mesia despre care mărturisesc Scripturile – 2 Tim. 3:15.

⁸ Cu siguranță, Petru nu i-a condamnat pe profeții din vechime pentru studierea Scripturilor inspirate. El a spus: „Profeții care au prezis harul care avea să vină pentru voi au făcut importante cercetarea și examinarea referitor la această salvare. Ei au cercetat ce timp sau ce împrejurări semnifica Spiritul lui Cristos în ei, când a prezis suferințele lui Cristos, și gloriile care aveau să vină. Lor li s-a descoperit că nu pentru ei, ci pentru voi serveau acele lucruri, care vă sunt declarate acum de cei care v-au predicat Evanghelia, Spiritul Sfânt trimis din cer” (1Pet. 1: 10-12, *Confrat. Catol.*). De aceea, Petru ne spune că, în loc să fie muștrați pentru că studiau Scripturile, li se dădea de înțeles, pur și simplu, că profețiile lor erau destinate să fie înțelese de poporul lui Dumnezeu, în timpul din urmă, și anume, creștinii. De exemplu, Daniel a fost un student sânguincios al Sfintei Scripturi. A fost el muștrat sau răsplătit pentru acest lucru? El ne spune: „În primul an al lui Darius, ... Eu, Daniel, am observat din Scripturi numărul anilor pe care cuvântul DOMNULUI i-l descoperise lui Ieremia, profetul, pentru împlinirea completă a pustierii Ierusalimului, adică șaptezeci de ani. Astfel, mi-am întors fața spre DOMNUL Dumnezeu, dedicându-mă rugăciunii și implorărilor”. Apoi, îngerul Gabriel a fost trimis să-i spună lui Daniel: „În timp ce tu erai la începutul rugăciunii, a ieșit un cuvânt și am venit să ți-l fac de cunoscut, pentru că ești un om foarte iubit” (Dan. 9:1-3, 23, *A.A.T.*). Ce răsplată pentru iubitul Daniel, să primească viziuni și descoperiri profetice din partea lui Dumnezeu!

⁹ Accentuând nevoia creștinilor de a studia și de a reține ceea ce au scris, sub inspirație, acei profeți evrei, Petru ne spune că evenimentele din viața lui Cristos au făcut acele profeții chiar mai valoroase, în loc să le scadă importanța. El spune: „Și avem cuvântul profeției, tot mai sigur, la care faceți bine să ascultați, ca la o candelă ce strălucește într-un loc întunecos, până atunci când se mijeste de ziuă și steaua dimineții se ridică în inima voastră ... Căci niciodată profeția nu a fost

adusă prin voința omului; ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit așa cum erau mișcați de Spiritul Sfânt” (2Pet. 1:19-21, *Confrat. Catol.*). În felul acesta, vechile Scripturi Ebraice sunt mai mult garantate prin împlinirile profeției, în cazul lui Isus, ca Mesia. Atunci, avem cu atât mai multe motive, și nu mai puține, să le examinăm, să medităm asupra lor și să veghem asupra lor pentru dovada suplimentară a inspirației și a exactității lor, în prezicerea evenimentelor viitoare. Ele sunt ca o candelă care ne luminează cărarea prin această lume care zace în întunericul ignoranței. Așadar, „studiați-le”, spune Petru, și el nu oferă nici o indulgență despre câte zile sunt scăzute din suferințele „purgatorului” pentru a ne îndemna să facem așa.

AJUTOR SPIRITUAL

¹⁰ Pentru a putea merge în siguranță prin această lume întunecată și pentru a evita să fim înșelați de falși profeți și învățători trebuie să studiem adevăratele profeții. Adevărații profeți și-au făcut cunoscut mesajele sub inspirația spiritului lui Dumnezeu. De aceea, noi trebuie să cerem spiritului lui Dumnezeu să ne ajute să înțelegem ceea ce au scris. Această forță spirituală cercetează toate lucrurile ascunse ale Cuvântului lui Dumnezeu, chiar lucrurile adânci. Apostolul Pavel spune: „Dar, după cum spune Scriptura, sunt lucruri, pe care nici un ochi nu le-a văzu vreodată și nici o ureche nu le-a auzit și nu s-au întâmplat niciodată în mintea omului, pe care Dumnezeu le-a prevăzut pentru aceia care Îl iubesc”. Pentru că Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin Spiritul Său, pentru că Spiritul înțelege orice, chiar și profunzimea lui Dumnezeu însuși” (1Cor. 2:9,10, *A.A.T.*). Astfel, spiritul este un ajutor esențial pentru studiul Bibliei. El înțelege lucrurile profunde pentru a le cauza însemnătatea.

¹¹ Prin urmare, trebuie astfel să acceptăm ca adevărată învățătura care a fost scrisă sub inspirația spiritului. Aceasta include atât Scripturile Ebraice, cât și cele Grecești Creștine. Tot ce contrazice Cuvântul inspirat trebuie respins ca fals. Prin această metodă cercetăm „spiritele”, sau declarațiile inspirate, pentru a dovedi dacă sunt de inspirație demonică sau de la Dumnezeu. Recomandând această metodă, apostolul Ioan a scris, aproape de sfârșitul primului secol, și a spus: „Dragi prieteni, să nu credeți orice declarație inspirată, ci cercetați declarațiile, să vedeți dacă vin de la Dumnezeu, pentru că în lume și-au făcut apariția mulți profeți falși. Puteți indica spiritul lui Dumnezeu astfel: toată inspirația care recunoaște că Isus Cristos a venit în formă umană vine de la Dumnezeu și orice declarație inspirată care nu recunoaște pe Isus, nu vine de la Dumnezeu; aceasta este inspirația Anticristului. Ați auzit că acesta vine, și iată că este deja în lume” – 1 Ioan 4:1-3, *A.A.T.*

¹² Cu mult înaintea lui Ioan, apostolul Pavel a recomandat aceeași metodă. Prima sa scrisoare din Biblie este prima scrisoare către tesalonicieni, și în aceasta el îi îndeamnă să studieze. El le-a poruncit cu autoritate apostolică tuturor, nu doar servilor numiți din adunare: „Nu stingeți spiritul. Nu disprețuiți profetizările. Încercați toate lucrurile, păstrați ce este bun. Rețineți-vă de la tot ce vi se pare rău” (1Tes. 1:1; 5:19-22). Când a scris aceste lucruri, Pavel nu a exclus propriile sale profeții, pe care le făcuse printre tesalonicieni, fie prin viu grai, fie prin scrisori. Ei nu trebuiau să disprețuiască profețiile care ofereau dovada despre spiritul Domnului din ele, ci trebuiau să le dea o atenție plină de respect. Totuși, nu trebuiau să le accepte fără să le examineze, mai întâi, cu atenție, și să le cerceteze. „Încercați toate lucrurile”, adică toate lucrurile cuprinse în aceste profeții, și păstrați ce se dovedește a fi bun în ele, dar evitați orice pare că este greșit sau rău.

¹³ Totuși, prin ce standard de judecată trebuiau ei să încerce toate lucrurile arătate în aceste profeții? Desigur, prin Scripturile Ebraice inspirate, pe care le aveau atunci cu toții. Pavel s-a dus din Tesalonic la Berea, și din Corint el le-a scris creștinilor persecutați din Tesalonic. El și-a scris scrisorile către ei în limba greacă, aproximativ în anul 50 A.D., și singura carte a Scripturilor Grecești Creștine scrisă înainte de aceste scrisori a fost relatarea Evangheliei de apostolul Matei, aproximativ în anul 41 A.D. Astfel, singurele mijloace prin care creștinii din Tesalonic și Berea puteau încerca atunci toate lucrurile din profețiile ce au fost făcute pentru ei erau cele 39 de cărți ale Scripturilor Ebraice inspirate, din care aveau, fără îndoială, Versiunea grecească Septuaginta. Nu, ei

nu puteau lăsa deoparte studierea Scripturilor Ebraice, ce atunci se împlineau, și nici noi nu putem face așa.

CEA MAI PROGRESIVĂ METODĂ

¹⁴ Toți trebuie să cercetăm Biblia individual. Toate Scripturile ne avertizează să nu neglijăm efortul personal, lăsând studiul în seama unui corp profesoral plătit sau a unui așa-numit „magisterium”, care să facă acest lucru în locul nostru. Desigur, servii numiți în adunare, și anume, supraveghetorii și asistenții lor, trebuie să încerce să exceleze în cunoștința și pricepera Bibliei. Apostolul Pavel i-a scris lui Timotei, care era supraveghetor: „Fă tot ce poți să îl lași pe Dumnezeu să vadă că ești cel puțin un lucrător fără cusur, fără să-i fie rușine de modul în care mănuiеști cuvântul Adevărului” (2 Tim. 2:15, *Moffat*). Acest lucru însemna pentru Timotei studiu. În ceea ce privește calificările supraveghetorilor, lui Timotei i s-a spus că trebuie să fie „capabil să învețe” și lui Tit i s-a spus că ei trebuie să fie oameni care „să rămână lângă cuvântul credincios”, așa cum fuseseră învățați, pentru a-i putea instrui și pe alții în învățătura sănătoasă și pentru a respinge argumentele nefondate ale potrivnicilor (1Tim. 3:2, Tit 1:9). Apostolul porunca tuturor părinților creștini să își educe copiii „în disciplina și după sfaturile Domnului”; se aștepta ca supraveghetorii să aibă „copii credincioși”, sau copii care credeau (Eph. 6:4, *Moffat*; Tit 1:6). Mama lui Timotei, Eunice și bunica Lois fuseseră laudate pentru că-i insuflaseră o „credință neprefăcută” și îl învățaseră „din pruncie” Sfintele Scripturi, și aceasta în pofida tatălui grec păgân al lui Timotei (2 Tim. 1:5; 3:15). Luate împreună, toate aceste instrucțiuni și recomandări arată că TOT poporul consacrat al lui Dumnezeu se află sub porunca de a studia personal Cuvântul Său și să fie implinitori ai acestuia.

¹⁵ Noi trebuie să studiem, nu doar individual, în particular, ci și în compania fraților noștri, în cadrul adunării creștine. Acesta este motivul că, după ce a dat instrucțiuni în scrisoarea sa către *tesalonicieni*, Pavel a adăugat: „Așa că mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte”. Astfel, el le poruncește să discute unii cu alții cuvintele sale de mângâiere (1Tes. 4:18). Același îndemn pentru creștini de a se aduna pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu și este dat în instrucțiunea lui Iuda: „Însă voi, iubiților, întăriți-vă în credința voastră sfântă și rugați-vă prin spiritul sfânt” (Iuda 20, *Moffat*). Pentru a accentua punctul de vedere al unei persoane și pricepera adevărului, nu există nimic mai bun decât ca aceasta să se alătore altor studenți devotați în cercetarea minunatului nostru manual, Biblia, și în discutarea acestuia. Există un proverb adevărat, „Așa cum fierul ascute fierul, tot așa ascute un om înfățișarea prietenului său” (Prov. 27:17, *A.A.T.*) Dar fierul sau oțelul poate rugini dacă nu este folosit mereu și dacă nu este ascuțit cu regularitate. Din aceleași motive, cei care caută adevărul divin trebuie să se întâlnească în mod regulat și să se ascute unii pe alții, împărtășindu-și unii altora cunoștința pe care au căpătat-o de pe urma concentrării individuale asupra Cuvântului lui Dumnezeu și prin schimbarea de idei asupra întrebărilor din Scriptură. Niciodată nu trebuie să o lăsăm mai încet cu acest obicei, dacă vrem să strălucim în adevăr. Trebuie să ne folosim cu atât mai mult de acest privilegiu mare pentru auto-perfecționare, deoarece ne aflăm în prezisul „timp al sfârșitului”, când cunoștința trebuie să crească. De aceea, trebuie să ne îndemnăm unii pe alții să-L iubim pe Dumnezeu și să facem lucrarea Sa bună, întâlnindu-ne, cu atât mai mult cu cât vedem că momentul pentru „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” este tot mai aproape – Evrei 10:24, 25; Apoc. 16:14.

¹⁶ Nimeni nu este prea tânăr să înceapă să studieze Biblia sau să fie învățat din ea. Timotei a devenit supraveghetor în cadrul adunării în tinerețe, deoarece cunoștea sfintele Scripturi „din pruncie”. Dar cum poate să înceapă un cercetător sincer al adevărului un studiu din Cuvântul lui Dumnezeu? Ar trebui să ia Biblia și să înceapă s-o citească de la Geneza, capitolul 1, versetul 1 înainte, să treacă prin cele șaiszeci și șase de cărți? Da; este cu totul potrivit pentru orice creștin, dacă are Biblia tipărită în întregime, în limba sa, să o citească în întregime, cel puțin o dată, de la Geneza la Apocalipsa. Dacă nu știe să citească, ar rezulta în binecuvântări neprețuite pentru el să învețe să citească, chiar pentru scopul de a studia Biblia singur. Isus a învățat să citească textul ebraic al Bibliei, deși nu s-a dus la școală pentru a învăța acest lucru (Ioan, 7:15; pagina 35, parag. 5) Astăzi,

martorii lui Iehova învață, în particular, să citească mii de bărbați, femei și copii analfabeți, pentru a profita din plin de Cuvântului scris al lui Dumnezeu.

¹⁷ În zilele noastre, în general citim în gând, când facem acest lucru singuri. Dar în timpurile vechi, chiar până în timpurile apostolilor, și cititul în particular se făcea cu voce tare. Așa s-a întâmplat că, atunci când famenul etiopian se întorcea în carul său de la Ierusalim și citea în timp călătoria, „Filip s-a îndreptat într-acolo și l-a *auzit* citind din profetul Isaia, și i-a zis: Înțelegi tu ce citești? (Fapte 8:27-30). De fapt, cuvântul ebraic (*kahrah*) pentru a citi înseamnă în primul rând *a striga*. Chiar până în prezent mulți orientali când citesc în particular, știu cum să citească doar cu voce tare, desigur nu cu scopul să fie auziți de alții. Astfel, aceia care nu pot citi la început în gând și nu pot înțelege sensul celor citite nu trebuie să fie descurajați dacă trebuie să pronunțe cu voce tare, în loc să citească în gând. În orice caz, lucrul important este să citească ceea ce a scris Dumnezeu.

¹⁸ Chiar și la adunările poporului lui Dumnezeu este profitabil ca fragmente din Cuvântul Său să fie citite cu voce tare în cadrul adunărilor. Aceasta este ideea fericirii supreme de la Apocalipsa 1:3, și anume: „Binecuvântat este cel care citește [un cititor], și aceia care ascultă cuvintele acestei profeții [mulți ascultători care aud ce se citește], și care păstrează cele scrise aici: pentru că timpul este aproape”. Pavel l-a instruit pe supraveghetorul Timotei: „Până când voi veni, dedică-te citirii în public a Scripturii, predicării și învățării” (1 Tim. 4:13, *A.A.T.*). De asemenea, când scria adunării din Colose, a încheiat cu această solicitare: „Când vi se va citi această epistolă, faceți în așa fel încât să fie citită și în biserica din Laodiceea; și tot așa să citiți și epistola din Laodiceea” (Col. 4:16). Așadar, este bine ca un vorbitor să citească scripturile din Biblie înaintea auditoriului său, cel puțin pentru a sprijini ceea ce le spune.

METODA PRIN TEME

¹⁹ Studiul pe teme, sau studiul în funcție de subiecte sau titluri, este cea mai progresivă metodă de a ajunge la învățăturile Bibliei. Astăzi este mai ușor decât în timpul apostolilor să se studieze învățăturile acesteia, pe teme, prin adunarea tuturor textelor Scripturii care se referă la același subiect. În primul secol, creștinii nu aveau avantajul unei concordanțe, pentru că atunci textul Bibliei nu era aranjat convenabil în capitole și versete. În secolul nostru, avem multe concordanțe din Biblie. O astfel de concordanță este un index alfabetic de cuvinte, care listează toate sau cel puțin cele mai importante cuvinte și indică în ce carte, capitol și verset al Bibliei apar, în același timp oferind un fragment din contextul lor, ca acela care caută să știe unde îl găsește. Studiind pe teme cu ajutorul concordanței, putem să localizăm scripturile care au legătură între ele și astfel să ne îmbogățim înțelegerea fiecărui subiect. Textele Scripturii care au legătură cu un anumit subiect pot fi armonizate unele cu altele deoarece Autorul întregii Biblii este Mintea Superioară. El a inspirat scrierea acesteia prin spiritul Său peste mai mult de treizeci de oameni, care au scris-o de-a lungul a șaisprezece secole. El nu se contrazice, ci rămâne lângă singura Lui temă și scop.

²⁰ Noi trebuie să studiem Scripturile Grecești Creștine, în același timp cu Scripturile Ebraice din vechime, pentru a le putea compara, întrucât Scripturile Grecești dovedesc împlinirea Scripturilor Ebraice pre-creștine. Este o greșeală fatală pentru o persoană să înlătore sau să ignore Scripturile Ebraice ca fiind deja împlinite și astfel, creștinii, nu mai au nevoie de ele. Cum vom ști dacă profețiile ebraice din vechime s-au împlinit în viața lui Isus Cristos, a discipolilor săi și a oamenilor cu bunăvoință dacă nu studiem și nu cercetăm aceste scrieri din vechime? Prin studierea lor și constatând împlinirea lor, demonstrăm că Dumnezeu, Inspiratorul lor, este adevărat și demn de încredere. De asemenea, prin această referință la Scripturile Ebraice, demonstrăm că cei care au scris Scripturile Grecești Creștine sunt în armonie cu învățăturile ebraice esențiale. În felul acesta, demonstrăm că Scripturile Grecești sunt o învățătură credincioasă, o învățătură acceptabilă, care are un suport real și o însemnătate adevărată, atunci când sunt comparate cu Scripturile Ebraice. Astfel, Scripturile Grecești se dovedesc a fi cu adevărat în legătură cu scopul lui Dumnezeu, arătând, în realitate, continuarea și înaintarea scopului Său, și astfel aruncând lumină adevărată asupra

profețiilor ebraice, care nu au putut fi înțelese corect timp de mii de ani – Rom. 16:25, 26; Efes. 3:4-6; Col. 1:26.

²¹ Așadar, în timp ce putem începe să citim Biblia de la început, în același timp trebuie să și studiem Scripturile Grecești Creștine, numite în mod obișnuit, dar greșit, „Noul Testament”. Putem folosi, în mod avantajos, ajutoarele moderne ale Bibliei, atunci când cercetăm prin paginile Cuvântului lui Dumnezeu. Dar aceste ajutoare trebuie dovedite, pentru a evita folosirea publicațiilor ce induc în eroare, care sunt greșit etichetate drept „ajutoare”. Este bine ca la acestea să aplicăm regula apostolilor: „Dovediți orice lucru; păstrați ce este bun; abțineți-vă de la orice formă de rău” (1Tes. 5:21, 22, *A.S.V.*). Simplul aspect religios al unei publicații nu trebuie să recomande pentru noi un lucru, ci, încercând-o complet cu Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta trebuie să se dovedească a fi teocratică înainte de a ne ține de ea. Aceasta este teocratică dacă recunoaște pe Iehova ca Dumnezeu, Învățător și Conducător al poporului Său organizat sub Isus Cristos, Fiul Său. Dacă aceasta nu este teocratică, trebuie să ne abținem de la ea. Ca ghid și ajutor, aceasta nu este construită pe o bază corectă și nu poate fi o învățătură dreaptă. Propriul Cuvânt al lui Dumnezeu arată că Iehova are o organizație teocratică alcătuită din poporul Său consacrat în totalitate, și că El a asigurat mereu hrană spirituală și instruire prin această organizație. Dacă dovedim că îngrijirile vin prin organizația Sa teocratică, încercându-le prin Cuvântul Său dovedit, aceasta arată că acele îngrijiri sunt bune, demne de încredere și duc spre o înțelegere mai clară a adevărului. Astfel, aceste îngrijiri pot fi păstrate, fără grijă, și chiar trebuie păstrate.

²² Totuși, majoritatea oamenilor nu pot citi textul original al Bibliei în limba ebraică și greacă. Astfel, o persoană sinceră va întreba: Ce versiune sau traducere a Bibliei să folosesc? Păi, dacă are ajutoare și învățători teocratici, și în primul rând are spiritul lui Dumnezeu, o persoană poate folosi orice versiune a Scripturilor și poate dovedi cu aceasta și stabili învățăturile fundamentale și adevărurile profetice. Doar pentru a cerceta Scripturile Ebraice din vechime, o persoană poate folosi chiar și o versiune sau o traducere a acestor Scripturi realizate de evrei. Dar când studiază întreaga Biblie, persoana va trebui să folosească o versiune ce cuprinde traducerea atât a Scripturilor Ebraice, cât și a Scripturile Grecești Creștine. Cele mai bune sunt traduceri moderne care folosesc vorbirea curentă a oamenilor din zilele noastre și astfel sunt mai ușor de înțeles. Acestea mai au avantajul tuturor cunoștințelor avansate care s-au dezvoltat, referitor la textul original al Bibliei, original în înțelesul din vechime și în dialect. Mergând pe acest principiu, poate fi folosită orice versiune, fie că este realizată de traducători catolici, sau de traducători protestanți*. (*De la prima ei publicație, din iulie 1879, Societatea Turnul de Veghere a citat sau a menționat mai mult de 40 de versiuni ale Bibliei în engleză sau fragmente din Biblie). Chiar și prin aceste versiuni ale lor, se poate dovedi că organizațiile religiilor catolice și protestante nu învață oamenii adevărurile exacte din Biblie. Niciuna dintre aceste versiuni nu este inspirată, și unele se remarcă în anumite privințe și altele în alte privințe. Ajutorul teocratic va ajuta o persoană să profite de orice versiune completă a Bibliei pe care o are la îndemână. Acesta va demasca un text tradus prost.

NU DOAR SĂ SARI „DE ICI COLO”

²³ Publicațiile Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere discern, recunosc și urmează principiul teocratic. Ele aderă strict la Cuvântul scris al lui Dumnezeu și astfel, permit ca Dumnezeu să fie adevărat, deși aceasta îl demască pe om ca mincinos’ (Rom. 3:4). De aceea, publicațiile Turnului de Veghere în 88 sau mai multe limbi, în care sunt emise, se recomandă tuturor popoarelor și națiunilor ca ajutoare credincioase pentru învățarea adevărului din Biblie. Dar unii critici religioși care se uită prin publicațiile Turnului de Veghere sau le citesc superficial vor obiecta: „În publicațiile voastre se citează din Biblie foarte mult, bine, dar de ce vă luați citatele de aici și de colo? Sărind așa, dintr-un loc în altul, puteți dovedi orice, chiar și cele mai fantastice doctrine!” La aceasta răspundem: Nu putem dovedi niciun lucru vechi din Biblie și în același timp să facem ca Biblia să fie de acord cu ea însăși. Da, cităm de aici și de colo, din toate cărțile Bibliei, deoarece cele șazeci și șase de cărți ale sale sunt în armonie una cu cealaltă. Din gura mai multor martori

încercăm să arătăm adevărul învățării și nu doar dintr-o singură carte sau de la un singur martor. Apostolul Petru, după Cincizecime, a dovedit că toate cărțile Bibliei sunt în armonie și ca întreg pot contribui ca dovadă și suport, zicând: „Timpurile restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura profeților Săi sfinți, care au fost din vechime. Pentru că Moise a spus, ... Și toți profeții care au vorbit, de la Samuel încoace, au anunțat și ei aceste zile” (Faptele 3:21-24, *Confrat. Catol.*). Cum putem arăta că toți profeții au prezis aceste zile și evenimentele lor și că toți au învățat anumite doctrine, în mod armonios, dacă nu cităm din mai multe sau din toate? De ce, atunci când a spus cele prezentate mai sus, însuși Petru a citat din două părți ale Bibliei, Deuteronomul 18:15, 19 și Geneza 22:18.

²⁴ Prin citarea din toate părțile Scripturilor inspirate, ne ținem cu adevărat de Cuvântul lui Dumnezeu și urmăm exemplul lui Isus, al apostolilor săi și al celor care au scris Biblia, ebraică și greacă. Despre Isus este înregistrat că a citat multe texte din Scripturile Ebraice și ele au fost din multe cărți. În predica sa de pe munte, așa cum este relatat de apostolul Matei, Isus a citat din Biblie de 21 de ori. Îl va acuza cineva pe Isus că a sărit de la un text la altul, pentru că a citat de trei ori din Exodul, de două ori din Leviticul, o dată din Numeri, de șase ori din Deuteronomul, o dată din 2 Împărați, de patru ori din Psalmi, de trei ori din Isaia, și o dată din Ieremia? Făcând acest lucru încerca el să dovedească vreun lucru vechi? Nu, ci spre surpriza oamenilor, „îi învăța ca unul ce avea autoritate, și nu precum cărturari”, deoarece își susținea învățătura cu autoritatea Cuvântului scris al lui Dumnezeu – Matei 7:29.

²⁵ Să luăm argumentul lui Pavel din Romani 15:7-13. Doar în aceste 7 versete el a citat de patru ori, și anume din Deuteronomul 32:43, Isaia 11:1,10; Psalmul 18:49 și Psalmul 117:1. Astfel, ca și Isus, el a citat din Lege, din Profeți și din Psalmi. Din aceste trei secțiuni ale Scripturilor Ebraice el a adus dovada armonioasă că, nu doar evreii, ci și națiunile păgâne, trebuiau să-L glorifice pe Iehova Dumnezeu pentru mila Sa față de toată omenirea și de aceea, adunările creștine trebuiau să spună „Bun venit!” oamenilor din toate națiunile, întocmai cum face Isus Cristos. Pavel a zis: „Și *Neamurile* îl pot slăvi pe Dumnezeu pentru mila Sa; DUPĂ CUM ESTE SCRIS: Din acest motiv, Te voi mărturisi printre *Neamuri* și voi cânta numelui Tău. [Scris în Psalmul 18:49]. Și din nou, spune el: Bucurați-vă, voi *Neamuri*, împreună cu poporul Său [Scris în Deuteronomul 32:43]. Și din nou: Lăudați pe Domnul toate *Neamurile*; și lăudați-L, toate popoarele [Scris în Psalmul 117:1]. Și din nou, Isaia zice: Va exista o rădăcină a lui Iese, și el se va ridica pentru a domni peste *Neamuri*; în el se vor încredere *Neamurile* [Scris în Isaia 11:1,10]. Acum Dumnezeu speranței să vă umple cu bucurie și pace pentru că voi credeți” – Rom. 15: 9-13.

²⁶ Era Pavel aici supus acuzației că sărea de aici acolo prin Biblie și că se agăța de texte, pentru a-și sprijini lucrarea misionară în afara națiunii iudaice? Nu, nu era; pentru că aceste patru texte din trei secțiuni diferite ale Bibliei erau în armonie, prezicând că vestea bună despre Împărăția lui Dumnezeu urma să ajungă la toate națiunile, la timpul Său potrivit. În cele trei secțiuni ale Bibliei, toate cele patru citate au un cuvânt-cheie în comun. Veți observa că acesta este *neamuri*, însemnând națiunile ne-iudaice. Apoi, câteva versete mai încolo, la Romani 15:21, Pavel citează, din nou, corespunzător despre subiectului *neamurilor*, zicând: „După cum este SCRIS: Cei despre care el n-a vorbit, vor vedea; iar cei care nu au auzit, vor înțelege”. Acesta este un citat din Isaia 52:15 și este adecvat, căci, deși cuvântul-cheie *neamuri* sau *națiuni* nu este menționat, totuși la ei se referea, cu certitudine. Evreilor li se vorbise și auziseră, dar națiunile păgâne nu. Astfel Pavel, prin metoda sa inspirată de studiu, prin teme, ne-a arătat cum să ne inspirăm din Scriptură și cum să cităm pentru a stabili, nu învățăturile noastre sau cele ale vreunui om, ci ale lui Dumnezeu.

²⁷ În prima sa scrisoare Petru citează de 34 de ori din 10 cărți diferite din Lege, Profeți și Psalmi. În cea de-a doua scrisoare, Petru citează de 6 ori din trei cărți diferite. Apostolul Matei, în relatarea Evangheliei sale, citează de 122 ori de la Geneza la Maleahi. Din cele 39 de cărți el citează de 20 de ori și ignoră Apocribele. Acum, să luăm Scripturile Grecești Creștine ca întreg, de la Matei la Apocalipsa. În cele 27 de cărți sunt 365 de citate directe de la Geneza la Maleahi și aproape 375 de referințe la acele Scripturi Ebraice, sau un total de aproape 740. Conform ediției Dr. E. Nestle a „Noului Testament Grecesc”, acesta citează din 35 de cărți ale Scripturilor Ebraice, sau din toate cărțile cu excepția cărților Ruth, Ezra, Ecleziastul și Cântarea Cântărilor. Gândiți-vă la

acest lucru, aproape 740 de citate și trimiteri, în timp ce Scripturile Ebraice, ca întreg, cuprind 1.384 pagini în textul ebraic original! Este clar că scriitorii inspirați ai Scripturilor Grecești Creștine nu au epuizat, în nici un caz, toate citatele din Scriptură care puteau fi făcute din scrierile ebraice inspirate. Astfel, putem trage concluzia că cele mai multe citate din aceste scrieri din vechime urmau să se realizeze de creștini după perioada apostolilor, în special de acei creștini ce vor trăi la sfârșitul lumii, unde va avea loc împlinirea celor mai multe dintre Scripturile Ebraice, precum și a Scripturilor Grecești Creștine.

²⁸ Acest mare privilegiu este al nostru astăzi, pentru că toate dovezile arată că trăim în „timpul sfârșitului” cu care această lume veche se termină. Timpul prezis în Daniel 12:4 este al nostru, când mulți trebuie să „alerge de colo până colo” prin Scripturi și astfel, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, „cunoștința va crește”. Pe lângă aceasta noi avem astăzi scrierile apostolilor și discipolilor inspirați ai lui Cristos, în plus față de Scripturile Ebraice. Astfel, noi avem la dispoziție mai multe Scripturi pentru a cita și a dovedi învățătura, decât aveau apostolii până când Ioan a scris ultimele cinci cărți ale Bibliei. În Romani 15:4 se spune: „Tot ce a fost scris odinioară, a fost scris pentru învățătura noastră, ca prin răbdare și mângâierea scripturilor să putem avea speranță”. Atunci suntem fericiți pentru privilegiul pe care îl avem astăzi de a studia tot Cuvântul lui Dumnezeu, scris odinioară, pentru că astăzi, spiritul Său se revarsă din abundență pentru a înțelege lucrurile dificile ale lui Dumnezeu, care urmează să fie descoperite acum, pentru nutrirea și îndrumarea poporului lui Dumnezeu.

²⁹ Și trebuie să ne amintim că scopul pentru care studiem Biblia nu este doar pentru informarea, mângâierea și salvarea noastră, ci pentru a putea lumina și pe alții, ca și ei să poată învăța să-L cunoască pe Iehova Dumnezeu și Regele Său Mesianic, Isus Cristos. Scopul lui Iehova ce nu poate fi zădărnicit, prin Cristos, este cel care a furnizat motivul pentru Sfânta Biblie. Este scopul Său care se regăsește în toate cărțile Bibliei, de la Geneza la Apocalipsa. De aceea, scopul Său, care nu se schimbă, este cel care face toate cele șazeci și șase de cărți armonioase și le face ușor de înțeles. Când avem spiritul Său și discernem scopul Său glorios despre Împărăția Sa, prin Isus Cristos, avem cheia pentru un studiu plin de succes din Biblie. Fericiți suntem în cel mai înalt grad dacă devenim împlinitori ai Cuvântului lui Dumnezeu și împărtășim cu alții beneficiile studiului nostru, ca lauda și recunoștința să poată crește față de Iehova Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Cristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce îndemn există în Biblie pentru a o studia?
2. De ce este un lucru practic să studiezi Biblia?
3. De ce studiază un om drept Cuvântul lui Dumnezeu?
- 4,5. Cum trebuie să căutăm cunoștința și să primim Cuvântul lui Dumnezeu?
6. Cum sunt cu suflet nobil cei care primesc astfel Cuvântul?
7. Cum a comentat Isus cercetarea Scripturilor de către evrei? De ce?
8. Care a fost rezultatul pentru profeții din vechime de pe urma studierii Bibliei?
9. De ce spune Petru că trebuie să studiem profețiile din vechime?
10. Ce forță trebuie să avem pentru a ne ajuta în studierea Bibliei? De ce?
- 11,12. Ce metodă au recomandat Ioan și Pavel înainte de a accepta orice?
13. Prin ce standard de judecată trebuiau ei să încerce toate lucrurile?
14. Cum este arătat că tuturor creștinilor le este poruncit să studieze?
15. Cum mai trebuie să studiem, în afară de studiul individual? De ce?
16. Când și cum trebuie să începem să studiem Biblia?
- 17,18. Ce arată Biblia referitor la citirea Scripturilor?
19. Care este cea mai progresivă metodă de studiu?
20. De ce să studiem Scripturile Grecești Creștine împreună cu Scripturile Ebraice?
21. Ce ajutoare din Biblie putem folosi, în siguranță, în studiul nostru?
22. Ce versiune a Bibliei să folosească un student și de ce?

23. De ce cităm și putem cita de aici și de acolo din Biblie?
24. Al cui exemplu urmăm noi astfel? Cu ce rezultat surprinzător?
- 25, 26. Ce metodă de a cita a folosit Pavel la Romani 15:7-13? De ce?
27. Ce dovezi există despre citate prin scriitori creștini?
28. Ce privilegiu fericit de a studia avem astăzi?
29. Care este cheia pentru un studiu plin de succes al Bibliei? De ce?

„ÎNGERII PĂCII VOR PLÂNGE CU LACRIMI AMARE”

S-a apropiat timpul să se împlinescă profeția scrisă la Isaia 33:7 (*Versiunea Douay*), și anume: „Iată, cei care vor vedea vor plânge, îngerii păcii vor plânge cu lacrimi amare”? Sau așa cum redă o altă traducere: „Când războinicii se vor tângui și mesagerii păcii vor plânge dureros”? (*Moffatt*) Unul dintre acești îngeri, mesageri sau ambasadori ai păcii este așa-numitul „reprezentant personal” al președintelui Statelor Unite către Papa din Cetatea Vatican.

Problema continuității acestui reprezentant prezidențial la Vatican a fost inserată în chestiunile luptei politice din 1948 pentru președinție, între mai multe partide politice cu candidați în domeniu. Un editor religios protestant a îndrăznit să întrebe candidații la președinție ce părere aveau despre faptul că Myron Taylor era atunci ambasador pentru papă. Secretarul președintelui, care candida din nou, a răspuns că misiunea lui Taylor „se va termina când va fi pace”. Acest răspuns compromițător nu a dat prea multă speranță că misiunea se va termina curând, pentru că nu se știa când se va considera că s-a făcut pace, și avea ea să fie în siguranță? Tot așa și candidatul republican la președinție a evitat abil discursul politic pentru a nu ofensa votanții romano-catolici, răspunzând la întrebare: „Sunt multe probleme legate de politica administrativă la care un președinte ce va fi ales nu poate și nu trebuie să decidă până când nu ocupă acea funcție”. Totuși, el nu a avut succes în câștigarea alegerilor, nu mai mult decât un candidat care a ieșit cu sinceritate și a spus: „O țară precum Statele Unite, care a luat o poziție foarte specială în ceea ce privește separarea bisericii de stat, nu ar trebui să ofere deloc acest fel de recunoaștere vreunei biserici, fără a oferi aceeași recunoaștere la toate bisericile”.

Candidatul democratic, care candida din nou, a câștigat voturile de care avea nevoie și astfel, s-a asigurat continuitatea reprezentantului personal al președintelui pe lângă capul politico-religios al organizației ecleziastice romano-catolice. Numirea acestui reprezentant privat fiind făcută înainte ca Statele Unite să fi fost determinată să intre în cel de-al Doilea Război Mondial, acum este timpul să întrebăm ce beneficiu a adus sau va aduce relațiilor de pace americane acest mesager de pace al executivului națiunii. Doar pentru faptul că el este trimis la capul unei organizații religioase, reprezintă o garanție că el nu va avea o parte în împlinirea profeției conform căreia „ambasadorii păcii vor plânge cu lacrimi amare”, deoarece nu își vor îndeplini misiunea? Spre folosul cititorilor noștri vom recapitula aici evoluția acestui caz special.

La 1 septembrie 1939 a izbucnit cel de-al Doilea Război Mondial. Aproximativ patru luni mai târziu, la 23 decembrie 1939, președintele Statelor Unite anunța numirea unui ambasador la Vatican. Acest ambasador a fost trimis la papa, după cum declara președintele: „ca reprezentantul meu personal, pentru a putea fi susținute eforturile noastre paralele de pace și ușurare a suferinței”. Totuși, vecinul Cetății Vatican, ducele Romei, a intrat în război doar cinci luni mai târziu, la 10 iunie 1940. În anul următor, la mai puțin de doi ani de la numirea ambasadorului președintelui, Statele Unite au considerat misiunea sa un eșec, pentru că atunci America era implicată în război. Dar, în continuare, în scrisoarea președintelui către papă, se spune: „Când va veni momentul pentru restabilirea păcii mondiale pe o temelie mai sigură, este de foarte mare importanță pentru umanitate și religie ca idealurile comune să aibă o expresie unificată ... Sper, de aceea, că toate bisericile din lume, care cred într-un Dumnezeu comun, se vor implica mult în această cauză măreață”. Cine este acest „Dumnezeu comun”?

Iehova este Dumnezeuul Bibliei, dar nu și Dumnezeuul politicii și al religiilor creștinătății, și în consecință „bisericele lumii” nu Îl recunosc, în pofida întregii mărturii puse de martorii Săi de pe pământ. Ca dovadă că președintele american, când și-a numit reprezentantul personal la Vatican, îl ignora pe Iehova, „Dumnezeul păcii” și-și punea încrederea în oameni, observați această parte a scrisorii sale către papă, în care spune: „Această lume și-a creat o civilizație capabilă să ofere omenirii siguranță și pace, stabilite cu tărie pe fundamentele învățăturilor religioase. Deși aceasta a cucerit pământul, marea, și chiar și spațiul aerian, civilizația de azi trece prin război și suferință”.

Este imposibil de ascuns lauda din aceste cuvinte: „Lumea și-a creat o civilizație capabilă să ofere omenirii siguranță și pace, stabilite cu fermitate pe fundamentele învățăturilor religioase”. Dar unde este dovada acestui lucru? Ambasadorul pe care el l-a numit era Myron C. Taylor, fostul președinte al Corporației Oțelului din Statele Unite, una dintre cele mai mari corporații de pe pământ, care își consacră cea mai mare parte a energiei și a resurselor financiare pentru construirea echipamentului de război, pentru distrugerea de vieți omenești. Cu siguranță, nici o persoană rațională nu ar spune că acest om reprezintă pe marele „Prinț al Păcii”, Isus Cristos. Pentru a mai tempera obiecțiile celorlalți religioniști asupra numirii sale, președintele american a anunțat că el a mai invitat și pe președintele Consiliului federal al Bisericilor (protestant de ochii lumii) și pe președintele Seminarului Teologic Evreiesc din America, pentru a se consulta cu ei și a acționa ca purtători de cuvânt pentru Protestantismul și Evreimea din America, în cauza comună a celor trei credințe. Astfel, el a propus o relație mai strânsă, dacă este posibil, între religie, politică și finanțe, pentru a governa pământul pentru ei, indiferent de scopurile lui Iehova prin Fiul Său, Isus Cristos.

Iată un exemplu concret și cea mai convingătoare dovadă că religia, politica și comerțul creștinătății sunt strâns legate cu scopul stabilirii păcii mondiale, înregimentarea oamenilor și conducerea lumii. Aceasta este de fapt o teorie că omul poate face doar ceea ce Atotputernicul Dumnezeu poate face. Aceasta, alături de lauda despre ceea ce și-a creat lumea, înseamnă asumarea de a face ceea ce este imposibil pentru om să realizeze. Orice pretenție a omului de a face ceea ce doar Dumnezeu poate face este definit pe bună dreptate ca „blasfemie”. Combinația dintre religie organizată, politică și comerț este în opoziție pe față cu Guvernul teocratic al lui Iehova, prin Isus Cristos și, de aceea, cuvintele pline de laudă de mai sus sunt hulitoare, din punct de vedere scriptural. Isus Cristos, Regele uns de Iehova Dumnezeu, a spus: „Cine nu este cu mine, este împotriva mea, și cine nu strânge cu mine, risipește” (Mat. 12:30). În căutarea dominației mondiale pentru sine, combinația politică, religioasă și comercială nu strânge împreună cu Isus Cristos, Regele de drept, ci i se opune. Aceasta este dovada că Satan, „dumnezeul acestei lumi”, este cel care folosește religia organizată, politica și comerțul pentru a înșela omenirea și pentru a o afunda în nimicire în viitoarea bătălie a Armagedonului. De aceea, „ambasadorii păcii vor plânge cu lacrimi amare”.

Chiar dacă am recunoaște că scopul persoanelor menționate mai sus de a stabili pacea pe pământ este sincer, totuși acest fapt nu modifică problema nici în cel mai mic aspect, deoarece scopul lor declarat este exact contrar scopului declarat al lui Iehova Dumnezeu și sfidează Cuvântul Său Sfânt, dovedind, astfel, că sunt uneltele involuntare ale „dumnezeului acestei lumi” și ale demonilor lui vicleni. Declarațiile trimise mereu de religioniști, politicieni și giganții comerciali sunt direct împotriva Atotputernicului Dumnezeu și a lui Cristos, Regele Său și sfidează cuvintele lui Iehova despre Isus Cristos: „Iată, servul Meu pe care l-am ales; iubitul meu de care sufletul Meu este atât de încântat; voi pune spiritul Meu peste el și el va judeca națiunile ... Și națiunile vor spera în numele său” (Mat. 12:18, 21, *A.S.V.*, margin.; Isa. 42:1-7). Scopul declarat al lui Iehova Dumnezeu va fi dus la îndeplinire referitor la Isus Cristos, deoarece așa a declarat El Isaia 46:11.

EȘEC FINAL AL EFORTURILOR PENTRU PACE

Papa a primit mesajul regretatului F. D. Roosevelt cu o reală satisfacție și l-a informat pe președinte că ambasadorul său va fi primit cu bucurie. Cinci zile mai târziu, în 28 decembrie 1939, papa i-a făcut o vizită personală celui care era atunci regele Italiei, iar referitor la aceasta, Associated Press comenta: „Papa Pius al XII-lea i-a vizitat astăzi pe regele și regina Italiei, în prima

vizită făcută de un papă unui prinț laic, în mai bine de șaptezeci de ani ... Papa a mers la palatul Quirinal cu mare fast și pompă”. În această cale de acțiune papa nu a urmat exemplul smeritului și supusului Isus Cristos, al cărui reprezentant pretinde că este. Raportul presei spune, mai departe, că papa, într-un scurt discurs după întâlnirea ceremonială cu regele și regina, a spus: „Vizita pecetluiește din nou excelentul acord dintre biserică și stat”. Dar această vizită n-a garantat fericirea regală a regelui și a reginei, pentru că astăzi regele și regina nu mai există, Italia este condusă de o formă republicană de guvernare, dar Acordul Lateran, dintre Papa Pius al XI-lea și Mussolini, încă menține țara în servitute religioasă față de Cetatea Vatican.

Desigur, presa catolică și toate celelalte publicații controlate de religie vor fi găsite că susțin eforturile comune ale combinației religioasă, politică și comercială pentru a stabili pacea lor mondială, așa cum sugera regretatul președinte Statelor Unite și actualul său succesori. Pentru o perioadă de timp, presa publică i-a susținut cu îndrăzneală pe religioniști, deoarece Ierarhia romano-catolică a avut succes în plasarea reprezentărilor de încredere în fiecare organizație a presei metropolitane. În plus, presa catolică a devenit un factor important în influențarea oamenilor în toate părțile creștinătății. În America, aceasta este recunoscută ca o parte vitală a mașinării politice a Ierarhiei și a fost încurajată, în mare măsură, de papa Pius al XI-lea, care a văzut în ea un puternic instrument al Acțiunii Catolice, pentru a promova cooperarea dintre Ierarhie și laici, pentru realizarea scopurilor romano-catolice. În problemele internaționale, această presă catolică a susținut întotdeauna orice cale de acțiune politică ce promova puterea bisericii. În timp ce militează pentru pace, conform ideilor religios-politice ale Ierarhiei, în același timp aceasta atacă viguros și îi denaturează pe cei care predică pacea durabilă doar prin Împărăția lui Iehova, prin Isus Cristos, și anume, pe martorii lui Iehova. De exemplu, în *Almanahul Național Catolic* din 1948, sub titlul „Evenimente de Interes Catolic în 1947”, pentru data 1-4 ianuarie, se spun următoarele:

„Mișcările anarhice” ale *Martorilor lui Iehova* din Canada sunt caracterizate tot atât de „periculoase în timp de pace, ca și în timp de război”, într-o declarație emisă de ierarhia Provinciei Quebec, care au considerat că este de datoria lor, din nou, ca și în septembrie 1943, să „denunțe mișcările anarhice ale acestei secte” (Pagina 723, paragraf. 3).

Este destul de evident că scopul primar al Ierarhiei romano-catolice este să conducă pământul din punct de vedere politic, religios și comercial. Profeția divină, care acum este în curs de împlinire, arată, dincolo de orice îndoială, că sfârșitul acestei lumi sub stăpânirea lui Satan este aproape și că punctul culminant al necazului nostru global va veni, în curând, peste lume sub forma „bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” (Apoc. 16:14). În fața tuturor dovezilor din Scriptură și a celor legate de fapte în acest sens, religioniștii preiau astăzi conducerea, într-un efort unit de a perpetua conducerea lumii prin oameni, toate acestea contrar scopului declarat al lui Dumnezeu. În străduințele lor de a-și împlini scopul, religioniștii nu iau în seamă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu și recurg fără jenă la minciuni pentru a câștiga favoruri populare și suport politic.

Știind că religioniștii vor recurge la minciuni, Iehova Dumnezeu, prin profetul Său Isaia, a prezis că, pentru a-și îndreptăți comportamentul, religioniștii vor spune, în special în aceste zile din urmă: „Am făcut din minciuni refugiul nostru, și ne-am ascuns sub falsitate” (Isa. 28:15). Exact acest lucru îl face astăzi presa religioasă, în special presa romano-catolică, ce nu ezită să recurgă la tot felul de minciuni pentru a înșela oamenii, ca atunci când aceasta insistă în a-i acuza, în mod fals, pe martorii lui Iehova că sunt comuniști și anarhiști. Presa, sub controlul Ierarhiei, susține o unitate cu orice mișcare politică ce va promova interesul Ierarhiei și nu ezită să recurgă la tot felul de minciuni pentru a acoperi calea lor de acțiune greșită și pentru a-și ușura conștiința. Faptul că elementele religioase fac acest lucru este puternica dovadă că Diavolul și asociații lui demoni sunt cei care se află în spatele mișcării mondiale a religiei, politicii și comerțului, să aducă acum pacea mondială cu mulțimea veche ce încă domină totul. Satan Diavolul este cel mai mare dintre toți mincinoșii. El este tatăl minciunilor, și în el nu există niciun fel de adevăr, iar susținătorii și amăgiții lui îi urmează conducerea (Ioan 8:44). Falsa religie este principalul său instrument de pe pământ, iar faptul că politicienii din Vest continuă să ceară „mai multă religie” susține concluzia că Diavolul încearcă să afunde o lume amăgită în distrugere, la Armagedon.

În anul 1939, scrisoarea președintelui american către papă, numirea de către sine a unui ambasador la Vatican și convocarea principalilor protestanți și evrei să i se alăture în stabilirea păcii mondiale au fost aclamate de presă ca cea mai mare știre din vremurile moderne. Dar, după acești zece ani, cât succes a avut tot acest apel la religia organizată în facilitarea păcii și garantarea ei? Se poate aștepta ca la momentul potrivit națiunile, urmărindu-și propriul interes, să ajungă la un fel de acord de pace și atunci liderii religioși și politici vor primi mari onoruri și laudă din partea maselor înșelate de oameni. Atunci, așa cum indică Scripturile, aceia care au cedat propagandei mincinoase și speranțelor false vor spune despre conducerea mondială a religiei organizate, a politicii și a comerțului, „fiara” simbolică, aceste cuvinte: „Cine este ca fiara? Cine se poate război cu ea? (Apoc. 13:4). Atunci această combinație luminează, adunată și acționând ca reprezentant văzut al „dumnezeului acestei lumi”, vor spune, în mod lăudăros: „Am adus o pace durabilă,” și-i vor liniști pe oameni cu aceste cuvinte, „Pace și siguranță!” Dar ce va urma pentru acești „ambasadori ai păcii”? Cuvântul profetic răspunde: „Când vor zice: Pace și siguranță; atunci va veni peste ei o distrugere neașteptată, precum chinurile facerii peste femeia însărcinată; și nu vor scăpa” (1 Tes. 5:3). Când se va întâmpla acest lucru, umanii „îngeri ai păcii” vor fi destinați să plângă cu lacrimi amare, înainte să se afunde în distrugere.

Prin urmare, nu vă lăsați înșelați de aceste false mișcări și de această propagandă pentru pace, pentru această lume condamnată. Prin Cuvântul Său, Iehova Dumnezeu îi îndeamnă pe aceia care vor găsi siguranța în ziua mâniei Sale care va veni „să caute dreptatea, să caute smerenia”, înainte ca acea zi măreață și îngrozitoare să vină ca un hoț (Țef. 2:1-3). Adică, cei care își doresc cu toată convingerea siguranță și protecție sub grija lui Dumnezeu să fie silitori să caute și să facă ce este drept și să se convingă din Cuvântul Său care este calea de acțiune dreaptă. Ei trebuie să fie nerăbdători și doritori să audă Cuvântul lui Dumnezeu și să asculte de el, deoarece faptul că aud și ascultă astfel înseamnă mai mult decât toată jertfa auto-impusă pe care ar putea-o aduce. „Iată, ascultarea este mai bună decât jertfa și să iei seama la Cuvântul Domnului face mai mult decât grăsimia berbecilor. Pentru că rebeliunea [împotriva lui Iehova Dumnezeu] este la fel ca păcatul vrăjitoriei, iar încăpățânarea este ca nelegiuirea și idolatria” – 1 Sam. 15:22, 23.

În mod indirect, Ierarhia romano-catolică și lideri religioși asemănători îi îndeamnă pe oameni să refuze să dea atenție mesajului despre Împărăție din Cuvântul lui Dumnezeu, când le este adus de martorii lui Iehova. Turmele religioase amăgite, de frică față de cler, cad în cursa lui Satan Diavolul. Doar persoanele cinstite și sincere cu bunăvoință, care dau atenție Cuvântului lui Dumnezeu, în mod curajos, caută dreptatea și smerenia vor găsi calea de scăpare și siguranță, în timp ce încăpățânații și rebelii vor plânge și vor pieri la Armagedon.

O SCRISOARE DESPRE „HADES”

13 decembrie,
1948

Stimate domn,

Alăturat trimitem răspunsul nostru la scrisoarea dumneavoastră din 8 decembrie, fiind cea de-a treia comunicare a dumneavoastră la întrebarea pe care ne-ați pus-o.

„Ce dovadă concretă posedați care să vă sprijine convingerea că „hades înseamnă mormânt”?”

Mai întâi de toate, poate că este bine să cităm informația ce este disponibilă pentru dumneavoastră în *Noul Dicționar Internațional al lui Webster* (ediția a doua, 1943) sub titlul „HADES”. Aceasta redă: „Hades ...2. Locuința sau starea celor morți; locul spiritelor plecate dintre cei vii; - folosit în special în Versiunea Revizuită a Noului Testament în loc de „iad” din Versiunea Autorizată sau primele versiuni englezești. Comparați cu ȘEOL”.

Observați că definiția dicționarului de mai sus spune că „hades” înseamnă fie locuința sau starea (anume condiția) celor morți. Dar acum, întorcându-ne la același dicționar pentru informația lui despre ȘEOL, găsim următoarele definiții: „Șeol” [ebraică she’ol], lumea cealaltă; locuința celor morți, concepută de evrei ca o regiune subterană învăluită într-un întuneric dens, din care este

imposibilă întoarcerea; locul spiritelor plecate dintre cei vii; iad; hades; de asemenea, mormânt; - folosit în special în Versiunea Revizuită a Vechiului Testament, Comparați cu HADES”.

Observați că definiția dicționarului de mai sus spune că acest cuvânt ebraic „șeol” înseamnă „iad”; hades; de asemenea, mormânt”. Și, nu uitați, acestea nu sunt definițiile noastre, ci cele ale unei autorități lumesti, noua ediție Miriam-Webster a dicționarului.

Poate că pentru dumneavoastră nu este semnificativ, însă pentru noi aceasta oferă multă informație și este de acord cu definițiile dicționarului de mai sus că acest cuvânt ebraic șeol apare în textul original al Bibliei de 65 de ori și în Versiunea Regele Iacob a Bibliei acesta este tradus de 31 ori „iad”, de 31 de ori „mormânt” și de trei ori „groapă”. Arată aceasta că „iad”, „mormânt” și „groapă” înseamnă unul și același lucru? Ceea ce confirmă această concluzie este faptul că în *Versiunea Regele Iacob* citim „iad” în textul de la Psalmul 55:15 și 86:13, Isaia 14:9 și Iona 2:2, dar în referința marginală aceasta redă „sau mormânt”.

În secolul al treilea înainte de Cristos Scripturile Ebraice au început să fie traduse în greacă, pentru a forma *Versiunea Septuaginta* greacă (LXX). În această versiune traducătorii au redat cuvântul ebraic „șeol” prin cuvântul grecesc „hades”. De exemplu, la Psalmul 55:15 menționat mai sus, *Septuaginta Greacă* (LXX) redă: „Să vină moartea după ei și să se coboare de vii în hades, căci nelegiuirea este în locuințele lor, în mijlocul lor” (traducerea lui S. Bagster). Și Isaia 14:9, menționat mai sus, redă: „Hadesul de dedesubt era în tumult să te întâmpine; pentru tine s-au deșteptat toți uriașii care au condus pământul” (traducerea lui C. Thomson). Și Iona 2:2, menționat mai sus, redă: „Am strigat la Domnul Dumnezeuul meu și El m-a auzit; Tu mi-ai auzit strigătul din adâncimea hadesului” (C. Thompson).

În zilele lui Isus în toată lumea civilizată se vorbea greaca *koine* sau comună, iar scriitorii Scripturilor Grecești Creștine au scris în această greacă *koine*. Majoritatea citatelor lor din Scripturile Ebraice au fost din Traducerea *Septuaginta* Greacă. De aceea, apostolii și discipolii au adoptat în scrierile lor cuvântul „hades”, ca și traducere potrivită pentru ebraicul „șeol”. De exemplu, la Fapte 2:27,31, menționat în scrisoarea noastră anterioară către dumneavoastră, Petru citează Psalmul 16:10, unde apare ebraicul „șeol”, dar Petru folosește cuvântul grecesc „hades” și zice: „Pentru că nu-mi vei lăsa sufletul în hades, ... anticipând aceasta el vorbea despre învierea lui Cristos, că el nu avea să fie lăsat în hades și carnea lui nu avea să vadă putrezirea” (*A.S.V.*). *Versiunea Regele Iacob* folosește „iad” în loc de „șeol” și „hades”. Acum este interesant să observăm că la Apocalipsa 20:13, menționată în scrisoarea noastră anterioară către dumneavoastră, apostolul Ioan folosește cuvântul „hades” și *Versiunea Regele Iacob* traduce versetul: „Și marea i-a dat înapoi pe morții care erau în ea; moartea și iadul i-au eliberat pe morții care erau în acestea”; dar la nota marginală aceasta redă: „sau mormânt”. De asemenea, la 1Corinteni 15:55, unde Pavel citează Osea 13:14, ambele versete fiind citate în scrisoarea noastră anterioară către dumneavoastră, *Versiunea Regele Iacob* traduce „hades” cu „mormânt”, dar în nota marginală aceasta redă: „sau iad”. Acum ar fi potrivit să le scrieți editorilor diferitelor ediții ale *Versiunii Regele Iacob*, care au aceste referințe marginale, și să-i întrebați ce dovadă concretă au, care să sprijine de ce arată la referințele marginale că „hades”, precum și „șeol”, înseamnă mormânt sau iad. Ne-ar interesa ce răspuns ați primi.

Acum, referitor la însemnătatea cuvintelor din textul grecesc *koine* al Bibliei, ne vom referi la introducerea din *Dicționarul Grec al lui Liddell și Scott* (ediția 1940), în care se spune: „Pentru ilustrația întrebunțării biblice din elenă, și mai târziu din greacă, avem un ajutor foarte valoros în *Lexicul Testamentului Grec* al lui Moulton și Milligan, care (în limitele lui firești) poate fi privit aproape ca un Dicționar al stilului *koine*, ca întreg”.

Citând acum, în mai sus numitul *Lexic al Testamentului Grec* al lui Moulton și Milligan (partea I), ediția din 1915, pagina 9, la subtitlul „hades”, citim: „... Exceptând caracterul lui potrivit din limba literară, pentru a reprezenta Șeol în *LXX*, probabil că nu-l vom găsi în Noul Testament. Este semnificativ faptul că Pavel înlocuiește thanate [o moarte] cu hade [o hades] când citează Osea 13:14 în 1Corinteni 15:55. Profesorul W. M. Calder ne spune că acest cuvânt este obișnuit pentru pietrele funerare în Asia Mică – fără îndoială o supraviețuire a întrebunțării lui în vechea religie a grecilor”. Așadar, dacă „hades” nu era asociat cu mormântul, de ce l-am găsit amintit în mod

obișnuit pe pietrele funerare din Asia Mică, unde acolo s-a vorbit cândva greacă koine? De asemenea, *Lexiconul Grec & Englez* al lui Parkhurst (ediția 1845) definește „hades”: „Locul de adunare sau casa nevăzută a celor morți în general”. Apoi, acesta citează un fragment din Matei 16:18 și-l traduce: „porțile hadesului sau ale mormântului”. Acesta citează apoi, pentru noi, din Isaia 38:10, unde apare exact aceeași expresie din *LXX*, anume: „Am zis la sfârșitul zilelor mele: Voi merge la porțile mormântului”. (*Thomson*) Dar S. Bagster traduce acest verset: „Ziceam la sfârșitul zilelor mele, mă voi duce la porțile mormântului.” În felul acesta un traducător folosește „hades” în engleză și celălalt traducător folosește „mormânt”. Atunci, ce trebuie să înțelegem că înseamnă „hades”?

Înțelegerea care îi este dată cuvântului „hades” o observăm atunci când citim în *Septuaginta*, la Ezechiel 32:27: „Ei sunt puși alături de uriașii din vechime, care au căzut, ce s-au coborât în hades împreună cu armele lor de război; ei și-au pus săbiile sub cap, dar nelegiuirile lor sunt pe oase, deoarece i-au îngrozit pe toți oamenii în timpul vieții” (*Bagster*). De asemenea, la Amos 9:2: „Chiar dacă se ascund în iad și de acolo îi va scoate mâna Mea; chiar dacă se urcă în cer, și de acolo îi voi coborî” (*Bagster*). *Versiunea Regele Iacob* redă aici: „Chiar dacă se adăpostesc în iad, și de acolo îi va scoate mâna Mea”. Cu siguranță, limbajul sugerează aici că „hadesul”, „șeolul” sau „iadul” înseamnă aici „mormânt”; acest lucru este adevărat mai ales când *Dicționarul* lui Webster spune că acest cuvânt „mormânt” (grave în engleză) derivă din verbul anglo-saxon grafan, ce înseamnă a săpa și acest „mormânt” înseamnă „o săpătură în pământ ca loc de înmormântare”. Aceasta ne ajută să înțelegem cugetul lui David, atunci când zice, la Psalmul 139:8: „Dacă îmi pregătesc patul în iad, [*evreiește* șeol; *LXX* hades], iată că tu ești acolo”. Ce fericire a fost acest lucru pentru Isus Cristos când a fost în iad, șeol sau hades!

În 1942 Societatea noastră a publicat cartea intitulată „Lumea Nouă”. La pagina 237 ea citează Iov 14:7-10, care răspunde la întrebarea: „Însă omul [integrității] moare, ... și unde se află el?” Apoi, în cartea noastră se spune mai departe: „El a murit și se află în șeol, cuvânt pe care *Versiunea Bibliiei Regele Iacob* îl traduce ‚mormânt’. *Șeol* mai este tradus ‚iad’ la Iov 11:8; 26:6 și este tradus ‚groapă’ la Iov 17:16. Un alt cuvânt pe care-l folosește Iov și care este tradus ‚mormânt’ este qebher la Iov 3:22; 5:26; 10:19; 17:1; 21:32. Care este diferența dintre ambele cuvinte traduse ‚mormânt’? Șeol înseamnă o groapă sau un loc scobit, o stare de întuneric și lipsită de viață unde merg toți cei morți (Iov 10:21,22). Scriptura vorbește doar de un SINGUR Șeol. Deci acesta înseamnă una și aceeași stare a tuturor celor morți, indiferent că unii așteaptă o înviere de acolo sau nu. Qebher înseamnă o movilă sau un morman ridicat, pentru un memorial și în speranța unei învieri. Sunt MULTE astfel de morminte, câte unul, în majoritatea cazurilor, pentru fiecare mort înmormântat. Isus Cristos a mers atât în *Șeol* cât și în mormânt (qebher) și a fost înviat din ambele pentru viață (Psalmul 16:10; Isaia 53:9; Fapte 2:27-31). ‚Iadul’ din Biblie nu înseamnă chin”.

Pentru că există doar un singur „șeol” sau „hades”, în prima noastră scrisoare către dumneavoastră, spuneam că hadesul se referă la mormânt într-un sens general și nu la mormântul particular al oricărui individ. Dar cea de-a treia scrisoare a dumneavoastră ne dă de înțeles că dumneavoastră credeți că „iadul” sau „hadesul” înseamnă un loc al chinului, mai ales că ne citați din relatarea făcută de Isus despre bogatul din „iad” și săracul din sânul lui Avraam, și îndreptați atenția spre cuvintele: „A murit și bogatul și a fost înmormântat. Și și-a ridicat ochii din hades, fiind în chinuri, și l-a văzut în depărtare pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui” (Luca 16:22,23, *A.S.V.*). Vă rugăm, acum, domnule ... să citați din nou publicațiile noastre *Viața de apoi* și *Ajutor Teocratic* și veți constata că nici acestea, nici alte publicații de-ale noastre nu spun că Isus vorbea aici un limbaj „absurd”. Dacă veți citi *Viața de apoi*, precum și *Refugiați*, veți constata că acestea spun că Isus n-a declarat nimic irațional aici, ci a spus o parabolă, și apoi aceste broșuri dau o explicație logică și efectivă a parabolei lui Isus, pentru a arăta că el a vorbit cu discernământ și a rostit o profeție, însă a învăluit-o într-un limbaj simbolic.

Nu, Isus n-a exprimat un limbaj absurd, ci ceea ce spun publicațiile noastre este că dumneavoastră, sau orice preoți care dau o însemnătate literală spuselor lui Isus, reduc parabola Domnului nostru la absurditate și-l fac vorbitorul unor idei absurde. Ați cunoscut vreodată un om mort, literal, care să-și ridice ochii? Dacă Isus avea în vedere un om bogat și acesta era mort la

propriu și se afla în hadesul literal, atunci acest lucru ar fi absurd, deoarece s-ar contrazice cu restul Bibliei să spui că bogatul și-a ridicat ochii și era în chinuri. Dacă el se afla în hadesul literal din pământ, cum îl putea vedea pe Avraam cu Lazăr în sânul lui în depărtare, cu o prăpastie între ei? Cum ar fi putut bogatul să vadă ceva în hades, sau să simtă chinuri, mai ales că Cuvântul lui Dumnezeu spune la Ecleeziastul 9:5,9: „Căci cei vii știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai există nici o răsplată pentru ei; căci amintirea li se pierde. Tot ce va găsi mâna ta să faci, fă-o cu toată puterea; căci în HADES, spre care te îndrepti, nu mai este nici lucrare, nici planuri, nici cunoștință, nici înțelepciune” (*LXX, Bagster*). De asemenea, la Psalmul 6:5: „Căci la moarte nu mai există nici o amintire de tine; și cine îți va aduce mulțumiri în Hades?” (*LXX, Bagster*). Așadar, pentru a reduce cuvintele lui Isus la un sens trebuie să discernem că el a spus o parabolă, nu despre un anumit om, ci despre o clasă sau un grup de oameni, care nu sunt morți literal, ci se află, în sens figurat, într-o STARE asemănătoare celei a morților din Hades. Pentru că ei sunt, în realitate, vii pe pământ, însă morți față de o anume favoare din partea lui Dumnezeu, se află în chinuri arzătoare în această viață.

În cele din urmă, dacă „hades” este un loc al chinului veșnic, cum l-ar fi putut inspira Iehova Dumnezeu pe profetul Său Osea să spună: „Îi voi elibera de puterea hadesului și-i voi răscumpăra din moarte; moarte, unde îți este pedeapsa? Hades, unde îți este boldul? Mângâierea este ascunsă de ochii mei” (Osea 13:14, *LXX, Bagster*). C. Thomson traduce acest lucru: „Îl voi elibera de puterea mormântului și-i voi răscumpăra din moarte. Moarte, unde îți este pedeapsa? Mormântule, unde îți este boldul? Este ascunsă mângâierea de ochii mei?” Un traducător spune: „Hades” și altul „mormânt”. Apocalipsa 20:13,14 ne spune exact cum va avea loc această nimicire a „hadesului”, zicând: „Și marea i-a înapoiat pe morții care erau în ea; moartea și hadesul i-au eliberat pe morții care erau în ele; Și ei au fost judecați, fiecare om după faptele lui. Moartea și hadesul au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este moartea a doua, iazul de foc” (*A.S.V.*). Așadar hadesul va fi nimicit, scoțându-i de acolo pe toți cei morți. Cei care se vor dovedi nedemni de viață, după ce sunt eliberați din hades, nu vor fi restatorniciți la ea, ci vor fi nimiciți prin moartea a doua – Apocalipsa 20:15; 21:8.

Pentru că ne-ați scris detaliat, ne-am făcut timp să vă scriem detaliat. Cu această scrisoare ne încheiem corespondența cu dumneavoastră pe acest subiect. Dacă nu sunteți încredințați de corectitudinea poziției publicației noastre, atunci vă lăsăm să vă faceți în continuare, singur, lucrarea de cercetare, pentru a ajunge la orice concluzie preferați.

Cu smerenie înaintea lui Dumnezeu și cu sinceritate față de dumneavoastră,
SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE, INC.

RĂSPUNSURI LA SCRISORI

REFERITOR LA 1TIMOTEI 6:16

Dragă frate,

Răspundem scrisorii tale referitor la 1 Timotei 6:16

În numărul *Turnului de Veghere* din 15 aprilie 1946 și în articolul lui principal „Schimbați spre a vedea pe Dumnezeu”, paragraful 2, în acesta se spune: „... Apostolul creștin Pavel a fost cândva lovit cu orbire, timp de trei zile, de o viziune orbitoare cerească și a putut scrie cu o reală apreciere despre Fiul lui Dumnezeu, care este chipul lui Dumnezeu, Tatăl Său: „Regele regilor și Domnul domnilor; singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nici un om nu se poate apropia; pe care nu l-a văzut nici un om, nici nu-l poate vedea” (1 Tim. 6:15,16; Fapte 22:6-11; 9:3-9). Prin urmare, este evident că carnea și sângele nu pot merge niciodată în cer. Omul nu a fost destinat astfel. „Carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu; nici putrezirea nu poate moșteni neputrezirea” – 1Cor. 15:50”.

Articolele noastre despre nemurire, din numărul din 15 noiembrie, 1948, erau în armonie cu cel de mai sus. Cu siguranță, dacă Isus cel glorificat este „imaginea expresă” a Tatălui ceresc Iehova, atunci, dacă Isus Fiul are nemurire, și Tatăl său ceresc o are; așa că 1Timotei 6:16 devine, astfel, un argument pentru adevărul că Iehova Dumnezeu are nemurire, precum și Fiul Său, pe care i-a dat-o El, înviindu-l din morți. Din acest motiv, a fost permis ca 1 Timotei 6:16 să fie folosit cu referire la Iehova Dumnezeu în cartea „*Să fie Dumnezeu adevărat*”. Referitor la afirmația Regele regilor, „singurul care are nemurirea”, aceasta urmează regula scripturală exprimată la 1Corinteni 15:27: „Este evident că El face excepție, cel care a pus toate lucrurile sub el [Isus Cristos]”. În felul acesta, Iehova Dumnezeu face excepție, în afirmația lui Pavel, când folosește „singurul” referitor la regele regilor Isus Cristos. Se înțelege și nu trebuie să mai spunem că Iehova Dumnezeu posedă nemurire, căci doar din acest motiv Isus Cristos, Fiul Său, era „singura” creatură ce posedă nemurire în timpul când Pavel i-a scris lui Timotei.

Cu credincioșie, ai voștri în serviciul teocratic
SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE, INC.

RĂSPUNDEM LA ÎNTREBAREA DESPRE 1PETRU 3:19

Dragă soră

Expresia „Enoh s-a dus acolo și le-a propovăduit chiar acelor spirite ce se aflau în închisoare”, așa cum se găsește în O Traducere Americană la 1Petru 3:19, nu este traducerea exactă a nici unui text grecesc, ci este în întregime o ipoteză, făcută de unii critici ai textului, precum Schulz și Harris, despre cum ar trebui citit textul.

Într-o notă dată *Noul Testament asemănător al lui Goodspeed*, Edgar J. Goodspeed spune: „3:19 - El s-a dus: Referirea se face la misiunea lui Enoh către îngerii căzuți, descriși în cartea lui Enoh, capit. 12-16; numele ENΩX a fost probabil eliminat din textul grecesc, de o eroare, sau de ochi, după ENΩKAI („de asemenea în care”), dar chiar și fără el referirea se face la Enoh, eroul acelei binecunoscute cărți. Toate aluziile din versetele 19 și 20 se potrivesc acestei povești, care, la rândul ei, se bazează pe Geneza 6:4 - 7:4. Cartea lui Enoh este citată în mod explicit în Iuda 14 și se face referire la ea în 2 Petru 2:4. Aceasta era binecunoscută de scriitorii de mai târziu ai Noului Testament, dar în secolele ulterioare s-a pierdut din vedere și a fost redescoperită de Iacov Bruce din Abyssinia în 1773, într-o versiune etiopiană. „Spiritele care erau în închisoare, ce fuseseră cândva neascultătoare, în timpul lui Noe, când Dumnezeu, în răbdarea Sa, a așteptat ca arca să fie făcută” este o aluzie evidentă la îngerii întemnițați vizitați de Enoh; nu este o referire la cei morți”. Aceasta arată motivul lui Goodspeed pentru care nu urmează textul grecesc aflat înaintea lui și cedează unei ipoteze.

Traducerea lui Moffatt redă versetul ca *O Traducere Americană*, dar într-o notă de subsol Dr. Moffatt explică faptul că traduce așa, deoarece „acceptă amendamentul Dr. Rendel Harris că a fost omis după (ENΩKAI [ENΩX]), din greșeala unui cărturar care a scos unele litere ce se repetau”. Povestea acestei misiuni este spusă în Cartea lui Enoh”.

Noi nu acceptăm traducerea de mai sus ale lui Goodspeed și Moffatt pentru că se bazează pe ipoteze și nu pe adevăratul text grecesc sau pe faptele Scripturii.

Ai voștri, cu credincioșie, în serviciul creștin,
SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE, INC.

Oile mele îmi ascultă glasul și eu le cunosc, iar ele mă urmează și le voi da viață veșnică. Și nu vor pieri niciodată, nici un om nu le va smulge din mâna mea. Tatăl Meu, care mi le-a dat, este mai mare decât toți; nici un om nu poate să le smulgă din mâna Tatălui Meu – Ioan 10:27-29.

MEMORIAL PENTRU 1949

După calculul potrivit, 14 Nisan va începe la apusul soarelui în ziua de 12 aprilie 1949. Aceasta este în conformitate cu ciclul Metonic sau cel din 19 în 19 ani, în armonie cu care a început 14 Nisan în aceeași dată, 12 aprilie, 1930. Prin urmare, după ora 6 p.m., ora locală, marți 12 aprilie, anul acesta, toate grupele poporului consacrat al lui Dumnezeu se vor aduna într-un loc și la o oră stabilite, pentru a celebra Memorialul anual al morții lui Cristos. Adunarea se va deschide oficial cu cântare și rugăciune, după care o persoană consacrată, un frate competent din rămășița unsă, dacă este posibil, va face o prezentare citind, sau printr-o cuvântare improvizată, despre însemnătatea evenimentului. Apoi, după o rugăciune pentru binecuvântare divină, în mod specific despre pâinea și vinul de la Memorial, aceste embleme vor fi servite împreună pentru oricine din rămășiță, pentru a se împărtăși potrivit poruncii lui Dumnezeu prin Cristos. Emblemele vor fi pâine nedospită și vin roșu fermentat, pentru a corespunde cu ce a folosit Domnul nostru. Toate persoanele prietenoase, chiar dacă nu fac parte din rămășița consacrată, sunt invitate cu cordialitate să participe și să stea în mijlocul lor, pentru a asculta și a privi tot ce are loc, pentru propria lor edificare și pentru a observa ascultarea poporului lui Dumnezeu de poruncile Sale. Adunarea se va încheia cu cântare și rugăciune, după ce a fost făcut orice anunț potrivit de serviciu.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

15 FEBRUARIE 1949

Nr. 4

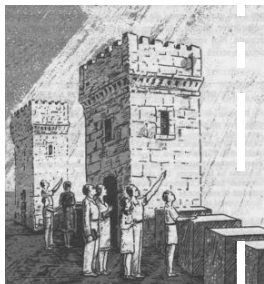
Cuprins:

MÂNGĂIERE PENTRU POPORUL DEPORTAT	- Pag. 3
UN DUMNEZEU AL CĂRUI SCOP NU POATE SĂ DEA GREȘ	- Pag. 7
UN MIJLOC EFICIENT PENTRU ELIBERAREA OMENIRII	- Pag. 14
ȚEFANIA INSTRUIEȘTE CUM SĂ FI ASCUNS DE IEHOVA	- Pag. 17
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag. 19

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

15 februarie 1949

Nr. 4

Mângâiere pentru poporul deportat

„Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru” – Isa. 40:1.

IEHOVA a avut până nu demult un popor deportat. Nu, nu ne referim la izraeliții literală din timpurile moderne, ci ne referim la izraeliții după spirit. De la 1918 A.D. încoace aceștia din urmă au fost repuși în drepturi, și toate națiunile sunt martore la acest fapt remarcabil. Repunerea în drepturi a izraeliților spirituală a fost prezisă cu mult timp în urmă și a fost preumbrită de repunerea în drepturi a poporului Său ales din vechime. Imediat după ce împăratului izraelit Ezechia i s-a spus despre distrugerea Ierusalimului, care se apropia, și despre deportarea atât a familiei regale, cât și a supușilor săi în Babilon, profetul lui Iehova, Isaia, a continuat cu aceste cuvinte care promiteau o repunere în drepturi: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu”, zice Dumnezeuul vostru”, „vorbiți inimii Ierusalimului, strigați-l, căci timpul său de supunere s-a terminat, vina i s-a plătit complet, a primit din mâna DOMNULUI dublu pentru toate păcatele sale” – Isa. 40:1, 2, *A.A.T.*

² Trebuie să fi fost, într-adevăr, o mângâiere pentru izraeliții captivi din Babilon când a venit cel de-al șaptezecilea an de pustiire a Ierusalimului și profetul Daniel l-a asigurat pe poporul ales al lui Iehova că timpul pentru serviciul greu al Ierusalimului în exil s-a terminat, că vina pentru toate încălcările legii lui Dumnezeu se considera acum plătită complet, prin îngrozitoarea lor experiență, și că prin pustiirea sa de șaptezeci de ani, primise o „pedeapsă dublă” sau „completă”, „conform măsurii complete”, pentru toate păcatele sale (Isa. 40:2, *Moffatt; Rotherham*). Aceasta însemna că cetatea regală urma să fie reconstruită și repopulată cu poporul lui Dumnezeu și acolo I se vor închina în templul Său reconstruit. A, da, Ierusalim era locul unde El alesese să-și pună numele, și, astfel, nu de dragul izraeliților, ci din pricina numelui Său, și-a propus să ridice din nou Ierusalimul și templul său – Ezech. 36: 21-32.

³ Dar cum era posibil să fie mângâiat poporul captiv al lui Dumnezeu cu o întoarcere în țara natală? Pe ruta directă prin deșertul Arabiei, din Babilon la Ierusalim, era o călătorie de cel puțin 525 mile, printr-o țară aproape fără drumuri. Cum urmau să se întoarcă ei în țara lor iubită și pe amplasamentul sfintei cetăți regale? Iată cum: Prin calea pe care Dumnezeu lor care face miracole o pregătea, fie direct prin pustiu, fie printr-o cale mai ocolitoare. Lucrul important era că El avea să meargă înaintea lor ca și Comandant al lor. El mai acționa și ca ariergarda lor. Ca un întreg popor să fie repus în drepturi pe pământul din care ei fuseseră deportați în urmă cu șaptezeci de ani, acest lucru era un miracol pentru acele timpuri, demonstrând puterea salvatoare a lui Iehova, ca singurul Dumnezeu viu. Oricât părea de imposibil, el avea să asigure o modalitate de întoarcere, deoarece, cu aproape două sute de ani înainte, El îl făcuse pe profetul lui Isaia să rostească aceste cuvinte pentru mângâierea poporului Său deportat: „Glasul celui care strigă: Pregătiți în pustiu calea lui Iehova, nivelați în deșert un drum pentru Dumnezeuul nostru. Orice vale va fi înălțată, și orice munte și deal vor fi coborâți; terenul accidentat va fi nivelat și locurile bolovănoase vor fi făcute netede, și gloria lui Iehova va fi descoperită, iar toată carnea o va vedea, căci gura lui Iehova a spus lucrul acesta” – Isa. 40:3-5, *A.S.V.*

⁴ De fapt drumul prin deșert nu trebuia pregătit pentru Iehova. În realitate, trebuia pregătit pentru cei mai bine de 49.000 izraeliți care se întorceau într-un singur trup la Ierusalim. Pentru aceștia trebuia ridicat drumul în anumite locuri prin acea țară sălbatică, trebuia nivelat în altele și netezit ca o câmpie în alte locuri. În ceea ce îl privește pe Iehova Dumnezeu, personal, El avea să meargă nevăzut înaintea lor, ca o Călăuză demnă de încredere, atent la bunăstarea rămășiței Sale

credincioase de închinători și complet capabil să îi aducă în siguranță la destinație. Cu secole în urmă demonstrase cum putea face acest lucru, atunci când și-a scos poporul din Egipt, prin deșert, în Țara Promisă, în timp ce „îngerul lui Iehova” mergea înaintea lor într-un stâlp de nor ziua și într-un stâlp de foc noaptea. Toți dușmanii lui Iehova au căutat să nimicească pe poporul ales peste care era chemat numele Său. Acum era spre gloria Sa eternă să-și elibereze poporul neajutorat din puternicul Babilon și să îi repună în drepturi pentru închinarea Lui sfântă, la templul Său, în țara lor dată de Dumnezeu. Prin realizarea acestei minunate repunerii în drepturi și prin reînvierea închinării Sale la Ierusalim, „gloria lui Iehova” avea să fie dezvăluită înaintea tuturor națiunilor păgâne și toate rasele, națiunile și popoarele aveau să vadă acest lucru. Fie că le plăcea sau nu, ei erau obligați să vadă că Iehova este Dumnezeu cel viu și adevărat și că El spusese acest lucru cu mult înainte de aceasta și acum îl împlinise. Această împlinire a scopului Îi justifica numele, cuvântul și Atotputernicia.

Împliniri mai mari și finale

⁵ Acea miraculoasă împlinire, ce a avut loc în anul 537 î.C., nu înseamnă tot în ce privește profeția din Isaia 40:1-5. Ea are împliniri mai mari. Acest lucru este făcut sigur prin aplicarea pe care o fac scriitorii creștini inspirați la profeția lui Isaia, capitolul patruzeci. Scriitorii Evangheliei lui Matei, Marcu și Luca ne spun, în mod precis, că Ioan Botezătorul a fost o împlinire a lui Isaia 40:3, referitor la glasul care strigă în pustiu (Mat. 3:1-3; Marcu 1:3-5 ; Luca 3:1-6). Chiar și Ioan, sub inspirația spiritului lui Dumnezeu, s-a identificat ca o împlinire. Când a fost întrebat de autoritățile religioase din Ierusalim cine era, „el a zis: Sunt glasul celui care strigă în pustiu: Îndreptați calea Domnului, așa cum a spus profetul Isaia” (Ioan 1:23, *A.S.V.*). În mod necesar, atunci, pentru a fi de acord cu profeția în totalitate, porunca s-a aplicat și în zilele lui Ioan: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeu vostru”. Calea trebuia să fie pregătită pentru mângâierea poporului lui Dumnezeu. Mângâierea trebuia să aibă loc prin eliberarea lor de sub puterea dușmanului, putere precum cea a Babilonului. Cum așa?

⁶ Cu adevărat, când Ioan Botezătorul a apărut în pustiu în anul 29 A.D., izraeliții fuseseră restabiliți în țara natală de mai bine de cinci sute de ani. Dar, deși întorși în Țara Promisă, nu aveau un rege și o împărăție a lor. Ei se aflau sub dominație păgână, ce continua neîntreruptă din anul 607 î.C., când Ierusalimul căzuse sub puterea zdrobitoare a Babilonului. Mulți izraeliți mai sperau încă în Împărăția promisă de Dumnezeu. Pentru aceștia nu era doar un mesaj uimitor, ci și unul de mângâiere, că Ioan începuse să strige în pustiu: „Pocăiți-vă, pentru că Împărăția cerului este aproape” (Matei 3:1, 2). Cu siguranță, această Împărăție însemna eliberare! La acel moment ei nu realizau cât de completă avea să fie eliberarea. Trebuia să fie eliberați mai mult decât de sub agresivul Imperiu Roman, deoarece ei mai erau supuși și mult mai asupritoarei puteri a păcatului, al cărui inițiator este Satan Diavolul. Faptul că nu puteau să respecte legea lui Dumnezeu, dată lor prin profetul Moise, ar fi trebuit să-i facă pe izraeliți să realizeze profund robia lor față de păcat, căci prin acea lege se avea în vedere ca poporului ales al lui Dumnezeu să-i fie transmisă o cunoștință despre păcat.

⁷ Prin urmare, principala libertate ce trebuia dorită era eliberarea de robia păcatului și robia față de organizația Diavolului. Doar Împărăția lui Dumnezeu putea aduce acea eliberare, iar Ioan anunța că acea Împărăție era aproape. El fusese trimis să pregătească o cale ca Iehova Dumnezeu să-și conducă poporul în acea Împărăție. Ioan a făcut acest lucru predicând o cale de acțiune de pocăință pentru acei izraeliți ce realizau robia lor față de păcat și de Diavol. Astfel, el îi pregătea să-l primească pe Mesia, Răscumpărătorul de păcate, prin care Dumnezeu avea să-i conducă spre libertatea Împărăției Sale.

⁸ Când Mesia, Isus Cristos, a apărut, el le-a predicat adevărul și le-a spus că acest adevăr îi va face liberi. El le-a spus că a venit să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți care vor crede că el este Salvatorul promis. Jertfa sa de răscumpărare procura iertarea de către Dumnezeu a păcatele lor și eliberarea lor de condamnarea divină. Numele lui Mesia era „Isus”, deoarece, așa cum spusese îngerul lui Iehova, „el își va salva poporul de păcatele lor”. Pentru cei care l-au acceptat și au

devenit poporul său, „lupta” sau timpul de serviciu greu față de păcat și Diavol se încheiaseră, erau de domeniul trecutului, iar păcatele lor mari erau iertate, iar primirea de către ei din mâna lui Iehova a pedepsei completă sau „dublă”, pentru toate păcatele lor, se încheiase.

⁹ Pregătirea căii lui Iehova de către Ioan, pentru izraeliți, a început cu șase luni înainte de a-l boteza pe Isus ca Mesia. Patruzeci de zile mai târziu el le-a arătat izraeliților pe Isus, ca Mesia, prin cuvintele: „Iată, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Aproximativ șase luni mai târziu, acest Ioan era aruncat în temniță de regele Irod. Astfel, pregătirea drumului în pustiu de către Ioan a continuat puțin mai mult de un an. Totuși, el a reușit să îi pună în legătură cu Regele care Îl reprezenta pe Iehova Dumnezeu pe acei izraeliți care doreau cu înfocare eliberarea de robia păcatului și a Diavolului.

¹⁰ După ce Ioan a fost aruncat în temniță, Isus s-a dus în Galileea și acolo a început să predice mesajul eliberării: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerului este aproape” (Matei 4:12-17). Atunci Isus Cristos, ca Reprezentant al lui Iehova, a început să conducă pe rămășița pocăită a izraeliților pe drumul spre libertatea de robie față de erori religioase, păcat și organizația Diavolului, în relații pașnice cu Iehova, ca Tată ceresc, și într-o legătură binecuvântată cu Împărăția cerului. Ei s-au eliberat din Ierusalimul de pe pământ, care se afla „în robie împreună cu copiii lui”, și au devenit copiii „femeii” lui Dumnezeu, „Ierusalimul cel de sus”. Așa cum le-a spus Pavel adevăraților creștini: „Dar Ierusalimul cel de sus este liber, și el este mama noastră a tuturor. Așadar, fraților, noi nu suntem copiii femeii roabe, ci ai celei libere” (Gal. 4:25, 26, 31). Aici, într-adevăr, era o eliberare de robie, dintr-o stare departe de favoarea lui Dumnezeu, la fel de mult ca eliberarea izraeliților din Babilon, cu mai bine de cinci secole în urmă. Ea era realizată prin Fiul lui Iehova, Isus Cristos, care a spus: „De aceea, dacă Fiul vă va face liberi, veți fi într-adevăr liberi” – Ioan 8:36.

¹¹ Ceea ce i-a atras pe izraeliții din toate părțile pământului și i-a făcut să îl urmeze pe Isus Cristos pe drumul prin pustiu al acestei lumi a fost Împărăția lui Dumnezeu, pe care Isus a vestit-o. Isus era Acela pe care Dumnezeu l-a uns cu spiritul Său pentru a fi Rege în acel Guvern, astfel încât Isus le putea spune, în mod corect, evreilor în mijlocul cărora stătea: „Împărăția lui Dumnezeu este printre voi” (Luca 17:21, *notă marginală*). Astfel, Împărăția lui Dumnezeu, așa cum era reprezentată de Regele Isus Cristos, era marele Semnal pe care l-a ridicat Domnul Dumnezeu. Acest lucru a fost adevărat, mai ales după ce Isus a suferit o moarte credincioasă, a fost înviat și glorificat în cer și apoi a revărsat spiritul sfânt peste urmașii lui consacrați de la Rusalii încoace. Conduși de acel spirit, după Rusalii, rămășița credincioasă a izraeliților pocăiți au mers spre Semnal pe drumul care fusese pregătit pentru a-i duce într-acolo. Aceasta a fost timpul în împlinirea spirituală a profeției lui Isaia: „Treceți, treceți pe porți, pregătiți calea pentru popor; neteziți, neteziți drumul, curățați-l de pietre, ridicați un semnal deasupra oamenilor” (Isa. 62:10, *A.A.T.; Moffatt*). În felul acesta Iehova Dumnezeu i-a oferit poporului Său eliberarea spirituală vitală, scoțându-i din robia lumească și aducându-i în privilegiile Împărăției, împreună cu Fiul Său Isus Cristos. „Gloria lui Iehova” a fost astfel dezvăluită și toată carnea l-a văzut în rolul Eliberatorului. Prima dată l-au văzut, cu recunoștință, izraeliții, apoi și restul națiunilor de pe pământ. A fost așa cum a spus Iehova Dumnezeu.

De la 1918 A.D. înainte

¹² Totuși, aceste evenimente din primul secol nu au reprezentat împlinirea completă a profeției. Nici nu puteau. La acel moment, Regele uns al Împărăției lui Dumnezeu de abia își făcuse apariția pe pământ și depusese o jertfă de răscumpărare pentru poporul său și se întorsese în cer, pentru a sta la dreapta lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu prin el n-a început atunci. Cele „șapte timpuri” care erau permise pentru dominația neîntreruptă a pământului de către neamuri mai avea încă multe secole. Extinzându-se pe o perioadă de 2.520 de ani, de la distrugerea Ierusalimului în anul 607 î.C., aceasta s-a încheiat în anul 1914 (A.D.). Atunci a venit timpul potrivit al lui Iehova Dumnezeu să preia puterea Sa cea dreaptă peste pământ și să înceapă să domnească peste acesta prin Regele Său uns, Isus Cristos. Semnele pe care Isus le-a prezis pentru sfârșitul acestei lumi

dovedesc că Împărăția lui Iehova prin el a început să își exercite puterea asupra pământului nostru în acel an, pentru că în 1914 acele semne prezise au început să se împlinescă, începând cu Primul Război Mondial. Aceste semne includeau o mare persecuție a acestor creștini care proclamau sfârșitul timpurilor neamurilor și începutul Împărăției lui Dumnezeu prin Isus Cristos (Mat. 24:7-14). Au existat multe tentative din partea dușmanului de a-i speria pe acești martori ai lui Iehova. Au existat demonstrații violente de împotrivire și s-au aplicat restricții incorecte asupra activităților lor. Ca rezultat, au fost târați într-o stare de captivitate, precum aceea a izraeliților exilați în Babilon.

¹³ Iehova Dumnezeu s-a supărat când ei au manifestat teamă și au fost inactivi, în timpul când Împărăția trebuia predicată la toate națiunile. Sub indignarea Sa, ei au suferit în captivitate din mâinile dușmanilor (Isa. 12:1). Dar El nu i-a lăsat fără mângâiere. Când le-a trecut termenul de serviciu greu și au plătit măsura completă a pedepsei, din pricina eșecului în serviciul lui Dumnezeu și din motive drepte, El a trimis dovada că păcatele le fuseseră iertate. În 1919, în primul an de după război, a venit marea mângâiere. Prin Regele Său de la templu, Isus Cristos, Iehova Dumnezeu a început eliberarea poporului Său pocăit din captivitatea babiloniană. Apoi s-a auzit un glas prin dezvăluirea Cuvântului lui Dumnezeu, ce poruncește poporului Său captiv să iasă din captivitatea lor de frică și ignoranță religioasă. Urmați pe Regele lui Iehova și Conducătorul vostru, Isus Cristos, pe drumul prin pustiul acestei lumi înapoi la închinarea și serviciul adevărat și curajos ale lui Iehova Dumnezeu! Ca Întemeietor al Împărăției, El l-a ridicat pe Isus Cristos ca mare Semnal pe cerescul Munte Sion și la acest mare Semnal regal trebuie să se adune toți oamenii care caută pace și fericire sub un Guvern perfect și drept. Ei trebuie să ia poziție de partea lui și să se identifice cu Împărăția, pentru a câștiga viață veșnică și eliberare din această lume condamnată acum la o distrugere timpurie. Ei trebuie să ridice sau să înalțe acest Semnal pe pământ, făcându-l de cunoscut pe Cristos ca Regele de drept al acestui pământ care este așternutul picioarelor lui Dumnezeu.

¹⁴ O rămășiță curajoasă a martorilor credincioși ai lui Iehova a răspuns „glasului” care le atrăgea atenția spre „calea lui Iehova”, prin pustiul lumii de după război, și ei au preluat mărturisirea despre Împărăția Sa prin Cristos, însă cu îndrăzneală și curaj din ce în ce mai mari. În acel an însemnat, 1919, mai bine de 7.000 de martori s-au adunat într-un congres internațional de opt zile, la Cedar Point, Ohio, la începutul lui septembrie, pentru a se încuraja unii pe alții în lucrarea Împărăției și pentru a primi instrucțiuni la zi despre lucrare. Pe măsură anii au trecut, din ce în ce mai mulți izraeliți spirituali au răspuns glasului de a merge pe acest drum al adevărului și al consacrării, pe care Iehova, prin Regele Său în fruntea martorilor Săi consacrați, îi conducea înapoi în favoarea Sa și în organizația Sa teocratică. Astăzi, la treizeci de ani de la începutului acelui marș, sunt 25.395 izraeliți spirituali care s-au identificat la Memorialul trecut al morții lui Cristos, pe întreg pământul. În afară de aceștia, au mai fost 350.998 persoane cu bunăvoință care au participat la această celebrare a Memorialului. Ei și-au arătat deschis asocierea cu rămășița izraeliților spirituali, închinându-se lui Iehova ca Dumnezeu și arătând supunere lui Isus Cristos, ca Regele Său uns al Lumii Noi. Toți acești 376.393 fuseseră persoane deportate în lumea babiloniană, dar acum fuseseră aduși pe „cale” și repuși în drepturi în organizația teocratică a lui Iehova și în serviciul Său. Ce mângâiați sunt ei!

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Cum a preumbrit Dumnezeu repunerea în drepturi a Israelului spiritual?
3. Cum și prin ce cale avea să se întoarcă acasă poporul Său deportat?
4. Cum va fi dezvăluită gloria lui Iehova și cum va vedea toată carnea lucrul acesta?
- 5,6. Cine a fost „glasul celui ce strigă” și cu ce mângâiere?
- 7,8. Care era principala libertate și cum urma să fie obținută aceasta?
- 9,10. Cum a pregătit Ioan calea, cine a condus pe ea și spre ce anume?
11. Cum a fost descoperită gloria lui Iehova în acest caz? Cine a văzut-o?
12. De ce n-a fost aceea împlinirea completă a profeției?
13. Când și cum a început Dumnezeu atunci să-și mângâie poporul?
14. Cine vine pe această „cale a lui Iehova” de atunci încolo?

Un Dumnezeu al cărui scop nu poate să dea greș

Persoanele obișnuite cu pustiul experienței grele și încercate prin care au trecut martorii lui Iehova în timpul acestor treizeci de ani, din 1919 încoace, vor recunoaște că adunarea amintită mai sus a celor 376.393 din rămășița spirituală și asociații lor cu bunăvoință de pe pământ este minunată. Aceasta este puternica dovadă că Iehova este un Dumnezeu al cărui scop nu poate să dea greș. Odată rostit, cuvântul Său rămâne și niciodată nu va fi retras, indiferent cât timp poate trece înainte să se împlinească pe deplin. Acesta este înțelesul cuvintelor lui Isaia după profeta sa despre pregătirea „căii lui Iehova”, și anume: „Glasul celui care spune: Strigă! Iar cel amintit mai sus: Ce să strig?” Ascultați toate popoarele și națiunile care trebuie să fie strigățul. Acesta: „Toată carnea este iarbă și toată frumusețea ei este ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea pălește, pentru că Iehova suflă peste ele; cu siguranță oamenii sunt iarbă. Iarba se usucă, floarea pălește, dar cuvântul Dumnezeului nostru va rămâne în veci” (Isa. 40:6-8, *A.S.V.*). Pus față în față cu această declarație, cine poate tăgădui că justificarea Cuvântului lui Dumnezeu are importanță mai mare decât salvarea cărnii umane?

² Cât de lipsit de importanță este omul pentru Dumnezeu Creatorul, da, toți oamenii! Împreună ei sunt ca un câmp mare de iarbă sau de vegetație verde, peste care trebuie să sufle doar suflarea fierbinte a creației lui Iehova pentru a se ofili. Chiar și „cei bogați”, care sunt precum floarea în mijlocul vegetației, în general, nu mai suportă: „Pentru că cei bogați vor trece în neființă precum floarea ierbii – soarele se înalță ca vântul care usucă și pălește iarba, floarea ei cade, iar frumusețea ei se duce; tot așa și cei bogați se vor stinge în mijlocul preocupărilor lor (Iac. 1:10, 11, *Moffatt*). Cum vor urla cei bogați, cum vor urla ei mai mult decât restul omenirii, când „suflarea lui Iehova”, în bătălia Armagedonului, le va pârjoli toată frumusețea lumescă! Atunci, ca niciodată înainte, „cuvântul Dumnezeului nostru” va rămâne mai departe ca adevăr infailibil, complet dovedit spre gloria Sa și toți aceia care vor rămâne credincioși acestui Cuvânt al adevărului vor trăi în continuare cu el.

³ Acest Cuvânt este vestea bună de care Dumnezeu s-a îngrijit despre Împărăția Lui care va veni. Inspiratul apostol Petru face sigură pentru noi această interpretare. Adresându-se celor care au fost născuți pentru o viață nouă și spirituală, prin cuvântul Dumnezeului nostru, el spune: „Cuvântul lui Dumnezeu durează și rămâne pentru vecie. Căci toată carnea este ca iarba, și toată gloria lor este ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floare ei se va ofili. Dar cuvântul Domnului rămâne pentru totdeauna. Și acesta este cuvântul prin care v-a fost predicată Evanghelia” (1Pet. 1:23-25, *Douay*). Aceasta este Evanghelia salvării prin Împărăția lui Dumnezeu. Acest mesaj al Evangheliei, întărit prin stabilirea Împărăției Sale în anul 1914 A.D., este predicată de martorii Săi, în special de la trecerea pe cale în 1919.

4. Astfel, cuvintele profetice ale lui Dumnezeu, prin Cristos, au dăinuit vreme de nouăsprezece secole de când au fost rostite prima dată, iar acum, în acești ani de la Primul Război Mondial (1914-1918 A.D.) încoace, își găsesc împlinirea în proclamarea Împărăției de către martorii lui Iehova, și anume: „Această evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile; și atunci va veni sfârșitul.” (Mat. 24:14). În timpul acestor nouăsprezece secole cei din omenire s-au născut și au murit precum iarba, dar Cuvântul scris al lui Dumnezeu a supraviețuit tuturor încercărilor Diavolului de a-l distruge. Acesta a dăinuit și astăzi se îndeplinește, în ciuda celei mai intense opoziții politice și religioase. Ce nebunie din partea firelor de iarbă umană să creadă că pot învinge cuvântul și scopul declarat ale lui Dumnezeu!

⁵ Cunoscându-și puterea de a-și îndeplini scopul nobil, lui Iehova Dumnezeu nu îi este frică să îl declare deschis în fața tuturor adepților Diavolului. De exemplu, El nu doar că a prezis exilul poporului Său din vechime în Babilon, ci și-a anunțat și scopul îndurător de a-i strânge din nou și de a-i conduce înapoi în țara natală, pentru a-L servi acolo și a I se închina în templul Său reconstruit. În anul 537 î.C. o rămășiță a exilaților izraeliți a plecat din Babilon și s-au întors pe drumul prin pustiu către muntele Sion, unde stătuseră, pe tron, regele David și lungă sa linie de succesori. Ei s-

au întors în cetatea capitală Ierusalim, unde se adunau înainte la templul lui Dumnezeu, și în cetățile lui Iuda unde trăiseră și se bucuraseră de roadele țării. Dar această primă împlinire a profeției era doar o ilustrație. Ea arăta cum va face El o strângere și o repunere în drepturi mai mari a poporului Său, la punctul culminant al organizației Diavolului. Toată lumea va fi împotriva acestei strângeri, dar Iehova își va îndeplini scopul oricum. Va face acest lucru după ce îi va înfrunta pe toți conducătorii acestei lumi și îl va pune pe tron pe Regele Său Isus Cristos, în înălțimile cerești ale Sionului, ca noul Conducător născut din „femeia” Sa, teocratica Sa organizație, care este Ierusalimul de sus. Momentul a venit în anul 1919 (A.D.). Poporul Său de pe pământ era cumva dezorganizat și dezorientat. Trebuia să fie anunțat de sosirea timpului pentru repunere în drepturi. Elementele conducătoare ale acestei lumi nu ar fi decretat niciodată repunerea lor în drepturi. Așadar, prin mesagerul Său regal de la templu, Isus Cristos, Iehova Dumnezeu a trâmbițat chemarea pentru repunerea în drepturi. Faptele dovedesc că El a folosit ca mijloc de comunicare Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere. Profeția spune:

⁶ „O, tu cel care aduci vești bune Sionului, urcă-te pe un munte înalt. O, tu cel care aduci vești bune Ierusalimului, ridică-ți glasul cu putere, ridică-l, nu-ți fie teamă; spune-le cetățitorilor lui Iuda: Iată, Dumnezeul vostru! Iată, Domnul Iehova va veni ca un puternic, și brațul Său va domni pentru El. Iată, răsplata Sa este cu El și recompensa Lui este înaintea Sa. El își va hrăni turma ca un păstor, îi va aduna pe miei cu mâna Sa, îi va aduce la pieptul Său, și îi va conduce cu blândețe pe cei care au pui” – Isa. 40:9-11, *A.S.V.*

Ridică-ți glasul cu putere, fără teamă

⁷ Celui căruia i se adresează ca cel care spune veștile bune este la genul feminin în textul ebraic. În consecință, comentatorul Clarke traduce versul, „O, fiică, cea care aduci vești bune Sionului,” și Rotherham îl traduce, „Urcă-te pe un munte înalt, o, vestitoare a Sionului, ridică-ți glasul cu putere, o, vestitoare a Ierusalimului, ridică-l, nu te teme, spune cetățitorilor lui Iuda – Iată! Dumnezeul tău!” (*notă marginală*). Această vestitoare sau grup de vestitoare ar putea fi ca grupul de femei fericite sub conducerea Mariei, sora lui Moise, când au sărit de bucurie și au cântat, atunci când Iehova și-a eliberat poporul din Egipt, la Marea Roșie și au zis: „Cântați lui Iehova, pentru că El a triumfat în mod glorios; a aruncat calul și călărețul în mare” (Ex. 15:20, 21, *A.S.V.*). Vestitoarea sau grupul de vestitoare ar putea fi și ca femeile care au sărbătorit victoria lui Iehova asupra filistenilor, prin puternicul Său războinic David. După cum citim: „Când s-au întors, pe când David se întorcea de la distrugerea filistenilor, femeile au venit sărind de bucurie din toate cetățile Israelului, pentru a-l întâmpina pe regele Saul cu tamburine, cântări de bucurie și alăute; și când săreau de bucurie, femeile își cântau: Saul a ucis mii, iar David zeci de mii! – 1Sam. 18:6, 7, *Moffatt*.

⁸ Psalmul 68 reprezintă o altă profeție despre eliberare și repunere în drepturi, și acesta atrage atenția la același „vestitoare” vesele sau grup de vestitoare, spunând: „Domnul zice: femeile care răspândesc vești sunt o mare oștire” (Ps. 68:11, *A.S.V.*). Dar în zilele noastre, chiar și persoanele cu bunăvoință preiau în mod curajos anunțul public privind repunerea în drepturi a tuturor celor care caută închinarea lui Iehova, așa cum este ilustrat de fiica lui Iefta, când acesta s-a întors de la victoria asupra dușmanilor asupritori. „Și Iefta a venit la Mițpa, acasă la el, și, iată, fiica lui a venit să îl întâmpine cu tamburine și salturi de bucurie” – Jud. 11:34.

⁹ În împlinirea poruncii profetice de la Isaia 40:9-11, acum este timpul ca noi să anunțăm cu bucurie repunerea în drepturi a închinării libere și curajoase a viului și adevăratului Dumnezeu pe pământ, și de aceea, este timpul să spunem tuturor celor care speră în promisiunea despre Împărăție a lui Iehova: „Iată, Dumnezeul vostru!” Acest Dumnezeu este viu! Cuvântul Său rămâne în veac! El nu-și dezamăgește niciodată cuvântul, ci își aduce întotdeauna aminte de el, și îl justifică, împlinindu-l la momentul potrivit. De aceea, nu este timpul să ne retragem cu timiditate sau să ne ascundem într-un adăpost subteran. Voi, membrii rămășiței Sale credincioase, care sunteți echipați cu mesajul despre repunere în drepturi, arătați-vă deschis ca o organizație pe vârful unui munte. Ridicați-vă mai sus decât acoperișul caselor, unde glasul vostru, al proclamării, să fie dus în toate

părțile. Ridicați-vă glasul cu putere și îndrăzneală și dați posibilitate întregii omeniri și tuturor națiunilor să știe că Iehova Dumnezeu este viu și v-a repus în drepturi pentru închinarea Lui curată în cadrul organizației Sale teocratice. Dați posibilitate altora să vadă și să audă libertatea închinării pe care v-a dat-o și astfel să-i încurajați să profite de pe urma drumului spre libertate pe care Dumnezeu, prin Regele Său Isus Cristos, a pregătit-o. Asigurați-i că Dumnezeu le va spune bun venit în organizația Sa, sub Împărăția Lui stabilită acum prin Isus Cristos.

¹⁰ Dați posibilitate ca mesajul să fie auzit de persoane din toate națiunile, care au dorința din inimă să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu, Iehova, și să-L servească și să I se închine cu libertatea pe care o dă adevărul. În anul 1914, acest Suveran al Universului a venit ca Cel Puternic și și-a stabilit Împărăția, referindu-se la pământul nostru, „cu brațul Său câștigând Împărăția” (Isa. 40:10, *A.A.T.*). Isus Cristos, Fiul Său, acționează în calitate de „braț” al tăriei pentru el. Deoarece acest Fiul s-a dovedit a fi credincios când a fost încercat ca om pe pământ și a renunțat la tot pentru Împărăția lui Dumnezeu, Iehova l-a instalat pe tron la sfârșitul timpurilor neamurilor, în anul 1914 A.D. El trebuie să acționeze în calitate de „braț” regal al puterii pentru Iehova. Primul lucru pe care l-a făcut acest Braț a fost să îl arunce pe Satan Diavolul și îngerii săi nelegiuți din cer pe pământul nostru, așternutul picioarelor lui Dumnezeu. În 1918, Iehova și-a trimis Fiul regal la templu pentru o lucrare de judecată în casa lui Dumnezeu. Prin Fiul său ca judecător, Iehova își împarte răsplata celor care Îl servesc din iubire, dar și pedepsele pentru dușmanii care luptă împotriva Împărăției sale.

¹¹ Una dintre lucrările Sale de la anul 1918 A.D. înainte este cea a strănerii oilor Sale împărătiite, dezorganizate și captive. Ca un păstor blând, Iehova le strânge din nou și le aduce înapoi la El. Își folosește pe Regele din templu ca pe Păstorul cel Bun pentru a le conduce cu cea mai mare grijă pe drumul prin pustiu, înapoi în organizația teocratică a lui Iehova. În primul rând, Păstorul Său cel bun strânge și aduce înapoi pe rămășița credincioasă a „turmei Sale mici” a împreună moștenitorilor Împărăției. Iehova, prin „dreapta” Sa puternică, Isus Cristos, îi strânge pe cei credincioși slabi și tineri și îi sprijină ca pe miei, aducând-i în sânul favorii Lui iubitoare și a compasiunii Lui sincere. Din considerație pentru cei care au copii, pe care îi educă în „sfatul și mustrea Domnului”, Iehova, prin Păstorul Său cel Bun, nu își istovește turma, ca nu cumva părinții și copiii să moară spiritual. El arată aceeași apreciere plină de îndurare pentru bunăstarea spirituală a turmei Sale, pe care a arătat-o păstorul patriarhal Iacob, când i-a explicat lui Esau și i-a zis: „Domnul meu știe cât de blajini sunt copiii, și turmele și cirezile cu pui sunt la mine, iar dacă oamenii le vor istovi, într-o zi toată turma va muri” (Gen. 33:13). În plus, credincioasa rămășiță a „turmei mici”, în calitate de oi-mame, hrănesc spiritual mulțimea mare a persoanelor cu bunăvoință asemenea oilor. Păstorul cel Bun le-a spus că se gândea și la „alte oi” și că într-o zi le va strânge și pe acestea (Ioan 10:16). Parabola sa despre oi și capre se împlinește acum, la acest sfârșit al lumii, aducând dovada că el strânge și conduce acum pe „alte oi” ale lui pe calea bună. (Mat. 25:31-46). Toți urmașii lui ascultători sunt acum răsplățiți, luând parte la această lucrare de strângere.

Cum evaluează Dumnezeu națiunile

¹² Din ce în ce mai multe fapte arată cum căile lui Dumnezeu nu sunt căile oamenilor păcătoși, și că gândurile Lui sunt diferite de ale omului. Națiunile acestei lumi nu s-au gândit niciodată la repunerea în drepturi a martorilor lui Iehova în serviciul Său organizat. Cu sete de răzbunare împotriva Dumnezeului căruia acești martori I se închină, națiunile s-au hotărât să îi distrugă în timpul Primului Război Mondial, în special în 1918. S-au bucurat de aparentul lor succes în a-i zdrobi pentru a nu se mai ridica din nou. N-au crezut niciodată că Iehova îi va învia din captivitatea lor asemenea morții sub asupritoarele puteri mondiale. Ele s-au opus repunerii lor în drepturi în 1919, și acum că au fost așa de uimitor repuși în drepturi, națiunile și-ar dori să-i ducă înapoi pe martorii lui Iehova în exil și captivitate. În metodele lor necinstite folosesc mijloace politice, juridice, legislative, militare și religioase pentru a împiedica pe „alte oi” care ar dori să răspundă mesajului de repunere în drepturi al lui Iehova, care este proclamat acum în mod curajos, de martorii Săi, de pe vârful muntelui. Dușmanul și-ar dori să dea jos Semnalul regal, pe Regele

întronat al lui Iehova, Isus Cristos, pe care poporul Său repus în drepturi îl înalță în mod curajos înaintea tuturor națiunilor, pentru ca toți iubitorii libertății, ai adevărului și ai guvernării perfecte să se adune la el, mergând pe calea pregătită prin pustiul lumesc. Dar ce sunt toate aceste națiuni dușmane când sunt comparate cu Dumnezeu?

¹³ Pot oamenii și națiunile să întoarcă fluxul puternicelor mări? Cele șapte mări acoperă aproximativ trei sferturi din suprafața pământului, și totuși, pentru Iehova, sunt ca o picătură de apă în căușul palmei cuiva. Pentru El cerurile care par atât de întinse când sunt străbătute de cel mai puternic telescop, de la un orizont la altul, sunt, ca distanță, ca și câțiva centimetri, de la vârful degetului mare la vârful degetului mic, atunci când omul ține mâna desfăcută. Oamenii de știință, prin calcule matematice, au încercat să măsoare greutatea globului nostru pământesc, dar Iehova poate să strângă tot praful de pe pământ într-o măsură și să cântărească semeții munți și dealurile cu un cântar mic. Națiunile lumesti au dat mulți oameni deștepți, înțelepți în înțelepciunea, filozofia, științele și religiile acestei lumi. Și totuși, unde se află unul din aceștia să interpreteze Cuvântul scris al lui Dumnezeu sau să sfătuiască ce să se facă în condițiile prezente, sau să îi spună ce să facă în viitor? Profetul Isaia întreabă pe bună dreptate:

¹⁴ „Cine a măsurat apele în căușul mâinii sale și a trasat o linie dedesubtul cerurilor cu palma, a cuprins într-o măsură praful de pe pământ, a cântărit munții cu balanța și dealurile cu cântarul? Cine a îndrumat mintea DOMNULUI și l-a instruit ca sfătuitor? Cu cine s-a sfătuit El pentru luminarea Lui și cine l-a învățat calea cea dreaptă? Cine l-a învățat cunoștința și cine i-a arătat calea inteligenței? Iată, națiunile sunt ca o picătură într-o găleată, ca nisipul fin pe cântar sunt considerate ele. Iată, ținuturile de pe coastă nu cântăresc mai mult decât un grăunte” – Isa. 40:12-15, *A.A.T.*

¹⁵ Cum s-ar cuveni să-i smerească această evaluare divină pe toate națiunile și guvernele politice, de la Statele Unite ale Americii până la Cetatea Vatican! Dar se întâmplă așa? Nu! Ei refuză să adopte punctul de vedere al lui Dumnezeu și continuă să lucreze și să urzească planuri împotriva scopului Său măreț de a binecuvânta întreaga omenire, prin Împărăția Sa prin Cristos. Se mândresc cu propriile lor culturi, civilizații, realizări și tradiții naționale și religioase. Și totuși, ei nu au contribuit niciodată cu nimic la înțelepciunea, priceperea și inteligența lui Iehova. Ei arată că îi disprețuiesc înțelepciunea, inteligența și sfatul, căci îi disprețuiesc și persecută pe martorii Săi, care se bazează doar pe El pentru cunoștință, înțelepciune, sfat, îndrumare și ajutor și care predică doar Cuvântul Său. În același timp, națiunile, pentru a pretinde că sunt evlavioase, susțin că fac sacrificii mari și că îi aduc ofrande cu prețul unor mari sume de bani și a nenumărate vieți omenești. Dar să presupunem că ei ar trebui să incendieze toate pădurile mari care acopereau munții Libanului în vechime și să ofere toate animalele care rătăceau prin acești munți. Chiar și atunci acest holocaust imens nu ar fi o jertfă potrivită pentru El. Aceasta nu ar fi demnă de valoarea jertfei de răscumpărare a Fiului Său Isus Cristos. Așa cum continuă să spună profetul Isaia: „Nici măcar Libanul nu este un foc suficient pentru El, și nici turmele de vite de aici nu sunt o jertfă suficientă. Înaintea Sa toate națiunile nu înseamnă nimic, pentru el sunt seci și fără valoare*” (Isa. 40:16, 17, *Moffatt*). Cât despre faptul că I se împotrivesc scopurilor cu succes, tot așa de bine ar putea să nu fie nimic. El îi va reduce literal la nimic în bătălia de la Armagedon care se apropie.

Imposibil să fabrice ceva asemenea Lui

¹⁶ Iehova Dumnezeu poate face lucruri imposibil de făcut pentru creatura Sa, omul. Nici un om nu Îi poate vedea. De fapt, nimeni, nici izraeliții când au primit cele Zece Porunci pe Muntele Sinai, sau discipolii personali ai lui Isus Cristos, n-au văzut vreodată chipul lui Iehova Dumnezeu. Și atunci, de ce ar trebui ca vreun om, bogat sau sărac, să facă un chip de idol și să spună că acesta este Dumnezeu sau că îl ilustrează pe Dumnezeu? Atotputernicul Dumnezeu nu se închină la nici un om sau animal pe care le-a creat, prin urmare, de ce ar trebui să se închine omul la un animal sau chiar la un alt om sau orice lucru pe care-l poate face omul? Pentru a-l întoarce pe omul inteligent

* *O traducere americană spune:* „El îi consideră o cifră nulă”. Dar evreii nu aveau o „cifră nulă”, cum este cifra noastră zero, care să însemne nimic.

de la a se închina adevăratului Dumnezeu, Satan Diavolul îl face pe om să se închine la lucrurile pe care le-a creat Dumnezeu sau chiar să se închine la lucruri pe care le fabrică omul însuși. În cea de-a doua din cele Zece Porunci, Iehova Dumnezeu a poruncit poporului Său să nu facă ceva asemenea vreunei creaturi și apoi să o idolatrizeze (Ex. 20:1-6). El demască nebunia acestui blestem religios, spunând prin profetul Său: „Cu cine îl veți asemăna, atunci, pe Dumnezeu, sau ce asemănare veți pune în locul Lui? Un idol! Topitorul îl toarnă în formă și bijutierul îl poleiește cu aur și îl împodobește cu argint. Cel care își va procura un chip de lemn [pentru că este prea sărac să ofere aur sau argint pentru un idol de metal] va alege un copac care nu putrezește și apoi va căuta un meșter priceput pentru a ciopli un chip care nu se poate mișca” – Isa. 40:18-20, *A.A.T.*

¹⁷ În aceste zile, întrebarea esențială este: Cine este Dumnezeu? În afară de mulții zei și idoli locali înălțați de diferite popoare și sisteme religioase, astăzi, mai mult de cincizeci de națiuni ale lumii se adună și formează o ligă, o organizație internațională care se numește „Națiunile Unite”. Pentru ei aceasta este o imagine a înțelepciunii umane, a controlului internațional și a salvării lumii. Națiunile conducătoare lucrează la acest lucru, i-au pus bazele, pentru a fi venerată de toată omenirea și apoi să contribuie la întreținerea și operațiunile acesteia și să construiască o capitală pentru ea. Aceasta nu este decât un înlocuitor hulitor pentru adevăratul Conducător, singura Speranță a omenirii și Izvorul puterii de salvare, anume Iehova Dumnezeu. În loc să ajute mintea omenească să se concentreze asupra lucrului real, aceasta îndepărtează mintea omului de la Iehova Dumnezeu. Acești idolatri ajung să se teamă de acest reprezentant grotesc făcut de om al Divinității mai mult decât se tem de adevăratul Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu este dincolo de înțelegerea noastră, cât de nepotrivit este pentru noi să Îl comparăm cu orice ne trece prin cap! Cât de înjositor, cât de dezonorant este pentru Dumnezeu să-l comparăm cu orice lucru creat pe care îl știm! Deoarece nici Dumnezeu nu se închină la lucrurile pe care le creează, atunci, ca noi să fim asemenea lui Dumnezeu, nu trebuie să ne închinăm la nimic din ceea ce face omul. Dacă înseamnă neascultare să venezi presupusele chipuri cioplite ale lui Dumnezeu, pe care nu l-am văzut, cât de nesăbuit și neascultător este să te închini chipului unei creaturi pe care o vedem! Așadar, să nu divinizăm nici o creatură pe care o vedem.

¹⁸ Pentru un răspuns la întrebarea: Cine este Dumnezeu?, ascultați ce le spune profetul Isaia închinătorilor la idoli: „Nu ai observat niciodată? Nu ai auzit niciodată? Nu ți s-a spus de la început? Nu ai fost făcut să discerți, de la temeliiile pământului? Cel care stă pe cercul pământului, în timp ce locuitorii acestuia sunt ca lăcustele; – Care a întins cerurile ca o cortină și le-a extins ca un cort în care să locuiești; care i-a adus pe demnitari să nu însemne nimic, – pe judecătorii pământului ca un pustiu pe care l-a făcut: de-abia au fost semănați, de-abia au început să prindă rădăcini în pământ, când El doar a suflat asupra lor și s-au ofilit și furtuna i-a împrăștiat, de parcă ar fi fost pleavă” – Isa. 40:21-24, *Rotherham*.

¹⁹ Fără a simți niciun fel de jenă personală, martorii lui Iehova declară cu îndrăzneală cine este Dumnezeu. A venit timpul pentru oameni și națiuni să ia în seamă cine este El. Inteligența simplă a omului, după ce observă minunile văzute ale naturii, ar trebui să-l învețe că supremul Creator și Cel care pune în armonie toate aceste lucruri este Dumnezeul cel adevărat, atât de mult deasupra întregii creații văzute, încât națiunile sunt ca un roi de lăcuste și nu Îl pot vedea. Este timpul planificat ca Împărăția Sa prin Cristos să conducă pământul. Cred oare națiunile, fie de unele singure, fie ca Națiuni Unite, că pot sta mult timp în calea Împărăției Sale drepte și pot rezista? Cred oare că Îl pot forța acum să îi recunoască pe ei sau pe Organizația Națiunilor Unite, ori alt guvern mondial viitor ca guvern de drept al pământului? Se cred ei îndreptățiți la o recunoaștere de drept, fie printr-un titlu legal, privind dreptul lor, fie prin drept obținut din partea oamenilor? Cât de nesăbuit din partea lor să creadă acest lucru!

²⁰ În războiul universal al Armagedonului, Iehova Dumnezeu le va arăta dureros că din anul 1914 A.D. încoace nu sunt guvernul de drept sau actual al pământului. În ceea ce privește recunoașterea de drept din partea Sa, le-a permis națiunilor păgâne să aibă „șapte timpuri” de dominație asupra pământului, din anul 607 î.C. până în anul 1914 A.D. Dar acesta nu a fost dreptul lor. A fost pentru că Dumnezeu le-a permis și le-a tolerat până când a venit timpul ca El să-și inaugureze propriul Guvern Teocratic de drept. Romani 13:1-4 nu spune că ei au avut vreodată un

titlu de drept din partea lui Dumnezeu să domnească. Acum, din 1914 înainte, Împărăția Sa prin Cristos este singurul Guvern de fapt și de drept. Națiunile vor mai continua doar pentru o perioadă scurtă de timp, sfidând acest fapt și persecutând pe martorii Săi, pentru că predică oamenilor mesajul Împărăției. Conducătorii pot continua să-și consolideze și să-și întărească Națiunile Unite, sau altă formă de guvernare mondială în speranța păcii, prosperității și a ordinii veșnice. Dar de-abia o vor planta, de-abia o vor sădi și de-abia va prinde rădăcini în pământ, când Iehova Dumnezeu va sufla, dintr-o dată, peste ei, în indignarea Sa. Aceasta se va ofili precum o plantă firavă. Furtuna Sa violentă de la Armagedon le va mătura organizațiile puternic întărite ca pe niște paie și pleavă. Nobilii lor cu titluri mari, foarte înalțați, vor ajunge nimic. Judecătorii și conducătorii politici și religioși ai acestei lumi vor fi ruinați, dumnezeii-idolii pe care i-au făurit și la care cer ajutor nu vor putea să îi salveze de la distrugerea care va veni din mâinile Dumnezeului cel viu și adevărat pe care ei Îl urăsc și Îl ofensează. Doar prin distrugerea lor la Armagedon va fi rezolvată chestiunea despre cine este Dumnezeu și Suveran de drept peste tot.

²¹ Atunci, nu este oare timpul să nu ne mai putem speranța și încrederea în prinți religioși și politici, în structurile naționale și internaționale făcute de om și să-I acordăm lui Dumnezeu speranța, credința, încrederea, închinarea și serviciul care I se cuvin? Acestea îi aparțin de drept, cu mult înaintea tuturor lucrurilor care aparțin „Cezarului”. Onorați-l pe Dumnezeu, dobândind o înțelegere potrivită despre El, conform Cuvântului Său, și apoi ordonați-vă viața conform acestei înțelegeri scripturale. Ridicați-vă ochii către cerurile văzute și citiți învățătura pe care o transmit acestea despre Dumnezeul cel viu și adevărat, în lumina descoperirii scrise pe care ne-a oferit-o El în Sfintele Scripturi.

²² Nu faceți din nici o creatură văzută dumnezeul vostru, dându-i ceea ce i se cuvine doar lui Iehova Dumnezeu. Prin gura lui Isaia, El continuă să argumenteze cu oamenii inteligenți, zicând: „Cu cine Mă veți asemăna, atunci, ca să fiu egal?”, zice Cel Sfânt. „Ridicați-vă ochii spre înălțimi și priviți! Cine a creat toate acestea? Cine a chemat oștirea lor după număr și i-a strigat pe toți după nume; prin măreția și tăria puterea Sale, nici unul nu lipsește” (Isa. 40:25, 26, *A.A.T.*). Privind bolta cerească în partea de nord, prin uriașul telescop de 200 inchi, din vârful Muntelui Palomar, omul vede pentru prima dată oștirea de stele care până acum lipsea din viziunea Sa limitată, dar care nu lipsea din Universul nesfârșit al lui Dumnezeu. Niciuna dintre acestea nu va lipsi din viziunea omului, pe măsură ce acesta penetrează mai mult cerurile, deoarece puterea mare a Creatorului suprem a pus acolo fiecare corp ceresc. El știe că fiecare este acolo și le cheamă cu numele pe care li le-a dat El, și nu numele din mitologie. Atunci cum Îl putem asemăna pe Creatorul lor cu ceva oarecum egal cu El?

Nu este motiv de epuizare

²³ Acest Creator Atotputernic, Suveranul de drept al Universului, este Acela pe care martorii lui Iehova Îl recunosc și Îl mărturisesc ca Dumnezeu lor. Pentru că pun mărturie despre El și despre scopul Său generos ei au suferit o persecuție cumplită din 1914 A.D. înainte, din partea tuturor națiunilor și sistemelor religioase, exact așa cum a prezis Isus (Mat. 24:9-13). Persecuția s-a lipit de noi și amenință să devină mai rea, iar Atotputernicul Dumnezeu permite să suferim refuzarea și călcarea în picioare a drepturilor noastre de către persecutorii religioși, politici și judiciari. Unui martor ocular din afară s-ar putea ca acest lucru să i se pară insuportabil. Chiar și persecutorii așteaptă și speră sincer la timpul când persecuția din ce în ce mai mare îi va sili pe martorii lui Iehova să renunțe la adevăratul Dumnezeu și la Regele lui și să părăsească închinarea și lucrarea Lui de mărturie. Dar nu există niciun motiv ca martorii lui Iehova să înceapă să creadă că experiența lor de suferință și ocară continue este trecută cu vederea de El și că Dumnezeu nu se îngrijește să ne protejeze și să ne îndreptățească drepturile noastre pe pământ. Nu există niciun motiv pentru noi să ne temem că dacă această permisiune a împotrivirii și persecuției din lumea întreagă va mai continua mult, capacitatea umană de îndurare va fi întinsă la limită și va trebui pur și simplu să renunțăm. Astfel spune profetul Isaia:

„De ce să spui, Iacov, și să zici, Israel: „’ Calea mea este ascunsă de DOMNUL și drepturile mele sunt uitate de Dumnezeu meu?’ Nu știi? N-ai auzit? DOMNUL este un Dumnezeu veșnic, Creatorul marginilor pământului. El nu slăbește, nici nu obosește; profunzimea Lui este de nepătruns. El le dă putere celor slabi și îi crește tăria celui care nu are putere. Chiar dacă cei tineri slăbesc și obosesc, chiar dacă oamenii vor fi epuizați, cei care îl așteaptă pe DOMNUL își vor reînnoi tăria, și se vor urca pe aripi de vulturi, vor alerga și nu vor obosi, vor umbla și nu vor slăbi” – Isa. 40:27-31, *A.A.T.*

²⁴ Sub greutate și persecuție pământești, departe de noi să ne plângem sau să aducem ocări împotriva lui Dumnezeu și a organizației Lui teocratice și să slăbim. Cel care susține Universul din veșnicie, fără să se odihnească ziua sau noaptea, ne poate susține atâta timp cât permite organizației lumii Diavolului să continue și să ne persecute. El, care cunoaște după nume toate stele din ceruri pe care le-a creat, cu siguranță trebuie să cunoască pe fiecare din bărbații și femeile iubitori care I s-au consacrat prin Cristos Regele și nu îi va lăsa niciodată în puterea dușmanului. Dușmanului îi va slăbi puterea și tăria în opoziția și lupta sa diabolică împotriva scopului Său. De la El, ca un izvor inepuizabil de tărie, noi, poporul Lui consacrat, putem obține tărie proaspătă, sub fiecare încercare și dificultate noi, chiar dacă sunt mai grele decât cea precedentă. Tinerii din serviciul lumesc al Diavolului vor slăbi, vor obosi și vor cădea, dar Dumnezeu își va justifica puterea, reînnoind tăria poporului Său ce a răbdat cu credincioșie.

²⁵ În 1919, în loc să continue să zacă lat în țărână, înfrânt, poporul lui Iehova s-a ridicat la chemarea Sa pentru serviciu. Prin tăria Sa, ei s-au înălțat ca și cum se aflau pe aripi de vultur, spre înălțimile spirituale ale binecuvântării și serviciului. Ca și cum s-ar afla pe aripi puternice, care se deschid larg, ei continuă să zboare tot mai sus și să treacă peste caracterul sordid al naturii umane în libertatea glorioasă și împrăștiată a cerurilor. Cursa în care ei aleargă pentru premiul vieții veșnice, în lumea nouă a dreptății, nu îi va obosi înainte să primească premiul. Atotputernicul Dumnezeu ne asigură că va avea pe pământ un popor care poate merge pe calea serviciului Său drept și care nu va slăbi și nici nu va renunța niciodată. El a fost la înălțimea promisiunii Sale și a reînnoit tăria rămășiței Sale în vârstă, pentru a merge mai departe, în acești treizeci de ani din 1919. Pentru că ei continuă să-L aștepte cu atâta încredere, El le va păstra tăria până la sfârșitul lucrării de mărturie. El va da tărie și „generației care se ridică” de persoane consacrate cu bunăvoință, care se alătură rămășiței în serviciul prețios al lui Iehova Dumnezeu și al Regelui Său domnitor Isus Cristos. Invincibilul Dumnezeu va face acest lucru, deoarece scopul Său nu poate da greș. În fața întregii creații vii din cer și de pe pământ, acest lucru va fi realizat în mod glorios, spre justificarea Lui eternă și pentru binecuvântarea veșnică a tuturor celor care Îl iubesc și Îl servesc.

Întrebări pentru studiu

1. Despre ce este o dovadă adunarea de anul trecut a celor 376.393 martori?
- 2-4. Ce este „cuvântul ce rămâne pentru totdeauna” și cine l-a predicat?
- 5,6. De ce și-a declarat Dumnezeu deschis scopul și prin ce mijloace?
- 7,8. De ce „aceluia care spune vești bune” i se adresează ca unei persoane de genul feminin?
9. Pentru ce mesaj și cale de acțiune este, deci, timpul?
10. Cum a venit Iehova ca un puternic și cum conduce „brațul” Lui pentru El?
11. Cum acționează Iehova, din anul 1918 înainte, ca un Păstor plin de compasiune?
12. Ce atitudine și ce comportament arată națiunile față de repunerea în drepturi?
- 13,14. Cum se compară cu Dumnezeu cerul, pământul și mintea omenească?
15. În ce măsură este insuficientă jertfa printre națiuni?
16. De ce este degradant să te închini lui Dumnezeu prin chipuri-idoli?
- 17,18. Cine trebuie să țină seama de închinătorii la idoli și să ia notă despre Dumnezeu?
- 19,20. Cum se va comporta Dumnezeu, în curând, cu conducătorii și judecătorii pământului? De ce?
21. Atunci, ce cale de acțiune trebuie să luăm față de Dumnezeu?
22. De ce o privire la ceruri arată că nu-L putem asemăna pe Dumnezeu cu nimic?

23. Ce îndurăm noi pentru Creator, dar niciodată mai mult decât suportăm?
24. De ce nu trebuie niciodată să ne plângem, să aducem ocări și să abandonăm?
25. Cum le-a mers celor care s-au încrezut în El și le va merge lor așa?

Un mijloc eficient pentru eliberarea omenirii

Moartea a fost pedeapsa prevăzută pentru răpirea oamenilor (Ex. 21:16; 1 Tim. 1:9, 10). Răpitorii moderni cer o răscumpărare în bani ca să își elibereze victima și să o înapoieze celor privați de ea, dar răscumpărarea pe care o tratează articolele următoare este un altfel de răscumpărare pentru procurarea eliberării omenirii din condiția ei decăzută și de la moarte.

Prima traducere a Sfintelor Scripturi a fost din ebraică în greacă și după aceea Scripturile Creștine au fost scrise de apostolii și discipolii lui Cristos în greacă. Există un cuvânt grecesc, și anume *lytron*, care înseamnă „ceva cu care se eliberează sau se slăbește”, adică un „preț” de răscumpărare. Acesta este cuvântul ce apare la Matei 20:27, 28 și care a fost tradus aici prin „răscumpărare”, după cum urmează: „Și oricine va fi conducător în mijlocul vostru, să fie slujitorul vostru; exact așa cum Fiul omului nu a venit i se slujească, ci a venit să slujească și să-și dea viața ca RĂSCUMPĂRARE pentru mulți”. Aici cuvântul grecesc *lytron* (*răscumpărare*) este urmat de prepoziția *anti* care înseamnă fie *în locul*, fie *corespunzător pentru*, fie *în interesul*. Această dispunere a substantivului și a prepoziției (*lytron anti*) este chiar reversul cuvântului compus grecesc, de la Timotei 2:6 și anume *anti-lytron*. La Matei 20:28, citat mai sus, *anti* nu putea să însemne „ce corespunde exact” ca preț, deoarece viața lui Isus Cristos, cel care vorbea, nu corespundea exact celor „mulți”, pentru care el și-a jertfit viața, ci era „în interesul” acestor mulți. Totuși, la 1 Timotei 2:6, *anti* înseamnă „ce corespunde exact” și în ce fel corespunde ne este indicat în Deuteronomul 19:21, care arată faptul că viața umană care cumpără și eliberează trebuie să aibă un preț ce corespunde exact vieții care a fost pierdută de Adam. Astfel, viața pe care a jertfit-o Isus trebuie să fie echivalentă cu viața umană pierdută pe care el o răscumpără pentru cei mulți, care acceptă beneficiile răscumpărării.

O altă înregistrare a cuvintelor lui Isus despre acest subiect se găsește la Marcu 10:44, 45, în care se spune: „Și oricine dintre voi va fi cel mai mare, să fie slujitorul tuturor. Căci chiar Fiul omului n-a venit să i se slujească, ci să slujească, și să-și dea viața ca răscumpărare pentru [grecescul *lytron anti*] mulți”. Isus nu a dat o răscumpărare în bani, ci și-a dat viața umană perfectă, ca răscumpărare în interesul multor descendenți de-ai lui Adam. Isus a cumpărat pentru aceștia viața completă și deplină cu drept la ea, pentru tot atâția din omenire care se vor conforma regulilor fixate de Dumnezeu pentru câștigarea salvării eterne. Cu siguranță, Isus nu a venit să salveze și să își dea viața pentru cei păcătoși cu voia. Într-adevăr, el a murit pentru noi când eram dușmanii lui Dumnezeu, după cum citim: „Dar Dumnezeu ne-a vorbit despre iubirea Sa față de noi, prin aceea că, atunci când eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi. Căci dacă atunci când eram dușmani, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, după ce am fost împăcați, vom fi salvați prin viața sa (Rom. 5:8, 10). Cu toate acestea, persoanele la care se face referire aici prin noi și nouă nu includ pe păcătoșii cu voia, ci pe aceia care au acceptat beneficiile jertfei de răscumpărare a lui Cristos și cărora apostolul Pavel li se adresează în capitolul 1 versetul 7 cu „sfinți”.

La 1 Timotei 2:3-6 citim: „Căci este bine și plăcut înaintea lui Dumnezeu, Salvatorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie salvați și să ajungă la cunoștința adevărului. Căci există un singur Dumnezeu și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, omul Isus Cristos, care s-a dat ca răscumpărare [*antilytron*] pentru toți, ca să fie mărturisit la timpul potrivit”. Esența acestei declarații inspirate este că Dumnezeu nu omagiază persoane. Voința Lui este ca toate rasele de oameni să fie salvați și să ajungă la cunoștința adevărului. În ciuda faptului că există atâtea rase de oameni, există doar un singur Dumnezeu și un singur mediator între acest singur Dumnezeu și toți oamenii, și că acela este Isus Cristos, care s-a dat pe sine drept răscumpărare sau preț corespunzător,

în interesul tuturor, adică, a tuturor raselor de oameni și a tuturor acelor ce caută salvare prin calea stabilită de Dumnezeu.

Evident, însemnătatea de aici este că Isus Cristos este Mediatorul tuturor acelor care sunt aduși în noul legământ, pentru a împlini voința lui Iehova. De aceea, este clar că de jertfa de răscumpărare a lui Isus nu va beneficia automat orice om, indiferent dacă acel om își dorește sau nu, ci doar acei oameni primesc beneficiile care rezultă de pe urma răscumpărării, care caută mai întâi calea dreptății și cred în Dumnezeu ca Cel Atotputernic Suprem și în sângele Fiului Său ca mijloc de salvare, și care, apoi, sunt de acord, de bună voie, să împlinească voința lui Dumnezeu. Fără Isus Cristos, Mediatorul, niciun om nu ar putea fi împăcat cu Dumnezeu. Isus a cumpărat rasa umană cu propriul său sânge perfect și el îi eliberează de neputința păcatului doar pe aceia care sunt de acord să fie salvați și eliberați pentru viață veșnică.

Dumnezeu și-a arătat mila față de oamenii păcătoși, urmașii lui Adam, și acesta este rezultatul bunătății Lui iubitoare. Isus a spus: „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu născut, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Astfel, doar aceia care cred în el sunt salvați de la pieire. Isus a adăugat: „Pentru că Dumnezeu nu și-a trimis Fiul în lume ca să condamne lumea, ci ca lumea să poată fi salvată prin el” (Ioan 3:16, 17). Această manifestare a milei lui Dumnezeu prin Fiul său este ca oamenii să „poată” fi salvați, și nu că ei *trebuie* salvați, indiferent dacă doresc sau nu acest lucru, cred în el sau fac altfel.

Fără jertfa de răscumpărare a lui Cristos nici un om nu ar fi putut fi salvat, pentru că el este păcătos, prin moștenire de la Adam și „mânia lui Dumnezeu”, anume condamnarea dreaptă din partea lui Dumnezeu, se abate asupra tuturor păcătoșilor, din cauza imperfecțiunii lor care a rezultat de pe urma păcatului înăscut. Dumnezeu nu poate aproba un lucru imperfect. Nu prin exercitarea dreptății Lui, ci prin exercitarea bunătății Lui iubitoare Dumnezeu se îngrijește ca Isus să-i poată cumpăra pe oameni și atunci când oamenii exercită credință în Dumnezeu și Cristosul Său, acești oameni vor avea avantajul de a fi eliberați din robia păcatului și să li se dea oportunitate fiecăruia să-și demonstreze integritatea față de Dumnezeu. Făcând astfel, ei primesc salvare la viață veșnică prin Isus Cristos. Dar, desigur, aceia care nu reușesc sau refuză să creadă, n-ar putea fi salvați. Dacă ar putea, atunci ar însemna că acele condiții ce necesită credință nu sunt valabile. De aceea, în Ioan 3:35, 36 se spune limpede: „Tatăl îl iubește pe Fiu și i-a dat toate lucrurile pe mână. Cel care crede în Fiu are viață veșnică, și cel care nu crede în Fiu nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu va rămâne asupra lui”.

Nu există nici o modalitate prin care omenirea să scape de pedeapsa dreaptă a morții veșnice, decât prin meritul lui Isus Cristos care li se aplică lor și care este primit de ei. Orice încercare de a învăța o „răscumpărare pentru toți, indiferent dacă sunt credincioși sau nu” nu are niciun fel de autoritate scripturală. Prețul de răscumpărare este lucrul valoros sau prețul oferit pentru cumpărarea omenirii, și acel preț corespunde cu viața umană perfectă pe care a pierdut-o creatura lui Dumnezeu, Adam, pentru el și astfel a pierdut-o pentru toți urmașii săi.

Isus a murit pe pământul nostru. Sângele său a fost vărsat ca preț de răscumpărare, căci „viața cărnii este în sânge”. (Lev. 17:11). În a treia zi, Dumnezeu l-a ridicat pe Isus din morți ca spirit și l-a înălțat la cer, l-a investit cu toată puterea și autoritatea de a duce la bun sfârșit scopul lui Dumnezeu. În cer, Isus Cristos, spiritul nemuritor divin, i-a prezentat lui Iehova Dumnezeu lucrul de valoare, și anume, dreptul său la viață umană, ca jertfă pentru păcat. De aceea, jertfa sa este numită „jertfă pentru păcat”. Actul de răscumpărare include atât oferirea prețului de cumpărare cât și prezentarea și achitarea acestui preț de cumpărare. Întreaga lucrare de oferire a lucrului de valoare și plățirea acestuia este realizată de Isus Cristos, în conformitate cu voința și porunca lui Dumnezeu. Prin urmare, înseamnă că doar Isus Cristos, separat și fără corpul celor care calcă pe urmele lui, a realizat acest act de răscumpărare a omenirii.

Jertfa pentru păcat, tipică și anti-tipică

Prin ziua de ispășire a evreilor, o dată pe an, profetica ilustrație ce era făcută prin jertfirele realizate la tabernacolul sacru, sprijină pe deplin concluzia de mai înainte. În curtea tabernacolului

era adus un taur, care era un tip al omului Isus și era sacrificat acolo. Aceasta ilustrează că Isus a fost ucis pe pământ. Marele preot evreu de atunci lua sângele taurului și îl ducea în „Sfânta Sfintelor”, în interiorul templului, și acolo stropea sângele înaintea locului îndurării. În împlinirea acelei părți a ilustrației, Isus Cristos, Marele Preot al lui Iehova, s-a înălțat la cer, a prezentat și a plătit lucrul valoros, dreptul său la viață umană, în mâinile lui Dumnezeu. În tabernacolul pământesc, sângele taurului era stropit de marele preot de șapte ori înaintea locului îndurării. Deoarece șapte este simbolul desăvârșirii, aceasta arată că meritul sângelui lui Cristos a fost stropit în cer, desăvârșit, de Isus Cristos însuși. Adică, el a plătit în totalitate lui Dumnezeu prețul de răscumpărare pentru rasa umană – Vezi Leveticul capitolul 16.

În tipul din vechime, marele preot evreu mergea singur în Sfânta Sfintelor și nimănui nu i se permitea să fie acolo cu el. În acest punct, în Evreii 9:7 se spune: „Dar în cel de-al doilea [tabernacol; Sfânta Sfintelor], marele preot singur, o dată pe an, nu fără sânge, pe care îl oferă în numele său și pentru păcatele ignoranței oamenilor”, (traducerea *Diaglott*), Dumnezeu a zis: „Nu va exista niciun om în tabernacolul adunării când el intră să facă ispășirea în locul sfânt, până când va ieși și va face o ispășire pentru sine și pentru ai săi și pentru toată adunarea Israelului” (Lev. 16:17). În același fel, în anti-tip, Marele Preot Isus Cristos a prezentat în cer valoarea vieții sale umane perfecte, ca preț de răscumpărare, mai întâi în interesul corpului celor care calcă pe urmele lui, familia fiilor lui Dumnezeu în care Isus Cristos este Principalul Fiu, și în al doilea rând pentru păcatele restului omenirii – Evrei 9:17, 24.

Pentru a ilustra cum beneficiază de jertfa de răscumpărare sau de jertfa pentru păcat a lui Isus restul omenirii, în timpul Împărăției sale de o mie de ani, după ce sângele taurului era prezentat în Sfânta Sfintelor, avea loc jertfirea unui țap, țapul Domnului. Citim despre marele preot evreu: „Apoi el să ucidă țapul jertfei pentru păcat, adică pentru popor, și să-i aducă sângele după perdea [perdeaua din interiorul tabernacolului] și să procedeze cu acest sânge așa cum a procedat cu sângele taurului, să-l stropească în locul îndurării și înaintea locului îndurării” – Lev. 16:15.

Lucrul valoros este doar sângele omului perfect Isus, mijlocul eficient pentru eliberarea omenirii, iar acest preț este prezentat și plătit ca jertfă pentru păcat. În tipul din vechime, țapul Domnului a mai ilustrat și jertfa de răscumpărare a lui Isus, dar în special pentru beneficiul omenirii credincioase din afara bisericii creștine. Niciunul dintre cei care calcă pe urmele lui Isus nu se jertfește ca parte a acestei răscumpărări. Fiecare dintre ei, chemat cu „înalta chemare”, trebuie să poarte batjocurile care cad asupra lui Isus Cristos și de aceea trebuie să sufere cu el și să moară cu el. Dar toate acestea sunt condiții premergătoare ca ei să domnească în cer împreună cu Cristos. Pentru a sprijini acestea, sunt cuvintele inspirate ale apostolului Pavel către creștini: „Eu, Pavel ... mă bucur acum în suferințele mele, pentru voi, și completez ceea ce este în spatele necazurilor lui Cristos prin carnea mea, de dragul trupului său, care este biserica” (Col. 1:23, 24). „Se spune: Căci dacă vom muri cu el, de asemenea vom trăi cu el; dacă vom suferi, de asemenea vom domni împreună cu el; dacă îl vom lepăda, și el ne va lepăda” (2 Tim. 2:11, 12). „Pentru că”, spune apostolul Petru creștinilor, „chiar la aceasta ați fost chemați, deoarece și Cristos a suferit pentru noi, lăsându-ne un exemplu, ca să călcați pe urmele lui” – 1Pet. 2:21.

Acestor creștini care sunt consacrați lui Dumnezeu, născuți de spiritul Său, și care, prin urmare, ca și creaturi umane, trebuie să fie credincioși până la moarte, ca să poată participa împreună cu Cristos în Împărăția sa și să se bucure de cel mai important lucru al vieții, și să domnească împreună cu el, le spune: „Nu vă temeți de niciunul din lucrurile acestea pe care le veți suferi; iată, diavolul vă va arunca pe unii dintre voi în închisoare, ca să fiți încercați și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții” (Apoc. 2:10). În ceea ce privește răsplata lor, Apocalipsa 20:4 spune: „Și ei au trăit și au domnit împreună cu Cristos o mie de ani”.

Prin urmare, următoarea afirmație nu poate fi contrazisă: Dumnezeu s-a îngrijit de salvare prin Fiul Său, Isus Cristos. Sângele omului Isus, vărsat la Calvar, este prețul de răscumpărare pentru omenirea păcătoasă, preț care a cumpărat dreptul deplin la viața umană perfectă pe care Adam a pierdut-o pentru urmașii săi, luând, în mod neascultător, din fructul interzis în Eden. Prețul de răscumpărare al lui Isus a fost prezentat de el în cer și a fost plătit lui Dumnezeu, ca jertfă pentru

păcat, în interesul la tot atâția oameni care vor crede în Domnul Isus Cristos. Acest lucru a fost făcut de el, în ascultare de voința lui Dumnezeu. Isus Cristos, după ce a plătit prețul de răscumpărare, este proprietarul tuturor oamenilor, și al tuturor aceluia care primesc beneficiile jertfei sale de răscumpărare, care cred și ascultă. Viața veșnică este darul lui Iehova Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos, deoarece salvarea îi aparține lui Iehova Dumnezeu, în timp ce Isus Cristos este mijlocul său de administrare a salvării omenirii credincioase. Nu există nici un alt mijloc pentru a câștiga viața veșnică. Nici un om nu poate obține viață sau nu poate primi viața veșnică, dacă nu crede în Dumnezeu și în Fiul său Isus Cristos și nu solicită salvare, făcând o înțelegere necondiționată de a face voința lui Dumnezeu.

„Înalții critici” și alți religioniști moderni nu cred învățătura scripturală privind jertfa de răscumpărare. Ei găsesc de cuviință să spună că Isus a fost un om mare și bun, dar pentru ei moartea sa pe stâlp nu înseamnă mai mult decât moartea oricărui alt om, în ceea ce privește răscumpărarea rasei umane. Fiind ignoranți cu voia referitor la îngrijirile lui Dumnezeu pentru salvarea omului, acești „înalți critici” și moderniști se cred singuri înțelepți și sunt orbi față de adevăr. În Proverbele 26:12 se spune: „Vezi un om care se crede singur înțelept? Mai multă speranță are un nebun decât el”. Omul care dorește salvare pentru viața veșnică trebuie să afle despre îngrijirea lui Dumnezeu pentru salvare, deoarece nu există nici o altă cale pentru omenirea decăzută ca să fie salvată. Cel care caută viața cu succes trebuie să accepte și să exercite credință în mijloacele eficiente ale lui Dumnezeu pentru eliberarea omenirii, și anume, jertfa de răscumpărare a Fiului Său Isus Cristos.

ȚEFANIA INSTRUIEȘTE CUM SĂ FI ASCUNS DE IEHOVA

Țefania, al cărui nume înseamnă „ascuns de Iah”, nu s-a bucurat de schimbarea regilor din micuța împărăție a Iudeii; căci el își dă seama că schimbarea nu avea loc, în nici un caz, pentru a aduce o îndreptare a închinării concetățenilor săi. În timpul domniei regelui Amon, în cei doi ani precedenți, (661 și 660 î.C.), el fusese întristat din cauza închinării la dumnezeii demoni, sponsorizată de stat, și a părăsirii închinării adevăratului Dumnezeu Iehova. El era din toată inima pentru închinarea adevărată a lui Iehova și credea cu totul în însemnătatea numelui său, anume că Iehova îl va ascunde și-l va proteja. El nu consideră foarte probabil că noul rege, micuțul său văr de-al doilea în vârstă de opt ani, Iosia, va îmbunătăți situația. Iubitul său Ierusalim duhnește de tămâia oferită baalilor demoni și nici o stradă nu este fără rotofiei preoți păgâni îmbrăcați în negru. El își dă seama, cu tristețe, că tovarășii lui iudei nu se încred în faptul că vor fi ascunși, în mod protector, de Iehova și nici măcar nu doresc acest lucru. Cum să-i ajute!

Dorința lui Țefania de a ajuta se împlinește atunci când Iehova îl inspiră să declare judecățile și instrucțiunea Lui poporului său. Recunoscător lui Iehova, tânărul profet le spune la toți ascultătorii lui că mesajul pe care-l declară el vine din partea lui Dumnezeu (Țef. 1:1, *A.S.V.*). Scopul mesajului ce privește lumea întreagă îl emoționează: „Voi șterge din existență, voi șterge complet din existență tot ce este pe fața pământului, zice DOMNUL [Iehova]. Voi șterge din existență pe om și pe animal; voi șterge din existență păsările cerului și peștii mării, pietrele de poticnire împreună cu cei nelegiuți și-l voi nimici pe om de pe fața pământului, zice DOMNUL [Iehova]” (Țef 1:2,3, *Leeser*). Apoi îi este dat un mesaj despre Iuda: „Îmi voi întinde mâna împotriva lui Iuda și împotriva tuturor locuitorilor Ierusalimului și voi nimici din locul acesta numele lui Baal, și numele preoților idoli și al altor preoți; și pe cei care se închină de pe acoperișul caselor la oștirea cerurilor, pe cei care se închină – care jură lui Iehova și prin dumnezeul lor rege, pe cei care nu-l mai urmează pe Iehova, care nu-L caută pe Iehova și nici nu întrebă de El” – Țef. 1:4-6, *Roth.*, notă marginală.

În felul acesta, El l-a inspirat să adreseze un avertisment prevestitor de rău liderilor religioși și adepților lor: „Tăcere în prezența Domnului meu Iehova, căci ziua lui Iehova este aproape, căci Iehova și-a pregătit jertfa, și-a sfințit oaspeții” (Țef. 1:7, *Roth.*). Ce se va întâmpla cu această jertfă? Iehova răspunde prin Țefania: „Voi pedepsi pe prinți și pe fiii regelui, și pe toți care se îmbracă în

veșminte străine. Voi pedepsi pe toți care vor sări peste prag în ziua aceea, pe cei care umplu cu violență și amăgire casa stăpânului lor” (Țef. 1:8,9, *A.A.T.*). Acest lucru îi reamintește lui Țefania de cetatea filisteană Asdod, de unde își are originea obiceiul religios de a sări peste prag, cetate care se afla chiar atunci sub asediu prin conducătorul Egiptului, care se eliberase de sub control asirian – 1Sam. 5:1-5.

Țefania se emoționează la auzul descrierii inspirate despre executarea judecării lui Iehova, exact acolo în Ierusalim: „Ascultați! Un țipăt din Poarta peștelui, un urlet din partea Noii Cetăți! Prăpăd pe înălțimi, un urlet în văi! Căci toți negustorii sunt distruși, comercianții sunt nimiciți” (Țef. 1:10,11, *Moffatt*). Căci din pricina celor care sunt statornici pe căile lor greșite și care arată indiferență față de judecățile pe care le proclamă tânărul Țefania, el este inspirat să zică: „Se va întâmpla în acel timp că voi cerceta Ierusalimul cu lămpi și-i voi pedepsi pe oamenii care sunt așezați în adăposturile lor, care spun în inima lor: ‚Iehova nu va face nici bine, nici rău’. Bogăția lor va deveni o pradă și casele le vor deveni o ruină; da, vor zidi case, dar nu le vor locui; vor planta vii, dar nu vor bea din vinul acestora” – Țef. 1:12,13, *A.S.V.*

Deși liderii din Israel l-au făcut pe Țefania, cu forța, să știe că acele cuvinte ale lui îi deranjau, el continuă să declare inspiratul mesaj de condamnare din partea lui Iehova: „Ziua cea mare a lui Iehova este aproape, este aproape și se grăbește foarte mult, chiar glasul zilei lui Iehova; omul puternic strigă acolo cu amărăciune. Acea zi este o zi de mânie, o zi de necaz și durere, o zi de pustiire și ruină, o zi de întuneric și tristețe, o zi de nori și întuneric dens, o zi a trâmbiței și a alarmei împotriva cetăților întărite și împotriva turnurilor înalte din colțuri. Voi aduce nenorocire peste oameni, încât vor umbla precum orbii, deoarece au păcătuit împotriva lui Iehova. Sângele lor va fi vărsat precum țărâna și carnea lor precum balega. Nici aurul nici argintul lor nu va putea să-i elibereze în ziua mâniei lui Iehova, ci întreaga țară va fi devorată de focul geloziei Mele. Căci El le va pune capăt, da, le va pune un capăt grabnic la toți care locuiesc în țară” – Țef. 1:14-18, *A.S.V.*, notă marginală.

Țefania este înfricoșat de decretul lui Iehova împotriva celor care au păcătuit împotriva Lui. De asemenea și alți câțiva sunt impresionați și dau atenție, dar majoritatea arată imediat că nu-l doresc pe Dumnezeu sau că nu sunt o națiune dorită de El. Profetul este bucuros când Iehova îl inspiră să declare un avertisment acestei „națiuni nedorite” (Țef. 2:1). Cu acest avertisment continuă instrucțiunea despre cum să fii ascuns de Iehova, înainte de executarea decretului Său: „Strângeți-vă laolaltă ... înainte să fie împlinit decretul, înainte să treacă ziua precum pleava, înainte să vină peste voi mânia arzătoare a lui Iehova, înainte să vină peste voi ziua mâniei lui Iehova. Căutați pe Iehova, toți cei smeriți de pe pământ, care respectați hotărârile Lui, căutați dreptatea, căutați smerenia; poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova” – Țef. 2:1-3, *A.S.V.*

Înviorat și mângâiat, Țefania continuă să declare judecățile lui Iehova, mai întâi împotriva țării filistenilor, din vest, apoi împotriva Moabului și a Amonului din est, și în cele din urmă împotriva etiopienilor din sud și a mândrilor și cruzilor asirieni din nord. Țefania își amintește cu însuflețire cum a făcut Asnaper națiunile să se teamă de Asiria – Țef. 2:4-15.

Când Țefania este inspirat, din nou, să declare nenorociri asupra necredinciosului Ierusalim (Țef. 3:1-7), lui îi este reamintit de pustiirea Samariei, din pricina necredincioșiei ei, și se minunează că majoritatea celor din Iuda n-au dat atenție acestui lucru, nici mărturiei inspirate pe care el le-o pune constant și că aceștia încă mai cred că Iehova nu va face nimic Iudeei, nu va aduce nici un rău asupra acesteia. Tânărul profet le spune acestora sub inspirație: „Așteptați-Mă, îndeamnă Iehova, până în ziua când Mă voi ridica precum un martor, căci hotărârea Mea este să strâng națiunile, să adun împărății, să revărs asupra lor indignarea Mea, toată dogoarea mâniei Mele, căci în focul geloziei Mele întreg pământul va fi nimicit” (Țef. 3:8, *Roth*). Speranța lui Țefania că cei din Iuda îl pot servi și lauda pe Iehova este mărită, atunci când Dumnezeu îl inspiră să prezică faptul că închinătorii Lui vor veni chiar din Africa de Sud: „Atunci îi voi întoarce pe toți oamenii la o vorbire pură, ca ei să cheme numele lui Iehova, pentru a-l servi de comun acord. Îmi vor aduce jertfe de dincolo de râurile Etiopiei cei care Îmi fac cereri, chiar fiica poporului Meu împrăștiat” – Țef. 3:9,10, *A.S.V.*

După ce vestește, în mod constant, mesajul lui Iehova, Țefania este mulțumit că vede pe cineva dându-i atenție. El este fericit să le dea acestora promisiunea mângâietoare a lui Iehova: „În ziua aceea nu vei fi făcut de rușine pentru toate faptele tale, prin care ai păcătuit împotriva Mea, căci atunci voi scoate din mijlocul tău pe cei care jubilează cu mândrie și nu vei mai fi mândru pe muntele Meu cel sfânt. Dar voi lăsa în mijlocul tău un popor mâhnit și năpăstuit și ei se vor refugia în numele lui Iehova. Rămășița lui Israel nu va mai săvârși nelegiuire, nu va mai spune minciuni; nu va mai fi găsită nici o limbă înșelătoare în gura lor, căci ei se vor hrăni și se vor culca și nimeni nu-i va mai face să le fie frică” – Țef. 3:11-13, *A.S.V.*

Cu bucurie, Țefania transmite inspiratul punct culminat al profeției: „Cântă, fiică a Sionului! Strigă, Israel! Veselește-te și bucură-te din toată inima, fiică a Ierusalimului! Iehova ți-a îndepărtat judecățile, l-a alungat pe dușmanul tău. Regele lui Israel, chiar Iehova, este în mijlocul tău; nu te vei mai teme de rău. În ziua aceea i se va spune Ierusalimului: Nu te teme! Sion, să nu-ți slăbească mâinile. Iehova Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, un puternic ce va salva; El se va bucura de tine cu veselie; se va odihni în iubirea Lui; se va bucura de tine cu cântări. Îi voi aduna pentru adunarea solemnă pe cei care erau ai tăi; pe cei pentru care povara a fost o batjocură. Iată, în timpul acela Mă voi ocupa de toți cei care te tulbură; voi salva ce este schilod și voi strânge ce a fost risipit; îi voi face o laudă și un nume, nume care a fost făcut de rușine pe întreg pământul. În timpul acela vă voi aduce înapoi și vă voi strânge, căci vă voi face o laudă și un nume printre toate popoarele pământului, atunci când îi voi aduce înapoi pe captivii voștri, înaintea ochilor voștri, zice Iehova” – Țef. 3:14-20, *A.S.V.*

Țefania n-a trebuit să predice foarte mulți ani înainte să vadă abundenta binecuvântare a Domnului asupra eforturilor sale; el a ajuns să-l vadă pe micuțul său văr, regele Iosia, când avea doar cincisprezece ani, întorcându-se să-l caute pe Iehova și a mai văzut și protecția și binecuvântarea lui Iehova de peste acel rege dispus spre dreptate.

Țefania a fost folosit de Iehova ca o ilustrație vie, emoționantă a rămășiței credincioase a poporului Său de aici, de pe pământ, astăzi, în timpul când împărăția lui Dumnezeu funcționează, care declară Cuvântul lui Dumnezeu și-i instruiesc pe toți cei cu bunăvoință față de El și cum pot fi ascunși de Iehova.

EXPERIENȚE DE TEREN

Un preot aude

În California, un vestitor cu timp integral al lui Iehova Dumnezeu folosește tact teocratic în a-i ajuta pe alții să vadă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. El raportează un caz special:

„În timp ce eram angajat în lucrarea din ușă în ușă, într-o zi, am întâlnit un om care m-a sfătuit să ‚mă descotorosesc de acele cărți’, căci nu se găsea nici un adevăr în ele. L-am întrebat unde puteam să găsesc adevărul, căci sunt un om smerit de origine greacă, care caută să cunoască mai multe despre adevăr. M-a invitat înăuntru, m-a informat că era preot și mi-a oferit câteva din pliantele lui. După o discuție de patruzeci și cinci de minute cu el și familia a recunoscut cu ușurință că noi deținem adevărul și că îi oferisem mai mult adevăr scriptural decât cunoscuse vreodată, în cei treizeci de ani de ‚serviciu’. El s-a abonat la *Turnul de veghere*, recunoscând imediat că aceasta este o revistă importantă și a luat și alte publicații.

Dovada scripturală îi convinge pe cei sinceri

Întrebuințarea corectă a cuvântului lui Dumnezeu înlătură prejudecata imediat. „Cu puțin mai mult de un an în urmă, într-o dimineață ploioasă și rece, în timp ce mă îndreptam spre studiu, am luat din drum o micuță femeie de origine cehă, împreună cu doi copii mici, ce

duceau acasă cumpărăturile de la magazin. M-am abătut din drum pentru a o duce acasă. I-am pus mărturie înainte să iasă din mașină, însă după ce mi-a spus ce jalnic se purta bărbatul ei când venea vorba să-și lase familia să studieze Biblia, deoarece el spunea că asta însemna tot ce auzise el când era copil într-o școală catolică, n-am mai insistat să ia cartea. Ea a menționat că avea să meargă în ziua următoare cu treburi la primărie, așa că m-am oferit să vin s-o iau. Când ne-am întors, în ziua următoare, ea a spus: „O să iau cartea aceea de la tine”. Apoi a sunat la vecina ei și am plasat una și acolo. Ea părea să aprecieze așa de mult de făcusem.

Când îmi făceam vizita ulterioară la cehi, unul din fii, în vârstă de aproape douăzeci și trei de ani, m-a întâmpinat la ușă cu cartea în mână. El era supărat de-a binelea de ce se spunea despre Maria și mi-a zis: „Este ceva în cartea asta ce nu înțeleg”. L-am întrebat dacă văzuse vreodată o Biblie catolică și mi-a spus că nu văzuse. Aveam una în mașină, așa că m-am dus și am luat-o. El era așa de sincer și cinstit, încât atunci când m-am așezat lângă el și-a pus mâna pe Biblie și a zis: „Acum o să cred tot ce îmi vei arăta în această carte”. Când i-am citat Exodul 20:5 și-a pocnit degetele și i-a zis mamei sale: „Ce părere ai de acele chipuri din biserica catolică?” Ei aveau în cameră o mare icoană a papei atârând pe perete, precum și multe chipuri.

Am aranjat un studiu din cartea „Să fie Dumnezeu adevărat” cu el, mama și sora lui de optsprezece ani. Doi copii mai mici participă destul de des la studiu și acum îi invită pe unii vecini la studiu și le-au întrebat pe călugărițe unde să meargă la școală dacă știu cine este Iehova. Noi folosim trei traduceri ale Bibliei, Douay, Regele Iacob și Americană Standard. Când ne aflam la capitolul despre chipuri, pentru o clipă am crezut că studiile noastre vor lua sfârșit. Tatăl, care stătea în camera vecină, și-a făcut apariția folosind cel mai vulgar limbaj și scoțând un portofel cu chipul fecioarei Maria pe el. La aceasta mama a sărit de pe scaun și a încercat să pună mâna pe el. Un alt fiu, care doar ascultă, s-a ridicat și l-a îmbrâncit în cealaltă cameră și a încercat să încuie ușa. Am hotărât că cel mai bine era să plec atunci. După ce și-au cerut scuze pentru ce se întâmplase, au insistat să vin săptămâna viitoare ca de obicei. De atunci încoace, dacă omul este pe verandă când apar, se ridică și pleacă în spatele casei și nu ne deranjează.

Am încheiat „Să fie Dumnezeu adevărat” și acum studiem cartea Lumea Nouă. Ultimele trei duminici tânărul a mers cu mine din ușă în ușă, prin apropiere și am plasat nouă cărți legate, precum și multe broșuri. Ieri am lucrat corpul de case vizavi de casa lui. El spunea că era sigur că avea să întâmpine opoziție, dar a părut surprins să găsească oameni, mulți din ei, cu o dispoziție primitoare. De fapt, i-a vorbit unei franțuzoaice catolice ce locuia chiar vizavi de casa lui. Ea a ezitat să ia cartea, spunându-i că îi era teamă să nu păcătuiască dacă o citește. El a continuat să-i spună că nu trebuia să se teamă de acest lucru, că aceasta o va ajuta să înțeleagă Biblia. El a spus: „Știți, am fost învățat de călugărițe să nu pun niciodată mâna pe Biblia Regele Iacob, însă acum știu că poți să citești pe oricare dintre ele. Oricum, Biblia catolică are șapte cărți adăugate și cuvântul purgatoriu nu se află nici măcar în aceasta”. El i-a vorbit într-adevăr, și i-a spus că îi va împrumuta Biblia lui catolică și va trece pe la ea și o va ajuta să înțeleagă această carte; așa că ea a luat-o. Mama lui se abonează acum la *Turnul de veghere*”.

O ureche ascultătoare aude

O persoană ce flămânzește după adevăr îl aude chiar și atunci când nu i se adresează direct, așa cum este arătat de următoarea experiență:

„În timp ce puneam mărturie în Brooklyn, un ofițer de poliție a trecut pe acolo și m-a întrebat cu se ce ocupa *Turnul de veghere*. Am început să-i spun despre acesta, arătându-i prima pagină și punându-l să citească „Misiunea ei”. El a spus că era catolic și știa că o să meargă în cer. I-am spus că trebuie să studiem Biblia pentru a vedea ce are de spus Dumnezeu despre acest lucru. M-am îndreptat spre scripturile despre acest subiect și de acolo am început o discuție despre doctrine referitoare la iad, sufler, cer și purgatoriu. Nu era convins, așa că l-am dus și la învierea lui Isus, care dovedește că cei care sunt credincioși până la moarte vor fi înviați. Cum era posibil acest lucru dacă sufletele lor mergeau într-o altă lume? Exact atunci a fost chemat.

Un trecător interesat, care mă asculta în timp ce semaforul o oprise, era de asemenea interesată să meargă mai departe, când lumina s-a schimbat. Ea a început să-mi vorbească și mi-a spus că niciodată nu auzise mesajul prezentat în felul acela și că i-a plăcut. Am vorbit despre Împărăție și ofițerul s-a întors.

Ofițerul a început să vorbească despre cele Zece Porunci și că tot ce trebuia să facem era să le respectăm. I-am explicat că Cristos a venit să ne elibereze de lege și că ne-a pus sub har. Atunci el a dorit să știe de ce trebuia să fie pedepsiți cei răi și l-am întrebat de ce-i aresta pe oameni. I-am arătat că dacă alegi să-L servești pe Dumnezeu vei fi binecuvântat, dar dacă alegi să fi neascultător vei merita să fi pedepsit și chiar vei fi pedepsit. Atunci a spus că acest lucru era destul de bun și că avea să mă mai vadă.

Doamna care asculta în tot acest timp m-a întrebat apoi despre un abonament la *Turnul de veghere*. Ea a mai întrebat de orele de adunare, de locul acesteia, etc.

Așadar, observăm că deși punem mărturie unei peroane, nu știm niciodată cine mai ascultă sau în ce pământ va cădea sămânța”.

Să ajungem la „oile” Domnului în ciuda opoziției

Doi servi ai martorilor lui Iehova, care, în ciuda opoziției, au stăruit în predicarea veștii bune despre Împărăția lui Dumnezeu, în Montreal, Quebec, raportează despre experiențele pe care le-au avut într-o zi:

„Mai multe persoane ne-au invitat să luăm loc pentru o discuție. Unei tinere doamne franțuzoaice i-am explicat mult despre ‚treime’, discuție mult întărită de echiparea din studiile *Turnului de veghere*. Preotul acestei doamne i-a spus că era rău să te rogi să înțelegi ‚treimea’ și i-a dat banala explicație ‚taină’, spunând tot atât de mult să se roage ca această taină să fie păstrată.

În drumul nostru spre casă, după amiaza, am hotărât să-i vizităm pe oamenii ce locuiesc pe prima parte a străzii pe care trecusem de dimineață. După prima vizită a început să se formeze o comisie de primire și vizitele noastre fie primeau împotrivire, fie ni se spunea că nu sunt acasă. Un băiețuș a încercat să ne forțeze să nu ne apropiem de uși și când l-am dat la o parte, ne-a lovit cu pumnul. Curând se formase o gloată de copii mici în majoritate, care strigau și țipau să ne oprească lucrarea. La prima ușă a unui corp de clădire dublu nu era nimeni acasă, dar la cea de-a doua o doamnă drăguță a spus: ‚Poftiți înăuntru; nu putem să stăm de vorbă cu tot zgomotul acesta’. Ea a spus că era o catolică din Franța, că nu se va schimba niciodată, dar credea în libertate și pentru noi. Ea și-a rezumat atitudinea dreaptă zicând: ‚Știu că faptul că aparțin unei biserici nu mă va salva dacă fac lucruri rele’.

În scurt timp a sosit poliția. Ei au întrebat-o pe doamna casei dacă îi sunase. Le-a spus: ‚Bineînțeles că nu!’, după care au plecat imediat. Atunci ea s-a întors la noi, supărată pentru că nu se gândise să le spună că atunci când îi sunase pentru că cineva îi spărsese geamul le-a luat două zile să vină, dar când nu-i chemase veniseră repede. Ea insista, de asemenea, asupra dreptului de a primi în casa ei pe cine dorea.

În tot acest timp gloata de copii năvălise în fața casei. Pe când plecam, această minunată doamnă a ieșit cu noi pe verandă și le-a dat copiilor o bună lecție de comportament. Ei urlau că îl vor aduce pe preot. Ea a răspuns că ar fi vrut ca el să fie acolo pentru a vedea comportamentul lor rușinos și că ar fi trebuit ca ei să fixeze un exemplu mai bun de buni catolici. Ea le-a explicat că făcea mai multă lucrare pentru preot și biserică decât făceau ei.

Între timp se făcuse ceasul 3:45; așa că ne-am croit cu greu drum prin mulțime, care a mers pe urmele noastre tot drumul până la autobuz, țipând și urlând în franceză. Încheiasem ziua. Așa că nu plecam din cauza opoziției. O doamnă de origine engleză care s-a urcat în autobuz cu noi credea că fuseserăm dați afară de la școala de duminică după un picnic.

Ne-am dus acasă recunoscători pentru o zi minunată și că fuseserăm conduși să ne aranjăm lucrarea astfel încât obstacolul să vină doar după ce obținuserăm douăzeci și una de vizite ulterioare”.

Comportamentul creștinilor adevărați le sprijină predicarea

Un martor al lui Iehova din Noua Zeelandă relatează experiențe care arată că acea cale de acțiune urmată de servii lui Dumnezeu îi identifică în mintea celor care însetează după adevăr.

Acasă la o doamnă, care nu le vorbise personal martorilor lui Iehova niciodată, un alt vestitor și eu am explicat de ce venisem. Imediat i-au apărut lacrimi în ochi și a zis: „Știți, tot timpul am dorit să fiu un creștin adevărat și să fac o lucrare la fel ca cea pe care o fac oamenii voștri. Cu siguranță, voi faceți lucrarea despre care Isus a poruncit să fie făcută, și din casă în casă. Știu că oamenii voștri sunt creștini adevărați, pentru că am observat, adesea, lucrarea pe care o faceți și m-am rugat ca și eu să iau parte cândva într-o astfel de lucrare. Nu sunt mulțumită de biserica mea (Adventistă de ziua a șaptea), deoarece simt că se cere mai mult de la mine”.

Cu o altă ocazie, un alt credincios de-ai Sabatului a venit la celebrarea Memorialului într-o grupă mică de-a martorilor lui Iehova. Ea a venit cu cugetul de a se împărtăși din embleme, așa cum făcea adesea în biserica ei; dar, după ce a auzit dovada dată despre Memorial, 14 Nisan, etc., a hotărât să lase deoparte emblemele. Mai târziu a avut multe întrebări interesante de pus și la acestea a primit răspunsuri spre satisfacția ei. ... Acasă a studiat mai multe despre celebrarea Memorialului. Convinsă că fusese greșit informată de biserica ei despre această chestiune importantă a dat raport pentru o mărturie în grup, din casă în casă, cu martorii lui Iehova, duminică dimineața, și nu s-a mai uitat niciodată înapoi; acum ea este un vestitor zelos, ce pune mărturie cu regularitate, bucurându-se să știe că în cele din urmă găsise adevărul”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

1 MARTIE 1949

Nr. 5

A.D. 1949 – A.M. 6078

Cuprins:

NOUL LEGĂMÂNT OBTINE SUCCESUL FINAL	- Pag. 3
SCOPUL NOULUI LEGĂMÂNT	- Pag. 8
UN MIJLOC STRĂVECHI DE ESCROCARE RELIGIOASĂ	- Pag. 15
IOIACHIM SĂVÂRȘEȘTE FAPTE ÎNFIORĂTOARE	- Pag. 19
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag. 21

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

1 MARTIE 1949

Nr. 5

NOUL LEGĂMÂNT OBTINE SUCCESUL FINAL

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un nou legământ.”

– Jer. 31:31, Leeser.

IEHOVA aduce în existență o națiune de conducători perfecți pentru dreapta lume nouă pe care El a promis să o creeze. El a prezis cu mult timp în urmă minunatul Său aranjament de a aduce în existență acești conducători de dorit, numindu-l „noul Său legământ”. „Iată, vin zile, zice Iehova, când voi face un nou legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda; nu după legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-a luat de mână pentru a-i scoate din țara Egipt, legământ Meu pe care ei l-au călcat, deși eram un soț față de ei, zice Iehova. Cu toate acestea, iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Iehova: voi pune legea Mea înlăuntrul lor și o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și nici unul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Iehova! Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai neînsemnat dintre ei până la cel mai mare dintre ei, zice Iehova; căci le voi ierta nelegiuirea și nu le voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Jer. 31:31-34, *A.S.V.*). Aceasta ne umple de emoție când ne gândim la conducătorii satisfăcători și drepecți care ar putea fi aduși în existență pentru lumea nouă prin intermediul acestui aranjament divin. Ne dă o senzație de bucurie chiar mai mare să realizăm că acest legământ nou ajunge acum la succesul lui final și că lumea nouă a dreptei domnii este aproape.

² În primul secol al erei noastre, gândurile tuturor oamenilor de rând erau departe de un nou legământ dintre Iehova Dumnezeu și poporul pe care și-l alesese. Chiar în Palestina, care pe atunci zăcea sub jugul Imperiului Roman, oamenii din sistemul iudaic al religiei erau mulțumiți de legământul lui Iehova cu națiunea lor, vechi de cincisprezece secole, legământ pe care El l-a făcut cu ei la Muntele Sinai, folosindu-l pe profetul Moise ca mijlocitor între Dumnezeu și om. Acei religioși iudei erau foarte zeloși pentru Legământul legii mijlocit de Moise. Ei se împotriveau cu putere anulării sau punerii la o parte a acestuia. Iată de ce: chiar gândul unui astfel de lucru părea pentru ei a fi un sacrilegiu, în ciuda promisiunii lui Iehova Dumnezeu. Dar atunci, chiar în seara celebrării anuale de către ei a paștelui, în anul 33 (A.D.), un bărbat din seminția lui Iuda, ce participa la cina de paște într-o cameră de sus din Ierusalim, a îndreptat atenția spre profeția lui Iehova rostită prin Ieremia despre noul legământ promis. Prin ce autoritate a făcut el acesta? De unde avea el să știe că acest nou aranjament era gata să fie făcut și inaugurat în împlinirea glorioaselor cuvinte ale lui Ieremia? Profetul Moise, cu o acreditare deplină de la Iehova Dumnezeu, era cel care a anunțat și a mijlocit primul legământ, cu cele Zece Porunci ca lege fundamentală a acestuia. Acum, era acest om din Iuda, care anunța noul legământ, un al doilea Moise, un profet mai mare decât Moise și cu un legământ mai bun? Să vedem.

³ La Sinai, sau Muntele Horeb, Domnul Dumnezeu i-a spus lui Moise că El va ridica un profet asemenea lui, iar Moise a descoperit această promisiune divină izraeliților, zicând: „Și Domnul mi-a zis: Ei au spus bine ce au spus. Le voi ridica un profet din mijlocul fraților lor, asemenea ție, și voi pune cuvintele Mele în gura lui; și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Și se va întâmpla că oricui

nu va asculta cuvintele Mele pe care le va vorbi el în numele Meu îi voi cere să dea socoteală” (Deut. 18:18, 19, *Societatea evreiască de editare*). Moise, cel care vorbea aici, era din seminția preoțească a lui Levi. Totuși, Iehova, care a vorbit prin Moise, n-a spus că Profetul care urma să vină asemenea lui Moise trebuia să fie din seminția lui Levi ca să fie ca Moise. Pur și simplu, el avea să fie unul din izraeliți, „din mijlocul fraților lor”. Prin urmare, un om din seminția lui Iuda nu era exclus să fie Profetul asemenea lui Moise. Nu calitatea de membru al seminției era cea care îl făcea asemenea lui Moise. Lucrarea pe care el urma s-o facă și modul în care vorbea erau cele care îl făceau asemenea lui Moise și care împlineau profețiile referitoare la el. Așadar, a făcut acel bărbat din Iuda, care a vorbit în acea seară de paște a anului 33 A.D., o lucrare asemănătoare celei a lui Moise? Cercetătorii sinceri, fără prejudecată religioasă, vor spune: Da.

⁴ Omul din Iuda, amintit aici, era Isus, care a fost numit Nazarinean, dar care a fost născut în realitate în Betleemul din Iuda, locul de naștere al regelui David. Cum a prezentat el subiectul despre noul legământ și cum a făcut acest lucru cu autoritate, citim în următoarea relatare: „Și a venit ziua pâinii nedospite, în care trebuia jertfit paștele ... Ei au mers și au găsit așa cum le spusese el; și ei au pregătit paștele. Când a venit timpul, el a stat jos și apostolii împreună cu el. Și el le-a zis: Am dorit mult să mănânc acest paște cu voi înainte să sufăr; căci vă zic: nu-l voi mânca până când nu va fi împlinit în împărăția lui Dumnezeu. Și el a primit un pahar și, în timp ce a mulțumit, a zis: Luați-l și împărțiți-l între voi; căci vă zic: de acum înainte nu voi mai bea din rodul viței de vie până când nu va veni împărăția lui Dumnezeu. Și el a luat pâine și, în timp ce a mulțumit a rupt-o și le-a dat-o zicând: Acesta este trupul meu care se dă pentru voi; faceți aceasta în amintirea mea. Și paharul, în același mod după cină, zicând: Acest pahar este NOUL LEGĂMÂNT în sângele meu, cel care este vărsat pentru voi” – Luca 22:7-20, *A.S.V.*

SÂNGELE VALIDĂRII

⁵ Cina de paște, pe care Isus a celebrat-o împreună cu apostolii lui credincioși în acea paisprezecea zi a lui Nisan, A.D. 33, a fost o celebrare aniversară a paștelui original celebrat de izraeliți jos în Egipt, cu mai mult de cincisprezece secole înainte. Mielul de paște, din care Isus s-a împărțit împreună cu discipolii lui, arăta spre primul miel de paște al cărui sânge fusese stropit pe ușorii și pragurile de sus ale caselor în care izraeliții ascultători au mâncat mielul fript în acea seară. Din acest motiv, îngerul nimicitor al lui Iehova nu i-a ucis pe întâii lor născuți din copii și animale odată cu cei ai egiptenilor, asupritorii lor. Poruncile cu privire la paște au fost date de Moise în ascultare de porunca lui Iehova. Astfel, acel paște a fost începutul legământului legii Mozaice cu națiunea Israel – Ex. 12:1-29.

⁶ Sângele mielului stropit pe tocurele ușilor caselor izraeliților, mai puțin pe prag, a fost cel care a validat acel legământ și l-a pus în vigoare între Iehova Dumnezeu și poporul Său ales. De aceea, Legământul legii porunca, în scris, ca memorialul de paște să fie celebrat în fiecare an la data lui aniversară (Lev. 23:4-8; Num. 9:1-5; 28:16; Deut. 16:1-8). Deoarece acum era în vigoare un legământ între Iehova și Israel, validat de sângele mielului de paște, Iehova Dumnezeu a deosebit următoarea lună stabilind ținerea sabatului săptămânal, ca semn între El și Israel. Aceasta se întâmpla cu aproape o lună înainte ca ei să ajungă la Muntele Sinai, de unde li s-au dat Cele Zece Porunci și restul legii scrise. Ținerea sabatului săptămânal a fost făcută a patra din cele Zece Porunci – Ex. 20:8-11; 16:1-30.

⁷ În mod asemănător, noua cină memorială, pe care Isus a înființat-o în acea ultimă noapte de paște valabilă, prin întrebuițarea de pâine nedospită și vin, arăta spre începutul noului legământ, și din acest motiv Isus a adus în discuție subiectul, zicând cu privire la paharul cu vin pe care li l-a dat: „Acest pahar este noul legământ în sângele meu, acela care este vărsat pentru voi” (Luca 22:20, *A.S.V.*). Potrivit relatării apostolului Matei, Isus a zis: „Acesta este sângele meu al legământului, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor” (Mat. 26:28, *A.S.V.*). Asigurarea sângelui pentru un legământ însemna că validarea legământului și apoi inaugurarea lui erau aproape. Vinul din paharul din care au băut apostolii lui Isus era totuși vin. Acesta nu fusese transformat în sânge. De

aceea, cina memorială n-a început noul legământ, căci vinul din pahar doar simboliza „sângele legământului”, și nu putea valida legământul.

⁸ Declarația lui Isus, „Acesta este sângele meu al legământului”, cita aproape cuvânt cu cuvânt ceea ce spusese profetul Moise atunci când a acționat ca mijlocitor și a inaugurat legământul legii cu Israel la Muntele Sinai, în a treia lună după ce Israel a părăsit Egiptul. Citim: „Și Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele lui Iehova și toate hotărârile; și tot poporul a răspuns într-un glas și a zis: Vom face toate cuvintele pe care le-a spus Iehova. Și Moise a scris toate cuvintele lui Iehova, s-a sculat dimineața devreme și a construit un altar la poalele muntelui și doisprezece stâlpi, după cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și el i-a trimis pe cei tineri din copiii lui Israel, care au oferit arderi de tot și au sacrificat viței ca jertfe de ispășire pentru Iehova. Și Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în vase; și jumătate din sânge l-a stropit pe altar. Și a luat cartea legământului și a citit înaintea poporului; și ei au zis: Vom face tot ce a spus Iehova și vom fi ascultători. Și Moise a luat sângele și a stropit poporul cu el și a zis: Iată SÂNGELE LEGĂMÂNTULUI pe care l-a făcut Iehova cu voi privind toate aceste cuvinte” (Ex. 24:3-8, *A.S.V.*). Odată cu acea stropire cu sângele jertfelor a sulului Legii, ce reprezenta pe Iehova Dumnezeu, și a poporului, a fost inaugurat oficial Legământul Său al Legii. Pentru a face aceasta a fost necesar sângele jertfelor și stropirea acestuia.

⁹ În mod asemănător, pentru ca noul legământ să fie făcut pe pământ și apoi să fie ratificat sus în cer, a fost necesară moartea reală a lui Isus Cristos și vărsarea sângelui Său ca jertfă. Vechiul aranjament al Legii a fost făcut cu izraeliții la jertfirea mielului de paște și stropirea sângelui acestuia jos în Egipt, ce reprezintă lumea aceasta. De aceea, Iehova vorbește de acel Legământ al Legii ca de „legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână pentru a-i scoate din țara Egipt” (Ier. 31:31). Mijlocul pentru punerea în vigoare a noului legământ sau validarea lui este sângele omului perfect Isus Cristos. Așadar, noul aranjament nu putea intra în vigoare atunci când Isus a trecut din mână în mână paharul cu vin de la comemorare, ci doar atunci când a murit, sângerând pe stâlpul de tortură, în mijlocul acestei lumi, simbolizată de Egipt (Apoc. 11:8). În orice caz, noul legământ a fost inaugurat pentru apostolii lui credincioși și alți discipoli după ce el a fost înviat din morți și s-a înălțat la cer, iar acolo a prezentat valoarea jertfei Lui umane, meritul puterii lui de viață. Aceste fapte sunt făcute foarte clare de Pavel, atunci când le scrie acelor evrei ce erau chemați să fie creștini:

¹⁰ „Cu cât mai mult vă va curăța conștiința de faptele moarte sângele lui Cristos, care prin spiritul veșnic s-a adus ca jertfă fără pată lui Dumnezeu, ca voi să serviți Dumnezeului cel viu. Și din acest motiv Cristos este mijlocitorul noului legământ; ca, după ce a avut loc moartea pentru răscumpărarea păcatelor sub primul legământ, cei care au fost chemați să poată primi promisiunea moștenirii veșnice. Căci acolo unde este un legământ, este necesară moartea celui care a făcut legământul. Căci un legământ este ferm după moarte, în timp ce nu are nici o putere câtă vreme trăiește cel care stabilește legământul. Prin urmare, nici primul legământ n-a fost confirmat fără sânge. Căci după ce Moise a spus la tot poporul fiecare poruncă după lege, a luat sânge de viței și de țapi, cu apă, lână stacojie și isop și a stropit atât cartea cât și tot poporul, zicând: ‘ACESTA ESTE SÂNGELE LEGĂMÂNTULUI pe care Dumnezeu vi l-a poruncit. Și, după lege, aproape toate lucrurile sunt curățate cu sânge; și fără vărsare de sânge nu există iertare.’ – Evrei 9:14-22, *Versiunea Newcome Îmbunătățită*.

¹¹ O altă traducere engleză redă „cel care stabilește legământul” cu „victimă legământului”, și spune: „Căci acolo unde este un legământ este necesară să vină moartea victimei legământului, căci legământul dincolo de victimele moarte este neclintit, deoarece este fără nici o putere cât timp trăiește victima legământului, de unde nici chiar primul [legământ] n-a fost inițiat lăsând la o parte sângele” (Evrei 9:16-18, *Young*; precum și *Emphatic Diaglott*). Atunci când Isus a instituit cina memorială în seara de paște a anului 33 A.D., încă nu avusese loc moartea victimei legământului sau a celui care stabilește legământul. Dar atunci când a fost înviat în cea de-a treia zi după moartea lui și patruzeci de zile mai târziu s-a înălțat în prezența cerească a lui Iehova Dumnezeu, el a apărut acolo cu valoarea prețioasei lui puteri de viață. Atunci, el i-a prezentat-o lui Dumnezeu pentru validarea noului legământ și pentru răscumpărarea urmașilor săi de păcatele lor și de pedeapsa morții. Această prezentare a meritului sângelui său lui Dumnezeu în cer a corespuns cu stropirea de

către Moise a sângelui victimelor de jertfă pe sulul legii lui Dumnezeu. Acest lucru a mai fost preumbrat atunci când marele preot izraelit intra în sfânta sfintelor din tabernacolul sacru și acolo stropea de șapte ori cu sângele jertfelor din ziua de ispășire înaintea scaunului milei – Lev. 16:14, 15.

¹² Prin urmare, când a stropit Isus în cer valoarea sângelui său vărsat pentru cei care au fost aduși în noul legământ? Evident în ziua Cincizecimii, la zece zile după ce el s-a înălțat la cer, căci atunci spiritul sfânt a fost revărsat peste urmașii lui credincioși de pe pământ, ca ajutor și mângâiere pentru ei. Era ca și cum el, ca Mai Marele Moise, le zicea: „Iată sângele legământului pe care Iehova l-a făcut cu voi cu privire la toate aceste cuvinte” (Ex. 24:8, *A.S.V.*). Aceasta i-a asigurat de folosirea sângelui lui Isus în favoarea lor și de iertarea păcatelor lor. Pe acest temei apostolul Petru le-a zis evreilor cărora le-a predicat pe Isus Cristos cel înviat și glorificat: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos SPRE IERTAREA PĂCATELOR VOASTRE; și veți primi darul spiritului sfânt” (Fapte 2:38, *A.S.V.*). Aceasta furnizează dovada că noul legământ a fost inaugurat pentru discipolii lui Cristos în ziua Cincizecimii, la cincizeci de zile după învierea sa din morți.

MIJLOCITORUL

¹³ Apostolul Pavel spune că, din pricina faptului că Isus Cristos și-a jertfit propria putere de viață pentru a curăța de cunoștința păcatului și de faptele moarte pe cei care cred, „El este mijlocitorul noului legământ” (Evrei 9:15, *A.S.V.*). Aceasta face sigur faptul că Mijlocitorul noului legământ avea să moară. În tipul din vechime mijlocitorul Moise n-a murit pentru a stabili Legământul legii dintre Iehova Dumnezeu și Israel, ci în locul lui Moise a fost mielul de paște, și astfel mielul de paște a fost ucis în locul lui, în Egipt. În același mod, la inaugurarea Legământului legii la Muntele Sinai, mijlocitorul Moise n-a murit, ci în locul lui au fost vițeei și țapii care au fost jertfiți și cu al căror sânge a fost stropit sulul Legii și poporul. Dacă Moise ar fi murit în Egipt în locul mielului de paște, așa încât să pună în vigoare peste Israel Legământul legii, el n-ar mai fi putut să medieze Legământul legii la Muntele Sinai, căci timpul lui Dumnezeu pentru a învia pe cei morți nu sosise atunci. De aceea, au fost folosite în schimb animale pentru a muri în locul lui Moise.

¹⁴ Dar în cazul noului aranjament, Mijlocitorul lui, Isus Cristos, a murit în realitate ca victimă a legământului pentru a pune în vigoare noul legământ. Prin moartea sa de jertfă, el a devenit „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” și a fost preumbrat de mielul de paște din Egipt (Ioan 1:29,36). El a mai fost preumbrat de taurii și țapii al căror sânge a fost vărsat la Muntele Sinai pentru inaugurarea oficială a aranjamentului Legii. În cazul lui Isus, Iehova Dumnezeu compensează efectul morții sale umane înviindu-l din morți, nu din nou ca om, ci ca nemuritorul Fiu-spirit al lui Dumnezeu, înălțat mai mult decât înainte să vină pe pământ și să devină om. Dacă Dumnezeu l-ar fi înviat din morți ca om, Isus ar fi continuat pentru totdeauna în înjosirea sa. El și-ar fi luat înapoi jertfa și astfel n-ar fi avut nici un merit al jertfei pentru a-l prezenta lui Dumnezeu, astfel să asigure foloasele noului legământ pentru discipolii săi credincioși. De aceea, când a fost înviat din moarte ca *spirit* ce nu poate putrezi, el putea să urce cu meritul jertfei sale umane în prezența lui Dumnezeu și putea continua cu medierea noului legământ împreună cu promisiunile lui mai bune.

¹⁵ În Israelul din vechime, marele preot nu putea să aducă jertfa care avea puterea să valideze noul legământ. Dar Isus Cristos, deoarece a fost un om perfect și a dus o viață pe pământ fără păcat până la moartea lui, se putea oferi ca jertfă necesară lui Dumnezeu. Jertfindu-se în armonie cu voința lui Dumnezeu, el a devenit un mare preot mai mare decât marele preot levit al Israelului din vechime. Dumnezeu i-a mai jurat că el va fi un mare preot asemenea regelui Melchisedec. Prin urmare, având o jertfă mai bună decât jertfele de animale pe care le avea Moise atunci când mijlocea legământul legii, Isus Cristos a putut să fie Mijlocitorul unui legământ mai bun decât ce a mijlocit Moise, legământ ce asigură foloase durabile mult mai mari decât a făcut Legământul legii, pentru cei luați în noul aranjament.

¹⁶ În armonie cu aceasta, apostolul scrie mai departe despre Isus Cristos: „Orice mare preot este ordinar să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea, era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei [leviții] ce aduc darurile după lege [mozaică]. ... Dar acum Cristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea” (Evrei 8:3-7). Ceea ce a avut de jertfit lui Dumnezeu Isus Cristos, în calitate de mare preot spiritual, a fost propria lui viață umană perfectă și viața sa era reprezentată de sângele lui: „Căci viața trupului este în sânge; ...căci viața oricărui trup stă în sângele lui” (Lev. 17:11, 14). Și astfel, sângele lui demn de laudă a devenit siguranța pentru toate foloasele și binecuvântările de care au nevoie și pe care le doresc bărbații și femeile temători de Dumnezeu.

¹⁷ Venirea unui mijlocitor mai mare decât Moise trebuia să se întâmple în mod sigur, căci Iehova Dumnezeu prezisese acest lucru chiar prin intermediul buzelor lui Moise. Stabilirea unui nou legământ, ca o îmbunătățire perfectă a vechiului legământ al legii, trebuia să aibă loc cu siguranță, deoarece Dumnezeu prezisese acest lucru prin profetul Său Ieremia. Instalarea unui mare preot mai mare decât Aaron levitul, fratele lui Moise, trebuia, de asemenea, să aibă loc, căci Dumnezeul Cel Prea Înalt jurase în mod profetic că va apărea un astfel de preot, unul asemenea preotului regal Melchisedec. Chiar regele David avea să-l recunoască pe acesta ca „Domnul” lui. Prin acest jurământ a devenit Isus Cristos, cel care s-a jertfit pe sine, Marele Preot veșnic al lui Iehova din ceruri. Aaron și fiii lui, ca urmași ai săi, n-au avut niciodată un astfel de jurământ divin care să le întărească poziția atunci când au fost făcuți mari preoți ai lui Israel. De aceea, preoția lor superioară n-a continuat și ea nu mai există acum de nouăsprezece secole și nu va mai fi niciodată restabilă. Dar Iehova Dumnezeu l-a numit pe Fiul Lui Isus să fie preot și a făcut un jurământ pentru continuarea veșnică a preoției acestuia. De aceea, Isus este un mare preot mult mai eficient decât Aaron levitul și, prin aceasta, este siguranța unui legământ mai bun, noul legământ. Astfel, apostolul zice: „Întrucât aceasta nu are loc fără să se facă un jurământ (căci ei [leviții] într-adevăr au fost făcuți preoți fără jurământ; dar El, cu un jurământ pe Sine care zice despre El: Domnul a jurat și nu se va căi; Tu ești preot pentru totdeauna); cu atât mai mult și Isus a devenit garanția unui legământ mai bun” – Evrei 7:20-22, *A.S.V.*

¹⁸ Deoarece jertfa lui Isus este atât de eficientă și el are acum puterea vieții fără sfârșit pentru a fi Mare Preot pentru totdeauna, el nu trebuie să repete jertfirea sa umană. El nu mai trebuie să devină niciodată om. Având acum nemurirea ca spirit de la timpul învierii lui, el nu se mai poate jertfi din nou, căci nu mai poate muri iarăși. După cum este scris: „Cristosul înviat din morți nu mai moare; moartea nu mai are nici o stăpânire asupra lui” (Rom. 6:9). De aceea, niciodată nu va mai fi un legământ ca acesta pe care-l mijlocește El, și nici nu va mai fi nevoie să fie. Succesul lui final, care este aproape, este garantat de Mijlocitorul lui și de prețioasa lui jertfă.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Prin ce mijloace aduce în existență Iehova o națiune de conducători ai lumii?
2. Cine a anunțat facerea noului legământ și la ce dată?
3. Asemenea cui urma să fie Profetul promis și în ce fel?
4. Cum a prezentat acesta subiectul despre noul legământ?
- 5, 6. Care a fost începutul Legământului legii? Cum este arătat acest lucru?
7. Cum știm noi dacă Memorialul a început sau nu noul legământ?
8. Cum a fost inaugurat Legământul legii cu Israel?
- 9, 10. Cum și prin ce mijloace a fost făcut noul legământ?
- 11, 12. Când a fost inaugurat noul legământ și prin ce pași?
13. De ce n-a murit Moise ca mijlocitor pentru a-l preumbri pe Cristos?
14. Cum a putut Isus să moară și totuși să continue să medieze legământul?
- 15, 16. Cum a putut Isus să devină Mare Preot și Mijlocitor?
17. Ce a garantat continuarea lui veșnică în calitate de Mijlocitor?

18. Cum este El, astfel, asigurarea unui legământ mai bun?

SCOPUL NOULUI LEGĂMÂNT

¹ Care este scopul noului legământ care a fost adus în existență prin prețioasa jertfă a omului perfect Isus Cristos? Acest lucru poate fi mai bine înțeles atunci când lămurim care a fost scopul Legământului legii, așa cum a fost făcut cu izraeliții naturali prin mijlocitorul Moise. După ce izraeliții au fost asupriți mai mult de două sute de ani în Egipt, citim: „Dumnezeu a auzit gemetele lor și și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac și Iacov”, acești oameni fiind strămoșii izraeliților. Când Dumnezeu l-a trimis pe Moise în Egipt să-i scoată afară pe izraeliți, El i-a zis: „Eu sunt Iehova; Eu M-am prezentat lui Avraam, Isaac și Iacov ca Dumnezeul Cel Atotputernic; dar nu M-am făcut de cunoscut lor cu numele Meu de Iehova. De asemenea, Eu am stabilit legământul Meu cu ei, ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor, unde au stat un timp. Mai mult decât atât, am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care egiptenii îi țin în robie; și mi-am adus aminte de legământul Meu. De aceea, spune copiilor lui Israel: Eu sunt Iehova și Eu vă voi scoate de sub poverile egiptenilor” (Ex. 2:24; 6:2-6, *A.S.V.*). Prin urmare, a fost în împlinirea legământului Său cu strămoșul lor, Avraam, că Iehova Dumnezeu i-a scos pe izraeliți din Egipt (Gen. 12:7; 13:13-17). Dar atunci când i-a scos, El a stabilit un legământ cu ei ca popor. Acela a fost Legământul legii dat prin Moise ca mijlocitor. Acum, de ce a fost adăugat acest Legământ al legii legământului făcut de Iehova cu Avraam: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului”? – Gen. 22:18.

² La Muntele Sinai, la aproape trei luni după ce El îi scosese pe izraeliți din Egipt, Iehova Dumnezeu a explicat de ce îi aducea sub aranjamentul legii. El i-a zis lui Moise: „Spune copiilor lui Israel: Ați văzut ce le-am făcut egiptenilor și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus la Mine. Acum, dar, dacă într-adevăr veți asculta de glasul Meu și veți respecta legământul Meu, atunci veți fi proprietatea Mea dintre toate popoarele; căci tot pământul este al Meu; și Îmi veți fi o împărăție de preoți și o națiune sfântă” (Ex. 19:3-6, *A.S.V.*). În conformitate cu acest lucru, scopul lui Dumnezeu a fost să scoată din această lume un popor care să fie proprietatea Lui, să-i poarte sfântul nume și să-l pregătească să fie o împărăție de preoți cu foloase care să rezulte pentru restul națiunilor de pe pământ. Legământul legii i-a separat într-adevăr pe izraeliți de restul națiunilor, dar numai ascultarea de către ei a legii, în mod credincios, i-ar fi condus să aibă o parte în scopul lui Dumnezeu ca „națiune sfântă” a Sa, bucurându-se de favorurile, binecuvântările și protecția Lui.

³ Cu toate acestea, Legământul legii prin el însuși n-a adus în existență o asemenea „națiune sfântă”, care să fie pregătită pentru promisiunea Mesia atunci când avea să vină, anume Isus Cristos. Era necesar un nou legământ pentru acest lucru, iar Iehova a declarat prin Ieremia că motivul pentru facerea unui nou legământ era că izraeliții îl călcaseră pe cel vechi. Acesta îi arăta pe toți ca păcătoși și, prin intermediul legii pe care ei eșuaseră să o respecte, acesta le arăta păcatele în detaliu. Prin intermediul acestei legi, ei ar fi trebuit să devină foarte conștienți de faptul că erau păcătoși din naștere, incapabili să se salveze prin dreptate proprie și că aveau nevoie de promisiunea Mesia al lui Iehova ca Eliberator al lor. Poate că Moise i-a scos din Egipt, dar el n-a putut să-i elibereze de păcatul lor și de robia lor față de imperfecțiune. De aceea, legea, pe care Moise, ca mijlocitor al lor, le-a dat-o, îi condamna înaintea lui Dumnezeu și serviciul lui Moise era un „serviciu al condamnării”. Pentru oameni acest rezultat poate părea dezamăgitor, dar chiar scopul lui Dumnezeu prin această lege a fost să arate Israelului că era la fel de vinovat de păcat înaintea lui Dumnezeu ca restul lumii păcătoase. Nevoia de Mesia, promisa „Sămânță a lui Avraam”, devenea, prin urmare, mai evidentă prin Lege. De asemenea, nevoia de un legământ mai bun, care să fie mijlocit de Mesianica Sămânță a lui Avraam, devenea mai evidentă. Că acesta a fost scopul când s-a dat Legea, la patru sute treizeci de ani după ce Dumnezeu i-a făcut promisiunea lui Avraam referitoare la

binecuvântarea tuturor familiilor pământului prin această Sămânță, apostolul Pavel declară clar, zicând:

⁴ „O înțelegere ratificată deja de Dumnezeu nu poate fi anulată și promisiunea ei nu poate fi retrasă de Legea care a apărut patru sute treizeci de ani mai târziu. Dacă moștenirea noastră se bazează pe Lege, ea n-are nimic de-a face cu promisiunea. Totuși, a existat o promisiune pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam. Atunci ce este cu legea? Ea a fost o adăugare ulterioară, menită să arate păcate, până când avea să vină descendentul căruia îi fusese făcută promisiunea și a fost decretată prin îngeri, printr-un intermediar; deși intermediarul implică mai mult decât o parte, în timp ce Dumnezeu este numai unul. Atunci, Legea este contrară promisiunilor lui Dumnezeu? În nici un caz. Căci dacă ar fi fost dată o lege care putea să aducă viață, într-adevăr dreptatea ar fi venit prin intermediul legii. Dar Scriptura descrie toată omenirea ca prizonieră a păcatului, astfel ca aceora care au credință să le fie dată binecuvântarea promisă pe temeiul credinței în Isus Cristos.” – Gal. 3:17-22, *A.A.T.*; vezi și *Moffatt*.

⁵ Slavă Domnului că Legământul legii prin Moise n-a anulat legământul Avraamic de mai înainte, care a promis Sămânța binecuvântării pentru toate familiile pământului, neamuri și evrei deopotrivă! (Gen. 12:3, 22:17, 18). Legea a fost adăugată doar pentru a arăta izraeliților, precum și neamurilor, că sunt păcătoși, deci dependenți de venirea lui Mesia pentru dreptatea lor prin credința în jertfa de care se va îngriji El. Fiind doar o adăugare temporară, Legea urma să fie îndepărtată din cale atunci când venea Mesia, Sămânța lui Avraam. Și Iehova Dumnezeu a realizat la timp această ștergere a Legământului legii, condamnarea și blestemul lui, prin Isus Cristos, Sămânța promisă. În timpurile din vechime era obiceiul să se anuleze un document ce reprezenta o datorie sau o obligație, străpungându-l cu un piron. Așa că Dumnezeu a pironit Legământul legii împreună cu codul lui scris pe stâlpul de tortură pe care a murit Fiul Său, Mesia, ca victimă de jertfă a legământului nou și mai bun. Apostolul Pavel le-a scris celor aflați în noul legământ: „Deși erați morți în păcatele voastre, trupul vostru necircumcis, El v-a făcut să trăiți împreună cu Cristos, ne-a iertat toate fărădelegile, a anulat regulamentele care stăteau împotriva noastră – toate aceste obligații le-a îndepărtat când le-a pironit pe cruce” (Col. 2:13,14, *Moffatt*). Din fericire, deși Dumnezeu a scos din cale aranjamentul legii prin moartea lui Cristos, El a lăsat încă în picioare legământul Avraamic. Legea nu l-a anulat, ci venirea și moartea lui Mesia, Sămânța promisă, a anulat Legământul legii și n-a mai făcut necesară legea ca mijloc pentru câștigarea dreptății.

DE CE A FOST ADĂUGAT

⁶ Aranjamentul legii a fost ilustrat de Agar, o roabă ce venea din țara Egipt, unde fusese făcut Legământul legii cu Israel. Roaba egipteană se numea Agar și aparținea Sarei, soția lui Avraam. Sara era atunci în vârstă de optzeci de ani și încă nu avea nici un copil prin Avraam, așa că a dat-o pe roaba ei Agar, ca s-o înlocuiască pe ea în ridicarea unei semințe bărbatului ei, Avraam. Ca urmare a acestei înlocuiri, lui Avraam i s-a născut băiatul Ismael prin Agar. Tot la fel, organizația și aranjamentul Legii au dat naștere națiunii religioase a Israelului natural, echivalentul lui Ismael. Dar înlocuirea Sarei cu Agar pentru a da naștere lui Ismael n-a anulat căsătoria lui Avraam cu Sara și aceasta n-a divorțat-o pe ea de el. Nici aranjamentul legii n-a anulat legământul Avraamic și promisiunea lui despre o Sămânță pentru binecuvântarea omenirii. La aproape zece ani după ce a fost născut fiul Agarei, Dumnezeu a reînviat puterea de reproducere a vârstnicilor Avraam și Sara, iar Sara a fost arătată că încă era adevărata soție a lui Avraam, precum și alegerea lui Dumnezeu pentru nașterea adevăratului moștenitor, Isaac. Ceva timp mai târziu, Agar a fost alungată din casa lui Avraam și fiul ei Ismael a fost, de asemenea, izgonit, ca fiind o amenințare pentru viața și fericirea adevăratului moștenitor al lui Avraam, Isaac, tipica sămânță a promisiunii. Tot la fel a fost îndepărtat și aranjamentul legii, iar cei născuți de acesta, izraeliții naturali, au fost lepădați din pricina necredinței și a neascultării lor. Dar această acțiune n-a slăbit speranțele întregii omeniri pentru binecuvântarea lui Dumnezeu. De fapt, aceasta le-a crescut, deoarece ea a lăsat încă în picioare legământul Avraamic împreună cu Sămânța lui promisă, adusă acum în existență – Gal. 4:21-31.

⁷ Sămânța Isus Cristos este Mai Marele Moise. El mijlocește noul legământ prin intermediul jertfirii Lui, pentru a furniza „sângele Meu al noului legământ”. Noul legământ ia locul celui vechi. După cum citim despre promisiunea celui nou, făcută de Dumnezeu: „Prin faptul că zice un nou legământ, El l-a făcut pe primul vechi. Dar ce îmbătrânește și este trecut este aproape de pieire” (Evrei 8:13, *A.S.V.*). Astfel, noul legământ nu este o continuare a celui vechi, căci cel vechi a pierit complet odată cu moartea lui Isus Cristos și a eșuat să fie mijlocul pentru binecuvântarea întregii omeniri, la fel cum Agar și fiul ei Ismael au eșuat în a procura adevăratul moștenitor al lui Avraam. Cel nou nu este o adăugare la cel vechi. Acesta este un aranjament cu totul nou. De aceea, el are un nou Mijlocitor, diferit de Moise, dar preumbrit de el. Acesta are o nouă victimă de jertfă care să-l valideze; are o preoție și un aranjament noi pentru închinarea și servirea lui Dumnezeu, și are promisiuni noi și mai bune. Cu toate acestea, se ridică întrebarea: Dacă legământul legii a fost adăugat pentru un timp promisiunii Avraamice și în final a fost îndepărtat, nu este și noul legământ ceva adăugat în sensul că ia locul celui vechi? Și dacă este așa, de ce este necesar?

⁸ Da, acesta este o adăugare la legământul Avraamic. Dar, așa cum vechiul aranjament al legii n-a anulat legământul Avraamic, nu-l anulează nici noul legământ. În schimb, acesta duce mai departe binecuvântarea legământului Avraamic la unii scoși din întreaga omenire, anume urmașii credincioși ai lui Isus Cristos. Aceștia devin împreună moștenitori ai Săi în împărăția cerească.

⁹ Vechiul aranjament al legii n-a dat naștere Sămânței promise a binecuvântării, așa cum nici Agar n-a dat naștere adevăratului moștenitor al lui Avraam. În ea însăși legea era bună, sfântă și dreaptă, dar ea servea să-i condamne pe izraeliți și astfel să condamne întreaga omenire, din pricina păcatului nostru înăscut moștenit de la Adam. Așa că viața veșnică n-a venit și nu putea veni prin lege (Rom. 7:10-14). Aceasta n-a dat naștere Seminței Avraamice. Originalul legământ Avraamic a adus originala Sămânță adevărată a lui Avraam. Despre această chestiune citim: „Acum promisiunile au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice: ‘Și semințelor’ (ca și cum ar fi vorba de mai multe) ci, ca și cum ar fi vorba numai de una: ‘Și Seminței tale’, care este Cristos” (Gal. 3:16). Această Sămânță este Mijlocitorul noului legământ și astfel noul legământ n-a adus în existență Sămânța originală. În schimb, legământul Avraamic aduce în existență Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni.

¹⁰ Acum, nu uitați că, prin vechiul aranjament al Legii, Iehova Dumnezeu a despărțit pe națiunea Lui aleasă, Israel, de restul națiunilor. El a zis că, dacă Israel Îi respecta legământul, ei deveneau pentru El o proprietate exclusivă și o împărăție de preoți, sau o preoție regală, și o națiune sfântă. Acel aranjament al Legii a fost făcut cu o națiune specială, separată prin intermediul unui mijlocitor. Dar acolo unde cel vechi a dat greș, noul legământ a avut succes. Scopul acestuia corespunde cu cel al vechiului aranjament, anume, să scoată dintre toate națiunile omenirii un popor special pentru proprietatea particulară a lui Dumnezeu, să fie în mod remarcabil o națiune sfântă pentru El, și să alcătuiască o preoție regală în serviciul Lui special. Cu această națiune nouă este făcut noul legământ, anume cu Israelul spiritual. Nu, noul legământ nu aduce în existență originala Sămânță a lui Avraam pentru binecuvântarea întregii omeniri. De ce nu? Deoarece înainte să înceapă să existe acest nou legământ, legământul Avraamic dăduse deja naștere Mijlocitorului pentru acesta, anume lui Isus Cristos, adevărata și originala Sămânță.

¹¹ De aceea, noul legământ este pentru scopul de a aduce foloase membrilor „trupului lui Cristos”, peste care Isus Mijlocitorul este Capul. Acesta aduce foloase celor 144.000 de imitatori credincioși ai Lui, cei chemați să fie împreună moștenitori cu El în împărăție, pentru a fi „preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos” (Apoc. 20:4,6). Apostolul Petru se adresează acestora și le zice: „Voi sunteți un neam ales, o preoție regală, o națiune sfântă, un popor pentru proprietatea lui Dumnezeu, ca să puteți arăta virtuțile Celui care v-a scos din întuneric la lumina Sa minunată; care în trecut nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu primiserăți îndurare, dar acum ați primit îndurare” (1Pet. 2:9,10, *A.S.V.*). Devenind uniți cu Isus Cristos, aceștia devin parte secundară a Seminței lui Avraam, pentru a se împărtăși alături de Isus în binecuvântarea umanității în general. Din acest motiv lor le este scris: „Voi sunteți fiii ai lui Dumnezeu, prin credință, în Isus Cristos. Căci atâți câți ați fost botezați în Cristos, ați câștigat pe Cristos. ... toți sunteți un singur om în Isus Cristos. Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit

promisiunii” (Gal. 3:26-29, *A.S.V.*). Astfel, prin noul legământ care a fost adăugat la acesta, legământul Avraamic aduce în existență și pe cei 144.000 de împreună moștenitori ai lui Cristos, națiunea nouă a Israelului spiritual.

¹² Acestora li se aplică „promisiunile mai bune”, anume: „Voi pune legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și nici unul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Iehova! Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai neînsemnat dintre ei până la cel mai mare dintre ei, zice Iehova; căci le voi ierta nelegiuirea și nu le voi mai aduce aminte păcatul lor” (Ier. 31:33,34, *A.S.V.*). Această iertare divină a nelegiurii lor și această uitare a păcatului lor se datorează faptului că păcatul va fi cu adevărat înlăturat prin jertfa mai bună pe care perfectul Mijlocitor al noului legământ a oferit-o și în care cei din noul legământ exercită mereu credință. Acesta este motivul pentru care Isus a zis: „Acesta este sângele Meu al legământului, care se varsă PENTRU MULȚI, SPRE IERTAREA PĂCATELOR” (Mat. 26:28, *A.S.V.*). Din această cauză, Iehova Dumnezeu îi adoptă ca fii ai Săi și, prin puterea spiritului sau a forței Sale active, El scrie acum legea Sa în înțelegerea lor și în inimile lor iubitoare.

SERVII LUI

¹³ Nimic mai clar acum pentru noi, decât că noul legământ nu este un aranjament rezervat izraeliților naturali („Israelul după carne”) din lumea nouă viitoare, după cea de-a doua venire a lui Isus Cristos. Este o falsă speranță să credem că peste puțin timp va fi o convertire în masă a izraeliților naturali la Isus Cristos și că noul legământ va fi făcut în exclusivitate cu ei, pentru a-i face cei de frunte printre toate națiunile de pe pământ, în decursul mileniului domniei lui Cristos. În timpul domniei milenare a lui Cristos din cer, unde el stă la dreapta lui Dumnezeu, profetul Moise se va întoarce pe pământ, înviat din morți. Dar el nu va mijloci nici un nou legământ. Isus Cristos, mai Marele Moise, este Mijlocitorul, și el a instituit acest nou aranjament spiritual cu urmașii Lui devotați cu nouăsprezece secole în urmă, anunțându-l prin cuvintele lui istorice la cina Memorială: „Acesta este sângele Meu al legământului; acest pahar este noul legământ în sângele Meu.” – Mat. 26:28; Luca 22:20, *A.S.V.*

¹⁴ După ce a fost ridicat din morți, el a început noul legământ cu o rămășiță de izraeliți credincioși scoși din „toată casa lui Israel” (Fapte 2:36; Rom. 11:5). Dar El nu s-a oprit la acea rămășiță, căci atunci când Israelul natural a eșuat să furnizeze suficienți oameni credincioși care să alcătuiască întreaga „națiune sfântă”, Iehova Dumnezeu, prin Mijlocitorul Său Isus Cristos, a primit pe cei dintre neamuri care au crezut în jertfa Sa și care s-au consacrat serviciului lui Dumnezeu. Toți acești imitatori credincioși ai lui Cristos constituie „națiunea sfântă”, Israelul spiritual, „Israelul lui Dumnezeu”. Aceasta explică de ce a zis Iehova că El va face noul legământ „cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda”, în loc să spună cu toate națiunile. Apocalipsa 7:4-8 arată clar că această națiune sfântă a ‘Israelului după spirit’ va fi alcătuită din 144.000 de membri sub Isus Cristos.

¹⁵ Numai vechiul legământ al legii a fost făcut cu națiunea pământească a „Israelului după carne”. Noul legământ este făcut cu națiunea nouă, care este o națiune spirituală ce va deveni în cele din urmă cerească, la dreapta lui Dumnezeu. Vechiul legământ a fost făcut cu sămânța după carne a lui Avraam, Isaac și Iacov, dar cel nou este făcut cu sămânța spirituală a Mai Marelui Avraam, Iehova Dumnezeu, deoarece aceștia sunt uniți cu Fiul lui Dumnezeu, Mai Marele Isaac, anume Isus Cristos. Acest nou legământ a fost adăugat Promisiunii Avraamice, dar nu pentru a da naștere la păcate și pentru a-i demasca pe izraeliții spirituali ca păcătoși, așa cum a fost cazul cu aranjamentul Legii. Nu, ci acest nou aranjament este făcut pentru a le șterge păcatele. Acesta reprezintă speciala binecuvântare a legământului Avraamic pentru a șterge păcatele națiunii noi, „națiunea sfântă”, care, împreună cu Isus Cristos, alcătuiește completa sămânță a lui Avraam, prin care vor fi binecuvântați în mileniu credincioșii din toate națiunile.

¹⁶ Cuvintele apostolului Pavel alcătuiesc dovada incontestabilă că noul legământ este în vigoare de nouăsprezece secole și se aplică izraeliților spirituali, ca servi sau slujitori ai acestei noi îngrijiri spirituale. El le zice fraților săi creștini din Corint, unde formase adunarea lor: „Voi sunteți epistola lui Cristos pe care am fost întrebuințat s-o gravez, nu scrisă cu cerneală, ci cu spiritul Dumnezeului

Cel viu, nu pe table de piatră, ci pe table de inimă omenească. Aceasta este încrederea pe care o am prin Cristos în Dumnezeu. Nu că eu personal sunt calificat să pronunț vreo judecată de la mine însumi; calificările mele vin de la Dumnezeu, și tot El m-a calificat să fiu serv al noului legământ – nu un legământ al legii scrise, ci al spiritului; căci legea scrisă ucide, dar spiritul te face viu. Acum, dacă serviciul morții, care a fost gravat cu litere în piatră, a fost investit cu glorie – atât de multă încât copiii lui Israel nu se puteau uita la fața lui Moise din pricina gloriei orbitoare, care era trecătoare de pe fața lui – cu siguranță serviciul spiritului trebuie să fie investit cu o glorie și mai mare” – 2Cor. 3:3-8, *Moffatt*.

¹⁷ Cum a fost apostolul un serv al noului legământ? Prin răspândirea miresmei cunoștinței Dumnezeului acestui legământ și servind spiritul celor care credeau în aranjamentul lui Dumnezeu prin Cristos și care au fost luați în noul legământ. Cât timp a trăit, Pavel a împărțit darurile spiritului celor peste care și-a pus mâinile după botezul lor în apă – Fapte 19:1-7; Rom. 1:11.

¹⁸ Numai cei doisprezece apostoli ai lui Cristos aveau să împartă darurile spiritului sfânt. Atunci, cum pot și ceilalți 144.000 de membri ai trupului lui Cristos să fie ‘servi ai noului legământ’? Făcând cunoscută această îngrijire și altora. Aceasta înseamnă să reflecte glorioasa lumină a adevărului care strălucește de la Domnul Dumnezeu, Făcătorul legământului, și care este reflectată de pe fața mai marelui Mijlocitor al acestuia, Isus Cristos, Profetul asemenea lui Moise. Reflectând astfel lumina adevărului, ‘servii noului legământ’ îi fac pe alții să „cunoască pe Iehova”, „de la cel mai neînsemnat dintre ei la cel mai mare dintre ei”, și astfel alții sunt ajutați să intre în legământ. Și, prin acest adevăr, spiritul lui Dumnezeu acționează pentru a scrie legea Lui în înțelegerea lor și în tablele de carne ale inimii lor, pentru a-i face să înțeleagă și să iubească legea Sa. Acesta este modul în care acești servi slujesc noul legământ; și apostolul arată spre acest privilegiu al lor, zicând tovarășilor lui servi: „Și noi toți, reflectând splendoarea Domnului prin fața noastră descoperită, suntem schimbați asemenea Lui, de la o măsură de splendoare la alta, căci aceasta vine de la Domnul care este Spirit. Așadar, pentru că am fost angajat în acest serviciu prin îndurarea lui Dumnezeu, nu-mi voi pierde inima niciodată”. Prin Cristos, ca Mijlocitor al Său, Domnul Dumnezeu îi face pe acești servi liberi de această lume, care a fost preumbrită de Egipt. „Acum, Domnul înseamnă aici Spiritul, și oriunde este Spiritul Domnului acolo este libertate” – 2Cor. 3:17 – 4:1, *A.A.T.*

¹⁹ Pentru că acționează în mod zelos și credincios ca servi ai noului legământ, aceștia trebuie să îndure suferințe mari din partea acestei lumi, Egiptul modern, exact așa cum s-a întâmplat cu Isus Cristos, Mijlocitorul lor. Acest privilegiu, de a suferi împreună cu el și de a fi botezați în moartea sa, este ilustrat prin băutul de către ei a paharului de vin la celebrarea Comemorării din fiecare an. Cina de paște era celebrată în fiecare an sub vechiul Legământ al legii, dar Comemorarea morții lui Cristos este celebrată anual sub noul legământ. Vinul din paharul de la Comemorare ilustrează sângele lui Cristos, deci ilustrează moartea asemenea lui Cristos. Așadar, prin băutul acestui pahar simbolic, servii noului legământ declară că ei participă împreună cu Isus Cristos în moartea lui pentru justificarea numelui și a suveranității lui Iehova Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care numai cei 144.000 de servi ai noului legământ beau în mod potrivit din paharul de la Comemorare. Din acest motiv, apostolul Pavel le scrie acestora, zicând: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este o împărțire cu sângele lui Cristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este o împărțire cu trupul lui Cristos? Observând că noi, care suntem mulți, suntem o pâine, un trup; căci toți ne împărțim din aceeași pâine, ... Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor”. Sub vechiul legământ al legii, băutul oricărui fel de sânge se pedepsea cu moartea. Sub noul legământ, discipolii lui Cristos beau sângele lui prin faptul că suferă și mor în mod credincios împreună cu el. El a zis: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu”. De aceea, numai cei din noul legământ beau în mod potrivit din pahar – 1Cor. 10:16-21, *A.S.V.*

SE ÎNCHEIE CU SUCCES

²⁰ Vechiul legământ Mozaic a ajuns la sfârșitul lui în anul 33 A.D., neputând să aducă în existență o națiune ca proprietate specială a lui Iehova, pentru a fi a Sa „împărăție de preoți”. Acesta a luat sfârșit odată cu încheierea sistemului de lucruri iudaic, prin care ei se bucuraseră de favoarea exclusivă a lui Iehova timp de peste cincisprezece secole. Acesta este motivul pentru care Pavel vorbește despre acesta ca despre un „sfârșit al lumi”, zicând despre Isus Cristos: „Acum, la sfârșitul lumii, S-a arătat o singură dată, ca să ștergă păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:26). Aceia dintre evrei care au fost împietriți, n-au avut niciodată scrisă pe inima lor legea lui Iehova de spiritul Său; și acum, când le este citită legea lui Moise, înaintea ochilor lor se află vâlul care orbește al înțelegerii greșite și al necredinței. Evanghelia este acoperită pentru ei de „dumnezeul acestei lumi”, care orbește mintea celor care nu cred, „ca să nu se reverse asupra lor lumina evangheliei gloriei lui Cristos, care este imaginea lui Dumnezeu” (2Cor. 3:13-15 și 4:3, 4, *A.S.V.*). Noul legământ n-a fost impus națiunii Israelului natural. Israelul de carne a fost lăsat liber, ca națiune, să respingă noul legământ, pe Mijlocitorul lui, jertfa Lui perfectă, preoția lui regală și, prin urmare, foloasele lui ce șterg păcatul și puterea lui de salvare a vieții. Timp de șapte ani oportunitatea de a deveni națiunea sfântă a lui Dumnezeu a noului legământ a fost oferită în exclusivitate Israelului natural, dar ca popor ei au respins oferta. De aceea, lor nu le va mai fi făcută niciodată oferta ca națiune. Numai o rămășiță credincioasă din izraeliții naturali l-au acceptat pe Isus ca Mai Marele Moise și Mijlocitor și au fost luați în legământ.

²¹ Și noul legământ ajunge la un sfârșit. Când? La sfârșitul acestei lumi, ce include creștinătatea, care este corespondentul modern al necredinciosului Israel natural. De-a lungul secolelor, de când perfectul Mijlocitor Isus Cristos a furnizat jertfa, au fost scoși treptat dintre națiunile lumesti oameni pentru numele lui Iehova, care alcătuiesc „națiunea sfântă”, pentru proprietatea Lui exclusivă, în conformitate cu prevederile și îngrijirile noului legământ. Acum, de la 1914 A.D. încoace, când au expirat „cele șapte timpuri” de stăpânire a neamurilor lumii și a fost întemeiată în ceruri împărăția lui Dumnezeu prin Cristos, rămășița finală este scoasă din națiuni pentru a completa numărul de membri ai „națiunii sfinte” a lui Iehova, „preoția Lui regală”, sub Isus Cristos. În curând, serviciul lor de pe pământ se va încheia.

²² Deoarece Împărăția lui Dumnezeu a fost întemeiată în 1914 A.D., prin punerea pe tronul muntelui ceresc Sion a lui Isus Cristos, despre rămășița este adevărat într-un sens special, așa cum zice apostolul Pavel: „V-ați apropiat de muntele Sion, de cetatea Dumnezeului Cel viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, ... de Isus, Mijlocitorul legământului cel nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel” (Evrei 12:22-24). Ei au pace cu Dumnezeu și rugăciunea apostolului se împlinește cu ei: „Dumnezeul păcii, care prin sângele legământului cel veșnic a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui” (Evrei 13:20, 21). Poate că Satan Diavolul, „dumnezeul acestei lumi” acționează precum Faraon din Egiptul din vechime și le zice: ‘Nu! Nu puteți să plecați liberi. Nu puteți deveni poporul lui Iehova al noului legământ. Rămâneți aici, supuși lumii mele vechi’. Dar el nu reușește să-i oprească și Dumnezeu are succes să scoată un „popor pentru numele Său”. Satan nu reușește să-L împiedice pe Atotputernicul Dumnezeu să-i elibereze de supunerea sa și de robia față de lumea aceasta și să-i facă servii Lui eliberați. Dumnezeu va scoate pe ultimul dintre ei, așa cum este reprezentat prin rămășița de astăzi, pentru a forma un credincios „popor pentru proprietatea lui Dumnezeu”. Împreună cu această rămășiță, Iehova Dumnezeu, prin Mai Marele Său Moise, scoate acum și o „mare mulțime” fără număr de oameni cu bunăvoință. Aceștia din urmă au fost ilustrați de „mulțimea amestecată” care a mărșăluit din Egipt împreună cu Israel – Ex. 12:38.

²³ Creștinătatea, care susține că se află în noul legământ cu Dumnezeu, va fi nimicită complet în bătălia care se apropie de la Armagedon și se va prăbuși în nimicire ca un colosal eșec al ipocriziei religioase. Dar, binecuvântatul legământ nou al lui Iehova, prin Mijlocitorul lui Isus Cristos, va obține gloriosul succes final, aducând în existență o „națiune sfântă” spirituală, completă, pentru Dumnezeul Cel Prea Înalt. Rămășița lor spirituală de astăzi va continua credincioasă în

întrebuințarea glorioasei comori a serviciului Său și, la timpul potrivit, ei își vor încheia calea pământească de acțiune și vor fi înviați la privilegiul lor ceresc împreună cu toți cei care vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos și care vor domni o mie de ani împreună cu Isus Cristos.

²⁴ Astfel, noul legământ va ajunge la sfârșit, deoarece și-a atins scopul cu succes. Dar sfârșitul lui va lucra pentru binele întregii omeniri, căci acest legământ are în vedere folosul esențial al tuturor oamenilor cu bunăvoință de pe pământ. Noul legământ avea în vedere să-i facă acceptabili pe servii lui Dumnezeu și să scoată din națiunile acestei lumi o „împărăție de preoți”, o națiune a Împărăției, pentru Dumnezeu. Noul legământ nu va fi necesar pentru lumea nouă viitoare. Atunci nu va exista nici o lume nelegiuată din care să fie scos un popor pentru numele lui Dumnezeu. Acea lume și națiunile ei politice vor fi fost nimicite la Armaghedon.

²⁵ Astăzi, „străinii din Israel” ai timpului modern, sau poporul consacrat cu bunăvoință, nu se află în acest nou legământ. Totuși, ei cunosc și simt efectele binecuvântate ale acestuia, din pricina asocierii lor personale cu rămășița Israelului spiritual. La celebrările anuale ale Comemorării, ca de exemplu marți, 12 aprilie 1949, ei nu se împărtășesc din emblemele vinului și pâinii, deoarece nu sunt ‘servi ai noului legământ’. Dar reținerea lor de la embleme arată ascultarea lor teocratică față de aranjamentele lui Iehova. Să asculte, mai degrabă decât să fie îngâmfați, are ca rezultat pentru ei binecuvântarea veșnică. În Israelul din vechime nici un fel de străini nu puteau să fie preoți și leviți în serviciul lui Iehova, ci numai membrii de parte bărbătească ai familiei lui Aaron și ai familiilor lui Gherson, Chehat și Merari. Nici un străin dintre neamuri n-a putut să devină rege peste cele douăsprezece seminții și să stea „pe tronul lui Iehova” la Ierusalim. Cu toate acestea, străinii cu bunăvoință din interiorul porților Ierusalimului au obținut mari foloase de pe urma conviețuirii în Israel sub legile lui teocratice și alăturându-se izraeliților în închinarea singurului Dumnezeu viu și adevărat într-un mod curat.

²⁶ Actuala mulțime de persoane consacrate cu bunăvoință, asociată cu rămășița Israelului spiritual, speră într-o asigurare prețioasă scrisă în Cuvântul lui Dumnezeu. Care? Ca ei să supraviețuiască împreună cu rămășița prin bătălia de la Armaghedon în lumea nouă a „cerurilor noi și a pământului cel nou”. Atunci, în decursul miilor de ani ce vor urma, „națiunea sfântă” și „preoția regală” a lui Dumnezeu, pe care El a scos-o din această lume prin intermediul noului legământ mijlocit de Isus Cristos, va domni în calitate de regi cerești peste omenire, inclusiv peste cei aduși dintre cei morți din pricina jertfei lui Isus. Mai mult decât atât, ca preoți sub Marele lor Preot Isus Cristos, ei vor administra pentru toți cei credincioși și ascultători de pe pământ foloasele trainice ale jertfei Sale, ca acești bărbați credincioși și aceste femei credincioase să câștige viață veșnică pe pământ după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, în mod perfect.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru a împlini ce legământ a scos Dumnezeu pe Israel din Egipt?
2. Care a fost scopul lui Dumnezeu când a inaugurat Legământul legii?
- 3, 4. (a) De ce slujba lui Moise a fost o „slujbă a condamnării”? (b) Care, zice Pavel, că a fost scopul lui Dumnezeu în adăugarea Legământul legii?
5. Fiind o adăugire, ce s-a întâmplat în cele din urmă cu codul Legii?
6. Cum a fost preumbrită ștergerea vechiului aranjament al Legii?
7. De ce noul legământ nu este o adăugare sau o continuare a celui vechi?
8. De ce a fost adăugat noul legământ promisiunii Avraamice?
9. Cine a adus în existență Sămânța: legământul vechi, cel nou sau cel Avraamic? De ce?
10. Atunci, cu cine este făcut noul legământ și ce anume să aducă în existență?
11. Cui aduce foloase noul legământ și cu ce privilegii?
12. Ce promisiuni mai bune se aplică la ei și de ce?
13. De ce noul legământ nu mai trebuie să fie făcut cu Israelul natural?
14. Atunci, în ce sens este făcut cel nou cu casa lui Israel?
15. Cum diferă noul legământ de cel vechi, în ce privește păcatele?
16. Ce cuvinte ale lui Pavel arată că noul legământ este în existență de mult timp?

17. Cum a fost Pavel un serv al noului legământ?
18. Cum sunt și ceilalți din cei 144.000 servii lui?
19. Cum sunt ilustrate la Comemorare suferințele și moartea lor?
20. Când s-a sfârșit cel vechi și cine a intrat prima dată în noul legământ?
21. Când și cu ce acțiune finală se sfârșește noul legământ?
22. (a) Cum se aplică, mai ales acum, declarația lui Pavel de la Evrei 12:22-24? (b) Pe cine scoate acum Dumnezeu din această lume?
23. Cum eșuează creștinătatea, dar cum are succes noul legământ?
24. De ce nu va fi necesar în lumea nouă legământul cel nou?
25. Deși nu se împărtășesc la Comemorare, de ce sunt binecuvântați din abundență și „străinii” cu bunăvoință?
26. Ce binecuvântări îi așteaptă pe acești oameni cu bunăvoință în timpul care va veni?

UN MIJLOC STRĂVECHI DE ESCROCARE RELIGIOASĂ

Fără îndoială, sursa de câștiguri care a adus cei mai mulți bani în vistieria celei mai bogate organizații religioase a lumii este doctrina „purgatoriului”. La Conferința Vechilor Catolici de la Bonn, Germania, din anul 1875, prezidată de Dr. Johann J. Doellinger, de la Universitatea din Munchen, el a zis: „Purgatoriul, ca loc de îndepărtare a păcatelor prin foc, a fost o idee necunoscută în Est, ca și în Vest, până când a introdus-o Grigore cel Mare”. Acest papă de la sfârșitul secolului al VI-lea susține că a descoperit „purgatoriul” prin intermediul vedeniilor și viziunilor pe care el le relatează în cele patru cărți ale sale, *Dialoguri*. Oamenii sinceri, care nu sunt familiarizați cu Sfintele Scripturi, au crezut poveștile despre acest „loc arzător” ca fiind adevărate, au dat fuga la organizația religioasă romano-catolică și și-au donat cu generozitate banii. În felul acesta, ei au sperat să câștige pentru ei înșiși și pentru cei dragi mari foloase, și să-și scape prietenii morți de la a suferi perioada completă în „flăcările purgatoriului”. Rezultatul a fost și este că au fost vărsate miliarde de dolari în visteria sistemului religios, bani care sunt folosiți de Ierarhie pentru a-și duce mai departe planurile ambițioase de stăpânire mondială, precum și să trăiască fără griji și în lux, în timp ce oamenii obișnuiți suferă pentru necesitățile vieții. Deoarece Sfintele Scripturi inspirate dovedesc doctrina „purgatoriului” a fi falsă, atunci concluzia la care trebuie să ajungă fiecare persoană sinceră este că Ierarhia Vaticanului exploatează cea mai mare excrocherie cunoscută vreodată, prin care oamenii sunt jefuiți de banii, de pacea minții și de libertatea lor de gândire pentru a câștiga cunoștința despre adevărata îngrijire a lui Dumnezeu pentru cei morți.

Doctrina „purgatoriului” se bazează pe teoria păgână a nemuririi sufletului uman. Cu toate acestea, versiunea engleză *Douay* a Sfintelor Scripturi, care are deplina aprobare a Ierarhiei romano-catolice, zice despre suflet: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18:4, *Douay*). Așadar, prin propria lor versiune a Bibliei baza pentru doctrina lor a chinurii sufletului după moarte a fost dovedită falsă. Ce este sufletul? Fiecare creatură de pe pământ vie, conștientă, și care respiră este un suflet. Orice om sau femeie este un suflet, dar nici un om sau femeie nu posedă vreun suflet invizibil inteligent, care să poată părăsi trupul la moarte și să ducă o existență inteligentă, independentă, într-o lume a spiritelor. Biblia zice: „Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului; i-a suflat în față suflare de viață și omul a devenit un suflet viu. Și El i-a poruncit zicând: Să mănânci din fiecare copac din Paradis; dar din copacul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci. Căci în ziua în care vei mânca din el vei muri” (Gen. 2:16, 17, *Douay*). Atunci, prin care autoritate este făcută afirmația că moartea înseamnă doar separarea trupului de suflet și că sufletul trăiește ca nemuritor? Această afirmație se bazează complet pe minciuna Diavolului, rostită prin șarpe către Eva, că nu există moarte. Dumnezeu a declarat că omul avea să moară pentru neascultare. Diavolul nu a recunoscut acest lucru față de Eva. Dar Isus Cristos L-a susținut pe Dumnezeu ca adevărat și a spus că Satan Diavolul este mincinos (Gen. 3:4; Ioan 8:44). Deci, „Purgatoriul” este o minciună.

Tradiția religioasă zice: „Cei morți continuă să-și amintească, să gândească și să iubească”. Dar chiar Biblia versiunea Douay zice la Psalmii 6:6: „Căci nu există nici unul în moarte care să fie conștient de Tine; și cine Te va mărturisi în iad?” La același verset, Versiunea Bibliei Regele Iacob zice (6:5): „Căci în moarte nimeni nu-și aduce aminte de Tine; cine Îți va aduce mulțumiri în mormânt?” La Psalmii 115:17 se spune: „Nu morții laudă pe DOMNUL și nici unul care se coboară în locul tăcerii”. Deoarece s-a arătat astfel că „iadul” înseamnă mormântul în general, Ecleeziastul 9:5,10 din *Versiunea Douay* mai arată că morții sunt fără viață și inconștienți, zicând: „Căci cei vii știu că vor muri, dar cei morți nu mai știu nimic, și nici nu mai au vreo răsplată; căci amintirea le este uitată. Tot ce poate mâna ta să facă, fă cu toată convingerea, căci în iadul spre care te grăbești nu vor mai fi nici lucrare, nici rațiune, nici înțelepciune, nici cunoștință”.

Observând că Sfintele Scripturi demonstrează că morții nu se află conștienți nicăieri și nu pot să treacă prin pedepse sau să sufere într-un „purgatoriu”, Ierarhia romano catolică nu vrea să recunoască faptul că Biblia este singurul standard sau singura regulă pentru învățatura corectă și în țările unde ea este dominantă își descurajează enoriașii s-o citească sau s-o accepte. În consecință, la pagina 74 a publicației *Credința părinților noștri*, de răposatul cardinal american James Gibbons, citiți aceasta: „Dumnezeu n-a avut niciodată intenția ca Biblia să fie regula de credință a creștinului, independent de ... autoritatea Bisericii”, adică Biserica Romano-Catolică. Știind bine că nu există nici un text în Biblie, nici chiar la 2 Macabei 12:43-46 din „cărțile deuterocanonice” care să sprijine teoria „purgatoriului”, Ierarhia Romano catolică le spune oamenilor că ei nu trebuie să încerce să studieze Biblia în particular, ci trebuie să primească interpretarea preoților religioși. Atunci, cât de evident este că „purgatoriul” este o doctrină religioasă inventată de adversarul lui Dumnezeu și al omului, cu scopul să-i întoarcă pe oameni de la Dumnezeu.

O excrocherie este orice aranjament sau truc ce este pus în funcțiune pentru a-i face pe oameni să-și cheltuiască banii fără să-și dea seama. Jocul de bingo și convingerea oamenilor să-și investească banii în scheme de loterie, sau alte lucruri asemănătoare, sunt excrocherii; toate acestea sunt rele și sunt evitate cu strictete de persoanele sincere și atente, mai ales de creștinii adevărați. Atunci când o persoană sau o organizație câștigă încrederea altora, apoi profită de ei și îi face, într-un mod necinstit, să doneze banii lor, aceasta este o excrocherie nelegiuită, deoarece cel jefuit n-are nici o posibilitate să se protejeze. Așadar, atunci când un om sau o organizație îi face pe oameni să creadă că prietenii lor dragi sunt conștienți și suferă într-un loc nevăzut numit „purgatoriu” și că donațiile de bani făcute de cei vii îi pot ajuta pe aceștia care suferă, iar în felul acesta oamenii sunt făcuți să renunțe la banii lor în favoarea preoților religioși, aceasta este cea mai nenorocită, necinstită și mai condamnată excrocherie ce poate fi practică. Nici un om viu sau mort n-a primit vreodată nici cel mai mic folos pentru banii dați preoților ca să spună rugăciuni pentru cei morți sau pentru cei vii. Prin urmare, obținerea de bani de către preoții religioși pe baza afirmației nesustținute că ei pot fi de folos celor morți este obținere de bani sub pretexte false și ar trebuie să fie pedepsită ca toate celelalte infracțiuni asemănătoare. Dacă oamenii nu pedepsesc acest lucru, Dumnezeu îl va pedepsi cu siguranță.

Stoarcerea de bani de la oamenii plini de necazuri, printr-un apel egoist la sentimentele lor delicate față de morții lor, poate fi numită pe bună dreptate „excrocherie la necaz”. De exemplu, avem aici o scrisoare circulară publicată toamna trecută de o mănăstire misionară din Bridgwater, Somersethire, Anglia și intitulată „Suflete în purgatoriu”. Adresată „Dragului meu prieten”, aceasta zice:

„În luna noiembrie, LITURGHIA va fi săvârșită ÎN FIECARE LUNĂ și ROZARIUL CELOR MORȚI VA FI RECITAT ÎN FIECARE ZI pentru rudele și prietenii decedați ai tuturor celor care au trimis o donație lucrării noastre misionare”.

„Nu pierdeți această oportunitate de a-i ajuta pe iubiții voștri plecați dintre cei vii, care poate se află încă în purgatoriu, așteptând ajutorul vostru. Mulți din noi ne-am pierdut rude sau prieteni dragi pe care i-am iubit în viață. Să le arătăm acum iubirea noastră, ajutându-i să câștige acea viziune a lui Dumnezeu pe care o doresc. În timpul anilor trecuți de război am rămas fără rude sau prieteni. Prin ce cale mai bună îi putem ajuta noi decât să obținem pentru ei o împărțășire în așa de multe Liturghii și rugăciuni?”

„Într-o zi și noi vom avea nevoie să fim ajutați, așa că să ne facem prieteni ai Sfințelor Suflute cât timp mai putem. În felul acesta ne vom asigura puternici prieteni în Cer, care să mijlocească pentru noi atunci când ne va veni timpul.

„Un dar de 3 lire [12 \$] îl îndreptățește pe donator la Calitate veșnică de membru în Uniunea noastră misionară și să se împărtășească pentru totdeauna în cele 21.000 de Liturghii anuale. Se pot înscrie și persoane decedate”. Cu siguranță aceasta este o practică crudă și nemiloasă, nu numai mărinind necazul oamenilor, învățându-i să creadă că iubiții lor morți trec prin suferințe oribile într-un loc imaginar numit „purgatoriu”, ci și prin faptul că îi fac să se simtă obligați să dea bani câștigați cu greu la preoți și la religioși, pentru a-și scoate morții din ‘suferința purgatorului’.

Stațiile de radio transmit frecvent programe ce îndreaptă atenția spre diferitele excrocherii sau înșelătorii care sunt acum pretinse oamenilor, prin care sunt colectate sume mari de bani de la oamenii creduli. Departamentele oficiilor poștale din diferite țări emit ordine ce interzic întrebuințarea poștei pentru a întreprinde anumite excrocherii, și asta pe bună dreptate. De ani de zile, guvernul Statelor Unite are o succesiune de romano-catolici ca diriginți generali de poștă, care conduc departamentul oficiului poștal și despre aceștia nu poate fi nici o îndoială că sunt agenți și reprezentanți ai Vaticanului. Dar până în prezent a auzit cineva vreodată despre acest religios în funcție care să emită un decret de interzicere a întrebuințării poștei Statelor Unite pentru a întreprinde excrocheria de colectare a banilor de la romano-catolici, sub pretextul că aceasta este spre folosul morților? În ce privește această excrocherie despre „purgatoriu”, care profită de cei creduli, ținuți în ignoranță cu privire la ce învață Sfintele Scripturi și împiedicați de escroci să cunoască adevărul sfânt și apoi sunt jefuiți de bani de ordinul milioanei, cei din departamentul oficiului poștal își împreună cu evlavie mâinile și zic: ‘Acesta face o lucrare bună’. Dar crede vreo persoană sănătoasă la minte și sinceră că un sistem religios care întreprinde o astfel de excrocherie ar putea fi în același timp reprezentantul lui Dumnezeu și al lui Cristos pe pământul nostru?

„ALE CĂROR PĂCATE LE VEȚI IERTA”,

le vor fi iertate; și ale căror păcate le veți ține, vor fi ținute” (Ioan 20:23, *Douay*). Pe baza acestor cuvinte ale lui Isus către apostolii Lui, sistemul religios romano-catolic susține că preoții lor au moștenit puterea de a ierta păcate. Credula populație catolică crede că preotul posedă o asemenea putere de la Dumnezeu și, crezând astfel, ei merg la preot la intervale regulate și le dau posibilitatea să scoată de la ei secrete, mărturisindu-și păcatele în speranța de a primi iertare sau eliberare de păcate. Cel care comite cea mai îngrozitoare crimă poate face acest lucru și apoi poate pleca și comite o altă crimă asemănătoare. Oamenii, care cred că domnitorul politico-religios din Cetatea Vatican și preoții au putere să ierte păcate, acceptă și practică această religie pentru a-și ușura conștiința și pentru a și-o căli pentru altă crimă. Mai sus menționata publicație *Credința părinților noștri* spune la pagina 333: „Puterea de a ierta n-a fost limitată la apostoli, ci s-a extins la urmașii lor în slujbă în toate timpurile și locurile. Iertarea păcatului trebuia să continue cât timp păcatul în lume; și vai, întrucât păcatul va fi în lume totdeauna, tot la fel remediul pentru păcat se va găsi totdeauna în Biserică. Medicina va co-exista cu boala”. Cu toate acestea, Isus a zis: „Ce este mai ușor: să-i spui celui bolnav de paralizie: Păcatele îți sunt iertate, sau să zici: Ridică-te, ia-ți patul și umblă? Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcate (El îi zice celui bolnav de paralizie), îți zic: Ridică-te, ia-ți patul și du-te acasă” (Marcu 2:9-11, *Douay*). Dar unde a dovedit vreodată vreun preot romano-catolic că el poate ierta păcate în realitate, vindecând instantaneu de boală fizică persoana a cărui păcate el a pretins că le-a iertat? Ei n-au adus niciodată o astfel de dovadă, deși Isus a zis că ambele lucruri sunt la fel de ușor de îndeplinit.

Sistemul religios romano-catolic a pretins a îndeplini acest mare act de iertare a păcatelor în schimbul unei recompense de bani, și încă face acest lucru. *Credința părinților noștri* spune mai departe: „Nici Papa nu și-a depășit puterile legale promițând donatorilor evlavioși favoruri spirituale în schimbul donațiilor lor. Căci dacă păcatele noastre pot fi răscumpărate prin milostenii pentru cei săraci, așa cum ne spun Scripturile, de ce nu tot așa de bine și prin daruri pentru cauza dreaptă a religiei?” (pagina 370) „Și având putere să ierte obstacolul mai mare, care este păcatul, Biserica are

putere să îndepărteze și obstacolul mai mic, care este pedeapsa temporară din cauza lui” – pagina 365.

Fiecare persoană familiară cu istoria papală are nevoie aici doar să i se amintească faptul că un anume John Tetzl, preot dominican, a devenit faimos în Germania și alte părți din Europa din pricina faptului că vindea indulgențe pe sume mari de bani, în felul acesta cumpărătorul fiind autorizat să comită orice fel de infracțiuni fără pedeapsă. Pentru a-i convinge pe oameni să cumpere produsele lui spirituale, el le spunea că ‘imediat ce banii lor zornăiau pe fundul cutiei, sufletele prietenilor lor decedați părăseau numaidecât purgatoriul și se urcau în cer’. Această excocherie continuă de atâta timp, încât chiar preoții sunt încredințați că este dreptul lor moștenit să primească donații de bani de la bogați și săraci, sub pretextul că preoții au putere să acorde iertare.

Această excocherie practică de Ierarhie a adus milioane de dolari, franci, mărci, lire, etc. în vistieria Vaticanului. În special politicienii sunt făcuți să creadă că ei trebuie să-și facă partea, contribuind cu generozitate la fondurile catolice, mai ales acolo unde sunt în discuție voturile catolicilor în timpul alegerilor electorale. Nu este surprinzător că mulți din oficialii elementului conducător și gigantii comerțului din Marea Britanie și America sunt adepți ai religiei Vaticanului și că aceștia plătesc sume mari de bani sub forma primelor de asigurare pentru daune din pricina nelegiurii lor intenționate. În felul acesta, se vede că excocheria se amplifică și că Ierarhia romano-catolică nu are concurenți reali care să o egaleze în domeniul excocheriilor. Dacă Scripturile arată că preoții și clerul acestui sistem nu au putere reală să ierte păcate, atunci calea lor de acțiune nu este nimic altceva decât un plan subtil de a șterpeți bani din buzunarele altora, de a aduce batjocură pe numele Atotputernicului Dumnezeu și de a dezonora pe Cristosul Lui.

Scripturile arată că numai Dumnezeu, prin meritul lui Isus Cristos, poate ierta păcate. Dacă un om nu crede în Domnul Isus Cristos și că sângele Lui vărsat este baza pentru iertarea păcatelor, atunci Dumnezeu nu-i va asculta rugăciunea sau nu-l va ierta, ci peste această persoană va continua să rămână mânia divină. Așa este arătat clar la Ioan 3:36. De asemenea, la 1Ioan 1:7 este scris: „Sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curăță de tot păcatul”. Evrei 9:22 zice: „Fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate”. Arătând că este necesar sângele lui Isus, Coloseni 1:14 zice: „În care avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor”. Cu adevărat, Isus a conferit apostolilor Lui credincioși autoritate specifică cu privire la iertarea păcatelor, așa cum este arătat prin aceste cuvinte: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ținea, vor fi ținute”. Totuși, această autoritate s-a limitat la acei apostoli credincioși și nu se aplică la nimeni altcineva, înainte sau după ei. La 1Ioan 1:9 și 2:1, 2 apostolul Ioan nu cere nimănui să-și mărturisească păcatele înaintea lui, ci zice că Dumnezeu este credincios să ierte.

Nu este de mirare că Ierarhia romano-catolică sfătuiește populația catolică să nu ia prea în serios citirea Bibliei, ci să ia de bun ce zice „biserica”. Atunci când oamenii sinceri și cinstiți vor cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, ei vor pleca din sistemul catolic; escrocii știu lucrul acesta și se păzesc disperați să nu le fie demascată și desființată escrocheria. Afirmația că oamenii Ierarhiei romano-catolice sunt urmași ai apostolilor și că succedă puterea apostolică de a ierta păcate este extrem de hulitoare și este o altă parte a planului lor de a câștiga bani și putere. Cu siguranță, această escrocherie n-ar putea fi dusă mai departe față de oamenii cu bun simț și raționali, dacă aceștia ar fi informați mai întâi despre Sfintele Scripturi și ar crede în Dumnezeu și în Isus Cristos, în adevăr. Aceasta este dovada concludivă și suplimentară că sistemul religios romano-catolic nu este „biserica lui Dumnezeu”, ci că acesta este un sistem al religiei Diavolului, întreprins spre batjocura sfântului nume al lui Dumnezeu.

Iehova Își găsește plăcerea în cei care se tem de El, în cei care speră în bunătatea Lui iubitoare. Laudă pe Iehova, o, Ierusalime; laudă pe Dumnezeul tău, o, Sioane!” – Psalmii 147:11,12, A.S.V.

IOIACHIM SĂVÂRȘEȘTE FAPTE ÎNFIORĂTOARE

Ioiachim, împăratul lui Iuda în vârstă de 25 de ani, ascultă cu răceală raportul oficial care îi este dat despre colectarea aurului și argintului pentru a plăti tributul faraonului Neco, care l-a așezat pe tron în anul 628 î.C. în locul fratelui său vitreg Ioahaz, pe care l-a dus captiv în Egipt (1Cron. 3:15; 2Regi 23:31-37; 2Cron. 36:4, 5; Ier. 22:11, 12). Cu un îndemn de a arăta o mai mare eficiență în procesul de colectare, el concediază oficialii care au adus raportul.

După ce aceștia pleacă, el este neliniștit datorită propovăduirii continue a profetului Ieremia. Cu neplăcere își aduce aminte de mulțumirea tatălui său Iosia atunci când Ieremia a început să profetească. Ioiachim avea doar 6 ani atunci, dar aprobarea energică și acțiunea viguroasă a tatălui său în armonie cu predicarea aceluia profet, a lăsat o impresie destul de adâncă în memoria sa, astfel încât să-și poată aduce aminte cu ușurință. Chiar înainte de a deveni împărat, Ioiachim a devenit tot mai dezgustat de activitatea de propovăduire a lui Ieremia și de cursul regesului său tată. Tânărul prinț a decis că tatăl său nu a avut starea de spirit a poporului.

Îndată ce a devenit împărat, Ioiachim a căzut în tendința populară de închinare. De asemenea, l-au atras planurile pentru un nou și luxos palat. Dar Ieremia a continuat propovăduirea împotriva Ierusalimului și Iuda era nemulțumit de el (Ier. 1:3). Ca și cum nu ar fi fost de ajuns, s-a ridicat încă un profet, Habacuc. Și, pe deasupra, Urie s-a apucat să profetească în numele lui Iehova aceleași lucruri ca și Ieremia. Aceasta a fost prea mult pentru Ioiachim; el și-a folosit noile puteri de împărat și a comandat execuția lui Urie. Într-adevăr, Urie a scăpat de căpeteniile împăratului și a reușit să fugă spre sud, în Egipt. Dar Ioiachim zâmbește superior atunci când cugetă la istețimea sa de a fi trimis după acel profet în Egipt o unitate militară condusă de prințul Elnatan. Ar trebui acum să se fi întors cu el. Gândirea hainului împărat este întreruptă de înștiințarea că Elnatan s-a întors cu prada sa. Poruncește să îl aducă la el urgent. Se gândește în sinea lui: voi avea grijă ca de această dată să nu scape.

Elnatan îl duce legat pe Urie înaintea împăratului. Ioiachim își scoate sabia și îl ucide. Cu o privire plină de satisfacție, el șterge sângele de pe sabia sa și cu grijă o așează la loc, în timp ce cu răceală comandă ca trupul cald ce încă se zbate să fie aruncat într-o groapă comună. (Ier. 26:20-23).

Mai apoi, consilierii financiari ai lui Ioiachim îi spun despre cheltuielile regale, care depășesc veniturile provenite din impozite. El rezolvă repede această problemă, poruncind ca plata muncitorilor să fie oprită. Curând după aceea, el devine furios când este informat despre ultima profeție a lui Ieremia:

„Vai de cel ce își zidește casa cu nedreptate, și odăile cu nelegiuire; care pune pe aproapele său să lucreze degeaba, fără să-i dea plata; care zice: „Îmi voi zidi o casă mare, cu odăi spațioase”; și-i face ferestre multe, o căptușește cu cedru, și o vopsește în purpuriu!” „Te comporți tu ca un Împărat, de te întreci în cedrii? Nu mânca și bea tatăl tău, și totuși el făcea dreptate și judecată? Și era fericit! Judeca pricina săracului și a celui lipsit, și era fericit. Nu înseamnă lucrul acesta a Mă cunoaște? zice DOMNUL. Dar tu n-ai ochi și inimă decât ca să te dedai la lăcomie, ca să verși sânge nevinovat, și să practici asuprire și silnicie. De aceea, așa vorbește DOMNUL despre Ioachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda: "Nu-l vor plânge, zicând: "Ah, fratele meu! Ah, frăția sa!" Nici nu-l vor plânge, zicând: "Ah doamne! Ah, măria sa!" Ci va fi înmormântat ca un măgar, va fi târât și aruncat în afara porților Ierusalimului!" (Ier. 22:13-19, AAT). Ioiachim este furios și hotărăște să dea pe Ieremia pe mâna poporului pentru a fi executat la momentul oportun, punând la cale acest sfârșit ajutat de căpeteniile sale.

Trei ani mai târziu, Ioiachim în palatul său spațios de cedru cu camerele sale pictate, strălucitoare, este în continuare înclinat spre rău, punând la cale faptele sale înfiorătoare. Ieremia trăiește încă și propovăduiește, deranjându-l, dar până acum Ahicam, fiul lui Șafan a blocat fiecare atentat al lui Ioiachim împotriva vieții profetului. (Ier. 26:24). Momentan mintea lui Ioiachim este îndepărtată de la Ieremia, la vestea că faraonul Neco mășăluiește spre nord pe râul Eufrat la Carchemiș. Dar el este îndată înștiințat despre profet de unul din informatorii lui, care îi relatează profeția lui Ieremia adresată egiptenilor:

"Pregătiți scutul și pavăza, și mergeți la luptă; înhămați caii, și încălecați, călăreți; arătați-vă cu

coifurile voastre, lustruiți-vă sulilele, îmbrăcați-vă cu platoșa!... Ce văd? Le e frică, dau înapoi; vitejii lor sunt bătuiți; fug fără să se mai uite înapoi... Groaza se răspândește în toate părțile - zice Iehova. - Cel mai iute nu scapă prin fugă, cel mai viteaz nu poate scăpa! La miază-noapte, pe malurile Eufratului, se clatină și cad!" (Ier. 46:3-6). Ioiachim nu se simte bine, dar se abține să-l întrerupă, pentru că este curios să audă mai departe: „Suiți-vă, cai! Năpustiți-vă, care! Să iasă vitejii, cei din Etiopia și din Put, care mânuiesc scutul, și cei din Lud, care mânuiesc și întind arcul! Această zi este a DOMNULUI, Dumnezeul oștirilor; este o zi de răzbunare, în care Se răzbună El pe vrăjmașii Săi. Sabia mănâncă, se satură, și se îmbată cu sângele lor. Căci DOMNUL, Dumnezeul oștirilor, are o jertfă în țara de la miază-noapte, pe malurile Eufratului. Suie-te în Galaad, și adu leac alinător, fecioară, fiica Egiptului! Degeaba întrebuințezi atâtea leacuri, căci nu este vindecare pentru tine!" (Ier. 46:9-11).

Ioiachim este furios pe Ieremia pentru că acesta profetește împotriva egiptenilor, pe care el îi consideră un ajutor puternic; dar nu mult timp după aceasta, el primește vești despre fuga Egiptului de la Carchemiș din calea Prințului Nebucadnețar. Apoi, află că Nebucadnețar și-a așezat tabăra la Pelusium, cel mai estic punct de la gura de vărsare a Nilului, un oraș comercial din Egipt, puternic fortificat. Ce ar fi dacă ar invadea Egiptul! Nesiguranța împăratului nu a durat mult; sosesc vești că Nebucadnețar a încheiat pe neașteptate un armistițiu cu Neco și a plecat în grabă, deoarece a primit un raport din Babilon că tatăl său, împăratul Nabopolassar, a murit. Ioiachim se simte din nou în siguranță, dar mulțumirea de sine este întreruptă de următoarea propovăduire către popor a lui Ieremia:

„Iehova a trimis la voi pe toți slujitorii Săi prorociei, i-a trimis dis-de-dimineată; și n-ați ascultat, n-ați plecat urechea să ascultați. Ei au zis: "Întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea și de la răutatea faptelor voastre, și veți rămâne în țara pe care v-am dat-o vouă și părinților voștri, din veșnicie în veșnicie; nu vă duceți după alți dumnezei, ca să le sluiți și să vă închinați înaintea lor, nu Mă mâniați prin lucrarea mâinilor voastre, și nu vă voi face nici un rău!" Dar nu M-ați ascultat, zice Iehova, ci M-ați mâniat prin lucrarea mâinilor voastre, spre nenorocirea voastră." De aceea, așa vorbește Iehova al oștirilor: "Pentru că n-ați ascultat cuvintele Mele, iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la miazănoapte, zice Iehova; și voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur, ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături veșnice... Toată țara aceasta va fi o paragină, un pustiu, și neamurile acestea vor fi supuse împăratului Babilonului timp de șaptezeci de ani." (Ier. 25:4-11).

Anul următor (624 î.C.), în toiu iernii, în timpul postului care a strâns laolaltă pe toți locuitorii din Ierusalim și Iuda, pe când Ioiachim ședea în apartamentul său de iarnă încălzindu-se lângă un foc de cărbuni aprinși, căpeteniile lui i-au cerut o audiență. După ce le-a permis să vină în prezența lui, ei l-au înștiințat că Baruc, secretarul lui Ieremia, le-a citit cu glas tare un sul al profeției lui Ieremia. După ce au spus tot împăratului, „a trimis pe Iehudi să aducă sulul; când l-a adus din camera scribului Elișama, Iehudi l-a citit în auzul împăratului și al tuturor prinților care stăteau în jurul împăratului ... După ce Iehudi citea trei sau patru coloane, împăratul le tăia cu briceagul său, și le arunca în jăromaticul de cărbuni, până ce întregul sul a fost ars de tot." (Ieremia 36:8-23, AAT, ediția 1927). Împăratul n-a simțit nici un fel de teamă, alarmare sau pocăință la auzul citirii cuvintelor lui Iehova; doar puțină indignare la stăruințele lui Elnatan, Delaia și Ghemaria de a nu arde sulul. Mai mult decât oricând, el căuta să scape de Ieremia! Când ultima coloană a profeției ardea în flăcări, Ioiachim, amintindu-și eșecul său de-a lungul ultimilor cinci ani de a-l ucide pe Ieremia, și-a descărcat ranchiuna poruncind la trei din prinții săi să aresteze pe Baruc. (Ier. 36:24-26).

Cu toate că Ioiachim a continuat să săvârșească fapte îngrozitoare, el nu a izbutit niciodată să se descotorosească de Ieremia și Baruc (2Cron. 36:8). Cuvintele lui Iehova, pe care Ieremia le-a rostit împotriva lui, au devenit realitate. Nebucadnețar, împăratul Babilonului l-a făcut tributar în al 9-lea an al său de domnie (620 î.C.). După 3 ani, Ioiachim s-a răscolat împotriva Babilonului, și împărăția sa a fost invadată de cetele haldeilor, sirienilor, moabiților și amoniților (2Regi 24:1, 2). În cele din urmă, Nebucadnețar a intrat în Ierusalim și a prins pe

Ioiachim, l-a pus în lanțuri să-l ducă în Babilon (2Cronici 36:5,6), dar s-a răzgândit și l-a omorât, apoi a luat cadavrul „l-a târât și l-a aruncat în afara porților Ierusalimului”. El a fost înmormântat ca un măgar, în conformitate cu profeția lui Iehova rostită de către Ieremia (Ier. 22:19 AAT).

Așa cum Ioiachim a stors poporul de bani și a săvârșit fapte groaznice împotriva Lui Iehova Dumnezeu și a reprezentanților Săi care l-au pronunțat judecățile împotriva lui, tot așa acum, elementele conducătoare ale acestei lumi rele practică jecmănirea și caută să-i elimine pe martorii lui Iehova care declară judecățile lui Dumnezeu împotriva ei. Astfel de oameni din poziții înalte, care merg în direcția lor neascultătoare și în săvârșirea de fapte înfiorătoare, vor cunoaște o soartă înjositoare ca și cea a lui Ioiachim.

EXPERIENȚE DE TEREN

CÂTEVA „ALTE OI” ALE DOMNULUI DIN INDIA

Un martor al lui Iehova raportează o experiență pe care a avut-o în Kolar, India de sud, în legătură cu strângerea „altor oi” ale Domnului.

Într-o zi, mă aflam în casa unui doctor, care este servul grupei locale a martorilor lui Iehova, și a intrat un anglo-indian, în vârstă de aproape douăzeci și șase de ani, pentru tratament; avea o durere de cap groaznică. Am stat de vorbă cu el și i-am zis că doctorul îi putea oferi numai un remediu temporar pentru boala lui, însă noi cunoșteam ceva mult mai minunat decât tot ce descoperise medicina până atunci și aceasta îi aducea un ajutor permanent. El a ciulit imediat urechile și ne-a cerut să-i explicăm. Am mers mai departe și i-am pus o bună mărturie, apoi i-am îndreptat atenția spre Împărăție, care va aduce alinare permanentă. El s-a înviorat așa de mult, încât a dorit să cunoască mai multe despre Împărăție; niciodată înainte nu mai auzise așa ceva, deoarece era catolic. Așa că i-am prezentat cărțile și el a luat „*Împărăția este aproape*”, „*Adevărul vă va face liberi*”, „*Echipat pentru orice lucrare bună*” și o Biblie, carte ce i-a fost oferită pentru prima dată în viață. El s-a dus acasă și a început să citească aceste cărți. Câteva zile mai târziu, el s-a întors cu niște cărți romano-catolice de rugăciuni în mână. El a zis că acum, că primise adevărul (deoarece comparase învățăturile bisericii lui și cele din literatura Societății cu Biblia și constatase că Societatea avea dreptate), el s-a descotorosit de toate aceste vechituri catolice. Apoi, el a pus multe întrebări interesante și inteligente, la care i-am răspuns din Biblie. Atunci, el m-a invitat acasă la el ziua următoare, la ora 9 a.m. Când am ajuns acolo, el era îmbrăcat frumos și a zis: ‘Ei bine, îmi dau seama că doar să ai cunoștință nu este tot ce contează. Și aceasta nu înseamnă sfârșitul chestiunii. Dar realizez că există o lucrare ce trebuie făcută. Așa că vino, în dimineața aceasta o să ies cu tine în lucrare și vom începe să lucrăm casele din împrejurimi’. El a început curând să priceapă cum stau lucrurile și în fiecare zi pune mărturie, iar toți prietenii lui sunt surprinși. I-am spus de congresul de circuit din Madras și el, împreună cu soția și cumnatul său, vin împreună.

Ziua următoare am primit o scrisoare de la el în care spunea că aveau un studiu acasă la el, când a intrat preotul fără să bată la ușă. El spunea în scrisoarea sa: ‘Nici nu l-am băgat în seamă pe cel înaintea căruia ne închinăm practic până atunci, ci am mers mai departe cu studiul nostru, așa ca el să audă’. Rezultatul a fost că preotul s-a mâniat și a ieșit furios. Ei aveau adevărul în sfârșit și nu le mai era frică de el. Preotul nu s-a mai arătat niciodată la față și cuplul se bucură să creadă că sunt liberi de lanțurile religiei. Domnul Își strânge ‘alte oi’ ale Sale prin adevăr.

Iehova este drept, El iubește dreptatea; cei dreپți Îi vor vedea fața – Psalmii 11:7, A.S.V.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

VOL. LXX

15 MARTIE 1949

Nr. 6

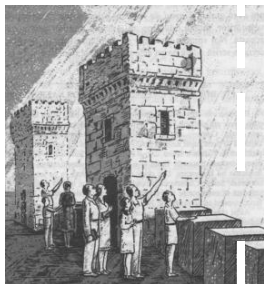
Cuprins:

SARCINI PURTATE DE CEI LIBERI ȘI TARI	- Pag. 3
PURTAȚI-VĂ PROPRIA SARCINĂ	- Pag. 12
FALSA PRETENȚIE PENTRU CHEILE ÎMPĂRĂȚIEI	- Pag. 14
HABACUC PRIMEȘTE CUNOȘȚINȚA PE CARE O DOREȘTE	- Pag. 18
CLASA A DOUĂSPREZECEA DE LA GILEAD POTOLEȘTE LIPSA DE HRANĂ	- Pag. 20

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucușori să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

15 Martie 1949

Nr. 6

Sarcini purtate de cei liberi și tari

„Noi, cei care suntem tari, trebuie să purtăm sarcinile celor slabi și ale noastre. Nu trebuie să ne plăcem nouă înșine” – Rom. 15:1, *Moffatt*.

Iehova Dumnezeu a purtat de bună voie toate sarcinile pe care omenirea, slăbită de imperfecțiune și păcat, I le-a adus. Cel mai puternic dintre cei puternici poate să le poarte, dar aceasta a însemnat ca El să exercite o răbdare de neegalat, o milă incomparabilă și o îndurare minunată pentru tot felul de acuzații false, batjocuri și rușini, necesitând din partea Lui cel mai mare autocontrol. Toate aceste sarcini, pe care nu El le-a creat, le-a purtat de bună voie din iubire, anume pentru binele etern al creaturilor Sale umane. Despre Fiul Său, Mesia, pe care Iehova Dumnezeu a promis că îl va trimite ca Eliberator al omenirii, a fost prezis că nu-și va plăcea Lui însuși, ci va prelua sarcina și o va împărți cu Dumnezeu, Tatăl Său. Fără a dori să mai adauge la sarcina ocării, ci vrând să se împărtășească în purtarea acesteia, despre Mesia s-a prezis că va spune: „Să nu fie făcuți de rușine, prin Mine, cei care Te așteaptă pe Tine, Doamne, Iehova al oștirilor, să nu fie batjocoriți prin Mine cei care Te caută pe Tine, o, Dumnezeu al Israelului. Căci pentru Tine suport ocară, rușinea mi-a acoperit fața. Am devenit un străin pentru frații Mei, sunt străin pentru copiii mamei Mele. Căci zelul pentru casa Ta mă preocupă, iar ocările celor care Te ocărăsc pe Tine cad asupra Mea” (Ps. 69:6-9, *A.S.V.*). Purtând astfel sarcina ocării Mesia Îl imita pe Iehova Dumnezeu.

² Purtând astfel o sarcină neplăcută, din dragoste pentru Dumnezeu, Mesia este pentru noi un exemplu minunat în aceste timpuri când egoismul este extrem pe pământ și oamenii puternici îi dau la o parte pe cei slabi, și cei care caută plăcere încearcă mai degrabă să mute sarcina asupra altora decât să se rețină și să își îndeplinească propriile obligații. Scriitorul inspirat indică exemplul iubitor al lui Mesia și îl aplică, în mod practic, spunând: „Noi, cei care suntem tari, trebuie să purtăm sarcinile celor slabi și ale noastre. Nu trebuie să ne plăcem nouă înșine; fiecare dintre noi trebuie să placă aproapelui său, făcându-i bine, întărindu-i credința. Cristos, cu siguranță, nu și-a plăcut lui însuși, ci, după cum este scris: *Ocările celor care Te ocărăsc pe Tine cad asupra Mea*. – Toate aceste cuvinte au fost scrise din vechime pentru instruirea noastră” – Rom. 15:1-4, *Moffatt*.

³ Puținii așa numiți creștini dau o reală dovadă de tărie asemenea lui Cristos, prin faptul că nu își plac lor înșiși, ci se împărtășesc, de bună voie, în ocările care cad asupra lui Iehova Dumnezeu. Chiar și în creștinătate, marele Creator este batjocorit de clerul religios, de parcă El ar fi responsabil pentru starea în care se găsește această lume în 1949. Înrașiți de continuarea nenorocirii națiunilor, fără răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile ipocrite ale clerului, pentru alinare, mulți oameni Îl batjocoresc pentru faptul că nu poate scăpa omenirea de sarcinile ei apăsătoare. De aceea, foarte mulți oameni își întorc fața de la El, ca și cum nu ar fi vrednic de închinare. Ei cred că trebuie să se elibereze singuri. Se consultă cu clerul, și nu cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru informație și îndrumare, și nu se încred în El, așteptându-L să-și împlinească scopul. Ei își pun încrederea în creaturi umane imperfecte, muribunde, și astfel urmează planuri și programe umane de eliberare. Prin acest lucru doar își prelungesc sarcinile sau și le creează și rămân, în mod orbește, în robia marelui asupritor al omenirii, Satan Diavolul și a favoriților săi demonici și umani. În consecință, batjocorirea lui Dumnezeu de cei care se află în robie se intensifică.

⁴ Dar nu mai există astăzi oameni liberi pe pământ? Ba da, există. Ei sunt o minoritate. Fiind liberi, nu au spiritul slugarnic al acestei lumi, care se află în robie. Deși sunt înconjurați de lume cu sarcinile ei ce înrobesc, nu au parte de întunericul ei mental, atitudinile ei servile și înclinațiile ei egoiste. Ei au rupt legăturile de servitute față de „dumnezeul acestei lumi”, Satan Diavolul, și Îl

urmează și imită pe Mesia, Fiul lui Dumnezeu, care spune: „Oricine comite păcat este sclav. Sclavul nu rămâne pentru totdeauna în casă; fiul casei da. Așadar, dacă Fiul vă face liberi, veți fi într-adevăr liberi” (Ioan 8:34-36, *Moffatt*). El a murit ca martir pe un stâlp de tortură, din devotament față de cauza libertății. Tatăl Său ceresc, Iehova Dumnezeu, a acceptat jertfa Sa prețioasă ca preț pentru eliberarea tuturor acelor care Îl acceptă ca Fiul lui Dumnezeu și care, în consecință, cred în puterea de eliberare a jertfei Sale. Nu există nici o altă cale pentru a obține libertate decât prin acest Fiul al lui Dumnezeu.

⁵ Izraeliții din vechime au încercat să își câștige libertatea și viața veșnică respectând legea care le-a fost dată prin Moise. Ascultând acea lege, au circumcis toți bărbații. Dar semnul acela al circumciziei nu era un semn de libertate. Acesta arăta că erau supuși legii lui Dumnezeu prin Moise, iar acea lege îi condamna ca păcătoși și se aflau sub un blestem, mai degrabă decât să fie liberi de păcat. Nu circumcizia, ci credința în Isus Cristos, ca Mesia care s-a jertfit, este cea care îi face acum liberi pe oameni – Gal. 3:10-13.

Libertate nu permisiune

⁶ Libertatea pe care Iehova Dumnezeu o acordă prin Isus Cristos nu trebuie considerată ca o permisiune de a ne deda la „faptele cărnii”. În țările așa numite *democratice* există libertate, dar împreună cu ea există și permisiunea pentru tot felul de „fapte egoiste ale cărnii”. O persoană nu este pedepsită de lege pentru că se dedă la aceste fapte. Ea poate să se certe, să invidieze, să urască, să hulească pe Dumnezeu, să practice magia sau demonismul, să se angajeze în întreceri politice cu împrăscare de noroi, să-și înșele aproapele, din punct de vedere comercial, etc., și totuși să se considere că este dreptul său și că își exercită deplina măsură de libertate. Dar în domeniul creștin dedarea la aceste practici egoiste ale cărnii reprezintă un abuz de libertate. Ele sunt absolut împotriva spiritului lui Dumnezeu. Creștinul este liber, dar liber să-L iubească pe Dumnezeu cu toată mintea, inima, sufletul și puterea sa și să își iubească aproapele ca pe sine. Această iubire este adevăratul scop al libertății. Această iubire este singura expresie sigură a libertății. Acest lucru îl arată apostolul Pavel, când spune: „Pentru libertate ne-a făcut Cristos liberi. Prin urmare, rămâneți neclintii și nu vă vârați iar în jugul robiei. Căci voi, fraților, ați fost chemați pentru libertate, însă nu vă folosiți libertatea ca ocazie pentru carne, ci slujiți-vă unii altora din dragoste. Pentru că întreaga lege [a lui Moise] se împlinește într-o singură frază, exact în aceasta: Să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși. Dar dacă vă mușcați și vă devorați unii pe alții, aveți grijă să nu vă nimiciți unii pe alții” (Gal. 5:1, 13-15, *A.S.V.*). Dragostea acționează ca o piedică în calea abuzului de libertate. Ea servește ca și călăuză sigură pentru libertatea de acțiune.

⁷ Această libertate cu dragoste este ceea ce face diferența între adevărata organizație creștină și așa numita „creștinătate” și „lumea democratică”. Lumea democratică se laudă cu libertatea sa, dar îl iubește foarte puțin pe Dumnezeu, pe Cristos și omenirea în general. Întreaga sa structură este clădită pe egoism, iar faptul că îl numește „egoism fără prejudecăți” nu îmbunătățește situația. În ceea ce privește clerul religios, în timpul campaniilor și alegerilor politice, aceștia își îndeamnă enoriașii să ia parte și să se implice în toate certurile, ciorovăielile, calomniile și ambițioasele rivalități politice, lucruri care duc la dezbinarea lumii. Mai rău decât atât, în timp de război ei binecuvântează armatele naționale echipate cu arme literale, și deși unii sunt de o parte, iar alții de cealaltă parte, se roagă aceluiași Dumnezeu din cer să-i ajute pe „creștini” să rănească, să muteleze și să ucidă alți „creștini”, pentru a-i cuceri și astfel să mențină guvernele egoiste politice din această lume. Ce le pasă lor de avertismentul apostolului: „Dar dacă vă mușcați și vă mâncați între voi, aveți grijă să nu vă nimiciți unii pe alții”? (Gal. 5:15, *A.A.T.*). Atât în primul, cât și în al doilea război mondial, din creștinătate au fost implicate majoritatea națiunilor, care se loveau și se mușcau între ele și astfel au fost distruse cele mai multe vieți. Desigur, responsabil este clerul religios, care avea în față cuvintele apostolului și care este plătit să învețe, să predice și să trăiască acest Cuvânt al lui Dumnezeu. Dar, atâta timp cât au aprobarea guvernelor politice din această lume, ce le pasă?

⁸ Totuși adevărata organizație a creștinilor consacrați vor pune la inimă avertismentul apostolului. Nimeni din oricare grupă a adevăraților creștini nu va încerca să profite de libertatea sa

creștină pentru a răni pe altcineva din grupă. Dacă ne iubim ca frații, atunci nu ne vom folosi libertatea ca oportunitate de a satisface carnea egoistă, fără a lua în seamă drepturile și interesele eterne ale fraților noștri. Dragostea noastră ne va determina să devenim sclavii celorlalți, într-un sens spiritual. Libertatea noastră ne permite să facem acest lucru, și așa vom face, de bună voie, ca frații noștri să rămână în favoarea lui Dumnezeu, să Îl poată servi în mod acceptabil și să poată câștiga viața veșnică în lumea nouă. Putem fi liberi de legea mozaică, deoarece Dumnezeu a răstignit acea lege pe stâlpul pe care a murit Fiul Său, Isus Cristos, dar încă suntem obligați față de legea regală a iubirii (Col. 2:13, 14 și 3:14, 19). Dacă păstrăm această lege a iubirii, atunci nu trebuie să ne mai facem probleme în legătură cu legea mozaică. Iubirea noastră ne va împiedica să facem lucrurile pe care legea mozaică le interzice. În ceea ce privește aproapele, nimeni nu ne este mai aproape de noi decât frații noștri din cadrul organizației teocratice a lui Iehova și dacă îi iubim cu sinceritate, vom face, în realitate, tot ceea ce le cerea legea mozaică izraeliților să facă pentru aproapele lor. Dacă ne iubim aproapele pe care îl vedem, Îl vom iubi și pe Dumnezeul nostru pe care nu-L vedem.

⁹ Cât de ușor este pentru o grupă de creștini să permită ca vreun lucru egoist să îi dezbine și să-i facă să se muște și să se lovească unii pe alții, fără să bage de seamă pericolul de a se devora și nimici unii pe alții, în cele din urmă! E nevoie doar de o ambiție secretă de a străluci, sau de a avea putere, de gelozie pe popularitatea altuia, de invidie pe poziția și autoritatea superioare ale altuia, de un rău imaginat pe care doar o minte introvertită îl poate cultiva și amplifica. Urmează acțiuni lipsite de afecțiune unii față de alții. Ne vom evita unii pe alții, vom simți dușmănie, ne vom deda la calomnieri și împrășcarea cu remarci rele unii asupra altora, și vom isca rivalități și spiritul de competiție. Aceasta va duce la dezbinări, la dispute publice, găsirea de vină, critici și ceartă. Grupa se împarte pe chestiuni personale, care ar trebui rezolvate în particular, într-un mod calm și creștin, conform instrucțiunilor lui Isus. Astfel tulburați, membrii grupei permit să se bage în această chestiune personală a egoismului încât își îndepărtează mintea de la serviciul unit al lui Dumnezeu. Lucrul care i-a despărțit devine o obsesie pentru ei. Pur și simplu nu își pot lua gândul de la el. Acesta le amărăște starea sufletească, le strică și le denaturează fiecare gând, le tulbură calmul individual și pacea grupei. Continuând așa, acești tovarăși creștini își fac unii altora din ce în ce mai mult rău spiritual, în timp ce Diavolul se bucură. Aveți grijă! Ei lucrează spre distrugerea spirituală, unii față de alții. Asemănarea cu Dumnezeu începe să dispară. Asemănarea cu Cristos începe să se estompeze. În cele din urmă, cei care au fost cândva creștini nu vor fi diferiți de lumeștii oameni egoiști în cugetele, acțiunile și metodele lor.

¹⁰ Pe de altă parte, dacă ne iubim unii pe alții, dacă prin iubire căutăm să fim sclavii fraților noștri, atunci nu vom încerca să ne facem stăpâni egoiști sau superiori lor. Ca ființe libere, vom prelua sarcina cu iubire și de bună voie, pentru a fi în serviciul fraților noștri. Cu adevărat, șeful cel mare nu este cel mai important membru al unei grupe de creștini, ci acela care slujește cel mai mult. Regula ce trebuie să ne-o amintim oriunde, în adunările noastre creștine, în casele misionare, și în oricare alte instituții, este că cel care servește cel mai mult este cel mai important, pentru a duce mai departe, în unitate, proclamarea împărăției lui Dumnezeu, astăzi.

Spirit versus carne

¹¹ În timp ce oamenii din lume se luptă între ei pe plan social, comercial, politic, militar și religios, astfel încât se distrug, adevărații creștini nu se luptă cu semenii lor, dar duc o luptă continuă în interiorul lor. Tot ce au oamenii din lume pentru a-i călăuzi privitor la comportament este un sentiment de decență, de auto-respect, standarde morale diferite ale acestei lumi și o frică de pedeapsă pentru încălcarea legii țării. Creștinul are Cuvântul lui Dumnezeu ca și călăuză pentru un comportament corect. Ca forță pentru dreptate, el are în sine spiritul sau energia nevăzută a lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu și forța Sa activă, acestea îl mișcă pe creștin, și amândouă sunt împotriva poftelor egoiste ale trupului nostru. Pasiunile cărnii decăzute sunt puternice. Nimeni de pe pământ nu poate scăpa de ele. Ca rezultat, creștinul are în mâinile lui un conflict între înclinațiile pe care Cuvântul lui Dumnezeu și spiritul le cultivă în el și înclinațiile cărnii păcătoase.

¹² Ce este de făcut? Apostolul spune: „Vreau să spun, duceți o viață a spiritului; atunci nu veți satisface niciodată pasiunile cărnii. Pentru că pasiunea cărnii este împotriva spiritului, și pasiunea spiritului este împotriva cărnii – cele două sunt în contradicție, astfel că nu sunteți liberi să faceți ce vă place” (Gal. 5:16, 17, *Moffatt*). Nu suntem liberi să facem ce ne place? Cum așa? Adică întotdeauna vom avea carnea noastră păcătoasă, depravată în această lume și de aceea, uneori, facem lucruri cu care nu suntem de acord, iar lucrurile pe care dorim să le facem, nu reușim să le facem. Uneori acest lucru ne face destul de nefericiți. Nefiind nicicând liberi de carnea noastră imperfectă și de pasiunile ei, nu putem să facem niciodată totul așa cum ne-am dori. De aceea, pentru a ne păstra libertatea creștină, trebuie să luptăm pentru a permite spiritului lui Dumnezeu să dețină control asupra vieții noastre. Acel spirit acționează prin dragoste – Rom. 7:15-25.

¹³ Faptul că au avut cele Zece Porunci, nu i-a eliberat pe izraeliți să facă faptele egoiste și păcătoase ale cărnii. Legea lui Moise i-a condamnat, da, i-a blestemat ca păcătoși și le-a arătat clar că aveau nevoie să fie eliberați prin jertfa de răscumpărare a lui Mesia și prin spiritul lui Dumnezeu. Mai întâi, legea lui Moise a trebuit să fie pironită pe stâlpul de tortură al lui Isus Cristos, ca aranjament anulat și El a trebuit să fie înviat și să se înalțe la ceruri, la Dumnezeu, spre a pune în aplicare valoarea jertfei Sale, pentru eliberarea discipolilor Săi de condamnarea păcatului și a pedepsei acestuia, moartea. Apoi, mai întâi, spiritul lui Dumnezeu a fost revărsat asupra rămășiței iudeilor credincioși de la Ierusalim, în ziua de Rusalii, în împlinirea profeției din Ioel 2:28, 29. De aceea, când spiritul lui Dumnezeu a fost revărsat, acesta a venit peste cei ce erau liberi, liberi de legea lui Moise și de blestemul ei, liberi de păcat și de condamnarea acestuia și de robia față de lume.

¹⁴ Legea lui Moise a fost dată oamenilor care erau dispuși spre poftă și pasiuni păcătoase și egoiste, din pricina cărnii lor decăzute. Din acest motiv, Legea interzicea lucrurile în mod specific. Dar spiritul lui Dumnezeu lucrează pentru libertate de poftă fizice și pasiuni ale cărnii. Deoarece acesta a fost dat celor liberi, pentru a-i ajuta să rămână liberi, atunci este adevărat lucrul acesta, după cum spune apostolul: „Dacă sunteți sub influența spiritului, nu sunteți sub Lege. Faptele cărnii sunt destul de evidente, cum ar fi: viciul sexual, necurăția, senzualitatea, idolatria, magia, certurile, neînțelegerile, gelozia, toanele, rivalitatea, facțiunile, spiritul de competiție, invidia, crima, bețiile, desfrâul și altele asemenea. Vă spun dinainte, așa cum v-am mai spus deja, oamenii care se dedau la asemenea practici nu vor moșteni niciodată Împărăția lui Dumnezeu” – Gal. 5:18-21, *Moffatt*.

¹⁵ Aparții unei adunări creștine? Ești membru al unei case misionare sau al unui grup de pionieri cu timp integral, care locuiesc și lucrează împreună? Lucrezi cu o unitate organizată de vestitori ai împărăției lui Dumnezeu? Atunci, cu orice preț, trebuie să îndepărtați din mijlocul vostru și să împiedicați „faptele cărnii” menționate mai sus, dacă doriți să trăiți și să serviți împreună, acum, ca frați și dacă doriți să ajungeți la viață în lumea nouă, fie în împărăția cerească a lui Dumnezeu, fie în paradisul pământesc sub această împărăție. Nu există nici o scuză să fii ignorant cu privire la ce reprezintă aceste fapte ale cărnii și la efectul pe care îl au asupra unității noastre creștine și a maturității noastre spirituale spre viață veșnică. Nu ne putem permite să ne dedăm la ele, chiar dacă nu avem legea mozaică asupra noastră, să specificăm aceste lucrări ale cărnii și să le interzică. Dacă suntem consacrați lui Dumnezeu, nu mai suntem sclavii acestor lucruri, și nu mai trebuie să avem o înclinație benevolă spre ele. Avem spiritul lui Dumnezeu. Acest spirit nu învață, nu conduce și nu motivează un creștin spre nici una dintre aceste lucrări carnale ale egoismului. El lucrează în direcția opusă. Este mult mai puternic în viața noastră decât orice lege gravată pe table de piatră. Prin spiritul sau forța Sa activă, Dumnezeu scrie legea Sa în inima noastră, locul afecțiunii noastre, pentru a ne face să iubim legea Sa.

¹⁶ Cum vom arăta că ne aflăm sub influența spiritului lui Dumnezeu și că trăim prin el? Iată cum: Prin roadele sau rezultatele pe care spiritul le va produce în viața noastră. Aceasta va însemna roade de lucruri diametral opuse față de faptele păcătoase ale cărnii. Ascultați: „Dar roadele spiritului sunt: dragostea, bucuria, pacea, buna dispoziție, amabilitatea, generozitatea, fidelitatea, blândețea, auto-controlul – împotriva celor care practică astfel de lucruri nu există nici o lege”. Nu, cei care trăiesc prin spirit sunt liberi să producă cât de multe roade pot din aceste lucruri evlavioase. Nici măcar legea lui Moise nu interzicea aceste lucruri. Creștinii produc roadele spiritului, nu pentru

că se află sub legea lui Moise, care interzice faptele cărnii, ci pentru că Îl iubesc pe Dumnezeu și poporul Său și spiritul lui Dumnezeu este o forță activă pentru dreptate, în viața lor.

¹⁷ Pentru a anula legea mozaică, împreună cu blestemul ei, aceasta a fost ținută pe stâlpul pe care a fost pironit Isus Cristos. La rândul lor, acum, cei pe care El i-a cumpărat cu jertfa Sa de răscumpărare și care au spiritul lui Dumnezeu, își răstignesc carnea, în mod asemănător, pe un stâlp de tortură, ca să zicem așa. După ce face deosebirea între faptele cărnii și roadele spiritului, apostolul spune mai departe: „Aceia care-i aparțin lui Isus Cristos și-au răstignit carnea împreună cu sentimentele și pasiunile acesteia” (Gal. 5:22-24, *Moffatt*). Un trup de carne, legat sau pironit pe stâlp așa cum a fost Isus, cu siguranță nu va avea libertate de mișcare, nici măcar să își satisfacă strictul necesar, cum ar fi o înghițitură de apă sau o bucată de pâine. În afară de faptul că ar fi expus rușinii și disprețului public, acesta ar fi încredințat morții, condamnat ca un sclav umil pentru încălcarea legii. Să-l cităm pe apostol din aceeași scrisoare: „Cristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, devenind un blestem pentru noi; căci este scris: Blestemat este oricine care atârna pe un lemn” – Gal. 3:13, *A.S.V.*

¹⁸ Exact în felul acesta consideră creștinii faptele cărnii, ca lucruri blestemate, care trebuie încredințate morții. Așa că le țin sub control, într-o poziție asemenea unui criminal blestemat ținut pe un stâlp de execuție, astfel încât emoțiile, pasiunile și înclinațiile carnale să nu poată să se exprime și să devină stăpânii noștri. Noi ne considerăm ca morți față de aceste lucruri egoiste și păcătoase, și încercăm să le înăbușim în viața noastră. Așa cum este scris: „Omorâți acele membre care sunt pe pământ: viciul sexual, necurăția, apetitul, dorința rea și pofta (care este la fel de rea ca și idolatria), lucruri care aduc mânia lui Dumnezeu asupra fiilor neascultării” (Col. 3:5,6, *Moffatt*). Astfel, în loc să fim activi în aceste lucruri condamnate, ne folosim corpul, în mod activ, în serviciul lui Dumnezeu și permitem spiritului Său să fie influența ce ne controlează viața, pentru a ne mișca după Cuvântul Său scris. Nu putem servi deopotrivă și carnea păcătoasă și pe Isus Cristos, ca Domn. El nu a fost niciodată servul păcatului, ci a fost Învingător asupra acestuia. În ceea ce ne privește, păcatul pretinde moarte, dar Isus Cristos ne-a cumpărat cu jertfa Sa pentru viață. Noi îi aparținem. Și pentru că așa stau lucrurile, atunci trebuie să-L servim pe El, nu să servim cărnii noastre.

Să umblăm prin spirit

¹⁹ Spiritul lui Dumnezeu din noi nu ne reduce la simple creaturi mecanice, acționate de o putere din afară, contrar voinței noastre, și care nu necesită nici un efort și nici o decizie din partea noastră. Pentru a trăi prin spirit, trebuie să luăm o hotărâre pozitivă, pentru a produce ce sunt manifestările acestuia. Cuvântul lui Dumnezeu descrie modul în care se manifestă spiritul Său și care sunt roadele lui în viața noastră. Spiritul Său a inspirat scrierea acestui Cuvânt și dacă noi umblăm după acest Cuvânt și-l imităm pe Isus Cristos, prin care este revărsat spiritul, atunci umblăm după spirit, îndrumați de el. Apostolul spune: „Dacă trăim prin spirit, atunci să umblăm tot prin spirit. Să nu devenim îngâmfăți, provocându-ne unii pe alții și invidiindu-ne unii pe alții” (Gal. 5:25, 26, *A.S.V.*). Dacă am răstignit, în mod hotărât, carnea împreună cu pasiunile și poftele ei, pentru a împiedica și înăbuși aceste lucruri egoiste, atunci trebuie să trăim prin spirit. Aceasta înseamnă că nu trebuie să chefulim, să ne îmbătăm, să acționăm imoral și să ne comportăm așa cum se comportă lumea în general, să dăm frâu liber cărnii și înclinațiilor ei păcătoase. Nu; ci umblarea prin spirit înseamnă să producem lucrurile care arată o sălășluire a sfintei forțe active a lui Dumnezeu, anume: expresii ale iubirii, bucuriei, păcii, îndelungii răbdări, bunătății, amabilității, smereniei, credincioșiei, auto-controlului, lucruri pe care avem libertate perfectă să le facem.

²⁰ Dacă suntem creștini adevărați, atunci ne-am dăruit lui Dumnezeu în consacrare deplină, pentru a face voința Lui. Prin spiritul Său de peste profeții și apostolii Săi credincioși, El a inspirat scrierea Sfințelor Scripturi, și în armonie cu consacrarea noastră lui Dumnezeu, trebuie să-L imităm pe Fiul Său, Isus Cristos, și să spunem: „Iată că vin! În volumul cărții este scris despre mine. Îmi place să fac voința Ta, Dumnezeule meu! Da, legea Ta este în inima mea” (Ps. 40:7, 8; Evrei 10:7). Astfel, dacă dorim să umblăm prin spirit, atunci trebuie să fim călăuziți de ceea ce a cauzat ca

acesta să fie scris în acea carte sfântă, Biblia. Trebuie să permitem aceluiași spirit al lui Dumnezeu să ne deschidă mintea pentru a înțelege adevărurile cuprinse în Biblie și ceea ce clarifică El, pentru noi, prin organizația Sa teocratică. Acest spirit trebuie să ne călăuzească spre adunările tovarășilor creștini unde se studiază Cuvântul lui Dumnezeu și se discută și se stabilește serviciul Lui. Pentru a fi expliciti, acel spirit trebuie să ne călăuzească în cadrul studiilor *Turnului de veghere*; trebuie să ne ducă la adunările regulate de serviciu pentru instrucțiuni asupra modului în care să proclamăm mesajul Împărăției comunității în care trăim. Acel spirit trebuie să ne dea energie pentru a participa la școala teocratică de serviciu săptămânală, pentru a ne ajuta să ne îmbunătățim modul în care prezentăm adevărul celorlalți, după cum se oferă ocazia.

²¹ Pe măsură ce cititorii *Turnului de veghere* iau în considerare viața și activitatea martorilor credincioși ai lui Iehova, ei văd binecuvântarea cerului de peste acești creștini ascultători, care sunt atât de silitori și activi în lucrarea pe care Dumnezeu a poruncit-o pentru zilele noastre. Când citim *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din 1949 și examinăm relatările despre lucrarea lor în 96 de țări, suntem mișcați complet de înregistrarea despre fiecare țară, ce arată progresul lucrării de mărturie de acolo și expansiunea închinării curate a Dumnezeului cel viu și adevărat. Trebuie să spunem despre martorii Săi de acolo: „Spiritul lui Dumnezeu este peste acei frați.” Este adevărat. Dar același spirit poate să acționeze și asupra noastră. Acesta ne va ajuta să facem o lucrare la fel de măreață în teritoriul nostru, așa cum face pentru acei frați în teritoriile lor. Tot ce trebuie să facem este să ne supunem Celui Atotputernic, de bună voie și cu încredere, și să permitem spiritului Său să lucreze asupra noastră și prin noi, pe măsură ce ascultăm instrucțiunile din Cuvântul Său și îndrumările date nouă prin organizația Sa teocratică. Nu îi spuneți Atotputernicului Dumnezeu: „Cine? Eu? Păi, nu pot face acea lucrare”. Dar poți și tu, dacă Dumnezeu îți cere prin Cuvântul și organizația Sa văzută. El ne dăruiește harul Său suficient, de fiecare dată când avem nevoie; nu este nici o îndoială despre aceasta. De aceea, dacă privilegiile serviciului creștin vă vin în cale, acceptați-le.

²² Pentru a te ajuta, caută sprijinul organizației Sale văzute. Cooperează cu aceasta. Crede că forța activă a lui Dumnezeu, spiritul Său, va acționa asupra ta, întărindu-te, călăuzindu-te, activându-te pentru a-I împlini voința, la fel de mult cum lutul este modelat de olar. Olarul Divin te poate modela. Doar să te lași modelat și să ai dorința să-I permiți să facă acest lucru. Desigur, poți fi împotrivor, încăpățânat și Dumnezeu se poate răzgândi în privința ta și se poate descotorosi de tine, deoarece nu te dovedești a fi un vas bun pentru serviciu. Dar poți fi pe placul lui Dumnezeu, fiind călăuzit de spiritul Său și umblând după acesta, și astfel vei deveni un vas pentru un serviciul Său onorabil, pentru a fi folosit întotdeauna spre gloria Sa.

²³ În timp ce trebuie să căutăm să fim folosiți de Dumnezeu ca servii Lui ascultători, niciodată nu trebuie să fim mânați de dorința după laudă deșertă, devenind astfel îngâmfați. Nu trebuie să devenim excesiv de mândri de ceea ce facem, ce obținem sau de ceea ce realizăm, și să ne îngâmfăm și să încercăm să ne exagerăm importanța în ochii creaturilor semene. Această încercare de a fi mai presus de ceilalți, cu scopul de a câștiga laudă și admirație din partea oamenilor, este provocatoare. Dă naștere la competiții, fie între individuali, fie între grupe și unități creștine. Astfel, aceasta dă naștere la rivalități, întreceri, invidii și chiar alte emoții egoiste. „Să nu dorim gloria deșertă, provocându-ne unii pe alții”, spune apostolul. Adică, „Să nu ne provocăm unii pe alții în înfumurarea noastră” (Gal. 5:26, *A.A.T.*). Când îi provocăm pe ceilalți, datorită ambițiilor noastre de a stăpâni peste ei, acest lucru face ca tovarășii noștri creștini să fie adversarii noștri, și îi provocăm să se angajeze într-o luptă pe față, pentru a dovedi că suntem mai buni decât ei, suntem superiorii lor.

²⁴ Acesta este sensul termenului din lege *provocare*, pe care îl folosește apostolul aici, ca atunci când un concurent legal îi face o ofertă, sau îl provoacă pe adversar, pentru a determina luarea unei decizii sau pentru a o forța. Niciodată nu trebuie să forțăm mâna fratelui nostru creștin pentru a-l pune în dificultate și să ne dăm aere că suntem mai buni și astfel să putem râde de situația jenantă în care se află. Trebuie să evităm toate lucrurile care creează spirit de competiție, facțiuni și dezbinări interne, cu invidii, gelozii și competiții. Nu ne putem permite să fim dezbinați. Noi nu ne aflăm în organizația teocratică în calitate de membri independenți, fiecare pentru propriile interese,

indiferent de ale celorlalți. Noi nu încercăm să o luăm înaintea fraților noștri. Trebuie să fim bucuroși și nu invidioși pe binecuvântările pe care Dumnezeu le acordă altui individual. Dacă alți frați sunt calificați și arată abilitate de a vorbi în public, sau să învețe, ori să conducă studii din Biblie la Sălile Împărăției sau în case particulare, arătând excelență în aceste lucruri față de noi, trebuie să spunem: „Tată Ceresc, sunt recunoscător că acești frați sunt în mijlocul nostru, și vreau să învăț de la ei, deoarece cred că Tu i-ai trimis sau i-ai ridicat ca să ne ajute”.

²⁵ Astfel, când servul pentru frați, care vizitează și ajută grupele organizate din circuitul vostru, vine în casa sau în grupa ta, ferește-te să spui: „Aș fi vrut să am slujba sa. Voi face ceva să-l înlocuiesc. Voi începe o poveste despre el care nu este adevărată, și atunci Societatea Turnul de Veghere îl va da afară și, dacă vor face acest lucru, probabil că eu voi fi pus în acel loc vacant, în acea funcție”. Acest lucru înseamnă să ne invidiem unii pe alții, să ne provocăm unii pe alții, așa cum spune apostolul să nu facem. Nu ne vom deda la aceste lucruri dacă suntem conduși de spirit. Trebuie să împlinim legea care spune să ne iubim unii pe alții. Să realizăm că Dumnezeu îi pune pe membri în „trupul lui Cristos” și în organizația Sa de serviciu după cum Îi place. El aranjează toată această chestiune de sus în jos. Teocratic, noi trebuie să fim servii Săi voluntari.

Să ne purtăm sarcinile unii altora

²⁶ Dacă avem dușmănie, ne vom bucura de căderea altuia împotriva căruia avem pică. Dacă suntem geloși sau invidioși, vom constata o satisfacție lăuntrică când celălalt este luat pe nepregătite și comite o greșală sau face un pas greșit. Dar dacă suntem conduși de spirit, dacă avem însușirile spirituale de dragoste, răbdare, bunătate, amabilitate, credincioșie, blândețe, auto-control, atunci vom fi nerăbdători să-l îndreptăm pe fratele care greșește și să-l ajutăm din starea lui decăzută. „Fraților”, spune apostolul, „chiar dacă un om este plin de greșeli, voi care sunteți spirituali, restabiliți-l pe unul ca acesta cu spiritul blândeții, având grijă de voi, să nu fiți ispitiți” (Gal. 6:1, *A.S.V.*). Da, fratele a fost ispitit. Înainte ca el să fie conștient de acest lucru, a cedat ispitei, fără să se gândească, în mod potrivit, ce însemna că el face lucrul acesta. Acum îi pare rău. Ei bine, toți suntem supuși ispitei, și n-ar trebui să acționăm ca și cum n-am putea cădea niciodată. „Cel care crede că stă în picioare, să aibă grijă să nu cadă” – 1Cor. 10:12.

²⁷ Astfel, aceia care produc roadele spiritului, pot exercita blândețe. Ei iau în calcul propria slăbiciune a cărnii și faptul că pot cădea și să ajungă în aceeași stare ce are nevoie de milă și ajutor frățesc. Apostolul Petru a fost depășit la un moment dat, când avea atât de multă încredere în el, gândind că era diferit și mai bun decât tovarășii lui apostoli. Astfel, el a comis o greșală serioasă, când s-a lepădat de trei ori de Isus Cristos. Dar Isus Cristos cel înviat, care acum fusese făcut viu în spirit, l-a repus în drepturi pe Petru, pentru că el s-a căit și a mărturisit iubire și afecțiune pentru Isus. Cu câtă blândețe l-a repus Isus în drepturi pe Petru! Și nu pentru că Isus cedase vreodată ispitei și mai era supus acesteia, ci pentru că avea spiritul lui Dumnezeu și îl iubea pe Petru – Ioan 13: 36-38; 18:16-27; 21:14-19.

²⁸ Problema este aceasta: Dorim ca mila divină să se extindă asupra noastră. Atunci noi trebuie să o extindem asupra fratelui nostru decăzut. Este sigur că fiecare dintre noi va face greșeli în viață la un moment dat, unele mai mari, altele mai mici, dar le va face. Fraților noștri nu le va plăcea ce am făcut greșit, totuși, când le vom cere să ne ierte, ne vor ierta. Aceasta nu înseamnă, totuși, că putem să ne întoarcem deliberat și să facem aceeași greșală mereu, obținând iertarea lor de fiecare dată și fără a face nici un efort să ne controlăm. Nu; trebuie să arătăm o îmbunătățire în comportament, chiar dacă frații noștri sunt dispuși spre milă. Ei arată milă pentru a ne ajuta să ne revenim, ca noi să devenim mai puternici spiritual și să arătăm autoperfecționare.

²⁹ În felul acesta trebuie să ne străduim să-i protejăm pe cei pe care îi avem în organizația lui Dumnezeu și să-i menținem ca frați, și nu doar să mergem să punem mărturie despre împărăția lui Dumnezeu pentru a-i aduce pe alții în organizație. Așadar, dacă fratele nostru se poticnește trebuie să arătăm calități spirituale și să fim acolo pentru a-l ajuta. Dacă a greșit față de noi, atunci, în loc să nutrim pică și să îl așteptăm cu încăpățănare să vină cu părere de rău la noi, putem face așa cum a instruit Isus și să rezolvăm problema în particular, evitând publicitatea care ar putea să-i facă rău

sau să îl pună în încercătură pe cel care a greșit. Putem merge la cel care a greșit și să îi arătăm unde a greșit, încercând să trezim în el un sentiment de dreptate. Dacă astfel nu reușim să îi arătăm că trebuie să îndrepte greșeala, putem lua cu noi câțiva frați maturi din punct de vedere spiritual. Cu ajutorul lor, putem încerca să-l ajutăm pe cel care a greșit, dar cu spiritul blândeții. În cele din urmă, dacă ochii săi încă nu se deschid față de greșeala sa și față de obligația de a îndrepta chestiunile, atunci putem pune problema înaintea membrilor reprezentanți ai grupei noastre locale și să le cerem acestor servi spirituali din adunarea noastră să-și întrebuițeze calificările speciale și influența serviciului pentru a-l face pe cel care a greșit să înțeleagă. Dar și aceștia trebuie să facă așa cu spiritul blândeții, deoarece și ei pot fi ispitiți și pot avea nevoie de milă după aceea – Matei 18:15-17.

³⁰ Să presupunem, totuși, că cel care a greșit realizează că a fost depășit și are nevoie de încurajare și călăuzire din partea celorlalți, pentru a se apropia de Dumnezeu și a obține iertare și restabilire în favoarea divină prin Cristos. Atunci poate că el nu mai așteaptă ca frații lui să afle de starea lui decăzută de sănătate spirituală. Poate că el vede că este bolnav spiritual și că are nevoie urgentă de ajutor. Poate că va trimite după frații săi credincioși, calificați din punct de vedere spiritual, să vină să-l ajute. Există boală spirituală. Apostolul Pavel o menționează în legătură cu celebrarea Memorialului din fiecare an cu vin și pâine, atunci când „trupul lui Cristos” trebuie să fie distins în pâinea ne-dospită care se mănâncă. Pavel arată cum poate apărea boala spirituală și cum poate fi prevenită, spunând: „Omul trebuie să se analizeze, și doar după ce a făcut acest lucru poate mânca din pâine sau poate bea din pahar. Pentru că oricine mănâncă și bea, își mănâncă și bea judecata, dacă nu recunoaște trupul. De aceea, mulți dintre voi sunt bolnavi și câțiva au adormit” (1Cor. 11:28-30, *A.A.T.*). În ceea ce privește o persoană care-și recunoaște starea de boală spirituală și dorește să fie vindecată, discipolul Iacov spune: „Dacă vreunul din voi este în dificultate, să se roage ... Dacă vreunul este bolnav, să-i cheme pe bătrânii din biserică pentru a se ruga pentru el, să îl unșă cu ulei în numele Domnului, iar rugăciunea oferită în credință îl va salva pe omul bolnav; Domnul îl va însănătoși, iar dacă el a comis păcate, va fi iertat. Așadar, mărturisiți-vă păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să puteți fi vindecați. Omul drept poate face multe prin rugăciune, când încearcă” – Iac. 5:13-16, *A.A.T.*

³¹ Da, trimiteți după ajutor spiritual, dacă aveți nevoie, și mărturisiți-vă păcatul acelora pe care-i chemați pentru ajutor, ca ei să știe ce problemă aveți și modul în care puteți fi ajutați. Permiteți-le să vă unșă cu uleiul mângâietor al Cuvântului spiritual al lui Dumnezeu, pentru a vă mângâia și întări mintea și pentru a vă întări spiritul. Ei pot face multe lucruri pentru un creștin descurajat și decăzut, care gândește: „Sunt pierdut!” Dați-le posibilitatea să vă ajute să credeți din nou în Dumnezeu când spune că este drept pentru a ne ierta păcatele, dacă le mărturisim prin Isus Cristos, Apărătorul adunării creștine – 1Ioan 1:9 și 2:1.

³² Toată această cale de acțiune pune o sarcină asupra noastră. Aceasta este sarcina pe care cel care a greșit a creat-o pentru noi sau a pus-o asupra noastră. El a creat dificultăți pentru el, precum și pentru noi. Totuși, noi ne aflăm sub influența spiritului și astfel liberi să luăm acea sarcină asupra noastră, de bună voie, din iubire, sau îl putem lăsa pe cel care a greșit să-și ducă propria sarcină și să se lupte cu problema sa. Ce vom face? Spiritul lui Dumnezeu, vorbind prin cuvântul scris al apostolului Pavel, spune: „Purtați-vă sarcinile unii altora, și astfel împliniți legea lui Cristos” (Gal. 6:2). Legea pe care a dat-o Isus Cristos, atât prin cuvânt, cât și prin calea Sa de acțiune, a fost să ne iubim frații, chiar dacă aceasta înseamnă propria noastră moarte. În noaptea dinaintea morții Sale, El a spus: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu. Prin aceasta toți oamenii vor ști că sunteți discipolii mei, dacă vă iubiți unii pe alții ... Nu există iubire mai mare decât aceasta: când un om își dă viața pentru prietenii săi” Ioan 13:34, 35; 15:12, 13.

³³ Cineva, posibil chiar noi, pierdem timp și efort cu cel care a greșit, pentru a-i aduce adevărul și a-l învăța și pentru a-i arăta privilegiul de a se consacra lui Dumnezeu prin Cristos și de a deveni, astfel, în legătură cu organizația Sa teocratică. O să permitem noi ca acest timp și efort pe care l-am dedicat în trecut să se irosească? Nu; noi trebuie să dorim să ne arătăm și ar trebui să ne arătăm dragostea pentru tovarășul nostru creștin, până acolo încât să încercăm totdeauna să-l ținem

lângă organizația lui Dumnezeu. Gândiți-vă la tot timpul și efortul pe care voi (sau oricine altcineva) l-ați petrecut pentru a-l ajuta pe acesta să vină la cunoștința adevărului. Poate că ați petrecut ore în mărturia din ușă în ușă înainte să ajungeți, în cele din urmă, la această persoană, asemenea unei oi singuratică în mijlocul unei turme de capre. La primul contact, el a arătat ceva interes. Ați observat acest lucru și i-ați făcut o vizită ulterioară. De data aceasta i-ați plasat o carte de studiu din Biblie, să zicem: „*Să fie Dumnezeu adevărat*”. Apoi v-ați întors la el să-l ajutați să înțeleagă Biblia cu ajutorul cărții, și ați reușit să începeți un studiu din Biblie la domiciliu, săptămânal. Timp de un an întreg, sau mai mult, ați mers cu regularitate la această casă. Până acum ați studiat Biblia cu el cu ajutorul mai multor cărți. Acum, gândiți-vă la timpul pe care l-ați petrecut cu el, să-i întăriți credința, da, trecând pe la el și aducându-l la adunări la Sala Împărăției, dacă nu cumva i-ați oferit și transport până acolo cu propria mașină. El se consacră lui Dumnezeu și devine un vestitor activ pe teren al împărăției lui Dumnezeu, și sunteți fericit. Dar, vai, face o greșală care vă dezgustă. Poate că sunteți tentați să spuneți: „Am terminat-o cu el”. Dar nu! Nu aceasta este calea pe care Dumnezeu, prin Cuvântul Său spiritual, vă instruește și vă conduce să acționați. Nu vă grăbiți în mod greșit.

³⁴ Nu uitați, odată ați irosit mult timp și energie pentru fratele care a greșit. Spiritul lui Dumnezeu a lucrat asupra voastră pentru a-l ajuta pe el să se asocieze cu organizația teocratică. Da, este adevărat. Ei bine, acum continuați să fiți conduși de același spirit, deoarece acesta vă învață cum să ajutați acea persoană să rămână în organizație. Și ce dacă face o greșală, fiind copleșit la un moment dat de o greșală. Nu uitați! Și voi puteți fi ispitiți și puteți ceda. Atunci ați putea primi ajutor spiritual, chiar de la fratele despre care vorbim. Da, da, toate acestea pun o sarcină asupra voastră, care poate fi obositoare. Poate că răbufniți spunând: „De ce nu se comportă corect acest frate? De ce greșește el așa și-și face necazuri singur și la alții, inclusiv mie?” Dar dacă vă iubiți fratele, vreți să-l vedeți că-și respectă jurământul de consacrare și să câștige viață veșnică spre justificarea suveranității lui Dumnezeu și a numelui Său sfânt, atunci vă veți înăbuși sentimentele deranjate și veți prelua, de bună voie, sarcina lucrării de restabilire, pentru a ajuta la restabilirea aceluia a căror interese veșnice de viață sunt în pericol.

³⁵ Sunteți liberi să faceți acest lucru; nu există nici o constrângere. Așa că, faceți acest lucru din dragoste. Folosiți-vă tăria creștină pentru a-i ajuta pe cei slabi. Atunci știți ce faceți? De ce? Ce? „Frații mei, dacă vreunul din voi se îndepărtează de adevăr, și cineva îl aduce înapoi, puteți fi siguri că oricine aduce un păcătos înapoi de pe calea lui nechibzuită, va salva sufletul omului de la moarte și va acoperi o mulțime de păcate” (Iac. 5:19, 20, *A.A.T.*). Merită să porți sarcina pentru viața unui suflet?

Întrebări pentru studiu

1. Cum l-a imitat Mesia pe Iehova în purtarea sarcinilor?
- 2,3. Cum imită puțini din creștinătate exemplul minunat al lui Mesia?
- 4,5. Cum există astăzi pe pământ un popor liber?
6. De ce nu se potrivesc „faptele cărnii” cu libertatea creștină?
7. Cum nu practică clerul creștinătății libertate cu iubire?
8. De ce nu este dăunătoare libertatea noastră de legea lui Moise?
9. Cum ajung unii dintr-o grupă de creștini să se nimicească unii pe alții?
10. Cum ne vom servi noi unii pe alții, prin iubire?
- 11,12. Cum au creștinii o luptă continuă și totuși rămân liberi?
13. Peste ce fel de oameni liberi a fost revărsat spiritul și cum erau ei liberi?
14. Sub ce sunt ei dacă nu sunt sub Lege?
15. De ce trebuie noi, ca și creștini, să ne debarasăm de faptele cărnii și chiar ne vom debarasa?
16. Cum va fi arătat că ne aflăm sub influența spiritului?
- 17,18. Ce fac, față de carne, cei care aparțin lui Cristos, și cum?

19. În ce fel umblăm noi prin spirit?
20. Atunci, după ce trebuie să umblăm și la ce adunări?
- 21,22. Cum putem fi folosiți ca vase, la fel ca frații noștri de pretutindeni?
23. Cum acționăm în mod îngâmfat și cum ne provocăm unii pe alții?
- 24,25. De ce nu trebuie să ne provocăm astfel unii pe alții?
- 26,27. De ce atunci când încercăm să restabilim pe cineva trebuie s-o facem cu blândețe?
28. Care este problema în această chestiune de a arăta milă?
29. Cum a spus Isus să restabilim pe cineva prin contact direct?
- 30,31. Ce trebuie să facă cel care vede că este bolnav spiritual și de ce?
32. Ce impune asupra noastră această cale de acțiune? De ce purtăm noi acest lucru?
33. Ce timp și efort, din trecut, pentru unul ca acesta, nu dorim să fie irosite?
- 34,35. Cum purtăm noi sarcina, salvând, poate, ce viață?

Purtați-vă propria sarcină

Creștinul este îndemnat să își ajute fratele copleșit de vină dacă își amintește doar ce este el, adică, o persoană care nu este mai bună decât restul, din aceeași rasă umană, prin natură, supus acelorași cerințe pentru a obține salvare prin Cristos, și exact la același nivel cu ceilalți înaintea Judecătorului Suprem, Iehova Dumnezeu. Astfel, apostolul este cu adevărat înțelept când, pe lângă faptul că ne sfătuiește să ne ajutăm fratele care a greșit, adaugă: „Dacă cineva își imaginează că el este cineva, atunci se înșeală, pentru că nu este nimeni; fiecare să-și încerce propria lucrare – atunci el va avea cu ce să se laude în legătură cu ce face el, și nu în comparație cu tovarășii săi. Căci fiecare va trebui să-și poarte propria sarcină a responsabilității – Gal. 6:3-5, *Moffatt*.”

² Fiecare om trebuie să-și poarte propria sarcină, așa este? Da, în ceea ce privește încercarea lucrării sale; și aici apostolul Pavel folosește un cuvânt diferit față de cel pe care îl folosește când spune: „Purtați-vă sarcinile unii altora” (Gal. 6:2, *Moffatt*). Așadar, când apostolul spune că trebuie să ne purtăm propria sarcină, aceasta trebuie să ne liniștească și să ne ferească să credem că suntem ceva, când nu există nici o bază reală pentru acest lucru. Orice este o persoană, ca serv al lui Dumnezeu, el trebuie să fie așa înaintea marelui Judecător, și nu în comparație cu un tovarăș creștin.

³ Să presupunem că găsim o persoană asociată cu organizația martorilor pentru vestirea Împărăției și el cade victimă auto-admirației. El vestește mult și are rapoarte bune și realizări minunate pentru a demonstra acest lucru. El examinează adunarea și este tentat să gândească: „Ei, acum, sunt cineva. Sunt un vestitor destul de bun. De fapt, sunt mai bun decât oricine altcineva de aici”. La sfârșitul lunii de serviciu, când este plin de sentimente, el forțează comparații, întrebându-l pe altul: „Câte ore ai petrecut în serviciul de teren luna aceasta?” Răspunsul modest este: „Am depus cincisprezece ore și am făcut câteva vizite ulterioare”. Cu un aer de triumf, fratele nostru mândru îl copleșește pe tovarășul său vestitor, zicând: „Ei bine, eu am depus douăzeci și cinci de ore”. În secret, în mintea sa, el spune: „Sunt cineva”. El umblă prin toată gupa. Toate comparațiile sunt în favoarea sa. Este tentat din ce în ce mai mult să gândească: „Fără glumă; sunt cel mai bun vestitor din toată grupa. Într-adevăr sunt, căci n-am petrecut eu cel mai mult timp și n-am făcut mai multe vizite ulterioare decât oricine altcineva?” Prin faptele din exterior și cifre el este cel mai bun vestitor din grupă.

⁴ Dar care este problema cu acest vestitor? Iată care este: El se laudă, dar nu în legătură cu ce face el, ci în comparație cu frații săi. Apostolul avertizează că această comparație a cuiva cu ceilalți poate duce la concluzii greșite. Nu vă verificați comparându-vă cu alți frați. Nu vă măsurați bunătatea printr-un alt frate, ca standard de comparație. „Fiecare om trebuie să-și examineze propria lucrare și atunci, orice satisfacție va avea, să se refere la el, și nu prin comparație cu altcineva” (Gal. 6:4, *A.A.T.*). Frate sau soră, este foarte bine să vă examinați propria lucrare și să vă verificați, dar ce standard de judecată aveți de gând să folosiți? Pavel spunea: „Imitați-mă, așa cum și eu îl imit pe

Cristos” (1 Cor. 11:1, *Moffatt*). Isus Cristos a stabilit modelul; El a mers din casă în casă. El a vorbit în public, a condus studii din Biblie cu individuali în casele lor. În cele din urmă și-a jertfit viața, după mai bine de trei ani de când vestea Împărăția. Iată dreptarul vostru! Iată modelul vostru! Iată rigla voastră de măsurare: Isus Cristos! Acum, dacă doriți vreo satisfacție potrivită de pe urma serviciului vostru activ, atunci doar stați drept lângă Isus Cristos și spuneți: „Cum mă descurc?”

⁵ Așadar, atunci, nu vă comparați cu alți frați din cadrul organizației văzute a lui Dumnezeu. Nu suntem în competiție unii cu alții. Noi nu îndemnăm pe nimeni la luptă, provocându-ne unii pe alții să ne arătăm realizările. Dacă doriți satisfacție de pe urma serviciului vostru, urmați Cuvântul spiritual când spune: „Tot ce faci, fă din inimă, ca pentru Domnul, și nu pentru oameni, știind că de la Domnul vei primi răsplata moștenirii pentru faptul că îl servești pe Domnul Cristos” – Col. 3:23, 24; 1 Cor. 10:31.

⁶ Nu ieșiți în serviciul de teren, îndeplinind tot felul de activități, doar pentru că până acum, în această lună, nu aveți niciun raport de lucrare pe care să-l arătați. Voi sunteți servi ai Evangheliei doar dintr-un singur motiv, și anume, dragostea voastră pentru Cel Suprem din Univers, Iehova Dumnezeu, și vreți să luați parte alături de Isus Cristos la justificarea Tatălui ceresc. Pe El îl serviți și înaintea Lui trebuie să stați aprobați sau respinși. Urmați instrucțiunile pentru organizația Sa teocratică, deoarece le găsiți scrise pe toate acestea în Cuvântul Său spiritual. Permiteți ca acestea să fie călăuză voastră, rigla voastră de măsurare, dreptarul vostru. Dacă veți face acest lucru, veți obține satisfacție gândindu-vă la voi, deoarece realizați în sinea voastră că ați făcut lucrarea lui Dumnezeu. Nu vă comparați cu un alt tovarăș serv de pe pământ. Aveți luciditate și nu faceți acest lucru. Pavel a spus: „Nu îndrăznesc deloc să mă compar sau să mă clasific după alți oameni, care se aprobă singuri. Dar când se măsoară cu alții și se compară unii cu alții, ei nu demonstrează că au luciditate” – 2 Cor. 10:12, *A.A.T.*

⁷ De aceea, trebuie să vă purtați sarcina înaintea Judecătorului Suprem. Acesta este înțelesul când Pavel se referă la cei ce se țin pe urmele organizației, doar pentru a face probleme și a-i tulbura pe unii, și spune: „Cel care vă tulbură, își va purta judecata, indiferent cine este” (Gal. 5:10, *A.S.V.*). Marele Judecător nu va considera pe altcineva responsabil pentru ce sunteți voi, atunci când veți apărea înaintea Sa la judecată, în cele din urmă. El nu vă compară cu alt serv tovarăș de pe pământ, și apoi să vă judece pe acea bază a comparației. În aparență este posibil să fi mai bun decât alți frați, dar această comparație a creaturilor nu este baza Lui de judecată. Întrebarea este: În ce măsură te-ai ridicat la înălțimea oportunităților tale individuale? În ce măsură ți-ai folosit aptitudinile și cunoștința cu care ești înzestrat? În ce măsură ai intrat în posesia privilegiilor prezente? Au fost dragostea curată și devotamentul sincer pentru Dumnezeu și împărăția Sa prin Cristos adevăratul motiv pentru serviciul tău activ pentru Iehova, sau mai degrabă ambiția de a deveni cineva în fața altora și de a concura cu alții? Ai umblat tu după spirit și ai arătat dragoste, luând de bună voie asupra ta sarcinile, pentru a-i ajuta pe tovarășii tăi moștenitori ai vieții? În afară de faptul că le-ai predicat altora, te-ai ținut sub control, cu toate afecțiunile și poftele cărnii răstignite, astfel încât, tu, ca predicator pentru alții, să nu fi lepădat? Nu pentru cât de mult a fost responsabil celălalt tovarăș, ci pentru cât de mult ai fost tu responsabil față de Dumnezeu, direct? Pe această bază trebuie să-i dai socoteală lui Dumnezeu, purtându-ți propria sarcină a responsabilității față de Dumnezeu.

⁸ Nimeni altcineva nu va fi responsabil pentru judecata pe care o vei primi de la El, și nimeni altcineva nu va primi o parte din judecata ta, ca fiind responsabil împreună cu tine. Trebuie să-ți porți sarcina responsabilității și judecata singur.

⁹ Atunci, să păstrăm în minte acest cuget liniștitor, pe măsură ce continuăm să ducem o viață de creștin. Stilul nostru de viață, pe care îl ducem acum în serviciul lui Dumnezeu, este cel care determină ce judecată vom primi, purtându-ne propria sarcină a responsabilității. Dorim ca aceasta să fie o judecată în favoarea noastră, să trăim veșnic în lumea nouă. Fie să avem luciditatea de a umbla modești cu Dumnezeu și de a-l servi cu dragoste acum. În timp ce trebuie să ne purtăm, până la sfârșit, propria sarcină a responsabilității, înaintea Judecătorului Suprem, să fim gata și dornici acum să purtăm și sarcinile fraților noștri, chiar dacă ei fac aceasta față de ei și față de noi prin lipsuri, slăbiciuni și greșeli de care sunt copleșiți. Și noi le facem greutăți altora și le creăm sarcini prin calea noastră de acțiune. Așadar, în realitate, este cazul de a „ne purta sarcinile unii altora” și

făcând așa să împlinim legea Mai Marelui Moise, Isus Cristos. Dacă facem acest lucru, ne vom ajuta unii pe alții cu dragoste, pentru o poziție finală aprobată înaintea Judecătorului Suprem, ca să câștigăm prețiosul dar al vieții veșnice.

Întrebări pentru studiu

- 1,2. Ce efect va avea asupra noastră purtarea propriei sarcini?
3. Cum poate un vestitor bun să ajungă să se creadă cineva?
4. Ce greșală face acest vestitor, ducând la ce idei greșite?
- 5,6. Cum constatați satisfacție în voi, cu luciditate?
- 7,8. Cum și înaintea cui trebuie să-ți porți propria sarcină?
9. De ce, pe lângă propria sarcină, trebuie să ne purtăm și sarcinile unii altora?

Falsa pretenție pentru cheile Împărăției

Când s-a vorbit pentru prima dată despre pescarul Petru, Isus i-a spus: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa (care se traduce Petru)”. Aproximativ trei ani mai târziu, Isus i-a zis aceluiși om: „Și îți spun, tu ești Petru, și pe această stâncă îmi voi zidi Biserica și porțile iadului nu o vor birui. Îți voi da cheile împărăției cerului, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri” – Ioan 1:42 și Matei 16:18,19, conform traducerii *Uniunii Catolice* din 1941.

Este interesant să observăm comentariul la cuvintele lui Isus, la Matei 16:18, așa cum se regăsesc în „BIBLIA CATOLICĂ a lui Haydock”, „conform Versiunilor *Douay și Rheimish*”, așa cum au fost aprobate de John Farley, arhiepiscop al orașului New York, în perioada 1902-1918. Cităm: „Și îți spun de ce am declarat mai înainte (Ioan 1:42) că *te vei numi Petru*, căci tu constitui stâncă pe care, ca temelie, îmi voi zidi Biserica, atât de sigur încât porțile (adică puterile) iadului să nu-i biruie temelia; căci dacă acestea îi biruie temelia (adică pe tine și urmașii tăi) ele vor birui și Biserica ce se odihnește pe ea. Prin urmare, Cristos îi promite aici lui Petru, că el și succesorii săi vor fi până la sfârșit, atâta timp cât va dura Biserica, pastorii și prinții ei supremi”.

În numărul *Turnului de Veghe* din 1 ianuarie, articolul nostru intitulat „Temelia de Piatră a Bisericii” a demonstrat că acea construcție de mai sus, atribuită cuvintelor lui Isus de ierarhia romano catolică, privind „ACEASTĂ STÂNCĂ”, este în contradicție directă cu alte scripturi ale Sfintei Biblii, ce se referă la acest subiect. Această denaturare și răstălmăcire a Scripturilor și-a avut originea de la inițiatorul anticristului, și anume Satan Diavolul și a fost promulgată de oameni religioși; de vreme ce Satan este „tatăl minciunilor”, liderii religioși care continuă să învețe această pervertire a Sfintelor Scripturi sunt, conform regulii declarate la Romani 6:16, servii lui Satan, indiferent că realizează sau nu. Ar fi fost foarte ciudat din partea lui Isus să-l numească pe Petru „această stâncă” pe care urmează să fie zidită biserica, când imediat după aceea, în aceeași conversație, Isus i-a zis lui Petru: „Înapoia mea, Satan, tu ești o piatră de poticnire pentru mine; căci tu nu te gândești la lucrurile lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor” (Matei 16:23, *Confr. Catol.*). Și, în plus, aproximativ un an mai târziu, același Petru s-a lepădat de Isus de trei ori (Matei 26:34, 69-75). Nu, acesta nu este comportamentul celui la care se făcea referire prin „această stâncă”, ci, așa cum a fost dovedit în articolul nostru menționat mai sus, Isus Cristos se referea la El când spunea: „Pe această stâncă îmi voi zidi Biserica” și la faptul că apostolul Petru a confirmat-o cu smerenie, de mai multe ori, mai târziu.

Totuși, din această abilă minciună religioasă, privind „această stâncă”, a fost stabilită pe al ei papă Ierarhia sistemului religios romano-catolic. Ierarhia explică titlul de „papă” sau „părinte”, care înseamnă „pater patrum”, adică „părinte al părinților”. Acest titlul este acordat omului care este capul organizației religios-politice a cărei capitală este în Cetatea Vatican. Pentru a conferi o nuanță

de adevăr afirmațiilor lor, în ceea ce îl privește pe papă, Ierarhia încearcă să demonstreze, dar fără un real succes, că Petru a fost primul episcop al Romei și astfel primul papă, și că el are un lanț neîntrerupt de succesori până în anul 1949. Dar este sigur că Petru nu a fost numit papă sau părinte niciodată. Datorită legăturilor spirituale implicate, Petru i s-a adresat lui Ioan Marcu, spunându-i „fiul meu” și zicându-i: „Biserica, care este la Babilon, aleasă împreună cu voi, vă salută, și tot așa și fiul meu Marcu”, dar nu există nici o dovadă că Marcu i s-a adresat vreodată lui Petru, în sens spiritual, ca „părinte” (1 Pet. 5:13, *Confrat. Catol.*). Ca Marcu să acorde un astfel de titlu și Petru să accepte acest titlu de la alți creștini ar fi însemnat o încălcare a cuvintelor lui Isus adresate discipolilor Săi: „Să nu numiți pe nimeni de pe pământ tatăl vostru; căci unul singur este Tatăl vostru, care este în cer”. Și Isus se referea aici la numirea vreunui om „părinte” în sens religios sau spiritual, pentru că întregul capitol arată că El discuta cu liderii religioși evrei, anume, cărturarii și fariseii, pe care Isus îi numea „ipocriți” (Mat. 23:1, 2, 9, *Confrat. Catol.*). Petru a ascultat cuvintele Domnului Isus și este sigur că n-a fost numit „părinte”. Contrar acestei porunci accentuate a Domnului Isus, tot clerul ierarhiei romano-catolice urmează practica fariseilor și cărturarilor ipocriți și insistă să fie numiți „părinte” de populația romano-catolică și chiar de cei care nu sunt catolici, și papei i se spune „Sfântul Părinte”, și președintele protestant al Statelor Unite ale Americii i se adresează cu „Sfinția voastră”. Pentru a se scuza că sunt numiți „părinte”, „stăpân” și „doctor”, Ierarhia romano-catolică spune: „Ar fi condamnat pentru creștini să confere sau să primească titluri cum ar fi „stăpân”, „părinte”, „doctor”, fără a-l recunoaște pe acela care este „părinte în Cristos”, adică în uniune și subordonare față de Domnul nostru și față de Tată” – notă de subsol în Biblia Confraternității Catolice la Matei 23:8-11.

Pentru a oferi un motiv evident pentru existența funcției papei, susținătorii teoriei declară cu îndrăzneală că papii sunt succesori în funcție ai lui Petru. Dar nu există nici un cuvânt în Biblie care să indice că Petru a avut vreodată un succesori, ci, în mod direct, toate scripturile contrazic această afirmație. Apocalipsa 21:14 vorbește de cei „doisprezece apostoli ai Mielului”, iar Ioan, care a fost ultimul dintre cei doisprezece apostoli care a supraviețuit, nu a menționat niciun succesori ai altor apostoli nici în Apocalipsa, nici în evanghelia lui, sau în cele trei epistole ale sale. La 1 Corinteni 12:18, apostolul Pavel scrie: „Dar acum Dumnezeu a pus membrele în trup, așa cum a dorit”. Astfel, nici un om sau grup de oameni nu pot face o schimbare în „trupul lui Cristos”, adică, în biserica Sa. Prin ce autoritate putea să numească un succesori al apostolului Domnului Isus Cristos un grup de oameni religioși? Deoarece Iehova Dumnezeu și Isus Cristos n-au făcut nici o îngrijire de succesori pentru cei doisprezece apostoli, pretenția religioasă că oamenii sunt făcuți succesori prin voturile altor oameni și că papa este succesori al apostolului Petru este falsă.

Nu doar că Ierarhia a răstălmăcit și a interpretat greșit cuvintele lui Isus, privind „această stâncă”, dar au și dat un înțeles nescriptural următoarelor Sale cuvinte către Petru: „Și îți voi da cheile împărăției cerului” (Matei 16:19) Cum așa?

În Scripturi cuvântul *chei* este folosit simbolic pentru a reprezenta privilegiul de a dezvălui adevărurile ascunse și de a împărți o înțelegere a lor. Cu o altă ocazie, Isus a folosit cuvântul *cheie* pentru a-i arăta înțelesul. Fariseii și doctorii legii, pentru că își asumau conducerea în Israel, aveau privilegiul și responsabilitatea de a explica Cuvântul lui Dumnezeu izraeliților. Dar ei n-au fost credincioși lui Dumnezeu și au ajuns în ignoranță față de adevărata împărăție a lui Dumnezeu și atunci ei și-au folosit poziția pentru a îndepărta poporul de la oportunitatea de a înțelege scopurile lui Dumnezeu. Din acest motiv, Isus le-a spus acestor împotriviți religioși: „Vai de voi, învățători ai legii! Pentru că ați ascuns cheia cunoștinței; nici voi nu ați intrat și i-ați împiedicat și pe cei care voiau să intre” (Luca 11:52, *Confr. Catol.*). De aceea, favoarea pe care acești lideri religioși necredincioși ar fi putut s-o aibă, Isus i-a conferit-o lui Petru, dându-i „cheile împărăției cerului”. Pentru acest lucru era nevoie ca, la momentul potrivit, lui Petru să i se dea o înțelegere despre împărăția cerului.

Modul în care au fost folosite cândva

Împărăția cerului a fost un mister ascuns de înțelegerea oamenilor multe secole. La Romani 16:25, 26 citim: „Predicarea despre Isus Cristos, conform descoperirii misterului, care a fost păstrat secret de când a început lumea, acum este făcut public și prin scripturile profeților, conform poruncii veșnicului Dumnezeu, l-a făcut de cunoscut tuturor națiunilor pentru ascultarea de credință”. Cei credincioși care alcătuiesc împărăția cerului sunt Isus Cristos, Regele regilor și cei 144.000 membri ai trupului sau bisericii Sale. Timp de mai bine de patru mii de ani, acest mare adevăr a fost un secret sau mister sacru, iar discipolii lui Isus nu au început să îl înțeleagă decât după ce El a fost înviat din morți, s-a înălțat la cer și apoi a revărsat spiritul sfânt asupra lor, în ziua de sărbătoare de la Rusalii (Fapte 2:14-18). Scopul lui Dumnezeu era să dezvăluie la un moment dat acest mister, și de aceea, Isus i-a spus lui Petru că el fusese ales ca cel care avea privilegiul de a obține cunoștința despre împărăția cerului și de a împărți primul cunoștința despre acest mister anumitor oameni. Isus i-a dat lui Petru aceste „chei”, rezervându-i privilegiul de a dezvălui adevărurile despre împărăție altora de pe pământ, după ce el însuși ajungea la o înțelegere a lor.

Observați că acest cuvânt „chei”, este la plural. Aceasta denotă că erau mai multe chei. Faptele care apar mai târziu în Biblie arată că erau două chei și că ele erau: (1) prima cheie, care indică scopul lui Dumnezeu de a scoate dintre evrei pe unii pentru turma bisericii sau a Împărăției, și (2) cea de-a doua cheie, care dezvăluia scopul lui Dumnezeu de a alege dintre păgâni sau ne-evrei pe restul pentru clasa „împărăției cerurilor” – Efes. 3:3-8.

Când aceste „chei” sau privilegii de deschidere a cunoștinței i-au fost date lui Petru și el le-a folosit cu credincioșie, nu putea exista un succesor al său. Nu există nici o dovadă scripturală că Petru a avut un succesor căruia să-i predea cheile. Privilegiul i-a fost acordat doar lui Petru. El a exercitat privilegiul și datoria de a deschide misterele Împărăției, și a făcut acest lucru odată, prin harul lui Iehova. Observați cum a făcut el acest lucru.

Petru și ceilalți discipoli credeau că Isus avea de gând să întemeieze Împărăția cu iudeii cât încă era pe pământ. Cuvintele lor, adresate Lui după reînviere, și chiar înainte ca El să se înalțe la cer, dovedesc acest lucru. Ei au spus: „Doamne, în vremea aceasta vei restabili împărăția lui Israel?” Răspunsul lui Isus la această întrebare a fost că ei să aștepte la Ierusalim până când vor fi primit spiritul sfânt și atunci aveau să știe despre Împărăție (Fapte 1:6-8). Zece zile mai târziu a venit sărbătoarea Cincizecimii și atunci, la Ierusalim, Petru a primit prima dintre aceste chei. Acolo, pentru prima dată, spiritul sfânt i-a dezvăluit că Împărăția din cer este cea la care s-a înălțat Isus, pentru a sta la dreapta lui Dumnezeu și că evreii credincioși erau invitați să ia parte în acea împărăție cerească. Atunci Petru, sub inspirația spiritului sfânt al lui Dumnezeu, le-a spus evreilor că Isus Cristos era Cel aprobat de Dumnezeu, marele Mesia sau Regele pe care ei îl căutau, și că liderii evrei îl omorâseră, dar Dumnezeu îl ridicase din moarte și-l înălțase la dreapta Sa, făcându-l Cristos sau Domn – Fapte 2:1-36.

Atunci și acolo Petru a folosit prima cheie încredințată de Isus Cristos, pentru a dezvălui iudeilor misterul împărăției cerului. El le-a spus mai târziu că Dumnezeu îl va trimite din nou pe Isus Cristos, și că astfel, cerurile trebuie să-L primească până la timpul stabilirii Împărăției, despre care scriseseră toții profeții sfinți – Fapte 3.

Timp de trei ani și jumătate după aceea, apostolii au predicat evanghelia împărăției lui Dumnezeu evreilor și samaritenilor. Apoi Domnul i-a înmânat lui Petru cealaltă cheie, prin care el trebuia să dezvăluie misterul despre Împărăție neamurilor sau ne-evreilor necircumciși. La acel moment, Petru era la Iope, pe coasta mediteraneană. Atunci Dumnezeu a făcut să-i fie dezvăluit, într-o viziune, că evanghelia Împărăției trebuia dusă și neamurilor. În același timp, centurionul păgân Corneliu, se ruga la Dumnezeu. Îngerul care i-a apărut într-o viziune a spus: „Rugăciunile și pomenirile tale au ajuns ca o aducere aminte înaintea lui Dumnezeu, și acum trimite oameni la Iope și cheamă-l pe Petru”. Corneliu a trimis și Petru a venit, iar atunci Corneliu i-a spus despre viziunea pe care o primise de la Domnul Dumnezeu. În relatare se spune: „Atunci Petru și-a deschis gura și a zis: Înțeleg, într-adevăr, că Dumnezeu nu se uită la persoane, ci în orice națiune, cel care se teme de El și face ce este drept, este primit de El” (Fapte 10:34, 35). Atunci, în timp ce Petru continua să

predice, spiritul sfânt s-a coborât asupra păgânilor credincioși, arătând că ei primiseră cunoștința Împărăției, pe care Petru o predica acolo neamurilor pentru prima dată – Fapte 10:44-48.

Mai târziu, într-o discuție cu ceilalți discipoli la Ierusalim, Petru le-a spus că Dumnezeu îi cercetase pe cei dintre neamuri și le dăduse evanghelia, cu scopul de a scoate un „popor pentru numele Său” și că aceștia, împreună cu evreii credincioși, vor alcătui împărăția lui Dumnezeu sub Isus Cristos (Fapte 11:1-18 și 15:6-14). În felul acesta a fost clarificat, prin cea de-a doua cheie, pe care Petru a primit-o de la Isus Cristos, misterul Împărăției în ceea ce îi privește pe membrii dintre neamuri.

Așadar, nu poate exista nici un succesor al lui Petru în această privință, deoarece el a încheiat cu acele chei și le-a folosit complet, dezvăluind și făcând cunoscute scopurile lui Dumnezeu de a forma clasa „împărăției cerului”, atât din evrei, cât și din păgâni. Dar, pe baza învățăturii false, potrivit căreia adevărata biserică creștină este zidită pe Petru ca „această stâncă”, ierarhia romano-catolică a răstălmăcit și a folosit greșit, mai mult, cuvintele lui Isus: „Și îți voi da cheile împărăției cerului; și orice vei lega pe pământ, va fi legat în cer, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer”. Referitor la ce înseamnă lucrul acesta, în *Credința părinților noștri* a regretatului cardinal american Gibbons, se spune: „Când El îi spune lui Petru: ‘Îți voi da cheile’, etc., evident vrea să spună: ‘Îți voi da autoritate supremă asupra Bisericii Mele, care este citadela credinței, Ierusalimul Meu pământesc. Tu și succesorii tăi veți fi reprezentanții Mei văzuți, până la sfârșitul timpurilor’” – Pagina 100, ediția a 83-a.

În ceea ce privește faptul că Petru putea să lege și să dezlege, observăm, la Matei 18:18, că Isus nu i-a spus doar lui Petru, ci și celorlalți apostoli: „Adevărat vă spun, orice veți lega pe pământ, va fi legat și în cer, și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat și în cer”. Despre aceste versete, la Matei 16:19 și 18:18, notele de subsol ale ediției Confraternității Catolice spun: „’A lega și a dezlega’ se pare că erau folosite de evrei cu sensul de a interzice sau a permite; dar versetul 18:18, precum și contextul prezent, necesită un înțeles mai cuprinzător. În cer Dumnezeu validează deciziile pe care Petru le ia pe pământ, în numele lui Cristos”. „Apostolilor, ca și un corp, li s-a dat o parte din puterea acordată lui Petru (16:19). Nu va exista niciun fel de conflict de autoritate, deoarece Petru este capul Bisericii, ce-i cuprinde pe Apostoli, doar el primind ‚cheile împărăției cerurilor’”.

Totuși, traducerea literală a versetului de la Matei 16:19 și 18:18, așa cum este făcută de Traducerea Bibliei a Dr. Robert Young este: „Și orice vei face să fie legat pe pământ, va fi legat și în ceruri, și orice vei face să fie dezlegat pe pământ, va fi dezlegat și în ceruri”. „Adevărat îți spun: Orice lucruri vei face să fie legate pe pământ, vor fi legate și în cer, și orice lucruri vei face să fie dezlegate pe pământ, vor fi dezlegate și în ceruri”. Astfel, textul grecesc literal despre ce a zis Isus nu spune că cerul așteaptă mai întâi ca Petru și tovarășii lui apostoli să lege și să dezlege pe pământ și apoi validează. Acest lucru nu ar fi teocratic și ar permite ca organizația să fie condusă de jos în sus. În schimb, textul grecesc arată că ceea ce Petru și tovarășii lui leagă și dezleagă pe pământ este ceva ce a fost legat și dezlegat mai întâi în cer, unde se află Dumnezeu și Isus Cristos.

De aceea, afirmația că Petru este temelia de stâncă a bisericii și că el are autoritate supremă în aceasta, și îi lasă pe oameni să intre în cerurile de sus, este dovedită falsă. Și acest lucru este valabil și pentru papii din Cetatea Vatican, căci în Scripturi nu se spune nici un singur cuvânt despre „succesorii apostolului Petru”. Din minciuna anticreștină, potrivit căreia Isus își zidește biserica pe Petru și succesorii săi, s-a dezvoltat ideea falsă că papa este infailibil și că atunci când interpretează Scripturile, el vorbește, astfel, cu autoritate și nu poate greși. Afirmația în ce privește interpretarea personală infailibilă și că este temelia de stâncă a bisericii este respinsă complet de însuși Petru, ca și de alți scriitori ai Bibliei (2 Pet. 1:20; 1 Pet. 2:3-8; Isa. 28:16; 8:14). Afirmația exprimată de conducătorii politico-religioși din Cetatea Vatican, referitor la cheile încredințate doar apostolului Petru, este astfel la fel de falsă precum însuși Diavolul.

Habacuc primește cunoștința pe care o dorește

Profetul Habacuc (aproximativ în anul 628 î.C.) stătea pe acoperișul neted al casei sale, în răcoarea serii, cu unul din instrumentele sale cu coarde lângă el (Hab. 1:1; 3:19). El tocmai primise îngrozitoarea veste că regele Ioiachim îl ucisese pe profetul Urie cu propria sabie și-i aruncase cadavrul printre mormintele oamenilor de rând (Ier. 26:23). Într-adevăr, Urie nu rămăsese ferm în încrederea lui față de Iehova, devenind fricos și fugind în Egipt, dar Habacuc știa că îngrozitoarea violență a lui Ioiachim nu era influențată de dorința de a susține onoarea lui Iehova; indiferența totală a regelui față de legea divină și ura sa față de profetul Ieremia și alți servi de-ai lui Dumnezeu demonstrează lucrul acesta. Habacuc vedea cum se ridica fum de tămâie de pe majoritatea acoperișurilor; el știa că aceste practici păgâne religioase erau sponsorizate de rege. În timp ce ochii i se umplu de lacrimi, așa cum făcuse cu multe ocazii mai înainte, el strigă după cunoștința pe care o dorește:

„Până când, Doamne [Iehova] trebuie să strig după ajutor și Tu să nu auzi? Strig la Tine ‚Violență’ și Tu nu salvezi? De ce-mi arăți fărădelegea și mă faci să privesc necazul? Distrugerea și violența sunt înaintea mea și acolo apare cearta și împotrivirea. De aceea, legea este paralizată și judecata nu-și face apariția [victorioasă]. Ci cei răi îi înșeală pe cei nevinovați, de aceea judecata își face apariția pervertită” – Hab. 1:2-4, *A.A.T., Leeser*.

Habacuc se oprește și reflectă. După ce trece în revistă toată persecuția servilor credincioși ai lui Dumnezeu, el își reînnoiește hotărârea de a rămâne ferm și neclintit pentru Iehova și de a continua să-I vestească mesajul, chiar dacă lucrul acesta înseamnă moarte. În viziune el îi vede pe religioniștii care necinstesc pe Iehova și aude cuvintele pe care Iehova le adresează acestora: „Priviți printre națiuni și uitați-vă, da, rămâneți împietriți și holbați-vă!” (Hab. 1:5, *Roth*). Habacuc se miră de ce li se vorbește acestora astfel. Apoi îl aude pe Iehova spunându-le: „În zilele voastre voi face o lucrare pe care n-ați crede-o dacă vi s-ar spune” (Hab. 1:5, *A.S.V.*). Ce poate fi aceasta?

Habacuc ascultă concentrat următoarele cuvinte ale lui Iehova: „Căci iată, voi ridica pe haldei, acea națiune înverșunată și violentă, care mășăluiește spre teritoriile întinse ale pământului, ca să cucerească locuințe care nu sunt ale lor. Ei sunt groaznici și înspăimântători; judecata și demnitatea lor își are originea în ei înșiși. Cailor sunt mai iuți decât leoparzii, cavaleria lor mai inteligentă decât lupii noaptea, se năpustesc din depărtare ca vulturii care se agață de pradă; oștirea lor mișună pentru prăpăd, înverșunată și progresiv, împrăștiindu-i pe prizonieri precum nisipul; ei își bat joc de regi și conducători; fortăreața este o distracție pentru ei, le îngrămădesc colinele pământului și le capturează – apoi înainte ca vântul!” (Hab. 1:6, *Leeser*, 7, *A.S.V.*, 8-11, *Moffatt*). În viziune Habacuc vede că pe măsură ce nimicirea se apropie de religioniștii din Iuda, ei par foarte mult jigniți și surprinși. După ce vede cum puternica armată câștigă bătălia asemenea furtunii, profetul îl aude pe liderul lor că spune cu venerație și triumfător: „Aceasta este tăria Dumnezeului meu” – Hab. 1:11, *Septuaginta*.

Cu cunoștință și pricepere sporite despre scopul lui Iehova, Habacuc este mângâiat și speranța îi crește; atunci el vorbește cu încredere completă și cu adorare pentru Iehova: „Nu ești Tu din veșnicie? Iehova, Dumnezeul meu, Sfântul meu, nu vom muri”. Reflectând la viziune și bucurându-se de cunoștința lui crescută, profetul continuă: „Iehova, Tu i-ai numit pentru judecată și i-ai pus ca stâncă, pentru a pedepsi” – Hab. 1:12, *Newcome*.

Aducându-și aminte cum îi asupresc liderii apostatați din Iuda pe inocenții servi ai lui Dumnezeu și dorind în continuare mai multă cunoștință despre justificarea numelui Atotputernicului Dumnezeu și despre nimicirea celor răi, Habacuc întreabă: „Tu care ai ochii așa de curați să privească răul și nu poți să privești necazul, Te vei uita Tu la nenorocire, te vei uita Tu la cei care se poartă în mod înșelător, vei sta liniștit când cel rău îl înghite pe cel care este mai drept decât el? Și de ce îi faci Tu pe oameni ca peștii mării, ca târâtoarele, care n-au conducător peste ei? El îi scoate pe toți cu undița, îi atrage în mreaja Sa, îi strânge în năvodul său; de aceea, el se bucură și se veselește. De aceea îi aduce jertfe mrejei sale și arde tămâie pentru năvodul său; căci lor le

datorează partea lui cea grasă și bucatele lui pline de măduvă. Prin urmare, își va goli el întotdeauna mreața și va ucide mereu națiuni fără cruțare?” – Hab. 1:13-17, *Leeser*.

Anticipând argumentele potrivnice cu care îl vor mustra apostazia, Habacuc zice, în așteptarea răspunsului lui Iehova la întrebările lui: „Voi sta la locul meu de strajă și-mi voi fixa piciorul pe turn; voi veghea să văd ce mi se va spune și ce-i pot răspunde celui care mă condamnă” – Hab. 2:1, *Douay*.

Apoi Iehova îi răspunde: „Scrie viziunea clar pe table, ca să poată fi citită ușor. Viziunea își are timpul ei fixat, se va dezvolta și va ajunge la împlinire; dacă va dura, așteapt-o, căci ea este sigură și nu va întârzia. Cu adevărat în omul rău nu-mi găsesc plăcerea; dar cel drept trăiește prin credincioșie. Cu cât mai puțin va trăi omul fără credință și omul arogant care este neliniștit, care își mărește apetitul precum Șeolul și este la fel de lacom ca moartea; căci el strânge la sine toate națiunile și adună la sine toate popoarele” – Hab. 2:2, *A.A.T.*, 3, *Moffatt*, 4,5. *A.A.T.*

Habacuc este înviorat și nerăbdător să înceapă să scrie viziunea și să o vestească. Dar el dorește tot mai multă cunoștință; el are în minte micuțul grup de servi credincioși ai lui Iehova și se întreabă ce vor proclama aceștia. Iehova răspunde cugetelor lui: „Nu vor aduce toți aceștia împotriva lui o zeflemea, un poem batjocoritor, fraze enigmatice?” (Hab. 2:6, *Roth*). Apoi Iehova îi dă, în mod milostiv, cinci nenorociri precise să le declare pentru ei (Hab. 2:6-20). Habacuc așteaptă cu nerăbdare să le spună însoțitorilor lui.

După ce a primit răspunsul lui Iehova la întrebările sale, Habacuc este plin de recunoștință și bucurie, și ridicându-și instrumentul cu coarde, compune, sub inspirație, și cântă o cântare de extaz, rugându-se la Iehova să-și aducă judecățile la îndeplinire. În viziunea îngrozitoare el recunoaște o reînviere, la scară mai mare, a lucrării lui Iehova pentru poporul Său din vechime: „O, Iehova, am auzit de faima Ta, și mi-e teamă; O, Iehova, reînsuflește-ți lucrarea în cursul anilor; fă-o de cunoscut în cursul anilor; în mânie adu-ți aminte de îndurare. Dumnezeu a venit din Teman și Cel Sfânt din muntele Paran” – Hab. 3:2,3, *A.S.V.*, margin.

Copleșit de tăria lucrării din trecut a lui Iehova și de cea mai mare care va veni, ce i-a fost descoperită în viziune, Habacuc se oprește și apoi continuă: „Gloria Sa a acoperit cerurile și pământul era plin de lauda Lui. Strălucirea Lui era ca lumina soarelui; din mâna Sa ies raze către ei și acolo era [locul] de refugiu al puterii Sale. Înaintea Lui mergea ciuma și cărbuni aprinși călcau pe urmele Lui. El s-a oprit și a făcut pământul să tremure; s-a uitat și a risipit națiunile ... Arcul Tău este gol” – Hab. 3:3-9, *Leeser*.

Profetul se oprește din nou și meditează și recapătă tărie pentru a continua. „Tu despici pământul cu râuri. Dealurile se contorsionează la vederea Ta; din ceruri se revarsă potop de ape, torențele se zbuciumă, soarele nu mai răsare, luna se oprește, înaintea fulgerelor săgeților Tale aruncate, înaintea strălucirii fulgerului Tău, a sulitei Tale. Tu zdrobești pământul cu furie, pe oameni în mânia Ta. Tu vii în ajutorul poporului Tău, în ajutorul unșilor Tăi; Tu ai distrus acoperișul casei celor răi, distrugi temelia cu zidurile ei înalte” (Hab. 3:9, *Margolis*, 10-12, *Moffatt*, 13, *Leeser*). În felul acesta profetul inspirat vizualizează nimicirea completă a dușmanului, și atât de îngrozitoare este manifestarea încât acesta rămâne fără cuvinte și se oprește pentru a medita.

La sfârșitul acestei pauze profetul Habacuc începe să nareze câteva din lucrurile îngrozitoare pe care tocmai le-a vizualizat: „Tu ai lovit complet pe capul conducătorilor lui, cu propriile lui toiege, care au venit precum furtuna să mă alunge; a cărui bucurie este să-i devoreze pe cei sărmani în secret. Tu ai făcut un drum prin mare pentru caii Tăi, în noroiul multor ape”. „Sunetul acestuia îmi face inima să tremure, ascult cu buzele fremătând, oasele mi se sfărâmă și când stau în picioare tremur; Totuși, cu calm, aștept ziua condamnării, care va veni pentru poporul care ne va ataca” – Hab. 3:14 *Margolis*, 15, *Douay*, 16, *Moffatt*.

Apoi, acolo, se arată înaintea viziunii profetului o foamete dezastruoasă, dar ținând minte cunoștința ce i-a fost dată, el își exprimă încrederea completă: „Chiar dacă smochinul nu va înflori, chiar dacă în vița de vie nu va fi rod, chiar dacă recolta de măslina va pieri, chiar dacă țarinile nu vor da hrană, chiar dacă staulele își vor pierde turmele, și în grajduri nu vor mai fi vite, totuși eu voi jubila în Iehova; mă voi bucura în Dumnezeul meu victorios! Domnul Iehova este tăria mea, El îmi

face picioarele sigure ca picioarele cerbului, mă ajută să-mi păstrez mersul pe înălțimi” – Hab. 3:17, *Moffatt*, 18, *A.A.T.*, 19, *Moffatt*.

Tresărind de emoție Habacuc își pune jos instrumentul muzical și se ridică brusc în picioare. El simte cum vibrează în sine forța lui Iehova ce dă energie, impulsționând-l să scrie și să vorbească despre cunoștința uimitoare pe care tocmai a primit-o.

În același fel, astăzi, rămășița credincioasă a martorilor lui Iehova, pe care a ilustrat-o Habacuc, dorește mereu instrucțiunea pe care i-o dă Iehova, în mod continuu, și forța activă a lui Dumnezeu îi dă energie să vestească această cunoștință – Isa. 54:13.

Clasa a douăsprezecea de la Gilead potolește lipsa de hrană

„Nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova” (Amos 8:11, *A.S.V.*). Aceasta este foametea sub care lumea se prăpădește. Aceasta este foametea care slăbește tăria spirituală și permite apariția poftelor carnale. Aceasta este foametea care atrage după sine delincvența și dezastrul pe frontul intern, care reduce frontul național la ateism. Aceasta dezvoltă națiunile pentru a fi doborâte și secerate de secera comunismului. Dar, mai rău, această lipsă de hrană spirituală îmbolnăvește creștinătatea până la moarte, o face nepotrivită să se închine în mod viguros lui Dumnezeu și să-L servească. Lipsa de hrană literală ucide trupul. Lipsa de hrană spirituală ucide speranța de viitor, viața veșnică în lumea nouă a lui Iehova Dumnezeu, acum aproape.

Este un gest inutil să arătăm spre sutele de secte și culte religioase ale creștinătății, ca și depozite de hrană spirituală și să întrebăm plini de indignare de ce trebuie să fie realizată acolo o lucrare de alinare. Nu domnește delincvența în creștinătate? Și ura rasială și religioasă? Și ateismul? Între cuvintele pioase și acțiunile egoiste ale creștinătății se întinde o prăpastie ce se deschide, care mărturisește, în mod batjocoritor, despre fățarnicia ei. Ea are toate simptomele înfometatului spiritual. Isus a slujit în comunități afundate în religie, totuși predicarea Sa i-a străfulgerat pe locuitori ca o minunată lumină. În starea lor convertită la religie de altă dată, la ei se face referire că „stăteau în întuneric și în umbra morții” (Mat. 4:13-17). Așa este astăzi, și sute de mii de persoane cu bunăvoință doresc foarte mult să schimbe întunericul cu lumina, umbra morții cu perspectivele vieții.

Mii din aceste persoane cu bunăvoință înfometate spiritual stau în întuneric, în țări precum: America Centrală, America de Sud, Newfoundland, Canada, Statele Unite, Indiile de Vest, Africa, Siam, Burma și Italia. Da, este corect, în Italia, patria Ierarhiei romano catolice. Spre aceste țări, precum și spre altele, se îndreaptă absolvenții celei de-a douăsprezecea clase a Școlii de Biblii de la Gilead a Turnului de Veghere, amplasată în statul New York, pentru a potoli lipsa de hrană. Ei merg echipați nu cu carne și cereale literale, ci cu cunoștință, experiență și instruire. Timp de doi sau mulți ani fiecare din cei 106 absolvenți au servit ca vestitori cu timp integral, înainte să frecventeze Gileadul. Timp de cinci luni ei au primit o instruire intensivă, pentru a-i echipa, în mod special, pentru serviciul de misionar în teritorii străine. La 6 februarie, 1949, ei au absolvit, 101 primind diplome de merit.

Cu o lucrare dificilă de studiu în urmă și cu o lucrare dificilă de serviciu misionar străin înainte, week-end-ul de absolvire s-a scurs ca o pauză de relaxare bucuroasă. Sâmbătă devreme, 5 februarie, au început să sosească rude și prieteni de-ai studenților ce aveau festivitatea de absolvire, unii fiind emigranți din Texas, Montana, California și chiar din provincii canadiene îndepărtate, precum Columbia Britanică și Saskatchewan. „Casa de primire” era ca grupurile fericite ce se plimbau prin fermă și campus. La lăsarea serii „populația” Gileadului se înmulțise ca ciupercile, până la un total de 754 persoane, căci acest număr s-a adunat acolo în sala de adunare pentru un studiu din *Turnul de veghere* despre subiectul potrivit, „Servi pentru a susține chestiunea în 1949”. Selecțiile muzicale și cântările intonate de talentul studenților au încheiat programul serii.

Pe 6 februarie Gileadul a devenit un micuț „oraș agitat”, datorită mulțimii înregistrate de 1.346 participanți la această festivitate de absolvire din timpul iernii. Auditoriul, sălile de clasă, holul, sufrageria și chiar biblioteca Șilo, puse în legătură prin cablu, erau curând pline până la refuz, pentru a găzdui cea mai mare mulțime din timpul iernii pentru festivitatea de absolvire. Exprimările față de studenții ce așteptau, prin intermediul servului de fermă și ai celor patru instructori de școală, o scrisoare din partea unui al cincilea instructor ce nu era prezent, citirea multor telegrame de la simpatizanți de pe întreg pământul, plus comentariile potrivite din partea servului de filială din Statele Unite, toate au asigurat condițiile preliminare pentru discursul ce s-a dovedit a fi extraordinar, judecând după multele expresii serioase de aprobare și apreciere care au urmat. Acesta a fost despre subiectul iubirii și a fost expus de N. H. Knorr, președintele școlii și al Societății Turnul de Veghere.

El a făcut o introducere la cuvântare, spunând că nu era nevoie să se ia notițe, deoarece folosea 1 Corinteni capitolul 13, și dacă în viitor este nevoie să ne aducem aminte de sfatul dat, o citire a acestui capitol va fi suficientă. Verset după verset, vorbitorul a discutat capitolul. Cel care servește cu multă cunoștință și cu credință suficient de mare încât să mute munții nu câștigă nimic dacă nu se face totul în iubire. Iubirea este darul ce trebuie cultivat, arătând răbdare și bunătate. Cultivat nu prin a manifesta aer de superioritate, nu fiind nepoliticos. Iubirea nu pune accent pe drepturi, ci va ceda, nu cu resentimente, ci cu smerenie. Cultivați acest lucru! Iubirea nu se bucură de nedreptate, este fericită doar de adevăr. Alte daruri poate vor dispărea, iubirea niciodată. Ce lipsește în cunoștință poate însemna mai mult decât ce este făcut în iubire. Cel care apreciază că dintre darurile credinței, speranței și iubirii, iubirea este cel mai mare, va urmări acest dar, în timp ce lucrează împreună cu frații săi și predică.

Fratele Knorr a dus la bun sfârșit acest discurs, cu prezentarea unui plic pentru fiecare student, ce conținea o fotografie a clasei și o diplomă, în cazul celor care așteptau cu merit. Când ultimul plic a fost oferit, un student s-a ridicat în picioare și a cerut permisiunea să citească o scrisoare din partea clasei. După ce i-a fost acordată permisiunea, el a arătat că scrisoarea era din partea clasei pentru fratele Knorr și a început s-o citească pentru ca toți cei adunați să audă. După ce exprimă recunoștință pentru îngrijirile făcute la Gilead, pentru instruirea lor specială, în scrisoare se exprimau hotărâri sincere, după cum urmează:

„ Domnul nu întârzie în legătură cu promisiunea Lui, în sensul în care cred unii oameni; El își arată de fapt răbdarea ..., pentru că nu vrea să piară nimeni, ci dorește ca toți oamenii să fie aduși la pocăință’ (2Pet. 3:9, A.A.T.). Prin harul lui Iehova noi vom ,grăbi ziua’ justificării Lui finale, vestind apropierea acesteia, siguranța nimicirii întregii organizații a lui Satan și binecuvântarea tuturor persoanelor cu bunăvoință față de Dumnezeu, prin Împărăție, sub Regele Isus Cristos, chiar pentru imediata expansiune a vestirii Evangheliei Împărăției în fortăreața Ierarhiei, Italia. Știind că în Italia sunt mulți cu dorință dreaptă pentru cunoștință despre Cuvântul lui Dumnezeu, și care doresc să fie eliberați de robia față de teamă și superstiție, în care sunt ținuți de mulți ani, douăzeci și șapte din numărul nostru sunt recunoscători pentru privilegiul special de a ,grăbi ziua’ salvării pentru multe mii de persoane cu bunăvoință față de Iehova ce vorbesc italiana.

Iehova Dumnezeu ne-a dat o limbă pentru a învăța, ca să știm cum să-i întărim cu Cuvântul Său pe cei obosiți, nu doar în Italia, ci și în Burma, Siam, America Centrală și de Sud, Africa, insulele mării și din alte părți ale pământului. Nu ne mulțumim să ne oprim aici, ci rugăciunea noastră este ca iubirea noastră să devină din ce în ce mai amplă, în cunoștință și înțelegere perfectă. Știind că instruirea noastră la Gilead ne-a pus pe calea privilegiilor de serviciu din ce în ce mai mari, așteptăm cu nerăbdare oportunități de a ne servi frații și pe oamenii cu bunăvoință față de Iehova de pe întreg pământul”.

Împlinirea acestor hotărâri va face mult pentru potolirea lipsei de hrană spirituală în țările ce vor fi vizitate de acești absolvenți și martorii lui Iehova vor aștepta cu nerăbdare rapoartele ce vor arăta cum mesajul hrănitor care îl vestesc ei a întărit mai mulți martori pentru Domnul în aceste țări. În mod special, cititorii *Turnului de veghere* vor aștepta cu nerăbdare rapoarte de la cei 28 care servesc în Italia (unul dintr-o clasă anterioară s-a alăturat celor 27 din această clasă). Pentru majoritatea celor din a douăsprezecea clasă odată cu turul de duminică de după-amiaza la Șilo și

programul de seară de exprimări din partea studenților și-au luat la revedere de la zilele de școală la Gilead, dar în ce-i privește pe cei 27 de absolvenți repartizați în Italia, aceștia au rămas zece zile pentru o lucrare post-absolvire, zece zile de instruire intensivă în limba italiană, înainte să se îmbarce pentru Italia.

Isus a spus: „Binecuvântați sunt cei care flămânzesc și însetează după dreptate, căci ei vor fi săturați”. Fie ca absolvenții celei de-a douăsprezecea clase să fie folosiți de Iehova pentru a satisface această foame și această sete și astfel să potolească lipsa de hrană spirituală din lumea întreagă.

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

VOL. LXX

1 APRILIE 1949

Nr. 7

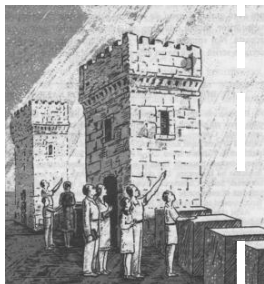
Cuprins:

SPERANȚA NAȚIUNILOR	- Pag. 3
„ÎN EL VOR SPERA NAȚIUNILE”	- Pag. 4
PACE MONDIALĂ DUPĂ METODA LUI DUMNEZEU	- Pag. 15
ZEDECHIA PLĂTEȘTE PENTRU CĂLCAREA DE LEGAMÂNT	- Pag. 17
EXPERIENȚE DE PE TEREN	- Pag. 20

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucușori să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

1 Aprilie 1949

Nr. 7

Speranța națiunilor

„Și din nou Isaia a spus – Moștenitorul lui Iese va apărea și El se va ridica să conducă popoarele, - în El își vor pune speranța popoarele” - Rom. 15:12, *Rotherham*.

Iehova Dumnezeu a prevăzut clar nevoia oamenilor din toate popoarele zilelor noastre de a se agăța de o speranță. Și imediat ce a sesizat această nevoie, a și făcut ceva în legătură cu aceasta. A anunțat imediat că va face ceva pentru salvarea omenirii. (Gen. 3 : 15) De șase mii de ani încoace el spune mereu în cine ar trebui oamenii să își pună speranța. Acum, este timpul convenit de el, de face ca lucrurile să se întâmple și aceia care astăzi își pun speranța și el sunt fericiți, în mijlocul tuturor problemelor de pe pământ.

2. Lideri religioși marcanți ai creștinătății sunt priviți mereu ca fiind reprezentații și purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu. Toate persoanele cu judecată ar fi tentate să creadă că ei ar îndrepta persoanele aflate la nevoie spre speranța adevărată care nu dezamăgește niciodată. Dar fac acest lucru? Ca răspuns este bine să cităm din *New York Times*, numărul din 15 octombrie 1945. Transmițând din Buffalo, New York în ziua anterioară, acesta citează una dintre cele mai ilustre fețe bisericești din Statele Unite ale Americii și spune: „Trebuie să ne amintim că biserica creștină a Americii a făcut din această țară o națiune mesianică,” spune Rev. Episcop Henry St. G. Tucker, episcop al Bisericii Episcopale a SUA la cea de-a o sută aniversare a Bisericii Episcopale St. John de aici. „Cum ne putem aștepta să ajutăm la progresul creștinătății dacă nu ridicăm nivelul de trai creștin în țările creștine?” a adăugat el. El spune „popoarele din toată lumea se întorc spre America pentru lumina îndrumării spirituale într-o lume de întuneric.”

3. Mult mai recent, așa cum ne informează *New York Times* în numărul său din 6 ianuarie 1949, episcopul cardinal al orașului New York a organizat o cină a romano catolicilor la Park Lane Hotel. El s-a referit la dificultățile pe care le întâmpină Acțiunea Catolică în Europa de Est și de asemenea a acordat o mare importanță arhitectului romano-catolic care a construit unele structuri naționale notabile, și atunci, ca să cităm din *Times*, „Cardinalul Spellman a declarat că Statele Unite ale Americii ca „SPERANȚA ÎNTREGII LUMI”, trebuie să nu trădeze încrederea prizonierilor religioși și politici din alte zone.” (N.Y. Times, 6 ian. 1949) Fețele bisericești, catolice și protestante, pot susține că ei cred în Isus Cristos ca Mesia, dar acțiunile lor și declarațiile publice pe care le fac, ca cea pe care am citat-o mai sus demonstrează că ei își pun speranța într-un popor care există doar de 173 ani.

4. Nu putem nega faptul că Iehova Dumnezeu și fețele bisericești sunt diferite în ceea ce privește speranța tuturor popoarelor. În loc să susțină masele generale de oameni și să le spună cu curaj adevărul conform Cuvântului lui Dumnezeu, fețele bisericești se înclină în fața politicianilor și le șoptesc oamenilor în urechi ceea ce este prezentat ca opinie generală. Astfel, profeția este împlinită: „Și a devenit să fie fiul cum este și tatăl.” (Osea 4 : 9, *AAT*) Astfel, preoții vor avea aceeași soartă ca și oamenii, deoarece ei și-au pus speranța într-un lucru înșelător. Fiecare cleric, care are o recunoaștere formală din partea guvernelor lumesti ca fiind „un preot al evangheliei”, trebuie să știe că Iehova Dumnezeu a stabilit Împărăția Sa prin Mesia, Isus Cristos, ca singura speranță pentru întreaga omenire. Ei nu au o scuză pentru nu știu evenimentele întâmplate în lume și profețiile din Biblie îndeplinite pe care Iehova Dumnezeu Cel Atotputernic le-a făcut prin puterea sa și a început acum Împărăția sa prin Cristos pentru restabilirea lumii dreptății pe acest pământ. Ei au la dispoziție Sfintele Scripturi și trebuie să știe că Iehova Dumnezeu nu a făcut ca nici o națiune din lumea prezentă a diavolului să fie speranța creștinătății sau a omenirii în general. America, cea

care deține bomba atomică, fapt știut de toată lumea, și-a asumat acum cel mai important rol din istoria lumii și a ajuns la o poziție de responsabilitate înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Suntem de acord că acum a ajuns la cel mai înalt grad al puterii sale, dar când fețele bisericesti spun oamenilor că ea este „națiunea mesianică” și „speranța întregii lumi”, ei spun blasfemii și ocărăsc Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos, care este Împărăția adevăratei speranțe.

5. Înainte ca Statele Unite ale Americii să devină ceea ce sunt acum, au existat alte națiuni și imperii care au fost la fel de puternice și de importante în istoria mondială în momentul lor de glorie. Dar toate acestea au apus și slăbit și au fost depășite sau au dezamăgit speranțele oamenilor. Niciun popor sau imperiu al lumii din ziua de azi nu este o excepție de la această regulă de neschimbat în istoria politică. Acesta este motivul pentru care, fără nici o excepție, toate popoarele sunt alcătuite din ființe umane care sunt imperfecte și muritoare, și „niciuna nu își poate ține sufletul viu”. (Ps. 22 : 29) La scurt timp, toate națiunile sau imperiile mor, fie că vorbim despre împărat sau rege, guvernator sau cel mai neînsemnat dintre oamenii obișnuiți. Toți oamenii se află sub blestemul comun al morții, fiind condamnați ca păcătoși în ochii lui Dumnezeu Cel Atotputernic, Creatorul. El a permis tuturor oamenilor să se nască din omul original, după ce tatăl rasei noastre a păcătuit și a ajuns să fie pedepsit cu moartea. Când vorbea despre filozofii greci, apostolul Pavel spunea drept despre Dumnezeu: „El a făcut toate popoarele dintr-unul singur, a împărțit anotimpurile și hotarele în care să locuiască, ca să îl poată căuta pe Dumnezeu, în speranța că îl vor simți și îl vor găsi.” – Faptele 17 : 26, 27, *RSV*

6. Biblia ne arată aici că nu există nimic divin sau imortal în ceea ce privește statele politice ale acestei lumi, și nici în legătură cu forma lor și legile lor. Pentru că toate națiunile au aceeași origine păcătoasă și condamnată, fiecare popor este la fel de neputincios ca oricare altul în ceea ce privește salvarea omenirii și asigurarea unei lumi noi mai bune. Astfel, în aceste zile pline de decepție, să ne punem speranța în cine trebuie, să ne încredem în cuvintele lui Dumnezeu Cel Atotputernic, așa cum este descris în articolul de mai jos.

„În El vor spera națiunile”

Este ușor să vedem din Biblie începutul, creșterea și dezvoltarea popoarelor omenirii. Cuvântul *popor* este tradus din cuvântul ebraic care vine de la verbul ce înseamnă „a curge împreună, a comasa”. Astfel, termenul *popor* înseamnă oamenii ca un corp comun, oameni comasați într-o formă de guvernământ. Prima mențiune biblică despre un popor o regăsim în Genesa, capitolul zece, care ne spune despre descendenții fiilor lui Noe, Sem, Ham și Iafet, după potop. Prima mențiune despre urmașii lui Iafet ne spune: „Dintre aceștia a fost populată partea de coastă, țară cu țară, fiecare cu limba sa, conform diferitelor clanuri, popor după popor.” Atunci, după ce ne spune despre urmașii lui Ham și Sem, capitolul se încheie, spunând: „Acestea erau neamurile descendente din Noe, aranjate după urmașii lor pe naționalități; și din aceste națiuni s-a populat pământul după potop.” – Gen. 10 : 5, 20, 31, 32, *AAT*

2. Această răspândire a popoarelor pe întreg pământul a fost prevăzută de Iehova, știind că o națiune din acele timpuri de început se va desprinde, și anume, poporul fiilor lui Israel. Iehova a stabilit dinainte o locație pentru acest popor. Profetul Moise a vorbit despre aceasta chiar înaintea nașterii lui Israel care intraseră în ținutul lor desemnat, spunând: „Slăvesc numele lui Iehova, care vă spune, bătrânilor voștri, și ei vă vor povesti, cum Dumnezeu Cel Atotputernic a făcut rasele, când El a împărțit fii Omului, stabilind granițele popoarelor, cu un loc pentru fii lui Israel! Pentru că DOMNUL este bun cu poporul Său, Și Iacov este moștenirea lui” – Deut. 32 : 3, 7, 9, *Fenton*.

3. Următoarea menționare în Biblie a popoarelor după ce se descriu urmașii fiilor lui Noe se face în legătură cu marea speranță că Dumnezeu Cel Atotputernic o stabilește pentru rasa umană. Cu două mii de ani în urmă, atunci, în grădina Edenului, el a trimis prima rază de speranță pentru a străluci pe pământul în care intrase păcatul. El a făcut acest lucru spunându-i bătrânului Șarpe sau Diavol că Dumnezeu își va aduce „femeia”, o Sămânță. Această Sămânță sau copil va fi dușmanul

neîndurător al Diavolului și va suferi în mâinile Diavolului pentru aceasta, și totuși, în final el va zdrobi capul acestui Șarpe bătrân. (Gen. 3 : 15) Avraam, care era descendent din credinciosul Sem, a fost un om care a ținut credința în Iehova Dumnezeu și în promisiunea plină de speranță din grădina Edenului. Din respect pentru credința lui Avraam, Dumnezeu Cel Atotputernic l-a chemat să îi lase ținutul său ca loc pe care Dumnezeu l-a dedicat descendenților lui Avraam, fii lui Israel. Observați aici următoarea mențiune a cuvântului *popor*, după cum vedem scris: „Acum Iehova i-a spus lui Avraam: Pleacă din țara ta și de lângă rudele tale, din casa tatălui tău în ținutul pe care ți-l voi arăta: și îți voi face un *popor* mare și te voi binecuvânta, și voi face ca numele tău să fie mare și să-ți fie binecuvântare, și îi voi binecuvânta pe cei care te vor binecuvânta pe tine, iar pe cel care te va blestema, îl voi blestema, și prin tine vor fi toate familiile de pe pământ binecuvântate.” – Gen. 12 : 1-3, *ASV*; 18 : 18.

4. Acesta este primul mesaj divin după potop al evangheliei sau al veștilor bune. Inspirat, apostolul Pavel interpretează astfel menționarea în Scriptură a acestui legământ sau promisiune către Avraam. Pavel spune: „Și scriptura spune că prin credință, Dumnezeu va da înainte popoarelor credincioase veștile bune prin Avraam, spunând – *Toate popoarele vor fi binecuvântate prin tine.*” (Gal. 3:8, *Rotherham*) Dar această binecuvântare nu va veni direct prin Avraam pentru toate popoarele. Sămânța sau urmașii Săi vor fi canalul prin care se va revărsa binecuvântarea și gândindu-se la acest lucru, Dumnezeu Cel Atotputernic a spus că va face *marele popor* al lui Avraam. Astfel, nici o națiune care exista în timpurile lui Avraam nu a fost poporul ales, iar acest lucru este indicat prin faptul că Avraam a trebuit să se lupte cu Tidal, „împăratul popoarelor”, și cu aliații săi. – Gen. 14 : 1-16.

5. „Marele popor” promis prin care va veni binecuvântarea universală nu este un popor aflat pe pământ astăzi, nici în America și nici în tânăra republică a Israelului. Nici păgânii și nici izraeliții de astăzi nu își pot disputa aceasta, deoarece atunci când Avraam și-a arătat supunerea de nezdruccinat față de Dumnezeu până într-acolo încât era gata să îl ofere pe fiul său iubit Isaac spre sacrificiu, Iehova, prin îngerul său i-a spus lui Avraam: „Voi pogorî asupra ta binecuvântarea, și voi înmulți sămânța ta ca stelele pe cer și ca firele de nisip de pe plajă, și sămânța ta va stăpâni cetățile dușmanilor săi și prin sămânța ta toate popoarele de pe pământ vor fi binecuvântate.” (Gen. 22:17,18, *ASV*) Nouăsprezece secole mai târziu, Dumnezeu a desemnat poporul care trebuie să fie Sămânța binecuvântării, deoarece Dumnezeu l-a inspirat pe servul său, apostolul Pavel să scrie: „Promisiunile s-au făcut lui Avraam și seminței sale. El nu a spus Semințelor, ca și cum ar fi mai multe, ci către una singură. Seminței tale, care este Cristos. Și dacă voi sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți din sămânța lui Avraam, și moștenitorii săi conform promisiunii.” – Gal. 3 : 16, 29.

6. Cuvântul lui Dumnezeu, astfel, clarifică un lucru: Niciun popor care nu este descendent din Avraam după sânge, sau în sensul spiritual nu poate fi poporul prin care Iehova Dumnezeu, Mai Marele Avraam, binecuvântează toate familiile de pe pământ. Astăzi ne rămâne adevărul neschimbat, „Avraam va deveni cu siguranță un popor mare și puternic și toate popoarele de pe pământ vor fi binecuvântate prin el.” (Gen. 18 : 18) Acel popor trebuie să vină, nu doar din Avraam, ci și prin fiul său Isaac, căruia Iehova i-a spus: „Și în sămânța ta toate popoarele de pe pământ vor fi binecuvântate.” (Gen. 26 : 4) Aceasta trebuie să vină și prin fiul lui Isaac, Iacob, deoarece, atunci când Iacob a visat scara care ajungea de la pământ și cer, Iehova Dumnezeu l-a anunțat el însuși pe Iacob și i-a spus: „Și în tine și în sămânța ta toate popoarele de pe pământ vor fi binecuvântate.” Mai târziu, când Dumnezeu i-a schimbat numele lui Iacob în Israel, el a spus: „Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic, creșteți și înmulțiți-vă, se va ridica un popor și toate celelalte popoare vor veni din voi, și împăratul va veni dintre voi.” (Gen. 28 : 14 și 35 : 10, 11) Aceasta indică o dinastie de împărați care vor veni din Iacob și vor culmina cu marele Împărat Mesianic, Isus Cristos. Acesta era Împăratul la care s-a referit Iacob când se afla pe patul de moarte în Egipt și îi binecuvânta pe cei doisprezece fii ai săi și i-a spus lui Iuda, cel de-al patrulea fiu al său: „Iuda este fiu de leu ... Sceptrul va rămâne la Iuda, și nici toiagul de cârmuire nu va sta decât între picioarele sale, până când Șilo va veni, și la el se vor aduna toate popoarele.” (Gen. 49 : 9, 10) Această prevestire privind-l pe Șilo care avea destinat sceptrul, indica că el trebuie să fie speranța pentru oamenii din toate națiunile.

7. În Egipt descendenții lui Iacob au ajuns să fie un popor. (Deut. 26 : 5-8) Când Egiptul s-a dovedit a fi opresiv cu copiii lui Iacob sau izraeliții, atunci Dumnezeu Cel Atotputernic i-a scos de aici, aruncând asupra Egiptului o serie de plăgi până când aceștia au devenit un popor. (Ex. 9 : 24) Sub profetul său Moise, Iehova Dumnezeu a adus izraeliții la Muntele Sinai. Aici le-a dat șansa de a deveni o națiune sfântă pentru scopurile sale mărețe. Dându-le un nou legământ, el le-a spus izraeliților: „Astfel, dacă mă veți asculta într-adevăr și veți ține legământul, atunci veți fi o comoară deosebită, dintre toate popoarele, pentru că pământul este al meu și voi veți fi pentru mine o împărăție de preoți și o națiune sfântă.” (Ex. 19 : 5, 6) Când izraeliții au făcut legământul, Iehova le-a dat legea sa scrisă. Ei îi aparțineau lui Dumnezeu deoarece el i-a salvat de egipteni, care erau exterminatorii lor și acum ei aveau legea sa divină. Astfel, Israelul era acum o națiune teocratică. Niciun popor păgân, care exista atunci și din cele ce vor veni, nu putea pretinde a fi teocratic și că au structura sa guvernamentală și legea sa de la marele Teocrat Iehova. Psalmistul său inspirat spune: „El i-a arătat cuvântul său lui Iacob, legile și poruncile sale pentru Israel. El nu a mai făcut legământ cu niciun popor, și ei nu cunoșteau poruncile sale. Slăviți-l pe Iehova.” (Ps. 147 : 19, 20, *ASV*) Nu, nici măcar un singur popor creștin nu poate pretinde că are aceste origini pentru forma sa de guvernare.

8. Faptele din Scriptură se înmulțesc pentru a ne arăta că vechiul Israel a fost poporul ales al lui Dumnezeu pe care el l-a scos din Egipt și l-a organizat conform voinței sale teocratice. Când profetul Moise a acționat ca intermediar pentru Israel, el i-a spus lui Iehova Dumnezeu: „Socotește că această nație este poporul tău.” (Ex. 33 : 13) Până în zilele apostolului creștin Pavel nu existase niciun popor teocratic în afară de Israel. Nici o altă formă de guvernământ pe pământ, nici măcar Roma a lui Cezar, nu putea spune că își trage originile de aici, organizarea sa politică și legile sale nu veneau de la Dumnezeu adevărat și viu. Arătând lipsa dumnezeirii popoarelor din această lume, Pavel spune: „Amintiți-vă că la un moment dat voi popoarelor după sânge care vă spuneți necircumciși prin așa numita circumcizie care se face de om, că erați în acele timpuri separați de Cristos, înstrăinați de Israel și străini de legământul promisiunii, nu aveți nici o speranță și nici o dumnezeire pe acest pământ.” – Efes. 2 : 11, 12, *Rotherham*.

9. Este o prostie să susținem că guvernele păgâne din această lume aveau ceva divin în alcătuirea și organizarea lor, astfel încât să fie într-un fel teocratice. Din toate națiunile pământului, doar Israelul avea atunci poziția favorită, iar apostolul Pavel ne indică acest fapt prin următoarele cuvinte: „Ce avantaj există din faptul că ești evreu și care este rostul circumciziei? Un mare rost, din toate punctele de vedere. În primul rând, evreilor li s-a încredințat cuvântul lui Dumnezeu.” „Pentru că ei sunt izraeliți și ei au dreptul să îl dea pe fiu, prezența glorioasă a lui Dumnezeu, legile divine [legămintele] și legile, serviciul la Templu, promisiunile și patriarhii, iar dintre ei va veni Cristos fizic – binecuvântat fie Dumnezeu care este peste tot mereu! Amin.” (Rom. 3 : 1, 2; 9 : 4, 5. *AAT*) Și atunci când izraeliții au respectat legea poporului lor teocratic, chiar și în privința închinării, se referea la supunerea față de Dumnezeu. Când au susținut organizația națională, se voia a fi teocratică, deoarece aceasta însemna susținerea lui Iehova Dumnezeu ca și Conducător. El a fost de fapt Împăratul lor, în ciuda faptului că ei nu îl puteau vedea. El avea dreptul să le dicteze modul în care să i se închine, pentru că el este Dumnezeu Cel Atotputernic, Sursa tuturor drepturilor de închinare și el i-a salvat pe izraeliți de la moarte, de egipteni pentru a-i face ai Săi. El avea dreptul de a fi intolerant față de falsele religii din rândul lor.

Luptă teocratică

10. Este adevărat, Iehova Dumnezeu a organizat națiunea izraelită pentru război, consemnând oamenii bine construiți dintre aceștia. Primul război pe care națiunea l-a purtat a fost cu națiunea păgână a amaleciților, imediat după ce izraeliții au fost salvați din Egipt și când se aflau pe drumul spre muntele lui Dumnezeu pentru a primi legea Sa scrisă. Vedem scris: „Apoi au venit amaleciții și s-au luptat cu Israelul la Refidim. Atunci Moise i-a spus lui Iosua: „Alege câțiva oameni dintre ai noștri și grăbește lupta cu amaleciții, în timp ce mă voi opri spre creasta dealului, cu oștirea lui Dumnezeu în mâna mea.” După victoria lor, cu ajutorul lui Dumnezeu, Moise a

construit un altar pentru a o comemora. „Deoarece s-a ridicat o mână împotriva tronului DOMNULUI,” spuse el, „DOMNUL va purta război cu amaleciții din generație în generație.” - Ex. 17: 8-16, *AAT*

11. În Israel a existat o înrolare teocratică a tinerilor pentru război, pentru că aceasta a fost porunca lui Dumnezeu. Bărbații leviți erau scutiți de serviciul militar, pentru că Dumnezeu i-a pus deoparte pentru serviciul său consacrat la templu. (Num. 1 : 1-3, 45-54) Lupta pe care o ducea oștirea izraeliților era o luptă teocratică, și aceasta era în supunere nu față de om, ci în supunere către Dumnezeu, Împăratul lor. Într-un sens foarte real, ei acționau ca și executori umani pentru Iehova Dumnezeu împotriva tuturor popoarelor păgâne care stăteau în calea scopurilor divine. Erau oștirea lui Dumnezeu, și acest lucru explică de ce El a susținut și câștigat bătăliile pentru ei. Odată nu erau organizați pentru război, ci erau fugari neajutorați din Egipt, cu armatele de egipteni pe urmele lor și cu Marea Roșie ca barieră de apă înaintea lor. Atunci li s-a arătat că nu aveau nevoie de o cazarmă militară. Pentru a le liniști frica de a fi depășiți din punct de vedere militar, Moise le-a spus: „Iehova va lupta pentru voi și vă veți păstra pacea.” Câteva ore mai târziu, Moise conducea izraeliții cântându-și cântecul: „Voi cânta pentru Iehova, pentru că el a triumfat glorios, calul și călărețul său s-au aruncat în mare ... Iehova este un războinic, Iehova este numele său. Carul de luptă al faraonului și armatele sale sunt înecate în Marea Roșie. - Ex. 14: 14 și 15 : 1-4, *ASV*

12. Cu un nor miraculos în miezul zilei și cu foc în toilul nopții, războinicul Dumnezeu i-a adus pe izraeliți la granița Ținutului Promis. El a croit drum pe lângă malul râului Iordanului pentru a-i aduce în „tărâmul unde curge lapte și miere” sub conducerea lui Iosua. Atunci Dumnezeu a stabilit ca izraeliții să izgonească popoarele păgâne care ocupau țara pe care el hotărâse cu Avraam să i-o dea descendenților săi. Astfel, aceasta nu a fost o acțiune agresivă nejustificată, pentru că Dumnezeu nu se face vinovat de o asemenea agresiune. Pământul este al său, poate să îl promită și să îl dea cui vrea. Aceste acțiuni au fost justificate, îndreptate împotriva locuitorilor care îl venerau pe Diavol, deoarece porunca lui Dumnezeu către ei justifica ca tinerii izraeliți să lupte și să îndeplinească poruncile sale asupra celor care nu îl venerau și pe care îi avea dușmani.

13. Faptul că Dumnezeu însuși a participat la această acțiune a făcut-o teocratică. Moise le-a spus izraeliților chiar înainte ca ei să ajungă la Ținut: „Iehova, Dumnezeul vostru care merge înaintea voastră, el va lupta pentru voi, ca și toate celelalte lucruri pe care le-a făcut pentru voi în Egipt chiar înaintea ochilor voștri” (Deut. 1:30 și 3:22, *ASV*) Așa s-a dovedit a fi, deoarece referitor la campaniile militare ale Comandantului Iosua citim: „Iehova a luptat pentru Israel.” „Și toți acești Împărați și ținuturile lor le-a luat Iosua la un moment dat, pentru că Iehova, Dumnezeul Israelului, s-a luptat pentru Israel.” (Ios. 10: 14, 42, *ASV*) Astfel, mai târziu, Iosua a atribuit victoria lui Dumnezeu, spunând: „Ați văzut tot ce a făcut Dumnezeul vostru Iehova acestor popoare pentru voi, pentru că Dumnezeul vostru Iehova, el este acela care a luptat pentru voi. Unul dintre voi trebuie să urmărească o mie, pentru că Dumnezeul vostru Iehova este cel care a luptat pentru voi, așa cum el v-a spus.” - Ios. 23:3,10, *A.S.V.*

14. Deoarece pământul era dat de Dumnezeu conform legământului și el era Împăratul și Comandantul Militar drept, vechii izraeliți aveau toate motivele să fie patriotici. Patriotismul lor era tipic pentru forma de guvernământ teocratică. Puterea și garanția acelei teocrații mici constau nu în puterea militară care era egală cu cea a tuturor dușmanilor lor la un loc, ci în Războinicul Teocratic invincibil al lui Iehova, Împăratul David, despre care se spune că „a purtat războaiele lui Iehova”, anunțând adevărul său pentru poporul adevărat al lui Dumnezeu de astăzi, spunea: „Unii sunt puternici pentru că au care de luptă și cai, dar noi, prin numele Domnului nostru Dumnezeu. Ei vor cădea, iar noi ne vom ridica puternici.” - Ps. 20 : 7, 8, *AAT*

15. Niciun popor de pe pământ de la vechiul Israel până la al Doilea Război Mondial nu mai are o dovadă sau înregistrare că Iehova Dumnezeu a purtat bătăliile sale și că i-a adus victoria. Dar mereu Iehova a luptat pentru mica sa teocrație. Când popoarele agresive ale lui Ammon, Moab și Muntele Seir și-au unit forțele și au mărșăluit împotriva Ierusalimului în timpul bunului Împărat Iosafat, un profet levit care s-a ridicat la templu și le-a spus oamenilor teocratici: „Nu este nevoie să vă implicați în această bătălie, gândiți-vă, stați liniștiți și veți vedea salvarea care vine de la Iehova, O, Iuda și Ierusalim, nu vă temeți ... pentru că Iehova este cu voi.” Astfel, în dimineața următoare,

când cântăreții leviți conduceau marșul, au atacat și au văzut distrugerea pe care a adus-o Iehova Dumnezeu acestor dușmani aliați. (2Chron. 20 : 17-30, *ASV*) Da, națiunile care rămăseseră se temeau „când auzeau că Iehova a luptat împotriva dușmanilor lui Israel.” La aproape 175 de ani de la acest eveniment, în zilele credinciosului împărat Ezechia, Ierusalimul a fost din nou amenințat, de data aceasta de dușmanii neînvinși ai imperiului asirian în expansiune. Prin profetul Isaia, Iehova a sfidat armatele asiriene, spunând: „Voi apăra acest oraș pentru a-l salva, de dragul meu și de dragul servului meu, David.” Apoi citim mai departe: „Și îngerul lui Iehova a mers mai departe și a învins pe câmpia asirienilor mai bine de o sută optzeci și cinci de mii iar când oamenii s-au trezit de dimineată, iată, erau numai leșuri”. – Isa. 37: 35, 36, *ASV*

16. Aceste episoade războinice teocratice de dinainte de perioada lui Cristos au fost elemente profetice ale modului în care Iehova Dumnezeu va lupta în războiul universal al Armagedonului împotriva tuturor popoarelor de pe acest pământ când această lume se va sfârși. El nu este speranța acestor popoare, pentru că ei își pun încrederea în forțele militare și în alianțele politice și aceste se întorc împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Împărăției sale. Dar acele persoane de astăzi care cunosc și se încred în numele Dumnezeului Cel Atotputernic, și îl așteaptă să îndeplinească profeția referitoare la Armagedon: „Atunci va veni Iehova și va lupta împotriva acestor popoare, ca atunci când a luptat în ziua bătăliei. Și Iehova va fi Împărat peste tot pământul: în acea zi Iehova va fi unul și va purta un singur nume.” (Zah. 14:3,9, *ASV*) Isus Cristos va fi Războinicul său de încredere. (Rev. 19: 11-16) De aceea, toți oamenii de bună credință trebuie să știe acest lucru că în această „epocă atomică”, în perioada aceasta, cea mai militarizată din istoria omenirii, Iehova Dumnezeu cu războinicul său, Fiul Isus Cristos sunt singura speranță pentru o apărare, victorie, salvare și libertate adevărată.

Singura națiune astăzi sub conducerea lui Dumnezeu

17. Israel nu mai există ca națiune teocratică pentru care Iehova să lupte. Privilegiul lor a încetat să mai existe când ei l-au respins pe Acela pe care el l-a trimis la ei să le fie Împărat, și anume Isus Cristos, „Sămânța lui Avraam” promisă. Doar cu cinci zile înainte de Paștele din anul 33 D.Ch., acest Isus a intrat în Ierusalim în mijlocul mulțimii bucuroase de persoane de bună-credință, dar evreii fără credință nu au mai recunoscut îndeplinirea profeției, la care se referea apostolul Ioan când a zis: „Și Isus, când a găsit un asin tânăr, s-a urcat pe el, așa cum era scris, nu te teme, fiică a lui Sion, iată, Împăratul tău a venit, călare pe un tânăr asin.” - Ioan 12 : 14, 15 ; Isa. 62 : 11; Zah. 9 : 9.

18. Acest Isus, născut în locul unde s-a născut și Împăratul David, Bethleem lui Iuda, era descendent al lui Iese. El este „rădăcina lui Iese” despre care vorbea Isaia în profeția sa 11:10 mult după moartea lui David: „De aceea, se va întâmpla în acea zi, rădăcina lui Iese, chiar el care s-a ridicat pentru a domni popoarele: în el își vor pune popoarele speranță, iar locul său de odihnă va fi glorios.” (*Versiunea Septuaginta*, traducere de C. Thomson; și S. Bagster) Sub inspirație, apostolul Pavel aplică această profeție lui Isus Cristos citând din *Versiunea Septuaginta* a vechilor Scripturi și spune: „Și din nou Isaia a spus – Va veni rădăcina lui Iese, și el care s-a ridicat să domnească peste popoare – în el își vor pune speranța popoarele.” (Rom. 15:12, *Rotherham*) Doar o rămășiță din izraeliții naturali își pun speranța în Isus Cristos ca „sămânța promisă a lui Iese”, Împăratul Mesianic. De aceea, Iehova trimite vestea cea bună despre el popoarelor păgâne. Aici, cei credincioși, care iubesc dreptatea și care îl așteptau pe Dumnezeu adevărat, cel viu, își exercitau credința în mesajul lui Dumnezeu și îl acceptau pe fiul său Isus Cristos ca acela în care trebuie să se încreadă popoarele ca Împărat de la Dumnezeu. Datorită credinței lor, acei păgâni credincioși, împreună cu rămășița dintre evrei, au fost declarați credincioși în ochii lui Dumnezeu. De aceea în Avraam, toate popoarele au început să fie binecuvântate prin sămânța lui Avraam, Isus Cristos. (Gal. 3:16) Fiind justificat datorită credinței lor în el ca Salvator și Cel care îi va răscumpăra, ei îi aparțineau lui Cristos. De aceea, el este Sămânța originală a lui Avraam (Gal. 3 : 27-29) Avraam din vechime era doar un profet al Tatălui lor ceresc, Iehova Dumnezeu.

19. Împreună cu Isus Cristos, acești credincioși dintre toate popoarele erau „națiunea sfântă” a lui Dumnezeu, asupra căreia pogorâse spiritul sfânt. Orice îndoială exista asupra lor a fost uitată, pentru că apostolul inspirat Petru scrie despre acești credincioși, spunând că Israelul natural nu mai era poporul teocratic al lui Iehova, și că acel „voi”, erau creștinii cărora se adresează, „sunt o generație aleasă, preoți împărătești, un popor sfânt, oameni aleși; că voi trebuie să înălțați spre el rugăciunile, cel care va scos din întuneric în lumina sa minunată, voi care în trecut nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu.” (1Pet. 2 : 9, 10) Acest corp de creștini asupra căreia pogorâse spiritul sfânt dintre toate națiunile luase locul Israelului natural ca popor teocratic al lui Iehova. Ei sunt un popor spiritual, peste care Dumnezeu l-a făcut pe Isus Cristos Împărat și Conducător. Este necesar ca naționalitatea lor pământească să fie subordonată cetățeniei lor creștine în ceruri. Nici o națiune politică a creștinătății, nici măcar toată creștinătatea, nu poate pretinde că este o „națiune creștină”. Există doar o singură astfel de națiune, nu mai multe, și aceasta este spirituală, cerească, apolitică și nu este împărțită de ideologii politice sau de politica în sine a popoarelor din această lume. Niciun conducător politic și nici măcar cel mai înalt corp judiciar al națiunilor acestei lumi nu pot stabili sau numi aceasta ca „națiune creștină”. Faptul că fețele bisericești protestante, evreiești și catolice înalță rugăciuni la învestirea în funcție a președintelui națiunilor și când acesta depune jurământul de credință cu mâna pe Biblie și când sărută biblia nu face ca guvernul său politic sau poporul său să fie „creștin”.

20. Dacă oricare dintre popoare pretinde că este creștin și dacă autoritățile politice și legale insistă asupra acestei teorii, atunci ei obligă întregul popor, inclusiv pe ei, să acționeze ca și creștin și să urmeze exemplul lui Cristos așa cum este înregistrat de apostolii și discipolii săi. Așa că atunci când tratează cu noi, avem dreptul să insistăm să fim tratați conform legii lui Cristos, chiar dacă nu ne așteptăm ca ei să facă acest lucru. Când un popor pretinde că este creștin, este egal cu a declara că este organizație teocratică, așa cum era vechiul Israel, dar niciun popor din lume nu poate acționa în așa fel încât să demonstreze acest lucru. „Poporul sfânt” al lui Dumnezeu, peste care Isus Cristos este Conducător și Împăratul împăraților, este adunarea sa devotată sau „biserica”. Astfel, în ciuda regulii dată de Curtea Supremă a Statelor Unite ale Americii cu ani în urmă că „este un popor creștin”¹, poporul a cărui Constituție îi interzice însă să fie astfel. Observați că decizia în cazul *Everson versus Consiliul Educației*, 330 U.S. 1, unde Curtea Supremă a interpretat Primul Amendament al Constituției și a spus:

21. „Nici satul și nici Guvernul Federal nu pot pune bazele unei biserici. Nici nu pot ratifica legi care să ajute o religie, care să ajute toate religiile sau să favorizeze o religie sau alta. Și nici nu pot influența sau forța o persoană să adere sau să plece dintr-o biserică împotriva voinței sale sau să îl forțeze să îmbrățișeze o credință sau să îi impună să nu creadă într-o religie ... Nici statul și nici Guvernul Federal nu pot, deschis sau în secret, participa la activitățile organizațiilor sau grupurilor religioase și invers. După ceea ce spune Jefferson, clauza împotriva stabilirii religiei prin lege a fost menită să ridice „o barieră între biserică și stat” ... Ne reînnoim convingerea că „am mizat chiar pe existența țării noastre în ceea ce privește separarea completă între stat și religie, ceea ce este cel mai bun lucru atât pentru stat, cât și pentru religie.”

22. Atunci cum ar putea orice popor non-teocratic să fie „poporul mesianic”? (Pagina 99 paragraf 2). Într-o națiune cu adevărat creștină toți cetățenii ei aparțin adunării neîmpărțite a lui Dumnezeu, iar guvernul național susține legea lui Dumnezeu așa cum a fost dată prin Fiul său și susține și aplică închinarea adevărată a lui Dumnezeu așa cum a fost exemplificată prin Isus Cristos. Nu tolerează în cadrul „poporului” conflictele religioase nenumărate și ideologiile politice ale acestor lumi, dar menține unitatea de nezdruccinat prin credința în Dumnezeu și supunerea față de El și nu față de oameni. Cine va spune că orice națiune politică pământească se potrivește cu această caracteristică scripturală a „poporului creștin”? Niciuna. Nu este și nu a fost niciodată scopul lui Dumnezeu ca adevărata națiune creștină să fie pământească. Este cerească, spirituală și absolut separată și diferită de oricare dintre guvernele politice ale acestei lumi.

¹ Decizia Curții Supreme a SUA în cazul *Biserica v. Statele Unite* 143 U.S. 457, 471.

23. Decizia citată mai sus a Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite este foarte puțin probabil să fie decizia primului împărat politic pe pământ, și anume Nimrod, nepotul lui Ham, fiul lui Noe. El a încercat să promoveze o falsă teocrație asupra oamenilor aflați sub dominația sa. Cum așa? Deoarece el nu doar că s-a făcut împărat peste ei prin mijloace violente, dar s-a și ridicat ca zeul lor, pentru a fi venerat în locul lui Iehova Dumnezeu. Referitor la Nimrod citim la Geneza 10: 8-10: „Lui Cuș i s-a născut Nimrod, el a început să fie puternic pe pământ. Era un vânător iscusit în fața lui Iehova, de aceea se spune „Ca Nimrod, marele vânător în fața lui Iehova”. La început, împărăția sa era Babel, Erec, Accad, și Calne, în ținutul Șinear. Din acest ținut, el a mers în Asiria și a construit Ninive.” (ASV) Astfel, Nimrod a încălcat legământul veșnic al lui Dumnezeu în ceea ce privește vărsarea de sânge nepotolită. El era împărat politic și vânător iscusit „împotriva lui Iehova”. (Enciclopedia lui McClintock & Strong, Vol. 7, pagina 109) El s-a auto-intitulat zeu în care oamenii trebuia să spere și să se încreadă pentru protecție, în locul lui Iehova. Prin faptele sale, Nimrod a făcut un zeu din conducătorul politic al statului și a scos în afara statului teocrația. Aceasta însemna că, dacă supușii săi nu se supuneau conducătorului politic al statului, aceasta însemna nesupunere față de zeu.

24. Dar și faraonii Egiptului au dat statului politic o impresie teocratică reprezentându-se ca zeități și cerându-le egiptenilor să îi venereze. Apoi Cezar al Romei a dat o turnură teocratică guvernării imperiale, fiind zeificată, dar nu doar după moarte, ci în chiar în timpul vieții*. Astfel, declarându-l pe Cezar un zeu, promotorii venerării împăratului făceau din guvernare o regulă a lui Dumnezeu sau teocrație. Așa stăteau lucrurile când adepții lui Irod Antipa, un conductor districtual pentru Roma peste provincia Galileei a venit la Isus în Ierusalim și l-a supus următorului test: „Fariseii au mers și au complotat să îl prindă în capcană într-o dispută. Atunci ei și-au trimis discipolii la el cu irodienii, să îi spună, „Stăpâne, știm că spui adevărul și predici calea lui Dumnezeu cu sinceritate, indiferent de consecințe, pentru că ești imparțial. Îți cerem părerea: Este corect să plătim impozitul pe cap de locuitor împăratului sau nu? Dar el a văzut intenția lor rea și le-a spus: „Mă supuneți la un asemenea test, ipocriților? Arătați-mi banii cu care plățiți impozitul!” Și ei i-au adus un dinar. Și el le-a spus: „Al cui cap și titlu este acesta?” Ei i-au răspuns, „Al împăratului.” Atunci el le-a spus: „Atunci plățiți ce aveți de plătit împăratului și dați-i lui Dumnezeu ce e al său!” Matei 22: 15-21, AAT

Dați fiecăruia ce este al lui

25. Prin aceste cuvinte Isus nu încerca să spună că împăratul sau Cezar și Dumnezeu erau în acord și că Cezar acționa pentru Iehova Dumnezeu, în ceea mai bună cooperare. Nu așa stăteau lucrurile. Cezar era oponentul lui Dumnezeu adevărat, cel viu. De aceea irodienii l-au testat pe Isus. Voiau să îl pună rău cu Cezar și să îl poată acuza de răzvrătire. Câteva zile mai târziu, după acest test, reprezentantul lui Cezar, Pilat Ponțiu, a acționat ca un executor pentru a-l condamna la moarte pe Fiul lui Dumnezeu. Astfel, cuvintele lui Isus nu puteau însemna sub nici o formă că putem merge alături de Cezar și cerințele sale și totuși să nu intrăm în conflict cu Iehova Dumnezeu, și că Cezar nu va cere niciodată ceva contrar lui Dumnezeu, ci doar supunere față de el în toate lucrurile înseamnă să îi faci pe plac Domnului Iehova. Din contră, să te spui necondiționat lui Cezar înseamnă să pui conducerea sa politică umană mai presus de Dumnezeu și aceasta duce la o luptă împotriva lui Dumnezeu.

26. Când mulțimea de evrei condusă de preot striga: „Nu avem un alt împărat decât Cezar”, și a culminat cu reprezentantul lui Cezar care îl executa pe Isus, se poate să îi fi dat Cezarului ce e al Cezarului, ceea ce Cezar cerea. Dar îi dădeau lui Dumnezeu ceea ce trebuie dat lui Dumnezeu? Apostolii lui Isus au răspuns: „Nu, când au spus în rugăciune către Domnul Dumnezeu: „O, Doamne, tu, prin gura tatălui nostru David, servul tău, s-a spus: De ce s-au înfuriat popoarele și oamenii își închipuie lucruri în gol? Împărății de pe pământ sunt o mulțime și conducătorii s-au

* Cel care domnea atunci, Tiberius și succesorul său, Caligula nu au fost zeificați, deoarece nu erau populari, dar înaintea lor, Iulius Cezar și Augustus și după aceea, Claudius au fost zeificați.

adunat împotriva Domnului și împotriva fiului său uns, în acest oraș, cu adevărat împotriva Servului tău sfânt Isus, pe care tu l-au uns, atât Irod cât și Pilat Ponțiu, și cu popoarele și oamenii lui Israel, s-au adunat să facă ceea ce ai prezis cu mâna ta să fie făcut. Și acum, Doamne socoate amenințările lor.” Faptele 4:24-29. *ASV*, margin.

27. La începutul celui de-al patrulea secol, împăratul Constantin a realizat conversiunea la organizația religioasă romană care pretindea că este „creștină”. Dar acest lucru nu l-a transformat pe „Cezar” într-un prieten și preot al lui Dumnezeu. Constantin încă mai purta acel titlu păgân de *Pontifex Maximus*, însemnând *Mare Preot*, ceea ce este contrar lui Isus Cristos, care este cel mai mare Preot al lui Dumnezeu. De asemenea, sub titlul de Pontifex Maximus Constantin a adunat Consiliul religios de la Nicea în 325 contra doctrinelor Sfintelor Scripturi și a aplicat aceste doctrine împotriva Scripturii prin sabia statului politic, cu o intoleranță religioasă împotriva acelor care erau diferiți față de partidul trinitarian. Atunci când Isus a spus să dai Cezarului ce e al Cezarului, el nu se gândea la niciun Cezar așa numit „creștin”, pentru că Isus știa că un astfel de Cezar nu ar exista și nu va exista niciodată. E adevărat, Constantin profesa pe atunci popularul tip de „creștinătate”, dar nu era încă botezat, ceea ce s-a întâmplat când s-a îmbolnăvit în 337, murind în același an în Nicodemia. Senatul Romei l-a plasat pe Constantin printre zei, iar creștinii practicanți ai estului au urmat acest obicei păgân de a considera împăratul ca zeitate, recunoscând-l pe Constantin printre sfinții religioși, astfel încât comemorarea sa încă se sărbătorește de sisteme religioase grecești, copte și rusești la 21 mai în fiecare an.

28. Deoarece Cezar era zeificat din timpurile apostolice și până în perioada împăratului Constantin, ne întrebăm: „Cezar trebuia să fie venerat sau doar era venerat pentru că așa decisese corpul legislativ imperial? Dacă da, atunci cine este Dumnezeul căruia trebuie să îi dea ce e al lui său? Viața noastră îi aparține lui Cezar? Și-a jertfit Cezar viața pentru creștini, astfel încât toți creștinii să aparțină lui Cezar și guvernului său politic pentru a dispune de legi făcute de om pe pământ? Este Cezar prietenul pentru care ar trebui să arătăm dragoste nemăsurată cel despre care a spus Isus: „Există o dragoste mai mare decât a omului care își jertfește viața pentru prietenii săi?” (Ioan 15: 13) Să vedem câteva răspunsuri ale creștinilor:

29. Din *Cartea Culturii*, care este folosită ca manual de un colegiu american, citim la pagina 549: „Roma s-a umplut treptat de oameni de diferite culte străine, care, pentru că li se ceruse, jurau credință spiritului divin al împăratului. Creștinii, totuși, puternici în credința lor, nu au făcut acest jurământ de supunere. Și pentru că ei nu au jurat credință, ceea ce am putea considera astăzi la fel ca atunci când jurăm pe drapel, au fost considerați periculoși din punct de vedere politic². Și cum să își jertfească viața pentru bunăstarea lui Cezar; noi citim într-o carte de istorie pentru clasa a VII-a în școlile publice din New York, și anume, *De la lumea veche la cea nouă*, pagina 88: „Primii creștini erau gata să moară pentru credința lor. Ei au refuzat să venereze zeii păgânilor romani. Deoarece ei credeau în pace, nu au vrut să servească în armatele imperiale ale Romei³. Da, erau gata să moară pentru credința lor pașnică, dar nu în armatele imperiale ale lui Cezar”.

30. Nu doar pentru că ei credeau în pacea între oameni refuzau să ia armele ucigătoare pentru Cezar, ci pentru un fapt mult mai important, și anume: „Nu știi că trupul tău este un templu al spiritului sfânt care este în tine, pe care îl ai de la Dumnezeu? Și că nu îți aparții, pentru că ai fost născut cu un preț: să îl slăvești pe Dumnezeu astfel în trupul tău. Ai fost adus pe lume cu un preț, să nu devii sclavul în lanțuri al altui om.” (1 Cor. 6: 19, 20 și 7: 23, *ASV*) Acești primi creștini s-ar putea foarte bine întreba: „Dacă îmi pun necondiționat viața în slujba lui Cezar și îmi jertfesc viața pentru el, ce viață voi mai avea să o jertfesc pentru Dumnezeu care m-a adus pe lume cu prețul jertfei Fiului său drag? Cum aș mai putea duce atunci o viață consacrată complet lui Dumnezeu, urmând pașii lui Cristos? Biblia spune: „El și-a jertfit viața pentru noi, iar noi trebuie să ne jertfim viețile pentru frații noștri.” (1 Ioan 3:16) Cum ar putea jertfa mea pentru frații mei pentru care Cristos a murit să fie în acord cu folosirea armelor mortale pentru Cezar și uciderea fraților mei în

* *Cartea culturii* de Ethel Rose Peyser, ediția din 1934, pagina 549.

³ *De la lumea veche la cea nouă*, de Eugene A. Colligan, președinte al Hunter College și Maxwell P. Littwin, director al Direcției pentru școlile publice orașenești din New York, ediția din 1932, pagina 88.

ținuturile unde Cezar își poartă războaiele?” Istoria autentică a primului secol ne spune că primii creștini au refuzat să facă așa ceva, și aceasta ne demonstrează clar cum au îndeplinit porunca lui Isus de a da Cezarului ce e al Cezarului și Domnului ce e al Domnului.

31. Când Isus a spus să dăm Cezarului ce e al Cezarului și ce e al lui Dumnezeu lui Dumnezeu, el a folosit un verb care se folosea peste tot printre vorbitorii de limba greacă însemnând „achitarea” unei datorii sau „onorarea” unei obligații de orice fel. Aici onorare înseamnă a se achita. Atunci ce ne-a poruncit Isus să onorăm față de Cezar? Ce trebuie plătit lui? În primul rând, Cezar avea propria emisiune monetară și nu accepta banii evreiești pentru impozite, așa că trebuie să îi dăm Cezarului banii săi pe care i-a emis și pe care îi solicită pentru plata impozitului. Prin operațiunile sale guvernamentale, „Cezar” ne oferă diverse servicii și astfel, trebuie să plătim impozitele. Avem să îi plătim valoarea serviciilor pe care el ni le oferă și din care obținem un beneficiu material, cum ar fi serviciile poștale, utilitățile și facilitățile publice, școlile publice, serviciul de pompieri, de poliție, etc. Trebuie să îi plătim pentru serviciile pământești pe care le oferă, dar niciunul dintre aceste servicii nu înseamnă că „Cezar” trebuie sau merită să fie venerat de creștini. „Cezar” nu poate cumpăra venerarea noastră cu aceste lucruri. Niciunul dintre aceste lucruri nu ne asigură și nici nu ne cumpără viața veșnică și niciuna dintre ele nu merită viața noastră, astfel încât noi să ne punem viața la dispoziția lui „Cezar” în orice cauză. Către Iehova Dumnezeu, Scriptura spune: „La tine e izvorul vieții.” (Ps. 36 : 9) „Salvarea vine de la Iehova.” (Ps. 3 : 8, *ASV*) „Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât l-a dat pe singurul său Fiu, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3: 16) Viața noastră prezentă și viitoare vine de la Dumnezeu. El este Dumnezeul nostru prin faptul că ne-a creat și pentru că ne-a dat salvarea.

32. Și astfel, viețile noastre, închinarea noastră și supunerea noastră dreaptă i-o datorăm lui și trebuie să îi dăm ceea ce este drept să îi dăm, pentru că Fiul său, Isus Cristos a spus: „Dați-i lui Dumnezeu ce e al său.” Toată Scriptura susține porunca sa, nimic nu o contrazice. Când apostolul Petru le-a spus creștinilor, „Iubiți-vă aproapele. Temeți-vă de Dumnezeu. Slăviți-vă Împăratul,” observăm că nu l-a menționat pe Cezar. El a specificat doar slujirea Împăratului uns de Iehova, Isus Cristos, care este speranța întregii omeniri. - 1Pet. 2: 17.

33. Pe Împăratul lui Iehova îl vom slăvi așa cum ni s-a poruncit, pentru că el a spus: „Tată ... ai judecat pe Fiul tău, ca toți să îl cinstească pe Fiul, așa cum îl cinstesc pe Tată.” (Ioan 5 : 22, 23, *ASV*) De aceea, puterea doar a acestui Împărat vine de la Dumnezeu. Astfel, Iehova Dumnezeu, Tatăl și Isus Cristos, Împăratul sunt „Stăpânirile Înalte” cărora sufletul fiecărui creștin trebuie să i se supună, așa cum se specifică și în Romani 13:1: „Fiecare suflet trebuie să se spună stăpânilor înalte. Pentru că nu există altă putere decât cea a lui Dumnezeu: puterile care sunt rânduite de Dumnezeu.” Când sufletul creștin se supune cu loialitate lui Iehova Dumnezeu și lui Isus Cristos, ele dau lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.

34. Iustinian cel Mare, împărat bizantin (527-565 D.Ch.), este reținut de istorie pentru codul de legi, denumit Codificarea lui Iustinian. El este cunoscut ca împărat „creștin”, dar, acest Cod de legi romane (nu legi creștine) se deschide cu crezul imperial despre așa numita „trinitate” și anatema imperială împotriva a ceea ce era atunci răspândit „ereticii.”⁴ El a persecutat atât pe păgâni, cât și pe așa numiții „eretici”. Eforturile sale împotriva păgânilor a dus la botezarea forțată a 70.000 persoane doar în Asia Mică. Iustinian este cel care a declarat că biserica creștină și puterea politică a popoarelor au aceeași origine, Dumnezeu.⁵ (Romanul Iustinian 6, din 16 martie 535) Până în zilele noastre, episcopul Romei, care este Papa de la Vatican, promovează aceeași idee religioasă. El face acest lucru pentru a susține uniunea bisericii și a statului pe care Biserica romano-catolică încearcă să o răspândească în America și printre toate celelalte popoare.

35. Isus Cristos nu a fost niciodată de acord cu papa că biserica creștină și puterea politică a popoarelor au aceeași sursă, Dumnezeul Cel Atotputernic. La muntele ispitirii, Satan Diavolul i-a arătat „toate împărățiile lumii”, inclusiv imperiul roman al lui Cezar.” Iar diavolul i-a spus: „Toate aceste puteri ți le voi da ție, și gloria lor, pentru că acestea vin prin mine, și le pot da oricui. Dacă

⁴ A se vedea *Istoria Bisericii* a lui Schaff, pagina 769, volumul III.

⁵ A se vedea *Enciclopedia britanica*, vol. 15, pagina 600, sub Iustinian I.

mă vei venera, toate vor fi ale tale.” Isus a știut ce sunt aceste guverne politice ale lumii, știa că nu vin de la Dumnezeu, Tatăl său, ci din ispita celui care i le oferea. Dar Isus știa ce trebuie să îi dea lui Dumnezeu, ceea ce era de drept al lui Dumnezeu. De aceea, vedem scris: „Isus i-a răspuns și i-a zis: Piei de lângă mine, Satan, pentru că așa este scris: Trebuie să îl venerezi doar pe Domnul Dumnezeu, și doar pe el să îl slujești.” (Luca 4:5-8) Nu, Isus nu s-a așteptat și nici nu a încercat să facă popoarele să se încreadă în el acceptând gloria, puterea și împărățiile acestei lumi ca plată pentru venerarea ispitei.

36. Șaizeci de ani mai târziu, la finalul primului secol, Isus i-a trimis o revelație ultimului supraviețuitor dintre apostoli, Ioan, în care el dezaproba ceea ce susțineau Iustinian I și papa de la Vatican că biserica și statul politic vin de la Dumnezeu. Prima dată, Isus Cristos i-a dezvăluit lui Ioan cum „marele balaur”, „acel șarpe bătrân care se numește diavolul și Satan,” este aruncat din ceruri, și apoi, în capitolul 13, versetul 1 din această revelație, Ioan spune: „Și am văzut o fiară aruncată în mare, cu șapte capete și zece coarne, și pe cele zece coarne ale sale zece diademe, și deasupra capetelor sale numele blasfemiei.” (*Douay*) Cine este această fiară? Comentariile din ediția lui Murphy a Bibliei *Versiunea Douay* spun că această fiară „este probabil întreaga societate de infideli, dușmani și asupritori ai poporului lui Dumnezeu, de la începutul până la sfârșitul lumii.” Nota de subsol din Biblia Confederației Catolice, ediția din 1941, spune la acest verset: „Această fiară este imaginea împărățiilor din această lume, împărății clădite pe pasiune și egoism, care, în toate timpurile s-a opus lui Cristos și a căutat să îi asuprească pe servii lui Dumnezeu. Roma imperială reprezintă această putere.”

37. Pentru că am indicat deja de unde își trag puterea guvernele politice ale acestei lumi, Ioan vorbește apoi despre această „fiară” politică: „Și balaurul i-a dat puterea sa, o mare putere ... Și ei au venerat balaurul, care dădea putere fiarei, și ei au venerat fiara, spunând: Cine mai este ca fiara? Și cine va putea să lupte cu el?” (Apoc. 13:1-4, *Douay*) Isus Cristos și apostolii săi nu puteau venera și adora statul politic.

38. Isus a refuzat să accepte puterea politică de pe pământ de la balaur, Satan Diavolul. Dacă Fiul lui Dumnezeu nu a acceptat împărățiile acestei lumi de la Satan ca răsplată pentru a recunoaște că Diavolul este o zeităate demnă de a fi venerată, atunci cu siguranță, Tatăl său, Iehova Dumnezeu, nu va accepta niciodată aceste împărății, nici măcar prin intermediul papei ca intermediar al balaurului, adică a Diavolul. Ceea ce a stabilit Iehova pentru sfârșitul acestei lumi ne indică că el nu a acceptat niciodată aceste împărății și popoare, inclusiv creștinătatea, în ciuda curviei spirituale a papei cu aceste sisteme politice. La sfârșitul acestei lumi vom asista la anihilarea sistemelor politice de conducere a acestei lumi. Asigurând creștinii de acest lucru, Isus le-a spus adeptilor săi: „Celui care va învinge și va respecta cuvintele mele până la final, aceluia îi voi da putere asupra tuturor popoarelor, iar el va domni peste ele cu un toiag de fier, ca vasele olarului vor fi zdrobite în bucățele, așa am primit poruncă de la Tatăl meu.” (Rev. 2: 26,27) Acum a venit timpul să se împlinescă cele spuse în Psalmul 2 : 7-12 referitor la Isus Cristos: „Iehova mi-a spus: Tu ești fiul meu, ziua aceasta ți-am dat-o ție. Întreabă-mă și îți voi da ție popoarele. Atunci le vei zdrobi cu un toiag de fier, să le zdrobești în bucăți ca pe vase de lut. O, voi împărați, fiți înțelepți, O, voi judecători ai pământului, luați aminte. Slujiți-l pe Iehova cu frică și bucurați-vă tremurând. Slujiți fiul [Isus Cristos, Împăratul său] să nu fie mânios, și feriviți-vă din calea lui, pentru că mânia sa va lovi curând. Binecuvântați fie toți cei care își găsesc mângâierea în el.” - *ASV*

„Refugiați-vă la El”

39. Astfel, speranța și mângâierea popoarelor nu poate fi în nici o împărăție sau guvern al acestei lumi, și nici în uniunea dintre ele. Ele nu au izvorât din puterea și autoritatea lui Iehova. Nu, dar el le-a condamnat la distrugere în scurt timp. La sfârșitul „timpului păgânilor”, în anul 1914 D.Ch. națiunile au fost date Împăratului Isus Cristos înscăunat pe muntele Sion, pentru a le distruge complet la bătălia Armageddonului. Fețele bisericesti al creștinătății îl ocărăsc pe Dumnezeu și pe Împăratul său fără rușine când declară că o anume națiune sau alianță de națiuni este singura speranță a omenirii. Clerul face un deserviciu major împăraților și judecătorilor omenirii curvind

spiritual împreună cu ei. Ei sprijină cu căldură planurile conducătorilor și nu îi avertizează că au ajuns la finalul acestei lumi. Nu le spun că Dumnezeu Cel Atotputernic le poruncește să declare răspicat suveranitatea lui Isus Cristos, pe care el l-a înscăunat Împărat al dreptății în această lume, și că ei trebuie să facă acest lucru pentru a evita furia lui Dumnezeu și distrugerea Armagedonului. Nu este astfel ciudat că aproximativ treizeci de popoare ale creștinătății au recunoscut oficial noua republică a Israelului, deoarece a devenit una dintre națiunile acestei lumi. Dar niciuna dintre aceste națiuni ale acestei lumi așa zis „creștine” nu l-a recunoscut pe Împăratul Israelului spiritual pe care Dumnezeu l-a înscăunat Împărat al Lumii Noi în anul 1914 D.Ch. și pe care martorii lui Iehova l-au proclamat neîncetat de atunci.

40. Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos este speranța și refugiul tuturor oamenilor de bună credință. „Poporul sfânt” al cărui Împărat al împăraților este Isus Cristos este acum singura națiune pe care Dumnezeu Cel Atotputernic a creat-o și a însărcinat-o pentru scopul său mare. Membrii acestei „națiuni sfinte” sunt aleși dintre toate popoarele lumii, de toate rasele și vorbesc toate limbile pământului. Ei vor sta cu Cristos pe tronul său din ceruri și vor domni cu el o mie de ani pentru binecuvântarea veșnică a tuturor familiilor de pe pământ. Doar rămășița credincioasă din această „națiune sfântă” sunt încă pe pământ. Deși sunt foarte puțini, ei îl preaslăvesc pe Împăratul lui Iehova, Isus Cristos, cu curaj, ca acela în care toți oamenii din toate popoarele trebuie să se încreadă dacă doresc viața fără sfârșit în bucurie, pace și bunăstare pe pământ sub o guvernare perfectă.

41. Împăratul este marele Semn pe care Iehova l-a arătat pe Muntele Sion și pe care toți îl caută, cei care doresc viață, adevăr și dreptate pentru protecție și să scape cu viață din Armagedon. Astfel, rămășița îl slăvește pe Rege fiind speranța lor pe care divinitatea a trimis-o, pe care toți oamenii o pot vedea și să se poată aduna la marele Semn. Ei fac acest lucru conformându-se poruncii lui Dumnezeu: „Dă un semn oamenilor.” Atunci, aceasta este ziua în care se va împlini profeția: „Va veni în acea zi în care rădăcina lui Iese [și anume Isus Cristos], va trimite semnul oamenilor – în el își găsesc toate popoarele mângâierea și locul de odihnă va fi glorios.” (Isa. 62:10 și 11: 10, *AAT*) Toți oamenii nefericiți trebuie să se ridice peste popoarele care se prăbușesc pe care fețele bisericesti le indică și să vadă Semnul glorios al lui Iehova. Este „Cristos, care a fost cunoscut într-adevăr dinainte de clădirea lumii, dar a apărut la sfârșitul acesteia de dragul nostru, care prin el suntem credincioși în Dumnezeu, care l-a ridicat din morți și i-a dat glorie, astfel că speranța și credința voastră trebuie să fie în Dumnezeu.” (1Pet. 1: 19-21, *ASV*) Atunci studiați Cuvântul lui Dumnezeu, aveți credință și auziți-l și adunați-vă la marele său Semn cu toți ceilalți oameni de bună credință. Nu veți fi niciodată dezamăgiți în credința voastră. După ce toți oamenii credincioși se vor fi adunat din toate popoarele, rasele și de toate limbile, atunci lumea aceasta veche va fi măturată, dar voi veți fi în siguranță.

Întrebări pentru studiu

- 1,2 . Cum au apărut națiunile? Pentru care dintre ele a pregătit Dumnezeu un loc?
3. Când și în ce fel a menționat El națiunile în legătură cu speranța?
- 4, 5. În cine vor fi binecuvântate toate națiunile? și prin intermediul cărei națiuni?
6. Ce genealogie marchează Dumnezeu ca fiind certă în ceea ce privește acea națiune?
7. Cum au fost începuturile Israelului ca națiune teocratică, spre deosebire de creștinătate?
- 8, 9. Ce însemna Teocrația pentru israeliți?
- 10, 11. În ce fel au fost totuși teocratice înrolările și războaiele israeliților?
- 12, 13. De ce cucerirea Palestinei de către evrei nu a constituit o agresiune nejustificată?
- 14, 15. Ce a demonstrat dacă siguranța era fundamentată sau nu pe o bază militară?
16. În această epocă, cea mai militarizată din istorie, unde putem găsi speranța de a fi apărați?
- 17, 18. Cum au început toate națiunile să fie binecuvântate în Avraam?
19. Câte națiuni așa-zis “creștine” există, și de ce atâtea?
- 20, 21. De ce nu poate fi SUA o națiune creștină?

22. Cum lucrează o națiune creștină, și este ea o națiune pământească, organizată de oameni?
- 23, 24. (a) Cum au instaurat false teocrații Nimrod, faraonii și Cezarii? (b) Așadar, cum l-au pus la încercare partizanii lui Irod pe Isus?
- 25, 26. Îi putem da Cezarului tot ce dorește fără să-l nemulțumim, totuși, pe Dumnezeu? De ce?
27. A schimbat sau nu “convertirea” lui Constantin lucrurile în chestiunea de față?
- 28, 29. Ce probleme a ridicat divinizarea Împăratului? Prezentați răspunsuri.
30. De ce nu puteau creștinii să lupte pentru Împărat cu arme fizice?
31. Ce se cuvine să-i dăm Cezarului? (b) Dar viețile noastre?
- 32, 33. (a) Cum îl onorăm pe Rege? (b) Cum se supunem stăpânilor înalte?
34. Cine afirmă că biserica și statul au aceeași origine, și de ce?
35. Cum a arătat Isus adevăratul răspuns la această întrebare?
- 36, 37. Cum dezaprobă și infirmă Isus în Revelație această falsă ipoteză?
38. Cum este infirmată și de proclamația lui Isus referitoare la sfârșitul lumii?
39. În ce fel îl insultă clericii pe Dumnezeu și fac deservicii conducătorilor lumii?
40. Cine sunt cei ce alcătuiesc în prezent “națiunea” lui Dumnezeu, și ce fac ei în această calitate?
41. Ce trebuie făcut în prezent cu privire la Semnul lui Dumnezeu, și de ce?

Voi cânta mereu iubirea plină de bunătate a lui Iehova, voi vorbi despre credința în tine tuturor oamenilor de toate vârstele, Pentru că zic, Îndurarea învinge mereu, Ca și credința pe care ai construit-o în ceruri. – Psalm 89:1, 2, A.S.V

Pace mondială după metoda lui Dumnezeu

Toți oamenii care vor acum să vadă instaurată guvernarea cea dreaptă în lume să fie liniștiți și să primească cu dragoste profetia sfântă. Nu vă mai certați și nu vă mai întristați pentru lucrurile care nu au suflet. Niciun partid politic nu poate aduce eliberarea și fericirea omenirii. Nici o organizație religioasă a creștinătății nu poate să vă aducă ce doriți. De fapt, nici o organizație creată de om nu vă poate aduce nici o binecuvântare adevărată, pentru că toate aceste lucruri vor dispărea curând. Criza mondială o simțim și toate întrebările importante țintesc spre Împărăția lui Dumnezeu de dreptate și relația pe care o aveți cu aceasta.

Isus Cristos, întronat ca Împărat în anul 1914 D.Ch, este Servul cel drept ales al lui Dumnezeu și prin el Iehova a început să conducă noua lume. Iehova ne spune prin profetul său Isaia: „Iată, servul meu pe care l-am ales, alesul meu drag prin care sufletul meu se va încânta, Voi pogori spiritul meu asupra sa și el va judeca toate popoarele ... Nu va rupe trestia zdrobită și nu va stinge mucul care încă mai fumegă până nu va face să biruie judecata. Și în numele său vor spera toate popoarele.” (Matei 12:18-20, *ASV*, margin.; citat din Isaia 42: 1-4). Astfel nu veți putea găsi speranță și eliberare dacă vă întoarceți fața la conducătorii acestei lumi păcătoase, ci în ceruri veți găsi speranța în Dumnezeul Cel Atotputernic care, în numele lui Isus Cristos, Conducătorul cel Drept, toți oamenii credincioși din toate popoarele vor găsi izbăvirea. De ce vor spera ei în numele său? Același profet, Isaia, ne răspunde: „Pentru noi s-a născut un copil, pentru noi un fiu este jertfit, iar el va lua guvernarea acestei lumi pe umerii săi și îi se va spune Sfătuitor Minunat, Dumnezeu puternic, Tată veșnic, Prințul Păcii. Nu se va sfârși niciodată guvernarea și pacea sa, pe tronul lui David și în Împărăția sa, pentru a pune ordine în lucruri și pentru a o sprijini cu judecata sa și cu dreptate de atunci încolo și pentru totdeauna. Stăruința DOMNULUI oștirilor [Iehova] va face acest lucru. - Isa. 9:6, 7.

Da. Iehova Dumnezeu va face pace în lume și o va face așa cum vrea el. Și când va aduce pacea, va fi pentru totdeauna. Trebuie să fie foarte clar pentru toată lumea că nu va exista niciun fel

de pace reală pe pământ până când păcatul nu este anihilat complet. Atâta timp cât păcatul domnește, vor exista oameni care să profite de ceilalți. Cei puternici supraviețuiesc o vreme și se năruie când alții mai puternici se ridică. Acest mileniu a fost dominat de rivalitate, dezordine, oprimare și crimă, deoarece Satan, cel păcătos, a fost „dumnezeul acestei lumi”. Trebuie să vină Acela mai mare și mai puternic decât Satan Diavolul, Acela care acționează în armonie exactă cu Dumnezeu Cel Atotputernic și sub îndrumarea sa și care îi ascultă poruncile cu bucurie. Apoi, el va aduna la el în pace și credință oamenii credincioși. Acum mult timp, Iehova Dumnezeu a prezis prin prorocii săi venirea Acestuia. Acesta, care va fi cel care va face pace pentru oamenii între ei și în special cu Dumnezeu, trebuie să fie și Salvatorul omenirii.

Deoarece Iehova Dumnezeu a făcut ca Fiul său iubit să părăsească porțile cerului și să fie născut pe pământ, apoi să crească și să ajungă la maturitate, să moară pentru a putea răscumpăra omenirea, iar apoi s-a ridicat din morți și a devenit marele Conducător al noii lumi și stabilește pacea printre oameni pentru totdeauna. De aceea, când Isus s-a născut în Betleemul lui Iuda, unde profetul lui Dumnezeu Mica (5:2) a prezis că se va naște, Dumnezeu l-a pus pe îngerul său puternic să anunțe această profeție: „Iată, vă aduc vești bune să vă bucurați, și va fi bucurie pentru toți oamenii: Pentru că, astăzi, se naște un Salvator pentru voi, care este Domnul Cristos, în orașul lui David.” Imediat după profeție privind marea bucurie ce avea să vină pentru toți oamenii, o oștire de îngeri și-au unit glasurile în cântec de slavă, care a fost auzit de păstori. Cu adevărat cuvintele cântecului acela erau profetice, deoarece ele prevesteau ziua când oamenii vor trăi în pace și când Iehova Dumnezeu le va aduce pacea prin Acest prea iubit care se născuse în acea zi în orașul natal al lui David. Îngerii cântau: „Slavă Domnului în ceruri și pe pământ pace oamenilor credincioși.” - Luca 2: 10-14, *Douay*.

La sfârșitul „bătăliei din acea mare zi a Dumnezeului Cel Atotputernic” acea mare profeție trebuie îndeplinită. Dumnezeu va lupta pentru pace și apoi pacea se va instala pe pământ pentru totdeauna, iar acest lucru se va împlini prin Fiul său Războinic puternic, Isus Cristos. Ca o mantie de lumină, pacea va acoperi pământul și bunătatea pentru oameni se va simți mereu. Astfel, oamenii care doar se vor prefăca că încerca să alerge în întâmpinarea lui Iehova Dumnezeu și să stabilească pace prin aranjamentele lor umane sunt o rușine în ochii lui Dumnezeu. Sub domnia plină de pace a lui Isus Cristos nu vor mai exista oficialități care să adune banii pentru impozite și apoi să împrumute acei bani unui fermier pe care să-l înrobească în cele din urmă. Nu vor mai exista agenți guvernamentali duri și asupritori care să intimideze și să înfricoșeze oamenii și să îi judece aspru și să îi indică în eroare. Bătălia Armagedonului va pune capăt acestei oprimări. La acest lucru se referă Psalmul 72:4 când spune: „El va face dreptate pentru cei săraci, va salva copiii celor nevoiași și va rupe în bucăți pe asupritor.” Oamenii nu se vor mai teme că își vor pierde casele pe care le-au construit cu mare efort și sacrificiu, și nici nu vor mai fi obligați să distrugă o parte din recolta lor și animalele lor, pentru a menține prețurile mari stabilite de exploatarea comercială. O reflectare a ceea ce va să vină se regăsește în cuvintele lui Isaia: „Și ei vor construi case și le vor locui, și ei vor planta viță de vie și se vor bucura de fructele ei”, cuvinte la care Mica adaugă: „Și nimeni nu va mai putea înspăimânta pe nimeni.” – Isa. 65:21; Mica 4 : 4.

Cât de bine știu oamenii că micii proprietari au fost oprimați îndelung de cei care au autoritatea religioasă, puterea politică și financiară! Muncitorii au fost tratați incorect în ceea ce privește salariile lor. Văduvele și orfanii au fost oprimați, iar mâna opresorului a fost asupra celor slabi din toate popoarele. Această oprimare a fost susținută și stărnită de acei lideri religioși care și-au luat numele după numele lui Isus. (Iac. 2: 6, 7) Dar sub administrarea guvernării drepte a lui Dumnezeu prin Cristos, toată opresiunea va dispărea, deoarece Conducătorul va domni în dreptate. Nu se va mai permite să existe niciun opresor printre oameni (Zah. 9:8) Referitor la momentul când va veni la templul său pentru judecată, Iehova Dumnezeu spune: „Voi veni lângă voi pentru judecată și voi fi martor împotriva vrăjitorilor, împotriva celor care au comis adulter, împotriva celor care au jurat strâmb și împotriva aceluia care au asuprit lucrătorii, văduvele și orfanii și pe cel care a nedreptățit pe străini și nu s-au temut de mine, zise Iehova.” – Mal. 3 : 5, *ASV*

În ceea ce îi privește pe cei săraci, administrația acestui Guvern Teocratic le este favorabilă: „Cu dreptate îi va judeca el pe cei săraci.” (Isa. 11: 4) Toată lumea va fi obligată să își trateze corect

aproapele, altfel va suporta consecințele. „Astfel a zis Iehova, „Judecați întotdeauna corect, și fiți milostivi și buni cu aproapele vostru, nu asupriți nici văduva și nici orfanul, nici pe străin, sau pe cel sărac, și nu lăsați pe nimeni să vă învrăjbească cu fratele vostru.” (Zah. 7:9, 10, *ASV*) Este momentul să începeți să faceți așa chiar acum.

În cadrul prezentei guvernări mondiale, oamenii care nu fac nimic, stau în paturi lor și elaborează planuri pentru a-i frauda pe semenii lor. Această practică nu va mai fi permisă sub dreapta guvernare a Iehova Dumnezeu prin Cristos. Niciunul dintre aceste planuri nu se va mai desfășura. Și atunci nu vor mai exista hoți care să fure terenuri cu depozite de petrol și nu se vor mai comite crime ca acestea. Nu vor mai exista niciun fel de corporații fără milă denumite trusturi⁶ și carteluri care să asuprească oamenii fără milă. Așa cum spune Cuvântul lui Iehova: „Vai de cei care se gândesc la nelegiuiri și plănuiesc numai rele în casa lor” când se crapă de ziuă pun în aplicare pentru că le stă în putere. Și dacă își doresc ogoare, le iau prin violență și dacă doresc case, le fură, astfel îl asupresc pe om și casa lui, chiar și pe om și moștenirea lui.” (Mica 2:1, 2) Dar ce le pasă lor de moștenirea altora?

Când Isus Cristos va conduce noua lume, nu doar că va aduce pacea durabilă și prosperitatea, dar el va elibera oamenii de păcat, Diavol și moarte și îi va conduce pe cărările dreptății și va revărsa asupra lor paradisul chiar aici pe pământ. Conducătorul Noii Lumi spune: „A venit timpul în care toți din morminte să îi audă vocea și să vină, cei care au făcut bine, vor fi înviați, iar cei care au făcut rău, vor avea parte de judecată.” (Ioan 5: 28, 29, *ASV*) Și la Corinteni 15 : 25, 26, ni se spune: „El trebuie să domnească până când va avea toți dușmanii la picioare. Ultimul dușman care va fi distrus va fi moartea.” Morții cei dragi se vor scula din mormânt, iar toți cei care îl iubesc pe Dumnezeu și pe Regele său vor merge împreună printre flori lângă ape liniștite, cântând împreună cântece de slavă lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Lacrimile amare nu vor mai curge și frica de moarte va dispărea pentru totdeauna. În același ton simbolic, apostolul Ioan ne spune: „Dumnezeu va șterge toate lacrimile din ochii lor, și nu va mai exista moarte, nici tristețe și nici lacrimi, nu va mai exista nici o durere, deoarece lucrurile dinainte [ale lumii prezente, păcătoase] vor fi dispărut.” - Rev. 21 : 4.

Bătălia Armagedonului, care stă să vină, va deschide porțile acelei domnii glorioase și drepte ale noii lumi și acea domnie va fi văzută și simțită pe pământ. Datorită acestei schimbări mari în bine care va veni, Iehova Dumnezeu poruncește martorilor săi de pe pământ astăzi să spună tuturor popoarelor că Iehova Dumnezeu prin Regele său Isus Cristos domnește și că „lumea va exista în continuare, el va judeca oamenii cu dreptate.” (Ps. 96: 10) De aceea, acesta spun martorii lui Iehova acum națiunilor.

Doriți această conducere în Lumea Nouă și binecuvântarea pe care o aduce? Indiferent de ce vor oamenii, Isus Cristos este acum Conducătorul drept al Noii Lumi și va domni în dreptate. Va zdrobi tot păcatul din lume. Toți oamenii vor putea alege să îl servească pe Satan Diavolul și să fie distruși, sau să îl servească pe Iehova Dumnezeu și Împăratul său și să trăiască mereu. Acum este timpul să alegeți. Fie ca orice cititor al *Turnului de Veghe* care dorește cu sinceritate să vadă domnia în dreptate în Noua Lume și care dorește să se bucure de aceste binecuvântări pe care Dumnezeu ni le-a dat prin Cristos să treacă acum de partea lui Iehova Dumnezeu. Apoi informați-vă asupra marilor adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu pe care acum trebuie să îl înțelegeți, să căutați dreptatea și să faceți bine, să vă dovediți integritatea în fața lui Dumnezeu și a Împăratului său până când Dumnezeu se va răzbuna la Armagedon. Atunci binecuvântarea voastră va fi completă.

ZEDECHIA PLĂTEȘTE PENTRU CĂLCAREA DE LEGĂMÂNT

Creștinătatea ar trebui să fie interesată de pedeapsa pentru călcarea de legământ. Ca parte principală a unei lumi ale cărei zile din urmă urmează să fie marcate printr-o mulțime de trădători

⁶ Nota trad.: trust, în limba engleză, înseamnă încredere

și călcători de armistițiu, interesul ei ar trebui să fie mai adânc, până la îngrijorare. Și deoarece calea de acțiune urmată de liderii ei se derulează paralel cu a ultimului rege al lui Iuda, care căzuse din nou în păcat, ea ar trebui să verifice cu mare atenție calea vieții aceluia rege tipic. Creștinătatea să cântărească pedeapsa pentru călcarea de legământ pe care a plătit-o acest rege Zedechia, nu numai prin nenorocirea personală, ci și prin ruina supușilor săi. Orice asemănare între zilele lui Zedechia și ale noastre nu este pură coincidență. Acele evenimente de acum douăzeci și cinci de secole au fost conduse divin pentru semnificația profetică de acum. Cei înțelepți din creștinătate vor da atenție.

La nașterea sa, părinții lui Zedechia, Iosia și Hamutal, i-au pus numele Matania, dar douăzeci și unu de ani mai târziu, când Nebucadnețar l-a făcut regele său vasal peste Iuda, monarhul babilonian i-a schimbat numele în Zedechia, care înseamnă „dreptatea lui Iah” (1Cron. 3:15; 2Regi 24:17, 18). Când Zedechia a urmat la tron după nepotul său Ioiachin, el a făcut un jurământ în numele Domnului că va servi cu loialitate pe regele Babilonului. Aceasta era o obligație de legământ, pe lângă aceea sub care se afla datorită nașterii lui ca iudeu, un membru al unei națiuni aflată în legământ cu Iehova Dumnezeu. Odată cu urcarea sa pe „tronul lui Iehova” din Ierusalim, el și-a asumat sarcina mai grea, a responsabilității de a domni ca reprezentantul lui Dumnezeu, dând atenție legii și profeților Lui (Deut. 17:18-20; 1Cron. 29:23; 2Cron. 20:20). Dar Zedechia a dat greș în toate obligațiile lui de legământ, cu groaznice consecințe pentru el, familia lui și pentru națiune.

În al patrulea an al domniei lui Zedechia, în anul 614 î.C., este pusă la cale răscoala împotriva lui Nebucadnețar. Sus la Ierusalim se adună ambasadorii din partea regilor Edomului, Moabului, Amonului, Tirului și Sidonului. Ierusalimul pare a fi punctul principal pentru agitația de pe tot cuprinsul Siriei împotriva jugului babilonian. Dar la această adunare internațională nu se materializează formarea nici unor alianțe sau pacte mutuale împotriva lui Nebucadnețar, probabil din pricina puternicului avertisment al lui Ieremia împotriva acestui lucru. El face și trimite la regii străini, prin ambasadorii acestora, lanțuri și juguri, și cu aceste simboluri de robie față de Babilon el trimite mesajul că națiunea care nu se va supune jugului babilonian va fi nimicită prin sabie, foamete și epidemii. După ce profește că în doi ani Iehova Dumnezeu va zdrobi jugul Babilonului și va elibera Iuda, violentul Hanania a smuls jugul simbolic de la gâtul lui Ieremia și l-a rupt. La porunca lui Dumnezeu acest jug de lemn, sfărâmat, a fost înlocuit cu unul de fier. Ieremia i-a spus lui Hanania că din pricina profețirii lui ce îndemna la răscoală împotriva Domnului el va muri înainte de încheierea anului, iar în două luni acel profet fals a fost mort. Fără îndoială aceasta a băgat groaza în Zedechia și i-a potolit setea de răscoală. Vezi Ieremia capitolele 27 și 28. Dar câțiva ani mai târziu el a fost dornic de revoltă și a făcut o alianță cu Egiptul. Despre aceasta, Ezechiel zice:

„Iată! Regele Babilonului a venit la Ierusalim, i-a luat regele [pe Ioiachin] și prinții și i-a dus cu el în Babilon. Și a luat pe cel din familia regală [Zedechia], a făcut legământ cu el și l-a pus să jure – în timp ce el duse cu sine pe principalii bărbați ai țării – așa încât împărăția să fie una smerită, să nu îndrăznească să-și ridice capul, ci să rămână fermi pe poziție, respectând legământul. Dar el s-a răscolit împotriva lui și a trimis ambasadori în Egipt, cerând cai și o puternică armată. Acum, poate prospera omul care face aceste lucruri? Poate scăpa el de condamnare? Poate el să calce legământul și totuși să scape? Pe viața Mea, este profeția DOMNULUI Dumnezeu, că el va muri în țara împăratului care l-a făcut rege, în Babilon – a regelui al cărui jurământ l-a disprețuit și al cărui legământ l-a încălcat. Și Faraon, cu marea sa armată și cu puternica lui forță nu va face nimic pentru el în ziua bătăliei, când se vor ridica întărituri și vor fi construite ziduri de asediu ca să ia viața multora. ... Și toată elita de rangul său va cădea prin sabie și cei care vor rămâne vor fi risipiți în toate vânturile; și veți ști că Eu, DOMNUL, am vorbit.” – Ezec. 17:12-21, *AAT*.

Așa s-a întâmplat că în al nouălea an, în luna a zecea, Ierusalimul a fost asediat de armatele lui Nebucadnețar (2Regi 24:20; 25:1). Zedechia i-a trimis pe Pașur și Țefania la Ieremia să întrebe pe Iehova de asediu. Puțină consolare pentru călcătorul de legământ! Inima lui Zedechia s-a oprit când a auzit că armele lui Iuda vor fi lipsite de putere împotriva Babilonului, că locuitorii cetății, oameni și animale, vor fi loviți, iar cei care nu vor cădea de sabie, foamete sau epidemii vor fi luați

prizonieri. Cei care se vor preda babilonienilor vor trăi; altfel spus, soarta era moarte sau captivitate – Ier. 21:1-10.

Cuprins de panică și frică în fața invaziei, Zedechia a căutat să-și pună casa în ordine. Cu captivitatea în perspectivă, el a căutat să ceară îndurare pentru sine chiar prin propriile fapte. El a făcut legământ cu poporul Ierusalimului ca să elibereze pe toți sclavii evrei, bărbați și femei. Toți prinții și poporul au îndeplinit legământul, eliberând din sclavie pe toți semenii iudei. Că legământul a fost dus la bun sfârșit de frica asediului și din pricina dorinței după favoare divină, ascultând o lege care mult timp n-a fost luată în seamă, este demonstrat de faptul că imediat ce asediul a fost ridicat, prinții și poporul i-au luat din nou în robie pe cei care tocmai fuseseră eliberați! (Ier. 34:8-21). Se pare că Egiptul intervenise pentru a-și ajuta noul aliat, pe Iuda, și că babilonienii au ridicat temporar asediul Ierusalimului, în timp ce s-au întors să întâmpine amenințarea egipteană – Ier. 37:5.

Zedechia îl întâmpină acum pe Ieremia de pe o poziție diferită. Profetul nu mai este liber să vină și să plece. Când asediul a fost ridicat temporar, Ieremia a căutat să facă o călătorie de afaceri spre Anatot din ținutul lui Beniamin, dar prinții au pus mâna pe el, l-au acuzat că dezerta la babilonieni, l-au bătut și l-au aruncat într-una din celulele închisorii din casa lui Ionatan, logofătul. De acolo l-a adus Zedechia și a cerut din nou un cuvânt de la Domnul. Mesajul a fost același: „Vei fi dat în mâinile împăratului Babilonului”. Fără compromis și fără să o lase mai moale cu mesajul lui Dumnezeu! Când asediul a fost ridicat prima dată și înainte să fie întemnițat, Ieremia declarase decretul lui Dumnezeu: „Iată, armata lui Faraon, care vine în ajutorul tău, se va întoarce în țara Egipt; și haldeii se vor întoarce să lupte împotriva acestei cetăți, să o ia și să o ardă. ... Nu te amăgi singur zicând: Haldeii vor pleca de la noi spre bine; căci ei nu te vor lăsa.” – Ier. 37:7-21; 34:22, *AAT*.

În următoarea controversă în care este implicată mărturia curajoasă a lui Ieremia a fost descoperită slăbiciunea caracterului lui Zedechia, arătând că nu era decât o marionetă a prinților. El a făcut ca Ieremia să fie pus în curtea străjerilor ce ținea de temnița lui Ionatan și aici, unde avea acces la oameni, Ieremia a predicat judecata că cetatea va cădea cu siguranță în mâinile haldeilor, care în acest timp îi puneau probabil pe fugă pe egipteni și reîncepeau asediul cetății (Ier. 32:1-5; 38:17). Din nou prinții l-au acuzat pe profet de răzvrătire, l-au muștră ca pe unul care slăbește moralul de război al poporului și au cerut sentința de moarte pentru Ieremia. Influențabilul rege a răspuns: „Iată! Este în mâna voastră; căci regele nu poate face nimic împotriva voastră”. Ieremia a fost aruncat într-o groapă cu fundul plin de noroi, s-a cufundat în noroi și ar fi murit acolo, fără îndoială, dacă n-ar fi intervenit pentru el la rege Ebed-Melec, etiopianul, și nu l-ar fi eliberat. În întrevvedere care a urmat, regele a arătat din nou teamă, zicând că nu-și putea salva viața și împărăția mergând la armatele lui Nebucadnețar de frica iudeilor care fugiseră deja la babilonieni. El se temea că va suferi din mâinile lor. – Ier. 38:1-23, *AAT*.

Dar lui nu i-ar fi putut fi mai rău decât în Ierusalimul asediat. Când Zedechia a pășit în cel de-al unsprezecelea an fatidic al domniei sale, în afara cetății erau întăriturile de asediu ale generalilor lui Nebucadnețar și din aceste poziții avantajoase erau aruncate în cetate proiectilele care răspândeau moartea. Dar mai oribile decât sabia dușmanului au fost ravagiile foametei și ale epidemiilor din interiorul zidurilor cetății. Pentru că așa de înnebunitoare era foametea, încât mamele și-au mâncat proprii copii! Dintre toți locuitorii cetății numai sabia, foametea și epidemiile au mâncat pe saturate. În luna a patra a celui al unsprezecelea an, 607 î.C., lupta ia sfârșit, pe măsură ce zidurile sunt dărâmate și trupele babiloniene pătrund înăuntru. Cetatea a fost incendiată, inclusiv casa regelui și templul. Zidurile au fost făcute una cu pământul. Prizonierii au fost duși în Babilon. Numai la câțiva dintre oamenii cei mai săraci li s-a permis să rămână și chiar și aceștia au plecat imediat după aceea, pentru ca pustiirea cetății să fie completă.

Zedechia? El a fugit spre Iordan când zidurile au fost dărâmate. Dar la Ierihon a fost verificat de trupele lui Nebucadnețar, soldații lui au dezertat, așa cum prezisese Ezechiel, iar el și fiii lui au fost duși la Nebucadnețar la Ribla în nord, și-a văzut cu ochii lui fiii uciși înainte să fie orbit într-un mod crud și apoi a fost pus în lanțuri și dus în Babilon, pentru a muri acolo după o captivitate mizerabilă

și chinuitoare. – 2Regi 25:1-26; Ier. 39:1-10; 52:4-11.

Zedechia a plătit pentru călcarea de legământ. El și-a călcat legământul cu Nebucadnețar, cel pentru care jurase în numele lui Iehova. El și-a călcat legământul de a elibera pe iudeii luați captivi. N-a dat atenție sfatului lui Iehova dat prin profetul Ieremia. Atât el, cât și preoții religioși și prinții politici, se depărtaseră de la închinarea adevărată a lui Iehova, iar supușii lui au căzut în demonism împreună cu el. Ei i-au oferit tămâie lui Baal de pe acoperișuri, au adus jertfe de băutură la dumnezei păgâni, și-au ars copiii în foc pentru Moloh, i-au batjocorit și maltratată pe adevărații profeți pe care Iehova i-a trimis ca să-i avertizeze de nelegiuirea lor cale. Iehova l-a folosit pe Nebucadnețar pentru a aduce ruină și pustiire peste teocrația tipică, pentru a pune capăt existenței ei și pentru a începe „timpurile neamurilor”. Despre Zedechia, ultimul rege al acelei teocrații tipice, Iehova a zis: „Și tu, domn nelegiuit, gata să fi ucis, domn al lui Israel, a cărui zi vine tocmai când nelegiuirea este la culme ... La o parte cu mitra, jos cununa împărătească ... Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Și nu va fi mai mult, până la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința.” – 2Cron. 36:11-21; Ier. 32:28-35; Ezech. 21:25-27.

Creștinătatea se află într-un legământ, cel puțin presupus, de a face voința lui Dumnezeu. Ea are numele Lui pe buze, citează profeții din Biblie și conducătorii ei susțin că sunt „stăpâniri înalte” ordinate de Dumnezeu. Liderii politici și religioși își unesc mâinile la conducere și pozează că au „dreptatea lui Iah”. Ei au fost preumbriți de Zedechia, care n-a trăit la înălțimea însemnătății numelui său. Liderii dau greș în a-și ține legământul cu supușii lor, cu alte națiuni și cu Iehova Dumnezeu. Discursurile dulci, diplomatice, nu acoperă păcatul de călcare a legământului, despre care Biblia spune că merită pedeapsa cu moartea (Rom. 1:31, 32). Deși executarea sentinței asupra creștinătății poate părea întârziată, ea va cădea asupra acesteia cu furie la Armaghedon (Ecl. 8:11-13). Calea de scăpare este încă deschisă; păziți legământul și fugiți de partea Răzbunătorului lui Iehova, Isus Cristos. Numai cei înțelepți din creștinătate vor face aceasta.

Experiențe de pe teren

Iată ce spune un raport despre un congres a martorilor lui Iehova din estul Finlandei:

“De vreme ce v-ar interesa să știți cum ajunge mesajul Împărăției până la “marginile pământului”, vă trimit un mic raport de la circumscripția noastră de lângă granița cu Rusia. Aceasta ține de acea parte a țării noastre (Finlanda) care este pomenită în cântece drept “nefericita noastră Karelie”. Oamenii sunt săraci iar adunările de martori ai lui Iehova sunt foarte mici. Cea mai mare, cea din Kiteenlahti, cu cei 27 de vestitori ai ei cuprinde aproape jumătate din vestitorii din întreaga circumscripție. Iată ce a avut de spus despre congres servul de district:

“Știți unde se află Kiteenlahti? Am luat mai întâi trenul de la Joensuu la Tohmajarvi, apoi autobuzul de la biserică spre sat și apoi alt autobuz până la un magazin de cooperativă de lângă granița rusească. De la magazin, am mers pe un fel de drum de țară 5 kilometri până la casa fratelui Timonen. Atunci când, după multe dificultăți, am ajuns la destinație și am întrebat unde se va ține congresul, răspunsul primit a fost: “În casa asta”. Am rămas uimit și am început să mă sor suprafața camerei de zi și am găsit că are 24 de metri pătrați. Drumul până la principalul stadion era de 13 km, și acolo avea să se țină prelegerea publică, dar toate celelalte întruniri aveau să fie ținute aici, în camera de zi. Și cum rămânea cu cazarea? Fratele Timonen a răspuns: “Aici trăim cinci familii. Îi vom găzdui.” Nu puteam face altceva decât să aștept. Mă gândeam “Ce e imposibil pentru oameni nu e și pentru Iehova”.

“Am ajuns vineri seara la ora patru iar congresul trebuia să înceapă la șapte, și totuși la fața locului nu se aflau decât fratele Timonen, familia sa și cu mine. I-am spus: “Ar trebui să se întâmple niște minuni”. Și chiar s-au petrecut minuni. La ora cinci a sosit în curte un cal cu căruță, din care a coborât un frate în cărje și trei copii mai mici de zece ani, cu ochii strălucitori. Aceștia merseseră cale de 40 de kilometri, și fețele le radiau de bucurie când au văzut că au ajuns la destinație. Curând,

am auzit un strigăt: “Uite că vine un autobuz!” Într-adevăr, un camion și-a găsit drumul până acolo aducând 20 de vestitori . . . La ora șapte se adunaseră 54 de vestitori. Întrunirea (de dimineață) a început la lumina lumânării, dar la opt aveam deja lumină electrică; iar atmosfera era veselă. A doua zi, sătenii au fost uimiți să-i vadă pe vestitori cu pancarte în mâini proclamând “Guvernatorul permanent al tuturor națiunilor”. Unul din ei a strigat uimit: “S-au deschis cumva porțile iadului?” Altul a remarcat: “E vremea să ne grăbim să intrăm în arcă?” S-a efectuat atât lucrarea pe stradă, cât și din ușă-n ușă. La întrunirea de seară au fost prezenți 67 de oameni în camera de zi. La întrunirea publică de duminică s-au adunat 168, iar la studiul din *Turnul de Veghere* au participat 113 persoane . . . O zi binecuvântată!”

A REALIZAT REPEDE IMPORTANȚA ÎN SERVICIULUI LUI DUMNEZEU

O persoană care citit vreme de opt luni literatura de la Societatea Watchtower trimisă de fratele ei a intrat în contact cu martorii lui Iehova din New York și i-a cerut uneia din ei să o ajute să studieze Biblia. Ea a văzut imediat cât de important este să-i ajute pe alții. Iată ce ne spune:

“După ce martora a ținut o ședință de studiu cu mine, am intrat în discuție cu un om și i-am spus: „Sunt unul din martorii lui Iehova. Ați dori să țineți un studiu biblic?” Când i-am spus martorei despre această întâmplare, ea mi-a zis: „Văd că vrei să vorbești despre adevăr; ți-aș sugera să mergi în serviciul Împărăției împreună cu noi”. De atunci, m-am implicat în lucrarea pe stradă cu reviste, pancarte și fluturași, ca și în studiul cărților. Doresc să-mi exprim recunoștința față de Iehova Dumnezeu pentru privilegiul de a mă asocia cu poporul său și de a-i înălța cântări de laudă.”

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

VOL. LXX

15 APRILIE 1949

Nr. 8

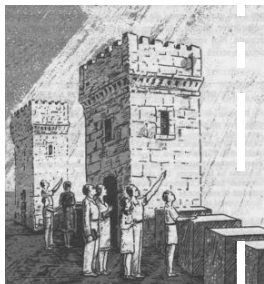
Cuprins:

READUCERE LA VIAȚĂ PRIN ÎNVIERE	- Pag. 3
PĂSTRAREA IDENTITĂȚII LA ÎNVIERE	- Pag. 10
PRACTICI ALE DEMONILOR	- Pag. 13
IEREMIA, UN PROFET CREDINCIOS PENTRU NAȚIUNI NECREDINCIOASE	- Pag. 17
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag. 20

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5, Ontario, Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

15 Aprilie 1949

Nr. 8

Reducere la viață prin înviere

„Dacă un om moare, mai poate trăi din nou?” – Iov 14:14, *Rotherham*.

Iehova Dumnezeu Creatorul a fost Singurul care a putut concepe un astfel de lucru cum este învierea. El a fost Singurul care a putut înfăptui acest lucru. Trebuie să avem credință pentru a crede că Dumnezeu a putut ridica din morți oamenii și aceasta s-a făcut cu scopul de a încerca credința oamenilor în Cel care a făcut promisiunea unei învieri, făcând acest lucru chiar în momentul în care „a intrat păcatul în lume, și moartea prin păcat” (Rom. 5:12). Învierea oamenilor trebuia să se realizeze printr-un aranjament special. Ceva preliminar trebuia să asigure o bază pentru aceasta. Din acest motiv, prima înviere pe care Dumnezeu a prezis-o nu a fost a unui om care murea pentru păcatele sale, ci a fost a unui fiu de-al lui Dumnezeu, care murea ca un martir pentru credincioșia sa absolută față de Iehova Dumnezeu. Pentru acest lucru, El a meritat să fie ridicat din moarte la viață, într-o stare mult mai înălțată decât s-a bucurat înainte acest fiu credincios al lui Dumnezeu. În același timp, viața umană pe care El o jertfea astfel pentru totdeauna constituia baza pentru Dumnezeu de a-i învia pe oamenii păcătoși, pentru a se folosi de beneficiile vieții jertfite a Fiului lui Dumnezeu.

² Tot acest aranjament minunat a fost ascuns în declarația pe care Iehova Dumnezeu a făcut-o în Eden, spunându-i nelegiuitului inițiator al păcatului: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei pândi călcâiul” (Gen. 3:15, trad. *Confrații Catolici*). Cum putea Sămânța femeii, după ce era zdrobită la călcâi, până la moarte, să zdrobească capul nelegiuitului Șarpe? Doar după ce era înviat din moartea pricinuită de acel nelegiuit. Ce ar fi putut să dovedească această înviere decât că Iehova Dumnezeu are puterea de a ridica din morți? Și ce ar fi putut să însemne moartea fiului lui Dumnezeu, ca jertfă, decât că Iehova Dumnezeu va învia oamenii care au murit, deoarece s-au născut în păcat în mijlocul unei lumi păcătoase? Toate Scripturile sacre ne asigură că ei vor fi ridicați la viață, în împlinirea promisiunii edenice a lui Iehova.

³ Oamenii care rămân credincioși lui Iehova ca Dumnezeu au prețuit promisiunea Sa edenică, au exercitat credință în înviere și au permis acestei speranțe pentru viitor să le influențeze viața în direcția cea bună. Ei i-au învățat și pe copiii lor la fel. Sub îndrumarea lui Iehova, învățătura învierii a fost dată acelor care erau descendenți din credinciosul Avraam, pentru a alcătui națiunea lui Israel, evreii. Astfel, acestora li s-au încredințat declarații sau hotărâri divine, inclusiv învățătura despre înviere. Nimeni, din nici o religie, nu poate contesta ceea ce scriitorul evreu-creștin argumentează despre aceasta, când spune: „Ce avantaj există în faptul că ești evreu și care este folosul circumciziei? Foarte multe, din toate punctele de vedere. În primul rând, evreilor li s-au încredințat declarațiile lui Dumnezeu” – Rom. 3:1, 2, *A.A.T.*

⁴ Pentru că evreii au nutrit speranța învierii, același scriitor, când este adus la tribunal de evreii care îl acuzaseră, i-a zis judecătorului Felix: „Cred tot ce se învață în Lege sau ce este scris în profeți, și am aceeași speranță în Dumnezeu ca și ei, că va exista o înviere a celor drepti și a celor răi”. În fața unui tribunal evreu foarte sever tot el a mai spus: „Pentru speranța mea în înviere sunt judecat!” Și astfel, arătând că evreii, inclusiv el, așteptau realizarea speranței învierii, el i-a zis, mai târziu, împăratului Irod Agripa I: „Astăzi sunt judecat pentru că sper în promisiunea făcută de Dumnezeu părinților noștri, promisiune pe care cele douăsprezece seminții ale noastre speră s-o dobândească, servindu-l pe Dumnezeu, cu toată convingerea, zi și noapte. Și de fapt sunt acuzat de

evrei pentru această speranță, O, împărate! De ce trebuie să considerați că este incredibil ca Dumnezeu să ridice din morți?” – Faptele 23:6 și 24:14, 15 *A.A.T.* și Faptele 26:6-8, *Moffatt*.

⁵ Nu doar împăratul Agripa, ci toți care nu erau evrei credeau incredibilă învierea sau nu auziseră niciodată de un astfel de lucru. Acest lucru se întâmpla pentru că cei care nu erau evrei credeau în falsa teorie a nemuririi moștenite a sufletului uman. Ei percepeau sufletul ca fiind imaterial, un lucru inteligent ce sălășluiește în corpul omului și acționează prin el până când moartea ia corpul, și apoi părăsește acest corp, pentru a-și continua existența conștientă în altă parte. Păgânii care credeau în această nemurire a sufletului uman considerau că dacă sufletul nu moare, atunci cum ar putea exista o înviere și de ce era măcar necesară o înviere? Ei nu aveau sau nu credeau în declarația divină: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezec. 18:4, 20 *Douay Catol.*). Aici citim despre prima vizită a lui Pavel la Atena și despre discuția sa cu păgânii greci de acolo: „Și unii filozofi ai Epicurienilor și ai Stoicilor aveau o dispută cu el și unul a zis: Ce vrea să spună acest cuvânt semănător? Iar alții: lui îi plăcea să stea departe de zeii noi, deoarece el le-a predicat despre Isus și înviere” – Faptele 17:18, *Douay*.

⁶ Astfel, nu era ciudat ca Pavel să fie întâmpinat cu necredință sau mirare când discursul său adresat consiliului grec al Areopagului a atins un punct culminant, spunând: „În timp ce Dumnezeu a trecut cu vederea aceste timpuri de ignoranță, El îi cheamă acum pe toți oamenii de pretutindeni să se pocăiască, deoarece a stabilit o zi în care va judeca lumea cu dreptate, prin omul pe care l-a numit și pe care l-a pus garanție pentru toți oamenii, prin faptul că l-a ridicat din morți”. Reacția la aceasta din partea acelor greci care credeau în nemurire umană este descrisă după cum urmează: „Când au auzit ei de înviere, unii dintre ei au râs batjocoritor, dar alții au spus: „Ne-ar plăcea să te mai ascultăm pe această temă” (Faptele 17:19-32, *A.A.T.*). Acest fapt în sine dovedește că învățătura din Biblie despre înviere nu poate fi armonizată cu învățătura despre nemurirea sufletului uman, deoarece învățătura din urmă este de origine păgână și falsă.

Cum

⁷ Apostolul Pavel se baza pe Scripturile inspirate când le-a spus atenienilor că Atotputernicul Dumnezeu a stabilit ziua pentru a judeca lumea în dreptate. Această zi nu va fi pentru totdeauna de domeniul viitorului, ci va începe la timpul stabilit dinainte de Dumnezeu. Pentru această zi de judecată El l-a ridicat din morți pe iubitul Său Fiu Isus Cristos. După ce Isus a murit ca om și ca jertfă pentru omenirea păcătoasă, lui i se va încredința lucrarea de judecată, în mod potrivit, de Dumnezeu, Cel care l-a înviat. Fiul lui Dumnezeu a mărturisit acest fapt, când le-a spus evreilor: „Pentru că Tatăl nu judecă pe nimeni, ci i-a încredințat toată judecata Fiului, astfel încât toți oamenii să-l cinstescă pe Fiu la fel de mult cât îl cinstesc pe Tată. Și i-a dat autoritate să acționeze ca judecător, deoarece el este fiul omului. Nu vă mirați de lucrul acesta, căci vine timpul când toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul Său și cei care au făcut binele vor ieși la înviere și viață, și cei care au făcut răul, la înviere și judecată” – Ioan 5: 22, 23, 27-29, *A.A.T.*

⁸ Ziua pentru această judecată este timpul conducerii lui ca Rege în împărăția lui Dumnezeu. Apostolul Pavel asociază judecata cu timpul apariției lui Isus și a împărăției, zicând: „Te însărcinez înaintea lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos, care va judeca vii și morții, și prin apariția Sa și a împărăției Sale” (2 Tim. 4:1, *A.A.T.*). Prin toate condițiile din lume ce împlinesc profețiile din Biblie, de la anul 1914 A.D. înainte, avem toate motivele să știm și să fim asigurați că Împărăția este aproape și că învierea ființelor umane la viață pe pământ, sub această Împărăție, este aproape.

⁹ S-au făcut multe speculații asupra modului în care va avea loc învierea. Ne amintim de discursul unui preot prezbiterian foarte învățat, publicat în presa publică, ce a fost oferit în anul 1891 unui auditoriu din orașul nostru Brooklyn. El a încercat să explice că învierea va consta într-o strângere și reînsuflețire a tuturor oaselor, mușchilor, a cărnii și a pielii, etc., care au constituit cândva corpuri omenești, indiferent cum au ajuns, prin foc, cum s-au descompus în mormânt, sau altfel. Da, indiferent dacă au fost îndepărtate bucăți din el de medici, sau a fost distrus în accident, sau mâncat de pești, păsări ori de animale de pradă; dacă a putrezit și a ajuns îngrășământ pentru diferite fructe, legume și iarbă, etc. și a fost astfel transformat iar și iar și asimilat de alte creaturi

vii. Pentru el, „ziua din urmă” avea să fie una de 24 ore înainte de arderea finală a sferei noastre pământești. A doua parte din ziua de 24 de ore avea să fie devotată unei lucrări de judecată a lumii, în timp ce prima parte avea să fie ocupată cu lucrarea de înviere, în timpul căreia văzduhul ar fi negru de brațe, mâini, picioare, degete, oase, piele, mușchi, etc. ale bilioanelor de oameni care au trăit și au murit, toți aceștia căutând celelalte părți ale trupului lor. După ce trupurile ar fi astfel asamblate, sufletele umane ar veni din cer și din iad și ar fi întemnițate în aceste trupuri înviate.

¹⁰ Astfel au încercat preoții să explice ceea ce crezul lor religios numește „învierea trupului”. Într-adevăr, Biblia vorbește mult despre înviere, dar nu vorbește nicăieri de „învierea trupului”, însemnând trupul identic original cu care a murit o persoană, bucățică cu bucățică, atom cu atom. De aceea, învățătura Bibliei despre înviere nu necesită o astfel de scenă fantastică înainte de momentul judecății lumii, așa cum a descris-o preotul religios. Astăzi recunoaștem că baza absolută a întregii materii pământești este o particulă de energie electrică, și că toate particulele de energie sunt la fel. Înțelegem că o particulă de energie este la fel de bună ca alta și că pentru a recrea o persoană nu este nevoie ca Atotputernicul Dumnezeu, Savantul Suprem al Universului, să folosească exact aceleași particule care au format trupul persoanei la timpul când a murit. Ce diferență ar fi, dacă grupurile de electroni care alcătuiesc întreaga materie sunt la fel? Doctrina bazată pe crez a „învierii trupului”, cu concepția sa înspăimântătoare despre ziua învierii, nu este doar neștiințifică, ci și nescripturală. Ce îl face pe un om care a fost recreat, același caracter individual care a fost înainte? Nu același material din care a fost alcătuit înainte, ci trupul ce aparține naturii sale cu toate trăsăturile, înclinațiile, cunoștințele, amintirile și dezvoltarea mentală pe care a avut-o în existența anterioară. Aceasta este ceea ce te face să fii TU, ceea ce te deosebește.

¹¹ Religioniștii creștinătății învață „învierea trupului”. Ei fac acest lucru în ciuda afirmației științifice pe care a făcut-o apostolul Pavel în capitolul său minunat despre înviere, după cum urmează:

¹² „Dar unii vor spune: ,Cum pot învia morții? Ce fel de trup vor avea când se vor întoarce? Nebun ce ești, sămânța pe care o semeni tu nu se mai întoarce la viață fără să moară mai întâi, iar când o semeni, nu are forma pe care o va avea în final, ci este doar un grăunte gol, poate de grâu sau altceva; și Dumnezeu îi dă exact forma pe care dorește El să o aibă, așa că fiecare tip de sămânță are forma sa. Carnea nu este toată la fel; oamenii arată într-un fel, animalele în alt fel, păsările în alt fel și peștii arată altfel. Există corpuri cerești și există corpuri pământești, dar frumusețea corpurilor cerești este într-un fel, iar frumusețea corpurilor pământești este altfel. Soarele are frumusețea sa, iar luna este frumoasă în felul ei, și stelele au frumusețea lor, pentru că o stea se deosebește de alta în frumusețe. La fel se întâmplă și cu învierea morților”. Aici apostolul discută doar despre învierea membrilor adevăratei biserici creștine, membrii „trupului lui Cristos”, al cărui Cap este Isus Mesia. Așa trebuie să se întâmple lucrurile, deoarece doar în ce privește învierea acelor membri ai trupului lui Cristos, și nu învierea omenirii în general, sunt adevărate următoarele cuvinte ale apostolului: „Trupul este semănat în putrezire și este înviat liber de putrezire. Este semănat în slăbiciune, și este înviat în tărie. Este semănat trup literal și este înviat trup spiritual. Dacă există un trup literal, există și un trup spiritual” – 1 Cor. 15:35-44. *A.A.T.*

Prin „metempsihoză”?

¹³ Fără a discuta aici subiectul învierii spirituale a membrilor trupului lui Cristos sau a adunării creștine, ne îndreptăm atenția spre o altă speculație asupra modului în care va avea loc învierea. În zilele când Charles T. Russell era președintele al Societății de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, un om interesat de adevăr a făcut o sugestie cum că învierea va avea loc prin ceea ce se cheamă *metempsihoză*, sau migrarea sufletului uman. El era de părere că sufletul unei persoane care a murit va fi transferat într-un alt corp uman, care era de curând născut unui cuplu căsătorit. El cita profeția lui Iehova Dumnezeu de la Maleahi 4:5, 6: „Iată, vă trimit pe profetul Ilie înainte să vină ziua cea mare și îngrozitoare a lui Iehova. Și el va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinți, ca să nu cumva să vin și să lovesc pământul cu blestem” (*A.S.V.*). Aproximativ patru sute de ani mai târziu, s-a născut Ioan Botezătorul în familia preotului evreu Zaharia și a soției

sale Elisabeta, în ținutul deluros al Iudeei. Ioan Botezătorul și-a îndeplinit lucrarea și a murit, fiind decapitat de împăratul Irod Antipa. Apoi s-a petrecut următoarea discuție între discipolii lui Isus: „Și discipolii Săi L-au întrebat, zicând: De ce spun atunci cărturarii că trebuie să vină prima dată Ilie? Și El le-a răspuns, zicând: Ilie va veni, într-adevăr, și va restabili toate lucrurile; dar, vă spun că Ilie a venit deja, și ei nu l-au cunoscut, ci i-au făcut ce au vrut. Chiar așa va suferi și Fiul omului din partea lor. Atunci au înțeles discipolii că El le vorbea despre Ioan Botezătorul” – Mat. 17:10-13, *A.S.V.*

¹⁴ Așadar, acest susținător al migrării argumenta că Ioan Botezătorul era literal profetul Ilie care se întorsese din morți? Cum? Iată cum: Sufletul său, din corpul pe care îl avusese cu sute de ani în urmă, în zilele împărătesei Isabela, migrase în corpul unui prunc născut părinților lui Ioan, în urma reproducerii naturale. Dar susținătorul teoriei migrării nu a observat următoarele fapte:

¹⁵ Îngerul Gabriel care i-a anunțat lui Zaharia viitoarea naștere a lui Ioan Botezătorul nu a spus că Ioan va fi Ilie în mod literal, înviat din morți prin procesul de reproducere umană. Gabriel a spus că Ioan pur și simplu va avea spiritul și puterea lui Ilie și că va face o lucrare ca cea a lui Ilie din vechime: „Și mulți dintre copiii lui Israel se vor întoarce la Domnul, Dumnezeul lor. Și el va merge înaintea feței Sale în spiritul și puterea lui Ilie, pentru a întoarce inima părinților spre copii, iar cei neascultători să umble în înțelepciunea celor drepti; să pregătească pentru Domnul un popor pentru El” (Luca 1:16, 17, *A.S.V.*). Prin aceste cuvinte, a înțeles oare Zaharia că fiul rezultat din unirea cu Elisabeta nu va fi propriul său copil, ci un copil născut lui cu sufletul originalului Ilie, suprapus peste al acestuia? Nu! Ci Zaharia a înțeles corect că acel copil pe care îl va concepe Elisabeta va fi propriul său fiu, dar va face o lucrare asemănătoare cu cea a lui Ilie, lucrarea prezisă la Maleahi 4:5, 6. Profetia lui Maleahi nu era o profecie despre învierea originalului Ilie. Era o profecie despre o lucrare ce urma să fie realizată ca și cea a lui Ilie, lucrare ce urma să fie făcută înainte să vină „ziua cea mare și îngrozitoare a lui Iehova”.

¹⁶ Zaharia nu era Cabalist. Cabaliști erau rabinii evrei care încurajau interpretarea mistică a Sfințelor Scripturi și care îmbinau în interpretarea lor doctrina migrării sufletului. În *Zohar* sau *Cartea luminii* se spune: „Toate sufletele sunt supuse încercării migrării”. Ei nu știau câte transformări și încercări misterioase trebuie să suporte aceste suflete sau câte suflete și spirite au venit în această lume fără a se întoarce în palatul Regelui divin. Dar, în cele din urmă, trebuia ca aceste suflete să reintre în substanța absolută din care apăruseră. Pentru a realiza acest lucru, ele trebuiau să dezvolte toate calitățile, germenul acestor calități fiind plantat în suflet; iar dacă nu îndeplineau această condiție în timpul unei vieți pe pământ, ele trebuiau să înceapă o a doua, o a treia, și așa mai departe, până când ajungeau la starea ce le făcea potrivite pentru reuniunea cu Dumnezeu. Pe baza acestei doctrine, Cabaliștii susțineau că sufletul lui Adam migrase în David, și va veni în Mesia; că sufletul fiului lui Noe, Iafet, este același cu cel al lui Simeon, și că sufletul tatălui lui Avraam, Terah migrase în Iov. Pe timpul lui Jerome, traducător al Sfintei Biblii în Latină, doctrina migrării era predată ca tradiție ce trebuia transmisă doar câtorva aleși, despre care se presupunea că au cunoștință; și cei mai speculativi sau mistici dintre părinții religioși ai Bisericii romano-catolice recurgeau la această doctrină pentru a explica ceea ce nu înțelegeau scriptural.

¹⁷ Pe cât de șocant poate părea, totuși, unii ce pretind azi că sunt creștini, învață că învierea va avea loc curând, da, deja a început, prin ceea ce nu este nimic altceva decât migrare. Da, migrarea sufletelor celor morți din morminte în corpurile celor născuți acum și ale celor ce li se vor naște creștinilor căsătoriți prin reproducere naturală, însă în corpuri ale nou născuților în care embrionul celui mort este introdus prin putere divină în corpurile nou născute, pentru a-i aduce înapoi la viață pe pământ. Nimic n-ar putea avea mai multă condamnare din partea Scripturilor, în ceea ce privește învierea, decât această doctrină păgână mascată. Migrarea era un crez religios al persanilor, înainte de vremea lui Zoroaster și are origini est-indiene. Pherecydes, filozof grec din insula Syros, din secolul al șaselea î.Chr., învăța despre existența sufletului uman după moarte, iar discipolul său Pitagora, dacă nu a preluat această doctrină a migrării de la Pherecydes care l-a învățat, a luat-o din Babilon de la Magi. Exact cum era de așteptat, egiptenii păgâni din vechime învățau migrarea. Din acest motiv ei îmbălsămau morții, astfel încât să oblige sufletul plecat să se întoarcă în corpul pe care l-a ocupat odată și astfel să împiedice trecerea acestuia în alte forme de

viață, animal sau plantă. Creștinii mărturisii care speculează teoriile, se întorc la doctrina migrării pentru a explica învierea.

¹⁸ Aceștia nu privesc complet la declarația lui Iehova care nu poate greși: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. „El i-a dat sufletul morții” (Ezec. 18:4 și Isa. 53:12, *Douay*). Nu, ei pretind că un fel de embrion al celui mort rămâne ca ceva precis pentru păstrare, și că în momentul învierii acest embrion se suprapune cu trupul copiilor născuți de creștini prin reproducere naturală. Pentru că nu iau Cuvântul lui Dumnezeu în înțelesul lui pur, acești creștini speculativi își deschid mintea, fără să-și dea seama, spre „doctrine ale demonilor”, pentru că demonii sub Satan, prințul lor, sunt sursa ideii despre migrare.

Prin puterea unui Dumnezeu care nu uită

¹⁹ În articolul nostru din 15 noiembrie 1948, intitulat „Când a venit la lumină nemurirea”, am adus dovada covârșitoare pentru a arăta că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, învață că sufletul uman este chiar creatura umană și că sufletul uman moare și încetează să mai existe. Sufletul uman n-ar mai exista din nou dacă nu ar exista îngrijirea lui Iehova de a-i învia pe toți cei din morminte. Învierea nu depinde de un embrion nemuritor sau de o sămânță fără moarte, care să fie transmisă mai departe după ce individul moare. Dumnezeu nu trebuie să păstreze un astfel de lucru și în ziua învierii să îl transfere într-un corp pe care un cuplu de creștini căsătoriți îl va naște. Dumnezeu respectă dreptul unui tată creștin de a da naștere la propria sămânță, iar Dumnezeu nu ar înșela un soț creștin, luându-i acest privilegiu, suprapunând peste urmașul său planificat embrionul și caracteristicile altcuiva care nu-i aparține, ci a fost născut demult de alți părinți. Legea căsătoriei de levirat, pe care Dumnezeu a stabilit-o printre izraeliții din vechime, din pricina bărbaților care mureau și lăsau în urma lor văduve fără copii, era dată din respect divin pentru omul căsătorit de a avea un copil care să îi poarte numele (Deut. 25:5-10). Isus Cristos, pe care Dumnezeu îl folosește să ridice morții, nu va acționa contrar legii și aranjamentului lui Dumnezeu și nu va implanta nimic de la morți în ovulul unei femei și astfel să îl înșele pe soțul ei. Dacă Dumnezeu ar depinde de o astfel de metodă pentru a învia morții, de ce să mai folosească soții? De ce n-ar da naștere o virgină la un copil cu sufletul unui mort?

²⁰ Nașterea lui Isus nu poate fi arătată ca ilustrație despre modul în care se va face acest lucru. El nu a fost născut dintr-o femeie care avusese deja contact cu un bărbat. Astfel, că viața sa nu a fost suprapusă niciodată peste sămânța unui soț, care să îi fie dată Mariei. Iosif nu o atinsese înainte ca Isus să se nască, și astfel Isus a fost născut de o fecioară. Nașterea sa nu poate fi considerată ca o înviere din morți, căci el nu murise când a părăsit cerul pentru a fi născut ca ființă umană. Aici nu este vorba de moartea sa, ci puterea miraculoasă a lui Dumnezeu, Tatăl Său, a transferat VIAȚA Fiului Său, care și-a pus deoparte toată gloria cerească, transferând această viață în pântecele unei fecioare evreice, ca El să fie născut la timpul potrivit, așa cum se nasc toate celelalte ființe omenești. Astfel, nașterea lui Isus nu a fost o încarnare a unui spirit, ca atunci când îngerii se materializau în trupuri de carne și apăreau înaintea oamenilor. Nașterea Sa a fost producerea reală a unui copil perfect, deoarece puterea Sa de viață din cer era perfectă. Astfel, mintea Sa a fost supusă aceluiași proces de dezvoltare ca al oricărui alt copil născut. El nu știa nimic despre nașterea Sa miraculoasă și circumstanțele legate de aceasta, numai dacă Iosif și Maria, mama Sa, îi spuneau. Din aceasta El a știut că Dumnezeu este Tatăl Său.

²¹ Până când nu a renunțat la tâmplărie, la aproape treizeci de ani, și nu s-a dedicat exclusiv serviciului lui Dumnezeu, simbolizând acest pas prin botez, spiritul lui Dumnezeu nu a venit peste El. Atunci și-a amintit de viața Sa preumană, din cer, cu Iehova Dumnezeu. Acolo a fost născut de Dumnezeu ca o creatură nouă, căci atunci a venit la El glasul lui Dumnezeu din cer: „Acesta este Fiul Meu iubit, de care sunt foarte încântat” – Mat. 3:13-17.

²² Prin urmare, acesta a fost începutul întoarcerii lui Isus în cerul din care coborâse. De aceea, era potrivit să-I revină memoria despre viața Sa anterioară de acolo de sus. Așa cum le-a spus El evreilor: „Ce spuneți dacă îl veți vedea pe Fiul omului înălțându-se acolo unde era înainte?” (Ioan 6:62). Astfel, din momentul ungerii Sale cu spiritul lui Dumnezeu, El nu a mai fost doar un

Fiu uman al lui Dumnezeu, ci a fost un Fiu spiritual. Prezintă-și viața umană ca jertfă pentru omenirea păcătoasă, El a fost făcut Marele Preot al lui Dumnezeu și a fost chemat să intre în cer, pentru a apărea în prezența lui Dumnezeu, ca să ofere acolo valoarea vieții Sale umane pe care o jertfea. Astfel, pentru a experimenta această naștere din nou, din cer, Isus nu a trebuit să facă așa cum a sugerat Nicodim, când a spus: „Cum poate fi un om născut când este bătrân? Mai poate intra el a doua oară în pântecele mamei sale și să fie născut? (Ioan 3:4). Nu; ci Dumnezeu i-a dat lui Isus o viață nouă ca fiu, cu o nouă relație cu Dumnezeu, chemându-L înapoi în cer, poruncindu-I astfel să-și jertfească viața umană, pentru totdeauna, în interesul omenirii condamnate.

Darul vieții în Sine

²³ Cum trebuia să treacă Isus prin această cale de acțiune a jertfei, pentru a avea loc o înviere și morții să poată trăi din nou, a spus Isus: „A venit timpul ca Fiul omului să fie glorificat. Adevărat, adevărat vă spun, dacă un bob de grâu nu cade în pământ și nu putrezește, rămâne doar un singur bob, dar dacă putrezește, aduce roade bogate. Cel care își iubește viața o va pierde, și celui căruia nu-i pasă de viața sa în această lume, o va păstra pentru viața veșnică. Dacă Mă servește cineva, lăsați-l să mă urmeze, și acolo unde sunt Eu, va fi și servul Meu” (Ioan 12:23-26, *Moffatt*). În felul acesta, dacă nu murea printr-o moarte nevinovată, Isus rămânea singur ca om perfect, fără să împartă viața veșnică la alții din omenire. Dar ce se întâmpla dacă El nu arăta dragoste egoistă pentru această viață pământească, în această lume, ci și-o jertfea, în ascultare de voința lui Dumnezeu? Atunci El era mijlocul prin care se împarte viața veșnică la toți din omenire care o acceptă. Acei oameni care acum devin servii Săi, călcând pe urmele Lui chiar până la moarte, vor fi glorificați în cer cu El. Acest lucru nu se va realiza prin niciun fel de migrare a sufletelor nemuritoare, ca să zicem așa. Ci se va realiza prin intermediul jertfei de răscumpărare pe care El a furnizat-o, ca Mare Preot al lui Dumnezeu, și, ca rezultat, prin învierea morților.

²⁴ Isus s-a referit la acest aranjament dătător de viață al lui Dumnezeu pentru păcătoși și la această cale de acțiune dătătoare de viață a Fiului lui Dumnezeu pentru ei. După ce a înfăptuit o lucrare de vindecare, a spus: „Pentru că Tatăl Îl iubește pe Fiu și-I arată toate lucrurile pe care le face; și-i va arăta lucrări mai mari decât acestea ca să vă minunați. [Ce lucrări mai mari?] Căci așa cum Tatăl ridică morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui dorește. Adevărat, adevărat vă spun: Cine ascultă cuvântul Meu și crede în Cel care m-a trimis, are viață veșnică și nu va veni la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun: Vine timpul și acum este aici, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei care vor auzi vor trăi. [De ce?] Pentru că așa cum Tatăl are viață în Sine, tot așa I-a dat și Fiului să aibă viață în sine, și I-a dat autoritate să execute judeca, deoarece este Fiul omului. Nu vă minunați de lucrul acesta, pentru că vine timpul, când toți care sunt în morminte vor auzi glasul Său și vor ieși; cei care au făcut binele, la înviere pentru viață, iar cei care au făcut răul, la înviere pentru judecată” – Ioan 5:20, 21, 24-29, *A.S.V.*

²⁵ Observați această declarație: „Căci așa cum Tatăl are viață în Sine, tot așa I-a dat și Fiului să aibă viață în sine” (Ioan 5:26, *A.S.V.*). Luată singură, această declarație ar părea să se refere la nemurirea posedată de Iehova Dumnezeu, Tatăl ceresc, și la nemurirea pe care El i-a dat-o Fiului Său când L-a înviat din morți. În armonie cu acest cuget, *O traducere americană* redă Ioan 5:26 după cum urmează: „Pentru că așa cum Tatăl există prin Sine, i-a dat existență prin Sine și Fiului”. De aceea, aceasta redă Ioan 6:53: „Vă spun, dacă nu mâncați carnea Fiului Omului și nu beți sângele Său, nu aveți viață care să existe prin sine”.

²⁶ Totuși, în lumina contextului, faptul că Tatăl are viață în Sine și Fiul are, de asemenea, viață în Sine, pare să însemne că au puterea de a da viață păcătoșilor muribunzi și celor morți. Consultând orice dicționar standard grecesc, cum ar fi dicționarul lui Liddell și Scott (grec-englez) sau al lui John G. Schneider (grec-german), veți constata că în textul grecesc al Bibliei cuvântul pe care l-a folosit Isus (*zo eé*) înseamnă în unele cazuri „viu, adică, mijloace de viață”. Astfel, în armonie cu argumentul pe care îl aduce Isus despre înviere și dăruirea altora viață, El a spus: „Așa cum Tatăl are în Sine mijloace de viață pentru păcătoșii condamnați, tot astfel i-a dat și Fiului Său să aibă în Sine mijloace de viață pentru acești păcătoși”. În armonie cu acest argument, traducerea

din 1944 a monsignor-ului romano-catolic Ronald A. Knox, redă Ioan 5:25, 26 după cum urmează: „Credeți-mă, vine timpul, ba mai mult, a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei care-L vor asculta, vor trăi. Așa cum Tatăl are în Sine darul vieții, tot așa i-a dat și Fiului să aibă în Sine darul vieții”.

²⁷ Alte Scripturi sunt de acord cu acest punct de vedere, arătând că darul vieții pentru păcătoși, din partea lui Dumnezeu, este prin Fiul Său Isus Cristos. De exemplu, la Romani 6:23, se spune: „Plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos Domnul nostru” (*Moffatt*). Isus însuși a spus: „Eu sunt învierea și viața; cel care crede în Mine, chiar dacă ar fi mort, va trăi [adică prin înviere] și cine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată”. De asemenea: „Aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 11:25, 26 și 17: 3). Pentru a ilustra că acest mijloc de viață era ca pâinea susținătoare de viață și că împărțirea vieții la păcătoși includea învierea din morți, Isus s-a comparat cu mana cerească și a zis: „Pentru că pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer și dă viață lumii. Căci m-am coborât din cer, nu să fac voința Mea, ci voința Celui care M-a trimis. Și aceasta este voința Tatălui care M-a trimis, ca din tot ce Mi-a dat să nu pierd nimic, ci să-l ridic din nou în ziua de apoi. Și aceasta este voința Celui care m-a trimis ca oricine îl vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi” – Ioan 6:33, 38-40.

²⁸ Atunci, pentru a arăta că această credință în jertfa Sa de carne și sânge era necesară și că izraeliții spirituali trebuie să exercite o astfel de credință pentru a trăi împreună cu El și pentru a împărți binecuvântările vieții altora, Isus a spus mai departe: „Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu mâncați carnea Fiului omului și nu beți sângele Său, nu veți avea viață în voi. Cine mănâncă din carnea Mea și bea sângele Meu, are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Pentru că, într-adevăr, carnea Mea este hrană, și sângele Meu este băutură. Cine mănâncă din carnea Mea și bea sângele Meu, rămâne în mine și Eu în el. Așa cum Tatăl cel viu m-a trimis și eu trăiesc prin Tatăl, tot la fel cel care mănâncă din Mine, va trăi prin Mine. Aceasta este pâinea care s-a coborât din cer; nu așa cum au mâncat mana părinții voștri, și sunt morți; cine mănâncă din această pâine va trăi veșnic” (Ioan 6:53-58). Din toate acestea este clar că Tatăl ceresc are mijloacele sau darul vieții pentru creaturile de pe pământ care se căiesc. Dumnezeu i-a dat Fiului privilegiul de a fi mijlocul de a dăruia viață păcătoșilor umani. Astfel, așa cum Dumnezeu Tatăl îi învie pe cei deja morți din morminte, tot așa va face și Fiul (Ioan 5:21). Această dăruire a vieții la creaturi prin Fiul este foarte diferită de activitatea Fiului din cer, când a creat toate celelalte creaturi din Univers, inclusiv omul și femeia perfecți, Adam și Eva pe pământ. Aceste creaturi nu existaseră înainte. Când au fost create, erau creaturi fără păcat, în perfecțiune originală, ca lucrare a lui Dumnezeu prin Fiul Său. Dar în ce privește dăruirea vieții la omenirea păcătoasă și muribundă, Isus nu putea face această lucrare dătătoare de viață până când Dumnezeu nu-L autoriza să facă așa, prin jertfa Sa de răscumpărare.

Întrebări pentru studiu

1. Doar cine ar putea concepe învierea și de ce așa?
2. În ce promisiune a fost ascuns acest aranjament și cum?
- 3,4. Cui i-a fost dată această speranță? Cum este arătat lucrul acesta de Pavel?
- 5,6. Cum au reacționat ne-evreii la învățătura despre înviere? De ce?
- 7,8. De ce va veni timpul învierii, cu siguranță? Ce anume arată că acesta este aproape?
9. Cum a descris un preot prezbiterian ziua învierii?
10. De ce a fost el atât neștiințific cât și nescriptural?
- 11,12. Contrar cărei declarații despre înviere învață clerul așa?
- 13,14. Ce argument a folosit un teoretician pentru migrarea sufletului?
15. Ce fapte scripturale n-a observat acel teoretician?
16. Ce învățau cabaliștii? Dar și primii părinți religioși?
- 17,18. Cum învață acum unii învierea prin migrare? De ce?

19. Ce anume despre reproducerea umană împiedică migrarea?
20. De ce nașterea lui Isus n-a fost nici înviere, nici încarnare?
- 21,22. Când i-a revenit lui Isus memoria despre existența Sa preumană și de ce?
23. Prin ce cale de acțiune avea să fie privilegiat Isus să împartă viață?
24. Ce a spus Isus despre acest aranjament dătător de viață?
- 25,26. În ce fel Dumnezeu și Fiul Său au viață în Ei înșiși?
27. Ce alte scripturi sunt în armonie cu această înțelegere?
28. Cum diferă aceasta de a dăruia viață creației?

Păstrarea identității la înviere

Toată discuția de mai sus în acord cu Biblia inspirată combate teoria inspirată de demoni a nemuririi sufletului uman și doctrina ce se bazează pe aceasta, și anume, migrarea sufletului uman. Aceasta exclude în totalitate o înviere a morților prin orice asemănător migrării sufletului. Nu mai există absolut nimic viu din morți care să migreze și acesta este motivul pentru care apostolul Pavel a spus că ar fi dispărut cu totul, dacă nu-i învia Dumnezeu, pe baza învierii lui Isus de către El: „Dacă morții nu învie, atunci nici Cristos nu a înviat, și dacă Cristos nu a fost înviat, atunci credința voastră este zadarnică, încă sunteți în păcatele voastre. Atunci și cei care au adormit în Cristos sunt pierduți” (1 Cor. 15:16-18). Astfel, învierea n-ar putea depinde niciodată de o sămânță nemuritoare, un embrion supraviețuitor, care să fie transferat din morți în pântecul unei femei și combinat cu copilul care se va naște, astfel readucându-l pe cel mort la viață – Vezi pagina 118, ¶ 17.

² Învierea este readucerea la viață a morților care nu mai există. Astfel, acesta este un miracol pe care doar Atotputernicul Dumnezeu l-ar putea înfăptui și nu există nimic de câștigat dacă facem speculații pe această temă, în mod zadarnic. Învierea depinde de puterea miraculoasă a lui Dumnezeu prin Cristos și de memoria Sa despre cei morți. Prin viața pe care a trăit-o fiecare individual și prin gândurile pe care le-a avut, și-a făurit un model de viață care îl reprezintă. Adică ceea ce este el, indiferent de materialul din care este alcătuit corpul său. Tripleții pot avea același fel de corp uman și totuși, fiecare dintre ei produce un model de viață complet diferit. Cuvântul lui Dumnezeu numește creatura vie, care respiră și este conștientă, în întregime, un „suflet viu”. Acest nume *suflet* se aplică la creaturi, de la primul om încoace, căci în Geneza 2:7 se spune: „Și Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din lut, i-a suflat în față suflare de viață și omul a devenit un suflet viu” (*Douay*). În consecință, când omul a păcătuit și a murit, sufletul viu uman a murit, și nu a mai existat nimic care să rămână viu din această creatură moartă.

³ Este nevoie de Dumnezeu în învierea celui mort pentru a recrea sufletul. El poate crea cu ușurință suflete. Dar ce anume va face ca sufletele pe care El le creează, în ziua învierii prin Cristos, să fie sufletele care au murit odată și au intrat în mormânt? Iată ce: Fiecare dintre aceste suflete, înainte de moarte, a dezvoltat un model de viață, ce a rezultat în anumite obiceiuri, înclinații, capacități mentale, amintiri și o istorie. Având în vedere jertfa de răscumpărare a Marelui Său Preot Isus Cristos, Iehova Dumnezeu își amintește acel model de viață al fiecăruia din mormânt și-l va reproduce cu exactitate în sufletul pe care îl creează. Astfel îi va învia pe cei morți. Referitor la capacitatea Sa de a-și aminti și de a reproduce o lucrare anterioară, citim cuvintele lui Iov, de cerere către Dumnezeu: „O, mă vei ascunde în mormânt, ca să mă păstrezi acolo, până când îți va trece mânia, ca să-ți stabilești un timp și să-ți aduci aminte de mine! Dacă un om moare, va mai trăi din nou? Voi aștepta toate zilele timpul meu stabilit, până când va veni schimbarea mea. Tu mă vei chema și eu îți voi răspunde. Vei dori lucrarea mâinilor Tale” (Iov 14:13-15). Astfel, Dumnezeu, prin Isus Cristos, nu va crea nici o creatură umană NOUĂ, călcând marea Sa zi de odihnă de la crearea lui Adam. Nu, ci va reproduce sufletele care au murit și pentru care Cristos a furnizat o răscumpărare. El le va ridica din groapa morții fără să-și calce marea Sa zi de Sabat de 7.000 de ani, tot așa cum legea Sa pentru evrei a făcut perfect potrivit să se arate milă și să se ridice un animal care a căzut într-o groapă în ziua de sabbat – Mat. 12:11, 12.

⁴ Deoarece morții nu mai au viață și sunt inconștienți, înseamnă că ultimul gând pe care l-au avut la moarte, sau ultima observație sau declarație conștientă, vor fi legate de primul gând sau cuvânt la trezirea din morți. Așa se vor cunoaște și își vor aminti de viața anterioară. Ne aducem aminte de memoria lui Isus în ziua învierii Sale, când vorbea cu discipolii Săi uimiți și a recunoscut lucrurile din viața Sa anterioară pe pământ, în împlinirea profeției din Biblie (Luca 24:25-27). Așadar, morții vor ieși din morminte, care sunt locuri memoriale, locuri ocupate de ființe de care Dumnezeu și Fiul Său își vor aduce aminte. Isus a spus: „Vine timpul, când toți cei care se află în morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu. Și cei care au făcut lucruri bune, vor ieși la înviere pentru viață, dar cei care au făcut răul, la înviere pentru judecată” (Ioan 5:28, 29, *Douay*). Descoperirea lui Isus pentru apostolul Ioan spune, de asemenea: „Și marea i-a dat înapoi pe morții care erau în ea; și moartea și Hadesul [mormântul, al omenirii în general] au dat înapoi pe morții care erau în ele; și ei au fost judecați, fiecare om după faptele sale” (Apoc. 20:13, *A.S.V.*). Dar dacă cei morți nu sunt conștienți și nu există, cum vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu care îi cheamă? La fel cum a auzit și Lazăr, când Isus stătea în fața mormântului său, în care zăcea de patru zile, și i-a spus: „Lazăr, ieși de acolo”. Lazăr a răspuns la chemare, trezindu-se din inconștiența sa de moarte (Ioan 11:43, 44). Da, vor răspunde în același mod cum a făcut și Isus, când, în a treia zi de la moartea Sa, Tatăl Său l-a rechemat la viață, în felul acesta nelăsând sufletul lui Isus în iad sau hades – Ps. 16:10, Fapte 2:27-32.

⁵ În cazul lui Isus am ilustrat că nu este necesar ca o persoană moartă să aibă neapărat același corp la înviere pentru a fi aceeași persoană. Când Isus a fost om pe pământ și a fost uns cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu, cu siguranță n-a avut același corp pe care l-a avut când era sus în cer. Pentru a deveni om, „s-a dezbrăcat, luând chip de slujitor, fiind făcut asemenea oamenilor” (Fil. 2:5-7, *A.S.V.*). Și totuși El era singurul Fiu născut, original, al lui Dumnezeu. La înviere, El a fost „făcut viu în spirit”, nu în carnea pe care a dat-o ca jertfă pentru viața omenirii (1 Pet. 3:18, *A.S.V.* și *Douay*). Acest fapt urma regula declarată la 1 Corinteni 15:44: „Este semănat trup firesc; este înviat trup spiritual”. Totuși, El era cu adevărat Isus, deoarece Dumnezeu îi reproducesea personalitatea și individualitatea incomparabile în noul corp spiritual care nu poate putrezii, cu care Dumnezeu L-a glorificat la înviere.

⁶ Dar dacă necesita ca tot trupul pe care Îl avusese anterior, sau măcar o parte din el, să fie înviat împreună cu persoana când era înviată, atunci Isus, în trup spiritual, nu este același Isus. Nici nu trebuie să credem că era același Isus, având readus la viață trupul Său de carne și sânge și apoi spiritualizat, astfel încât El să poată dispărea și să se înalțe la cer în prezența lui Dumnezeu. Asta ar însemnă că putrezirea umană ar moșteni neputrezirea. Dar la 1 Corinteni 15:50 se declară exact: „Carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu; nici putrezirea nu poate moșteni neputrezirea”. Iehova Dumnezeu știa și și-a amintit de iubitul Său Fiu mai bine decât oricine altcineva. Astfel, prin puterea Sa, care duce tot la bun sfârșit, El L-a înviat, reproducându-L cu exactitate, îmbrăcându-L cu nemurire și neputrezire, pe tărâmul spiritelor. În felul acesta, „ultimul Adam a devenit un spirit dătător de viață”. În această calitate El dă viață, nu doar la biserica Sa, „trupul lui Cristos”, ci și tuturor credincioșilor din omenire – 1 Cor. 15:45, *A.S.V.*

⁷ Este scris: „Primul om este din pământ, pământean, al doilea om este Domnul din cer” (1 Cor. 15:47). De aceea, toți urmașii lui Adam au fost din pământ, pământeni, din același pământ din care a fost făcut și el la origine. În această privință, despre pământ se poate vorbi ca despre mama rasei umane, deoarece din pânțele ei a fost furnizat corpul uman. Fără îndoială, la acestea se referea Iov, când era în nenorocire, spunând: „Gol am ieșit din pânțele mamei mele, și gol mă voi întoarce acolo” (Iov 1:21). Din pânțele aceleiași mame-pământ, care i-a dat naștere mai întâi lui Adam, Dumnezeu creează corpurile umane ale celor din omenire pe care îi învie, pentru a corespunde personalităților sau individualităților pe care le-au avut când au murit și pe care Dumnezeu le reproduce cu credincioșie perfectă. Ei vor fi înviați doar pentru că aceste suflete „au murit în Adam” și au fost răscumpărate de Isus Cristos, „ultimul Adam”. Așa cum este scris, referitor la biserică: „După cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor fi făcuți vii în Cristos. Deoarece moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea din morți” (1 Cor. 15:21, 22). Astfel, în interesul celor care vor fi ridicați din morți va fi luată în considerare legătura naturală pe care au

avut-o cu Adam în această viață păcătoasă și imperfectă, întrucât Isus Cristos a murit doar pentru urmașii lui Adam, pentru a deveni al lor „Părinte veșnic” – Isa. 9:6.

⁸ Astăzi există o „mulțime mare” de persoane care îl caută pe Iehova, smerenia și dreptatea, ca răspuns la porunca Sa din Țefania 2:1-3. Aceste persoane consacrate cu bunăvoință pot fi „ascunse” în ziua mâniei lui Iehova. Fiind „ascunși”, pot supraviețui bătăliei de la Armagedon, în care se va sfârși această lume rea. Trecând astfel vii din lumea veche în dreapta lume nouă, ei vor avea în continuare carnea și sângele originale pe care le-au moștenit de la Adam. Dar prin puterea vindecătoare și reconstructivă a împărăției lui Dumnezeu, acești supraviețuitori de la Armagedon vor fi eliberați treptat de starea păcătoasă, slăbiciunile și imperfecțiunile moștenite de la Adam și Eva. În cele din urmă, vor fi aduși la perfecțiune umană, pentru a-L servi pe Dumnezeu veșnic în paradisul lor de pe pământ. Ei vor fi aici pe pământ să le spună bun venit celor întorși din morți și să îi ajute material și educațional atunci când Dumnezeu, prin Isus Cristos, îi va învia pe morții de pe pământ. Ce moment de bucurie de nedescris și ce privilegiu va fi!

Trecerea de la moarte la viață acum

⁹ În ceea ce privește învierea tuturor membrilor credincioși ai bisericii adevărate, „trupul lui Cristos”, aceștia așteaptă împlinirea promisiunii divine: „Este semănat trup firesc [datorită descendenței din Adam]; este înviat trup spiritual”. Dar nu trebuie să trecem cu vederea ridicarea din starea morții la o nouă viață pe care aceștia o experimentează aici și acum pe pământ. Isus a atras atenția asupra acestui lucru, când a spus: „Vă spun, oricine ascultă mesajul Meu și crede în Cel care M-a trimis, va avea viață veșnică și nu va veni la judecată, ci a trecut deja din moarte la viață. Vă spun, vine timpul – acesta este deja aici! – când cei care sunt morți vor asculta glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei care-l vor asculta vor trăi” – Ioan 5:24, 25, *A.A.T.*

¹⁰ Cine sunt acești morți care în timpul acestei lumi rele ascultă glasul Fiului lui Dumnezeu și trec acum de la moarte către viață? Sunt creștinii pe care Dumnezeu cel viu îi naște prin spiritul Său ca să fie fiii Lui spirituali. În zilele lui Isus pe pământ ei au fost discipolii evrei, care i-au auzit literal glasul predicând evanghelia vieții. Ca și ceilalți din omenire, acești evrei erau morți datorită încălcărilor și păcatelor împotriva lui Dumnezeu (Efes. 2:1). În plus, ca evrei sub legea Mozaică, ei erau condamnați prin acea lege și se aflau sub blestem. Dar crezând în mesajul Fiului lui Dumnezeu și acceptând beneficiile jertfei sale de răscumpărare, ei au fost îndreptățiți prin harul lui Dumnezeu și au fost scoși din această stare condamnată și blestemată. Lor li s-a dat spiritul lui Dumnezeu pentru a contrabalansa tendințele păcătoase ale trupului lor. Aceasta corespundea unei învieri spirituale în cazul lor, și din acest punct de vedere le vorbește apostolul Pavel despre aceasta creștinilor din Efes, zicând: „Noi toți am trăit odinioară în plăcerile cărnii noastre, făcând dorințele cărnii și ale minții și eram prin natură copii ai mâniei, ca și restul; - dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru marea Sa dragoste cu care ne-a iubit, chiar atunci când eram morți în păcatele noastre, ne-a făcut vii împreună cu Cristos (prin harul Său ați fost salvați) și ne-a ridicat cu El sus, ne-a făcut să stăm cu El în locuri cerești, în Isus Cristos” – Efes. 2:3-6, *A.S.V.*

¹¹ Apostolul Petru le spune creștinilor, care sunt acum înviați din morți, că trebuie să arate acest lucru, ducând o viață schimbată, o viață diferită de cea a nașunilor moarte în încălcări și păcate. „Căci în acest scop”, spune Petru, „a fost predicată evanghelia chiar și celor morți, ca ei să poată fi judecați, într-adevăr, după oameni în carne, dar să trăiască potrivit lui Dumnezeu, în spirit” (1 Pet. 4:1-6, *A.S.V.*). Ce ar trebui să ne pese, în legătură cu judecata nașunilor care trec judecata asupra noastră ca și cum noi am mai fi oameni ca ei? Prin spiritul nostru, prin scopurile și străduințele noastre, noi vom trăi cu scopul de a servi pe Dumnezeu și de a-i face plăcere. Dacă suntem astfel de creștini, atunci cuvintele lui Pavel ni se potrivesc foarte bine: „Considerați-vă și voi morți, într-adevăr, față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru. Prin urmare, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, ca să ascultați de el în poftele acestuia. Nici să nu fiți instrumente ale nedreptății în păcat, ci supuneți-vă lui Dumnezeu, ca cei care sunt înviați din morți, și să fiți instrumente ale dreptății pentru Dumnezeu” – Rom. 6:11-13.

¹² „Vii pentru Dumnezeu” și „înviați din morți”, da, asta suntem, dacă ne conducem acum prin credință și în ascultare de Dumnezeu. Și ce dacă lumea ne urăște? Adevărații noștri frați creștini ne iubesc și noi îi iubim. „Știm”, zice apostolul Ioan, „că am trecut de la moarte la viață, deoarece ne iubim frații. Cel care nu își iubește fratele rămâne în moarte. Oricine își urăște fratele este un criminal, și știți că nici un criminal nu are viață veșnică pentru a rămâne în el” (1 Ioan 3:13-15). Dacă trăim acum ca și „creaturi noi”, în relație cu Cristos, nu vom ajunge la judecată împotriva noastră, ci vom avea „învierea pentru viață”, în uniune cu El în împărăția cerească.

¹³ Acum, și o „mare mulțime” de persoane cu bunăvoință îi ascultă glasul, mesajul Său dătător de viață și pentru că au răspuns acestui mesaj, picioarele lor au fost îndreptate spre calea vieții din lumea nouă. Faptul că ei continuă să dea atenție acestui mesaj și să-l spună altora, le garantează că nici ei nu vor ajunge la condamnare sau la judecată potrivnică, acum sau în bătălia Armagedonului. De aceea, ei vor fi trecuți în viață prin sfârșitul lumii în lumea nouă, cu posibilități de viață veșnică pentru cei vii și cu înviere pentru cei morți.

Întrebări pentru studiu

1. De ce este imposibilă învierea prin migrare?
- 2,3. (a) Ce este recreat prin înviere? (b) Cum vor fi aceștia la fel ca oamenii care au murit cândva și nu creații noi?
4. Cum se va lega viața la înviere de cea anterioară?
- 5,6. (a) Cum a arătat nașterea umană a lui Isus că nu era nevoie de același trup pentru identitate? (b) Cum a arătat și învierea sa acest lucru?
7. Cum sunt legați cei înviați de primul Adam?
8. Cum vor fi legați de Adam supraviețuitorii Armagedonului, însă cum vor fi eliberați?
9. Cum a vorbit Isus despre o înviere figurată acum?
10. Cum a avut loc aceasta cu discipolii lui Isus, așa cum arată Pavel?
11. Ce le spun Petru și Pavel acestora care sunt acum „înviați din morți”?
12. Ce spune Ioan că arată că am trecut la viață?
13. Cine alteineva mai umblă acum pe calea vieții?

Practici ale demonilor

Spiritul profetic al lui Dumnezeu nu a greșit când a prezis că în timpurile din urmă mulți care mărturisesc că sunt creștini vor cădea de la adevăr și vor prelua doctrine care au ca origine pe ticăloșii demoni nevăzuți. Sub inspirația spiritului lui Dumnezeu, apostolul Pavel a scris: „Dar spiritul spune clar, că în timpurile din urmă unii vor cădea de la credință, dând atenție spiritelor înșelătoare și doctrinelor demonilor, prin ipocrizia oamenilor care spun minciuni, înfierați în propria conștiință ca și cu un fier încins; interzicând căsătoria și poruncind să se abțină de la mâncare, pe care Dumnezeu a făcut-o să fie primită cu recunoștință de cei care cred și cunosc adevărul” (1 Tim. 4:1-3, *A.S.V.*). Din acest motiv, de-a lungul secolelor erei creștine, sistemele religiei care au fost constituite au adoptat numele creștin dar, în realitate, sunt practicante ale religiei demonilor.

Sfintele Scripturi vorbesc despre Satan Diavolul ca „prințul demonilor”, iar religia demonică este de fapt produsul lui Satan (Mat. 12:24, *A.S.V.*). Aceasta este folosită de Satan și alți demoni pentru a corupe rasa umană și pentru a defăima numele bun al Atotputernicului Dumnezeu. Ea a fost și este cel mai subtil instrument pentru a înșela și a aduce distrugerea oamenilor și a națiunilor, da, inclusiv a creștinătății. Acum, dacă Iehova Dumnezeu face de cunoscut în Cuvântul Său scris că este scopul Său de a-l distruge pe Diavol la un moment stabilit, este rațional să tragem concluzia că Dumnezeu va distruge și tot ce au folosit și folosesc Diavolul și demonii lui asociați

pentru a defăima numele lui Iehova și pentru a prinde în cursă omenirea. Aceasta va fi o surpriză pentru mulți, care vor fi înclinați să întrebe: Nu vor continua să existe pentru totdeauna Satan Diavolul și asociații lui demoni, pentru a răspunde de iadul arzător al chinului veșnic, pentru sufletele persoanelor moarte nelegiuite? Vreți să spuneți de fapt că vor fi distruși? Sfintele Scripturi răspund în termeni clari. În timpul când o minunată creatură spirit a cedat ambiției egoiste și s-a făcut Satan sau potrivnic al lui Dumnezeu, și a provocat cu răutate suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu, exact atunci a fost inițiată de Iehova Dumnezeu judecata de nimicire împotriva acestui Satan Diavolul care apăruse de curând. Această judecată este înregistrată în Cuvântul lui Dumnezeu de la prima Sa carte, Geneza, și până la ultima carte, Apocalipsa. Dumnezeu i-a dat de înțeles potrivnicului Său că îi va permite să rămână o anumită perioadă și astfel îi va da oportunitatea să-și dovedească nelegiuita provocare. Apoi, la timpul potrivit, Atotputernicul Dumnezeu își va exercita puterea supremă împotriva lui Satan Diavolul și îl va distruge.

Astfel, de milenii, acel nelegiuit și demonii lui asociați profită de timp și depun orice efort posibil pentru a susține provocarea neevlavioasă și incapacitatea lor de a susține provocarea a fost dovedită pe deplin și complet. De aceea, este aproape timpul pentru executarea judecății împotriva nelegiuitelor spirite nevăzute, și acest Satan Diavolul știe bine. La Apocalipsa 12:12, care se aplică începând cu anul 1914 A.D., este scris: „El știe că are puțin timp”. La Evrei 2:14 se specifică în mod clar că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ ca om și a suferit o moarte de martir, ca să-l nimicească pe Diavolul care aduce moartea. În ceea ce îi privește pe demonii nelegiuiți de sub conducerea lui, judecata morții este scrisă împotriva lor în aceste cuvinte: „Și pe îngerii care nu și-au păstrat starea lor de la început, ci și-au părăsit locuința, îi ține în lanțuri veșnice, în întuneric, pentru judecata zilei celei mari” (Iuda 6). Toți demonii, inclusiv prințul lor, Satan, sunt nelegiuiți fără speranță de îndreptare, de aceea, sunt cuprinși în promisiunea lui Dumnezeu: „Iehova îi păstrează pe toți cei care Îl iubesc, dar îi va distruge pe toți cei NELEGIUIȚI” (Ps. 145:20, *A.S.V.*). Executarea celor nelegiuiți va avea loc în bătălia Armagedonului, în acel ultim conflict mondial numit „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” – Vezi Apocalipsa 16:14-16 și 19:11 până la 20:3.

Toate națiunile, inclusiv așa-numitele „națiuni creștine” din Vest, au căzut sub controlul lui Satan Diavolul și vor fi și ele distruse. Cuvântul din Biblie „iad” înseamnă mormânt în toate sensurile acestui cuvânt, și despre distrugerea tuturor națiunilor, citim: „Cei nelegiuiți vor fi trimiși în iad și toate națiunile care l-au uitat pe Dumnezeu” (Ps. 9:17). Astăzi toate națiunile de pe pământ sunt împotriva lui Iehova Dumnezeu și a Guvernului Său, adică, Împărăția, pentru care Fiul lui Dumnezeu și-a învățat urmașii credincioși să se roage lui Iehova Dumnezeu: „Tatăl nostru care ești în cer, sfințească-se numele Tău! Vie împărăția Ta! Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ! (Mat. 6:9, 10, *A.A.T.*). Tot acest Fiu al lui Dumnezeu, când era pe pământ, a mai spus: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește” (Mat. 12:30). Toate națiunile, inclusiv cele ale creștinătății, practică religia demonilor, sfidând pe Iehova Dumnezeu și împărăția Sa. Spunem „inclusiv cele ale creștinătății”, deoarece acestea pretind că îl servesc pe Dumnezeu, dar fac acest lucru în mod fățarnic, apropiindu-se de El doar prin cuvinte, și nu în realitate sau după adevărul scriptural. Ca dovadă a acestor fapte, este semnificativ că în sânul creștinătății a apărut recent acel comunism ateu.

Când izraeliții din vechime au căzut de la închinarea curată a lui Iehova Dumnezeu, ei nu au putut face altfel decât să ajungă sub influența și puterea demonilor, adversarii nevăzuți ai lui Dumnezeu. Relatarea Bibliei despre viața pământească a lui Isus Cristos demonstrează că așa stăteau lucrurile în Israel chiar în zilele Sale. Persoanele care cedaseră cu ușurință influenței demonilor sunt arătate că erau practicante religioase emotive. Aceștia sunt victime ușoare ale demonilor și de aceea sunt ținute în orbire față de adevărul Bibliei. Demonii năpădesc sau pun stăpânire pe minte și în felul acesta pun stăpânire sau control asupra religioniștilor, făcând aceste creaturi să se dedea la multe lucruri iraționale, ca de pildă: să fie nestăpânite și să țipe, să se autoflageleze, sau să se pângărească prin alte forme de necurăție. Ca dovadă a acestui lucru, luați-vă Biblia și citiți ce spune că s-a întâmplat în Israel, la Psalmul 106:37, 38; Ieremia 7:31 și 19:5; Matei 8:28, 29 și 17:15; Marcu 5:2-5 și Luca 8:27-36.

O altă metodă a demonilor este să tulbure și să își înrobească victimele până când bietele creaturi umane nu mai au niciun fel de control asupra lor sau asupra acțiunilor lor. Relatări despre cazuri de acest fel ne sunt date la Matei 4:24; 8:16 și 15:22; Marcu 1:32; Luca 6:18; Fapte 5:16. La Luca 8:2 se relatează despre cazul unei biete femei posedată de șapte demoni. Acest fapt trebuie să îi fi cauzat o mare tulburare mentală și confuzie. Poate că nu vă va veni să credeți, dar demonii au atâta putere încât pot paraliza creaturile umane, pot cauza muțire și alte handicapuri fizice. Ca dovadă despre acest lucru, vă cităm din Matei 9:32, 33 și Luca 9:38-42 și 11:14. Ei au puterea de a face oamenii să nu mai vadă sau să nu mai audă, ori să nu mai poată vorbi. Și în ce privește ținerea unei biete ființe umane, pentru mult timp, cu corpul încovoiat sau cocoșat, fără putere de a se îndrepta, au putere să facă și acest lucru, da. Vezi Matei 12:22 și Luca 13:11-16.

Profeția spunea că așa numiții creștini vor „da atenție la spirite înșelătoare și doctrine ale demonilor”, în cele din urmă; și astfel, acei religioniști care cred că prietenii lor morți nu sunt morți în realitate, ci sunt conștienți într-un „purgatoriu” incandescent, unde sufletele le sunt chinuite, sunt victime ale influenței și puterii demonilor. De ce? Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu, arată fără putință de tăgadă că cei morți nu mai există și nu mai simt nici durere și nici plăcere (Ecl. 9:5, 6; Ps. 115:17; etc.). Victimele demonilor, fiind sub influența religiei demonilor, aud adesea voci care nu sunt auzite de persoane sănătoase. Ei sunt făcuți să creadă că aceste voci sunt ale acelor persoane care au murit de mult. Dar, de fapt, aceste voci sunt ale demonilor nevăzuți care se personifică în cei care au murit și fac acest lucru cu scopul de a-i înșela pe oamenii care sunt în viață. Un exemplu extraordinar despre acest fapt este cazul vrăjitoarei din Endor, în timpul când regele Saul al Israelului n-a ascultat de Iehova Dumnezeu și a vizitat-o pentru preziceri despre viitor. Vezi 1 Samuel 28:7-15.

Detenție în închisori și lagăre de concentrare

Multe practici inumane printre oameni și-au avut originea de la demoni, de exemplu, întemnițarea și tortura. Aceste lucruri sunt făcute doar de aceia care au cedat Diavolului sau religiei demonilor. Pentru a confirma cele spuse, primul caz înregistrat despre o tortură, ce se găsește în Biblie, este atribuită „prințului demonilor” și arată că el i-a folosit pe religioniști pentru a aplica tortura, și anume, asupra unui om al lui Dumnezeu care se chema Iov. Scriptura arată că Diavolul și demonii lui asociați au adus mai întâi nimicirea copiilor lui Iov și distrugerea proprietății sale și apoi au făcut ca soția lui să adauge la chinul său, iar în cele din urmă, au venit cei trei religioniști și s-au încurajat la o predică nesfârșită asupra omului suferind. Toate aceste lucruri au fost făcute cu scopul de a-l îndepărta pe Iov de la Iehova Dumnezeu și să-l facă să fie distrus ca necredincios lui Dumnezeu. Dar scopul Diavolului cu această tortură a dat greș împotriva integrității răbdătorului Iov – Iov, capitolele 1-3.

Persoanele care au cedat influenței demonilor găsesc curând plăcere în a tortura alte creaturi umane și în special să-i tortureze pe aceia care pun mărturie, cu îndrăzneală, despre numele și împărăția lui Iehova. În această privință, pur și simplu trebuie să le amintim cititorilor *Turnului de Veghere* numeroasele acte diabolice de abuz, tortură și nedreptate, îndreptate asupra inofensivilor martori ai lui Iehova, din partea Ierarhiei romano-catolice și a aliaților lor, naștii, fasciștii și alte grupuri religioase totalitare, precum clerul grec-ortodox din Europa de Est. Închisorile, lagărele de muncă și îngrozitoarele lagăre de concentrare au devenit locurile de tortură ale martorilor lui Iehova și ale altor persoane, în special după ce răposatul Hitler a preluat controlul Germaniei în 1933 și a semnat un concordat cu Papa din Cetatea Vatican. Toate aceste acțiuni de întemnițare și tortură prin oameni rezultă de pe urma influenței și puterii demonilor exercitate asupra oamenilor de practicanții religiei demonilor.

Legea lui Dumnezeu dată poporului Său din vechime, prin mâna lui Moise, nu prevedea nimic despre impunerea pedepsei asupra creaturilor prin întemnițare sau lagăre de concentrare pentru tortură. Prima mențiune despre astfel de locuri de restricție și tortură, care a fost făcută în Biblie, este atribuită egiptenilor închinători la demoni, în legătură cu nevinovatul serv al lui Dumnezeu, Iosif, care au fost înscenate de o egipteancă uneltitoare. Egiptul deținea mulți prizonieri

în „închisoare” sau „groapă” (Gen. 40:15 și 41:14; Ps. 105:17, 18; Ex. 12:29, *margin.*). Deoarece aceste lucruri merg mână în mână cu închinarea la demoni, este clar că aceste mijloace de întemnițare și tortură și-au avut originea de la Satan, „printrul demonilor” și, fără îndoială, „spiritele din închisoare” menționate la 1 Petru 3:19, 20 sunt îngerii neascultători care sunt ținuți astfel de Satan și organizația sa nevăzută de demoni – Gen. 6:1-8.

Filistenii de pe coasta mediteraneană se închinau la demoni și aceștia au fost cei care l-au întemnițat pe servul lui Iehova, Samson și l-au forțat la muncă silnică (Jud. 16:21-25). Când zece din cele douăsprezece seminții ale lui Israel au devenit necredincioase și s-au depărtat de Dumnezeu, pentru că îi imitau pe vecinii lor, care se închinau la demoni, au devenit victime ale demonilor și apoi au urmat calea Diavolului, înființând și întreținând temnițe în care să-i închidă pe profeții și servii credincioși ai lui Iehova (1 Regi 22:26, 27). Chiar și restul Israelului care era încorporat în împărăția lui Iuda a început să adopte această practică. Astfel, citim despre regele iudeu Asa, după ce a devenit necredincios și a preluat închinarea la demoni: „Asa era furios la culme pe profet [un profet care acționa ca martor al lui Iehova] și l-a aruncat în închisoare [o casă de tortură, după cum este descris în traducerea lui Young] pentru că era furios pe el din această cauză. Și în același timp Asa îi asuprea pe unii oameni” – 2 Cron. 16: 10.

Regele închinător la demoni al Asiriei l-a învins pe regele Israelului și l-a aruncat în închisoarea statului (2 Regi 17:4). Da, dușmanii închinători la demoni s-au distins prin faptul că adunau poporul lui Dumnezeu în groapă și închisoare. De aceea, conducătorul dominantei puteri mondiale a Babilonului i-a întemnițat pe evrei și i-a pus în temnițe cu regim strict (Isa. 24:22, *margin.*; Zah. 9:11; 2 Regi 25:27-30). Zedechia, necredinciosul rege demonic religios al Iudeii, i-a imitat pe păgâni și a păstrat locurile de tortură sau „depozitele” din Ierusalim, și în aceste locuri a fost ținut în închisoare profetul Ieremia (Ier. 20:2, 3). Iată cum: Același rege al Iudeii, închinător la demoni, l-a aruncat pe acest profet credincios al lui Dumnezeu într-o groapă murdară și plină de noroi, dar din care Dumnezeu a făcut să fie eliberat – Ier. 37:16 și 38:6-13.

Chiar și Isus Cristos cel sfânt și nevinovat, a fost aruncat temporar în închisoare, la insistența religioniștilor, a fost torturat și făcut de rușine (Isa. 53:8). Astfel, practicantii „religiei iudeilor”, în timpurile apostolice, dețineau închisori și îi aruncau pe discipolii lui Cristos în aceste închisori și locuri de tortură (Faptele 5:17-25; 8:3; 22:4, 19; 26:10). Pentru a le face pe plac acestor religioniști evrei, împăratul Irod Agripa I l-a închis pe apostolul Petru, și l-a pus în lanțuri între două gârzi ale închisorii. – Faptele 12: 6, 7.

Statele politice care practică forme de totalitarism sunt sub controlul demonilor și își practică ideologia. Astfel, ca în timpurile din vechime, martorii lui Iehova de astăzi au suferit mari nedreptăți, inclusiv întemnițare și tortură în multe țări. Exemple de astfel de pedepse și întemnițări ale martorilor lui Iehova se regăsesc în aceste ultime două decade chiar aici în Statele Unite, inclusiv New Jersey, și până în nord, în provincia Quebec, Canada, precum și în Germania, Grecia și alte locuri.

Practicantii religiei demonilor înalță astăzi statul politic, exact așa cum făceau și în trecut, când politicienii și religioniștii demonilor acționau împreună pentru a-i pedepsi pe servii credincioși ai lui Iehova, precum cei trei tovarăși ai lui Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego (Dan. 3:8-27). Astăzi, religioniștii demonici, în special ierarhia romano-catolică și clerul grec-ortodox, influențează pe cei care fac legi și pe cei care aplică legea în diverse ținuturi, pentru a sfinți anumite cerințe din partea cetățenilor lor, de care adevărații creștini conștienți nu pot asculta și în același timp să rămână credincioși lui Dumnezeu. Poate că acești conducători religioși și politici rostesc rugăciunea pe care Isus a învățat-o în predica de pe munte, ca să se roage pentru împărăția lui Dumnezeu, totuși nici unul din ei nu face așa din sinceritate și complet, deoarece îi persecută pe cei care predică, în mod sincer, această împărăție și prin ambițiile lor politice arată că nu au dorința sinceră să primească răspuns la rugăciune. Ei sunt ca orbii în întuneric, în ceea ce privește scopul lui Dumnezeu, și astfel cedează influenței și puterii demonilor.

Acum, în aceste zile din urmă, chiar înainte de bătălia Armagedonului, Atotputernicul Dumnezeu pune înaintea oamenilor aceste adevăruri clare. El face acest lucru pentru a-i avertiza. Toate persoanele care aud acum mesajul de avertizare vor arăta, prin calea lor de acțiune de acum

înainte, de partea cui sunt. Fiul lui Dumnezeu, care domnește acum, desparte oamenii cu bunăvoință, *oile sale*, de oamenii controlați de demoni, *caprele*. Toți aceia care vor auzi avertismentul și vor ține seama de el, vor fugi din religia demonilor în locul de siguranță, sub organizația teocratică a lui Iehova. Toți aceia care refuză să audă și să asculte vor avea aceeași soartă ca cea a Diavolului și a îngerilor lui nelegiuți” – Mat. 25:31-46 și 24:16.

Religia demonică deghizată cu inteligență este o cursă și o escrocherie, avându-și originea de la Satan Diavolul, liderul demonilor și este impusă oamenilor de demoni și de liderii religioși. Aceasta este cursa Diavolului pentru a prinde întreaga omenire. Este escrocheria falșilor lideri religioși pentru a jefui oamenii induși în eroare. Toți cei care practică religia demonilor nu vor găsi nici un loc de scăpare sau de siguranță în timpul bătăliei Armagedonului. Scriptura spune clar că „nu vor avea nici o scăpare” (1 Tes. 5:3). Singurul loc de scăpare și apărare este pentru cei care își pun complet încrederea în Dumnezeu și în Cristos, Regele Său domnitor. Toți aceia care vor găsi locul de siguranță își vor aduce aminte de proverb: „Cine își pune încrederea în Iehova va fi în siguranță” (Prov. 29:25, *A.S.V.*). Aceștia studiază cu credincioșie și pun în practică învățăturile din Biblie, pentru a-și pune armura spirituală împotriva demonilor, așa cum sunt sfătuiți de apostolul care scrie: „Îmbrăcați întreaga armură a lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului. Pentru că lupta noastră nu este împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva puterilor, împotriva conducătorilor lumii acestui întuneric, împotriva oștilor spirituale nelegiuite din locurile cerești” – Efes. 6:11, 12, *A.S.V.*

Ieremia, un profet credincios pentru națiuni necredincioase

„Înainte să te plămădesc în pânțele te cunoșteam și înainte să te fi născut te-am pus deoparte, te-am numit profet pentru națiuni”. Atât surprins, cât și uluit de cuvintele solemne și de sarcina de responsabilitate pe care o aduceau acestea, răspunsul tânărului Ieremia izbucnește cu suflet de pe buze: „Ah, Doamne, DUMNEZEULE! Nu pot să vorbesc, căci sunt doar un tânăr”. Poate alții cred că vârsta matură este o obligație pentru servii lui Dumnezeu. Să asculte răspunsul lui Iehova către Ieremia: „Nu zice: „Sunt doar un tânăr!”; căci te vei duce la toți la care te voi trimite și le vei vorbi tot ce îți voi porunci. ... Iată! Voi pune cuvintele Mele în gura ta; astăzi îți dau autoritate peste națiuni și împărății, să smulgi din rădăcină și să dărâmi, să distrugi și să ruinezi, să zidești și să plantezi. ... Astăzi te voi face o cetate fortificată, un stâlp de fier și un zid de bronz împotriva întregii țări – regii lui Iuda, prinții și preoții ei și oamenii ei de rând. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te eliberez” – Ier. 1:5-10, 18,19, *A.A.T.*

Ieremia a dovedit imediat că primele lui cuvinte de protest nu erau o scuză să acopere o lipsă leneșă de zel. În același an, 647 î.Chr., acest tânăr fiu al lui Hilchia, un preot din Anatot, a început să transmită cuvintele lui Dumnezeu puse în gura sa. Fără să se sperie de regi, prinți, preoți și oamenii obișnuiți care-l atacau în bandă, arzătoarele denunțări și strigăte de avertisment ale profetului se aud tare pe străzile Iudeii și ale Ierusalimului. Timp de patruzeci de ani înainte de căderea Ierusalimului el trage din greu la însărcinarea sa de a smulge din rădăcină și a dărâma, de a distruge și a ruina falsele practici religioase ale necredincioșilor care căzuseră din nou în păcat; dar, în același timp, el n-a uitat să zidească și să planteze, în timp ce vorbea despre întoarcerea în favoarea lui Dumnezeu. În timpul domniilor lui Iosia, Ioahaz, Ioiachim, Ioiachin și Zedechia, profetul l-a înălțat pe Iehova ca Dumnezeu mai presus de toți (Ier. 1:1-3). „Ieremia” înseamnă „Iah este înălțat”.

Dar Iehova n-a fost înălțat de populația Iudeii. Se disting două rele: ei îl părăsiseră pe Iehova, izvorul apelor vii; își săpaseră fântâni proprii, fântâni cu spărturi. Națiunea plantată ca o viță nobilă degenerase. Sânge nevinovat pătase pioasele haine religioase. Preoții și profeții sporovăiesc despre Dumnezeu, dar sunt înșelători și falsificatori, jecmănitori și pervertesc judecata. Oamenii? Lor le place să fie așa. Mai mult decât atât, datorită vorbelor nesincere față de Dumnezeu, fățarnicii se laudă în mod nerușinat: „Suntem liberi să facem toate aceste urâciuni”.

Liberi? Da, să cădem prin sabie, foamete și ciumă! Ieremia avertizează împotriva idolilor neînsuflețiți de lemn și piatră, împotriva gânditorilor lacomi care cântă: „Pace, pace; când nu este pace”, avertizează despre nimicirea dezastruoasă ce va veni sigur. Iată cum: Așa cum zdrobește olarul un vas nefolositor, așa va zdrobi Iehova Iuda și Ierusalimul. Dar căile rele ale Iudeii sunt la fel de neschimbătoare precum petele leopardului roșiatic. Ura lor izbucnește împotriva acestui Ieremia care anunță urlând calamitatea. Concetățenii lui din Anatot îi amenință viața, proprii lui frați din casa tatălui său formează o gloată împotriva lui, iar Pașhur, guvernatorul templului, îl bate pe profet și-l închide în închisoare. Așa de descurajat este profetul persecutat, încât pe moment hotărăște să nu mai vorbească în numele lui Iehova, dar curând zelul arzător nimicește acest cuget: „Cuvântul Său era în inima mea precum un foc mistuitor, închis în oasele mele, am obosit să-l opresc și nu mai pot sta” – Ieremia capitolele 2 la 20.

Însă în timpul acestor optsprezece ani de început ai profetizării sale, Ieremia a avut o singură asociere mângâietoare și aceasta a fost cu regele Iosia. Profetul predica de cinci ani când Iosia a găsit cartea Legii în templu și, fără îndoială, a cooperat cu regele în reprimarea demonismului. Închinarea la Baal a fost interzisă, idolii au fost distruși, preoții falși au fost reduși la tăcere și chiar Tofetul din valea lui Hinom, unde părinții își ardeau copiii lui Moloh, a fost pângărit. Dar îndreptarea era mai degrabă cu forța, decât din inima poporului, căci după moartea lui Iosia au fost reluate ritualurile idolatre. Și odată cu întoarcerea religiei demonilor a venit persecutarea reînnoită a lui Ieremia – 2Regi 22:8-10; 23:1-25.

Ieremia stătea în curtea templului și cerea poporului să-și îndrepte căile și să asculte cuvintele lui Dumnezeu, anunțate prin profeții Săi credincioși, ca Iehova să se răzgândească de la hotărârea Sa de a nimici Ierusalimul. Deranjați de adevărurile cuvintelor lui Iehova liderii religioși au ațâțat gloate și căutau viața profetului. A avut loc un proces; preoții și profeții au înaintat acuzații de răzvrătire, au cerut pedeapsa cu moartea; Ieremia s-a apărat ca profet al lui Dumnezeu și i-a avertizat să nu aducă asupra națiunii sângele lui nevinovat, zicând: „Știți sigur că dacă mă omorâți, veți aduce sânge nevinovat asupra voastră, asupra acestei cetăți și asupra locuitorilor ei; căci în adevăr m-a trimis DOMNUL la voi să spun toate aceste cuvinte în auzul vostru”. Cuvintele evidente trebuie să fi muștră conștiința la mai mulți, căci verdictul adresat preoților și profeților falși de prinți și popor a fost: „Omul acesta nu merită să moară” – Ieremia 26.

În al patrulea an al regelui Ioiachim, Ieremia dezlănțuie un suflu profetic care nu zguduie doar pe necredincioasa Iuda, ci și pe națiunile necredincioase din împrejurimi. Esența acestuia este că de douăzeci și trei de ani apăruse Ieremia și vorbise în mod credincios, avertizând despre întoarcerea de la căile rele, să nu mai meargă după dumnezei falși, să înceteze să mai provoace mânia lui Dumnezeu. Dar pentru că națiunea Iuda, ce căzuse din nou în păcat, nu a dat atenție, va ajunge prizonieră în Babilon și Ierusalimul avea să fie pustiit timp de șaptezeci de ani. Cupa mâniei lui Dumnezeu va merge la alte națiuni și ele o vor bea, cu siguranță. Chiar puternicul Babilon va ajunge la pustiire veșnică. Măcelul va murdări pământul de la un capăt la altul (Ieremia 25). În același an Iehova i-a poruncit lui Ieremia să scrie într-un sul toate profețiile sale din ultimii douăzeci și trei de ani și acest lucru a fost realizat cu ajutorul lui Baruc, în calitate de secretar. Când Baruc a citit acest sul, mai târziu, în public, el i-a fost luat și i-a fost citit regelui Ioiachim care l-a ars. Dar arderea cărții de către el eșuează să oprească mesajul; Ieremia dictează un alt sul, care cuprinde aceleași profeții și mai multe – Ieremia 36.

În timpul domniei regelui Ioiachim controlul Iudeii a trecut de la Egipt la Babilon. În anul 625 î.Chr., Nebucadnețar a răsturnat capitala Asiriei, Ninive, și a distrus armata egipteană în bătălia de la Carchemiș, lângă râul Eufrat. Ioiachim s-a răscolat mai târziu împotriva lui Nebucadnețar, a eșuat, a murit și în timp ce domnea succesorul său Ioiachim cetatea a căzut în mâinile monarhului Babilonului și multe mii de izraeliți importanți au fost duși prizonieri în Babilon, inclusiv Ioiachim, în anul 618 î.Chr. A fost pus pe tron Zedechia, ultimul rege al Iudeii; în timpul domniei sale Iuda a dorit cu înfocare o alianță cu Egiptul, pentru a abandona jugul Babilonului.

În această involburare periculoasă de intrigă internațională a trebuit să profetească Ieremia – un mesaj de condamnare pentru țara lui, mesaj care i-a adus ură, batjocură, persecuție și violență. Dar el a rămas credincios în mijlocul celor necredincioși. A făcut juguri de lemn și le-a trimis

regilor străini, pentru a simboliza servitutea față de Babilon. Și când mincinosul Anania a rupt jugul de lemn al lui Ieremia, după ce a spus că în doi ani Iehova va sfărâma jugul Babilonului de la gâtul Iudeii, Ieremia a făcut un jug de fier și i-a spus lui Anania că într-un an va muri. În două luni falsul profet a fost mort. Dar Zedechia și prinții încă se încredeau în puterea Egiptului de a sfărâma lanțurile Babilonului și după aceea a fost încheiată o alianță între Iuda și Egipt – Ieremia cap. 27,28; Ezec. 17:12-21.

Alianța a cauzat ca acea criză ce clocotea să se transforme în război. În anul 609 î.Chr., armatele lui Nebucadnețar au asediat Ierusalimul. Ieremia nu s-a înrolat ca și preot militar, ca să-i ducă pe soldații iudei în nebulie pentru măcel, nici n-a compromis mesajul, nici nu l-a făcut mai liniștit, având în vedere urgența națională; el a strigat direct la rege, că armele Iudeii nu vor avea nici o putere împotriva Babilonului, că locuitorii cetății, oameni și animale, vor fi loviți, că cei care nu vor cădea prin sabie, foamete sau ciumă vor fi duși prizonieri în Babilon. Cei care aveau să se predea Babilonului vor trăi; altfel primeau moarte sau captivitate – Ier. 21:1-10; 2Regi 24:20; 25:1.

În acest timp când amenințarea babiloniană este puternică, Zedechia, prinții și poporul fac legământ să proclame libertate pentru toți sclavii care erau evrei; dar atunci când trupele asediatoare se retrag temporar să respingă armata egipteană de eliberare, iudeii își violează legământul, făcându-i din nou sclavi pe foștii lor robi. Aceasta aprinde în Ieremia o nouă izbucnire profetică împotriva fățarnicilor necredincioși: „Haldeii vor veni iar și vor lupta împotriva acestei cetăți, o vor lua și o vor arde cu foc!” (Ier. 37:5-10; 34:8-21). Atunci, în timp ce asediul era ridicat, Ieremia a căutat să facă o călătorie de afaceri la Anatot și a fost prins de prinți, care l-au acuzat că încerca să dezerteze la haldei. A fost bătut și aruncat în închisoare. De acolo profetul este adus înaintea lui Zedechia, declară din nou mesajul de condamnare împotriva cetății, arată singura cale de scăpare și după aceea este închis în curtea închisorii – Ier. 37:11-21.

Chiar sub detenție Ieremia predica, în ciuda tensiunii mari din cetate, datorită reîntoarcerii armatei asediatoare a Babilonului. Prinții se tânguiesc regelui: „Te implorăm, pune ca acest om să fie omorât; căci altfel slăbim mâinile oamenilor de război care rămân în această cetate și ale întregului popor”. Slabul Zedechia se vaietă: „Este în mâna voastră; căci nu regele este acela care poate face ceva împotriva voastră”. Profetul este aruncat să moară într-un bazin cu noroi, dar eliberarea din mizeria sufocantă vine atunci când etiopianul Ebed-Melec mijlocește pentru el și-l ridică din noroi. Din nou Ieremia stă în curtea închisorii și a rămas acolo până când Ierusalimul a căzut, în anul 607 î.Chr. – Ieremia 38.

Odată cu căderea Ierusalimului însărcinarea dată lui Ieremia, pe când era doar un tânăr, cu patruzeci de ani mai înainte, aproape se împlinise. El a mai predicat ceva. A fost eliberat și i s-a permis să rămână în țară împreună cu câțiva locuitori dintre cei mai săraci, nemergând în captivitatea babiloniană cu majoritatea iudeilor supraviețuitori. Două luni mai târziu, în ciuda avertismentelor lui Ieremia, oamenii fug din Iuda pentru a se refugia în Egipt, și-l obligă pe profet să-i însoțească la Tahpanes. În timp ce se găsea acolo continuă să denunțe idolatriile iudeilor și avertizează că armatele haldeilor vor pătrunde chiar în Egipt, pentru a aduce nimicire, răsturnând ținutul Faraonilor. Nu se cunoaște modul morții lui, deși există tradiția potrivit căreia el a fost omorât cu pietre de iudei la Tahpanes, Egipt – Ieremia 39-44.

Ieremia nu doar a rostit, în mod credincios, cuvintele pe care Iehova i le-a pus în gură, ci le-a și înregistrat. El a scris cartea profetică ce îi poartă numele, precum și cartea Plângeri, care amintește cu însuflețire ororile asediului Ierusalimului și deplânge ruina dezastruoasă care avea să rămână timp de șaptezeci de ani, și există puternica dovadă care arată către Ieremia ca și compiler al cărților 1 și 2 Regi. Cu siguranță, Ieremia a fost un profet credincios pentru popoare și națiuni necredincioase și care nu s-au căit. Din tinerețe și până la bătrânețe și moarte (cartea profetică ce-i poartă numele cuprinde o perioadă de șaiszeci și șase de ani), el a profețit în timpuri tulburi și a ținut piept persecutorilor lui neînfricat și a pronunțat condamnarea lor din partea lui Iehova.

În același mod, martorii lui Iehova prezic astăzi viitorul imediat, strigând atât creștinătății cât și păgânătății profețiile Cuvântului lui Dumnezeu, care arată că bătălia lui Iehova de la Armaghedon va pune capăt acestei generații. La fel ca Ieremia, ei sunt credincioși însărcinării lor de

a predica la toate națiunile. Și toate națiunile lumesti nu se abat de la premergătoarele lor tipice, demonstrând necredincioșie față de Dumnezeu și că sunt împietrite împotriva pocăinței.

Iehova este aproape de cei cu inima zdrobită și-i salvează pe cei cu spiritul plin de remușcări. Multe sunt nenorocirile celui drept, dar Iehova îl eliberează de toate. Iehova răscumpără sufletul servilor Săi, și nici unul dintre cei care se refugiază la El nu vor fi condamnați – Psalm 34:18,19,22, A.S.V.

Experiențe de teren

Stația radio WBBR oferă educație reală

Această scrisoare de la un absolvent al universității Harvard către stația radio a Watchtower din orașul New York dovedește că înțelepciunea acestei lumi nu mulțumește, dar că examinarea literaturii Watchtower o dovedește un distribuitor credincios al înțelepciunii de sus care mulțumește.

„Vara aceasta am absolvit universitatea Harvard și am început, pentru prima dată, să citesc literatura martorilor lui Iehova. Am devenit atât de interesat încât am petrecut restul verii studiind Biblia și literatura voastră, încercând să găsesc ceva greșit în ea. Ca student la istorie, în timp ce eram la Harvard, mi-am dat seama că lumea se deteriorează treptat și că această confuzie a religiei nu ajută pe nimeni. Am petrecut trei ani și jumătate în flota militară și am văzut starea jalnică a omenirii din țări străine. Am observat, de asemenea, practicile mizerabile ale misionarilor catolici, în special pe cele văzute în China. Ei veneau la bordul vasului nostru, mâncau hrana noastră bună, și apoi ne ofereau ‚relaxare’ cu chinezoaicele pe care le cunoșteau. Mă întrebam ce se întâmpla cu creștinismul, încât preoții se degradaseră așa. I-am suspectat atunci când am inițiat un studiu din istorie despre bisericile catolice și protestante. Inchiziția, Marea Schismă, Războiul de treizeci de ani, etc., toate m-au convins că religia, ca întreg, ‚duhnește’, vorbind la modul dur. De aceea, eram practic ateu până în vara aceasta. Acum sunt absolut convins de adevărul Bibliei, *singurul* adevăr, așa cum este prezentat de martorii lui Iehova. Am încercat în zadar să găsesc un singur lucru greșit la martorii lui Iehova și adevărul din Biblie, care să se împotrivescă poziției stupide, deformate și nescripturale luată de religie. Regret doar că mai mulți oameni nu citesc mai întâi literatura Turnului de Veghere și să păstreze judecarea martorilor lui Iehova, în loc s-o desconsiderare în grabă. Oamenilor li se oferă perfecțiune, contrar existenței lor stupide pe un pământ foarte imperfect astăzi și ei o dau la o parte. Cât de ignoranți pot ajunge oamenii!”

Stăruință în predicare

Statornicia predicării martorilor lui Iehova îi impresionează pe oamenii cu bunăvoință, așa cum este arătat de următoarea experiență a unui martor de-ai lui Iehova din Chile.

„După ce am răspuns la întrebare la unul din studiile mele de carte, săptămânale, de la vizita ulterioară, am auzit pe cineva bătând la ușă. O clipă mai târziu o doamnă bine îmbrăcată a fost poftită în cameră. Am observat că se uita la cartea ‚*Adevărul vă va face liberi*’ de pe masă. Simțind oarecum că știa ceva despre aceasta, i-am explicat că aveam un studiu din Biblie. A spus că avea și ea aceeași carte; cineva i-o lăsase cu un an în urmă. Și ea stătuse de vorbă cu un martor, dar nu mai citise cartea, deoarece noi credem că Maria a avut alți copii după nașterea lui Isus și biserica catolică învață că ea a fost fecioară înainte și după nașterea lui Isus. După ce i-am arătat dovada din Biblie despre adevărul chestiunii a părut mai convinsă și a început să pună multe întrebări. După ce a înțeles că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și că toate Bibliile sunt la fel, indiferent că sunt catolice sau protestante, ea a început să-și manifeste lipsa de credință reală în doctrine catolice și dezgustul față de formalismul și ipocrizia bisericii. Apoi am întrebat-o unde locuia, că poate i-ar plăcea un studiu din Biblie la ea acasă. Mi-a spus că stătea la câteva corpuri de case depărtare. M-

am întrebat de ce n-o găsisem în timp ce predicam din ușă în ușă: așa că mi-am verificat raportul din ușă în ușă, în timp ce ea se uita. A întrebat: ‚Ce este acesta?’ I-am spus: ‚O, este un raport despre ce se întâmplă la fiecare casă când predic din ușă în ușă’. Ea a spus: ‚Când ați fost la mine la ușă am trimis servitoarea să vă spună că eram bolnavă, dar că oricum aveam una din cărțile voastre’. Raportul arăta: ‚Doamnă bolnavă, are cartea „Adevărul”. Vizită ulterioară’. Ea a spus: ‚De ce păstrați un raport?’ I-am spus că intenționez să-i fac o vizită ulterioară cândva să văd dacă îi plăcuse cartea. Doamna a spus: ‚O, măi oamenii, stăruieți, stăruieți, stăruieți; dar asta este ceea ce-mi place la voi’.

După o discuție foarte plăcută, cu ajutorul binevoitor al studiului meu cu regularitate, care, cu siguranță, a pus o bună mărturie despre adevăr, a fost aranjat un studiu pentru următoarea săptămână în propria casă a celei care ne vizitase. Acum este ținut un studiu săptămânal”.

Arătând iubire de aproape în Olanda

Apostolul Pavel a spus că devenise toate lucrurile pentru toți oamenii, ca să-i câștige pentru Cristos. Servii creștini devin astăzi multe lucruri diferite, ca să-i ajute pe alții spre cunoștința adevărului. Chiar devin baby-sitter, așa cum arată următoarea experiență din Olanda:

„Am ieșit în serviciu pe teren ca să distribui pliante pentru o lectură publică. După ce am bătut la ușă, o femeie a deschis ușa și în timpul mărturiei am întrebat-o dacă i-ar plăcea să vină să asculte o bună lectură din Biblie despre ‚Pământul Paradis - Locuința permanentă a omului’. Ea a ripostat: ‚Și copiii mei? O să ai tu grijă de ei?’ I-am spus: ‚Da, doamnă, cu multă plăcere’. Surprinsă, femeia a întrebat: ‚Vorbești serios?’ ‚Bineînțeles! Dacă doriți să participați la această lectură, care este de importanță vitală pentru dumneavoastră, îmi va face plăcere să aranjez să am grijă de copiii dumneavoastră’. I-am propus ca duminică seara să vină la ea acasă două doamne cu bicicleta și că una din ele îi va supraveghea copiii, în timp ce cealaltă o va însoți la lectură. După această conversație m-a invitat să intru în casă. Era romano-catolică și dorea să cunoască adevărul. I-am arătat cartea ‚Adevărul vă va face liberi’ și pentru că tocmai începuse să plouă am rămas și i-am spus multe lucruri despre Biblie aproape o oră. Când am plecat mi-a amintit de promisiune. După ce m-am întâlnit cu alți vestitori am găsit două surori care doreau să ajute persoana cu bunăvoință. În timpul lecturii publice ea a ascultat foarte atentă și după încheiere i-a pus vorbitorului mai multe întrebări. Ziua următoare am vizitat-o din nou și am început un studiu de carte. Ea a spus că nu putea să participe la studiul din *Turnul de veghere* după lectură. Atunci i-am spus că mai puteam face un alt aranjament asemănător să-i ofer oportunitatea de a participa la studiu la Sala Împărăției. ‚Nu’, a spus ea, ‚îmi voi face singură aranjamente’. Data viitoare a venit însoțită de cei patru copii ai săi. Acum ea participă cu regularitate, în ciuda multor greutăți. Câteva luni mai târziu am avut un congres pe circuit și persoana mea cu bunăvoință a participat la acesta. Deoarece lucram la bufetul cu autoservire am putut să am grijă de fiul ei de cinci ani, căci ea ieșise în serviciu pe teren pentru prima dată!”

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

15 MAI 1949

Nr. 10

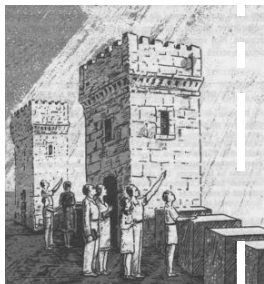
Cuprins:

OI, CAPRE ȘI FRAȚII REGELUI	- Pag. 3
EȘTI TU DESPĂRȚIT LA DREAPTA SAU LA STÂNGA?	- Pag. 6
MARTORII LUI IHOVA ATACĂ PROBLEMA
ANALFABETISMULUI ÎN MEXIC	- Pag. 16
EXPERIENȚE DE TEREN	- Pag. 20
CONGRES INTERNATIONAL ÎN 1950	- Pag. 21

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

15 mai 1949

NR. 10

OI, CAPRE ȘI FRAȚII REGELUI

„Regele le va răspunde: Vă spun, cu adevărat, în măsură în care ați făcut lucrul acesta unuia dintre acești frați ai Mei, chiar celui mai neînsemnat dintre ei, Mie mi L-ați făcut” – Mat. 25:40. *Moffatt*.

Iehova Dumnezeu este Tatăl Regelui lumii noi. El este și Tatăl fraților Regelui, care vor sta cu El pe tronul ceresc și vor conduce pământul nostru, pentru binele etern al tuturor persoanelor care se supun cu loialitate Regelui. Iehova îi binecuvântează pe toți aceia care acum își arată solidaritatea față de Rege, făcând bine fraților Regelui. Faptele lor bune câștigă favoarea Regelui și El le spune bun venit ca supuși ai noului Său Guvern. Lui îi face plăcere să îi inițieze în viață veșnică sub împărăția Sa. Marea șansă pe care o oferă aceasta persoanelor cu bunăvoință astăzi a fost descrisă profetic pentru noi în parabola Regelui despre oi și capre. Este o problemă de interes major pentru persoanele din toate națiunile, evrei și păgâni, creștini și necreștini, și din acest motiv, *Turnul de veghere* se ocupă de un studiu amănunțit al parabolei, acum când aceasta se împlinește.

² Regele a spus parabola doar cu câteva zile după ce a intrat triumfător în Ierusalimul din vechime, în mijlocul mulțimii bucuroase de evrei care îl saluta ca pe mult așteptatul Mesia. Citând din Psalmul 118:26, strigau: „Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova!” „Binecuvântat este cel care vine în numele Domnului, chiar Regele lui Israel” (Ps. 118:26 și Ioan 12:13, *A.S.V.*). În ziua următoare El a blestemat un smochin care a fost găsit fără rod, pe drumul ce ducea spre Ierusalim, iar în dimineața următoare smochinul era uscat și nu mai putea face fructe niciodată. Apoi, după o vizită la minunatul templu al lui Irod, El a spus o profeție privind sfârșitul actualului sistem de lucruri nemulțumitor. El a făcut acest lucru ca răspuns la întrebarea discipolilor Săi: „Spune-ne, când se vor întâmpla acestea [prezicerile Tale] și care este semnul prezenței Tale [*parousía*], și al finalului erei?” (Mat. 24:3, *Young; Emphatic Diaglott*). Parabola despre oi și capre încheie profeția și totodată este punctul său culminant. Când aceasta se împlinește, reprezintă partea semnului văzut al prezenței Regelui sau *parousía*. Deoarece aceasta este parte a unei profeții, împlinirea ei nu are loc la sfârșitul domniei de o mie de ani a Regelui, Mileniul, ci acum, la acest sfârșit al aranjamentului lumii.

³ Acest lucru asigură că parabola se împlinește de la anul 1914 A.D. încoace, și că de la acea dată au loc evenimente remarcabile, care se potrivesc parabolei în mod evident. Acum, pe pământ, avem trei tipuri de actori preziși, și anume, oile, caprele și frații Regelui, și aceștia își joacă rolul pentru a împlini parabola. Nu poți scăpa să nu ai un rol în cadrul ei, domnule Cititor, și ești dator să afli ce rol joci, sau ce rol vrei să joci de acum încolo.

⁴ În cadrul aceleiași profeții, Regele Isus Cristos a mai dat încă trei parabole importante înaintea acesteia: (1) parabola despre servul credincios și înțelept și servul rău; (2) parabola despre fecioarele înțelepte și cele nesăbuite; și (3) parabola despre servii buni și credincioși cu cinci și doi talanți fiecare și servul rău și leneș cu un singur talant (Mat. 24:45 până la 25:30). Toate aceste trei parabole descriu aceleași două clase generale, din diferite puncte de vedere. Aceasta ridică întrebarea: Ilustrează și parabola despre oi și capre aceleași două grupuri generale, și anume grupul servului credincios și înțelept și grupul servului rău? Dacă da, cine sunt cei despre care Regele vorbește ca de „frații Mei”? Cum trebuie să stabilim satisfăcător aceste chestiuni?

⁵ La scurt timp după ce Isus și-a făcut intrarea triumfală în Ierusalim, El a povestit parabola polilor. Aceasta este foarte asemănătoare cu parabola talanților, și se aplică în același timp, și anume, la momentul stabilirii împărăției lui Dumnezeu prin Cristos. Citim să vedem de ce fost spusă parabola polilor: „Când ei au auzit aceste lucruri, El a spus o parabolă, deoarece era aproape

de Ierusalim și ei credeau că împărăția lui Dumnezeu va apărea imediat” (Luca 19:11). Această parabolă, totuși, prezintă unele caracteristici pe care parabola talanților nu le are. Aceste caracteristici ne ajută să vedem relația potrivită a parabolei despre oi și capre cu parabola talanților.

⁶ Parabola polilor ne povestește despre un nobil care a plecat într-o țară îndepărtată pentru a-și lua o împărăție și care s-a întors după o absență lungă. Aceasta ne arată despre sclavii nobilului cărora el le încredințează fiecare un pol (sau valoarea 1 £) înainte de a pleca, ca ei să-l valorifice. De asemenea, aceasta prezintă și cetățeni care nu aprobă ca nobilul să dobândească împărăția și care au trimis un mesaj de protest Autorității Supreme din țara îndepărtată, spunând că ei refuză ca acest nobil să fie viitorul lor rege. În cele din urmă, aceasta arată cetățile de oameni, peste care nobilul, acum rege, îi face conducători pe servii săi credincioși, servul care a câștigat zece poli, primind autoritate peste zece cetăți, servul care a câștigat cinci poli, primind autoritate peste cinci cetăți, iar servul necredincios fiind dat afară. Astfel, această parabolă în sine arată caracteristicile pe care le primesc parabola talanților și parabola despre oi și capre la un loc, pentru a le prezenta.

⁷ Parabola talanților, așa cum este relatată în profeția despre sfârșitul lumii, se ocupă doar de servii puternicului stăpân. Aceasta nu-i ia în seamă pe cei care nu fac parte dintre servii săi. Ca și în parabola polilor, servii din parabola talanților sunt frații spirituali ai Regelui Isus Cristos. Ca dovadă, apostolul Pavel, cu mulți talanți încredințați, a scris și a vorbit despre sine și despre tovarășii săi servi ca „Pavel și Timotei, servi ai lui Isus Cristos”. Discipolul Iacov a scris despre sine ca „Iacov, un serv al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Cristos”. Apostolul Petru a scris despre sine ca „Simon Petru, serv și apostol al lui Isus Cristos”. Discipolul Iuda se prezintă ca „Iuda, serv al lui Isus Cristos”. Și vârstnicul apostol Ioan deschide Apocalipsa, zicând: „Descoperirea făcută de Isus Cristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, să descopere servilor Săi despre ce trebuie să se întâmple curând. El a trimis și a comunicat-o prin îngerul Său servului Său Ioan” (A.A.T. din Filip 1:1 ; Iac. 1:1; 2 Pet. 1:1; Iuda 1; Apoc. 1:1). Numărul total al acestor servi pecetluiți ai lui Dumnezeu și ai Cristosului Său ajunge în cele din urmă la 144.000, care sunt izraeliții spirituali (Apoc. 7:3-8). După ce a arătat judecata tuturor celor care devin servi, răsplata celor credincioși, și pedeapsa celor leneși și neprofitabili, Isus a continuat să ne dea o altă parabolă. Aceasta este despre persoane care nu sunt astfel de servi ai Regelui și care nu sunt răsplătite cu autoritate și conducere peste multe lucruri, pentru credincioșie.

⁸ Această parabolă despre oi și capre arată judecata Regelui asupra celor care provin din toate națiunile, dar care nu sunt servii și frații Săi spirituali. Ei doar au contact cu ultimii dintre frații Săi spirituali pe pământ. Aceasta explică de ce se spune că cele două parabole anterioare, cea a fecioarelor și cea a talanților, sunt la fel sau ilustrații despre împărăția cerului, dar de parabola despre oi și capre nu se spune că este asemănătoare (Mat. 25:1, 14, 31, 32). Este destul de evident că așa stau lucrurile, deoarece aceasta nu ilustrează judecata clasei „împărăției cerului”. Astfel, Isus începe parabola zicând: „Dar când va veni Fiul omului în gloria Lui, și toți îngerii împreună cu El, atunci El va sta pe tronul gloriei Sale” (Mat. 25:31, A.S.V.). Ilustrația de aici nu trebuie privită ca cea care ne este oferită la Apocalipsa 20:11, unde citim: „Și am văzut un tron mare și alb, și pe Cel [Iehova Dumnezeu] ce stătea pe el, și pământul și cerul au dispărut din fața Sa, și nu s-a mai găsit loc pentru ele”. Nu, pentru că în parabola despre timpul când El vine în glorie cu toți îngerii Săi, Isus nu spune că imediat cerurile și pământul dispar. Nu, căci faptul că El se ocupă de oi și capre are loc înainte ca cerurile și pământul rele ale acestei lumi rele să fi fost distruse în bătălia de la Armagedon. Această parabolă se împlinește în timpul celei de-a doua prezențe a Sa sau *parousia*. Aceasta are loc în această „zi a lui Iehova”, prezisă de mult timp, care a început la sfârșitul „timpurilor neamurilor”, în anul 1914 A.D., și se încheie la Armagedon, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic” – Apoc. 16:14, 16.

„ÎN GLORIA LUI”

⁹ Observați că Isus spune că cea de-a doua venire a Fiului omului va fi „în gloria Lui”. Astfel, aceasta trebuia să fie o venire nevăzută, iar prezența Sa sau *parousia* trebuie să fie una nevăzută, nu în carne umană. La prima Sa venire, El a apărut în umiliță, deci în carne. Pentru a face acest lucru, acest Fiul spiritual al lui Dumnezeu s-a dezbrăcat de gloria cerească, a luat chip de rob, și a fost făcut carne asemenea oamenilor. Și când s-a aflat în chip de om, El și-a păstrat ascultarea față de Iehova Dumnezeu, chiar până la moarte pe un stâlp de tortură. Pentru credincioșia Sa Dumnezeu L-a răsplătit cu glorie cerească mult mai mare decât avusese înainte de a deveni om. Dumnezeu L-a înviat și L-a înălțat nespūs, dându-I un nume care este mai presus de numele tuturor celorlalte creaturi, ca în numele Lui să îngenuncheze toate celelalte creaturi și limba lor să mărturisească faptul că Isus Cristos este Domnul, toate spre gloria lui Dumnezeu – Filip 2:5-11.

¹⁰ Venirea lui Isus în gloria Sa cerească are loc atunci când Dumnezeu Îl pune pe tron ca Rege al lumii noi, „Regele regilor și Domnul domnilor”. Venirea Sa astfel, în puterea Împărăției Lui, să domnească din cer peste pământ, trebuie să fie nevăzută ochilor omenești, căci nici oile de pe pământ, și nici caprele nu L-ar putea vedea într-o astfel de glorie și să mai trăiască. Despre Isus Cristos cel glorificat este scris: „Cel binecuvântat și singurul Puternic, Regele regilor și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia, pe care niciun om nu L-a văzut și nici nu Îl poate vedea” (1 Tim. 6:15, 16). Când a murit pe pământ, și-a jertfit viața umană pentru totdeauna, dându-și carnea ca pâine pentru viața lumii. Și când a apărut ca spirit reînviat în prezența Tatălui Său ceresc, El a prezentat valoarea vieții Sale umane, despărțindu-se de ea pentru totdeauna, pentru a putea cumpăra pe toți cei din omenire care vor crede în El – Ioan 6:51, Evrei 9:24.

¹¹ Deși nevăzută ochilor omenești, venirea Sa în glorie s-a produs în anul 1914 A.D. Deoarece timpurile neamurilor s-au încheiat atunci, a venit timpul ca împărăția lui Dumnezeu să fie stabilită, ca și conducere de drept pentru acest pământ, și Iehova Dumnezeu L-a adus acum pe Fiul Său Isus Cristos în putere ca Rege. Astfel, venirea Sa în putere regală a însemnat nașterea împărăției lui Dumnezeu. La Apocalipsa 12:5 aceasta este ilustrată ca nașterea unui copil de parte bărbătească din „femeia” lui Dumnezeu, sau sfânta Sa organizație universală. Citim: „Și ea a dat naștere unui copil de parte bărbătească, ce va conduce toate națiunile cu un toiag de fier; și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său”. Această naștere a împărăției în 1914 a fost imediat urmată de un „război în cer”, în care marele Prinț, care este chipul lui Dumnezeu, și-a condus îngerii împotriva Diavolului și a îngerilor săi. El i-a alungat pe aceștia din acele sfere cerești și i-a aruncat în apropierea pământului nostru. Atunci s-a înălțat strigătul din cer: „Acum a venit salvarea, tăria, și împărăția Dumnezeului nostru și puterea Cristosului Său” (Apoc. 12:1-10). Îngerii sfinți care au luptat de partea Sa împotriva Diavolului și a organizației lui nevăzute sunt aceia care Îl însoțesc pe Fiul omului când El vine în glorie.

¹² Astfel, când El vine, cerurile nelegiuite ale lui Satan și ale demonilor săi nu dispar imediat, ca să nu mai fie de găsit niciunde. Pur și simplu ele sunt răsturnate din poziția lor înaltă, jos pe pământul nostru. Cu această stare de lucruri, Fiul glorificat al omului își are dușmanii sub picioare, ca așternut al tronului Său regal. Acest lucru a fost prezis pentru Fiul omului, Isus Cristos, la Psalmul 8:4-6, unde citim: „Ce este omul, ca să te gândești la el? Și FIUL OMULUI, ca să-l cercetezi? Căci l-ai făcut puțin mai prejos decât îngerii și l-ai încununat cu glorie și onoare. L-ai făcut să aibă stăpânire peste lucrările mâinilor Tale și i-ai pus toate lucrurile sub picioare”. În zilele apostolului Pavel el nu văzuse încă împlinirea completă a acelor cuvinte profetice referitoare la Fiul omului. Și astfel, după ce citează Psalmul 8:4-6, el remarcă: „Dar acum încă nu vedem toate lucrurile puse sub El, ci Îl vedem pe Isus, care a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii, pentru că a suferit moartea, încununat cu glorie și onoare, ca prin harul lui Dumnezeu să guste moartea pentru toți oamenii. Căci a fost potrivit ca [Dumnezeu], pentru care sunt toate lucrurile și prin care sunt toate lucrurile, aducând mulți fii spre glorie, să-L facă perfect prin suferințe pe comandantul salvării lor” (Evrei 2:6-10). Dar acum, de la sfârșitul timpurilor neamurilor în 1914, a venit timpul ca Fiul

omului să fie glorificat în împărăția Sa dată de Dumnezeu, și în curând, toți ceilalți fii ai lui Dumnezeu, frații Săi spirituali, vor fi aduși în glorie cerească împreună cu El.

¹³ Astfel, din 1914 înainte, Fiul omului glorificat stă pe tronul Său ceresc, iar Iehova Dumnezeu, care L-a pus să rămână acolo, râde de toți dușmanii care nu-L doresc ca Rege. Așa cum este scris la Psalmul 2:4-9: „Cel care stă în ceruri va râde, Domnul își va bate joc de ei. Apoi le va vorbi în mânia Sa și îi va jigni în nemulțumirea Sa, [zicând]: Totuși, Eu am pus pe Regele Meu pe muntele Meu cel sfânt Sion. [Apoi Regele Său spune]: Eu voi spune hotărârea; Iehova Mi-a zis: Tu ești fiul Meu, astăzi Te-am născut. Cere-mi și îți voi da națiunile ca moștenire și marginile pământului în stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, și le vei nimici în bucăți ca pe vasul unui olar” (A.S.V.). Imediat ce Fiul omului primește Împărăția de la Tatăl Său, din acea țară îndepărtată din cer, El își întoarce atenția spre acest pământ, și în acest sens vine aici. Totuși, El nu mânuiește imediat toiagul de fier și nu nimicește în bucăți națiunile de pe pământ. E adevărat, la sfârșitul timpurilor neamurilor, în 1914, a izbucnit primul Război Mondial între națiuni, pentru dominație mondială, dar ele au supraviețuit războiului. Apoi s-au implicat în cel de-al doilea Război Mondial, între anii 1939-1945 A.D. Deși au fost rănite cumplit în acest război, totuși au supraviețuit. Dar când Regele de drept al pământului își va învărti toiagul de fier împotriva lor, în viitoarea bătălie a Armagedonului, niciuna dintre națiuni nu va supraviețui. Ele vor fi zdrobite în bucăți ca vasul fragil al unui olar. De aceea, înainte de această distrugere El judecă oile și caprele, iar pentru acest scop toate națiunile sunt adunate, mai întâi, înaintea Sa ca Rege.

Ești tu despărțit la dreapta sau la stânga?

Parabola Regelui despre acest sfârșit al lumii spune: „Și toate națiunile vor fi adunate înaintea lui și El îi va despărți pe unii de alții, așa cum desparte un păstor oile de capre” (Mat. 25:32). Națiunile adunate aici sunt toate națiunile vii. În această parabolă nu se vorbește despre învierea nici unei națiuni moarte, iar în această privință, parabola este diferită de viziunea apocaliptică a învierii morților și de ziua judecății generale, așa cum este descrisă la Apocalipsa 20:11-15. Desigur, toate aceste națiuni vii în 1914 s-au adunat din proprie inițiativă împotriva Fiului omului, aflat pe gloriosul Său tron ceresc. Primul Război Mondial, urmat de Liga Națiunilor, și Al Doilea Război Mondial, urmat de Națiunile Unite, au fost doar expresii exterioare ale opoziției lor unite împotriva Sa, în chestiunea conducerii, a dominației mondiale. Dar, conform parabolei, toate națiunile vii sunt adunate înaintea Sa în sensul că El le examinează acum pe toate, pentru a le acorda atenția Sa. Cum?

² Chiar înainte să se încheie timpurile neamurilor, în 1914, Isus Cristos i-a folosit pe martorii lui Iehova pentru a informa aceste națiuni că puterea concesionată de ei, fără întrerupere divină, se va încheia în anul 1914 A.D. Iată cum: Coloanele *Turnului de Veghere* au publicat acest adevăr încă din anul 1879, în primul an în care a fost publicată revista noastră.¹ Dar după ce Împărăția lui Dumnezeu a fost stabilită în anul 1914, și în special după ce Primul Război Mondial s-a terminat în anul 1918, Isus Cristos, ca Rege, i-a trimis pe martorii lui Iehova la toate națiunile cu anunțul despre această împărăție. În felul acesta, acea parte a semnului despre prezența Sa sau *parousia* a început să se împlinească, așa cum este descris în Matei 24:14: „Această Evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul”.

³ Regele lui Iehova are acum înaintea Sa toate națiunile, a căror concesie de putere neîntreruptă a expirat în 1914 A.D. De atunci încolo, El le pune mărturie la toate, prin predicarea evangheliei despre împărăția stabilită. Astfel, Fiul omului întronat face să aibă loc o despărțire. Aceasta nu este o despărțire a națiunilor în blocul de Est și cel de Vest, pe ideologii politice diferite. Nu; poate că aceste națiuni se despart pe chestiunea dominației pământului, totuși toate sunt un singur bloc unit împotriva Regelui lui Iehova, Isus Cristos, în ce privește chestiunea cine va

¹ A se vedea *Turnul de Veghere al Sionului*, în numerele sale din decembrie 1879, paginile 3-5, și martie 1880, paginile 2, 3.

conduce pământul. Nu națiunile, ca și corpuri politice, ci oamenii, indivizii din toate aceste națiuni, sunt cei care sunt despărțiți în două clase.

⁴ Acest lucru este indicat pentru noi în textul grecesc original al parabolei. Acolo, cuvântul *națiuni* este la genul neutru, dar pronumele *ei* (referindu-se la cei care sunt despărțiți) este la genul masculin și astfel nu se referă la națiuni. Câteva traduceri moderne observă acest fapt și redau la Matei 25:32: „Și toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui. Și El îi va despărți pe oameni unul de celălalt, așa cum desparte păstorul oile de capre”.² „Și toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui și El îi va despărți pe oameni – exact așa cum desparte păstorul oile de capre”.³ Oamenii, ca indivizi, sunt cei care sunt despărțiți unii de alții. Națiunile politice, fiind toate în opoziție față de Regele de drept al pământului, sunt toate de partea stângă și sunt condamnate să fie zdrobite în bucăți cu toiagul Său de fier. Astfel, întrebarea este: Cine sunt indivizii care vor pieri atunci împreună cu națiunile?

⁵ Atunci, pe ce bază îi desparte astăzi Regele pe oameni? Pe baza comportamentului lor față de frații Lui. Frații Regelui sunt cei ilustrați în parabola precedentă ca servii cărora Domnul și stăpânul lor le încredințează talanții, ca ei să-i sporească interesele. Acum există o mică rămășiță dintre acești frați spirituali ai Regelui ceresc, pe pământ, printre oameni, și ei așteaptă să fie aduși în curând la glorie regală cu El. Acești frați sunt ambasadorii noului Rege. Lor li se adresează apostolul Pavel când scrie: „Acum noi suntem ambasadori ai lui Cristos, și ca și cum Dumnezeu v-ar implora prin noi: vă rugăm, în locul lui Cristos, împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Cor. 5:20). În locul lui Cristos, această rămășiță a fraților Lui de pe pământ predică „această evangheliie a împărăției” în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile. Astfel, nu este niciun secret cine sunt și ce reprezintă ei. Mesajul Împărăției pe care îl predică, poziția neutră pe care o adoptă, privind sistemele politice și controversele națiunilor războinice, poziția deschisă pe care o ia pentru Regele lui Iehova, ca noul Conducător de drept al pământului, toate acestea reprezintă o încercare când oamenii au de-a face cu ei în toate națiunile.

⁶ Prin urmare, felul în care o persoană îi tratează pe acești frați ai Regelui înseamnă mai mult decât un simplu tratament uman, mai mult decât simple sentimente umanitare sau filantropice, așa cum pot exercita oamenii față de orice creatură umană. Bunătatea față de acești frați nu se exercită pe același fundament, ca atunci când manifestați bunătate imparțială și nediscriminată față de vreunul sau toți ceilalți oameni care suferă, sau față de omenirea nenorocită. Mai degrabă, felul în care o persoană tratează pe frații Regelui necesită ca el să decidă fie pentru, fie împotriva Regelui, ai cărui ambasadori și frați sunt ei. Când Fiul omului a fost aici pe pământ, la venirea Sa, în umilință, în carne, acum nouăsprezece secole, El nu i-a unit pe oameni și nu a stabilit pacea între ei. Nu, El a produs o despărțire a oamenilor, pe chestiunea calității lui de rege, ca Mesia promis (Luca 12:51 ; Matei 10:34). Cu mult mai mult se va întâmpla lucrul acesta acum, când El nu vine în umilire de carne, ci în glorie cerească, în calitate de Rege domnitor pe tronul Său. Trebuie să așteptăm o despărțire a oamenilor pe chestiunea suveranității lui Iehova în noua lume, prin Isus Cristos. Și tocmai această despărțire a oamenilor are loc din 1914 A.D. încoace.

⁷ Apocalipsa 12:5 spune că Regele va „păstori toate națiunile cu un sceptru de fier” (*Rotherham*). Regele nu folosește acest sceptru sau toiag de fier asupra oilor Sale. El îl păstrează pentru națiunile păgâne la Armagedon, dar cu El își protejează oile și, în cele din urmă, le eliberează de națiuni, distrugându-le. El nu este păstor de capre și astfel pune caprele în partea stângă, dar pe oile Sale le pune în partea dreaptă. Ele sunt diferite de frații Săi care alcătuiesc „turma mică” și cărora Dumnezeu Tatăl le dă cu plăcere împărăția cerească alături de Isus, Fratele lor cel mare (Luca 12:32). Până acum această „turmă mică” este aproape alcătuită, și astfel, în prezent, El adună o turmă mare de oi, o turmă numeroasă, despărțindu-i de restul oamenilor. Acestea sunt „alte oi” ale Sale, cărora le-a spus odată: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta [din turma mică a fraților Mei]; și pe ele trebuie să le aduc și ele îmi vor auzi glasul și vor deveni o singură turmă, cu un singur păstor” – Ioan 10:16, *A.S.V.*; Apoc. 7:9, 10.

² *Versiunea Westminster a Scripturilor Sacre*, Romano-Catolice. De asemenea, și *Noul Testament în limba engleză*, de Mgr. R. A. Knox

³ *Noul Testament al Secolului al Douăzecilea*

⁸ Isus Cristos și-a jertfit viața umană pentru toate aceste „alte oi”. Ca un păstor oriental din primul secol, El emite o chemare generală pentru aceștia să se adune, trimitând mesajul Împărăției stabilită acum, rămășița fraților Săi predicând aceasta pe pământ de la anul 1918 A.D. încoace. Oamenii care sunt asemenea oilor Îi recunosc „glasul” în mesajul Împărăției. Ei răspund mesajului glasului său, părăsesc partea caprelor și vin de partea Sa, pentru a-L urma ca Regele lor Păstor (Ioan 10:4, 5,7-10; Apoc. 7:17). Prin această cale de acțiune ei vin în contact cu rămășița fraților Regelui și în timp ce aceștia încă mai sunt pe pământ, formează împreună cu ei „o singură turmă”, sub conducerea „unui singur păstor”.

⁹ Nu toți oamenii din națiuni sunt asemenea oilor față de Regele lui Iehova. Cei mai mulți dintre ei sunt asemenea caprelor. Caprele din Orientul Apropiat sunt cunoscute pentru lascivitatea, încăpățănarea și faptele lor dăunătoare. Proverbele 30:29-31 comentează faptul că țapii sunt „mândri în marșul lor” (A.S.V.). Într-o viziune dată profetului Daniel a fost folosit un țap, pentru a simboliza imperiul grec, care înfrânsese imperiul persan și din al cărui cap ieșea un corn mic, care arunca adevărul la pământ și se ridica împotriva Prințului prinților al lui Iehova (Dan. 8:5-25). În Egiptul din vechime, capra, fie că era de genul feminin, fie de cel masculin, era venerată. După ce izraeliții au fost eliberați din Egipt, Iehova Dumnezeu le-a poruncit, spunându-le: „Ei să nu-și mai jertfească jertfe pentru țapi, după care se prostituează” (Lev. 17:7, A.S.V.). Mai târziu, izraeliții au încălcat această poruncă (2Cron. 11:15). Caprele au obiceiuri diferite. În Palestina oile vor fi văzute păscând iarbă și buruieni tinere, în timp ce caprele vor mânca frunze și ramuri tinere. Tot așa, oamenii care sunt asemenea caprelor preferă o dietă religioasă diferită de cea a oilor. Ei sunt lascivi față de plăcerile acestei lumi, comițând adulter spiritual cu lumea, făcând compromisuri prietenoase cu aceasta pentru avantaje egoiste. Printre aceste capre simbolice, în special liderii sunt plini de sine, sfidători, ca un țap înaintea turmei (Isa. 14:9, *margin.*). Aceștia refuză cu încăpățănare să urmeze pe Păstorul cel Bun, dar le place să fie venerați și idolatrizați ca dumnezei. Ei calcă în picioare adevărul Împărăției și se angajează puternic într-o conspirație mondială împotriva Prințului prinților.

¹⁰ „Și”, spune parabola, „El va pune oile la dreapta Sa, iar caprele la stânga” (Mat. 25:33). Aceste poziții înaintea tronului Său de judecată arată cum consideră El ambele grupuri. Partea dreaptă este cea preferată, de excelență, favoare și aprobare. În acest caz, partea stângă se dovedește a fi partea dezaprobării și a dizgrației. La Eclesiastul 10:2 se exprimă foarte bine acest sens, când se spune: „Inima înțeleptului este în partea dreaptă, dar inima nebunului este în partea stângă”. Sau, după cum redă *O traducere americană*: „Mintea înțeleptului îl duce la succes, dar mintea nebunului îl duce la eșec”. Urmând această regulă de excelență a părții drepte, vârstnicul Iacob și-a pus mâna dreaptă pe fiul mai tânăr al lui Iosif, Efraim, și i-a dat o binecuvântare superioară, de rămas bun, în timp ce și-a pus mâna stângă pe fiul mai mare, Manase, și i-a dat o binecuvântare inferioară (Gen. 48:14-20). În armonie cu aceasta, Isus Cristos este ilustrat, în mod profetic, zicându-I Tatălui Său ceresc: „În prezența Ta este abundență de bucurie; în dreapta Ta sunt plăceri întotdeauna” (Ps. 16:11, A.S.V.). Întotdeauna se vorbește despre El ca stând la dreapta lui Dumnezeu, la care a fost înălțat (Ps. 110:1; Fapte 2:33-35; 1 Pet. 3:22). Oamenii care devin „alte oi” ale Regelui domnitor în această zi de judecată a națiunilor sunt aceia pe care El îi pune sub favoarea, protecția și grija lui ocrotitoare.

„MOȘTENIȚI ÎMPĂRĂȚIA PREGĂTITĂ”

¹¹ Partea mai mare a perioadei de la anul 1914 până la Armaghedon este ocupată de lucrarea de despărțire a oamenilor din toate națiunile, dar, în cele din urmă, vine timpul ca Regele să facă dreptate după meritele fiecăruia. Acest lucru trebuie să se întâmple când fiecare afectat de încercare a luat o decizie și a demonstrat de care parte este, în ceea ce privește chestiunea împărăției lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Atunci trebuie să înceapă bătălia Armaghedonului și fiecare trebuie să suporte consecințele poziției sale. Parabola ne spune: „Și atunci Regele le va spune celor de la dreapta Sa: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la

întemeierea lumii” (Mat. 25:34). Observați că Regele nu li se adresează cu „frații Mei”. Nu, pentru că aceștia vor deveni copiii Săi, pentru care El și-a jertfit viața.

¹² Poruncind acestor „alte oi” ale Sale să vină, Regele nu le duce în cer, pentru că destinul lor fericit este unul pe pământ. El îi invită să intre în acest destin din lumea nouă, deoarece ei sunt aceia care au binecuvântarea Tatălui Său. Regele își va folosi puterea regală să-i binecuvânteze pe toți aceia care au binecuvântarea Tatălui Său. Ei au venit în contact și au fost influențați favorabil de lucrarea educațională dusă de frații Regelui, care predică evanghelia Împărăției. Rămășița acestor frați a trecut prin creștinătate asemenea omului pe care l-a văzut profetul Ezechiel, îmbrăcat în haine de in și cu o călimară de scriitor la brâu, pentru a le face un semn pe frunte oamenilor asemenea oilor. Astfel, oile sunt „însemnate pe frunte” printr-o cunoștință și apreciere intelectuală a adevărului. Ei au acceptat acest semn și își arată această amprentă intelectuală mărturisind deschis pe Rege și împărăția Sa. Ca să zicem așa, ei își arată fruntea însemnată. Pentru această credincioasă cale de acțiune, Iehova Dumnezeu, Tatăl, îi binecuvântează din ce în ce mai mult – Ezec. 9:1-6.

¹³ Poate că cineva ar putea obiecta cu argumentul: Cum pot aceste „oi” de la dreapta Regelui să fie o clasă pământească, al căror destin este viața veșnică într-un paradis pământesc? Regele le spune: „Moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii”. Atunci cum pot fi aceștia o clasă pământească, din carne și sânge, când citim la 1 Corinteni 15:50: „Carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu; nici putrezirea nu poate moșteni neputrezirea”. În plus, regele Isus Cristos a spus odată: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu. ... Dacă un om nu este născut din apă și spirit, nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3, 5). Cu siguranță, de vreme ce „alte oi” ale Păstorului cel Bun nu vor experimenta niciodată această naștere din apă și spirit, pentru a deveni fii spirituali ai lui Dumnezeu, ei nu vor putea intra niciodată în împărăția lui Dumnezeu. Atunci, cum ar putea Regele să le spună „altor oi” de astăzi să „moștenească împărăția pregătită pentru ei de când a fost întemeiată lumea”?

¹⁴ Regele putea să vorbească astfel, deoarece El nu s-a referit la Împărăția lui Dumnezeu din ceruri. Moștenirea „împărăției pregătite” nu înseamnă să stea cu Regele Isus Cristos pe tronul Său ceresc. Vă rugăm să observați că împărăția pe care Regele le spune „oilor” de la dreapta Lui să o moștenească este cea pregătită pentru ei, de când anume? „De la întemeierea lumii”. Prin urmare, aceasta este împărăția, care a fost pregătită chiar de când Isus a murit la Calvar, pentru că despre El se vorbește ca despre „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apoc. 13:8). Jertfa Sa a constituit temelia pentru lumea nouă a dreptății. Deoarece a fost o jertfă umană perfectă, acceptată pe deplin înaintea lui Dumnezeu, acesta a trebuit să fie oferită doar o singură dată; astfel, n-a trebuit ca Isus să sufere moartea mereu. În acest sens, citim: „Și ca să nu se jertfească pe sine de mai multe ori, ..., căci atunci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; dar acum, la sfârșitul lumii [sistemul evreiesc de lucruri], El a apărut să șteargă păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:25, 26). De la sfârșitul lumii evreiești și astfel, de la întemeierea lumii noi, Păstor cel Bun face îngrijiri pentru „alte oi” ale Sale. Dar ce este cu Isus și frații Lui spirituali?

¹⁵ Isus Cristos însuși a fost chemat în împărăția cerească, la dreapta lui Dumnezeu, înainte de moartea Sa. În rugăciunea către Dumnezeu, El spunea: „Tată, vreau ca și ei [frații Mei], pe care Mi i-ai dat, să fie cu Mine, acolo unde sunt Eu; ca ei să poată vedea gloria Mea, pe care Mi-ai dat-o, căci Tu M-ai iubit dinainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:24). Deși El a fost Mielul jertfit de la întemeierea lumii noi, apostolul Petru spune că El a fost predestinat înainte de acea întemeiere. El le spune fraților lui Cristos că au fost răscumpărați „cu sângele prețios al lui Cristos, ca un miel fără cusur și fără pată, care a fost predestinat, într-adevăr, înainte de întemeierea lumii” (1 Pet. 1:18-20) Ce înseamnă? Iată ce: Adunarea fraților Săi era cunoscută dinainte și predestinată cu El pentru împărăția cerului. Când? Apostolul Pavel le scrie acestor frați, spunându-le că „Dumnezeu și Tatăl domnului nostru Isus Cristos ... ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Cristos; după cum ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii” (Efes. 1:3,4). Astfel, a lor este împărăția destinată lor ÎNAINTE de întemeierea lumii noi, la moartea lui Isus. Aceasta este o împărăție cerească, în calitate de împreună moștenitori cu Regele Isus Cristos, „Cel mai mare dintre mulți frați”. Cel mai mic din acea împărăție a cerului este mai mare decât cel mai mare de pe

tărâmul pe care îl moștenesc „alte oi”, și care le-a fost pregătit „de la întemeierea lumii” – Rom. 8: 28-30, *A.A.T.*

¹⁶ De vreme ce ceea ce moștenesc „alte oi” nu este împărăția cerului, care a fost predestinată înainte de întemeierea lumii noi, atunci de ce este considerată ea *împărăție*? Deoarece pentru a o moșteni înseamnă ca oile să devină copii ai Regelui, copiii Săi pământești. El și-a jertfit viața pământescă pentru ei, ca oile Sale, și pentru că le dăruiește astfel viață, El devine Tatăl lor regal. Ascultarea lor credincioasă de El, ca Regele lor, va face ca acea viață să fie veșnică. Este scris: „Guvernul va sta pe umerii săi și numele Lui va fi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părinte veșnic” (Isa. 9:6). Oile vor fi copiii stăpânului lor nevăzut, „Părinte veșnic”. Aceasta va fi o nouă relație pentru locuitorii pământului, pentru că atunci, în grădina Eden, Adam și Eva nu erau copiii „heruvimului ocrotitor” pe care Dumnezeu îl făcuse stăpânul lor nevăzut – Ezech. 28:13-16.

¹⁷ Profetul Daniel ne spune de întemeierea Împărăției în mâinile Fiului lui Dumnezeu și cum va zdrobi aceasta întreaga organizație a Diavolului, în bătălia Armagedonului. Asemănând această împărăție, la început cu o piatră desprinsă din munte fără ajutorul omului, profeția spune: „Și în zilele acestor împărați, Dumnezeul cerului va întemeia o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și împărăția nu va fi lăsată în seama altor oameni, ci va zdrobi în bucăți și va nimici toate aceste împărății, și va dăinui veșnic. Întrucât ați observat că piatra a fost desprinsă din munte fără ajutorul omului, și că aceasta va zdrobi în bucăți fierul, alama, argila, argintul și aurul [organizației lui Satan]; ... piatra care a lovit chipul a devenit un munte mare și a umplut tot pământul” (Dan. 2:44, 45, 35). După ce piatra regală a zdrobit diabolicul chip, aceasta a devenit un munte mare și a umplut tot pământul nostru. Astfel, după Armagedon, împărăția lui Dumnezeu, prin Isus Cristos, își va extinde stăpânirea peste tot pământul. Toate părțile pământului devin domeniul Regelui, care urmează să fie transformate într-un paradis perfect. Aceste „alte oi” intră în acest domeniu pământesc sub Împărăție. În acest fel ei vor „moșteni împărăția pregătită pentru ei de la întemeierea lumii”.

¹⁸ În decursul actualului „timp al sfârșitului”, aceste oi sunt privilegiate să aibă o parte cu rămășița fraților Regelui în proclamarea „acestei evanghelii a împărăției” la toate națiunile. Ele sunt asociate astăzi cu această rămășiță, acum sub conducerea „unui singur păstor” și vor fi asociați cu această rămășiță atâta timp după Armagedon cât aceștia vor continua pe pământ, înainte să i se alăture Regelui pe tronul Său de sus. Ei vor fi asociați și cu acei „copii” pământești pe care Regele, „Părintele veșnic”, îi „va face prinți pe tot pământul”, pentru a acționa ca reprezentanți văzuți ai Împărăției (Ps. 45:16). Marea turmă de „alte oi” nu intră în stăpânirea împărăției cerești, dar, supraviețuind bătăliei Armagedonului, la dreapta protecției Sale, se va bucura de favoarea Regelui chiar de la începutul domniei Sale de o mie de ani. Aceasta va fi moștenirea lor veșnică pe pământ, pe tărâmul Împărăției.

¹⁹ Regele nu le spune acestor „oi” ceea ce le zice în parabola talanților servilor Săi: „Te voi face conducător peste multe lucruri”; sau ceea ce le spune în parabola polilor servilor Săi: „Vei avea autoritate peste zece [sau cincisprezece] cetăți” (Mat. 25:21, 23 ; Luca 19:17, 19). El doar le spune: „Veniți, voi, pe care i-a binecuvântat Tatăl Meu, în moștenirea voastră, pe tărâmul pregătit pentru voi de la întemeierea lumii” (Mat. 25:34, *Moffatt*). Partea lor pe pământul paradis va fi într-adevăr binecuvântată și vor avea stăpânire peste animalele inferioare, așa cum au avut bărbatul și femeia perfecti, la origine, în grădina Eden (Gen. 1:26, 28). Dar de ce primesc ei această moștenire pe tărâmul împărăției lui Dumnezeu?

²⁰ Acest lucru nu se întâmplă pentru că lor li s-au încredințat talanții și polii Împărăției ca acelor servi din parabole? Nu, ei nu au fost chemați niciodată în împărăția cerească, nu au fost niciodată cunoscuți mai dinainte, sau predestinați pentru aceasta, și nu au fost născuți niciodată de sus, prin apa adevărului și prin spiritul lui Dumnezeu. Astfel, interesele acestei Împărății nu le-au fost încredințate, interese a căror creștere, în mod credincios, înseamnă conducere cu Regele pe tronul Său ceresc. Regele însuși explică „oilor” de ce le introduce în moștenirea lor binecuvântată pe pământ. Acest lucru se întâmplă datorită modului în care îi tratează pe frații Lui, ceea ce îi arată demni să fie supușii împărăției Sale. Ei sunt aceia pe care El îi va lua sub împărăția Sa, fără nici o

împotrivire (Ps. 101:6). Apoi, ascultați cum clarifică El lucrul acesta în conversația cu oile de la dreapta Sa:

²¹ „Căci mi-a fost foame și Mi-ați dat să mănânc, Mi-a fost sete și Mi-ați dat să beau, am fost străin și M-ați primit, am fost gol și M-ați îmbrăcat, am fost bolnav și M-ați îngrijit, am fost în închisoare și M-ați vizitat” – Mat. 25:35, 36, *Moffatt*.

CUM SUNT FĂCUTE LUI

²² Dar cum se puteau întâmpla aceste lucruri Regelui în timpul prezenței Sale sau *parousia*, întrucât El vine, de data aceasta, în gloria Sa și toți îngerii cu El? Cum puteau „oile” din dreapta Lui să facă atâtea fapte iubitoare pentru Rege, din anul 1918 A.D. încoace? „Atunci cei dreپți vor răspunde: „Doamne, când te-am văzut noi flămând și ți-am dat să mănânci? Sau însetat și ți-am dat să bei? Când te-am văzut noi străin și te-am primit? Sau gol și te-am îmbrăcat? Când te-am văzut bolnav sau în închisoare și te-am vizitat?” – Mat. 25:37, 38, *Moffatt*.

²³ Deoarece aceste „oi” nu sunt din clasa „împărăției cerului”, care sunt îndreptățite acum prin credință, cum sunt ele drepte înaintea Regelui? Deoarece ele urmează calea cea dreaptă pe care Cuvântul lui Dumnezeu le-o indică în această zi importantă. Când avertizează despre ziua nimicitoare a mâniei lui Iehova, Țefania 2:1-3 spune: „Căutați-L pe Iehova, voi toți cei smeriți de pe pământ, care Îi respectați hotărârile; căutați dreptatea, căutați smerenia; poate că veți fi ascunși în ziua mâniei lui Iehova” (*A.S.V.*). Și astfel, acestei „oi” caută această dreptate recomandată, încercând să facă ceea ce este drept înaintea lui Iehova. Faptele lor de bunătate, ajutor și alinare, pe care Regele spune că Lui i le-au făcut, reprezintă o formă de dreptate. Această dreptate, sau milă și fapte bune, ei nu le fac doar să fie văzuți de oameni și laudați pentru ele, ci pentru a da ceva Regelui pe care ei Îl susțin (Mat. 6:1-4, *A.S.V.*; Ps. 112:9). Ca să poată avea o apariție curată în ochii lui Dumnezeu și ai Regelui Său, „oile” mărturisesc deschis că lor le datorează salvarea și recunosc că nu există dreptate decât prin sângele lui Isus. În felul acesta, ele „și-au spălat hainele [de identitate] și le-au făcut albe în sângele Mielului”. Astfel se identifică ele cu dreapta cauză a lui Dumnezeu, caută să Îl servească zi și noapte, îndeplinind diverse servicii la templu - Apoc. 7:9-15.

²⁴ Dar ce este cu întrebarea lor: „Când te-am văzut?” Înseamnă aceasta că atunci când au dat mâncare, au dat de băut și haine, l-au primit pe străin, l-au vizitat pe cel bolnav și s-au îngrijit de prizonier, n-au știut că fac aceste lucruri pentru Regele Isus Cristos? Nu! În parabolă „oile” pur și simplu pun această întrebare pentru a arăta că nu l-au VĂZUT și nu îl puteau VEDEA pe Rege în timpul prezenței Sale glorioase sau *parousia* și astfel nu puteau să facă direct aceste fapte drepte pentru El, personal. Cert este că este important dacă nu știau că fac aceste lucruri ca pentru Rege și din pricina Lui și a împărăției Sale; dacă ei nu știau că fac aceste lucruri pentru reprezentanții Săi regali și nu aveau intenția să facă așa, faptele lor drepte nu erau luate în considerare de Rege și nici nu primeau răsplata Sa. Observați cum clarifică Regele acest fapt:

²⁵ „Regele” le va răspunde: „Cu adevărat, vă spun, în măsura în care ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești frați ai Mei, chiar și celui mai neînsemnat dintre ei, Mie mi le-ați făcut” (Mat. 25:40, *Moffatt*). Acești frați ai Săi nu sunt evreii naturali, ci sunt izraeliții spirituali, născuți de spiritul lui Dumnezeu, pentru a deveni fiii Săi spirituali, membrii adevăratei semințe a lui Avraam. Și Regelui nu-i este rușine să mărturisească aici „oilor”, că rămășița spirituală, cărora ei i-au făcut direct aceste fapte sunt frații Săi, chiar și cel mai neînsemnat dintre ei, deoarece toți au același tată, Iehova Dumnezeu. Și astfel, este scris despre Regele Isus Cristos: „Căci Cel care sfințește și cei sfințiți au aceeași origine. Acesta este motivul pentru care Lui nu-i este rușine să-i numească frați, zicând: „Voi vesti numele Tău fraților Mei, în mijlocul bisericii voi cânta despre Tine”. ... nu pe îngerii îi sprijină El, ci pe urmașii lui Avraam. El trebuia să se asemene fraților Săi în toate privințele, pentru a se dovedi un mare preot îndurător și credincios în lucruri divine” (Evrei 2:11,12, 16, 17, *Moffatt*). Ceea ce se face fraților Săi, este ca și cum i s-ar fi făcut Lui, Regelui.

²⁶ Când a fost pe pământ, în carne, Regele le-a spus acestor frați spirituali ai Săi: „Cel care vă primește pe voi, mă primește pe Mine, iar cel care mă primește pe Mine, îl primește pe Cel care M-a trimis. Cel care primește un profet, pentru că este profet, va primi răsplata profetului, cel care

primește un om bun, pentru că este bun, va primi răsplata unui om bun. Și oricine dă unuia dintre acești micuți chiar un pahar de apă rece [de ce?], pentru că este discipol, vă spun, nu își va pierde răsplata”. Regele a avertizat pe cei care fac rău vreunui din frații Lui credincioși, chiar și celui mai tânăr, sau mai puțin important, zicând: „Dar oricine este o piedică pentru unul din acești micuți care cred în Mine, mai bine pentru el să-și atârne de gât o piatră de moară și să se înece în marea adâncă” (Mat. 10:40-42 și 18:6, *Moffatt*). Ei sunt ambasadorii lui Dumnezeu, pentru Cristos și în folosul lui Cristos, adică în locul lui Cristos. Astfel, „oile” nu vor face nimic rău acestor ambasadori, la fel cum nu i-ar face nici un rău lui Cristos însuși. Ei urmează regula lui Dumnezeu, declarată în Psalmul 105:15: „Nu vă atingeți de unsul Meu și nu faceți nici un rău profeților Mei”. Ei încearcă să fie persoanele la care se refera Regele, când le-a spus fraților Săi spirituali: „Oricine vă va da un pahar de apă să beți în numele Meu, pentru că voi aparțineți lui Cristos, adevărat vă spun, că nu-și va pierde răsplata” – Marcu 9:41.

²⁷ În consecință, ei oferă de băut, mâncare, haine, adăpost și alte forme de alinare rămășiței sărace, deoarece știu că sunt frații Regelui. Ei vor să facă bine Regelui și să arate că se supun Împărăției Sale și Îl aleg să le fie Păstor și Lider spiritual. Nu, aceasta nu înseamnă doar programe de caritate, pomană și ajutorare pe care le fac, în general, oamenii din creștinătate și din lume, din motive egoiste, cum ar fi: relații de familie, legături naționale, avantaje politice sau sentimente generale de umanitate față de oameni nenorociți. Lumea iubește ce-i al ei. Dar nu asta este ceea ce contează pentru Rege și ceea ce câștigă o moștenire pe tărâmul Împărăției. Ceea ce contează sunt faptele drepte care sunt făcute din proprie inițiativă, gândite, față de cei care îl reprezintă pe Rege, pentru a arăta favoare și a-L sprijini pe Rege.

DE CE AJUTOR PENTRU REGE

²⁸ Dar de ce găesc „oile” necesar, uneori, să hrănescă, să adăpostească, să îmbrace și să ajute pe rămășița fraților Regelui? De ce îi găesc ele, uneori, pe aceștia flămânzi, însetați, îmbrăcați insuficient, bolnavi, printre străini și chiar în închisoare? Deoarece ei se află într-o lume ostilă și sunt urâți de toți oamenii, pentru că imită exemplul lui Cristos în ceea ce privește lumea lor și se supun complet Împărăției lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Deoarece ascultă porunca lui Cristos, care se referă la acest sfârșit al lumii: „Această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile” (Mat. 24:14). În mod ascultător, ei merg cu evanghelia Împărăției la oamenii din vecinătatea lor, da, în teritoriile străinilor din exterior; mai mult decât atât, chiar și în țări străine, oriunde există ignoranță despre vestea bună. Pentru aceasta ei îndură multe greutăți, așa cum a îndurat și apostolul Pavel, din aceleași motive, spunând: „Chiar până în prezent suntem amândoi flămânzi, însetați, goi, năpăstuiți, și nu avem o locuință sigură, și trudim, muncim cu propriile mâini; când suntem insultați, binecuvântăm, când suntem persecutați, răbdăm, când suntem defăimați, implorăm; suntem considerați gunoierii lumii, drojdia societății” (1Cor. 4:11-13). În ceea ce-i privește pe cei întemnițați, toată lumea știe acum foarte bine că martorii lui Iehova au fost aruncați în lagăre de concentrare și întemnițați, nu pentru că s-au amestecat în activități politice sau au spionat, nu pentru operațiuni necurate pe piața neagră și alte fapte reprobabile, ci pentru că au susținut Împărăția lui Dumnezeu ca singurul remediu al omenirii și pentru că au predicat-o tuturor oamenilor în mod curajos.

²⁹ Pe rămășița fraților lui Cristos au ajuns-o greutățile pentru credințioșii lor față de Împărăție și față de serviciul predicării. Acest lucru dă oportunitate „oilor” să știe că aceștia sunt frații lui Cristos, că Îl reprezintă, și să vină în ajutorul și alinarea lor. În ciuda faptului că sunt o minoritate persecutată și urâtă, „oile” aleg fără frică să îi ajute și să îi aline, deoarece știu că aceștia aparțin lui Cristos și că și ei vor să Îl servească pe El ca Rege și să-L urmeze ca Păstor. Când rămășița lui Iehova a fraților lui Cristos a venit la ușa lor cu mesajul Împărăției, ei l-au ascultat și l-au studiat, deoarece acesta este mesajul Regelui. Ei acționează conform celor spuse de Rege fraților Săi: „Cel care vă ascultă, mă ascultă pe Mine, cel care vă respinge, mă respinge pe Mine, iar cel care mă respinge pe Mine, îl respinge pe Cel care M-a trimis” (Luca 10:16, *Moffatt*). Cu apreciere, ei oferă cu bucurie serviciul necesar fraților Regelui, deoarece acesta este considerat ca și cum ar fi

făcut pentru El. Astfel, deși ei nu L-au văzut niciodată pe Rege în aceste nevoi, ei fac aceste lucruri pentru El și Regele le consideră ca atare. El este ca Dumnezeu și nu uită pe nedrept ceea ce fac ei (Evrei 6:10). El îi răsplătește. De aceea, această parabolă, acum înțeleasă, servește drept călăuză și sfat „oilor”, pentru a susține activ pe rămășița fraților lui Cristos, material și moral, în activitățile lor referitoare la Împărăție.

EȘEC PĂGUBITOR DE A OFERI AJUTOR

³⁰ Ce se poate spune acum despre „caprele” de la stânga Regelui? Parabola ne spune: „Apoi le va zice celor de la stânga: ‚Plecați de lângă Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit pentru diavol și îngerii săi! Căci Mi-a fost foame, dar nu Mi-ați dat să mănânc niciodată, Mi-a fost sete, dar nu Mi-ați dat să beau niciodată, am fost străin, dar nu M-ați primit niciodată, am fost dezbrăcat, dar nu M-ați îmbarcat niciodată, am fost bolnav și în închisoare, dar nu v-ați îngrijit de Mine niciodată” (Mat. 25:41-43, *Moffatt*). Aceste „capre” sunt acei oameni dintre națiuni care în mod deliberat nu aleg să-i ajute și să-i aline pe acești nevoiași. Aceste capre nu includ și clasa „servului rău”, sau pe „fecioarele nesăbuite”, sau pe clasa „servului rău și leneș” cu un singur talant, căci despre toți aceștia deja s-a discutat în parabolele anterioare, unde sunt descriși ei și soarta lor. „Caprele” sunt oamenii din lume neconsacrați lui Dumnezeu prin Cristos, chiar dacă milioane din ei mărturisesc faptul că sunt creștini. Regele le spune aici de ce i-a așezat în partea stângă a dezaprobării, partea celor blestemați. „Caprele” nu îl văd efectiv pe tronul Său și îi răspund obraznic; amintiți-vă că aceasta este o parabolă. Dar prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu, astăzi clarifică faptul că Regele vorbește acestei clase blestemate. El spune: „Cel care Mă respinge [așa cum fac aceste „capre”] și nu primește cuvintele Mele, are cine să-l judece: cuvântul pe care l-am rostit, același cuvânt îl va judeca în ziua de apoi” (Ioan 12:48). De asemenea, prin mărturia pe care urmașii credincioși ai Regelui o pun când se află față în față cu aceste „capre”, Regele îi înștiințează pe acești oameni asemenea caprelor despre soarta lor sigură.

³¹ Fiind blestemate, „caprele” sunt opuse „oilor”, care sunt cei ce au binecuvântarea Tatălui ceresc. La fel ca și „oile”, „caprele” au avut oportunitatea să facă bine fraților Regelui și ar fi putut primi toate binecuvântările spirituale pe care aceștia le aduc oamenilor. Deși aceste binecuvântări au venit, ei nu le-au răspuns și nici n-au profitat de oportunitatea de a aduce roade sub forma unor fapte bune. Ei sunt ca pământul, care deși primește ploaie, totuși dă numai spini, măcăci și ciulini și de aceea este blestemat și destinat să fie ars și uscat (Evrei 6:8). Multe dintre aceste „capre” au blestemat pe rămășița seminței spirituale a lui Avraam, iar acum blestemul lui Dumnezeu vine peste ele (Gen. 12:3 ; Mat. 5:44; Luca 6:28). În ciuda acestor „capre”, rămășița fraților Regelui a trebuit să-L servească și să încerce să crească interesele Împărăției Sale. De ani de zile Iehova Dumnezeu le avertizează pe aceste „capre”, prin martorii Săi, să dea atenție lucrării Elisei care se face astăzi, „ca să nu vin și să lovesc pământul cu blestem”. Și acum a sosit timpul ca acest blestem meritat să vină asupra caprelor egoiste, lumești și neglijente în bătălia de la Armagedon (Mal. 4:5, 6). Deși nu-l văd pe Regele glorificat personal (un lucru imposibil!), totuși, când vor vedea semnul sau dovada venirii Sale în bătălia Armagedonului, ele vor fugi înfricoșate spre un adăpost, căutând organizații pământești impunătoare, care să le protejeze să nu fie lovite de blestem. Dar degeaba! – Mat. 24:30, 31; Apoc. 6:15-17; Luca 23:30.

³² Regele le spune „caprelor” să plece de lângă El, pentru că nu le vrea ca supuși pe tărâmul pământesc al Împărăției. În grija cui le lasă El atunci? „În focul veșnic, pregătit pentru diavol și îngerii săi”. Aceasta arată că aceste „capre” sunt de partea Diavolului, „dumnezeul acestei lumi”, și, ca și diavolul și îngerii săi, trebuie să fie nimicite. Deoarece Isus Cristos este Regele lui Iehova în cer și pe pământ, unde ar fi putut pleca aceste „capre” de lângă El, dacă nu în „focul veșnic”? Asta înseamnă că ele vor fi reduse la nimic. Cel mai târziu lucrul acesta se va întâmpla la bătălia Armagedonului, deși este posibil ca individuali din clasa „caprelor” să moară înainte de asta și să dispară. Iehova Dumnezeu a profetizat despre acest timp de nimicire și a zis: „De aceea, așteptați-mă, zice Iehova, până în ziua când mă voi ridica la pradă; căci hotărârea Mea este să adun națiunile, să pot strânge împărățiile, să revărs asupra lor indignarea Mea, chiar toată mânia Mea aprinsă, căci tot

pământul [organizația văzută a Diavolului printre oameni] va fi devorat de focul geloziei Mele” (Țef. 3:8; *A.S.V.*). Acea distrugere arzătoare va dura până când va devora și nimici toate „caprele” și toate faptele lor blestemate. Așa cum este scris: „Iehova domnește; ... Un foc merge înainte Lui și-i arde pe potrivnicii Lui de jur împrejur” – Ps. 97:1,3, *A.S.V.*

³³ Scuza „caprelor” nu are temeiuri adevărate. „Atunci vor răspunde și ele: „Doamne, când te-am văzut noi vreodată flămând sau însetat, străin sau neîmbrăcat, bolnav sau în închisoare și nu ți-am slujit?” Atunci El le va răspunde: „Adevărat vă spun, în măsura în care nu ați făcut aceste lucruri unuia dintre aceștia, chiar celui mai neînsemnat dintre ei, Mie nu Mi le-ați făcut” (Mat. 25:44, 45, *Moffatt*). Acest lucru dovedește că aceste „capre” nu îl văd pe Rege cu ochii lor literali în timpul prezenței Sale sau *parousia*, în glorie. Dar aceasta nu este o scuză. Ele văd în mijlocul lor pe rămășița fraților Regelui și îi aud predicând Împărăția și reprezentându-L pe El, ca pe Regele ce domnește acum, căruia Iehova Dumnezeu le poruncește tuturor să se supună complet. Ele văd situația nevoiașă în care ajung frații Regelui pe pământ, pentru faptul că i se supun Lui și pentru serviciul lor pentru împărăția Sa.

³⁴ O, da, „caprele” se angajează în lucrări de ajutorare cărora li se face multă publicitate și care sunt laudate de toată lumea, cheltuind bilioane de dolari în această perioadă de suferință mondială fără precedent. Dar oferă adevărata alinare rămășiței fraților Regelui, în mijlocul greutăților lor, pentru că-L servesc pe Rege? Nu! De ce nu? Deoarece „caprele” au idei preconcepute împotriva acestora, în mod indiscutabil, deoarece ei reprezintă pe singurul Rege de drept al pământului, Fratele lor, pe care Iehova Dumnezeu l-a numit Conducătorul noii lumi. Acești frați ai Regelui sunt implicați în chestiunea dominației mondiale, iar „caprele” știu că frații Lui Îl reprezintă și sunt de partea Sa în această chestiune. Așadar, deoarece „caprele” sunt de cealaltă parte a chestiunii, ele se rețin de bună voie de la fapte bune și drepte față de frații Regelui. Vedeți, aceasta ar conta pentru interesele Regelui. În acest caz, sunt adevărate cuvintele Regelui: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine, risipește” (Mat. 12:30). Să-i ajute pe frații Săi înseamnă mai mult decât să exprime un simplu umanitarism. Înseamnă să susțină și să i se supună, din inimă, Fratelui lor, Regelui. „Caprele” nu le oferă ajutor și alinare acestora, cum nu i-ar oferi nici Regelui personal, dacă ar fi vizibil pe pământ, tot așa cum religioniștii asemenea caprelor au refuzat să facă acest lucru pentru Isus când era în carne, la prima Sa venire, acum nouăsprezece secole.

³⁵ În parabolă, „caprele” sunt toți acei oameni de pe pământ, în acest timp, care au fost ajunși direct sau indirect de chestiunea referitoare la frații lui Cristos și care iau o poziție voluntară în această chestiune, și aceasta împotriva Regelui. Doar acestor persoane li se putea adresa Regele, așa cum a făcut-o, spunând că au avut oportunitatea să le facă bine fraților Săi, a căror condiție o văzuseră, și totuși au refuzat să facă așa, în felul acesta păcătuiind. „Pentru cine știe să facă binele și nu o face, acesta este păcat” (Iac. 4:17). Acum El este Rege, fiind întronat în anul 1914 A.D. Întrebarea este: Cine Îl va anunța? Rămășița fraților Săi credincioși de pe pământ face acest lucru și mulțimea mare de „alte oi” li se alătură. Dar „caprele” nu fac nimic favorabil pentru Rege; ele arată indiferență sau se opun cu violență ambasadourilor Săi. Ca și cetățenii din parabola polilor, ele spun: „Nu vrem ca acest om să domnească peste noi”. Deși recunosc faptul că Regele și împărăția sunt chestiunea primordială a zilei, totuși ele nu favorizează proclamarea acesteia prin frații Regelui. În schimb, preferă împărățiile acestei lumi, cu diverse ideologii politice. Pentru ca ele să dorească să-L susțină, să-L favorizeze și să-I spună bun venit nu este necesar să-L vadă cu ochii literali pe Regele domnitor. Refuzându-i și neglijându-i pe ambasadourii Lui, ele îi întorc spatele Lui, la fel cum se întâmplă astăzi, când o națiune trimite un ambasador într-o țară străină, apoi rupând relațiile diplomatice. În această zi de judecată, este o problemă serioasă chiar să-L ignori de bună voie pe Rege, să nu mai vorbim de a-i trata cu violență pe ambasadourii și frații Săi.

„PEDEAPSĂ VEȘNICĂ”

³⁶ Când Regele le poruncește acestor „capre” să meargă în „focul veșnic”, pregătit pentru cei de teapa lor, este timpul ca Armageddonul să înceapă. Aceasta corespunde acțiunii Regelui din

parabola polilor, când El spune: „Dar pe acei dușmani ai Mei, care nu vor să domnesc peste ei, aduceți-i aici și ucideți-i în fața Mea” (Luca 19:14, 27). Dar înainte de a le distruge complet, El le face să știe cine sunt frații Săi, chiar cel mai neînsemnat dintre ei, și mărturisește că aceștia sunt ai Săi și astfel îi îndreptățește. Prin această acțiune, El îi demască și respinge pe toți ipocriții creștinătății, despre care prezisese: „Mulți îmi vor spune în acea zi: Doamne, Doamne, nu am profetit noi în numele Tău? Nu am scos diavoli în numele Tău? Și n-am făcut multe lucrări minunate în numele Tău? Și atunci le voi declara: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de Mine, voi, care lucrați fărădelegea” (Mat. 7:22, 23). Aceste „capre” nu vor supraviețui niciodată flăcărilor Armagedonului. Odată cu distrugerea lor, nelegiuitul *pământ* simbolic va dispărea, pentru a fi urmat de distrugerea nelegiuitelor *ceruri* satanice – Apoc. 20:11.

³⁷ Regele încheie parabola și profeția Sa despre sfârșitul acestei lumi, spunând: „Și aceștia vor merge în pedeapsă veșnică, iar cei drepti în viață veșnică” (Mat. 25:46). Răsplata celor două clase este diferită, și deoarece cei drepti moștenesc viață veșnică, pe pământ, în lumea nouă, „pedeapsa veșnică” a clasei „caprelor” trebuie să fie nimicire veșnică. Nici măcar „oile” nu obțin nemurire; aceasta este în exclusivitate răsplata fraților Regelui din cer. Dar „oile” obțin viață veșnică, ce depinde de Guvernarea eternă a nemuritorului lor Rege. Din acest motiv, „caprele” n-ar putea fi pedepsite niciodată cu nemurire în chinuri veșnice. Ei obțin condamnarea la moarte, iar această condamnare este veșnică, fără înviere, deci este o pedeapsă veșnică. Ei nu trebuie și nici nu vor fi aduși înapoi la sfârșitul domniei de o mie de ani a Regelui, pentru a vedea condițiile din Împărăție în prosperitate perfectă și apoi să-și arate împotrivirea față de Guvernarea Sa teocratică. Regele spune că ei își arată împotrivirea chiar acum, prin felul în care îi tratează pe frații Săi. Ei își dau acum arama pe față. Astfel, distrugerea lor nu se va opri.

³⁸ Ah, dar „oile” drepte intră în viață veșnică, această clasă a „oilor” chiar trecând vie sub umbra dreptei Regelui, prin bătălia Armagedonului, în lumea nouă fără sfârșit. De ce să nu te hotărăști acum să fii una din „oile” Sale, de la dreapta Sa?

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. Cum sunt adunate toate națiunile înaintea Regelui aflat pe tron?
- 3,4. Cum cauzează El o despărțire și cine sunt despărțiți?
- 5,6. (a) Pe ce bază îi desparte El? (b) Cine sunt frații Săi și de ce sunt ei pentru oameni o problemă ce cauzează despărțire?
- 7,8. Cine sunt cei pe care El îi desparte la dreapta Sa și cum face?
9. Cine sunt caprele și cum așa?
10. De care parte sunt despărțite oile și pentru a arăta ce anume?
11. Cum li se adresează Regele acestor oi și când?
12. La ce îi invită El și de ce îi numește binecuvântați?
13. Cum poate argumenta cineva împotriva faptului că oile sunt o clasă pământescă?
14. Cum ar putea invita El o clasă pământescă în „Împărăția pregătită”?
15. Cum se deosebește împărăția pe care o moștenesc frații Regelui?
- 16,17. Atunci, de ce moștenirea oilor este considerată o „împărăție”?
- 18,19. Cu cine sunt ele asociate pe pământ? Ce stăpânire vor primi ele?
- 20,21. Cum explică Regele de ce le introduce în această parte?
- 22,23. Cum se întâmplă că aceste oi sunt drepte în ochii Regelui?
24. Au văzut sau au știut oile pentru cine au făcut fapte bune?
- 25,26. Cum arată Regele că oile au acționat în cunoștință?
27. De ce contează pentru Rege ce fac oile?
28. De ce găsesc necesar oile să dea acest ajutor la timpul potrivit?
29. De ce aleg oile să ajute rămășița urâtă și persecutată?
30. Cine sunt caprele și cum le vorbește Regele?
31. Cum sunt caprele „blestamate”?
32. Cum merg caprele în focul veșnic și când?

33. De ce nu este o scuză pentru capre faptul că nu-l văd pe Rege?
34. De ce nu le oferă caprele ajutor fraților Săi, de fapt?
35. Cum păcătuiesc caprele în mod serios, în chestiunea implicată?
36. Cum le respinge Regele, însă pe cine îndreptățește El?
37. Care este pedeapsa caprelor și cum este ea veșnică?
38. Cum merg oile în viață veșnică?

MARTORII LUI IHOVA ATACĂ PROBLEMA ANALFABETISMULUI ÎN MEXIC

„Este dreptul inalienabil, precum și datoria de bază a bisericii, să protejeze întreaga educație a copiilor ei”. Așa spunea Papa Pius al XI-lea în enciclica sa din 1929. El mai afirma cu putere că „misiunea Bisericii Catolice de a educa se extinde în mod egal la cei din afara staulului”. Într-adevăr, s-ar crede că în ultimii 1.600 de ani Biserica a făcut tot posibilul pentru a educa mulțimile catolice; dar așa stau lucrurile în realitate? Mii de martori ai lui Iehova de pe tot cuprinsul Mexicului, în lucrarea lor de predicare din ușă în ușă, își prezintă înaintea oamenilor cărțile de vizită de mărturie, ce arată ultima ofertă a literaturii TURNULUI DE VEGHERE și le cer persoanelor catolice de rând să o citească prietenos. De la un capăt al Mexicului la celălalt, răspunsul obișnuit este: „Îmi pare rău, nu știu să citesc”. Așadar, se pare că datoria de bază a bisericii catolice de a-și educa ai ei copii nu este așa de indispensabilă precum susține. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci în catolicul Mexic n-ar exista atâția analfabeți.

Cu toate acestea, Biserica și adepții acesteia fac adesea afirmații în legătură cu lucrarea educațională pe care au făcut-o și o fac. *Religia în Republica Mexic* spune că „Biserica catolică ... este lăudată adesea de susținătorii ei pentru lucrarea ei educațională. Este adevărat că aceasta este intensivă, dar suferă de două defecte serioase. În primul rând, ea s-a dedicat prestigiului Bisericii, mai degrabă decât adevăratei bunăstări a națiunii. În al doilea rând, s-a limitat aproape în întregime la clasa de sus și a eșuat să aducă foloase maselor”. Curând după perioada de început, rasa cucerită a fost abandonată obscurantismului. Un autor catolic spune că „erau mulți preoți care credeau periculos să-i educe pe indieni și chiar se opuneau cu dârzenie teoriei ca indienii să învețe ceva mai mult decât necesar pentru salvare”. Un preot pe nume Torquemada, a scris aproximativ în anul 1605 că „educarea indienilor a luat sfârșit [datoria de bază a bisericii] și erau chiar teologi catolici care susțineau că indienii nu au suflet”. Da, în loc să construiască școli, drumuri și lucruri care să le fie de folos oamenilor, Biserica Catolică a construit mai mult de 10.000 de biserici, cu sudoarea și sângele oamenilor, în aproape 300 de ani, și a uitat de educarea oamenilor. Dovada acestui lucru este actuala condiție a mexicanilor, în general referitor la educație.

Dar se limitează lucrarea martorilor lui Iehova din Mexic doar la a-și prezenta literatura oamenilor la ușă? Nu, este ceva mult mai intensiv decât aceasta. Lucrarea lor are loc în toate sensurile cuvântului educație, căci ei nu-i învață pe oameni doar adevăruri din Biblie, ci le oferă educație elementară, învățându-i cum să citească și să scrie.

Iată cum a început această lucrare. Foarte surprinzătoare a fost scrisoarea președintelui Knorr din 4 mai 1948, adresată filialei mexicane, în care spunea: „Datorită faptului că 50% dintre frații mexicani nu știu să citească și că doar 25 % din grupe au școală teocratică de serviciu, mă întreb dacă n-ar fi bine să instalăm în Mexic un sistem asemănător așa cum am inaugurat în Africa, adică în loc de serviciu teocratic să avem ore de citire. Alegeți pe cea mai educată persoană din grupă să-i învețe pe frați să citească și să aibă ore de citire cu regularitate. Cu alte cuvinte, învățați-i pe frați să citească și să scrie în spaniolă. ... Problema este că foarte mulți vor vrea să citească atunci când vor ajunge în lumea nouă a dreptății sub împărăția cerului, așa că este preferabil să învețe acum”. Ce problemă! Să înveți mii de oameni să citească și să scrie și să nu știi de unde și cum să începi!

Numărul exact de frați și persoane cu bunăvoință analfabeți nu se cunoștea. Așa că a fost trimisă o circulară la toate grupele din tot Mexicul, în care se cerea numele tuturor vestitorilor și ale persoanelor cu bunăvoință analfabeți și ca servii să sugereze și numele celui mai capabil frate care să conducă această clasă și dacă nu erau frați care să se ocupe de lucrare, să se sugereze numele celei mai educate surori. Acesta era un lucru foarte dificil, pentru că majoritatea celor care știu să citească și să scrie aveau doar un an sau doi de școală.

Totuși, în timpul acesta problema cea mai dificilă era să se aleagă un bun manual de bază, pentru a fi folosit de frații analfabeți și să se aleagă și să se instruiască cea mai capabilă persoană din fiecare grupă ca instructor. Cu alte cuvinte, frații care abia știau să citească și să scrie, în multe cazuri, trebuiau să devină, dintr-o dată, învățători. În timp ce grupelor de pe tot cuprinsul Mexicului li se trimiteau informația necesară, biroul de filială era ocupat să studieze manuale de educație elementară și să ceară părerea la diferiți profesori, referitor la manuale bune pentru începători și pentru cele mai bune metode de învățare.

După câteva luni de studiu s-a hotărât că cel mai bun manual pentru analfabeți era unul numit *Cartila*, o carte scrisă de un grup de profesori ce lucrează pentru Ministerul mexican de educație publică. *Cartila* este o carte foarte bine pusă la punct, care învață în același timp cum să scrii și să citești, dând posibilitate studentului să învețe cum să citească și să scrie în aproximativ un an, dacă orele sunt ținute zilnic.

De vreme ce manualul dorit nu se vindea pe piața publică și se afla sub controlul Ministerului de educație publică, a trebuit să stăm de vorbă cu funcționarii guvernului. Ei au fost uimiți la sugestia de a vinde *Cartila* La Torre del Vigia (TUNULUI DE VEGHERE), deoarece și guvernul conduce o lucrare educațională națională gratuită. Așa că li s-a cerut să le ofere gratis. Nu, au spus ei, aceasta ar fi trebuit să fie prezentată sub forma unei petiții scrise și apoi ar trebui s-o vadă, personal, funcționarul superior în funcțiune. După ce s-a făcut lucrul acesta s-au irosit săptămâni pe la birourile guvernului, încercând să-i facem să se hotărască într-un fel sau altul. În cele din urmă a avut loc o discuție cu funcționarul necesar și ei ne-au dat un total de 2.650 exemplare de *Cartila*. S-a crezut că erau prea multe, dar s-a dovedit că nu așa stăteau lucrurile.

Ce surpriză era să vezi marea treabă pe care o încerca filiala. Din 278 grupe în 187 sunt înființate cursuri. Sunt 17 grupe fără nici un analfabet. Din cele 74 grupe rămase 30 nu au scris biroului de filială despre această campanie de citire și scriere și celelalte 44 încă așteaptă *Cartila* sau au alte probleme. Frații au cerut 3.931 exemplare de *Cartila*, conform numelor persoanelor analfabete din grupe trimise la biroul nostru și prin efortul filialei s-au obținut pentru frați 3.491 exemplare de *Cartila* de la Ministerul de educație publică și din alte surse. Aceasta înseamnă că există peste 3.000 vestitori și persoane cu bunăvoință ce sunt învățați să citească și să scrie, prin eforturile martorilor lui Iehova din Mexic.

După ce au primit un stoc bun din manualul necesar, care asigura întrebuințarea aceluiași manual și metode de învățare pe tot cuprinsul Mexicului, a fost inițiat un curs particular pentru a învăța cele mai bune metode de întrebuințare a manualului *Cartila* și o metodă de a instrui o persoană din fiecare grupă cum să conducă această curs și acest lucru, în principal prin corespondență, nu prin contact personal. Au fost scrise instrucțiuni detaliate, pregătite cu atenție, despre metoda de învățare, folosind manualul *Cartila*. Apoi exemplarele necesare ale manualului *Cartila* și un exemplar al acestor instrucțiuni au fost trimise instructorului fiecărei grupe care urma să aibă o clasă. Instructorul, în majoritatea cazurilor servul de grupă, avea să studieze cu atenție instrucțiunile în legătură cu *Cartila* și era doar o chestiune de una sau două săptămâni, după ce își primeau manualele și instrucțiunile, ca aceste cursuri să fie organizate și să înceapă. În majoritatea cazurilor instructorul avea să învețe odată cu studenții și în felul acesta avea să depășească fiecare problemă în timp ce se iveau. Unele grupe au scris filialei despre problemele lor. Copiii martorilor au participat la cursuri dacă nu existau școli ale guvernului în teritoriu. A fost pregătit un vocabular din Biblie și a fost dat fiecărui student, pentru a fi folosit alături de *Cartila*, astfel încât să facă acest curs mai interesant și teocratic.

Mexicul are în prezent 11 circuite și astfel 11 servi de circuit. Acești frați au fost chemați la filială pentru două săptămâni și li s-a dat un curs despre cum să folosească mai bine *Cartila* și

instrucțiunile și despre cum să ajute pe fiecare instructor și clasa acestuia din fiecare grupă. În felul acesta aproape 40 de grupe și instructorii lor au primit ajutor personal timp de o lună, referitor la cursurile lor de educație elementară. Acesta este un real ajutor în îmbunătățirea metodelor de învățare din toate grupele.

Un număr mic din servii de grupă s-a plâns că erau prea needucați să conducă un curs de citire. Au fost trimise scrisori în care se spunea să se încreadă în Domnul și să înceapă imediat cursul. Puțin mai timid la început, așa cum este firesc cazul în lucruri de genul acesta, dar fiind ascultători de instrucțiuni, ei și-au început cursurile. Curând aveau să vadă că temerile lor erau nefondate.

REZULTATE LA ZI

În Mexico City sunt trei clase de citire și scriere, care ne dau posibilitate să vedem binecuvântarea Domnului de peste această lucrare și să realizăm, mai mult sau mai puțin, ce are loc pe tot cuprinsul țării. În afară de aceasta, servii de circuit predau un raport despre cursul de citire din fiecare grupă pe care o vizitează. La nivel național cursurile au început în octombrie 1948 și în aprilie 1949, majoritatea claselor avansate parcuseseră practic cele 110 pagini ale manualului *Cartila*. Imaginați-vă, în clasele din Mexico, D.F., studenții au învățat să citească și să scrie în șase luni! Bineînțeles, ei au multe lipsuri în ce privește practica cititului și a scrisului, precum și instructorii (unii studenți scriu mult mai bine decât instructorii), însă acesta pare ca un miracol. Majoritatea claselor sunt avansate în manualul *Cartila* și în timpul când se va încheia anul de serviciu 1949 toți cei aproximativ 3.000 studenți vor putea să scrie și să citească, la fel ca persoanele educate obișnuite din Mexic.

Guvernul face, de asemenea, o lucrare națională de citire și scriere, dar iubirea martorilor lui Iehova pentru Domnul și dorința lor de a citi singuri despre Iehova în Biblie și de a-L servi mai bine este un minunat imbold, care îi face capabili să citească și să scrie în câteva luni, imbold care nu există în școlile guvernului. Școlile publice au cursuri zilnice, în timp ce cursurile martorilor lui Iehova se țin doar de două ori pe săptămână, fiecare curs durând o oră. Totuși, acești vestitori ai Împărăției și oamenii cu bunăvoință învață să citească și să scrie în șase luni, mult mai repede decât o fac persoanele în școli publice. Practica, temele, zelul și seriozitatea din partea martorilor lui Iehova, fac posibilă această învățare rapidă. Este emoționant să vezi cum fiecare Sală a Împărăției a devenit o școală a Împărăției cu tablă de scris și echipamente proprii.

Au apărut multe probleme din cauza acestui aspect nou al lucrării teocratice. Una are de-a face cu limba. Frații din diferite părți ale Mexicului vorbesc cel puțin douăzeci de dialecte indiene diferite. Există un număr de grupe în care vestitorii vorbesc doar dialectul lor indian și în aceste locuri frații nu numai că trebuie să învețe să scrie și să citească spaniola, dar trebuie să învețe și s-o vorbească. Acești frați indieni au venit la adevăr auzind adevărul vorbit în propriul lor dialect de un vestitor care vorbește spaniola și dialectul lor. În aceste cazuri instructorul trebuie să cunoască dialectul indian, precum și cel spaniol. În mod firesc, aceste clase nu avansează așa de bine precum clasele unde toți frații cunosc spaniola.

O altă problemă este că unii frați stăruie să sosească mai târziu. „O, frate, am întârziat”, o să spună ei când ajung la Sala Împărăției, după ce cursul s-a terminat practic. Instructorul încearcă să zâmbească și le spune să fie punctuali la următorul curs. Cu aceste ocazii, deși este posibil ca instructorul să zâmbească, poate că el se gândește la școlile din timpul lui Isus și la drepturile instructorilor de atunci. *Dicționarul Bibliei de Smith* spune că dacă un student comitea un act ce merita să fie pedepsit (ca de pildă să sosească mai târziu), „pedeapsa folosită era lovirea cu cureaua, niciodată cu nuiua”. Dar școlile noastre nu sunt în sinagogi și nici religioase. Ele sunt teocratice și funcționează prin iubire, nu prin forță; așa că nu pot fi întrebuițate astfel de metode, chiar dacă este posibil ca instructorul să se gândească la ele. Totuși, majoritatea fraților sunt punctuali.

După ce lucrarea a fost organizată, Ministerul de educație publică a dorit câteva dovezi, care au fost furnizate, că filiala mexicană conducea în realitate numărul de cursuri pe care pretindea că-l are. Într-o dimineață, în timp ce mă aflam în birourile guvernului de educație publică, o persoană cu

prejudecată a început să comenteze că noi eram o „sectă religioasă numită martorii lui Iehova” și că guvernul „nu trebuie să ne mai dea manuale”. Oficialul în funcțiune s-a întors spre el și i-a zis: „Dacă preotul ar participa să-i învețe pe alții să scrie și să citească [ei n-au făcut niciodată lucrul acesta în Mexic], și-ar face datoria ca cetățean mexican”. Apoi a declarat: „Sunt mândru de lucrarea pe care o fac oamenii aceștia”.

Ministerul de educație publică nu va da organizației mexicane La Torre del Vigia de Mexico, A.C., recunoaștere ca organizație educațională, deoarece guvernul controlează direct toată mișcarea educațională, dar a cooperat pe deplin cu biroul de filială. Cu toate acestea, inspectorii guvernului pe zone ai Ministerului de educație publică de pe tot cuprinsul Mexicului au acordat recunoaștere multor Săli ale Împărăției ca centre de educație și le-au înmânat fraților documente oficiale, ce-i declarau ca atare. Apoi o copie a documentului a fost pusă la dosar la Ministerul de educație publică. Multe comentarii favorabile sunt făcute prin acestea. Unul declară: „Subsemnatul, Inspector al educației federale din această zonă, atest faptul că servul local al martorilor lui Iehova ... până în prezent a făcut o minunată treabă prin efortul lor educațional”. Un altul declară: „Vă felicit în efortul vostru de a ajuta omenirea care se află sub vălul ignoranței”. Majoritatea scrisorilor primite de la inspectorii de zonă ai educației federale sunt asemănătoare și arată aprecierea acestora față de lucrarea ce este făcută de martorii lui Iehova.

Cu adevărat, este o binecuvântare și o bucurie să participi la un astfel de centru educațional al martorilor lui Iehova. Cu șase luni în urmă era un efort și un lucru dificil să înveți oameni maturi vocale, primele litere pe care le învață din alfabet. Este nevoie de multă răbdare să începi aceste cursuri. Dar merită efortul să vezi și să auzi pe unul din acești studenți, care în octombrie trecut nu știa să citească și să scrie, cum se duce înaintea clasei și citește relativ cu ușurință din manualul său, sau scrie pe tablă o frază complet teocratică, citită de instructor. Dacă nu era mâna călăuzitoare a lui Iehova încă ar mai exista printre vestitorii Împărăției din Mexic o rată de analfabetism de cel puțin 50 procente.

AVANTAJE ȘI BENEFICII

Dar ce valoare a avut pentru acești oameni faptul că au învățat să citească? Le îmbunătățește aceasta serviciul pe teren? Îi face să aprecieze mai mult adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia? Iubirea lor pentru adevăr este cea care îi interesează, în primul rând, în Împărăție și aceeași iubire pentru adevăr este cea care îi ajută să învețe să citească? Ei apreciază Biblia mai mult decât oricine altcineva, deoarece timp de mulți ani Biblia, ca toată literatura, a fost o carte neaccesibilă pentru ei. Ei au crezut în ea fără să o poată citi. Alții au trebuit să le vorbească despre ea și le-o citeau. Dar acum, prin harul lui Dumnezeu, ei se află printre cei care „citec singuri această profecie și dau atenție la ce este scris în ea” – Apoc. 1:3.

Le îmbunătățește aceasta serviciul pe teren? Da, în multe feluri. Înainte să știe să citească și să scrie, vestitorul Împărăției contacta persoana la ușă, îi oferea mesajul, și-i cita din memorie câteva texte din Biblie pe care le învășase. Acest vestitor analfabet conducea studiul din Biblie, în unele cazuri punând persoana cu bunăvoință să citească întrebările din carte, să dea răspunsuri și să caute toate textele. Dar acum, vestitorul Împărăției de curând educat poate contacta persoana și-i poate citi direct diferite texte din Biblie. La studiul său din Biblie cunoștința sa despre adevăr și citirea sa îi permite să călăuzească persoana interesată spre o cunoștință corectă despre Iehova, fără ocolișuri, care ar putea fi, probabil, cauzate de analfabetism la un astfel de studiu.

Psalmistul spunea că Biblia este „o candelă pentru picioarele mele” și aceasta a devenit astfel pentru martorii lui Iehova din Mexic. Este adevărat, alți analfabeți se vor alătura rândurilor vestitorilor Împărăției din Mexic, dar, cu atâția vestitori ce au învățat recent să scrie și să citească, va fi o chestiune simplă să ofere această educație elementară la noi veniți. Acum vestitorul din Mexic poate face așa cum a declarat Pavel, „să se prezinte aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care nu trebuie să se rușineze, mânuind corect sabia adevărului” – 2Tim. 2:15, A.S.V.

EXPERIENȚE DE TEREN

Răsplata îndurării în Quebec

Cu aproape un an în urmă răposatul meu soț și eu am contactat o familie de unguri, unde erau neînțelegeri pentru că soția era martoră a lui Iehova de șaptesprezece ani și soțul se împotriva cu violență în tot acest timp. Ei îi fusese interzis să participe la adunări, așa că am căutat să ajut studiind cu ea, *„Să fie Dumnezeu adevărat”*, ea fiind ajutată de Biblia ei în limba maghiară. Soțul ei era furios pentru că veniseră martorii lui Iehova și a cerut să venim când era el acasă. A încercat să dovedească nelegiuirea organizației noastre, dar convingerea noastră și declarațiile noastre puternice i-au reținut atenția și a trebuit să recunoască faptul că răspunsurile noastre erau scripturale. Una din dificultățile lui era că era înclinat spre comunism, dar când a constatat că acei comuniști umblau după banii lui, a renunțat la ei. Nu avea încredere în nimic și în casa lui a apărut furtună după furtună. A rupt în bucăți toată literatura din Biblie a soției, a avut remușcări, i-a permis să obțină mai multă literatură, doar ca să o distrugă mai târziu. A venit o minunată zi când i-a permis să meargă la o adunare cu noi. Dar adesea se împotriva să meargă, și în cele din urmă ne-a poruncit să nu mai venim niciodată în casa lui.

Aceasta era starea de lucruri la timpul morții soțului meu. Sora mi-a trimis prin telefon condoleanțele soțului ei și printre alte lucruri a spus: „Să nu ne mai ocolești niciodată ușa; ea va fi întotdeauna deschisă pentru tine”. Am început să vin din nou. Discuțiile noastre au continuat, câteodată încordate, dar niciodată violente, și simțeam că făcusem progrese, când acest discipol împotrivor a spus: „Dacă ceea ce crezi tu este adevărat, aceasta este singura speranță pentru lume”. Apoi a venit timpul când soțul a participat la adunarea de memorial împreună cu soția lui. Acest om care se luptase cu adevărul șaptesprezece ani a primit o uimitoare impresie despre organizația Domnului, pe care și-o imaginase că este alcătuită dintr-o mână de impostori. Amândoi au fost la adunarea de serviciu în seara următoare, precum și la cuvântarea publică de duminică și la studiul din *Turnul de veghere* care a urmat. Ei sunt printre cei mai credincioși participanți de atunci încoace. Au fost în mijlocul fericitului popor al lui Dumnezeu la congresul din Ottawa, din iulie, amândoi luând parte în serviciul de teren”.

Apucarea oportunităților în Britania

Săptămâna trecută un avizier de pe clădirea bisericii, de pe strada principală, anunța că predicatorul va vorbi despre tema „Martorii lui Iehova”. Deoarece capela era amplasată pe teritoriul acestei unități, am început să organizăm un plan de campanie. Clădirea se află pe colț și are ieșiri pe fiecare stradă. A fost aranjat ca aproape douăzeci de vestitori cu genți cu reviste și exemplare gratuite ale *Turnului de veghere* să facă mărturisire stradală în apropierea clădirii, atunci când ieșeau enoriașii. Ei strigau sloganuri și ofereau exemplare gratuite ale revistei. Campania a avut foarte mult succes. În scurt timp mulți martori erau înconjurați de grupuri de oameni interesați, ce puneau întrebări și frații au fost foarte încântați să dea un răspuns potrivit cu speranța care este în ei. Un frate a avut o discuție de un sfert de oră cu preotul care expusese lectura. Apropos, acesta din urmă își încheiase cuvântarea cu remarcă potrivit căreia ascultătorii lui trebuie să-i vadă pe martori pe străzi și să-i întâlnească atunci când sună la ușa și le-a laudat zelul înaintea adunării lui. Au fost distribuite practic toate revistele *Turnul de veghere* (un stoc abundent). Întreaga campanie a fost foarte plină de succes.

Răscumpărarea timpului în Guatemala

Iată o experiență pe care am avut-o în lucrarea din magazin în magazin, în cealaltă zi. Bert și eu ne lucram teritoriul nostru cu reviste și doar ce terminasem un bloc și-l așteptam pe Bert, așa că m-am gândit să-mi expun revista câteva minute, în timp ce așteptam, în eventualitatea că cineva ar

putea lua una. Tocmai le scosesem din geantă, când a trecut un bărbat și m-a întrebat dacă se putea abona la *La Atalaya* [*Turnul de veghere* în spaniolă]. Mai e nevoie să vă spun răspunsul meu? El era dintr-un mic pueblo și venise în oraș să vadă un avocat și în timp ce aștepta citise un exemplar întreg, care se afla în biroul avocatului (unde o lăsasem noi) și a spus că era cea mai bună revistă pe care o citise vreodată. Tocmai când pleca am văzut o persoană cu care studiasem, care fusese în State pentru o vacanță de două luni și am făcut aranjamente să încep studiul din nou. În timp ce vorbeam cu ea i-am spus despre bărbatul care tocmai se abonase și atunci am fost întrerupte de un băiat foarte bine îmbrăcat, de aproape 12 ani, întrebând cât costă *La Atalaya* (încă îmi țineam revista în mână) și când i-am spus cinci cenți el a zis: , *Un momento*' și a alergat la colțul străzii, întorcându-se imediat cu *cinco centavos* pentru revistă. În timp ce pleca s-a apropiat un bărbat dorind să știe dacă aveam o Biblie. Aveam una, dar nu de care vroia el, așa că a fost de acord să vină până acasă să primească una. În timpul acesta cea cu care studiasem era convinsă că toată lumea dorea să citească publicațiile martorilor lui Iehova. Eram aproape în aceeași dispoziție sufletească și foarte fericită în legătură cu aceasta”.

CONGRES INTERNAȚIONAL ÎN 1950

Revista *Turnul de veghere* are o mare plăcere să anunțe că în orașul New York va avea loc Congresul internațional al martorilor lui Iehova, începând cu duminică 30 iulie, 1950. Congresul va dura opt zile, încheindu-se duminică, 6 august, 1950. O cordială invitație este făcută la toți cititorii *Turnului de veghere* din toate națiunile și la toți martorii lui Iehova din lumea întreagă, să vină la această adunare creștină. Se fac anunțuri din timp, ca toate persoanele cu bunăvoință să poată începe să-și facă planuri să fie în New York în aceste zile. Cei care vin din țări străine vor trebui să-și pregătească din timp călătoria pe liniile aeriene sau cu vaporul, deoarece în acest anotimp al anului de obicei este trafic aglomerat. Aceștia vor avea nevoie și de vize și se sugerează să contacteze birourile locale de filială ale Societății Turnului de Veghere, pentru informații sau ajutor în această privință. Societatea dorește să-i ajute pe toți în acest fel, dacă vor să participe la congres.

Prin harul Domnului, această adunare a martorilor lui Iehova va fi remarcabilă. Vor fi făcute aranjamente să vină reprezentanți din majoritatea birourilor de filială ale Societății.

Probabil multe persoane din țări străine vor dori să călătorească în grup și ar fi bine ca oricine vine la congres din alte țări să înștiințeze biroul de filială, dacă dorește să călătorească în compania altor delegați din propria țară. Grupurile pot fi aranjate și probabil cazarea se va obține pentru același grup ce călătorește. Acum este timpul să vă planificați vacanța pentru anul 1950. Este timpul să vă economisiți mijloace financiare pentru a putea face călătoria.

Vă mai cerem ca toți să ne rugăm Domnului ca o bogată binecuvântare să fie peste această adunare, să se facă voința Lui și ca acest congres să contribuie la onoarea și lauda Sa.

Cu reală bucurie așteptăm anul 1950 și acest congres internațional al martorilor lui Iehova din orașul New York, căci frații nu vor participa doar la congres, ci vor putea să viziteze și noua casă Betel, noua fabrică, precum și noua stație radio, care vor fi complet încheiate și le vor vizita. Școala de Biblie de la Gilead a Turnului de Veghere nu se află la distanță prea mare, așa că mulți vizitatori se pot bucura și de aceasta.

Mai multe informații despre acest congres internațional vor fi publicate mai târziu în *Turnul de veghere*.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

1 Iunie 1949

Nr. 11

Cuprins:

VIAȚĂ VEȘNICĂ PRIN MILĂ - Pag. 3

„FERICE DE CEI MILOSTIVI” - Pag. 9

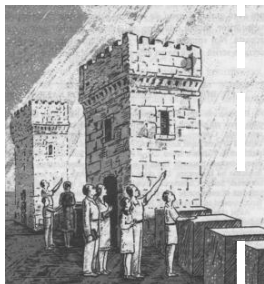
PREDICARE PE COASTA DE VEST
A AMERICII DE SUD - Pag. 14

CONGRES INTERNAȚIONAL ÎN 1950 - Pag. 21

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucușori să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

1 iunie 1949

Nr. 11

Viață veșnică prin milă

„Tu vei ocroti oameni și fiare sălbatice, O, Doamne; O, cum ți-ai înmulțit mila, Doamne!” – Ps. 35:7,8, Douay; Ps. 36:6,7, *Vers. Aut.*

Iehova este Cel a cărui milă înseamnă totul pentru noi. Mila unor oameni față de alții ajută la alinarea suferinței și a durerii din timpurile noastre de încercare, dar această alinare este doar temporară. Mila din partea lui Iehova Dumnezeu înseamnă viață fără sfârșit, pace, belșug, sănătate și fericire pentru noi, deoarece El este Marele dătător de viață. „Pentru că la Tine este izvorul vieții, și în lumina Ta vom vedea lumina” – Ps. 35:10, *Douay*; Ps. 36:9, *A.V.*

² Familia umană nu ar fi trecut niciodată peste acești treizeci și unu de ani, din 1918 A.D. încoace, dacă nu ar fi fost mila lui Iehova. Nu că vrem să spunem că primul război mondial a fost oprit de El în acel an. Nu, pentru că am avut un război mondial mai lung și mai groaznic din 1918, și acum există probabilitatea unui al treilea război, acesta deschizându-se cu un război atomic și nu doar să se încheie pe cel de-al doilea război mondial. Dar în 1918 Iehova a oprit ceva mult mai serios decât un conflict uman. Ce anume? Ei bine, vă amintiți cum Marele profet Isus Cristos a prezis războiul mondial din 1914 și lipsa de hrană, boli, cutremure, persecutarea urmașilor Săi și suferința continuă a națiunilor; El a spus că acestea sunt semnul sfârșitului lumii și că înseamnă „începutul durerilor”. Persoanele cugetătoare vor trebui să admită că ceva s-a sfârșit din 1914 încoace. Trebuie să recunoaștem cu toții că anul 1918, cu oprirea primului război mondial, nu s-a dovedit a fi sfârșitul durerilor lumii. Dar după ce a prezis începutul lor, Isus a spus: „Și această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul ... Căci atunci va fi un necaz așa de mare, așa cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum, nu, și nici nu va mai fi. Și dacă acele zile n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar fi salvat, dar din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (Mat. 24:7-22). Atunci, dacă Dumnezeul milei nu ar fi scurtat zilele de necaz prin ceea ce a făcut în 1918, nimeni din omenire nu ar mai fi viu pe pământ în 1949. Totuși, cum a scurtat El necazul cel mare, dar nu a pus capăt nenorocirilor din omenire?

³ Iată răspunsul nostru: Pe măsură ce anii primului război mondial se scurgeau spre anul 1918, martorii lui Iehova de pe pământ se gândeau că războiul avea să ducă direct în „bătălia Armaghedonului”, în care va predomina anarhia mondială, fiecare om ridicând mâna împotriva semenului său. Sub titlul „Începutul necazurilor”, *Turnul de Veghere* din timpul războiului, din 1 august 1915, spunea: „Vedem preludiul marii bătălii a Armaghedonului. Cugetul nostru este că Armaghedonul în sine va fi puternicul „Cutremur” de care se vorbește în Apocalipsa (Apoc. 16:16-18). În cadrul acestei mari revoluții și a anarhiei ce va urma, toate instituțiile pământești vor fi măsurate de pe fața pământului. Rezultatul urii, mâniei și a neînțelegerilor, dacă se va permite să continue la nesfârșit, va fi atât de îngrozitor, încât ar aduce distrugerea întregii rase; dar, din pricina celor aleși, ca ei să-și poată începe domnia glorioasă, Dumnezeu va scurta măcelul și-și va stabili propria împărăție sub Cristos și biserica Sa aleasă”.¹ Dar Armaghedonul n-a venit în 1918. Astăzi, prin împlinirea profeției, Dumnezeu, care este propriul Său interpret, ne arată ce a făcut acolo prin Isus Cristos, Regele Său. Așa cum este ilustrat în Apocalipsa 12:1-5, Împărăția lui Dumnezeu din

¹ A se vedea *Turnul de Veghere*, din 15 august 1914, pagina 243, sub titlul „Vedere din Turm” și subtitlul „Națiunile care se grăbesc spre Armaghedon”.

ceruri a fost născută la sfârșitul „timpurilor neamurilor”, în 1914. Întronarea Fiului Său, Isus Cristos, nu a fost pe placul lui Satan Diavolul. „Războiul din cer” a urmat imediat, și noua Împărăție și-a dovedit superioritatea, iar Satan și oștirile lui de demoni au fost aruncați pe pământ. Acel război din cer, cu înfrângerea lui Satan și a organizației lui nelegiuite, a fost un mare necaz pentru ei. Acesta nu a sfârșit necazul, ci doar l-a început, căci acesta nu l-a nimic pe Satan și îngerii lui.

⁴ Atunci cum a scurtat Iehova Dumnezeu necazul? Nu urmând imediat înfrângerea, înjosirea și distrugerea imediată a lui Satan și a organizației sale văzute și nevăzute. „Războiul din cer” a fost însoțit pe pământ de nenorociri fără precedent până atunci. Dacă Atotputernicul Dumnezeu și victoriosul Său Rege Isus Cristos ar fi continuat Primul Război Mondial cu Armagedonul și distrugerea lui Satan și a organizației sale, ne putem imagina măcelul și pustiirea pe care o prezice Biblia pentru acea „bătălie a zilei celei mari a Dumnezeului Cel Atotputernic”. Martorii lui Iehova încercau atunci să fie aleșii lui Dumnezeu, dar când privesc înapoi și văd starea și poziția lor înaintea Lui, se îndoiesc că ar fi scăpat de nimicire. Prin faptul că nu a început imediat după ce Satan a fost aruncat, ci a permis o perioadă de timp între acel moment și Armagedon, ca rămășița urmașilor unși ai lui Cristos să-și facă „sigure chemarea și alegerea”, Iehova Dumnezeu a scurtat zilele de necaz. Apocalipsa 12-20 a prezis că Satan și oștirile lui de demoni vor fi foarte activi în ce privește pământul nostru, după înjosirea lor din cer și vor influența conducătorii pământului și îi vor conduce pe ei și forțele lor combatante spre războiul universal al Armagedonului. Ei îi conduc acolo acum, fără nici o îndoială. Acolo va avea loc marele sfârșit al necazului pentru organizația lui Satan și va fi atât de cumplit, încât nu-l va putea egala nici un necaz care s-a produs de la începutul lumii – Apoc. 12:17; 16:14-16.

⁵ A însemnat milă din partea lui Iehova Dumnezeu această scurtare a zilelor de necaz? Da; nu pentru organizația lui Satan, ci pentru oamenii ținuți în robie sub aceasta, în special pentru rămășița aflată încă în carne, pe pământ, dintre cei „aleși”, din pricina cărora Atotputernicul Dumnezeu a scurtat zilele. De ce a fost aceasta milă? Cum trebuia să reacționeze rămășița la aceasta? Scopul acestei scurtări a fost în principal salvarea eternă a tuturor celor implicați. În ce privește cum trebuie să reacționăm față de aceasta, o putem face înfăptuind ceea ce așteaptă Dumnezeu de la cei cărora le-a arătat această bunătate iubitoare. Isus Cristos a arătat clar ce să facem. El a spus că după începutul necazurilor, „această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile”; atunci va veni sfârșitul definitiv al organizației lumii lui Satan – Mat. 24:7-14.

⁶ Astfel, predicarea Împărăției este lucrarea pe care ni s-a poruncit profetic să o facem acum, în timp ce Satan și demonii lui grăbesc sfârșitul tuturor națiunilor la Armagedon. Deoarece așa stau lucrurile, de ce noi, care am gustat mila lui Dumnezeu, să privim spre orice altă lucrare ce are acum întâietate asupra lucrării de predicare a evangheliei Împărăției la toate națiunile, ca mărturie? Printre toate națiunile mai putem găsi încă multe persoane care doresc să scape de distrugere. Dacă le oferim mărturia Împărăției înainte să vină groaznicul sfârșit, atunci ei s-ar putea să fie influențați de mila lui Dumnezeu. Chiar nu vedem că Dumnezeu ne-a cruțat, plin de compătimire, până acum, pentru scopul expres de a-L servi, punând mărturie pentru împărăția Sa? Să nu faceți greșeală în legătură cu aceasta: mila divină ne-a fost acordată între începutul necazurilor și Armagedon, ca să trăim pentru a-L servi, în împlinirea profețiilor Sale. Dacă nu reușim să facem acest lucru acum, vom rata scopul bunătații Sale iubitoare față de noi, și aceasta va însemna distrugerea noastră. Bunătatea Sa este pentru cei care realizează că sunt păcătoși și care se întristează când Îl nemulțumesc. Ei văd că îi așteaptă distrugerea dacă vor continua în această stare de lipsă de armonie cu Dumnezeu. Nu vor ca păcatul lor să fie păstrat împotriva lor, spre nimicirea lor. Ei vor să profite de acest aranjament prin jertfa de răscumpărare a Fiului Său și să vină sub mila și favoarea divine. Doar prin această cale pot ajunge vreodată la viață veșnică.

Ilustrații arătate

⁷ Cazul lui Isaia este o ilustrație evidentă pentru aceste zile care preced bătălia Armagedonului, pentru a arăta modul în care trebuie să fim influențați de mila lui Dumnezeu. Nu știm care a fost ocupația lui Isaia înainte de aceasta, în națiunea Israel. Dar în anul în care a murit regele Ozia (774 î.C.), Isaia, deși era un izraelit necunoscut, a avut o viziune pe care chiar regele Ozia nu avusese niciodată privilegiul s-o aibă. Regele Ozia murise de o plagă cumplită de la Dumnezeu, deoarece se îngâmfase. El își încălcase limitele regale și încercase să uzurpeze datoriile preoției lui Dumnezeu din templul de la Ierusalim. Când și-a forțat calea în interiorul sfânt al templului, cu o cădelniță să ofere tămâie la altarul de aur, nu a avut nici o viziune a lui Dumnezeu care să îl aprobe, ci a fost lovit de o boală mortală pentru îndrăzneala lui mândră. Supusul său smerit, Isaia, a fost cel care a primit viziunea glorioasă și aceasta pentru un scop minunat. Era de parcă Isaia fusese născut din morți, printr-o înviere spirituală, pentru a vedea scene cerești. El l-a văzut pe reprezentantul sfânt al lui Iehova așezat pe un tron înălțat și robele Sale întinzându-se pe podeaua templului. Asupra Sa planau serafimi cerești și strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Iehova al oștirilor: întregul pământ este plin de gloria Sa”. Din cauza viziunii, Isaia s-a simțit vinovat de păcat foarte mult. El a simțit că un păcătos așa ca el va muri, cu siguranță, pentru că a avut o asemenea viziune sfântă. Dar nu aroganța din partea sa a fost cea care l-a adus să vadă sublima viziune. A fost scopul divin ca el s-o vadă. Așa că el nu a suferit ca și regele Ozia.

⁸ În timpul viziunii, Isaia și-a strigat nenorocirea, deoarece nu era preot și nu era curat, trăia în mijlocul unui popor necurat din punct de vedere spiritual, totuși, în acea stare, el a zis: „Ochii mei l-au văzut pe Rege, Iehova al oștirilor”. În loc de mânie, omul speriat de moarte a primit milă. Unul dintre serafimi a luat un cărbune aprins de pe altarul cu tămâie, a atins buzele lui Isaia cu el și l-a asigurat: „Iată, acesta ți-a atins buzele, și fărădelegea ta a fost îndepărtată și păcatul ți-a fost iertat”. Dar de ce i-a fost acordată această milă lui Isaia, lăsându-l în viață? Răspunsul a apărut imediat, când Isaia cel cu buzele curățite a auzit cuvintele reprezentantului lui Iehova, de pe tron: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru noi?” Iată cine: Isaia, desigur!

⁹ De ce ar fi auzit Isaia această invitație dacă aceasta nu ar fi avut în vedere ca el să se ofere voluntar pentru serviciu? Lui nu-i mai era teamă că va muri. Acum cu buze curate și fără păcat înaintea lui Dumnezeu, el simțea încredere. El avea să primească mila lui Dumnezeu cu un răspuns adecvat. Ridicat în picioare, el a spus: „Iată-mă. Trimite-mă!” Nu a spus: „Sunt tâmplar, nu pot merge”. Sau: „Sunt brutar”. Sau: „Sunt un om căsătorit cu familie și mă ocup de agricultură ca s-o întrețin”. Dacă Isaia ar fi răspuns așa, Dumnezeu ar fi putut spune: „Știu ce ești. Și totuși îți permit să auzi chemarea de a fi trimis și a merge pentru noi”. Indiferent ce slujbă ar fi practicat Isaia până atunci, la Dumnezeu n-a contat. Aceasta nu trebuia lăsată să stea în calea acceptării invitației. Dumnezeu îi arătase bunătate nemeritată când l-a ținut în viață și l-a curățat. Acum el era bun să fie trimis. De tot ce avea nevoie acum pentru a accepta chemarea și a duce la bun sfârșit însărcinarea de serviciu era o inimă ascultătoare și doritoare. Așa că Isaia s-a oferit să meargă (Isa. 6:1-11, *A.S.V.*). Mila divină nu a fost irosită cu el. Indiferent ce meserie avusese înainte, sau încă mai avea pentru a-și întreține familia, Isaia s-a dovedit a fi unul dintre cei mai mari predicatori ai lui Iehova. Dar însuși Isus Cristos a fost tâmplar înainte să devină cel mai mare predicator al lui Dumnezeu, la treizeci de ani. Tot așa, și în zilele noastre, Dumnezeu a chemat alți tâmplari, da, zidari, brutari, fermieri și muncitori obișnuiți, gospodine și servitoare și i-a făcut martori și predicatori eficienți ai Lui, toate acestea fără o instruire la un seminar teologic religios.

¹⁰ Un alt caz în discuție este cel al lui Saul din Tars. Acest evreu studiasse la picioarele rabinului Gamaliel în Ierusalim și în afară de asta făcea corturi. El a devenit un persecutor înverșunat al primilor urmași ai lui Isus Cristos. El a încercat să îi facă să tăgăduiască faptul că Isus era Mesia pe care-L trimisese Dumnezeu și că Dumnezeu Îl ridicase din morți și-L înălțase la dreapta Sa în cer. Pentru refuzul lor de a se lepăda, Saul îi întemnița sau chiar îi omora.

¹¹ În drumul său, cu o însărcinare specială din partea marelui preot de la Ierusalim să-i aresteze pe creștinii din Damasc, Saul a primit o viziune din cer, de parcă și el ar fi fost născut din morți și adus la viață spirituală. Nu, Saul nu a fost lovit de moarte prin viziune, ci a fost silit să cadă

la pământ. A însemnat o milă nemărginită pentru el faptul că nu a fost omorât, căci cine i-a apărut în viziune dacă nu Mesia cel glorificat, pe ai cărui discipoli îi persecuta el până la moarte? Când L-a auzit pe Mesia spunând: „Eu sunt Isus din Nazaret pe care Îl persecuți tu”, este posibil ca Saul să se fi așteptat să îi vină sfârșitul. Dar nu s-a întâmplat așa. Schimbându-se imediat din violentul persecutor în servul umilit, Saul a zis cu smerenie: „Ce să fac, Doamne?” Isus i-a zis: „Ridică-te și du-te la Damasc, și acolo ți se vor spune toate lucrurile care sunt stabilite pentru tine să le faci”. Când i s-a spus ce trebuie să facă, el n-a spus: „Cum să fac asta? Ce vor crede oamenii acum?” El s-a supus. Orbirea sa a fost înlăturată în a treia zi și el s-a dovedit a fi un apostol tot atât de zelos al lui Isus Cristos, pe cât fusese înainte persecutorul Său – Faptele 9:1-22 și 22:3-21, *A.S.V.*

¹² Saul nu a primit degeaba mila ce i-a fost arătată. A realizat că scopul divin era să îi arate calea lui greșită, să-l lase în viață și să-l ierte de marele său păcat. După aceea, el trebuia să îl servească pe Dumnezeu în această viață. O astfel de servire din partea lui, cu credincioșie, într-un mod acceptabil, ducea la salvarea sa completă. El vorbește despre „evanghelia gloriei binecuvântatului Dumnezeu, care mi-a fost încredințată”. Apoi își exprimă aprecierea, zicând: „Mulțumesc Celui care mi-a dat putere pentru aceasta, lui Isus Cristos, Domnul nostru, deoarece m-a judecat cu credință, numindu-mă pentru serviciul Său, deși înainte Îl huleam, Îl persecutam și-L insultam, dar am primit milă”. De ce? Și cum a putut un potrivnic așa de defăimător ca el să primească milă? El răspunde: „Pentru că am acționat din ignoranță, în necredință, și harul Domnului nostru s-a revărsat asupra mea cu credința și dragostea care sunt în Isus Cristos. Cele spuse sunt sigure și merită să fie acceptate pe deplin, că Isus Cristos a venit în lume să salveze păcătoșii. Și eu sunt cel mai mare dintre păcătoși, dar am primit milă din acest motiv, ca prin mine, cel mai mare dintre păcătoși, Isus Cristos să-și arate răbdarea perfectă, ca un exemplu pentru cei care trebuie să creadă în El, pentru viață veșnică” – 1Tim. 1:11-16, *R.S.V.*

¹³ Faptul că Isus Cristos îl făcea pe Saul capabil pentru serviciu creștin, abordându-l personal pentru a-l opri de pe calea sa de acțiune îndrumată greșit, era o manifestare rară de milă. Părea că era aproape imposibil ca el să primească adevărul de la cineva, cu excepția lui Isus cel glorificat însuși. Dar Isus cunoștea ignoranța lui Saul și necredința lui îndelungată. Astfel, el l-a trezit la realitate pe Saul, făcându-l să realizeze ce făcea el în realitate ca persecutor. Spre deosebire de alți farisei, cu sistemul lor din iudaism, Saul nu s-a împietrit împotriva realităților, ci s-a umilit, s-a căit și a profitat de mila nesfârșită care i-a fost arătată. El a preluat cu recunoștință noua lucrare pentru care i se arătase această bunătate iubitoare. Făcând acest lucru, a devenit apostolul Pavel. El arată scopul bunății divine, spunându-le creștinilor din Asia Mică: „Ați auzit de viața mea de altădată în iudaism, cum persecutam cu violență biserica lui Dumnezeu și încercam să o distrug; și eram avansat în iudaism mai mult decât mulți de vârsta mea, din poporul meu, eram extrem de zelos pentru tradițiile părinților mei. Dar când celui care m-a pus deoparte înainte să fiu născut și m-a chemat prin harul Său, l-a făcut plăcere să mi-l descopere pe Fiul Său, ca să-L predic printre neamuri, nu m-am consultat cu carne și sânge” (Gal. 1:13-16, *R.S.V.*). Da, iată scopul milei lui Dumnezeu în dezvăluirea despre Isus cel glorificat făcută lui Saul: ca el să fie făcut corespunzător și capabil să predice despre Fiul glorificat al lui Dumnezeu națiunilor păgâne.

¹⁴ Mai exista un alt scop în faptul că i s-a dat atenție acestui persecutor violent ca fariseul Saul: pentru a ilustra până unde poate merge mila lui Dumnezeu, ca să-i elibereze pe păcătoși de pe sinucigașa lor cale de acțiune. Apostolul Pavel s-a numit cel mai mare dintre păcătoși. Astfel, acordându-i atâta milă, Dumnezeu făcea din el cel mai important exemplu de milă pentru păcătoși. Considerându-se astfel, Pavel era gata să predice evanghelia salvării *oricărui* om sau femeie. Dacă el era cel mai mare dintre păcătoși, atunci nu exista alt păcătos pe pământ care să fie prea mare, pentru ca Pavel să-i întindă mâna, să îl ajute să cunoască și să profite de pe urma milei divine prin Cristos. Și nici un păcătos la care ajungea mesajul Evangheliei nu avea nici un motiv să creadă că era prea mare pentru ca Evanghelia să nu-l poată cuprinde în îngrijirea ei. El trebuia doar să se uite la apostolul Pavel, cel care își spunea singur „cel mai mare dintre păcătoși”. Atunci putea să realizeze că dacă mila divină îl putea cuprinde pe acel fanatic păcătos împotriva adunării lui Cristos, aceasta îl putea cuprinde și pe el și să-l transforme într-un serv drept al lui Iehova Dumnezeu și al regelui Său uns, Isus Cristos. Cu siguranță, niciodată înainte, în toată istoria universului, bunătatea

iubitoare a lui Dumnezeu nu fusese exercitată cu o asemenea măsură de milă de la căderea omului în păcat în grădina Eden. Cum ar trebui să apreciem aceasta! Haideți să vedem și în cazul nostru că această calitate delicată a lui Dumnezeu nu a fost exercitată în zadar.

¹⁵ Noi vrem să-L justificăm pe Dumnezeu pentru o astfel de exercitare a milei. Putem face acest lucru arătând că aceasta nu a greșit în scopul ei iubitor și drept. Principalul dușman al lui Dumnezeu, Satan Diavolul, nu vrea ca omenirea să se bucure de viață veșnică în armonie cu Creatorul. Acesta este motivul pentru care nu a vrut ca mila divină să vină asupra lor. El nu poate da viață veșnică nimănui. El are doar „puterea morții”; tot ce face el în legătură cu omenirea duce la moarte. Această moarte ar fi nesfârșită, o anihilare completă, dacă n-ar fi fost îndurarea lui Dumnezeu față de rasa păcătoasă. Diavolul vrea să domnească peste rasa noastră până când ea va dispărea; mai bine să piară, decât să fie adusă omenirea în favoarea lui Dumnezeu și să trăiască în fericire, pentru totdeauna, sub împărăția Sa prin Isus Cristos. De aceea, Diavolul nu vrea ca omenirea să intre în contact cu mila divină. El știe că aceasta este mult mai puternică decât el și că îi conduce pe mulți din omenire spre Dumnezeu. Unii, precum faraonul Egiptului din vechime, este posibil să-și împietrească inima, și astfel să piardă ținta milei lui Dumnezeu. Oamenilor care înclină să fie astfel, apostolul Pavel le scrie: „Voi abuzați de abundența bunătății, toleranței și răbdării Lui? Nu știți că bunătatea lui Dumnezeu are în vedere să vă aducă la pocăință?” (Rom. 2:4, *R.S.V.*). Aceasta l-a adus pe Pavel la pocăință, care, să-l credem pe cuvânt, era „cel mai mare dintre păcătoși”. Ea încă face așa pentru mulți alții.

Amărăciune sau blândețe

¹⁶ În nenorocirea care continuă, ce s-a abătut asupra națiunilor din 1918 încoace, vom continua să ne împietrim și să ne amărăm sau vom rămâne blânzi? Dacă ne aducem aminte de mila lui Dumnezeu, aceasta ne va ajuta să rămânem blânzi. Aceasta a scurtat zilele de necaz de peste organizația lui Satan și continuă să fie exercitată față de generația noastră, acum când toate națiunile se îndreaptă spre bătălia Armagedonului. Deoarece omenirea este încă în viață prin bunătatea afectuoasă a lui Dumnezeu, nu Iehova Dumnezeu este responsabil pentru această nenorocire a națiunilor, care face existența oamenilor așa de amară și crudă. Satan Diavolul este cel responsabil pentru nenorocirile continue de la 1918 încoace. Când el a fost aruncat din cer, după războiul de aici, glasul care vorbea prin intermediul Bibliei a arătat că el este cauzatorul problemelor, zicând: „Atunci, bucurați-vă ceruri și cei care locuiți acolo! Dar vai de voi, pământ și mare, pentru că diavolul s-a coborât la voi cu mare mânie, deoarece știe că are puțin timp!” – Apoc. 12:12, *R.S.V.*

¹⁷ Numele lui Satan, „Diavol” înseamnă „defăimător”. Hotărât să tragă după sine generația prezentă a omenirii, la distrugere împreună cu el la Armagedon, el aduce asupra întregului pământ și asupra mării o nenorocire în creștere, și, în același timp, îl defăimează pe Dumnezeul iubirii, acuzându-L de toată această nenorocire. Și pentru a face minciuna mai puternică, el îi folosește pe clericii creștinătății, ca să învețe că Dumnezeu aduce această nenorocire ca pedeapsă divină pentru că oamenii nu frecventează organizațiile religioase și nu li se alătură. Scopul Diavolului în aceasta este să-i înrăiască pe oameni împotriva lui Dumnezeu și astfel să-i facă să nu creadă în mila Sa și să-și împietrească inima, astfel încât să nu accepte salvarea la viață fără sfârșit prin mila Sa. Astfel, Diavolul îi îndepărtează de Dumnezeu pe oamenii înșelați și orbiți. În felul acesta el îi aliniază de partea sa la Armagedon.

¹⁸ Rămășița de astăzi a celor aleși, din pricina căror Dumnezeu a scurtat zilele de necaz, nu trebuie să permită niciodată să fie împietrită de nenorocirea generală de peste omenire, din care și ei sunt o parte. Ei trebuie să descopere planul Diavolului de a împietri omenirea împotriva bunătății dătătoare de viață a lui Dumnezeu. În ciuda nenorocirilor, ei trebuie să rămână blânzi, amintindu-și întotdeauna de mila de nedescris a lui Dumnezeu față de noi, de la 1918 încoace, și de scopul divin în toată această milă. Imitându-l pe El, noi trebuie să arătăm milă față de alții, astfel ca bunătatea Sa iubitoare să se reverse de la noi și să ajungă la alții. Având în vedere acest lucru, El ne-a dat descoperiri speciale ale adevărului de la 1918 încoace. Aceasta ne face capabili să le predicăm altora și să-i luminăm ce înseamnă această perioadă de nenorocire din istoria lumii și cum se

manifestă, în mod special, această bunătate divină față de omenire, în mijlocul tuturor acestor stări de lucruri, înainte ca devastatoarea bătălie a Armagedonului să distrugă întreaga organizație a lui Satan. Pentru că mila manifestată față de noi de la 1918 încoace a fost însoțită de descoperiri necesare ale adevărului, aducându-ne dreptate cu Dumnezeu, deci pace cu El, știm că Psalmul 85:10, 11 vorbește pentru noi, când spune: „Mila și adevărul se întâlnesc; dreptatea și pacea se sărută. Adevărul izvorăște din pământ, iar dreptatea se coboară din cer” (A.S.V.). Adevărul a fost dat părții pământești a organizației teocratice a lui Iehova. Astfel, acum este obligația noastră să ne îngrijim ca acest adevăr să izvorască din noi, în aceea că-l oferim altora, ca și ei să fie hrăniți cu adevăr. Atunci și ei pot să cunoască mila lui Dumnezeu, să ajungă într-o relație dreaptă cu El și să se bucure de pacea inimii și a minții.

¹⁹ Cu adevărul ce izvorăște acum din pământ, nu mai există, de fapt, nici o piedică să devenim servi adevărați ai adevărului evangheliei. Faptul că suntem tâmplari, zugravi, salahori, fermieri, gospodine, servitoare, oameni obișnuiți, etc., atunci când ne ajung mila și adevărul divine, nu avem nici un motiv să-i spunem lui Dumnezeu: „Nu pot fi un predicator al evangheliei!” Întrebarea nu este care este ocupația ta pământească, ci: Ai experimentat tu mila Sa? Dacă da, atunci probabil a fost ca să devii servul adevărului Său, ca prin acest serviciu să te salvezi și pe tine și pe alții. Să nu-ți fie frică pentru că ești o creatură umană obișnuită, fără instruirea teologică pe care o cere creștinătatea de la preoții ei. Atunci când Dumnezeu ți-a descoperit adevărul în mod milostiv și a deschis pentru tine terenul de serviciu, El știa bine ce fel de persoană ești. Știa că practicai slujba asta lumească sau alta. „El știe din ce suntem făcuți, nu uită că suntem țărână” (Ps. 103:14). Dar, în fiecare caz, Atotputernicul Dumnezeu a folosit vase pământești ca tine pentru a servi Cuvântul Său altora. Ca și în cazul altor vase, El poate și te va face calificat, puternic și suficient de inteligent să preiei această lucrare. Atunci de ce și-ar fi extins bunătatea asupra ta? Fii cu o inimă bună și crede că El poate să facă ceva din tine pentru scopul Său binecuvântat. Adu-ți aminte de cuvintele lui Pavel:

²⁰ „Astfel, fiind angajat în acest serviciu prin mila lui Dumnezeu, noi nu ne pierdem curajul. Ci avem această comoară în vase de pământ, să arătăm că puterea sublimă îi aparține lui Dumnezeu și nu nouă. Suntem nenorociți în toate felurile, dar nu suntem zdrobiți; dezorientați, dar nu făcuți să disperăm; persecutați, dar nu părăsiți; loviți, dar nu distruși; purtând întotdeauna în trup moartea lui Isus, așa încât viața lui Isus să se manifeste și în corpurile noastre. Căci în timp ce trăim suntem întotdeauna cedați morții din pricina lui Isus, astfel încât viața lui Isus să se manifeste în carnea noastră muritoare. Așadar, moartea este la lucru în noi, iar viața în voi. De aceea, nu vă pierdeți curajul” – 2Cor. 4:1, 7-12, 16, R.S.V.

²¹ Tot așa, folosind adevărul pe care l-ai învățat și continui să-l înveți și să-l pui în practică, în calitate de predicator al acestuia către alții, dă posibilitate ca puterea lui Dumnezeu să fie forța care realizează serviciul adevărului în tine. Iată de ce: Sute de mii de bărbați și femei, care sunt muncitori zi de zi, cu ocupații lumești, găsesc, de asemenea timp și-l aranjează pentru a servi ca martori ai lui Iehova și ca servii Săi ai Evangheliei Împărăției. Astfel, fiecare dintre noi poate prelua acest serviciu, așa cum spune Pavel: „prin mila lui Dumnezeu.” Dacă acum profităm de timp și de oportunitatea de a face astfel și ne dovedim credincioși în el, până se va încheia, aceasta înseamnă viață veșnică pentru noi în lumea care va veni.

Întrebări pentru studiu

1. Ce înseamnă pentru noi mila lui Iehova și de ce?
2. De ce nu El a fost cel care a oprit primul război mondial în 1918?
3. Ce se aștepta, însă ce s-a întâmplat, în realitate, în 1918?
4. Atunci, cum a scurtat Dumnezeu zilele de necaz?
- 5,6. (a) Pentru cine a însemnat milă acest lucru? (b) Care este scopul acesteia și cum se profită acum de ea?
- 7,8. Cum i-a fost arătată milă lui Isaia înainte să înceapă lucrarea profetică?
9. Cum nu a fost mila irosită cu el și cum nu este irosită astăzi cu alții?

- 10,11. Cum i-a fost arătată lui Saul din Tars milă infinită?
12. De ce a primit Saul asemenea milă și cum a putut el s-o primească?
13. Cum nu i-a fost arătată lui Saul această milă degeaba?
14. Ce alt scop a mai fost în cruțarea persecutorului Saul?
15. Cum putem justifica exercitarea milei de către Dumnezeu, contrar lui Satan?
- 16,17. Ce cunoștință ferește de amărăciune, acum, datorită nenorocirilor?
18. Cum se întâlnesc mila și adevărul și cum izvorăște adevărul din pământ?
- 19,20. De ce nu există acum nici un obstacol pentru a deveni servi ai Evangheliei?
21. Cum este arătată puterea lui Dumnezeu pentru serviciu în vasele pământești?

„Ferice de cei milostivi”

Nu putem rămâne sub mila lui Dumnezeu dacă nu-L imităm pe El și nu exprimăm această calitate față de alții. În predica Sa de pe munte, Fiul lui Dumnezeu a spus: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor primi milă” (Mat. 5:7, *Rotherham*). Așa trebuie să fim, nu doar față de oamenii din afara organizației lui Dumnezeu, care nu cunosc aranjamentele Sale iubitoare, pentru salvarea lor, ci și față de lucrătorii noștri tovarăși din interiorul organizației. Unii care pretind că sunt creștini sunt atât de buni și indulgenți față de oamenii din lume care comit vreo jignire sau vreun păcat. Dar, dacă se întâmplă ca frații lor de la adevăr să fie vinovați de aceeași faptă rea împotriva lor, ei vor fi reci ca gheața și tari ca piatra față de ei. Pentru a-și justifica lipsa de blândețe a inimii față de colaboratorii creștini, vor spune că aceștia ar trebui să știe mai bine, în timp ce trebuie să-i scuzăm pe oamenii din afară și să ținem seama de ei, deoarece nu știu. Astfel, ei nu arată milă față de frații și tovarășii lor servi creștini, până în punctul cruzimii și înverșunării. Ei nu văd că dezvoltă o atitudine ca cea a fariseilor și se păcălesc cu propria lor formă de dreptate! Isus a spus: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că dați zeciuială din mentă, anason și chimen și lăsați nefăcute cele mai importante aspecte ale legii, [care?]: dreptatea, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți și să nu le fi lăsat nefăcute pe celelalte. Călăuze oarbe, care strecurați fânțarul și înghiți cămila!” – Mat. 23:23, 24, *A.S.V.*

² Dar atunci când un creștin cu inima împietrită își reține mila față de frații săi care au greșit, să se întrebe așa: Urmează Dumnezeu exemplul meu și refuză și El să-i mai arate milă acestui frate care a greșit? În asemenea împrejurări, cui nu-i va arăta, de fapt, milă, Dumnezeu, creștinului care nu iartă sau celui care a greșit, dar se căiește și cere iertare? Punctul ce trebuie luat în considerare nu este: N-ar fi trebuit să știe mai bine? Ci: Este el încă slab și imperfect în carne, așa cum suntem toți? Chiar prin lipsa lui de milă persoana cu inima împietrită îl împiedică pe Dumnezeu să-i arate milă, căci doar față de cei milostivi va fi și Dumnezeu așa. Psalmul 18:25 spune: „Cu cel milostiv, Te vei arăta milostiv”. Spunem că avem motive să refuzăm iertarea și considerația generoasă față de tovarășii noștri creștini pentru că, după părerea noastră, ar fi trebuit să știe mai bine? Ei bine, atunci, să aplicăm aceeași regulă și la noi și să gândim că Dumnezeu nu ne va ierta de aici înainte, sau nu va fi răbdător cu noi, pentru că și noi ar fi trebuit să știm mai bine, acum că am venit la adevăr.

³ Isus a ilustrat acest echilibru divin al lucrurilor în această parabolă: „Împărăția cerului poate fi comparată cu un rege, care a hotărât să-și încheie socotelile cu slujitorii săi. Și când s-a apucat să facă asta, a fost adus un om care îi datora zece milioane de dolari. Și pentru că el nu putea să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut, împreună cu soția și copiii săi și tot ce avea, ca plată pentru datorie. Atunci, slujitorul s-a aruncat la pământ înaintea lui și l-a implorat: „Dă-mi timp și-ți voi plăti tot”. Și inima stăpânului său s-a înmuiat, l-a lăsat pe slujitor să plece și a șters datoria. Dar când slujitorul a plecat, s-a întâlnit cu un tovarăș slujitor de-al său, care îi datora douăzeci de dolari, l-a apucat de gât și a început să-l sugrume, zicând: „Plătește-mi datoria”. Atunci tovarășul său slujitor s-a aruncat la pământ înaintea lui și l-a implorat: „Dă-mi timp și-ți voi plăti”. Dar el a refuzat, s-a dus și l-a pus în închisoare până când avea să plătească datoria.

⁴ „Când tovarășii lui slujitori au văzut ce s-a întâmplat, au fost foarte nefericiți și s-au dus la stăpânul lor și i-au povestit tot. Atunci, stăpânul său l-a chemat și i-a zis: ‚Slujitor nelegiuit! Eu ți-am anulat toată datoria când m-ai rugat. Nu ar fi trebuit să ai milă de tovarășul tău slujitor, așa cum am avut eu de tine?’ Atunci stăpânul său, mâniat, l-a predat temnicerilor până când avea să plătească tot ce-i datora”. Apoi Isus a scos în evidență parabola, adăugând comentariul: „Așa vă va face și Tatăl meu ceresc, dacă nu vă iertați frații din inimă!” – Mat. 18:23-35, *A.A.T.*

⁵ Atunci să ne temem, căci dacă suntem plini de resentimente și foarte pretențioși față de fratele nostru care a greșit, Dumnezeu, la rândul Său, nu ne va arăta milă, însă va fi milostiv față de cel care a greșit și se căiește și care cere iertare. Dumnezeu ne-a iertat o datorie ce necesita moarte, în timp ce orice ar putea comite frații noștri și pentru care ar cere iertare ar putea însemna nimic în comparație cu ce ne iartă Dumnezeu prin Isus Cristos. Într-adevăr, atunci, dacă El ne iartă așa de mult, nu ne cere prea mult când ne spune să ne iertăm frații, pentru ce ar putea fi cel mult o greșeală minoră împotriva noastră. Ceea ce Dumnezeu vrea este să fim ca El, să-L imităm. Dacă suntem nemiloși față de frații noștri, Dumnezeu are motive mai mari să fie așa față de noi. Dacă nu acționăm față de alții așa cum acționează El față de noi, ne facem rău singuri și asta pe vecie. Viața veșnică pentru noi este prin mila Sa.

Față de colaboratorii noștri

⁶ Înainte să spună parabola despre servitorul nemilos, Isus a stabilit regula care trebuie aplicată în cazul în care un creștin comite un păcat împotriva tovarășului său. Prin această regulă, fratele împotriva căruia s-a păcătuit trebuie să fie cel care arată un fel de considerație. Cum? Iată cum: El trebuie să fie cel care face primul pas pentru a înlătura propriile sentimente rănite și să-l restabilească pe ofensator la relația cordială cu el în adunarea creștină. El nu trebuie să-și hrănească, în liniște, sentimentele rănite și să permită înverșunării să se amplifice în inimă, să refuze să vorbească cu cel care a greșit, ignorându-l complet, fără să-i spună de ce. Isus a stabilit următoarea regulă împotriva unei astfel de căi de acțiune: „Dar dacă fratele tău greșește față de tine, du-te la el și arată-i greșeala când ești singur cu el. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar dacă nu te va asculta, ia pe unul sau doi frați cu tine, ca totul să fie sprijinit de mărturia a doi sau trei martori. Dacă refuză să îi asculte, spuneți celor din adunare. Dacă refuză să asculte și de aceștia, tratează-l ca pe un păgân sau pe un colector de taxe” – Mat. 18:15-17, *A.A.T.*

⁷ Da, încercați să vă rezolvați neînțelegerile între voi, în particular, și nu tulburați întreaga adunare cu aceste probleme. Nu încercați să atrageți atenția lumii asupra adunării și a neînțelegerilor din cadrul acesteia și astfel să aduceți batjocură asupra organizației, târând chestiunea în atenția tribunalelor lumesti. Creștinii din Corint nu urmau instrucțiunile lui Isus, când au făcut cum descoperă Pavel, când zice: „Când unul dintre voi are un motiv de nemulțumire împotriva altui frate, îndrăznește el să se ducă în fața legii, înaintea celor necredincioși, în loc să se ducă la cei sfinți? ... Dacă aveți astfel de probleme [chestiuni ce țin de această viață], de ce să le duceți înaintea celor care sunt cel mai puțin prețuiți de biserică? Spun asta spre rușinea voastră. Este posibil să nu existe printre voi niciun om destul de înțelept să hotărască între membrii frățietății, ci fratele se adresează legii împotriva unui alt frate și asta înaintea celor necredincioși!” (1 Cor. 6:1-6, *R.S.V.*). Prin urmare, persoana iubitoare arată milă, nu calomniind primul și dezvăluindu-l pe ofensator ca păcătos înaintea întregii adunări. El nu va tulbura întreaga adunare cu această chestiune efectiv particulară, cum nu ar duce-o la un tribunal lumesc.

⁸ Dorind ca motivele pentru care relațiile s-au tensionat să fie eliminate, ajutându-l pe cel care a greșit să corecteze problema, el are o discuție personală cu ofensatorul și îi arată greșeala. El este nerăbdător să-l ierte dacă recunoaște că a păcătuit, regretă și apoi își cere iertare cu sinceritate. Dacă această discuție în particular dă greș, ce urmează? Nu renunța să încerci încă să-ți ajuți fratele care se află într-o stare spirituală proastă, nu-și vede vina. Ia încă un frate sau doi cu tine, data viitoare când îl abordezi pe cel care a greșit. Lasă-i pe acești martori să audă dovezile pe care le aduci împotriva celui care a greșit. Lasă martorii să te ajute să îl faci pe ofensator să realizeze că a greșit și că trebuie să caute iertare și să restabilească prietenia deplină cu fratele său. Dacă și această

măsură dă greș, atunci pune problema înaintea adunării din care ești membru. Nu, nu printr-un proces în biserică, ca toți membrii adunării prezenți să-și dea cu părerea cine are dreptate și cine greșește și să facă tabere, apoi să voteze ca un juriu și să declare ofensatorul vinovat sau nu. Prezentați problema membrilor reprezentativi ai adunării, supraveghetorilor și ajutoarelor lor care au fost numiți, oameni „dintre voi destul de înțelepți să hotărască între membrii frățietății”, așa cum spune Pavel. Dar dacă și această din urmă încercare nu reușește să-l facă pe ofensator să se vadă așa cum este și să-l îndemne spre calea de acțiune care face unitate în cadrul adunării creștine?

⁹ Atunci persoana ofensată îl poate trata ca pe un păgân care nu apreciază comportamentul creștin, precum și ca pe un asupritor al fraților săi, așa cum erau înainte colecatorii de taxe evrei. Aceasta nu înseamnă lipsă de îndurare pe care Dumnezeu să o răsplătească, fiind neîndurător la rândul Său. Mai degrabă, Dumnezeu nu-l iartă pe cel care greșește și nu se căiește.

¹⁰ Mergând pe același principiu, o persoană care are o funcție în cadrul unei instituții va fi prudent cu frații care păcătuiesc aparent împotriva comportamentului creștin adecvat față de instituție. El nu trebuie să țină seama de zvonuri sau de simple aparențe ale lucrurilor, ci de dovezi circumstanțiale, și să raporteze despre acești presupuși ofensatori la cei înaintea cărora este responsabil. Ar fi în interesul păcii și a unității să meargă mai întâi la presupușii ofensatori, să ceară o explicație și să discute problema cu ei. Dacă explicația este rezonabilă, aceasta aduce o înțelegere corectă în ceea ce-i privește și situația lor se vede în lumina potrivită.

¹¹ Dar să presupunem că a existat cu adevărat o delincvență, o indiscreție, o lipsă de precauție din partea celor cu care el discută în particular. Atunci persoana responsabilă, cu amabilitate și înțelepciune, poate să ofere un sfat bun celor neglijenți și neatenți care tensionează relațiile în cadrul instituției. Dacă acest sfat nu este luat în seamă și comportamentul reprobabil continuă, servul responsabil poate considera pe bună dreptate că este timpul și de datoria lui să raporteze problema superiorilor săi. Dar înseamnă lipsă de milă să se dea atenție bârfelor sau dovezilor circumstanțiale și să nu i se ofere celui suspectat o audiere corectă și pe neașteptate să se raporteze în felul acesta, cum ar face ofensatorii cu voia, cărora nu le pasă de cele mai bune interese ale instituției. Acest lucru poate cauza răni greu de vindecat. El a judecat cazul înainte, fără o audiere corectă, mai întâi, a persoanelor despre care raportează. Înainte să judecăm, să încercăm să fim corecți și să îi ajutăm pe cei care sunt judecați, „căci judecata va fi nemiloasă pentru omul care nu arată milă – în timp ce viața plină de milă va triumfa în fața judecății” (Iac. 2:13, *Moffatt*). Un om milostiv nu trebuie să se teamă de judecata lui Dumnezeu.

Tinerete față de bătrânețe

¹² În 1925, *Turnul de Veghere* a arătat că profeția lui Ioel 2:28, 29, citată de apostolul Petru la Faptele 2:16-18, are acum împlinire majoră și finală. Aceasta i-a adus sub o atenție specială pe tinerii din organizația lui Dumnezeu, „fii și fiicele voastre”, „tinerii voștri”. Oamenii în vârstă, neliniștiți pentru propriile poziții de serviciu, pot fi nedrepti față de cei tineri și pot să încerce să-i tragă în jos și să-i împiedice să-și folosească abilitățile, pe deplin, în serviciul lui Dumnezeu. Dar frații mai în vârstă trebuie să fie miloși față de cei tineri, și, la rândul lor, cei tineri față de cei bătrâni. Apostolul Pavel a fost un exemplu de milă pentru tovarășii lui servi. Când el și tovarășul său misionar Barnaba au plecat în prima lor călătorie, l-au luat ca ajutor și pe vărul lui Barnaba, tânărul Ioan Marcu (Marcu 14:51, 52; Faptele 12:12, 25; 13:5). Când grupul a ajuns la Pamfilia, în Asia Mică, Ioan Marcu, din motive necunoscute, i-a părăsit pe cei doi misionari și s-a întors la Ierusalim. Evident că acest lucru nu i-a plăcut lui Pavel. Așa că, mai târziu, când s-a propus o a doua călătorie misionară, Barnaba a vrut ca Ioan Marcu să meargă și el. Dar Pavel nu dorea un tânăr care părea nedemn de încredere, abandonându-i deja o dată. S-au iscat discuții aprinse asupra acestei probleme, iar Pavel și Barnaba s-au despărțit, Barnaba plecând în propria lui călătorie cu Ioan Marcu, iar Pavel luându-l pe Sila cu el – Faptele 13:13, 15:35-41.

¹³ A păstrat Pavel această atitudine, fără milă, pentru totdeauna, împotriva lui Barnaba și a lui Ioan Marcu? A avut el doar vorbe de ocară de spus pentru amândoi, după aceasta? Nu. Aproximativ la zece ani după despărțire, Pavel, evident împăcat cu el, le-a vorbit frumos

corintenilor despre Barnaba, comparându-l cu el însuși. Înainte de aceasta, în scrisoarea sa către galateni, a fost plin de respect față de Barnaba (1 Cor. 9:6; Gal. 2:1, 9, 13). În ceea ce-l privește pe acel tânăr Marcu, Pavel nu l-a mai considerat niciodată o persoană care renunță ușor, și nu a refuzat, fără milă, să-i dea o altă șansă. Marcu și-a compensat eșecul anterior, printr-o înregistrare complet credincioasă după aceea. Astfel, Pavel i-a dat o altă șansă și l-a asociat cu sine. Când se afla în închisoarea romană, la aproximativ cincisprezece ani după despărțire, Pavel scrie că Marcu era în apropiere, ca unul dintre „colaboratorii mei”. În același timp, scriindu-le colosenilor, el le-a recomandat pe Marcu, zicând: „Marcu, vărul lui Barnaba (despre care ați primit instrucțiuni – dacă vine la voi, să-l primiți)”. În timpul celei de-a doua întemnițări a sa la Roma, câțiva ani mai târziu, Pavel i-a scris lui Timotei la Efes și cu greu l-ar fi putut lăuda cineva pe Marcu mai mult decât atunci când el a scris: „Ia-l pe Marcu și adu-l cu tine, pentru că îmi este de folos pentru serviciu” (Filimon. 24; Col. 4:10, *R.S.V.*; 2 Tim. 4:11). Apostolul care a scris atât de mult despre bunătate iubitoare a fost milostiv față de acest serv tovarăș mai tânăr, după ce s-a recuperat dintr-o greșeală anterioară. Astfel, el a obținut beneficiul ajutorului iubitor al tânărului om.

¹⁴ Pavel nu a încercat să întârzie înaintarea în serviciu a tânărului Timotei, ci a sfătuit împotriva faptului de a le permite altor oameni mai în vârstă să facă acest lucru. În prima sa scrisoare către Timotei, el a spus: „Poruncește și învață aceste lucruri. Nu permite nimănui să-ți disprețuiască tinerețea, ci dă-le credincioșilor un exemplu de comportament și exprimare, în dragoste, în credință, în puritate”. Cine putea să disprețuiască pe drept un tânăr supraveghetor, dacă oferea un exemplu atât de curat? Dar, chiar dacă Timotei nu trebuia să le permită celor în vârstă să-l limiteze în îndeplinirea datoriilor sale, ca și cum ar fi fost un obraznic, acest tânăr trebuia să fie milostiv față de oamenii în vârstă. El nu trebuia să se umfle de mândrie, cu auto-importanță, și să-i considere pe oamenii în vârstă ca „înapoiți” care au cunoscut vremuri mai bune. Desigur, este posibil ca oamenii în vârstă să o ia pe cărări greșite și să aibă nevoie de corectare în gândire sau comportament. Dar ascultați aceste cuvinte apostolice către tânărul supraveghetor, să nu aibă limba ascuțită și să nu abuzeze de autoritatea sa: „Nu dojeni un om bătrân, ci sfătuiește-l ca și cum ai sfătui un tată; tratează-i pe tineri ca pe frați, pe femeile în vârstă ca pe mame, pe cele tinere ca pe surori, cu toată puritatea” – 1 Tim. 4:11, 12 și 5:1, 2, *R.S.V.*

¹⁵ Dacă un tânăr are de-a face cu bărbați și femei în vârstă ca tați și mame, atunci îi va trata ca și cum ar împlini a cincea poruncă, „să cinstești pe tată și pe mamă”. Decât să le vorbească cu asprime și să-i domine, să apeleze cu respect la rațiunea lor, la respectul de sine și frica de Dumnezeu, și astfel îi ajută din nou pe o cale de acțiune potrivită. El vede frumusețe în bătrânii credincioși și își aduce aminte de proverbele inspirate: „Gloria tinerilor este tăria lor, dar frumusețea bătrânilor este părul încăruntit. Părul cărunt este o cunună a gloriei, dacă acesta se află pe calea dreptății” (Prov. 20:29; 16:31). În armonie cu aceasta, tânărului Timotei i s-a spus să înscrie pe lista femeilor care aveau drept la ajutor din partea adunării orice văduvă credincioasă care avea șaiszeci de ani sau mai mult. Dacă bătrânii își îndeplineau bine serviciul încredințat în cadrul organizației, atunci, în loc să fie subevaluați, ei trebuie să fie considerați că merită de două ori mai mult decât primesc, ca susținere a lucrării lor de predicare și învățare.

¹⁶ Un tânăr nu trebuie să se grăbească să susțină o acuzație împotriva unui bătrân: „Nu asculta acuzația adusă împotriva unui bătrân, dacă nu este susținută de doi sau trei martori”. Doar atunci admiteți acuzația, dar rezolvați-o cu milă față de omul în vârstă implicat (1 Tim. 5:9-19, *A.A.T.*). Persoanele care au acceptat adevărul Împărăției din 1918 încoace și care au fost unse cu spirit trebuie să acționeze față de membrii mai bătrâni din rămășița aleșilor lui Dumnezeu exact cum s-a comportat tânăra noră Rut cu afecțiune față de vârstnica Naomi și exact cum s-a comportat tânăra verișoară Estera față de persoana în vârstă care avea grijă de ea, Mardoheu – Rut, capitolele 1-4; Estera, capitolele 2-9.

¹⁷ Un tânăr supraveghetor, asemenea lui Timotei, trebuie să-i trateze pe tinerii din adunare ca frați, asta înseamnă cu afecțiune de familie. Pe tinerele femei trebuie să le trateze ca și cum ar fi surori de carne, cu afecțiune și considerație familială, să aibă grijă ca ele să rămână pure moral și spiritual și să le protejeze împotriva bărbaților imorali. Aceasta înseamnă comportament milostiv față de tineri. Apoi mai există și cei cu handicapuri, care nu pot citi sau scrie, aceia care sunt înceți

la minte, cei care într-un fel sau altul au un handicap. Arătați-le milă, fiind răbdători, nu așteptând și cerând de la ei să se alinieze la toate regulile și detaliile tehnice. Acolo unde ei nu au nici o intenție cu rea voință să nu respecte o pretenție sau o cerință, sacrificați un pic din comoditatea voastră pentru a compensa lipsa lor. Nu îi condamnați imediat. Dumnezeu cel milostiv poate că îi consideră nevinovați. Fariseii se dădeau în mare spectacol că aduceau jertfe și se conformau exact reglementărilor legii lui Moise și-i condamnau pe toți cei care aparent o încălcau. Dar Isus a spus: „Dacă ați fi știut ce înseamnă aceasta, milă voiesc și nu jertfe, nu i-ați fi condamnat pe cei nevinovați” (Mat. 12:1-7; 9:10-13; Osea 6:6). De asemenea, dacă ați deținut odată o poziție de serviciu și alteineva a fost numit să vă înlocuiască, nu trebuie să fiți ofensat de noul numit și să refuzați să îl ajutați. Fiți politicoși cu el din pricina poziției sale. Sau, dacă simțiți (oarecum ca și Haman agaghitul) că trebuie să fiți numit într-o anumită funcție, dar fratele vostru este numit în acea funcție, să nu vă mâhniți pe el. Fiți milostivi. Acordați-i deplina voastră cooperare, fără egoism. Și voi, și el și întreaga organizație va beneficia – Rom. 12:10, 16.

¹⁸ Ești tu o oaie din „turma mică” a lui Cristos, de moștenitori ai Împărăției? Să nu ai idei preconcepute împotriva mulțimii mari de „alte oi”, pe care El le strânge acum pentru viață veșnică pe pământ, în dreapta lume nouă. El a murit și pentru aceste oi tinere (Ioan 10:15, 16). Fii plin de compasiune față de ele. Arată-le, în mod activ, interesul tău ca să câștige viață. Păstorul nu așteaptă cu nepăsare la stână ca oile rătăcite să-și găsească drumul înapoi în staul. Nu, un păstor iubitor se duce, le caută și le aduce înapoi în staul. Arată aceeași bunătate iubitoare! Du-te la oameni cu mesajul Împărăției. Nu sta inactiv, bucurându-te de îngrijirile salvării pentru tine și așteptând ca „alte oi” să-și găsească singure drumul spre tine. Părăsește confortul și comoditatea căminului tău și caută pe aceste „alte oi” cu bunăvoință. „Turma mică” reprezintă „vasele de milă”, care vor primi mila lui Dumnezeu. Așadar, să arate și ele aceeași calitate una față de cealaltă și față de „alte oi”. „Alte oi” să urmeze același exemplu – Rom. 9: 22.

¹⁹ Cu mult timp în urmă, regele David a recunoscut de ce a fost păstrat în viață prin pericole și primejdii, și astfel i-a zis lui Iehova Dumnezeu: „Cu cei milostivi, Te vei arăta milostiv” (2 Sam. 22:26). Acum, Armagedonul, punctul culminant al marelui necaz de peste organizația lui Satan, se întrezărește înaintea acestei generații. Prin faptul că ne-a cruțat până acum, Dumnezeu a fost răbdător și a arătat bunătate iubitoare. Să ne amintim întotdeauna scopul acestui lucru, și anume, să câștigăm viață veșnică și să-i ajutăm și pe alții care doresc s-o obțină. Trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înșine și, în consecință, să fim interesați ca ei să ajungă la viață ca și noi. Dacă suntem milostivi în felul acesta față de alții, împărțindu-le activ mesajul divin de salvare, aceasta va însemna viață fără sfârșit pentru noi. În bătălia Armagedonului, Iehova Dumnezeu îi va distruge pe toți aceia care sunt distrugători ai pământului, pentru lipsa lor de milă față de aproapele lor și față de omenire. Dar dacă ne vede că manifestăm față de alții aceeași afecțiune tandră ca și El, va zice: „Acești servi ai Mei nu sunt distrugători ai vieții. Sunt interesați, plini de afecțiune, de viața altora, pentru care Fiul Meu, Isus Cristos, a murit. Ei sunt ca Mine și sunt felul de oameni ce vor fi spre gloria Mea și pentru binecuvântarea tuturor celorlalți, pentru a le permite să trăiască în noua Mea lume’. De aceea, El ne va arăta nouă, cei milostivi, mila Sa și ne va cruța de nimicire la Armagedon. El ne va aduce, cu bucurie, în lumea nouă a vieții fără sfârșit. „Ferice de cei milostivi!”

Întrebări pentru studiu

1. Față de cine trebuie să fim milostivi și de ce?
2. Ce întrebări se ridică dacă refuzăm iertarea creștinilor?
- 3,4. Ce parabolă a oferit Isus despre aceasta și pentru a învăța ce anume?
5. Cum ne putem face rău singuri pe vecie în această chestiune și de ce?
- 6,7. Cum arată milă regula lui Isus pentru rezolvarea greșelilor?
- 8,9. Cum se aplică această regulă și fără lipsă de îndurare?
- 10,11. Cum trebuie să se comporte cu cei suspecți un serv dintr-o instituție?

- 12,13. (a) Cum trebuie să le arate cei în vârstă considerație celor tineri, în legătură cu Ioel 2:28,29? (b) Cum i-a arătat Pavel milă lui Marcu?
- 14,15. (a) Ce i s-a poruncit lui Timotei datorită tinereții lui? (b) Cum trebuia să-i trateze el pe frații în vârstă ca pe părinți?
16. Cum trebuie să se comporte un supraveghetor față de acuzațiile împotriva oamenilor în vârstă?
17. Cum trebuie să fie milostivi față de cei tineri, cei cu handicap, cei noi numiți?
18. Cum trebuie să acționeze „turma mică” față de „alte oi”?
19. Cu cine va fi Dumnezeu milostiv la Armagedon și de ce așa?

PREDICARE PE COASTA DE VEST A AMERICII DE SUD

Acum patru ani N. H. Knorr, președintele Societății de Biblie și tratate Turnul de Veghere, a vizitat un număr de țări din America de Sud. În acel timp birourile de filială ale Societății erau organizate în țări unde nu exista nici unul. De la acea vizită s-a făcut un progres excelent în predicarea acestei Evanghelii a Împărăției în America de Sud și mult se datorează absolvenților școlii de Biblie de la Gilead a Turnului de Veghere, care au preluat lucrarea misionară.

Părea bine ca acest teritoriu să fie vizitat din nou de președinte, căci în ultimii patru ani fuseseră înființate multe case misionare de absolvenții de la Gilead, care putuseră să mângâie mii de oameni cu mesajul Împărăției. Ce se făcuse era excelent. Dar în nici un moment din viață cineva nu ajunge în punctul în care să nu poată face îmbunătățiri. Întotdeauna sunt lucruri care pot fi corectate sau pot fi făcute mai bine, pentru eficiență în organizare. Mai sunt și probleme care apar în diferite țări. Bineînțeles, partea cea mai plăcută a tuturor este participarea la adunările poporului Domnului.

Așadar, cu luni înainte de 24 februarie, s-au făcut aranjamente pentru călătorie. Frații din sud au fost înștiințați și au fost programate congrese în toate țările ce urmau să fie vizitate. Apoi, în după amiaza zilei de joi 24, ziua plecării, președintele Societății N. H. Knorr și secretarul său, M. G. Henschel, au aruncat o ultimă privire noii case Betel, care se înălța alături de actuala clădire a sediului, înălțându-se zece etaje deasupra nivelului străzii Columbia Heights, toată structura de schelet din oțel fiind pusă. Muncitorii doar ce începuseră să așeze cărămizile și să pună lucrarea de zidărie în partea din față a clădirii. Firește, întrebarea din mintea fraților care plecau era: „Cât de mult va fi încheiată după zece săptămâni?”

Câțiva frați de la Betel i-au însoțit pe călători la gară. Pe drum am trecut pe lângă tipografia din Adams Street, care servea așa de bine de 22 ani în producerea de literatură, pentru educația teocratică din lumea întreagă, iar acum se dovedea a fi prea mică, pentru a ține pasul cu cererea de literatură, pe măsură ce lucrarea se extinde. Ne-am oprit un moment să observăm cât de mult progresaseră constructorii cu fundația masivă de beton armat, necesară pentru anexa de nouă etaje la fabrică. Știam că aveau să ne fie puse multe întrebări despre noua casă Betel și noua fabrică, deoarece vestitorii teocratici de pretutindeni sunt interesați de aceste clădiri, care stau ca și simboluri văzute ale expansiunii. Bineînțeles, aduceam cu noi fotografii, ca și ajutoare vizuale pentru folosul fraților pe care-i întâlneam, dar erau dorite și detalii, deoarece clădirile sunt tot atât proprietatea fraților din locurile îndepărtate cum sunt ale celor din Brooklyn.

La gara din Pennsylvania era un număr de alți frați ce așteptau, inclusiv unii care trebuiau să plece în curând în Italia, pentru a intensifica acolo lucrarea de expansiune. Ei veniseră să-și ia la revedere și am apreciat, cu siguranță, interesul lor. Urma să luăm un tren spre Miami, Florida, unde ne imbarcam într-un avion pentru Ecuador.

Călătoria cu trenul de 28 ore spre Miami a fost făcută plăcută, întâlnindu-ne cu câțiva frați în garile de pe rută. Am apreciat foarte mult și ospitalitatea fraților care ne-au întâmpinat la Miami. În timp ce ne aflam în Miami, am avut plăcerea de a sta de vorbă cu frații din unitățile de sud și de nord ale grupei din Miami. Apoi, duminică seara, la ora 8:30, 35 de frați din Miami ne-au văzut plecând la Aeroportul Internațional. Zborul deasupra Mării Caraibe în marele avion DC-6 a fost liniștit și aproape înainte să ne dăm seama trecuseră patru ore și vedeam sub noi mulțimi de lumini

ce marcau orașul Panama și Canal Zone. O aterizare perfectă a pus capăt acestor prime 1.220 mile de zbor.

Ca să ajungem la Quito trebuia să schimbăm avionul la Balboa. Aveam aproximativ 6 ore între avioane la Balboa. Scrisesem dinainte și anunșasem biroul de filială din orașul Panama că vom putea să petrecem câteva ore cu ei, dar servul de filială interpretase greșit instrucțiunile și, spre surprinderea noastră, nu era nimeni la aeroport să ne spună bună ziua. Știam numărul cutiei poștale la care este trimisă poșta pentru frații din orașul Panama, dar aceasta nu ne ajuta foarte mult în cele câteva ore în care eram acolo, în ce privește comunicarea cu ei. Nu cu mult timp în urmă familia se mutase într-un sediu mai mare, dar nu ne gândisem că era necesar să luăm cu noi adresa străzii. Ne-am adus aminte unde locuiau înainte, așa că am luat un taxi spre acea casă la ora 1:30 dimineața. Pe drum am văzut mulți oameni și l-am întrebat pe șofer motivul. Observasem că mulți aveau costume, pălării sau măști multicolore. El ne-a explicat că era *Carnaval* și nimeni nu-și făcea griji să doarmă noaptea atunci. Dar când am ajuns la casă, unde locuia familia, am constatat că oamenii dormeau. I-am trezit și când au apărut fețele somnoroase și dezorientate am întrebat de domiciliul fraților. Din nefericire nu știau.

Șoferul de taxi a avut o idee. El a spus că dacă știa cineva, acela era dispecerul său de la aeroport. Ne-am întors la aeroport să vorbim cu dispecerul. Nici n-am apucat să amintim de Turnul de Veghere, că el ne-a spus exact unde să mergem să-i găsim pe frați. Șoferul nu părea să înțeleagă, așa că însuși dispecerul a condus taxiul spre sediul filialei. El și-a adus aminte că dusesse absolvenți de la Gilead la acea adresă. Am fost încântați să vedem semnul de pe clădire ce arăta „Societatea de Biblii și tratate Turnul de Veghere, filiala Panama”. Nici aici nu stătea nimeni treaz pentru sărbătoarea *Carnavalului*. Foarte mult surprinși frații s-au trezit din somn. Casa era ticsită, căci frații din Colon, David și Panama se adunaseră la filială cu acea ocazie. Ei nu se așteptau să ne găsească bătând la ușă la ora 2:30 dimineața, li se spusese să ne aștepte la ora 7. Nu le-a luat mult să se ridice din pat și curând puneau multe întrebări și răspundeau la ele. Discuția a durat până la ora 4:30, când cineva s-a gândit că ar fi timpul să luăm micul dejun. Am mâncat toți în primele ore ale dimineții și apoi, la ora 6, frații au închiriat un autobuz care să ne ducă pe toți la aeroport. Am avut o vizită foarte plăcută și nu ne-a păsat că n-am dormit, pentru a avea plăcerea de a sta cu câțiva frați pe care nu-i văzusem de mulți ani și de a le auzi experiențele. Ei au confirmat expansiunea lucrării din Panama. Bineînțeles că au fost toți ochi și urechi la noua casă Betel și la noua fabrică. Orele au trecut precum minutele și la ora 7:30 eram în drum spre Cali, Columbia, la aproximativ 567 mile depărtare. Ne-am oprit o jumătate de oră și apoi am continuat spre Quito.

ECUADOR

N-am petrecut mult timp în decursul primei părți a zborului privind decorul, pentru că în acel timp eram prea adormiți să ne ținem ochii deschiși, dar după ce am plecat din Cali spre Quito am fost suficienți de treji să observăm minunații munți Anzi și roditoarele văi verzi. Aproape de granița dintre Columbia și Ecuador am atins ușor niște piscuri de munți, experimentând câteva goluri de aer și cu mult înainte am putut vedea înverzita vale unde este amplasat Quito, ceea ce se numește Shangri-la al Anzilor. Când am aterizat, părea că am căzut într-un imens cuib verde, căci în jurul nostru erau piscuri semețe de munți, care făceau zborul spre Quito imposibil pe timp înnoțat. Însuși Quito se află la mai mult de 8.000 picioare altitudine deasupra nivelului mării și vremea este rece. Eram ocupați să privim minunatul decor, în timp ce avionul se rotea spre apărătorul din fața clădirilor aeroportului, dar atenția ne-a fost distrasă imediat de la minunile naturale de fluturarea multor mâini ce țineau exemplare ale revistei *Turnul de veghere*. O mulțime de mai bine de 80 de frați și oameni cu bunăvoință venise la aeroport să ne salute, cu ocazia acestei prime vizite a președintelui Societății în Quito. S-au îndeplinit formalitățile obișnuite de verificare de inspecțiile de la vamă și imigrare și apoi am spus bună ziua la aproape toți indivizii de acolo. Ei veniseră să-i salute pe cei doi frați din America de Nord și toată lumea dorea să facă așa individual. Veniseră la aeroport în două autobuze, așa că au luat câte un vizitator în fiecare autobuz, ne-am înghesuit în ele și am plecat în oraș, un grup de oameni foarte fericit. Ei ne-au dus la casa misionară și la Sala

Împărăției, care se află amplasată, în mod convenabil, la Montalvo 201, la colț cu Pazmino. Ne-am ocupat de puținele chestiuni necesare în legătură cu viitoarea călătorie în oraș și apoi restul timpului a fost petrecut acasă.

Puținele noastre zile în Quito au fost unele ocupate. În acest oraș capitală sunt staționați opt absolvenți ai Gileadului. Majoritatea se descurcă destul de bine cu limba și au câteva experiențe interesante printre oameni. Cei care ne-au întâmpinat erau roadele lucrării lor făcută de ceva mai mult de doi ani. Au fost aranjate adunări pentru frați și publice. Marți seara, 1 martie, 55 de vestitori și oameni cu bunăvoință erau prezenți. Printre aceștia am întâlnit un număr de oameni care fuseseră asociați cu organizația adventistă din Quito. Frații ne-au spus că aceștia care renunțaseră la asociere cu adventiștii erau temelia organizației adventiste și că organizația adventistă fusese dezorganizată și predicatorii se întorseseră în Statele Unite. Numărul de participanți ar fi fost mai mare de 55 dacă în acea seară n-ar fi plouat. Se pare că celor din Ecuador le este frică de ploaie și atunci când plouă, de obicei nu ies afară dacă nu trebuie s-o facă neapărat. Dar 55 au înfruntat furtuna, pentru a auzi ceva din Cuvântul Domnului. La încheierea acestei adunări frații au prezentat o rezoluție cu mare entuziasm, în care își exprimau hotărârea de a continua lucrarea în acel oraș capitală al Ecuadorului și s-o extindă în alt teritoriu. Și deja existau dovezi ale expansiunii, căci la adunare a fost prezent un frate foarte entuziast din nord. Adevărul își croise drum în orașul de graniță Tucuman și acum erau deja 15 ce se întâlneau cu regularitate. Pentru a ajuta acest grup fratele Knorr a aranjat ca unul din pionierii ecuadorieni să meargă acolo să lucreze cu noii frați.

În seara următoare adunarea publică a fost programată la sala Union Nacional de Periodistas, Garcia Moreno de la Manabi, străzi importante din oraș. Și de data aceasta vremea nu a fost bună. De fapt, în acea seară a fost mai rău. Cu aproximativ două ore înainte să aibă loc adunarea a început ploaia torențială. Era sub semnul întrebării dacă vor fi mulți la adunare în acea seară. Noi am sosit la sală cu aproape o jumătate de oră mai devreme și abia ne dădusem jos jachetele, când curentul electric s-a oprit și peste clădire s-a așternut întunericul. Acesta este un lucru destul de obișnuit în Quito, așa că nici unul dintre cei adunați n-a plecat. Câțiva frați au cumpărat lumânări de la un magazin din apropiere și acestea au oferit suficientă lumină pentru masa vorbitorului. Trei plasatori țineau lumânări și astfel adunarea a continuat. Subiectul pe care l-a folosit fratele Knorr a fost „Este mai târziu decât credeți!” Un absolvent de la Gilead, care se află în Quito de aproape doi ani și jumătate, Chas. T. Klingensmith, a tradus și a făcut-o bine. Auditoriul îi putea vedea pe vorbitori, dar vorbitorii nu puteau să vadă expresia de pe fața celor din auditoriu; dar ei au fost foarte atenți, căci abia s-au mișcat tot timpul cât a fost expusă cuvântarea. După ce s-au scurs aproape două treimi din cuvântare a venit lumina și iată, tot mai era un auditoriu acolo. Acesta crescuse la 82 persoane. La sfârșitul cuvântării au fost făcute multe exprimări de apreciere, atât pentru lectură, cât și pentru vizita fraților din America de Nord. A trebuit să ne luăm rămas bun atunci, deoarece în dimineața următoare trebuia să ne trezim devreme, pentru a prinde avionul pentru Guayaquil. Un frate care are un autobuz ne-a dus acasă în seara aceea, de la adunare, și tot el a aranjat să vină și la casa misionară în dimineața următoare, pentru a duce familia la aeroport.

În timp ce ne aflam afară la aeroport am observat că era mai multă zăpadă pe vârfurile munților din împrejurimile orașului Quito; acolo sus ploaia înghețase. Avionul era un DC-3 acționat de Avianca și acesta s-a ridicat la timp. La ora șapte era destulă lumină acolo la Quito și astfel, în timp ce ne ridicam, puteam vedea multe din minunile naturii ce fuseseră dăruite Ecuadorului. Ne-am îndreptat spre sud pentru câteva minute și în direcția generală a renumitului munte Cotopaxi, un pisc cu formă aproape perfectă de con, muntele Chimborazo, cu a sa înălțime de mai mult de 20.000 de picioare, înălțat spre cer ca un minunat uriaș alb. La dreapta noastră, sau spre vest, era vulcanul Pichincha, și în timp ce treceam pe lângă acest munte, pilotul a început să se înalțe spre Pacific și ținuturile joase de-a lungul coastei Ecuadorului. Fratele Klingensmith ne-a însoțit și ne-a arătat locurile interesante. În timp ce treceam peste ținuturile joase zburam deasupra norilor, care eclipsau vederea pământului de sub noi. Din când în când vedeam ținutul și în general părea să fie mlăștinos și cu aburi; ne aflam lângă ecuator.

Pe la ora 8:30 acoperisem 171 mile și ne roteam deasupra râului Guayas și a orașului Guayaquil. Acolo plouase, așa că am aterizat în noroi, pentru a găsi alți opt absolvenți ai Gileadului

ce așteptau la aeroport, de data aceasta la Guayaquil. Cu mare bucurie ne-am dat mâna cu acești misionari. Ei sosiseră în Guayaquil doar cu 24 de luni înaintea noastră și experimentau o dificultate considerabilă cu gramatica spaniolă; dar, în timp ce făceau eforturi, au avut un succes excelent în distribuirea literaturii și în conducerea de studii din Biblie. Ei au constatat că oamenii erau foarte răbdători cu ei și păreau nerăbdători să învețe despre împărăția lui Dumnezeu. Ei anunțaseră adunarea publică ce avea să aibă loc în Templul Masonic și au făcut o treabă bună. Fotografii de la ziare se aflau la aeroport să-l fotografieze pe vorbitor și aceștia au făcut două fotografii, care au fost publicate mai târziu în ziarele din Guayaquil, alături de informația despre Societate și adunarea publică, toate oferind o minunată mărturie. Misionarii își făcuseră prieten un operator de la o stație radio, care a făcut anunțuri publicitare gratuit și a pus un interviu cu fratele Klingensmith despre scopul acestei vizite și a adunării publice. S-a mai făcut publicitate și prin întrebuintarea de pliante.

Cu toate acestea, înainte de adunarea publică mai erau multe de făcut. Am constatat că în cea mai mare parte orașul era aranjat în grupuri de case exacte, și majoritatea caselor aveau două sau trei etaje. Misionarii ne-au dus la Calle Luque, nr. 634 și după o fugă pe scări la acea adresă am găsit casa misionară și Sala Împărăției. Datorită faptului că Guayaquil este așa de aproape de ecuator și doar la câteva picioare deasupra nivelului mării, clima este caldă și umiditatea este mare. Dar Guayaquil este centrul comercial al țării și aproape tot traficul trece prin oraș. Acesta era locul potrivit pentru a stabili nucleul lucrării Societății și astfel în Guayaquil, Ecuador, a fost înființat un nou birou de filială, cu A. M. Hoffman ca serv de filială. Acesta va ajuta la înaintarea lucrării în Ecuador.

Adunarea publică a fost anunțată pentru vineri seara, la ora opt, dar, ca de obicei, oamenii au întârziat puțin să vină. Seara era senină și vremea ideală; nu exista nimic care să-i țină la distanță pe oamenii interesați. Am hotărât să începem lectura în jurul orei 8:20 și în acel timp sala era aproape două treimi plină. Dar oamenii au continuat să vină, până când a fost ocupat fiecare scaun și mulți oameni au stat în picioare. De fapt unii au trebuit să asculte de la parter, prin intermediul radioului, care a transmis întreaga cuvântare gratuit, prin amabilitatea unui om cu bunăvoință. Când s-a făcut numărătoarea finală s-a aflat că au fost prezente 230 persoane. A fost arătat un minunat interes – au fost plasate 20 cărți legate și 5 Biblii, și s-au distribuit 206 broșuri – și părea că întrebările nu se mai sfârșesc. Au fost prezenți mulți masoni. Unii individuali au dorit înregistrări ale cuvântării. Între timp noi am plecat de la adunare și ne-am oprit la casa misionară târziu în noapte. Ne-am întors la hotel la ora 12:30 a.m. Fusesse realizat mult în Guayaquil în două zile, dar acum trebuia să privim spre Peru.

Ne-am ridicat din pat la ora 4:15, așa că am putut să prindem avionul *Interamericano* acționat de Panagra. Și misionarii se treziseră devreme și am fost bucuroși să-i vedem la aeroport. Avionul întârziase aproape o oră, așa că am plecat numai când a început să apară lumina de la răsărit. Zorile apar mai târziu în Guayaquil decât în majoritatea locurilor, deoarece falnicii Anzi pun o barieră împotriva pătrunderii luminii printre întunericul nopții tropicale; ceea ce întârzie și încălzirea orașului de puternicele raze ale soarelui.

PERU

După ce ne-am ridicat n-a durat mult până când zburam la 15.500 picioare deasupra liniei de coastă. Puteam vedea puține lucruri de la acea înălțime, cu excepția păturii albe și pufoase de nori ce se întindea sub noi și a strălucitorului soare de la răsărit. Cele 798 mile au fost parcurse cu pași uriași de marele avion expres DC-6 și la ora 9:30 debarcam din transport, spre bucuria celor 50 de frați care stăteau pe platforma de control a splendeidei clădiri noi. Pentru câteva momente am fost despărțiți de ei de barierele de la imigrare, dar curând eram în mijlocul lor, printre care era și Luras, în a cărei casă a avut loc o adunare, cu patru ani înainte. De atunci lucrurile se schimbaseră în Peru, în mod sigur. Cu patru ani înainte puteai număra pe degete numărul fraților interesați de adevăr; acum erau la aeroport 50 să ne întâmpine.

Frații aveau mașini care așteptau să ne ducă la casa misionară. Am fost impresionați de casele moderne ce se construiseră și de aranjamentul plin de culoare al grădinilor și al florilor. În

lumina strălucitoare a soarelui ne-am adus aminte că ni se spusese că Lima avea să fie orașul florilor, totul un produs al irigației intense, atât de necesare în Lima și împrejurimi.

Sosisem la mijlocul adunării lor de district, care începuse vineri 4 martie. Fratele Knorr era programat să vorbească oamenilor vorbitori de limbă engleză din Lima care erau interesați de adevăr. Acea adunare a fost ținută sâmbătă după amiaza. Au fost 49 persoane care au ascultat cuvântarea lui despre „Este mai târziu decât credeți!” Era un lucru destul de remarcabil că atât de mulți oameni vorbitori de limbă engleză erau interesați de adevăr într-o țară latină.

La ora opt seara el le-a vorbit celor 127 prezenți prin intermediul fratelui Akin, un absolvent de la Gilead, care acționa ca traducător, și care învățase mult limba spaniolă, în decursul șederii lui în Peru. A fost o plăcere să stăm cu cei cincisprezece absolvenți ai Gileadului staționați în Peru și să-i găsim așa de fericiți și zeloși în lucrarea lor. Ei realizaseră mult în scurtul timp cât au stat în țară, dar știau că doar începuseră. Sâmbătă a fost o zi plăcută și ocupată pentru noi, petrecută stând de vorbă cu absolvenții de la Gilead și cu cei de curând interesați, care erau englezi și spanioli.

Duminică dimineața, la ora 8:30, a fost un auditoriu bun la lectura despre botez și apoi grupul a plecat cu mașini și taxiuri pe țărmul mării. Pentru a nu spune mai mult, era o zi ideală pentru botez. Soarele era călduros și prietenos și plimbarea prin Miraflores spre plajă a fost o plăcere pentru toată lumea. Oceanul era puțin agitat, dar fraților nu le-a fost teamă. Au fost închiriate corturi pentru schimbarea hainelor și toți s-au bucurat să-i vadă pe cei 20 de frați noi că-și simbolizează consacrarea prin cufundare în apă. Mulți au ieșit în serviciu pe teren duminică dimineața.

Datorită faptului că recent guvernul fusese dat jos și că un grup militar avea în mână frâiele guvernării, cu drepturi ale oamenilor suspendate pentru un timp, a părut recomandabil ca adunarea publică ce urma să fie anunțată să fie expusă de un frate local; așa că fratele Akin a vorbit în spaniolă la cei 167 de ascultători. Mai târziu, ziua, președintele Societății s-a adresat la 178 persoane prin traducere și atunci au trebuit să fie folosite Sala Împărăției, coridorul și curtea interioară pentru a-i primi pe oameni.

Pentru noi părea că există mult teren pentru serviciul Împărăției în Peru. Sunt multe orașe mari care n-au primit niciodată mărturie. Deja sunt semne bune de expansiune. A fost un privilegiu să întâlnim personal mai mulți pionieri din Peru și să le vedem bucuria că se află în serviciu cu timp integral. A fost, de asemenea, o bucurie să-i întâlnim pe frații din Huancayo, un oraș la altitudine în Anzi, la est de Lima. Mesajul se răspândește spre interior.

Cu siguranță, adunarea de la Lima a fost o ocazie de bucurie, deoarece cu patru ani înainte erau așa puține persoane interesate de adevăr, iar acum numai misionarii aveau studii cu mai mult de 350 oameni.

Era timpul să se organizeze o filială, așa că fratelui R. Paterson, care a fost numit serv de filială, i-au fost date toate instrucțiunile necesare legate de filială. Discuțiile ne-au adus târziu în noapte și trebuiau făcute bagajele, ca să fim gata pentru călătoria de a doua zi spre La Paz, Bolivia. Familiei de la casa misionară i se spusese să nu se trezească să ne vadă plecând, deoarece ne întorceam sâmbăta următoare și se puteau bucura și ei de odihna de care aveau nevoie, datorită obositoarelor zile ale adunării. Dar noi, călătorii, servul de filială de curând numit și servul casei misionare, împreună cu un vestitor din grupă, care a fost foarte prietenos cu noi, ne-am trezit dimineața și am ajuns la aeroport la ora cinci.

O oră mai târziu avionul nostru DC-3 se rotea pe pistă și curând eram ridicați în aer, în drum spre Arequipa, Peru. Dimineața era senină. Am văzut soarele cum se ridică deasupra Anzilor. Acesta a adus la lumină peisajul multicolor de pe dealurile și munții de culoarea nisipului. Ținutul peste care zburam era foarte arid, cu doar câteva pete de verdeață pe ici pe acolo, care sunt păstrate așa prin irigare. Arequipa, locul de unde am alimentat, se află la 8.148 picioare deasupra nivelului mării și lângă oraș se află trei munți foarte minunați și impresionanți. Am văzut o imagine de neuitat a orașului ce cuprinde versanții inferiori ai lui El Misti și orașul este înconjurat de muntele Chachani la nord și de muntele Pichu-Pichu la sud. Din acești munți vine izvorul vieții pentru orașul Arequipa, căci doar apa este cea care face ținutul roditor și aceste vârfuri acoperite de zăpadă sunt un izvor constant de aprovizionare. Pentru a merge în La Paz a trebuit să trecem peste ei sau pe

lângă ei. Pe măsură ce ne avântam în aer, am observat că pilotul avea de gând să zboare spre partea de sud. Avionul a continuat să câștige altitudine și, în cele din urmă, a ajuns la mai mult de 16.000 picioare. Stewardesa ne-a arătat cum să folosim oxigenul și ne-a sfătuit să luăm ceva oxigen în timp ce porneam. Am călătorit printr-o trecătoare foarte frumoasă. Erau o mulțime de munți acoperiți cu zăpadă și la dreapta și la stânga. Acesta era ținutul Inca. Cu secole în urmă, în acești munți erau o cultură și o civilizație extrem de dezvoltate și oamenii erau conduși de incași. Pilotul nostru ne-a spus că în această țară ei puteau ascunde zece Mari Canioane ca cel din Arizona; trebuie s-o vezi ca s-o apreciezi. Bineînțeles, călătorii de pe această rută privesc mereu decorul ce se schimbă și se minunează că sunt atâtea de văzut în materie de: creste de munți, lacuri, râuri, munți, văi și canioane.

BOLIVIA

Înainte să ajungem în La Paz am văzut minunatul lac Titicaca, care era sacru pentru incași. Acesta este cel mai mare lac navigabil din lume, fiind situat la 12.513 picioare deasupra nivelului mării. Bineînțeles că sunt câțiva copaci la această înălțime, dar apele albastre sunt un minunat contrast pentru linia brună a țărmului, cu bucăți de pământ de culoare verde și albul norilor ondulați și a munților acoperiți de zăpadă. Din observatorul nostru înalt vedeam micuțele bărci de plută și multe insule. Priveam în depărtare spre nord, atât cât puteam, dar nu discerneam linia țărmului. Acesta este un lac mare. Se spune că într-o vreme acest lac cuprindea o parte mai mare din *altiplano*, care are o valoare medie de 13.000 picioare deasupra nivelului mării și este aproape la fel de neted precum o masă. Dar deasupra acestei înălțimi se ridică maiestuoasele vârfuri ale cordiliei. La ora 10 a.m. am aterizat la aeroportul din La Paz, care este cel mai mare aeroport comercial din lume, la 13.404 picioare deasupra nivelului mării. Când cineva aterizează la aeroport vede un mare lanț de munți acoperiți de zăpadă, cu munții Illiman, cei mai frumoși dintre toți, ieșind în relief. Călătorul va privi de jur împrejur pe *altiplano* și pentru o clipă se va întreba unde este orașul. Până nu am avut ocazia să stăm de vorbă cu zâmbitorii absolvenți ai Gileadului, care veniseră să ne vadă sosind, nu am aflat misterul amplasării orașului La Paz. Locația lui este la ceva distanță de aeroport și într-o vale la vreo 1.400 picioare sub nivelul aeroportului. Bineînțeles că ne-a făcut plăcere să-i vedem pe cei șase misionari și să putem sta de vorbă cu ei, în timp ce treceam prin rutina intrării în țară.

Când ne-am încheiat intrarea, în cele din urmă, ne-am îngrămădit lucrurile într-un taxi ce aștepta și am pornit cu toții. Nu știam ce ne așteaptă. Am trecut pe lângă cazarmile forței aeriene și o micuță așezare și apoi a început coborârea în oraș. Șoferul taxiului nostru vedea cu ochi buni șofatul pe partea stângă a străzii, pentru a fi mai departe de stâncile de pe partea dreaptă. Tot timpul ne întrebam ce se va întâmpla când cineva va urca panta pe partea dreaptă a străzii, mai ales în curbele fără vizibilitate; dar întotdeauna el părea că revine la timp. După minute de curbe și drum întortocheat, însoțite de scârțâitul frânelor, am ajuns la marginea orașului și am început să-i observăm pe mulți indieni cu pălăriile lor ca de curse de cai, făcute din fetru, și cu cămășile lor numeroase și cu multe culori. Mulți erau desculți. În alte privințe orașul părea să fie ca orice alt oraș, cu excepția faptului că este deluros. La Paz este un loc interesant, „jos în vale” (la aproximativ 12.000 picioare deasupra nivelului mării), cu munți de jur împrejur. După ce ne-am dus lucrurile în camera de la hotel, am început să umblăm de colo până colo și să facem treburile necesare pentru vizita noastră. Pentru un timp ne-am întrebat ce se întâmpla cu noi, pentru că era dificil să ținem pasul cu frații, care păreau că se comportă normal. Nu respiram suficient aer. Tot timpul părea că ne sufocam. Bineînțeles că era altitudinea; trebuia să te obișnuiești cu această altitudine, pentru a te mișca după cum am numi un pas normal.

Seara am avut primele sesiuni ale micuței adunări. Au fost prezente 42 persoane. Ziua următoare a fost devotată lucrării la filială și ceilalți care nu se ocupau de filială au folosit timpul pentru anunțarea adunării publice ce urma să aibă loc miercuri seara, 9 martie, la Sala Împărăției. Marți după amiaza a fost expusă o cuvântare de botez pentru frații care doreau să fie cufundați. Au

fost botezate trei persoane în bazinul stadionului din La Paz. O altă adunare a fost ținută cu frații seara.

Țara se afla în stare de asediu, datorită amenințării unei revoluții sau a zvonului despre aceasta; așa că, pentru a călători dintr-un oraș în altul, a trebuit să se obțină autorizație specială de la poliție. Poliția emite un pașaport special pentru toți care călătoresc dintr-un oraș în altul și noi a trebuit să ni le obținem pe ale noastre când am călătorit, și când am părăsit țara am avut nevoie de autorizație specială să plecăm. Tot de la autorități a trebuit să se obțină autorizație specială pentru a ține adunarea publică și pentru a anunța cuvântarea; așadar, având în vedere acest lucru, s-a crezut cel mai bine ca servul de filială, Edw. A. Michalec, un absolvent al Gileadului și locuitor al orașului La Paz, să expună lectura publică. Fratele Knorr a făcut comentariile de început, apoi fratele Michalec a expus cuvântarea. Au fost 56 persoane foarte interesate de subiectul despre aceste zile din urmă. Potrivit obiceiului, ei au venit pe toată desfășurarea adunării, dar surpriza noastră cea mai mare a venit atunci când și-au făcut apariția doi oameni, la o jumătate de oră după ce toți oamenii plecaseră acasă după adunare.

Pentru că în Bolivia călătoria este așa de încheată și dificilă, s-a hotărât să călătorim pe calea aerului spre Cochabamba și Oruro, unde sunt înființate case misionare. Servul de filială avea să ne însoțească. S-au făcut aranjamente pentru zborul din La Paz spre Cochabamba.

Ne-am trezit la ora 6 a.m. și am parcurs urcușul lung și încet cu autobuzul până la *altiplano* și aeroport. Pe drum am trecut prin vama care verifica mașinile și autocamioanele ce mergeau în alte orașe. Am întrebat de ce se întâmpla acest lucru în mijlocul țării și am fost informați că orașele din Bolivia pun taxe vamale pe bunurile din alte orașe și că există multă concurență între orașele care nu fac unitate. Eram pregătiți să părăsim aeroportul la ora 8 a.m., dar din pricina unor dificultăți și reparații la coada avionului, n-am plecat până la 9:50. Călătoria din La Paz, când zbori spre est, este foarte interesantă. De multe ori am schimbat direcția pentru a evita piscuri, trecând prin nori împrăștiați care ne împiedicau adesea să privim munții îndepărtați sau văile de dedesubt. Călătoria cu trenul ar fi luat o zi întreagă. Dar, într-o oră, aterizam la Cochabamba, care se află situată într-o minunată vale, la aproape 8.000 picioare deasupra nivelului mării, la jumătate între *altiplano* și zona tropicală și joasă a Boliviei din partea de est. Aici la aeroport așteptau să ne salute patru absolvenți ai Gileadului și câțiva frați din grupa locală. Ei se aflau acolo de ceva vreme, deoarece avionul nostru sosise cu întârziere. Șederea noastră la ei urma să fie pentru o noapte.

Un taxi ne-a dus pe o șosea nisipoasă în oraș. Pe drum am observat că indienii din Cochabamba nu se ocupau cu „cursele de cai”, așa de obișnuite în La Paz, ci aveau obiceiul de a purta pălării de paie, ce păreau a fi de cel puțin un picior înălțime, croite în formă de joben, dar albe. Când am trecut de gară și am intrat în orașul propriu zis am găsit un loc foarte plăcut, un oraș cu palmieri și flori. Când taxiul a oprit în fața clădirii de la nr. 267, de pe Avenida San Martin, am fost impresionați de structură, un modern imobil cu apartamente, cu balcoane la fiecare etaj. Casa misionară se afla la etajul al treilea, la capătul șirului de scări, un loc foarte frumos și confortabil, în centrul orașului.

A fost aranjată o adunare la Sala Împărăției, care este și casă misionară. Au participat 35 persoane în acea seară. Fratele Henschel a vorbit primul și, așa cum are obiceiul, și-a citit cuvântarea în spaniolă. Fratele Michalec, care venise cu noi, a tradus pentru fratele Knorr. Frații locali erau încântați să aibă o vizită din partea președintelui Societății. Există ceva interes pentru adevăr în Cochabamba, dar oamenii întârzie să pună stăpânire pe acesta. Există puternice mișcări religioase în oraș și acestea și-au sfătuit turmele să nu stea de vorbă cu cei care lucrează la Turnul de Veghere; așa că durează ceva timp să continuăm lucrarea de educare. Poate că această vizită se va dovedi a fi un ajutor în stărnirea interesului pentru lucrare.

Vizita noastră în Cochabamba a fost foarte plăcută, dar a părut a fi foarte scurtă, deoarece trebuia să plecăm la Oruro vineri dimineața. Când ne-am trezit vineri am auzit zgomot de ploaie. N-a durat mult până când am primit înștiințare de la biroul liniei aeriene că avionul va întârzia. De la Cochabamba la Oruro erau doar 71 mile și n-am văzut nici un motiv pentru care să nu fie posibil să mergem acolo repede. Am verificat la intervale regulate toată ziua și în cele din urmă am aflat că nu va fi nici un zbor. De fapt, avionul n-a ajuns niciodată la Cochabamba din Santa Cruz. Am

încercat să contactăm o altă linie aeriană să ne ducă la Oruro, dar și avioanele lor erau la sol. În Bolivia nu rentează să zbori când este înnorat. Seara târziu frații din Oruro au comunicat cu noi prin radiotelefon și le-am spus că nu puteam ajunge acolo pentru adunarea de seară și le-am cerut să facă tot ce puteau mai bine în Oruro. Le-am spus că nu le puteam vizita casa misionară, deoarece trebuia să ne întoarcem la Lima pentru a avea legături cu zborul spre Chile. Aveam să trecem prin Oruro ziua următoare, în drum spre Lima, și speram că puteau să fie la aeroport, chiar dacă era doar pentru câteva minute.

Sâmbătă a început cu vreme senină și păsări ce cântau și totul părea că merge conform programului. Toți misionarii și noi cei trei călători am apărut la aeroport la timp. Avionul a venit din Santa Cruz și când a aterizat ei au descărcat tot și au remorcat avionul în hangar, pentru a lucra la unul din motoare. Aceasta ne-a întârziat până la amiază, la care timp ne-am luat rămas bun și ne aflam în drum spre Oruro, La Paz și Lima. A fost o călătorie cu peripeții spre Oruro, căci zburam deasupra munților înalți și erau mulți curenți de aer care tratau micuțul nostru avion ca pe nimic.

Imediat ce avionul a aterizat la Oruro am plecat și n-am pierdut timp să ajungem la locul unde stătea grupul de frați. Am stat de vorbă cu ei cincisprezece minute cât am fost la sol. Eram fericiți să auzim cât de bine făceau ei în serviciul de teren și cât de mulțumiți erau ei de numirea lor la o altitudine de 13.000 picioare. Le-am arătat câteva fotografii ale noii case Betel, care i-au emoționat, și le-am transmis salutări din partea tuturor colaboratorilor lor de pe drum și de la Brooklyn. În timp ce eram ocupați să stăm de vorbă ni s-a spus să ne îmbarcăm în avion. Timpul era mult prea scurt, dar am fost recunoscători pentru aceste câteva minute de tovărășie, căci știm că frații din Oruro fac o lucrare foarte bună și se manifestă mult interes aici, în orașul minier de sus din *altiplano*. L-am lăsat pe fratele Michalec în urmă. El avea să le spună fraților tot ce aveam noi să le spunem în timpul vizitei și tot el avea să se ocupe de serviciul de botez de acolo, din ziua următoare.

Apoi am zburat spre La Paz. Vremea era foarte rea la *altiplano* și majoritatea pasagerilor s-au îmbolnăvit. Deoarece eram pasageri internaționali ni s-a dat dreptul să luăm prânzul și în timp ce ne serveam prânzul am simțit starea pasagerilor care aveau rău de altitudine. A trebuit să luăm oxigen și în acest zbor.

Când avionul a ajuns în La Paz erau cinci misionari ce așteptau la aeroport să petreacă împreună cu noi câteva minute și să audă de succesul nostru în alte orașe din Bolivia. Lor le-a părut rău că nu puteam să petrecem mai mult timp în Oruro. Am avut câteva minute plăcute cu ei. Este o adevărată plăcere să găsești oameni în diferite locuri în timp ce călătorești, oameni care sunt interesați de expansiunea lucrării teocratice. Dar trebuie să ne continuăm povestirea în următorul număr al *Turnului de veghere*.

Congres internațional în 1950

Revista *Turnul de veghere* are o mare plăcere să anunțe că în orașul New York va avea loc Congresul internațional al martorilor lui Iehova, începând cu duminică 30 iulie, 1950. Congresul va dura opt zile, încheindu-se duminică, 6 august, 1950. O cordială invitație este făcută la toți cititorii *Turnului de veghere* din toate națiunile și la toți martorii lui Iehova din lumea întreagă, să vină la această adunare creștină. Se fac anunțuri din timp, ca toate persoanele cu bunăvoință să poată începe să-și facă planuri să fie în New York în aceste zile. Cei care vin din țări străine vor trebui să-și pregătească din timp călătoria pe liniile aeriene sau cu vaporul, deoarece în acest anotimp al anului de obicei este trafic aglomerat. Aceștia vor avea nevoie și de vize și se sugerează să contacteze birourile locale de filială ale Societății Turnului de Veghere, pentru informații sau ajutor în această privință. Societatea dorește să-i ajute pe toți în acest fel, dacă vor să participe la congres.

Prin harul Domnului, această adunare a martorilor lui Iehova va fi remarcabilă. Vor fi făcute aranjamente să vină reprezentanți din majoritatea birourilor de filială ale Societății.

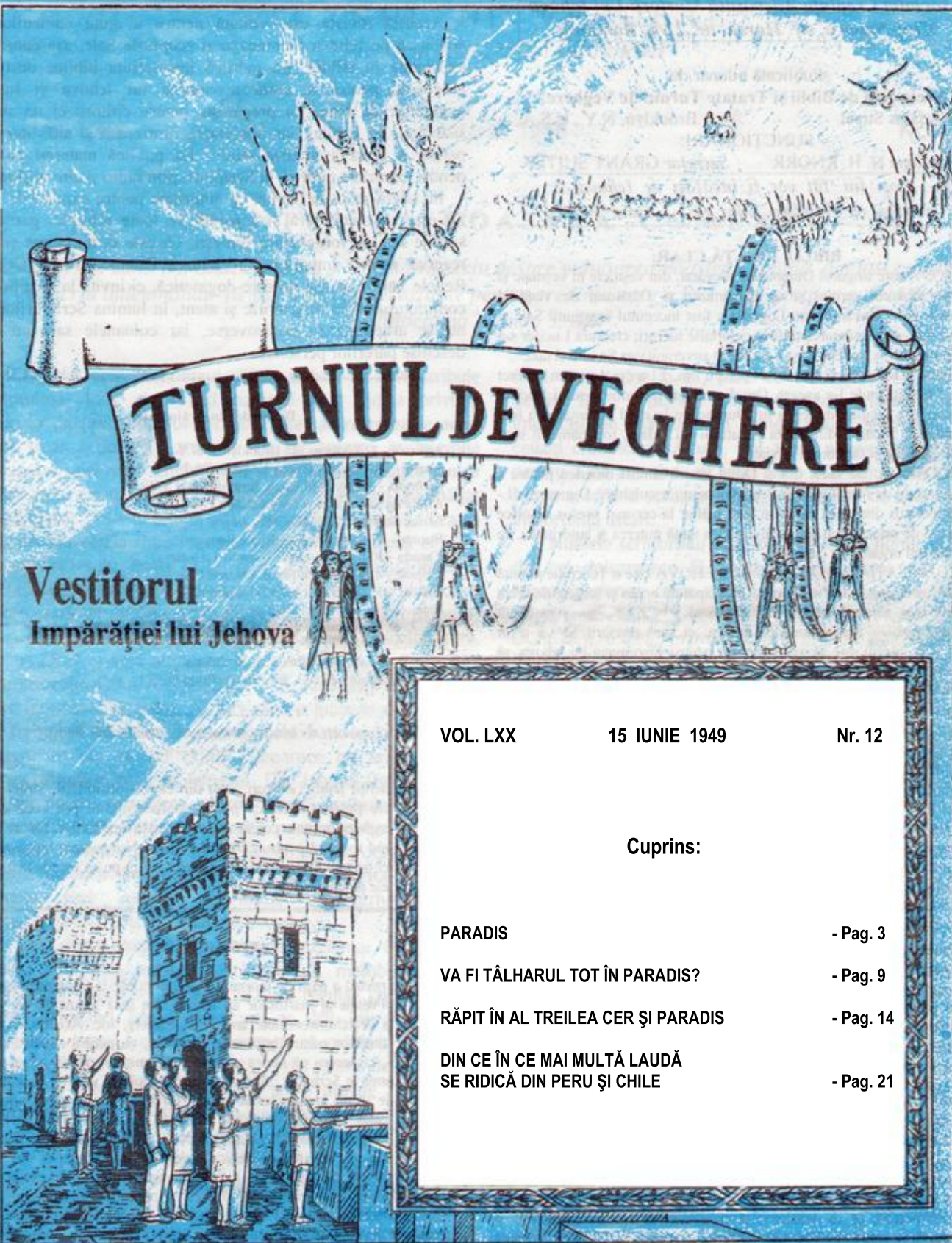
Probabil multe persoane din țări străine vor dori să călătorească în grup și ar fi bine ca oricine vine la congres din alte țări să înștiințeze biroul de filială, dacă dorește să călătorească în

compania altor delegați din propria țară. Grupurile pot fi aranjate și probabil cazarea se va obține pentru același grup ce călătorește. Acum este timpul să vă planificați vacanța pentru anul 1950. Este timpul să vă economisiți mijloace financiare pentru a putea face călătoria.

Vă mai cerem ca toți să ne rugăm Domnului ca o bogată binecuvântare să fie peste această adunare, să se facă voința Lui și ca acest congres să contribuie la onoarea și lauda Sa.

Cu reală bucurie așteptăm anul 1950 și acest congres internațional al martorilor lui Iehova din orașul New York, căci frații nu vor participa doar la congres, ci vor putea să viziteze și noua casă Betel, noua fabrică, precum și noua stație radio, care vor fi complet încheiate și le vor vizita. Școala de Biblie de la Gilead a Turnului de Veghere nu se află la distanță prea mare, așa că mulți vizitatori se pot bucura și de aceasta.

Mai multe informații despre acest congres internațional vor fi publicate mai târziu în *Turnul de veghere*.

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

15 IUNIE 1949

Nr. 12

Cuprins:

PARADIS - Pag. 3

VA FI TÂLHARUL TOT ÎN PARADIS? - Pag. 9

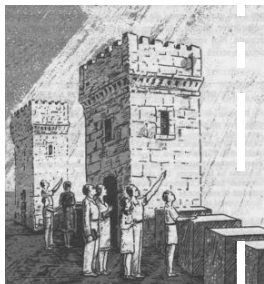
RĂPIT ÎN AL TREILEA CER ȘI PARADIS - Pag. 14

**DIN CE ÎN CE MAI MULTĂ LAUDĂ
SE RIDICĂ DIN PERU ȘI CHILE - Pag. 21**

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

15 Iunie 1949

Nr. 12

Paradis

„Și Domnul Dumnezeu a plantat un paradis al plăcerii de la început, unde l-a pus pe omul pe care-l făcuse” – Gen. 2:8, *Douay*.

Iehova Dumnezeu a creat primul paradis pentru bărbatul și femeia perfecți, făcându-l pe pământul nostru. După șase mii de ani de istorie a omenirii, care numără acum aproape două miliarde și jumătate de persoane, pământul nu mai este un paradis. Toate faptele arată că acest paradis a dispărut și că toată omenirea laolaltă nu va fi capabilă să-l restabilească pe pământ. Era electronică, sau, mai bine spus, „era bombei atomice”, promite să-i ajute pe „cei ce distrug pământul”, să aducă o devastare chiar mai mare a globului nostru. Dacă cineva va restabili paradisul pe pământ, acesta trebuie să fie doar Iehova Dumnezeu. În ciuda perspectivelor pe care era atomică le evocă în fața ochilor omului, nu este lipsit de sens din partea noastră să vorbim despre restabilirea paradisului, deoarece Creatorul celui original a promis că-l va recrea aici, pe același pământ, să prospere aici pentru totdeauna. Sute de mii de bărbați și femei informați, care trăiesc acum, așteaptă cu nerăbdare să locuiască pe acest pământ al paradisului pentru totdeauna.

² Există o mare confuzie în mintea oamenilor, fie că sunt evrei, creștini mărturisiți sau mahomedani, etc., referitor la ce este acest paradis. Ei sunt familiarizați cu denumirea, dar, datorită confuziei lor mentale, nutresc speranțe false în legătură cu acesta. Acum că ne aflăm la porțile paradisului recreat prin puterea Atotputernicului Dumnezeu, este bine pentru persoanele sincere să-și curețe mintea de speranțe înșelătoare și să-și umple inima cu speranțe sigure, superioare, bazate pe adevărul inspirat. Unii oameni de știință înțeleg că numele derivă din vechea limbă persană, alții, din limba armeană. În Biblie, găsim numele pentru prima dată în cea mai veche traducere a Sfintelor Scripturi, și anume în *Versiunea Septuaginta* greacă, care a început să fie produsă în al treilea secol înainte de era noastră. *Septuaginta* greacă (*LXX*) era o traducere a Scripturilor Ebraice inspirate. Din versiunea *Septuaginta* a fost luat numele *paradeisos* de scriitorii Scripturilor Grecești Creștine, apostolii și discipolii lui Isus Cristos. În scrierile lor inspirate acesta apare de trei ori, iar în *Septuaginta* greacă apare de douăzeci și șase de ori, sau de douăzeci și nouă de ori în total. Un studiu al acestor apariții ale numelui se dovedește a fi foarte interesant și revelator, ducând la formarea de speranțe corecte.

³ Întorcându-ne acum la relatarea despre creare, în traducerea romano-catolică cunoscută ca *Versiunea Douay*, citim: „Și Domnul Dumnezeu a plantat un paradis al plăcerii de la început, unde l-a pus pe omul pe care-l făcuse” (Gen 2:8). Această *Versiune Douay* n-a fost făcută din Scripturile Ebraice originale, ci dintr-o traducere a lor în latină, cunoscută ca Latina *Vulgata*. De fiecare dată când acesta apare în *Septuaginta* greacă, cu excepția a două situații¹, Latina *Vulgata* traduce cuvântul „paradis”. Înțelesul simplu al cuvântului este *grădină*, iar acesta traduce cuvântul ebraic (*gan*) care înseamnă exact acest lucru². Pentru a susține aceste afirmații, versiunea din 1948 a Confederației Romano-Catolice de doctrine religioase traduce Geneza 2:8, din originalul ebraic, după cum urmează: „DOMNUL Dumnezeu a plantat o grădina în Eden, la răsărit, și l-a pus acolo pe omul pe care-l făcuse”. Cuvântul ebraic (*gan*) înseamnă în sens propriu un loc îngrădit, adică un

¹ Isaia 51:3 și Ioel 2:3. Aici *Vulgata* îl traduce ca *hortus*, sau „grădină”.

² Biblia *Versiunea Autorizată* traduce cuvântul ebraic *gan* ca „grădină” în cele 41 de apariții și cuvântul înrudit *gannah* ca „grădină” în cele 11 apariții.

loc împrejmuit sau înconjurat cu ziduri, pentru a ține la distanță persoane sau lucruri care nu au drept acolo. Relatarea din Geneza arată că paradisul nu era o simplă livadă, ci un parc mare, în care trăia omul, precum și orice fel de animal ce avea viață și umbla. Aceasta era cu adevărat o grădină a Edenului, căci cuvântul ebraic *Eden* înseamnă „plăcere, desfătare”. Pentru o descriere a locului, cităm din *Versiunea Douay* romano-catolică:

⁴ „Și Domnul Dumnezeu a plantat un paradis al plăcerii de la început, unde l-a pus pe omul pe care-l făcuse. Și Domnul Dumnezeu a dat naștere pe pământ la tot felul de copaci, plăcuți la vedere și buni de mâncat din ei; și copacul vieții în mijlocul paradisului, și copacul cunoștinței binelui și răului. Și un râu străbătea locul plăcerii, pentru a uda paradisul, care de aici se împărțea în patru brațe. Numele unuia este Pison, și acesta înconjoară tot ținutul Havila, unde se găsește aur. Iar aurul din acel ținut este foarte bun; acolo se găsește bedelion și piatră de onix. Numele celui de-al doilea râu este Ghihon, care înconjoară tot ținutul Etiopiei. Iar numele celui de-a treilea râu este Tigru, care trece pe lângă asirieni. Cel de-al patrulea râu este Eufrat. Și Domnul Dumnezeu l-a luat pe om și l-a pus în paradisul plăcerii să-l pregătească și să-l păzească. ... Și după ce a făcut din pământ toate fiarele de pe pământ și toate păsările din cer, Domnul Dumnezeu i le-a adus lui Adam să vadă cum le va numi, căci așa cum numea Adam orice creatură vie, acela îi era numele. Și Adam a numit toate fiarele cu numele lor, și toate păsările din cer și vitele de pe câmp, dar pentru Adam nu s-a găsit nici un ajutor ca el” – Gen. 2:8-20, *Douay*.

⁵ Din relatarea de mai sus, este evident că paradisul original al omului era un parc destul de mare. Așa trebuie să fi fost, pentru că din acel loc izvora un râu și înainte ca acesta să treacă dincolo de limitele aceluia loc, se ramifica în patru cursuri de apă, din care două erau cursuri de apă precum fluviile Tigru și Eufrat. Locația exactă nu se cunoaște, dar menționarea acestor două râuri de Moise le amplasează undeva în Orientul Apropiat, de unde toate descoperirile arheologice recente demonstrează că omenirea își are leagănul. Râul care se ramifica în patru cursuri de apă uda paradisul, de-a lungul râului. Dar irigarea locului nu depindea în întregime de râu. Deși pe pământ încă nu plouase, din pământ ieșeau aburi, și aceasta ajută ca vegetația să primească umezeală. Citim: „Domnul Dumnezeu nu trimisese ploaie pe pământ și nu exista niciun om care să are pământul, ci din pământ ieșea un abur și uda toată suprafața pământului” (Gen. 2:5,6, *Conf. Catol.*). Prezența multor animale în parc este indicată de faptul că sunt aduse în atenția lui Adam să le numească, iar locul era destul de vast și variat pentru a asigura vizuini proprii și condiții corespunzătoare pentru fiecare tip de creatură vie. Clima era plăcută și adaptată vieții umane mereu și în toate lunile anului, ca bărbatul și soția lui să poată trăi confortabil goi, așa cum îi crease Iehova Dumnezeu. Judecat după metoda din vechime de recunoaștere a timpului, Adam a fost creat în anotimpul pe care noi îl numim toamnă.

„Copacul vieții”

⁶ Creatorul a asigurat totul pentru desfătarea tuturor simțurilor cu care omul a fost înzestrat. Omul nu era nemuritor sau fără moarte, ci viața sa trebuia să fie susținută de hrană corespunzătoare, iar Creatorul său iubitor se îngrijea de această nevoie umană. Nu toate necesitățile omului erau pentru hrană materială. Trebuia să existe o satisfacție a tuturor simțurilor sale, pentru a-l păstra într-o stare echilibrată. Trebuia să existe hrană și pentru minte, și Tatăl ceresc al omului a făcut îngrijiri potrivite pentru toate aceste necesități. Astfel, viața omului era o plăcere și el avea toate motivele să-și iubească și să-și mulțumească Creatorul și Dumnezeu. Citim că Iehova Dumnezeu a făcut să crească în această parte a Edenului tot felul de copaci „plăcuți la vedere și buni de mâncat din ei; și copacul vieții în mijlocul paradisului, și copacul cunoștinței binelui și răului” (Gen. 2:9, *Douay*). În ceea ce privește folosirea de către om a roadelor acestor mai multe soiuri de copaci amintiți aici, voința lui Dumnezeu era diferită.

⁷ Restul scriitorilor inspirați ai Bibliei nu tratează paradisul din Eden ca o alegorie sau o reprezentare simbolică a unei stări cerești. De aceea, noi luăm și relatarea din Geneza, dată de profetul Moise, ad literam. Existau, evident, trei categorii principale de copaci: (1) aceia „plăcuți la vedere și buni de mâncat din ei”; (2) „copacul vieții în mijlocul paradisului”; și (3) „copacul

cunoștinței binelui și răului”. Copacii din prima categorie erau buni de mâncat și erau, desigur, pentru hrănirea corpului omului și pentru a-l menține în viață într-o stare de sănătate perfectă. Atâta timp cât omul rămânea ascultător și împlinea scopul Creatorului său pentru care îl pusese pe pământ, îi era permis să mănânce din acești copaci ce arătau bine și produceau roade și astfel să rămână perfect sănătos și în tinerețe veșnică. Prin expresia „copacul vieții” nu trebuie să înțelegem că se referă la prima categorie de copaci. Într-adevăr, această primă categorie îl menținea în viață pe omul perfect cu fructele lor, dar nu puteau să fie numiți „copacul vieții” doar pentru aceasta. Mii de ani mai târziu, despre copacii din afara Edenului se spunea că erau pentru viața omului și totuși, pentru acest motiv, nu puteau fi numiți „copacul vieții”. Când asediau o cetate condamnată a dușmanilor, izraeliților li s-a spus: „Să nu tăiați copacii din care puteți să mâncați, nici să nu distrugeți țara de jur împrejur cu securi, căci este un copac și nu om, și nici nu poate spori numărul celor care luptă împotriva ta. Dar dacă sunt copaci care nu dau roade, ci sunt sălbatici, și potriviți pentru alte întrebunțări, tăiați-i” Deut. 20:19, 20, *Douay; Moffatt; Rotherham*; de asemenea și Lev. 19:23-25.

⁸ Până la momentul la care Adam, acum păcătos, a fost izgonit din paradisul Edenului, nici el, și nici soția lui nu gustaseră din „copacul vieții”, despre care se spune precis că era amplasat „în mijlocul paradisului”. Dumnezeu, Plantatorul, știa că acest soi special de copac se afla în acel loc, chiar dacă omul nu știa. Dezvăluind acum prezența aceluia copac în centrul vastului parc, Iehova Dumnezeu a explicat că scopul expres pentru care omul a fost izgonit din Eden a fost să nu mănânce din „copacul vieții” și să trăiască veșnic. Să ascultăm relatarea ce arată acest lucru:

⁹ „Și el a spus: Iată, Adam a ajuns ca unul din noi, cunoscând binele și răul; de aceea, nu cumva el să-și întindă mâna și să ia și din copacul vieții, să mănânce, și să trăiască veșnic. Și Domnul Dumnezeu l-a izgonit din paradisul plăcerii, să lucreze pământul din care fusese luat. Și l-a alungat pe Adam și a pus înaintea paradisului plăcerii heruvimi și o sabie în flăcări, pe care o învârteau, să păzească drumul spre copacul vieții” – Gen. 3:22-24, *Douay*.

¹⁰ Nu există nici o înregistrare că Iehova Dumnezeu a menționat copacul vieții omului înainte de a-l izgoni din paradis și de a pune acele creaturi cerești, heruvimii, în fața locului respectiv, pentru a-l împiedica pe om, sub îndrumarea lui Satan Diavolul, să nu intre din nou, să găsească copacul vieții, să mănânce și să trăiască veșnic. Totuși, Dumnezeu i-a atras atenția omului, direct, asupra celui de-al treilea tip de copac, căci citim: „Și El i-a poruncit, zicând: Să mănânci din toți copacii din paradis, dar din copacul cunoștinței binelui și răului, să nu mănânci. Căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri” (Gen. 2:16,17, *Douay*). Denumirea acestui copac arată că nu era necesar ca omul să comită păcat sau o nelegiuire pentru a știi ce este răul. El nu trebuia să experimenteze păcatul pentru a-și da seama ce este și care sunt efectele sale. Nu era necesar ca experiența să fie învățătorul său, în ce privește răul. Atotputernicul Dumnezeu îl putea învăța fără ca el să ia parte la ceea ce este rău. Dumnezeu îi putea da cunoștință despre ce este păcatul într-un mod pur, care nu îl degrada, și ar fi putut să facă acest lucru lăsând bărbatul și femeia să mănânce din acest copac la momentul potrivit. Până când Dumnezeu nu ridică porunca de interdicție de peste acest copac, omul nu trebuia să mănânce din el. Să facă astfel până atunci însemna ceva rău; acesta era păcat și aducea pedeapsa cu moartea asupra neascultătorului care mânca.

¹¹ Atracția principală a aceluia copac nu erau fructele lui pentru corpul fizic, care să satisfacă apetitul cărnii, ci era hrana lui pentru minte, inteligența pe care o aducea. Prin urmare, principala atracție a aceluia copac era pentru minte. Nu era neapărat doar un singur copac, ci se poate să fi fost mai mulți. Cuvântul ebraic folosit aici, la singular, poate însemna o pădure sau un singur copac. De exemplu, la Geneza 3:8, acesta trebuie să însemne, nu un singur copac, ci o pădure sau o dumbravă: „Și când au auzit glasul Domnului Dumnezeu umblând în paradis, în aerul după-amiezii, Adam și soția sa s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu, printre *copacii* [sau pădurea] paradisului” (*Douay*). Conform numelui său, copacul împărțea cunoștință chiar dacă Adam și Eva s-au împărțășit din el în mod neascultător, deci în mod păcătos. Imediat au devenit conștienți de rău, și, de ceea ce era mai rău decât orice, că acesta era în ei. Astfel Dumnezeu a zis: „Iată că Adam a devenit ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul”. Dumnezeu a adăugat la cunoștința omului în ceea ce privește răul, condemnându-l și informându-l despre tot răul care avea să vină asupra lui și a

soției sale. Adam a hotărât să câștige cunoștință despre rău într-un mod păcătos, contrar poruncii lui Dumnezeu, și astfel Dumnezeu nu l-a mai vrut în paradis și nici n-a mai vrut ca el să mănânce cumva din „copacul vieții”, din mijlocul acelei grădini. El i-a alungat afară pe bărbat și pe soția lui, și în plus față de împrejmuirea sau bariera care este posibil să fi existat în acel loc, Dumnezeu a pus heruvimii care erau vizibili, pentru a-i arăta omului că locul era păzit. El a mai făcut ca o miraculoasă sabie în flăcări să se miște în toate direcțiile, pentru a ucide orice așa-zis intrus. Acest aranjament a continuat cel mult până la marele potop.

¹² Deoarece bărbatul și femeia mâncaseră din fructul interzis, pedeapsa pentru păcatul lor s-a abătut asupra lor: „Vei muri”. Dumnezeu i-a spus omului că se va întoarce, în cele din urmă, în pământul din care fusese luat. Pământul avea să devină mormântul său, căci el nu era nimic altceva decât țărână. Dumnezeu s-ar fi contrazis dacă permitea ca pedeapsa cu moartea să cadă asupra lui Adam și în același timp îl lăsa să-și croiască drum în mijlocul paradisiului și să mănânce din „copacul vieții” de acolo. Așa că l-a împiedicat pe Adam să localizeze vreodată copacul sau pădurea vieții, mâncând și trăind pentru totdeauna. Despre acest copac special s-a vorbit diferit de copacii care erau plăcuți la vedere și buni de mâncat din ei. Astfel, numele acestui copac argumentează că nu fructele în sine erau cele care asigurau o existență veșnică. Simplul mâncat din copac era un simbol, și acesta însemna viață veșnică. Privilegiul de a mânca din el, faptul că unei persoane i se permitea să se apropie și să îi ia fructele, însemna sau simboliza că cel care mânca trebuie să aibă sau să fie favorizat cu dreptul de a trăi veșnic. Adam și Eva, cu pedeapsa morții care se abătuse asupra lor ca păcătoși, nu meritau să li se acorde un asemenea drept, motiv pentru care Dumnezeu nu le-a mai permis accesul la copacul vieții. Pedeapsa cu moartea însemna un singur lucru, mâncatul din copacul vieții însemna un lucru contrar. Cele două nu puteau fi amestecate, căci nici un păcătos nu merită dreptul de a trăi pentru totdeauna, în orice loc. Deoarece toți urmașii lui Adam s-au născut în păcat, deci sub condamnarea morții, nici lor nu li s-a mai permis să se apropie de copacul vieții din mijlocul aceluia paradis edenic – Rom. 5:12; Ps. 51:5.

Va fi restabilit

¹³ Extinderea paradisiului pe tot globul nostru pământesc a fost oprită de căderea omului în păcat. De ce putem spune acest lucru? Pentru că era scopul original al lui Dumnezeu ca paradisiul să se răspândească pe tot pământul. El a plantat începutul acestuia acolo în Eden. El l-a pus pe om acolo să aibă grijă de el: „Domnul Dumnezeu l-a luat pe om și l-a pus în grădina Eden s-o lucreze și s-o păzească” (Gen. 2:15, *Confr. Catol.; Rotherham; Mofatt*). Dacă Dumnezeu l-ar fi răspândit în lumea întreagă, Adam singur nu i-ar fi putut acorda atenția necesară în fiecare an. Dar Adam și Eva nu trebuiau doar să cultive și să păzească paradisiul local, care a fost primul lor cămin; ei trebuiau să-l extindă treptat, în cele patru colțuri ale pământului. Că Dumnezeu a avut în vedere un paradisiu global și nu doar unul de mici dimensiuni, acolo în Eden, este dovedit de mandatul divin dat bărbatului și soției sale perfecți. Iată: „Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a spus: „Fiți fertili și înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l. Stăpâniți peste peștii din mare, păsările din aer, vitele și toate animalele care se târăsc pe pământ”. Dumnezeu a mai zis: „Vedeți, vă dau toate plantele de pe pământ cu semințe și toți copacii care au fructe cu semințe să fie hrana voastră” – Gen. 1:28, 29, *Confr. Catol.*

¹⁴ Adam și Eva urmau să umple pământul cu urmași perfecți și drepti și cu ei să supună pământul. Supunerea pământului în afara granițelor căminului lor edenic însemna aducerea acestuia la o stare paradisiacă. Acesta trebuia să asigure pentru toți copiii lor perfecți un cămin egal cu cel din parcul lor edenic original. „Căci așa zice Domnul care a creat cerurile, Dumnezeul care a format pământul și l-a creat, chiar făcătorul acestuia; El nu l-a creat degeaba, l-a format să fie locuit. Eu sunt Domnul și nu mai există altul” (Isa. 45:18, *Douay*). Toate animalele pământului s-ar fi bucurat de paradis, în pace, împreună cu omenirea, și s-ar fi aflat sub stăpânirea acesteia.

¹⁵ Un studiu atent al Bibliei dezvăluie că scopul lui Iehova era ca tot pământul nostru să fie un paradisiu la șapte mii de ani de la crearea lui Adam și a Evei, adică, la sfârșitul celei de-a șaptea zi de creare minunată a lui Dumnezeu, care este ziua Sa de odihnă sau sabat (Gen. 2:1-3). Scopul Său

original privind pământul nostru va fi realizat în acel timp. Scopul Său, deși aparent oprit din progresul său pentru șase mii de ani, nu va fi înfrânt. Împărăția de o mie de ani a lui Mesia al Său, Regele Isus Cristos, va compensa toți cei șase mii de ani de întrerupere. În timpul când marea zi de sabat a lui Iehova se va încheia, Împărăția va avea o grădină a Edenului, pe tot pământul, plină de bărbați și femei perfecți. Această restabilire a paradisiului pe pământ a fost inclusă printre toate celelalte lucruri avute în vedere sau sugerate în declarația Sa a scopului, către cel care a înșelat-o pe Eva, acel Șarpe vechi, Satan Diavolul: „Apoi Domnul Dumnezeu i-a zis șarpelui: ... ,Vrăjmășie voi pune între tine și femeie; între sămânța ta și sămânța ei; el îți va zdrobi capul și tu îi vei pândi călcâiul” – Gen. 3:14, 15, *Confr. Catol.*

¹⁶ Căderea omului în păcat, cauzată de Șarpe, a avut ca rezultat pierderea de către omenire a unui cămin perfect pe pământ și a făcut necesar să fie zdrobit călcâiul Seminței femeii lui Dumnezeu. Isus Cristos, Sămânța femeii lui Dumnezeu, a fost cel care a vorbit despre restabilirea paradisiului pe pământ. Zdrobirea capului Șarpelui aduce cu sine unul dintre rezultatele acesteia, transformarea pământului într-un minunat parc global, după bătălia de la Armagedon. Dacă Dumnezeu distrugea acest pământ datorită păcatului omului, și-ar fi zădărnicit scopul Său original. La Armagedon, El îi va distruge pe toți aceia care „distrug pământul” și apoi, prin împărăția Seminței Sale, El va face întreg pământul un glorios cămin adus la perfecțiune, pentru oamenii cu bunăvoință care acceptă darul vieții veșnice – Apoc. 11:18.

¹⁷ Deși interzis omenirii să reintre, primul paradis pământesc a continuat în timpul „lumii care era atunci”, „lumea celor nelegiuiți”. Când acea lume a fost inundată, grădina Eden a fost distrusă (2 Pet. 2:5; 3:5, 6). În timpul acestei „lumi rele” cu ale ei „ceruri și pământ care sunt acum” nu mai există un astfel de loc edenic pe pământ. Acest lucru nu se întâmplă pentru că paradisiul a fost mutat sub pământ, pentru a servi aici ca loc de rezistență pentru oamenii morți drepti, înainte ca ei să fie primiți în cer. În nici un caz! Ci Scripturile ne bucură cu asigurarea că în „lumea care va veni”, cu ale ei „ceruri noi și un pământ nou”, paradisiul va fi replantat, nu la răsărit de Eden, ci pe toată suprafața pământului. Acesta va fi o caracteristică plăcută a „noului pământ” (2 Pet. 3:7-13). O mulțime nenumărată de oameni cu bunăvoință vestesc astăzi împărăția lui Dumnezeu, cu Sămânța Sa, Isus Cristos ca Rege. Pentru credința și serviciul lor drept, aceștia vor fi păstrați în viață prin sfârșitul acestei „lumi rele” de la Armagedon și după aceea vor avea un rol în transformarea întregului pământ într-o grădină a Edenului, un parc al încântării perfecte – Apoc. 7:9-17.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce restabilirea paradisiului nu este o chestiune lipsită de sens?
- 2,3. De unde derivă numele și ce înseamnă el de fapt?
- 4,5. Ce era acest loc din descrierea Genezei despre el?
- 6,7. Ce copaci a plantat Dumnezeu? Cum beneficia omul de prima categorie?
- 8,9. De ce l-a alungat Dumnezeu pe om din Eden, acum păcătos?
10. Ce este indicat prin copacul cunoștinței binelui și răului?
11. Cum a ajuns omul să cunoască răul?
12. De ce nu era corect ca omul păcătos să mănânce din copacul vieții?
- 13,14. Care era scopul lui Dumnezeu referitor la Paradis? Cum este demonstrat acest lucru?
- 15,16. Până când va fi făcut tot pământul un paradisi? Cum?
17. Când a dispărut paradisiul? În ce lume va fi el replantat?

Va fi tâlharul tot în Paradis?

Sămânța femeii lui Dumnezeu, Isus Cristos însuși, a vorbit despre restabilirea grădinii Eden. Când s-a întâmplat? Când atârna pe stâlpul de tortură la Calvar, în afara porților Ierusalimului. El era astfel condamnat la moarte, pe acuzația că susținea că este Cristos, Regele, și că prin faptul că se

declara rege, vorbea ca dușman al lui Cezar, împăratul imperiului roman. Deasupra capului a fost postată acuzația falsă pentru care fusese condamnat la moarte: „Acesta este regele iudeilor”. Și soldații romani care îl pironiseră pe stâlp și-L ridicaseră, își băteau joc de El cu aceste cuvinte: „Dacă ești regele iudeilor, salvează-te”. Tâlharii care erau răstigniți de fiecare parte a lui Isus au văzut și au auzit toate acestea (Luca 23:1-38). Ceea ce s-a întâmplat cităm așa cum este tradus din Latina *Vulgata*, din *Versiunea Douay*:

² „Și unul dintre acei tâlhari care erau spânzurați, Îl huleau, zicând: Dacă ești Cristos, salvează-te și pe Tine și pe noi. Dar celălalt, răspunzând, l-a muștrat, zicând: Nu te temi de Dumnezeu, când vezi că te afli sub aceeași condamnare? Și noi, pe bună dreptate, pentru că primim pedeapsa cuvenită pentru faptele noastre, dar omul acesta nu a făcut nici un rău. Și i-a zis lui Isus: Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta. Și Isus i-a zis: Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu mine în paradis” – Luca 23:39-43, *Douay*.

³ Ceea ce i-a spus Isus acestui tâlhar prietenos este tradus ad literam cu cele de mai sus în traducerea Confederației Catolice din 1941. Comentarii romano-catolici sunt obligați să admită aici că *paradis* nu putea să însemne cerul din prezența lui Dumnezeu. Ei știu că în a treia zi după ce a murit și a fost îngropat, Isus i-a zis Mariei Magdalena, în dimineața învierii Sale: „Nu mă atinge, pentru că nu m-am înălțat încă la Tatăl Meu. Însă, du-te la frații Mei și spune-le: Mă înalț la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și la Dumnezeul vostru”. Astfel, Isus încă nu se înălțase la cer. În consecință, paradisul amintit de Isus pe stâlp nu putea fi cerul. Tâlharul prietenos nu a fost înviat în a treia zi și nu putea fi acum în cer. Comentarii catolici știu, de asemenea, că Isus i-a spus conducătorului evreu Nicodim: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu ... Adevărat, adevărat vă spun, dacă un om nu se naște din nou din apă și din Spiritul Sfânt, nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 20:17 și 3:3,5, *Douay*). Ei știu că hoțul nu a fost născut din nou din apă și din spirit sfânt acolo pe stâlp, și nici botezat. Spiritul sfânt nu a fost revărsat asupra lui Petru și asupra celorlalți discipoli ai lui Isus decât cincizeci și trei de zile mai târziu, în ziua Cincizecimii, și atunci discipolii Săi au fost născuți din nou, pentru prima dată, de sus, prin apă și spirit (Ioan 7:39). De aceea, ei știu că tâlharul prietenos n-ar fi putut intra în împărăția lui Dumnezeu în cer, în ziua când el a murit alături de Isus. Atunci, ce spun ei, că înseamnă aici „paradis”?

⁴ În nota sa de subsol referitor la cuvintele lui Isus adresate tâlharului, Biblia *Versiunea Douay* (Ediția lui Murphy) spune: „În *paradis*. Adică starea fericită de odihnă, de bucurie și pace care durează veșnic. Printr-un privilegiu special Cristos a avut plăcerea ... să-l introducă imediat după moarte în societatea fericită a sfinților, a căror *limbo*, adică locul detenției lor, era acum făcut un *paradis*, prin faptul că Domnul nostru mergea acolo”.

⁵ Nota de subsol de la Luca 23:43 din traducerea *Confederației Catolice* spune: „*Paradis*: adică locuința sufletelor drepte sub dispensa din vechime, care așteptau în limbo venirea lui Mesia, pentru a-i duce în cer”. Oferind o definiție oficială despre ce înseamnă *limbo* pentru romano-catolici, *Almanahul Național Catolic* din 1948 (publicat la Paterson, N.J.), în secțiunea de sub titlul „Referință Catolică simplă”, spune următoarele (pagina 243): „Limbo - Locul unde sufletele celor drepte erau făcute să aștepte până la înălțarea lui Cristos în cer; un loc de odihnă și fericire firească în care sunt făcuți să aștepte copiii nebotezați și alții care mor la naștere, dar care nu păcătuiesc”.

⁶ Conform punctului de vedere catolic, Avraam, Isaac, Iacob, Moise, Ilie, și toți ceilalți profeți de dinainte de Cristos erau acolo în „limbo”, „limbo al părinților” sau în „sânul lui Avraam”, așa cum îl numesc ei. Dar cuvântul *limbo*, care înseamnă un departament subteran la marginea sau granița iadului, nu apare nici măcar o dată în traducerea latină a Bibliei. *Limbo* a fost introdus în teologia religioasă la o dată ulterioară, cam pe vremea lui Thomas Aquinas, în secolul al treisprezecelea. Învățătura este total contrară Bibliei inspirate, și nici Isus, nici tâlharul prietenos, nu au mers într-un asemenea loc în ziua când au murit.

⁷ Unii teologi protestanți învață paralel cu învățătura romano-catolică. Și ei traduc textul grecesc al Bibliei pentru a spune că tâlharul și Isus au mers în paradis în aceeași zi când au murit. Ei știu că aceștia doi n-ar fi putut merge în cer, dar că, în schimb, apostolul Petru aplică la Isus cuvintele din Psalmul 16:10: „Căci nu-Mi vei lăsa sufletul în Șeol; nici nu vei admite ca sfântul Tău

să vadă putrezirea” (A.S.V.). În ziua Cincizecimii apostolul Petru a aplicat acest verset la Isus cel înviat și a zis: „Căci David zice despre El: ... Pentru că nu-Mi vei lăsa sufletul în Hades, nici nu vei lăsa ca Sfântul Tău să vadă putrezirea. ... Fraților, pot să vă spun cu sinceritate despre patriarhul David, ... prevăzând lucrul acesta, el a vorbit despre învierea lui Cristos, care n-a fost lăsat în Hades, și carnea Sa n-a văzut putrezirea. Pe acest Isus Dumnezeu L-a ridicat la cer” (Faptele 2:25-32, A.S.V.). Atunci, din punct de vedere scriptural, Isus împreună cu tâlharul, trebuie să se fi dus în Șeol, Hades sau „iad” în ziua în care au murit.

⁸ Aceasta îi obligă pe acești învățători religioși să tragă concluzia că paradisul este în iad, Șeol sau Hades. Astfel, dacă Isus și tâlharul erau în Hades, ei puteau fi în același timp în paradis. Ei știu că Scripturile vorbesc despre persoanele credincioase din vechime că merg în iad, Șeol sau Hades, și nu în cer, căci Isus i-a spus lui Nicodim: „Totuși, nimeni nu s-a înălțat la cer, decât Cel care s-a coborât din cer – FIUL OMULUI” (Ioan 3:13, *Spencer, Catol.*). Pentru că nu vor să spună că Avraam și toți ceilalți credincioși de dinainte de Cristos se află în chinurile iadului, ei pretind că paradisul este o secțiune a iadului și că Avraam și ceilalți sunt în acel paradis și în același timp în iad, Șeol sau Hades. Ei afirmă că acest fapt este dovedit de parabola lui Isus despre bogatul din iad și săracul Lazăr din sânul lui Avraam – Luca 16:19-31.

⁹ După ce-i descrie pe bogat și pe cerșetorul Lazăr, această parabolă spune: „Și s-a întâmplat că cerșetorul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. Și a murit și bogatul, și a fost îngropat în iad³. Și ridicându-și ochii, pe când era în chinuri, el l-a văzut pe Avraam în depărtare și pe Lazăr în sânul său; a strigat și a zis: Părinte Avraam, ai milă de mine și trimite pe Lazăr ca să-și moaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, pentru că sunt chinuit în acest foc. Avraam i-a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit lucruri bune în viață, și Lazăr lucruri rele, dar acum el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Și în afară de toate acestea, între noi și tine este pusă o prăpastie, astfel încât cei care ar vrea să treacă de acolo la tine nu pot, și nici de acolo să vină aici” – Luca 16:22-26, *Douay*.

¹⁰ Apucând această parabolă ca o metodă de explicare, un comentator religios⁴ plasează o notă de subsol la versetul 23. „Și în iad [*grecește*, Hades] el și-a ridicat ochii”. Nota lui de subsol zice așa: „Rezumat: (1) *Hades înainte de înălțarea lui Cristos*. Contextul în care apare cuvântul clarifică faptul că Hades avea odinioară două compartimente, respectiv locuința celor salvați și a celor pierduți. Prima se numea ‚paradis’ și ‚sânul lui Avraam’. Ambele denumiri erau talmudice, dar adoptate de Cristos în Luca 16:22; 23:43. Morții binecuvântați erau cu Avraam, erau conștienți și erau ‚mângâiați’ (Luca 16:25). Tâlharul credincios urma să fie, în acea zi, cu Cristos în ‚paradis’. Cei pierduți erau despărțiți de cei salvați printr-o ‚mare prăpastie’ (Luca 16:26). Reprezentantul celor pierduți, care se află acum în hades este bogatul din Luca 16:19-31. El era viu, conștient, în deplinătatea facultăților, cu memorie, etc. și în chinuri”.

Nu o secțiune a iadului

¹¹ De ce sunt puși în dificultate clericii religioși ai creștinătății, de cuvintele lui Isus adresate tâlharului și parabola Sa despre bogat și Lazăr? Deoarece ei cred că sufletul uman este nemuritor și acel iad, Șeol sau Hades este un loc pentru așteptare sau pentru chinuirea sufletelor nemuritoare conștiente ale anumitor oameni. Clericii ar putea fi ușor scoși din dificultate și ar putea discerne adevărata învățătură a cuvintelor și a parabolei lui Isus. Cum? Dacă ar accepta învățătura Bibliei

³ *Îngropat în iad*. Acesta traduce originalul faimosului manuscris grec Sinaitic, din secolul al patrulea, precum și textul din Latina Vulgata. Aceasta arată că „iad” înseamnă mormântul pământesc al omenirii.

⁴ Biblia cu trimiteri a lui Scofield, ediția din 1945, în partea de jos a paginilor 1098, 1099. Nota de subsol a ediției Bibliei Scofield urmează învățătura unor vechi școli rabinice din Palestina referitor la paradis. Pentru ei acesta era o regiune a lumii celor morți, din Șeol, în inima pământului. Gheena era de o parte, cu flăcările și chinurile ei. Paradisul de cealaltă parte era locuința intermediară a celor binecuvântați. Patriarhii Avraam, Isaac, și Iacob erau acolo, gata să-i primească pe descendenții lor credincioși în sânul lor. Cel mai mare loc de onoare la sărbătoarea sufletelor binecuvântate era sânul lui Avraam, unde, noul „moștenitor al nemuririi” se odihnea ca oaspete favorizat și onorat – A se vedea *Martiriul Macabeilor*, de Josephus, capitoul 13.

Dr. John Lightfoot, D.D., și alții au demonstrat că evreii în a lor Gemara din Talmudul evreiesc au o parabolă cu același efect ca și cea despre bogat și Lazăr. Dar aceasta nu transmite aceeași învățătură, pentru că Isus nu urma tradițiile părinților evrei religioși – Matei 15:1-9.

potrivit căreia sufletul uman este creatura umană în sine și că sufletul uman este muritor; că iad, Șeol sau Hades înseamnă „locul nevăzut” și se referă la mormântul obișnuit al omenirii, groapa. Nu există nici un fel de viață conștientă, plăcută sau dureroasă în iadul, Șeolul sau Hadesul Bibliei. Toți acolo sunt morți, inconștienți, inactivi. Cuvântul lui Dumnezeu este simplu și destul de clar când spune: „Domnul Dumnezeu l-a format pe om din pământ, i-a insuflat în față suflare de viață, și omul a devenit un suflet viu”. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. „Cei vii știu că vor muri, dar cei morți nu mai știu nimic, nici nu mai au vreo răsplată, căci amintirea li se uită. Tot ce poate să facă mâna ta, fă-o cu toată convingerea, căci în iadul spre care te grăbești nu va mai exista nici lucrare, nici rațiune, nici înțelepciune, nici cunoștință” (*Versiunea Douay* din Geneza 2:7; Ezechiel 18:4, 20; Ecleziastul 9:5, 10)⁵. Paradisul nu a fost niciodată transferat într-un iad subteran, decât în mintea clericilor religioși, prin răstălmăcirea Sfințelor Scripturi de către ei.

¹² Pentru a fi în armonie cu restul Scripturilor, iată ce învață, pe scurt, parabola lui Isus despre bogat și Lazăr: Unii care s-au bucurat din plin de favoarea și mila lui Dumnezeu, cum se bucurau odată liderii religioși evrei, mor față de aceste privilegii, datorită necredințioșiei lor și în această viață ajung în chinuri groaznice. Pe de altă parte, alte persoane cărora pentru un timp le-au fost negate aceste favoruri speciale și milă, cum ar fi acei ne-evrei care au fost asociați cu „câinii” păgâni, mor față de starea lor de altădată de bolnavi și cerșetori spirituali. În această viață ei ajung în favoarea lui Dumnezeu prin Evanghelia adusă lor de îngerii sau mesagerii lui Dumnezeu. Patriarhul din vechime, Avraam, acum este mort în iad, Șeol sau Hades și așteaptă învierea pământescă. Dar Cel ilustrat de el, Iehova Dumnezeu, Mai Marele Avraam, trăiește și în El vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Prin urmare, sânul lui Avraam ilustrează poziția de favoare înaintea lui Iehova Dumnezeu, în armonie cu promisiunea Sa a evangheliei către patriarhul din vechime (Gen. 12:3; 22:18; 25:7-10). Judecata lui Dumnezeu stabilește o mare prăpastie sau o zonă mare de despărțire între cele două clase. Cei care au murit față de avantajele și privilegiile lor spirituale din trecut nu mai pot câștiga favorurile lui Dumnezeu, chiar dacă acum trimit o mulțime de rugăciuni religioase formale, fără o adevărată convertire din inimă. Ei refuză să accepte adevărul scrierilor inspirate ale lui Moise și ale profeților, și acum pe cele ale discipolilor lui Isus Cristos. Această înțelegere a parabolei lui Isus face raționale cuvintele Lui. Aceasta le armonizează cu învățăturile fundamentale ale Scripturilor despre iad, paradis și suflet uman și este în armonie cu istoria evreilor și a păgânilor⁶.

Când vor fi acolo împreună?

¹³ Isus și tâlharul prietenos nu au mers în paradis în ziua în care au murit. Amândoi au mers în iad, Șeol sau Hades, și amândoi au fost acolo fără viață, inconștienți, morți. Tâlharul se află încă acolo, dar în a treia zi Isus a fost înviat din iad, Șeol sau Hades. Psalmul 16:10, citat de apostolul Petru, n-a spus despre Isus cel mort: „Nu-mi vei lăsa sufletul în paradis”. Acesta spunea: „Nu-mi vei lăsa sufletul în iad”. Atunci este clar că Isus nu i-a spus tâlharului că el va fi cu Isus în acea zi în paradis sau grădina Eden. Interpretarea greșită a textului grecesc, și în consecință, a punctuației necorespunzătoare a cuvintelor lui Isus prin traducători, au făcut să pară că Isus a zis că vor fi acolo. O traducere corectă a cuvintelor lui Isus ne este dată de renumitul Dr. Wm. Cureton, în traducerea sa în limba engleză a Versiunii Siriene din vechime a evangheliilor.⁷ La Luca 23:42, 43 aceasta spune: „Și el i-a zis lui Isus: Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta. Isus i-a zis: Adevărat îți spun astăzi că vei fi cu mine în grădina Eden”.

⁵ A se vedea articolul „Când nemurirea a venit la lumină”, în numărul din 15 noiembrie 1948 al *Turnului de Veghe*.

⁶ A se vedea articolul „Săracul mângâiat” în broșura de 64 pagini intitulată „Refugiați”; de asemenea și cartea *Lumea Nouă*, pagina 358 ¶ 2 până la pagina 360 ¶ 1 inclusiv.

⁷ *Vestigii ale unei revizuirii foarte vechi ale celor patru evanghelii în siriiană* de William Cureton, D.D., F.R.S., publicată la Londra, Anglia, în 1858 și dedicată „Înălțimii sale, Prințul Consort, K.G”, Prințului Albert, soțul Reginei Victoria a Marii Britanii.

¹⁴ În acord cu aceasta este traducerea lui J. B. Rotherham, în a sa *Biblie Accentuată*, publicată în Londra, în 1903. La Luca 23:42, 43, textul principal redă: „Și el a continuat să spună – Isus! Adu-ți aminte de mine când vei ajunge în împărăția Ta. Și El i-a zis: – Adevărat îți spun astăzi: vei fi cu Mine în Paradis”. Tot în armonie este și traducerea făcută de Geo. M. Lamsa, în publicația sa *Cele patru Evanghelii după Versiunea Orientală tradusă din aramaică*, publicată în 1933. Aceasta spune că tâlharul „i-a zis lui Isus: Adu-ți aminte de mine, Doamne, când vei veni în împărăția Ta. Isus i-a zis: Adevărat îți spun astăzi, vei fi cu mine în Paradis” – A se vedea, de asemenea, și *Noul Testament Modern din aramaică* de Lamsa.

¹⁵ Cele trei traduceri de mai sus nu denaturează Scripturile. Ele arată corect că Isus nu a spus că El și tâlharul vor fi în paradis în aceeași zi. Mai degrabă, în acea tragică zi întunecată, când totul părea contrar venirii lui Isus în împărăție, El i-a declarat tâlharului, cu încredere: „Vei fi cu Mine în Paradis” sau „în grădina Eden”. Este foarte semnificativ că în toată învățătura lui Isus către discipolii Săi, înainte de răstignirea Lui pe stâlp, El nu i-a învățat niciodată despre paradis și nici nu le-a pus înainte speranța despre acesta. El le-a insuflat întotdeauna în minte împărăția lui Dumnezeu sau împărăția cerului. El le-a promis această împărăție cerească și în ea le-a fixat speranțele. Dar aici, când îi vorbește tâlharului pe moarte, este prima și singura dată când se raportează despre Isus, pe pământ, că menționează paradisul. De ce? Deoarece paradisul, grădina Eden, era singura speranță pe care Isus o putea pune înaintea acestui criminal care nu călcase niciodată pe urmele lui Isus, sau nu învățase misterele împărăției cerului. El nu-și luase stâlpul de tortură și nu călcase pe urmele lui Isus, ca discipol al Său. El era pe moarte acolo, pe un stâlp de tortură, așa cum spunea el, „pe bună dreptate, într-adevăr; pentru că primim pedeapsa cuvenită pentru faptele noastre” (Luca 23:41). El a murit înainte de ziua Cincizecimii și de revărsarea spiritului sfânt de atunci, și astfel, el nu putea niciodată să fie născut din apă și spirit și astfel să vadă și să intre în împărăția lui Dumnezeu. În mod potrivit, atunci, Isus nu i-a promis acest lucru.

¹⁶ Isus a pus înaintea tâlharului muribund o speranță pământească, ceea ce înseamnă restabilirea paradisului, a grădinii Eden. Prin tot ce a văzut și a auzit acest criminal prietenos, el a înțeles că problema referitoare la Isus era dacă El era sau nu Mesia sau Cristos și dacă va avea o împărăție. Realizând nevinovăția lui Isus, el a simțit că Isus ar putea veni într-o zi în împărăție, printr-o înviere, și că el însuși, deși era tâlhar, va avea o parte în „învierea celor drepti și a celor nedrepti”. El nu știa nimic despre împărăția cerească a lui Isus. Chiar și discipolii lui Isus, în ziua înălțării Sale la cer, credeau că împărăția Sa va fi pământească, zicând: „Doamne, în timpul acesta vei restabili iar împărăția lui Israel?” (Faptele 1:6). Astfel, tâlharul nu-i cerea lui Isus să-l ia în cer. Din profeții, el ar fi putut să știe că Împărăția lui Mesia va restabili paradisul pe pământ și că, printr-o înviere, cei din iad, Șeol sau Hades, vor putea să intre în această grădină restabilită a Edenului. Isus știa ce era în mintea tâlharului. Isus știa, de asemenea, că El era Mesia sau Cristos și că El va fi ridicat din morți în a treia zi, se va înălța la dreapta lui Dumnezeu și va primi împărăția promisă la timpul potrivit al lui Dumnezeu și atunci va restabili paradisul pe pământ. Astfel, Isus i-a zis tâlharului: „Vei fi cu Mine în Paradis” - Faptele 24:15.

¹⁷ Aceasta l-a asigurat pe tâlhar, nu că el va fi în Paradis în acea zi, ci că va avea o înviere atunci când Isus va fi Rege și va restabili paradisul pe pământ. Aceasta însemna că tâlharul nu va avea o înviere spirituală, cerească. Nu; ci el avea să revină din moarte la viață, pe pământul paradis, sub împărăția cerească a lui Isus. Această viață în paradisul pământesc putea fi făcută veșnică, în perfecțiune umană, dacă el se dovedea a fi un supus loial al Regelui Isus Cristos, primind iertarea de toate păcatele sale, prin jertfa de răscumpărare pe care a adus-o Isus pe stâlpul de tortură în acea zi întunecată de la Calvar.

¹⁸ Avraam, Isaac și Iacob și toți profeții credincioși din vechime vor fi și ei în Paradis, ca „prinți pe tot pământul”, de aceea vor fi înviați cu mult înaintea aceluia tâlhar (Ps. 45:16; Evrei 11:39, 40). Aceasta era ziua pe care Avraam o aștepta cu nerăbdare și la care se referea Isus, când le-a zis evreilor: „Avraam, tatăl vostru, s-a bucurat că ar putea să vadă ziua Mea; el a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56, *Douay*). Avraam nu a văzut acea zi într-un paradis subteran, într-o secțiune a iadului, când Isus a murit, a coborât acolo împreună cu tâlharul și apoi Isus a stat în sânul lui Avraam. Ci Avraam, căruia Iehova i-a făcut promisiunea: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate

națiunile pământului”, aștepta cu nerăbdare, în credință, în armonie cu acea promisiune divină. Când era încă în viață, el a văzut prin credință acea Sămânță, pe Isus Cristos, domnind și binecuvântând toate familiile și națiunile (Gen. 12:1-3; 22:18; Gal. 3:16). Unul din modurile în care toate familiile și națiunile vor fi binecuvântate prin Sămânța lui Avraam va fi prin Paradisul restabilit pe pământ sub Împărăție.

¹⁹ Restabilirea acestuia va veni după bătălia de la Armagedon și în timpul domniei de o mie de ani din cer a Seminței lui Avraam, Isus Cristos, Regele. El este Sămânța lui Avraam prin regele David, fiul lui Isai, și astfel, Isus Cristos este „toiagul” sau mlădița regală a lui Isai. Preumbrind în mod clar că paradisul va fi restabilit pe pământ când El va domni ca și conducător de drept al omenirii, timp de o mie de ani, la Isaia 11:1-10 se spune: „O mlădiță va ieși din tulpina lui Isai, și un lăstar va face fructe din rădăcina lui. Și spiritul DOMNULUI [Iehova] se va odihni peste el, ... El îi va zdrobi pe cei nemiloși cu toiagul gurii sale, iar cu suflarea buzelor sale îi va ucide pe cei răi. Dreptatea va fi cingătoarea din jurul coapselor sale, și credincioșia cingătoarea mijlocului său. Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și leopardul se va întinde lângă copil; vițelul și puiul de leu vor paște împreună, și îi va conduce un copilaș. Vaca și ursul vor fi prieteni, puii lor se vor întinde împreună și leul va mânca paie ca boul. Copilul alăptat se va juca lângă vizuina năpârcii, iar copilul întărcat va baga mâna în vizuina șarpelui. Nu vor face nici o pagubă sau nici o distrugere pe tot muntele Meu cel sfânt, căci țara va fi plină de cunoștința DOMNULUI, așa cum apele acoperă marea. În ziua aceea se va întâmpla că la rădăcina lui Isai, care va sta ca semnal pentru oameni – vor veni toate națiunile și locul său de odihnă va fi glorios” – *A.A.T.*

²⁰ Aceasta va fi o adevărată grădină a Edenului, un parc al plăcerii, în care vor fi înviați cei morți, în învierea generală a omenirii. Acesta va fi o caracteristică glorioasă a „noului pământ”, sub protecția și binecuvântarea „noilor ceruri”, împărăția cerească a lui Isus Cristos. În tot acest timp cât acesta va fi restabilit, Satan Diavolul și toată organizația sa nevăzută de demoni vor fi legați și închiși în „abis” și nu se vor mai putea amesteca. Nici un potop mondial nu va mai nimici vreodată acest paradis restabilit. Nici măcar ridicarea lui Satan, la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, nu va distruge această plantație minunată și nu o va mai putea umple cu păcătoși înșelați. Satan și demonii lui, și toți pe care aceștia îi amăgesc în păcat, vor fi distruși pentru vecie (Apoc. 20:1-10). Dar paradisul pământesc va rămâne pentru totdeauna căminul binecuvântat al tuturor acelor din omenire pe care împărăția lui Cristos îi va ridica la perfecțiune umană și care își vor păstra integritatea, cu loialitate, față de Iehova Dumnezeu și Regele Său iubit.

Cât privește pe Dumnezeu, calea Sa este perfectă; cuvântul lui Iehova este încercat, el este un scut pentru toți care se refugiază la El – Psalm 18:30. A.S.V.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. În ce împrejurări a vorbit Isus despre restabilirea paradisului?
3. De ce tâlharul nu putea să meargă și n-a mers atunci în cer?
- 4-6. Unde spun catolicii că a mers el și de ce greșesc când spun așa?
7. Unde arată Petru că au mers împreună Isus și tâlharul?
- 8,9. Așadar, unde spun ei că este paradisul, având în minte ce parabolă?
10. Ce spune, deci, un comentator religios despre iad?
11. Cum ar putea fi scos clerul din această dificultate?
12. Ce învață, pe scurt, parabola despre bogat și Lazăr?
- 13,14. Ce traduceri arată că ei n-au mers în paradis în ziua aceea?
- 15,16. (a) La ce se aplică „astăzi”? (b) De ce i-a oferit Isus paradisul tâlharului muribund și nu discipolilor Săi?
17. Ce înviere va avea tâlharul? Când și pentru ce anume?
18. Cum a văzut Avraam ziua lui Isus Cristos și s-a bucurat?
19. În timpul domniei cui va fi restabilit paradisul, așa cum arată Isaia?
20. Când vor ajunge să se bucure de paradis oamenii morți, în ciuda lui Satan?

Răpit în al treilea cer și Paradis

Există un paradis ceresc, adică un paradis în regiunile nevăzute numite *cer*, unde trăiesc persoane spirite? Această întrebare apare datorită modului în care discipolii lui Isus Cristos folosesc cuvântul. Cuvântul apare doar de trei ori în scrierile inspirate ale discipolilor Săi: o dată în relatarea cuvintelor lui Isus către tâlharul prietenos de pe stâlpul de tortură de la Calvar; o dată când apostolul Pavel povestește despre încântătoarea sa experiență; și o dată când Isus cel glorificat îi trimite Descoperirea apostolului Ioan. Am văzut, în articolul precedent, că paradisul menționat pentru prima dată în Biblie era, cu siguranță, pe pământ, fiind grădina Eden, în care fuseseră puși perfecții Adam și Eva, de Creatorul lor. Ei au pierdut acest cămin edenic, deoarece au păcătuit cu voia împotriva Creatorului, și acesta a dispărut odată cu potopul mondial din timpul lui Noe. La această restabilire a acestui paradis s-a referit Isus în cuvintele Sale de mângâiere către tâlharul muribund.

² Potrivit unor religioniști din creștinătate, paradisul este un lucru transferabil și și-a schimbat locul de la moartea și învierea lui Isus Cristos. În articolul precedent (§ 10), s-a citat dintr-un comentariu la o anumită ediție a Bibliei, la cuvântul *iad* sau *Hades*, așa cum se regăsește în parabola lui Isus despre omul bogat și Lazăr, cerșetorul.⁸ În al doilea paragraf al comentariului se arată că iadul sau Hades este împărțit în două compartimente, un compartiment care era locuința celor nesalvați și celălalt, care era paradisul, acesta fiind locul unde au mers Isus și tâlharul în ziua în care au murit. Argumentând că această ‚locuință a celor salvați’ a fost transferată din iad sau Hades, ultimul paragraf al comentariului amintit spune:

„(2) *Hades de la înălțarea lui Cristos*. În ceea ce îi privește pe cei morți nesalvați, nu se descoperă în Scriptură nici un fel de schimbare a locului sau a condiției lor. La judecata de pe marele tron alb, hades îi va da înapoi, ei vor fi judecați, și vor merge în iazul de foc (Apoc. 20:13, 14). Dar a avut loc o schimbare care afectează paradisul. Pavel a fost ‚răpit în al treilea cer... în paradis’ (2 Cor. 12:1-4). De aceea, paradisul se află acum în imediata prezență a lui Dumnezeu. Se crede că Efes. 4:8-10 indică momentul schimbării. ‚Când El s-a înălțat pe înălțimi, a condus o mulțime de captivi’. Se adaugă imediat, că mai întâi El ‚s-a coborât în părțile de jos ale pământului’, adică în compartimentul paradis al hadesului ...”*

³ Din articolele noastre precedente, este destul de evident cât de mult greșește acest comentariu religios în învățătura lui. Aceasta se datorează falsei noțiuni că iadul, Șeolul sau Hadesul este locuința celor vii și nu a celor morți, și că sufletul uman este separat și distinct de corpul fizic și este nemuritor, și la moarte merge fie în cer, fie în iad. Pe această bază, clericii religioși argumentează că sufletele credincioșilor salvați se aflau în paradisul ceresc în zilele apostolului Pavel. Totuși, Pavel nu argumenta în această privință în ceea ce a spus, și nici Isus în Descoperirea Sa către apostolul Ioan. În primul rând, să aruncăm o privire asupra cuvintelor lui Pavel, de la 2 Corinteni 12:1-4: „Dacă trebuie să mă laud – într-adevăr nu este potrivit să fac acest lucru – dar voi reveni la viziunile și descoperirile Domnului. Cunosc un om în Cristos care acum paisprezece ani – dacă a fost în trup, nu știu, sau dacă a fost în afara trupului, nu știu, Dumnezeu știe – a fost răpit în al treilea cer. Și știu că acest om – dacă a fost în trup sau în afara trupului, nu știu, Dumnezeu știe – a fost răpit în paradis și a auzit cuvinte secrete pe care omul nu le poate repeta” – *Confr. catol.; Douay*.

⁴ Omul de acum paisprezece ani este chiar apostolul Pavel, unde anume nu putem spune; scrisoarea sa a fost scrisă către Corinteni aproximativ în anul 55 A.D. Nimeni nu poate spune că Pavel a fost răpit literal în al treilea cer. El însuși nu a spus că a fost răpit acolo literal. El n-ar fi putut fi, deoarece „carnea și sângele nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu” și nici un om nu îl poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască (1 Cor. 15:50; Ex. 33:20). Dar răpirea pe care a experimentat-o el a fost așa de realistă, încât a fost aproape ca și cum ar fi fost răpit acolo. Dar Dumnezeu știe bine cum a avut loc răpirea lui Pavel, dacă Pavel nu știa.

* *Biblia cu trimiteri a lui Scofield*, ediția din 1945, în partea de jos a paginii, la paginile 1098, 1099.

⁵ Ce este „al treilea cer” în care el a fost răpit? În Biblie, a treia oară sau de trei ori se folosește pentru a denota intensitatea unei operații sau a unui scop (Ezec. 21:27; Ioan 21:17; Faptele 10:16). Aici ridicarea la cer în al treilea grad denotă înălțimea superlativă a înălțării lui Pavel în răpirea lui. „Cerul” denumit ca „al treilea” nu poate fi confundat cu cerurile în care se spune că zboară păsările sau acele ceruri pe care se spune că strălucesc soarele, luna și stelele (Gen. 1:14, 15, 20). Acesta este mai presus decât cerul în care a mers profetul Ilie, despre care citim: „Iată, a apărut un car de foc, cai de foc și i-a despărțit pe amândoi, iar Ilie s-a înălțat la cer pe o furtună” (2 Regi 2:11). El nu s-a dus în cerurile nevăzute ale prezenței lui Dumnezeu, deoarece secole mai târziu, Isus a zis: „Niciun om nu s-a înălțat la cer, decât Cel care s-a coborât din cer” (Ioan 3:13). Dar Pavel, căruia i s-au dat revelații și viziuni, a fost în extaz sau răpire cu paisprezece ani înainte, în prezența lui Dumnezeu și a primit un grad extrem de înalt de inspirație. Era evident că frații săi creștini experimentaseră revelații și viziuni inspirate până la timpul când a scris Pavel.

⁶ Astfel, aceasta era ceea ce am numi o răpire verticală, în loc de una orizontală, în cursul timpului, pentru a vedea lucruri care se vor întâmpla în viitor. Este adevărat că apostolul Petru vorbește despre cerurile și pământul care au fost înainte de Potop, despre cerurile și pământul care sunt acum, și despre „cerurile noi și pământul cel nou”. Dar când Pavel vorbește despre „al treilea cer”, el nu discută despre ce discută Petru, și astfel, Pavel nu vorbește despre cer ca „al treilea”, în ce privește cele două ceruri și două pământuri peste care Diavolul și organizația sa nelegiuită au deținut control (2 Pet. 3:5-13). Pavel vorbește despre al treilea cer, cel mai înălțat cer de pe tărâmul lui Dumnezeu, „al treilea” în legătură cu alte lucruri din creația lui Dumnezeu. „Mare este Dumnezeul nostru, mai presus de toți dumnezeii ... cerul și cerul cerurilor nu Îl pot cuprinde” (2 Cron. 2:5, 6; 6:18). Pavel era răpit așa de sus prin intensitatea care înobilează, cu care puterile de inspirație ale lui Dumnezeu îl purtaseră. Ceea ce a văzut și a auzit Pavel în timp ce se afla în cea mai intensă și înălțată stare de inspirație nu i s-a permis să spună în prea multe cuvinte. Dar aceasta putea servi ca fundal împotriva cărora ar fi spus multe alte lucruri. Aceasta putea să fie baza reală pe care putea să construiască multe puncte ale doctrinei. Cea mai apropiată abordare de răpirea lui Pavel în al „treilea cer” a fost probabil când Ioan a avut Descoperirea și a văzut o ușă deschisă în cer, și, uitându-se prin ea, a văzut un tron ceresc și un simbol glorios al Celui care stătea pe el – Apoc. 4:1-11.

Ca „Grădina lui Iehova”

⁷ Asemănător cu aceasta, Pavel zice: „Și știu că acest om a fost răpit în Paradis – dacă a fost în trup sau în afara trupului, nu știu, Dumnezeu știe – și el a auzit lucruri care nu pot fi spuse, pe care omul nu le poate rosti” (2 Cor. 12:3, 4, *R.S.V.*). Datorită faptului că aceasta este o declarație asemănătoare, este identic paradisul pe care l-a văzut Pavel în răpirea sa cu al „treilea cer”? El nu spune că sunt la fel. Deoarece el nu a fost răpit și dus pe orizontală, în cursul timpului, în viitor, ci i s-au dat puteri vizuale înalte, în direcție verticală, ca să zicem așa, ceea ce a văzut el nu era paradisul pământesc restabilit. Nu era un paradis transferat din iad, Șeol sau Hades până la cer. În timpul lui Pavel nici un suflet al celor credincioși nu putea să fi fost acolo, pentru că învierea morților încă nu avusese loc. Enoh nu era acolo, chiar dacă în Ecleziasticul 44:16 (*Douay*) se spune: „Enoh i-a plăcut lui Dumnezeu, și a fost mutat în paradis, ca să dea pocăință națiunilor”. Ecleziasticul (sau Înțelepciunea lui Sirach) este o carte apocrifă neinspirată și în plus, *Versiunea Douay* inserează cuvintele „în paradis”. Traducerea *AAT* demască această inserare, traducând: „Enoh i-a plăcut lui Dumnezeu și a fost luat de pe pământ, un model de pocăință pentru toate generațiile” (Înțelepciunea lui Sirach 44:16). Astfel, această declarație apocrifă nu are legătură cu cheștiunea și Enoh n-a fost mutat în paradis, ci este tot mort în iad, Șeol sau Hades - Evrei 11:5, 13, 39, 40.

⁸ Ceea ce a văzut Pavel era Sionul ceresc, organizația universală a lui Dumnezeu, în gloria ei, într-o stare edenică ce începuse în timpul lui Pavel. Acest Sion asigură Sămânța promisă a lui Avraam, în care vor fi binecuvântate toate națiunile. Timp de mai multe secole, Sion a fost sterp, fără această Sămânță, la fel cum soția lui Avraam, Sara, a fost stearpă până la nouăzeci de ani,

înainte de a-i da naștere singurului ei fiu, lui Isaac. Astfel, aproape două mii de ani după promisiunea lui Iehova către Avraam, referitor la Sămânță, organizația Sa universală, Sion, a dat naștere Semînței prin botezul, ungerea, moartea, învierea și glorificarea cerească a lui Isus Cristos, aceasta culminând în anul 33 (A.D.). Acestea se întâmplau în zilele lui Pavel. Dar Sion încă nu dăduse naștere Semînței ca Rege domnitor, cu putere activă de conducere. Aceasta s-a întâmplat în 1914 (Apoc. 12:1-5). Dar urmașii unși ai lui Cristos de pe pământ au fost asupriți foarte mult în timpul Primului Război Mondial, suferind cea mai aspră parte a persecuției lor în toate națiunile, în 1918. Starea acestor copii spirituali ai Sionului era asemănătoare cu cea a Ierusalimului din vechime, când a zăcut pustiit timp de șaptezeci de ani (607-537 î.Ch.), în timp ce locuitorii săi erau captivi în Babilon. Copiii Sionului de pe pământ erau, de asemenea, prizonieri față de marele Babilon anti-tipic al acestei lumi sub conducerea lui Satan. Dar istoria arată că în anul 1919 A.D., Iehova Dumnezeu i-a eliberat din starea lor de captivitate. I-a eliberat de restricțiile pe care lumea lui Satan le impusese asupra lor, restabilindu-i în serviciul Său liber și curajos ca martori ai Săi. El le-a dezvăluit și minunatele adevăruri privind împărăția Sa stabilită în 1914 A.D.

⁹ Drept urmare, starea acestor copii spirituali ai Sionului a prosperat din ce în ce mai mult cu trecerea anilor. Aceasta i-a mângâiat în mod minunat, și astfel, profeția privind Sionul se împlinește în sens final: „Pentru că Iehova a mângâiat Sionul; El i-a mângâiat toate locurile pustii și a făcut pustiul acestuia precum Edenul, și deșertul lui ca grădina lui Iehova [ca pe paradisul Domnului, LXX]; acolo se va găsi bucurie și fericire, recunoștință și cântări” – Isa. 51:3, *A.S.V.*

¹⁰ Grădina Eden sau paradisul original edenic se numea „grădina lui Iehova” (Gen. 13:10, *A.S.V.*; Ezec. 28:13; 31:8, 9). Astfel, profeția lui Isaia arăta că organizația teocratică a lui Iehova, Sion, avea să ajungă la starea unui paradis în ceea ce privește frumusețea și prosperitatea. Într-o oarecare măsură, acest fapt era deja adevărat în zilele apostolului Pavel. Dar în 1918, în punctul culminant al Primului Război Mondial, starea copiilor spirituali ai Sionului de pe pământ era pustiită, din cauza asuprii prin dușmanii lui babilonieni. Totuși, din 1919 încolo, lor le fusese dată o prosperitate și frumusețe mai mari decât cele primite de biserica creștină în primul secol. Organizația teocratică a lui Iehova a poporului Său de pe pământ este din nou locuită de rămășița Sa credincioasă, și din ce în ce mai mulți oameni cu bunăvoință i se alătură. Profeția se împlinește acum, când zice: „Așa zice Domnul Iehova: În ziua în care vă voi curăța de toate nelegiuirile, voi face ca orașele să fie locuite, și locurile părăsite să fie construite. Ținutul care era pustiu va fi lucrat, deși era o pustiire înaintea tuturor celor care treceau. Și ei vor spune: Acest ținut care era pustiu a devenit precum grădina Eden [o grădină a plăcerii, *Douay*]; iar orașele părăsite și pustii în ruină sunt fortificate și locuite. Atunci națiunile care vor fi lăsate în jurul vostru vor știi că eu, Iehova, am construit locurile aflate în ruină și am plantat ce era pustiu; Eu, Iehova, am spus și Eu voi împlini” – Ezec. 36:33-36, *A.S.V.*

¹¹ Iehova Dumnezeu a făcut aceste lucruri în zilele noastre și starea pământească a copiilor Sionului este acum o stare de paradis, din punct de vedere spiritual, ca „grădina plăcerii”. Fără îndoială, în această stare de paradis a Sionului a fost răpit Pavel în viziunea profetică, auzind multe lucruri secrete pe care nu avea voie să le dezvăluie în detaliu. Dar ochii noștri pot discerne astăzi dezvoltarea paradisiacă a Sionului, organizația universală a lui Dumnezeu, în special de la nașterea Împărăției în 1914 și de la eliberarea copiilor Sionului pe pământ după 1918. Drept urmare, închinarea curată a lui Iehova se extinde din ce în ce mai mult, pe măsură ce martorii Săi predică „această evanghelie a împărăției în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile” (Mat. 24:14). Aceasta este predecesoarea imediată a restabilirii paradisului pământesc pentru omenire, după bătălia de la Armagedon.

Copacul simbolic al vieții

¹² La aproape patruzeci de ani după ce Pavel a fost răpit în extaz, în al „treilea cer” și în paradis, glorificatul Isus Cristos i-a dat Descoperirea lui Ioan, pe insula Patmos. În aceasta El a folosit multe simboluri și semne ilustrative, pentru a exprima profeții despre întâmplări și condiții viitoare. Tot în aceasta, El a trimis acest mesaj adunării din Efes: „Cine are urechi să audă ce spune

Spiritul bisericilor: Celui care va birui, îi voi permite să mănânce din copacul vieții, care se află în paradisul Dumnezeului Meu” (Apoc. 2:7, *Confed. Catol.*). Înseamnă aceasta că există un paradis în cer pentru urmașii credincioși spirituali ai lui Isus Cristos?

¹³ Nu. Trebuie să ne aducem aminte că Descoperirea i-a fost dată lui Ioan prin simboluri sau semne reprezentative. Astfel, nu înseamnă că în cer sunt copaci literal. Copacii au fost asociați cu paradisul original din Eden, paradisul lui Iehova. Dar pentru că în ceruri nu există copaci literal, nu există nici un paradis literal. „Copacul vieții, care este în paradisul Dumnezeului Meu”, este un simbol al unui adevăr spiritual sau a unei realități mari. În grădina Eden din vechime, de pe pământ, Dumnezeu plantase ceea ce se numea „copacul [sau pădurea] vieții”; acesta se afla în mijlocul grădinii (Gen. 2:9). Așa cum am văzut, (pagina 181 ¶12), mâncatul din acel copac ilustra că cel care mânca avea drept la viață veșnică, și astfel Dumnezeu nu a permis ca acel drept să ajungă la păcătoșii cu voia. Mâncatul din acel copac de pe pământ însemna că cel care mânca obținea dreptul de a trăi pentru totdeauna, ca o creatură umană perfectă pe pământ. Dar nu viața pe pământ putea fi ceea ce avea de gând Isus pentru urmașii Lui victorioși, deoarece, în aceeași Descoperire (3:21), El le promite un loc împreună cu El pe tronul Său ceresc.

¹⁴ Cum este folosit un copac ca simbol, vedem la Proverbele 3:13,18; 11:30; 15:4, unde citim: „Fericit este omul care găsește înțelepciune, ... Aceasta este un copac de viață pentru cei care pun stăpânire pe ea; fericțiți sunt toți care o păstrează”. „Roadele celor drepti sunt un copac de viață, și cel care este înțelept câștigă suflete”. „O limbă blândă este un copac de viață” (*A.S.V.*). Dacă Isus Cristos permite unui membru victorios al „bisericii, care este trupul Său”, să mănânce din simbolicul „copac al vieții, care este în paradisul Dumnezeului Meu”, ce înseamnă aceasta? Iată:

¹⁵ Membrii bisericii Sale „caută gloria, onoarea, și nemurirea” și la învierea lor în trupuri spirituale vor fi îmbrăcați cu nemurire și neputrezire (Rom. 2:7; 1 Cor. 15:44, 51-54). De aceea, mâncatul lor din copac înseamnă că li se recunoaște viață nemuritoare, fără putrezire în cer, în strânsă comuniune cu Dumnezeu. Acest drept le este acordat datorită faptului că pun stăpânire pe înțelepciunea cerească, aduc roade drepte și duc o luptă victorioasă a credinței, pe pământ, astfel menținându-și integritatea față de Dumnezeu. Acesta este premiul, „cununa vieții”, pe care o dă El celor care își dovedesc credincioșia până la moarte. Câștigătorii acestui premiu „nu vor fi răniți de moartea doua” (Apoc. 2:10, 11). Prin învierea lor la viață spirituală, lor li se permite accesul la acest copac simbolic al vieții, pe care doar Dumnezeu nemuritor și care nu poate putrezi l-ar putea planta.

¹⁶ În paradisul simbolic al lui Dumnezeu ei vor fi nemuritori și se vor bucura de plăcerile celei mai intime comuniuni cu El. Sub domnia lor împreună cu Isus Cristos, pentru o mie de ani, paradisul edenic va fi restabilit pe pământ, iar omenirea ascultătoare se va bucura de plăceri pentru totdeauna, în căminul lor perfect de pe pământ. Fericită va fi partea tuturor celor care vor câștiga veșnică în lumea nouă a lui Dumnezeu!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce întrebare se ridică acum, referitor la paradis, și de ce așa?
2. Unde spun unii religioniști că se află acum acesta și de ce spun așa?
- 3,4. Cum ajunge Pavel să vorbească despre paradis ca și cum ar fi fost acolo?
5. Ce denotă faptul că acesta este „al treilea” cer?
6. În legătură cu ce anume era acest cer „al treilea”?
7. În ce paradis n-a fost el răpit?
8. Cum urma să vină condiția de paradis la care a fost el răpit?
- 9,10. A cui profeție se împlinea astfel? Mai ales de când?
11. Cine experimentează acum această stare? A cui predecesoare este aceasta?
- 12,13. Ce nu putea să însemne „copacul vieții” pe care l-a amintit Isus?
14. Ce ilustrații există despre întrebuițarea simbolică a „copacului”?
- 15,16. Ce înseamnă, așadar, mâncatul din „copacul vieții” aici?

DIN CE ÎN CE MAI MULTĂ LAUDĂ SE RIDICĂ DIN PERU ȘI CHILE

Sâmbătă după amiaza, 12 martie, i-a găsit pe președintele Societății Turnul de Veghere Nathan H. Knorr și pe secretarul său, M. G. Henschel, pentru câteva minute, la aeroportul din La Paz, Bolivia, pe splendidul *altiplano*. Ei doar ce zburaseră din Cochabamba via Oruro și acum, după ce încheiaseră adunările pline de succes cu multe persoane din acea țară, interesați de împărăția lui Dumnezeu, ei zburau înapoi spre Lima, Peru, pentru a-și continua drumul spre coasta de Vest a Americii de Sud. În timp ce se aflau la aeroport au fost privilegiați să petreacă vreo câteva minute, conversând cu cinci misionari absolvenți ai școlii de Biblie de la Gilead a Turnului de Veghere, situată în statul New York.

Vântul rece de pe *altiplano* bătea, în timp ce ne îmbarcam în avion și ne ridicam pentru Arequipa. După o escală de câteva minute acolo, eram din nou în drum spre Lima, unde am sosit aproximativ la ora 6 p.m. Încheiasem cele 1.202 mile de zbor din Cochabamba în aproape șapte ore. A fost plăcerea noastră deosebită să găsim câțiva frați la aeroport, deși nu erau siguri cu ce avion vom sosi, datorită întârzierilor. Seara a fost petrecută la casa misionară stând de vorbă cu familia celor cincisprezece absolvenți ai Gileadului.

Duminică erau multe de făcut în legătură cu lucrarea de la filială, care fusese organizată de curând, și doream să găsim și câteva clipe de relaxare. Nu era prea mult timp, deoarece se aranjase dinainte ca fratele Knorr să stea de vorbă cu cei din grupa din Lima, din nou, duminică seara, timp în care au fost prezente 155 persoane. De asemenea, era necesar să se facă o călătorie cu mașina prin Callao, orașul maritim apropiat, pentru a hotărî câți absolvenți de la Gilead să fie trimiși acolo. Am văzut un oraș mare ce are nevoie de atenție, precum și de o nouă dezvoltare de imobile cu apartamente pentru clasa muncitoare, care să adăpostească mii de familii. Era destul teritoriu pentru absolvenții de la Gilead ce urmau să sosească.

Tot la Lima ne aștepta și poșta. Era minunat să citim rapoarte despre ce se întâmplase în Guayaquil, Ecuador, doar cu o săptămână înainte, în legătură cu adunarea publică expusă acolo de fratele Knorr. Frații aveau timp și au trimis alături un raport despre câteva din experiențele lor, după cum urmează:

„O doamnă cu care studiam n-a putut să vină să asculte lectura, deoarece copilul ei era bolnav, dar a ascultat întreaga cuvântare la radio. Soțul ei, care nu era deloc interesat, a fost prezent la cuvântare, deoarece simțea că era dator să ca mason s-o susțină prin participare. Cu toate acestea, după ce a auzit lectura, a venit acasă și a citit cu mare interes toată cartea *„Adevărul vă va face liberi”*, și acum dorește să aibă mai multă literatură”.

„Un alt bărbat care a fost prezent la cuvântare dorea să se familiarizeze cu un mod sistematic de studiere a Bibliei, întrucât era așa de mult de învățat, că dorea să fie sigur că prinde tot”.

„O altă persoană a fost impresionată de minunata traducere” [cuvântarea fratelui Knorr a fost tradusă în spaniolă].

„O doamnă a sunat la stația radio și a spus că ascultase întreaga cuvântare și vroia mai multe informații despre martorii lui Iehova”.

„Mulți oameni spuneau că nu se așteptaseră niciodată să vadă așa de mulți oameni prezenți la o lectură din Biblie, deoarece sunt atât de mulți catolici acolo”.

„Un alt vestitor a trecut pe la cel cu care studia. Primul cuvânt pe care l-a spus omul a fost *lamento*, care înseamnă îmi pare rău. El a explicat că din cauza transportului deficitar cu autobuzul n-a putut să fie prezent la adunare personal. Apoi a zâmbit și a spus că ascultase cuvântarea la radio”.

„Acum câteva săptămâni am intrat într-un magazin de curând deschis să pun mărturie și managerul, fiind foarte ocupat, mi-a cerut să mă întorc în altă zi. Am venit ieri, marți 8 martie. Gentlemanul a fost foarte prietenos și interesat de lucrarea creștină. După o scurtă mărturie în spaniolă el a hotărât că va lua trei cărți legate și așa a făcut, spunând câteva cuvinte în engleză, după care l-am întrebat imediat dacă înțelegea și vorbea engleza. El vorbea și înțelegea. Așa că am

conversat în continuare în engleză, putând să-i pun o mărturie completă despre lucrarea noastră. În cele din urmă el a zis: ‚V-ar fi interesat foarte mult să ascultați o lectură foarte minunată pe care am auzit-o săptămâna trecută. A fost atât în engleză, cât și în spaniolă, în Templul Masonic’. Imaginați-vă uimirea și plăcerea mea! Când a auzit că cel care expusese cuvântarea era președintele Societății noastre, a fost și mai interesat de lucrarea noastră. Loja sa masonică fusese cea care ne permisesse, în mod binevoitor, să le folosim sala. El a chemat un alt gentleman care fusese prezent la lectură și care era, de asemenea, foarte încântat de aceasta. El obținuse mai înainte cartea ‚*Adevărul vă va face liberi*’ și se bucura de lecturarea ei. Amândoi erau interesați să știe unde puteau să participe cu regularitate la adunările noastre și sunt sigur că într-una din aceste zile o să am o foarte minunată vizită ulterioară aici”.

Mai era și un raport din Quito:

„Frații din Quito au obținut o mare Sală a Împărăției, despre care s-a vorbit în timpul vizitei. Aceasta se află exact în centrul orașului. Ea se va ocupa de grupa din ce în ce mai mare, fiind gata pentru memorialul din aprilie și de începutul unor noi serii de lecturi. ‚Duceți-vă și faceți discipoli’ este tema vestitorilor din Ecuador care se gândesc la expansiune”.

Aceste fragmente de vești, alături de altele, bineînțeles, ne-au adus o reală bucurie în inimă și în inima celor din Lima, deoarece au arătat progres și rezultate bune într-o altă țară, Ecuador.

Și frații din Lima ne-au spus multe experiențe, în care s-au bucurat cu oamenii lor cu care studiază, care au exprimat apreciere pentru adunare, prima lor adunare din Lima. O experiență, relatată pentru a arăta posibilitățile de expansiune, era în legătură cu punerea mărturiei unui avocat bogat, care are o fermă la țară. El i-a invitat pe doi misionari la ferma lui pentru un week-end, să stea de vorbă cu familia lui și cu sine despre adevăr și să răspundă la multe întrebări. El le-a spus să aducă niște literatură pentru că o puteau plasa angajaților lui de la fermă. Avocatul a aranjat ca frații să le pună mărturie orală angajaților, adunându-i laolaltă. Era zi de salariu și înainte să le dea muncitorilor salariul a făcut un anunț că acești doi creștini erau acolo cu literatură, care era foarte folositoare, și după ce-și luau salariul să treacă pe la masa unde era expusă literatura și dacă doreau să afle ce învață Biblia puteau să își procure. A fost numai o chestiune de câteva minute până când peste cele douăzeci de cărți care fuseseră aduse s-au epuizat, așa că frații au trebuit să ia comenzi și să facă aranjamente să trimită cărțile mai târziu, prin intermediul avocatului, atunci când acesta se întorcea săptămâna următoare.

Bineînțeles că experiențe ca acestea sunt neobișnuite, dar vor exista dacă cineva continuă în mod credincios în serviciul de pe teren.

Toți misionarii au avut prezenți la adunare pe mulți dintre cei care studiau cu ei și bineînțeles că toți au fost încântați de rezultate. Lima are baza pentru o bună organizare. Mesajul Împărăției este în Peru pentru a rămâne și toți de acolo sunt nerăbdători să vadă cum se extinde lucrarea în alte orașe.

Trebuia să plecăm luni în jurul orei 9 a.m., dar verificând biroul din Panagra am constatat că avionul întârzie și nu aveam să pornim până la ora 1:10 după amiaza. Așa că aceasta ne-a pus la dispoziție toată dimineața să facem lucrare suplimentară în legătură cu detaliile de la filială și să răspundem la întrebările fraților. Toată familia, alături de alți frați, care veniseră la aeroport să-și ia la revedere, erau foarte optimiști în legătură cu progresul lucrării din viitor și se gândeau la congresul internațional din 1950 din America. Întrebările lor erau: Unde? Când? Putem să venim? Așadar, cu speranțe mari de a-i vedea pe unii frați din Peru în 1950, am părăsit aeroportul în drum spre Santiago, Chile.

CHILE

Cu marile avioane DC-6 se călătorește repede. Cele 1.654 mile au fost acoperite până la ora 7:30 seara. N-am putut să vedem multe din avion, din cauza altitudinii mari a zborului, precum și pentru că n-am avut la dispoziție scaune cu opțiune. Era amurg când zburam peste orașul Santiago și apăreau luminile pentru a face orașul să strălucească. Toată familia de la biroul de la filială era la

aeroport să ne întâmpine și să ne spună bun venit în țara Chile. Ne făcea plăcere să vedem încă o dată vechi prieteni.

Frații ne-au făcut să ne simțim foarte bine acasă la Avenida Lyon 3004, sediul filialei. Prima noastră zi a fost petrecută în biroul filialei, trecând peste chestiuni și făcând pregătiri pentru o călătorie la Concepcion, unde este amplasată o altă casă misionară. Am constatat că frații sunt activi în Santiago, anunțând lectura ce urma să fie expusă de un frate local la Facultatea de drept a Universității din Chile. Toți erau foarte ocupați și se bucurau de perspectivele adunării lor.

Miercuri dimineața, devreme, 16 martie, am părăsit filiala și am pornit spre biroul Liniilor Ariene Naționale din Chile. Ei ne spusese să fim acolo mai devreme decât era necesar și în afară de aceasta, erau ceva probleme cu elicele avionului Lodestar, care era programat să ne ducă în Concepcion. Nu ne-am ridicat de pe aeroport până la ora 9:30. Joseph Ferrari, servul de filială, călătorea cu noi și aceasta a oferit posibilitatea să discutăm chestiuni în legătură cu problemele legate de lucrarea din Chile. Avionul nostru a avut o ridicare bună și s-a ridicat la o înălțime egală cu vârful marilor munți, ce se înalță abrupt la est de Santiago. Ne-am îndreptat direct spre sud, deasupra țării, care uneori este irigată și alteori pare pustie. În aproximativ o oră eram programați să aterizăm pe aeroportul din Cauquenes.

Când avionul s-a rotit pentru aterizare tot ce am văzut era o fâșie de drum și un vechi hangar. Am aterizat pe un câmp ce părea să se afle în mijlocul unei ferme. Era un ținut bun de păscut și am văzut că animalele plecase cu puțin timp înainte. Erau trei pasageri ce așteptau să meargă la Concepcion. Ei s-au îmbarcat în avion și apoi acesta a mers în jos până la capătul câmpului. În timp ce pilotul încălzea motoarele a observat că magnetonul nu funcționa cum trebuie la seria unui motor; așa că aveam să întârziem. Regulile liniei aeriene sunt că în fiecare avion trebuie să călătorească un mecanic; așa că a fost cineva la îndemână să scoată instrumentele și să înceapă să demonteze motorul. Reparațiile necesitau aproape două ore și în timpul acesta am stat lângă avion, discutând. Apoi copilotul a făcut o probă la motor și a constatat că era în ordine. Ni s-a spus să ne îmbarcăm încă o dată în avion. Dar atunci s-a defectat ceva la seria motorului doi; așa că s-a irosit mai mult timp cu reparațiile. La ora 1 p.m. totul era, în cele din urmă, în ordine și ne-am ridicat pentru Concepcion. Restul călătoriei a fost scurtă, dar a fost, de asemenea, foarte interesantă. Linia de coastă este presărată cu plaje ce arată minunat și în timp ce ne îndepărtam spre sudul lui Chile am început să vedem copaci ce creșteau pe munți și lucruri ce păreau mai verzi. Portul de lângă Concepcion și orașul sunt foarte frumoase de sus.

Frații care așteptau în Concepcion nu știau ce se întâmplase cu avionul, deoarece operatorul radio de la aeroport nu oferise informația adecvată. Ar fi trebuit să fim acolo pe la ora zece dimineața. Unul din frați a rămas la aeroport și restul s-au întors la casa misionară. Când am ajuns la aerogară am constatat că autobuzul din oraș întârzia, probabil din pricină că era timpul pentru *siesta* și a trebuit să așteptăm iar acolo aproape o oră.

Eram fericiți când, aproximativ la ora 3:30, am sosit la plăcuta casuță misionară din Concepcion și i-am găsit acolo pe toți absolvenții Gileadului. Ei și-au reținut cu răbdare apetitul și și-au întârziat masa de prânz pentru sosirea noastră. După ce am mâncat câte ceva și am discutat despre câteva probleme ale fraților din acel teritoriu, pentru puțină vreme, am constatat că au început să sosească frații din grupa locală. Frații și oamenii cu bunăvoință fuseseră anunțați că președintele Societății avea să fie împreună cu ei în seara de 16 martie; așa că în acea seară au fost prezenți 64 la adunare și au umplut până la refuz micuța Sală a Împărăției, unii stând în picioare, iar alții pe casa scării, pentru a asculta „Este mai târziu decât credeți!” Fratele Ferrari a acționat ca traducător și a făcut-o minunat. Vestitorii locali au apreciat foarte mult această vizită din partea fraților din America de Nord, deoarece pentru mulți din ei era imposibil să călătorească spre Santiago pentru viitoarea adunare.

Cei de la Liniile Aeriene Naționale din Chile ne-au spus să fim la birou devreme în dimineața următoare, pentru zborul nostru înapoi spre Santiago și când am ajuns acolo am constatat că biroul încă nu se deschisese. Așa că am deschis ușa autobuzului și am stat în autobuzul liniilor aeriene până când s-a deschis biroul. Misionarii erau cu noi și astfel s-au așezat lângă noi și s-au

uitat la fotografiile cu construcția casei Betel pe care le adusesem cu noi. Mai târziu ne-au însoțit la aeroport și și-au luat rămas bun, în timp ce avionul se ridică.

Eram puțin obosiți și astfel am adormit majoritatea timpului în zborul înapoi spre Santiago. Zborul a fost fără evenimente importante și am sosit la timp pe aeroportul din Santiago. Am fost transportați cu autobuzul în centrul orașului și apoi am luat un taxi spre stația Mapocho, unde au fost cumpărate bilete pentru călătoria spre Valparaiso, renumitul port maritim din Chile. Am avut câteva minute pentru prânz și apoi am plecat la timp cu un tren obișnuit (local) pe coastă. Din pricina regiunii și a munților trenul face o rută lungă până la Valparaiso. Am pornit prin bogata regiune agricolă din jurul orașului Santiago, care are o producție bună cu ajutorul indispensabilei irigații. Ruta întortocheată ne-a dus spre nord de unde trenul avea legături cu un tren internațional, care trece prin defileu spre Argentina. Am trecut prin tuneluri și de-a lungul versanților muntelui, dar pe măsură ce ne apropiam de oceanul Pacific ne opream frecvent în multe orașe și orașele care sunt înghesuite laolaltă. Păream că ne aflam la nord de Valparaiso când am ajuns pe coasta maritimă și apoi am călătorit la sud prin renumita stațiune balneară Vifia del Mar și de-a lungul plajei, spre stația principală din Valparaiso. Acolo erau multe ambarcațiuni în portul proiectat împotriva asfințitului. După 41/2 ore cu trenul eram bucuroși că pentru acea zi călătoria noastră se încheiase și ne-am bucurat mult de zâmbetele radioase ale celor patru absolvenți ai Gileadului, care ne-au întâmpinat la gară și ne-au călăuzit prin mai multe corpuri de case din centrul comercial al orașului Valparaiso și în sus pe un deal abrupt spre casa misionară. Acolo mai erau alți doi absolvenți de la Gilead care ne așteptau acasă. Noi cei trei vizitatori eram încântați să fim cu cei șase staționați în Valparaiso și am avut un ușor regret că vizita noastră era așa de scurtă; dar odată cu perspectivele adunării din Santiago ne puteam bizui pe mai multă asociere cu acești frați. Au fost câteva ore pentru a discuta lucrurile necesare și apoi ne-am retras.

Vineri dimineața la ora opt părăseam Valparaiso cu expresul spre Santiago. Grupul nostru crescuse acum la șapte, deoarece patru misionari ne însoțeau. Erau multe lucruri de discutat și astfel călătoria noastră a părut scurtă. Am ajuns în gara din Santiago la ora 11:15 a.m. și ne-am dus direct la casa misionară. Câțiva frați din Santiago ne-au întâmpinat la gară. După trei zile de călătorie în Chile am realizat ce cantitate uriașă de lucrare mai trebuie făcută în această țară, unde sunt doar unsprezece grupe de-ale martorilor lui Iehova.

CONGRES

Adunarea era în sesiune în acea zi în Aula Magna a Facultății de Drept a Universității din Chile, sală care fusese obținută gratis pentru adunare. Am constatat că era o structură splendidă; niciunde în lume nu s-ar fi putut solicita ceva mai bun.

Frații veniseră din multe părți ale lui Chile și erau dornici să afle mai multe despre lucrarea Domnului. Vineri seara erau prezente la sesiune 127 persoane și sâmbătă seara erau 191, când fratele Knorr a vorbit despre subiectul „Iubire”, bazat pe 1Corinteni 13. Toți vorbitorii cărora li se atribuiseră o parte în program s-au comportat bine și era o plăcere să vezi frați capabili printre cei care învățaseră recent adevărul.

Vremea era încântătoare în Santiago și aceasta a dat o splendidă oportunitate fraților să iasă cu pancarte și pliante între sesiuni și în timpul perioadelor de serviciu de dimineață. Toată ziua de duminică a fost devotată adunărilor în sală, începând cu cuvântarea de botez de la ora nouă. Fusese găsit un loc minunat pentru a realiza cufundarea. La izbucnirea celui de-al doilea Război Mondial ambasada germană și proprietatea din jurul ei au fost preluate de guvernul din Chile și încă le țin în custodie. Una din persoanele responsabile este interesată foarte mult de adevăr și a aranjat ca botezul să aibă loc în bazinul de înot amplasat pe terenul vechii ambasade germane. Aceasta a pregătit un decor foarte frumos pentru cufundare. Au fost 20 care și-au simbolizat consacrarea.

Următorul mare eveniment al zilei a fost adunarea publică. S-a crezut că era bine ca un frate local să expună cuvântarea publică, și astfel un frate american care locuia de mulți ani în Chile, fratele Laguna, a oferit un minunat discurs în fața unui auditoriu care a umplut sala până la refuz, mulți stând în picioare. Numărătoarea a fost de 450. Oamenii au fost invitați să asculte cuvântarea

fratelui Knorr în acea seară și 296 persoane au rămas pentru sesiunile de încheiere. Au fost plasate multe cărți oamenilor cu bunăvoință în acea după amiază, în special după adunarea publică.

După ce s-a încheiat congresul, toți cei 21 absolvenți ai Gileadului care au participat au luat parte la o masă la biroul de filială, unde toți s-au bucurat de tovărășie și am avut oportunitatea să discutăm mai mult despre problemele ce există în casele misionarilor și de lucrarea din acea lungă țară, Chile. Era o plăcere să reflectăm că în urmă cu patru ani erau doar 65 vestitori în lucrare, în timp ce acum sunt 239. Frații sunt hotărâți să aducă creșteri tot mai mari, prin harul Domnului, și să găsească oamenii cu bunăvoință, înainte să se scurgă timpul pentru lumea veche la Armaghedon.

Ziua de luni a fost petrecută la biroul de filială, trecând peste câteva din multele detalii și registre și după amiaza a venit prea repede, când la ora 4:30 a trebuit să-i părăsim pe bunii noștri prieteni, pentru călătoria noastră spre Uruguay. Mulți frați se aflau la aeroport să-și ia rămas bun și au exprimat speranța să nu mai treacă iar patru ani până când îi va vizita cineva de la sediul Societății, căci simțeau că adunarea și asocierea erau foarte benefice pentru expansiunea lucrării în Chile.

Mult prea curând avionul nostru DC-6 se grăbea pe pistă spre sud și apoi se rotea spre vest, pentru a face întoarcerea și a înaintat spre nord-est, ca să traverseze Anzii în direcția Argentinei. Și părea ca și cum avionul nostru, marea pasăre rapidă care era, se deplasa foarte încet, deoarece zburam deasupra orașului Santiago de ceva timp. Chiar dacă ne îndreptat spre nord, urcam foarte abrupt – trebuia să ne înălțăm pe cer în grabă pentru a traversa movila. Pe măsură ce câștigam altitudine am realizat că lăsam în urmă coasta de vest a Americii de Sud, unde găsisem atâtea motive de bucurie și atâția prieteni și unde lucrarea teocratică progresa așa de bine.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

1 IULIE 1949

Nr. 13

Cuprins:

PREZENȚA LUI MESIA - Pag. 3

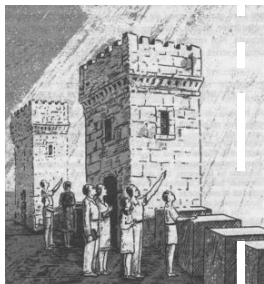
DE CE TREBUIE SĂ FIE NEVĂZUTĂ PREZENȚA SA - Pag. 6

PROGRES ÎN ȚĂRILE DE LÂNGĂ RIVER PLATE - Pag. 14

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5, Ontario, Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

1 Iulie 1949

Nr. 13

Prezența lui Mesia

„Și pe când stătea El pe Muntele Măslinilor au venit discipolii la El, în particular, zicând: - Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri – și care va fi semnul prezenței Tale și al sfârșitului erei – Mat. 24.3, *Rotherham; Young*.

Iehova Dumnezeu a făcut să fie publicată această revistă, *Turnul de veghere*, începând cu iulie 1879. Până în acest an 1949, șaptezeci de ani mai târziu, aceasta și-a păstrat actualitatea ca singura revistă de pe pământ care vestește împărăția lui Iehova prin al Său Mesia, Cristos. Titlul în sine de pe coperta acestei reviste indică acest fapt. Începând ca o publicație lunară, inițial se numea complet „Turnul de veghere al Sionului și Vestitorul Prezenței lui Cristos”. Dar, începând cu 1 martie 1939, aceasta se numește „Turnul de veghere vestește Împărăția lui Iehova”. Sion este numele profetic dat locului împărăției lui Iehova prin Mesia și încă de la început *Turnul de veghere* a vorbit despre această Guvernare divină ca singura speranță a omenirii. Din 1 ianuarie 1892, această revistă a oferit și mai mult spațiu vestirii Împărăției, extinzându-se la două numere pe lună. În timpul celor șapte decade ale existenței sale, acestea nu i-a lipsit nici un număr. La începutul său în 1879, avea un tiraj de 6.000 exemplare per număr. Astăzi a crescut aproape de o sută de ori, la 575.000 exemplare tipărite ale acestei ediții. Aceasta corespunde importanței din ce în ce mai mari a mesajului pe care *Turnul de veghere* trebuie să-l transmită, deoarece prezența lui Mesia se apropie de punctul ei culminant la Armaghedon.

² În tot domeniul jurnalismului, iată o revistă care este deosebită, nu doar că anunță împărăția mult promisă a lui Iehova, prin al Său Mesia, ci anunță și prezența lui Mesia. Nu vorbim despre prezența Sa undeva pe pământ, în carne, pentru că acest lucru s-a întâmplat cu nouăsprezece secole în urmă, când El a venit ca om perfect, ci de a doua Sa prezență ca Fiu nemuritor al lui Iehova, în gloria împărăției Sale cerești și însoțit de îngerii sfinți, pentru a executa voința lui Dumnezeu. Atunci El a venit în chip uman, smerit, pentru a justifica suveranitatea lui Iehova peste tot universul. Cum? Dovedind că Iehova putea să pună pe pământ un om perfect, care, în mijlocul unei lumi ostile, va rămâne credincios suveranității Sale drepte și nu va păcătui niciodată împotriva acesteia. În armonie cu aceasta, El a proclamat împărăția lui Dumnezeu cu îndrăzneală, în loc să ia parte la politica acestei lumi. Pe plan secundar justificării suveranității lui Iehova, Mesia a venit să-și dea viața ca răscumpărare, de care să beneficieze toți cei care doresc să devină supușii împărăției lui Dumnezeu, eliberându-i de condamnarea păcatelor lor și de pedeapsa păcatului, care este moartea. Omenirea avea nevoie de restabilirea împărăției lui Dumnezeu, pentru a o elibera de această lume asupritoare. Omenirea avea nevoie să fie răscumpărată de păcat și moarte. De aceea, Mesia a venit acum nouăsprezece secole ca om perfect, nevinovat, născut prin intervenția miraculoasă a Atotputernicului Dumnezeu. De aceea, prima Sa prezență, a fost în chip de om. Dar în timp ce era încă pe pământ, în carne, El a arătat mereu spre prezența Sa a doua. Spre această a doua și mai importantă prezență și-a asumat răspunderea *Turnul de Veghere* să îndrepte atenția, sub îndrumarea lui Iehova Dumnezeu.

³ Mulți cititori ai *Turnului de veghere* vor spune: „Unde a vorbit Isus din Nazaret despre un astfel de lucru precum *prezența Sa a doua*? Învățătorii noștri religioși ne-au spus doar despre a doua Sa venire sau apariție, și că aceasta trebuie să fie în carne, în același trup în care a fost răstignit, și că atunci când va veni din nou, pământul și tot universul pe care îl putem vedea va arde complet. Aceasta nu mai lasă loc pentru un astfel de lucru precum *prezența Sa pe pământ*. În plus, dacă acum este prezent, unde se află? Nici una dintre publicațiile lumii, cu toate agențiile lor de știri, nu au

raportat despre prezența Sa și noi înșine nu L-am văzut niciodată. Atunci, de unde își ia *Turnul de Veghere* informațiile pentru a anunța prezența Lui?”

⁴ Ca răspuns la aceste întrebări, ne întoarcem la singurele lucruri valide care pot fi recunoscute, Cuvântul scris al lui Dumnezeu și faptele binecunoscute ale istoriei mondiale recente. Deși Cuvântul profetic al lui Dumnezeu a arătat spre prima prezență a lui Mesia sau Cristos, a acordat mai multă atenție celei de-a doua prezențe a Sa, deoarece aceasta are o mai mare importanță pentru Dumnezeu și pentru om. Imaginați-vă puternica emoție care trebuie să-i fi fost transmisă lui Simon Petru, când fratele său, Andrei „i-a spus: „Noi l-am găsit pe Mesia!” – adică, pe Cristos” (Ioan 1:41, *A.A.T.*). Mesia pe care acești evrei sinceri îl așteptau cu o dorință așa de arzătoare era prezent. „Mesia, Cristosul, este aici!” au putut ei să spună. Astăzi există dovada că Mesia sau Cristos este din nou prezent. Aceasta trebuie să aducă o emoție și mai puternică în inimile tuturor credincioșilor care au tânjit după venirea Sa și s-au rugat pentru ea, căci aceasta constituie cea mai mare veste și cea mai importantă realitate din zilele noastre. Aceasta oferă singura explicație pentru toate evenimentele mondiale ciudate și tulburătoare care se întâmplă din 1914 A.D. încoace.

⁵ În legătură cu aceasta trebuie să ne referim la creștinul consacrat pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a fonda *Turnul de Veghere*. El a fost primul editor al revistei, Charles T. Russell, un om pe al cărui nume clericii religioși din toată creștinătatea continuă să îngrămădească batjocură chiar până astăzi, la treizeci și trei de ani după ce a murit, când se afla într-un tur de predicare. Dar să uităm de batjocură. Dacă permitem batjocurii oamenilor să ne influențeze, nu vom mai avea nimic de-a face cu Isus Cristos, nici măcar cu Iehova, Dumnezeul cel viu și adevărat. Amintiți-vă că Isus i-a zis lui Dumnezeu: „Batjocurile celor care Te-au batjocorit pe Tine au căzut asupra Mea” (Rom. 15:3). Indiferent cine este implicat, suntem interesați de evenimentele moderne care au dus la dezvăluirea adevărului divin. Ei, bine, atunci, în primăvara anului 1877, sau cu doi ani înainte de inițierea acestei reviste, mai sus amintitul Russell a publicat un pliant intitulat „Scopul și modul întoarcerii Domnului”.¹ Pliantul intenționa să corecteze multe puncte de vedere greșite, susținute în general de religioniști, despre a doua venire a lui Mesia. Aceasta a urmat după un sângeros studiu al Bibliei de către un grup de cercetători ai adevărului, pe care îl formase Russell într-o clasă de studiu, în jurul anului 1870. În timpul anilor de studiu împreună, ei au ajuns să recunoască diferența dintre Isus Cristos ca om, care „s-a dat pe Sine ca răscumpărare pentru toți”, și Isus Cristos cel glorificat, care va veni din nou, un *spirit* divin, nemuritor. Ei au legat de aceasta faptul că spiritele pot fi prezente și totuși să nu fie văzute de ochi omenești. La acel timp, așa numiții „Advențiști de ziua a șaptea” îl așteptau pe Cristos să se întoarcă în carne și învățau că lumea și tot ce este în ea, cu excepția Advențiștilor de ziua a șaptea, vor fi arși complet în 1873 sau 1874; dar au fost dezamăgiți în ce privește așteptarea lor referitor la a doua venire și sfârșitul lumii.

Parousia

⁶ Acum deschideți Biblia la Matei 24:3. Dacă folosiți Versiunea catolică *Douay*, aceasta redă: „Pe când stătea El pe Muntele Măslinilor, discipolii au venit la El, în particular, și i-au spus: Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri, și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?” Dacă folosiți *Versiunea* populară *Regele Iacob* sau *Versiunea Autorizată*, aceasta redă: „Pe când s-a așezat El pe Muntele Măslinilor, discipolii au venit la El, în particular, zicând: Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?” Observați că limbajul în ambele versiuni este asemănător și că amândouă folosesc cuvântul *venire*. Cuvântul din textul original în limba greacă, din care a fost tradusă *Versiunea Regele Iacob*, este *parousia*. Cuvântul în textul din Latina *Vulgata*, din care a fost tradusă *Versiunea Douay*, este *advēntus*. Timp de mai bine de o mie de ani Latina *Vulgata* a fost versiunea folosită în principal pe tot cuprinsul creștinătății și întrebuintarea de către aceasta a cuvântului *advēntus*, care înseamnă *venire* sau *sosire*, i-a influențat pe traducătorii englezi în înțelegerea a ceea ce înseamnă cuvântul grecesc *parousia*, la Matei 24:3 și oriunde altundeva. Astfel, ei l-au tradus ca „venire”. Totuși, la 2

¹ A se vedea *Timpul este aproape*, pagina 223, ¶ 1; de asemenea *Turnul de Veghere* din 15 iulie 1906, pagina 230.

Corinteni 10:10 și Filipeni 2:12, Latina *Vulgata* traduce același cuvânt *parousia* ca *praesentia*, care înseamnă *prezență*.

⁷ În ianuarie 1876, atenția lui Russell a fost atrasă de ceva: acest cuvânt de la Matei 24:3 înseamnă *prezență* și acesta a fost tradus așa într-o traducere a Scripturilor Creștine Grecești, publicată pentru prima dată în formă completă în America în 1865.² Acest fapt doar confirmă adevărul că întoarcerea lui Cristos se va întâmpla în spirit. Conform cronologiei Bibliei, așa cum era înțeleasă atunci, în 1874, s-a calculat că prezența Sa spirituală începuse deja. Din acest motiv, când *Turnul de Veghere* a început publicarea în 1879, acesta a pus subtitlul „Vestitorul prezenței lui Cristos”. O mai bună dovadă privind prezența Sa este oferită de atunci încolo în Scriptură și în împlinirile profeției.

⁸ Să nu credeți că această doctrină a prezenței a doua a lui Cristos se bazează pe traducerea unei versiuni necunoscute a Scripturii, realizată în timpul secolului trecut. Aceasta este sprijinită de alți traducători ai Bibliei, precum și de învățăturile fundamentale ale Bibliei. În 1862 renumitul Dr. Robert Young, LL.D., cunoscut mai bine pentru lucrarea sa „Concordanță Analitică a Bibliei”, încă folosită pe scară largă, a publicat la Edinburgh, Scoția, prima sa ediție a „Sfintei Biblii alcătuită din Vechiul și Noul Legământ, tradusă conform literei și a dialectului din limbile originale”. Traducerea de către el a versetului din Matei 24:3 folosește, de asemenea, cuvântul „prezență” și redă: „Pe când stătea El pe Muntele Măslinilor, discipolii au venit lângă El, zicând: „Spune-ne, când se vor întâmpla acestea? Și care va fi semnul prezenței Tale, și al sfârșitului complet al lumii?”” Trebuie să spunem aici că în textul original grecesc al Scripturilor inspirate, cuvântul *parousia* apare de 24 ori.³ De fiecare dată, traducerea Dr. Young redă acest cuvânt grecesc cu „prezență”.

⁹ Zece ani mai târziu, în 1872, renumitul Joseph B. Rotherham a publicat la Londra, Anglia, traducerea sa intitulată „Noul testament tradus de curând și cu note critice”. Și acesta folosea cuvântul „prezență” la Matei 24:3 și redă: „Pe când stătea El pe Muntele Măslinilor, discipolii au venit la El, în particular, zicând: – Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri – și care va fi semnul prezenței Tale și al sfârșitului erei”.⁴ Ca și traducerea Doctorului Young, Rotherham redă, în mod uniform, toate cele 24 de situații ale cuvântului *parousia* ca „prezență”. Astfel, în a treia parte a ultimului secol, găsim cel puțin două traduceri ale Scripturilor, una britanică și una americană, care atrăgeau atenția asupra doctrinei despre prezența a doua a lui Cristos, înainte ca aceasta să fi fost preluată de Russell, care a devenit primul editor al revistei *Turnul de Veghere*. În primul an al secolului douăzeci, a fost publicată Versiunea Americană Standard a Bibliei. La 2 Corinteni 10:10 și Filipeni 1:26 și 2:12, aceasta traduce *parousia* ca „prezență” și în toate celelalte 21 de situații ca „venire”, dar întotdeauna cu această notă de subsol: „grecește, *prezență*”. Traducerea germană a lui Reinhardt redă cuvântul ca „parusie” și într-o notă de subsol, el spune că înseamnă „prezent sau a fi acolo”. Notele din traducerea în limba franceză a lui Lausanne, redă cuvântul ca „prezență”; și tot așa se întâmplă și în cazul notelor de subsol ale traducerii spaniole hispano-americană. Faptul că *Versiunea Revizuită Standard* din 1946 nu urmează regula din

² Aceasta era *Emphatic Diaglott*, publicată de producătorul ei Benjamin Wilson, un editor de ziar din Geneva, Illinois. Publicarea acesteia, fragment cu fragment, s-a întins pe o perioadă de șapte ani, terminându-se în 1863. După aceea, când au fost puse laolaltă, întregul purta data 1864. Cea de-a doua ediție, care era de fapt prima ediție publicată în formă completă, a fost publicată de Fowler & Wells, New York, în 1865, dar prefața editorului era datată 1864. Cuvântul din titlu, „Diaglott” a fost folosit cu înțelesul de *interlinear* și de aceea nu este un sens greșit pentru cuvântul similar grecesc „diglott”. Ceea ce este „accentuat” în legătură cu aceasta nu este traducerea cuvânt cu cuvânt interliniară a textului grecesc, ci traducerea Dl. Wilson în coloana de alături (A se vedea *Testamente grecești americane – O bibliografie critică a Noului Testament grecesc, așa cum a fost publicat în America*, de Isaac H. Hall, A.M., LL.B., Ph.D. Philadelphia, Pa., 1883). În 1902, drepturile de autor și marca pentru *Emphatic Diaglott* au fost cumpărate de la Fowler & Wells Company de un student serios al Bibliei și au fost prezentate la Watch Tower Bible & Tract Society, ca un cadou, pentru a fi folosit în răspândirea adevărului, reducând prețul, pentru a permite și săracilor lui Dumnezeu să aibă acest ajutor în studierea Cuvântului Său.

³ Cele 24 de apariții ale cuvântului *parousia* sunt la Matei 24:3, 27, 37, 39; 1 Corinteni 15:23; 16:17; 2 Corinteni 7:6, 7; 10:10; Filipeni 1:26; 2:12; 1 Tesaloniceni 2:19; 3:13; 4:15; 5:23; 2 Tesaloniceni 2:1, 8, 9; Iacov 5:7, 8; 2 Petru 1:16; 3:4, 12; 1 Ioan 2:28.

⁴ A se vedea *Biblia accentuată* a lui Rotherham, publicată acum de The Standard Publishing Company, Cincinnati, Ohio; la care obține drepturi de autor în 1897.

Versiunea Americană Standard, referitor la notele de subsol, nu modifică însemnătatea cuvântului *prezență* pe care Biblia a acordat-o cuvântului *parousia*.⁵ Ne propunem să demonstrăm acest fapt.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce aspecte scoate în relief *Turnul de veghere* de la începutul ei până acum?
2. Care sunt cele două scopuri speciale pe care le-a servit faptul că Isus a venit prima dată ca om?
3. Ce întrebări despre prezența Sa vor ridica unii cititori?
4. Cum vom răspunde noi la întrebări și cu o emoție asemenea cui?
5. Ce pliant, prin același editor, a precedat *Turnul de veghere*? De ce?
6. Ce cuvânt grecesc a ajuns să fie tradus „venire” și de ce?
7. De ce a fost numit *Turnul de veghere* un „Vestitor al prezenței lui Cristos”?
- 8,9. Ce alte traduceri sprijină această învățătură și cum?

De ce trebuie să fie nevăzută prezența Sa

Una dintre dovezile circumstanțiale că întoarcerea lui Cristos trebuie să fie în spirit, și astfel nevăzută, este următorul fapt: Așteptările repetate ale venirii și apariției Sale în carne, văzută cu ochiul omenesc liber, a fost întotdeauna dezamăgitoare. Una dintre cele mai noi dintre acestea este cea din 1917-1918. Primul război mondial ajunsese în punctul său culminant și în ultima parte a anului 1917, când era aproape capturarea Ierusalimului de armata britanică, sub comanda Generalului Allenby, opt dintre cei mai de seamă preoți din Anglia au publicat în presa londoneză un Manifest, intitulat „Semnificația timpului”. Acesta a fost republicat și de alte ziare pe tot cuprinsul Imperiului Britanic și al lumii.⁶ Primele șase articole ale Manifestului spun:

² „PRIMUL. Actuala criză arată spre sfârșitul timpurilor neamurilor.

„AL DOILEA. Descoperirea Domnului nostru poate fi așteptată în orice moment, când El se va face de cunoscut tot la fel de evident cum a făcut cu discipolii Săi, în seara învierii Sale.

„AL TREILEA. Biserica completă va fi mutată pentru a fi ,cu Domnul pentru totdeauna’.

„AL PATRULEA. Israelul va fi restabilit în propria patrie, în necredință, și după aceea va fi convertit prin apariția lui Cristos, în interesul lui.

„AL CINCILEA. Toate planurile umane de reconstrucție trebuie să fie secundare celei de-a doua veniri a Domnului nostru, deoarece toate națiunile vor fi atunci sub conducerea Sa.

„AL ȘASELEA. Sub domnia lui Cristos va exista o revărsare mult mai mare a Spiritului Sfânt peste toată carnea”.

³ Acest manifest a fost însoțit de o cerere ca toți preoții religiei din Londra și din vecinătate, care erau în acord cu acesta, să trimită numele și adresa, având în vedere o întrunire unită. Despre semnatarii manifestului, presa londoneză comenta: „Acestea sunt nume binecunoscute și sunt

⁵ Această versiune din 1946 a fost influențată, fără îndoială, de ceea ce arată Dr. Adolf Deissmann în lucrarea sa *Lumină din Orientul din vechime*, referitor la timpul când Egiptul era condus de Ptolemeu. La paginile 368, 369, el spune despre *parousia*:

„De la perioada lui Ptolemeu până în al doilea secol A.D. putem găsi cuvântul în Orient ca expresie tehnică pentru sosirea sau vizita împăratului sau a regelui. Prezența suveranului trebuie să fi fost ceva bine cunoscut chiar și pentru popor, așa cum este indicat de fapte, că erau solicitate plăți speciale în natură și impozite, pentru a acoperi costurile prezenței, că în Grecia a fost recunoscută o nouă eră de la prezența împăratului Adrian, că în toată lumea erau bătute monede cu acest eveniment după o prezență a împăratului, și putem chiar cita exemple de sacrificii legate de această venire. Subiectul taxelor și dărilor cu ocazia prezenței în Egipt a fost tratat în detaliu de Wilcken. Cel mai vechi pasaj pe care el îl menționează se află în Flinders Petrie Papyrus II. 39 e, din secolul al treilea î.Chr., unde, conform interpretării sale ingenioase, sunt însemnate contribuții pentru o coroană de aur ce urma să fie oferită cadou regelui, cu ocazia prezenței sale”.

În Apocrif *parousia* apare la 2 Macabei 8:12 și 15:21.

Faptul că sosirea sau vizita unui rege sau a unui împărat era unul din înțelesurile tehnice ale cuvântului *parousia* nu neagă și nu dezaprobă faptul că în Sfintele Scripturi acesta are sensul de *prezență* în ceea ce îl privește pe Isus Cristos. Pentru a arăta înțelesul cuvântului, contextul scriptural este mult mai puternic decât orice întrebuintare, din afară, de pe un papirus, a cuvântului într-un sens tehnic.

⁶ A se vedea revista *Opinii Curente* din februarie 1918.

printre cei mai mari predicatori ai lumii. Că acești oameni eminenți, de diferite denominațiuni [bapțiști, congregaționaliști, prezbiterieni, episcopalieni și metodiști], trebuie să simtă chemarea pentru a emite această declarație, este în sine extrem de semnificativ”.⁷ Dar cât de sinceri au fost acești semnatari în manifestul lor este dezvăluit în ceea ce predică vehement de atunci încoace, împotriva proclamației făcută de martorii lui Iehova, referitor la împărăția lui Dumnezeu prin Cristos. Eșecul așteptării lor de moment, de a-l vedea pe Domnul Isus manifestându-se și denominațiunile religioase mutate în cer, ca să fie cu El pentru totdeauna, i-a afectat, fără îndoială, pe această cale de acțiune. În locul unei mai mari revărsări de spirit sfânt peste toată carnea, ei au fost martori la o continuă înrăutățire a societății umane. Așteptările lor greșite și dezamăgirea cumplită s-au datorat nereușitei de a recunoaște că Isus Cristos era deja prezent atunci, în mod nevăzut. Ca și ei, toți religioniștii care se așteptau la o apariție a lui Cristos văzută, în carne, la cea de-a doua Sa venire, au fost condamnați la dezamăgire, până când își vor deschide ochii, când descoperirea prezenței Sale de neconfundat se va simți la Armagedon.

⁴ Acum fiți atenți! Luați-o încet! Nu vă grăbiți să vă bateți joc de anunțul nostru că întoarcerea lui Mesia este deja un fapt împlinit. Dacă vă bateți joc, pur și simplu nu faceți decât să demonstrați acest lucru. Apostolul Petru a dat acest avertisment: „Mai întâi să știți acest lucru, că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocuri, care vor umbla după poftele lor și vor zice: „Unde este promisiunea PREZENȚEI Sale? Căci de când au adormit părinții, toate lucrurile continuă așa de la începutul creației” (2 Pet. 3:3, 4, *The Emphatic Diaglott; Young; Rotherham*). Atunci, în loc să fiți un batjocoritor ignorant cu voia, ținând cu încăpățănare la falsele tradiții religioase, ar fi mai bine să luați în considerare dovezile.

⁵ Nici Isus și nici unul dintre scriitorii Bibliei nu au spus că El va veni înapoi pe pământ în carne. În cadrul disputelor, s-au folosit versetele de la 1 Ioan 4:1, 2 și 2 Ioan 7, pentru a argumenta acest lucru, datorită incertitudinii traducerii vechi în limba engleză; dar toate traducerile moderne răstoarnă acest argument. Traducerea *Confederației Catolice* din 1941, spune: „Dragii mei, nu credeți orice spirit, ci cercetați spiritele, pentru a vedea dacă sunt de la Dumnezeu, deoarece în lume și-au făcut apariția mulți profeți falși. Ci așa se cunoaște spiritul lui Dumnezeu: orice spirit care mărturisește că Isus Cristos a venit în carne este de la Dumnezeu”. „Căci în lume și-au făcut apariția mulți înșelători care nu-l mărturisesc pe Isus ca pe Cristosul venit în carne. Acesta este înșelătorul și Anticristul”. Sau, așa cum este tradus de *Versiunea Revizuită Standard* din 1946: „Căci în lume și-au făcut apariția mulți înșelători, oameni care nu vor recunoaște venirea lui Isus Cristos în carne; unul ca acesta este înșelător și anticrist”. Astfel se demonstrează că 1 Ioan 4:1, 2 și 2 Ioan 7 nu se referă la întoarcerea lui Isus, ci se referă la venirea Sa în carne de acum nouăsprezece secole. Deja în primul secol, în zilele apostolului Ioan, acest fapt istoric era tăgăduit.

Motiv pentru carne și sânge

⁶ A existat un motiv pentru venirea Sa în carne acum nouăsprezece secole; există un alt motiv bine întemeiat pentru întoarcerea Sa în spirit și nu în carne. Vom reda aceste motive, nu din tradițiile religioase ale oamenilor și din filozofii lumești, ci din Scripturile inspirate. În secolul al XX-lea î.Chr., Iehova Dumnezeu l-a chemat pe credinciosul evreu Avraam în ținutul Palestinei, zicându-i: „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. Apoi, promițându-i lui Avraam un Urmaș sau o Sămânță, i-a zis: „În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului” (Gen. 12:3, 7; 22:18). Regele David din Ierusalim a fost un descendent de-ai lui Avraam, dar el a murit și este încă mort și astfel nu s-a dovedit că este acea Sămânță promisă. Dar datorită credinței de neclintit a regelui David pentru închinarea adevărată, Iehova a făcut un legământ cu el pentru o împărăție fără sfârșit, care să continue prin urmașii săi, și a zis: „Când ți se vor împlini zilele și vei dormi împreună cu părinții tăi, îți voi ridica sămânța după tine, care va ieși din tine și-i voi stabili

⁷ A se vedea *Turul de veghere* din 15 iulie 1926, paginile 214, 215.

împărăția. El va construi o casă pentru numele Meu și Eu îi voi stabili tronul pentru împărăție pentru totdeauna. Eu îi voi fi Tată, iar el îmi va fi fiu” – 2 Sam. 7:2-14.

⁷ Pentru ca Mesia să fie acea Sămânță avraamică pentru binecuvântarea tuturor națiunilor și acea Sămânță a lui David care să dețină o împărăție veșnică, El trebuia să fie născut în carne în linie de descendență de la Avraam și prin regele David. El trebuia să împlinească această cerință divină pentru justificarea legămintelor lui Iehova. Acesta este motivul pentru care, înainte să vorbească despre nașterea umană a lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, apostolul Matei își deschide relatarea evangheliei sale, scriind: „Cartea originii lui Isus Cristos, Fiul lui David, fiul lui Avraam”, și apoi dovedește că era așa prin genealogie (Mat. 1:1, *Confed. Catol.*). El n-a fost o simplă încarnare, ca cea a unui înger, care pentru o perioadă s-a îmbrăcat cu un corp de carne văzut, pentru a se înfățișa înaintea oamenilor. Ci El era pur și simplu carne și sânge, cu viață de la Dumnezeu, așa cum citim: „Și Cuvântul s-a făcut carne, și a locuit printre noi, (și noi privim gloria Sa, glorie ca cea a singurului născut de Tatăl) plin de har și de adevăr” – Ioan 1:14.

⁸ Sămânța promisă a lui Avraam și cea a lui David sunt una singură. Avem un alt martor că Mesia a fost așa după carne, și anume, apostolul Pavel, care scrie: „Evanghelia lui Dumnezeu, despre Fiul Său, Isus Cristos, Domnul nostru, care s-a născut din sămânța lui David după carne”. „Acum promisiunile i-au fost făcute lui Avraam și seminței sale. El nu zice și semințelor, ca și cum ar fi mai multe [semințe]; ci ca și cum este una singură: Și Seminței tale, care este Cristos” (Rom. 1:1, 3; Gal. 3:16). Având astfel aceste legături de carne cu acești doi oameni ai lui Dumnezeu cu care Iehova încheiase legămintele referitoare la împărăția Sa, Isus putea să întrunească cerințele ca Moștenitor al Împărăției. Așa cum David a trebuit să sufere mult din pricina împărăției pentru care fusese uns cu uleiul sfânt al ungerii, tot așa și Isus, ca Fiul lui David, trebuia să sufere pentru împărăția veșnică, pentru care fusese uns cu spiritul lui Dumnezeu. În mijlocul tuturor acestor suferințe, El a trebuit să dovedească că este credincios lui Iehova, Superiorul Său, care oferă împărăția conform legământului. Îndurând în mod credincios suferințele, fără rebeliune, Isus și-a păstrat integritatea față de Dumnezeu. El l-a respins pe Satan și l-a justificat pe Iehova ca Suveran universal. Și-a dovedit credințioșia până la moarte. Prin aceasta El a oferit un exemplu pentru urmașii Lui, care vor fi moștenitori împreună cu El în Împărăție. Astfel Petru spune: „Întrucât Cristos a suferit pentru noi în carne, înarmați-vă și voi cu aceeași cugetare”. Atunci, acesta a fost motivul principal pentru care Isus Cristos a venit în carne, și anume, să-și dovedească integritatea, să justifice suveranitatea universală a Tatălui Său și să-și stabilească dreptul la împărăție – 1 Pet. 4:1; Apoc. 2:10.

⁹ A mai existat un alt motiv secundar pentru care El a devenit carne și sânge pentru o vreme. Pentru a furniza jertfa de răscumpărare ca să elibereze omenirea de efectele păcatului pe care le moștenise de la Adam. A fost o umilire pentru Isus să devină om din carne și sânge, căci acest lucru l-a făcut mai prejos decât îngerii. Dar această umilire a dovedit ascultarea Sa. Prin El urmașii Lui devin copiii lui Dumnezeu și El îi eliberează de sub puterea Diavolului. Ca mărturie a beneficiilor morții Sale pentru urmașii Lui și pentru alții care cred, citim: „Dar îl vedem pe Isus, care a fost făcut puțin mai prejos decât îngerii, pentru că a suferit moartea, încununat cu glorie și onoare; ca, prin harul lui Dumnezeu să guste moartea pentru fiecare om. Întrucât copiii sunt părtași cărnii și sângelui, și El a deveni părtaș la aceasta, ca prin moarte să-l distrugă pe cel care are puterea morții, adică pe diavol; și să-i elibereze pe cei care, prin frica de moarte, au fost toată viața în robie. De aceea, s-a convenit ca El să fie asemenea fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi un mare preot, milos și credincios în lucrurile ce țin de Dumnezeu, ca să facă împăcare pentru păcatele oamenilor” (Evrei. 2:9, 14, 15, 17). Urmașii Lui sunt primii care vor primi beneficiile morții Sale în carne, ca jertfă pentru păcate, și despre aceasta li s-a scris: „Și voi, care odinioară erați înstrăinați și dușmani în mintea voastră, prin fapte rele, totuși acum El v-a împăcat [cum?] prin trupul Său de carne [în viață? Nu] prin moarte, să vă prezentați înaintea Sa sfinți, fără vină și liberi” (Col. 1:21, 22). Din această mărturie scripturală, observăm cel de-al doilea motiv pentru care El a apărut în carne la prima venire.

¹⁰ Atunci nu este adevărat că, odată ce a devenit carne și sânge, Isus Cristos va fi întotdeauna carne și sânge? Nicidecum! Cum nu este adevărat nici că El ar trebui să sufere mereu în carne, sau

să-și ofere întotdeauna trupul de carne, ca jertfă, pe un stâlp. Nu este voința lui Dumnezeu ca acest Fiul credincios să sufere mereu umilire în carne, ci Dumnezeu i-a promis gloriificare veșnică pentru credințioșii Sa. Aceasta înseamnă o stare de înălțare veșnică, mult mai înălțată decât viața în carne. Ca Isus să-și fi păstrat carnea mereu însemna să nu și-o jertfească niciodată. *Noul Dicționar Internațional* al lui Webster definește jertfirea ca „a suferi o pierdere, a renunța, a se lipsi de, a răni sau a distruge pentru un scop (specificat sau implicat) considerat superior”.

¹¹ Dacă Isus nu suferea niciodată pierderea cărnii, nu renunța la ea niciodată, sau nu se lipsea de ea, ci și-o păstra pentru totdeauna, atunci cum o jertfea? Unde ar fi jertfa de care să beneficieze omenirea? Isus a zis: „Eu sunt pâinea vie care s-a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi pentru totdeauna, iar pâinea pe care o dau este carnea mea, pe care o dau pentru viața lumii. ... Dacă nu mâncați din carnea Fiului omului și nu îi beți sângele, nu aveți viață în voi. Cel care mănâncă din carnea mea și bea sângele meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci carnea Mea este hrană într-adevăr și sângele Meu este băutură cu adevărat. Cine mănâncă din carnea Mea și bea sângele Meu va rămâne în Mine și Eu în el” (Ioan 6:51, 53-56). Atunci întrebăm: Cum ar putea urmașii lui Isus să-I mănânce carnea dacă n-ar fi jertfit-o prin moarte? Cum ar putea urmașii Lui să-I mănânce carnea și totuși Isus s-o aibă în același timp? Cineva nu poate să mănânce o prăjitură și în același timp să o și aibă, nu-i așa? Atunci, să fim raționali și să credem ce spun și ce înseamnă cuvintele lui Isus. Să nu mai fim puși în confuzie de tradițiile iraționale ale clericilor religioși. Isus a spus că și-a dat carnea pentru viața lumii, și El și-a dat-o pentru totdeauna, ca ei să aibă viață pentru totdeauna.

Acum spirit

¹² A, veți spune, dar Isus a fost înviat cu trupul de carne în care a murit pe stâlp, nu-i așa? Așa că noi întrebăm: Chiar așa s-a întâmplat? L-a văzut vreun ochi uman înviat în trup de carne din mormântul din grădina Ghetsimani? L-au văzut soldații care stăteau acolo înviat în carne? Ei au văzut îngerul care îndepărtase piatra de pe mormânt, dar nu pe Isus. Ei bine, veți obiecta, nu a apărut Isus mai târziu înaintea discipolilor Săi în trup de carne, chiar în acea zi? Da, și n-au apărut tot în trup de carne și acei îngeri care au anunțat învierea Sa? Cum și le obținuseră? Materializându-se, așa cum făcuseră îngerii în trecut. Păi atunci, de ce nu ar fi putut și Isus, cu toată puterea în cer și pe pământ, să se materializeze în corpuri omenești, cu care să apară în fața discipolilor Săi și astfel să se arate în viață?

¹³ O cercetare atentă a tuturor aparițiilor Sale la înviere, dovedește că El s-a materializat în diferite corpuri, în funcție de situație. De ce? Pentru că își jertfise pentru totdeauna trupul în care murise și a fost înviat ca persoană spirit, mult mai glorioasă decât înainte de a veni pe pământ și de a deveni om. Petru L-a văzut pe Isus cel înviat, și îl veți crede dacă spune, nu-i așa? El zice: „Pentru că Isus a murit o dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu. A murit, într-adevăr, în carne și a fost adus la viață în spirit, în care s-a dus și a predicat acelor spirite care erau în închisoare”. Vă rog să observați că el nu spune că Isus Cristos a fost adus la viață în carne (1 Pet. 3:18, 19, *Confed. Catol.*). Apostolul Pavel confirmă cuvintele lui Petru, zicând: „Și evident, mare este misterul evlaviei: Care s-a făcut de cunoscut în carne, a fost îndreptățit în spirit, s-a înfățișat înaintea îngerilor, a fost predicat neamurilor, a fost crezut în lume, și a fost ridicat în glorie” (1 Tim. 3:16, *Confed. Catol.*). El s-a făcut de cunoscut în carne, da, ca om, și din acest motiv compatrioții Săi L-au putut vedea. Dar Diavolul și liderii religioși L-au condamnat și L-au omorât ca pe un răufăcător și hulitor împotriva lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu s-a îngrijit de îndreptățirea Lui. Observați, totuși, că atunci când Dumnezeu L-a îndreptățit, El a fost „îndreptățit în spirit”. Aceasta s-a făcut prin învierea Sa, dar nu în carne, ci în spirit, așa cum merita, ca răsplată pentru o viață superioară vieții omenești. Astfel, El a fost îndreptățit în spirit. Când Saul din Tars l-a văzut pe Isus, la ani de zile după învierea Sa, El nu L-a văzut în carne, ci în orbitoarea glorie cerească – Faptele 9:1-9.

¹⁴ Aceia care susțin a doua venire a lui Cristos în carne, nu pot aduce o singură scriptură pentru a demonstra că Isus are trupul Său de carne în cer. El a fost văzut înălțându-se la cer în trup

de carne, dar după ce a intervenit norul, Isus putea dematerializa acel trup, așa cum făcuse și cu celelalte trupuri în care apăruse în fața discipolilor Săi. Cum îl putea duce cu sine în cer? Împărăția lui Dumnezeu este cerească, iar 1 Corinteni 15:50 neagă că Isus a luat cu sine, în cer, un trup de carne și sânge, zicând: „Vă spun, fraților, carnea și sângele nu pot primi nici o parte în împărăția lui Dumnezeu, și nici putrezirea nu poate avea vreo parte în neputrezire” (*Confed. Catol.*). Cum putea să apară Isus în prezența lui Dumnezeu dacă era încă om? Pentru că Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Nu îmi poți vedea fața, căci omul nu-mi poate vedea fața și să trăiască” – Ex. 33:20, *Douay*.

¹⁵ În apariția sa în prezența lui Dumnezeu, ca Marele Său Preot, Isus a fost preumbrit de mării preoți evrei, care intrau an după an în Sfânta Sfintelor a tabernacolului făcut de om. Dar au intrat ei acolo cu trupul de *carne* al victimelor animale pe care le jertfeau pentru păcatele evreilor? Nu, ci intrau acolo doar cu sângele acestor victime și cu acesta stropeau înaintea locului îndurării de aur din Sfânta Sfintelor. Datorită perfecțiunii jertfei Sale, Isus trebuia să ajungă în prezența lui Dumnezeu doar o singură dată. Despre aceasta, apostolul Pavel spune: „Căci Isus nu a intrat în Sfânta Sfintelor făcută de mâini, doar o simplă imitație a celei adevărate, ci chiar în cer, ca să apară înaintea lui Dumnezeu în interesul nostru, și nu a intrat ca să se jertfească de mai multe ori, așa cum marele preot [evreu] intră în Sfânta Sfintelor an de an, cu un sânge care nu îi aparține”. Astfel, nici Isus nu a intrat în cerul sfânt cu trupul Său de carne, căci atât carnea, cât și sângele, sunt interzise acolo, ci a intrat în prezența lui Dumnezeu cu valoarea sau meritul vieții Sale omenești reprezentate de sângele Său. „Viața cărnii este în sânge” – Evrei 9:24, 25, *Confed. Catol.*; Lev. 16:14, 15; 17:11.

¹⁶ Când vorbesc despre Isus ca și cum ar avea un trup de carne în cer, religioniștii creștinătății nu sunt, cu siguranță, apostolici, pentru că ei nu-i imită pe apostolii inspirați ai lui Isus. Toți apostolii vorbesc despre Isus că nu mai era din carne și sânge, ci că acum era un spirit glorios mai mare decât fusese vreodată înainte. Zilele când era în carne au trecut pentru totdeauna. Apostolul Pavel vorbește despre zilele când Isus era carne că sunt trecute, zicând: „Cel care, în zilele când era în carne, cu strigăte puternice și lacrimi I-a oferit rugăciuni și cereri Celui care Îl putea salva de la moarte, a fost ascultat pentru respectul Său. Și deși era cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5:7, 8, *Douay*). Dacă Isus era încă în carne, sus în cer, de ce ar mai fi vorbit Pavel despre zilele de carne ale lui Isus că erau de domeniul trecutului, când El a strigat, a plâns și s-a rugat lui Dumnezeu pentru a-L salva de la moarte? Vorbind astfel despre timpul când Isus era carne ca de un lucru din zile trecute, Pavel este în armonie cu sine, când le spune creștinilor: „Cristos a murit pentru toți, pentru ca cei care sunt în viață să nu mai trăiască pentru ei, ci pentru Cel care a murit pentru ei și a înviat. Așa că de acum încolo nu mai cunoaștem pe nimeni după carne. Și chiar dacă L-am cunoscut pe Cristos după carne, totuși acum nu-L mai cunoaștem așa” (2 Cor. 5:15,16, *Confed. Catol.*). Nici măcar traducerea modernă romano-catolică nu poate ascunde faptul că Isus nu mai este carne și sânge, ci este spirit, nu un „Dumnezeu-om”.

¹⁷ Este nevoie de mai multe dovezi? Atunci ascultați ceea ce spune același apostol membrilor „miresei” lui Cristos: „Sau nu știți că cel care se unește cu o prostituată, devine un trup cu ea? ,Căci cei doi’, se spune, ,vor deveni un singur trup’. Dar acela care se unește cu Domnul, va fi un singur spirit cu El” Nu, ,un singur trup cu El’, observați! (1 Cor. 6:16, 17 *Confed. Catol.*). Acest lucru nu este contrazis nici măcar la Efeseni 5:29, 30, căci traducerea autentică a acestui verset, oferită de traducerea iezuită, „Versiunea Westminster a Scripturilor Sacre”, spune: „Desigur, nici un om nu și-a urât vreodată carnea, ba mai mult, el o hrănește și-o prețuiește, exact așa cum face Cristos cu Biserica, pentru că noi suntem membrii corpului Său”. Și apoi, această versiune romano-catolică, dedicată lui Arthur Cardinal Hinsley, arhiepiscop de Westminster, adaugă această notă de subsol: „30. ,suntem membrii corpului Său”: comparați cu 1 Corinteni 12; Romani 12:5; și aici, 1:23. La finalul acestui verset, multe autorități adaugă cuvintele ,din carnea și din oasele Sale”, dar dovezile pentru omisiune apar în întregime, mai cu greutate, inclusiv așa cum se întâmplă în Manuscrisele Vatican și Sinaitic, etc.”. Astfel, Isus nu mai este din carne și oase.

¹⁸ Saul a fost convertit după ce l-a văzut pe Isus înviat, dar nu în trup de carne, ci în glorie spirituală. Ce a făcut el atunci? Ne spune el: „Când Cel care m-a pus deoparte din pântecele mamei mele și m-a chemat prin harul Său a avut plăcere să-L dezvăluie pe Fiul Său în mine, ca să-L predic

printre neamuri, imediat, fără să mă sfătuiască cu carne și sânge și fără să merg la Ierusalim, la aceia care fuseseră numiți apostoli înaintea mea, m-am retras în Arabia, și m-am întors din nou la Damasc”. Dacă Pavel nu s-a sfătuit cu apostolii, ci s-a retras în Arabia, atunci trebuie să se fi sfătuit cu Domnul, pentru că el spune că a primit evanghelia sa „prin descoperirea lui Isus Cristos”. Dacă Domnul Isus era încă din carne și sânge în cer, atunci Pavel nu putea spune aici că *nu* s-a sfătuit „cu carne și sânge” (Gal. 1:15-17, 12, *Confed. Catol.*). El spera ca la înviere să fie ca Isus în cer. Totuși, când își exprimă dorința, el spune: „Într-adevăr, sunt apăsător tare din ambele părți – doresc să plec dintre cei vii și să fiu cu Cristos, un destin cu mult mai bun; totuși, este necesar să rămân în carne din pricina voastră”. Dacă Isus era încă în cer, din carne și oase, de ce ar mai fi vorbit Pavel despre „să rămână în carne” ca fiind ceva diferit de a fi cu Cristos? (Filip. 1:23, 24, *Confed. Catol.*). Luat în considerare în întregime, limbajul tuturor scriitorilor inspirați ai Scripturilor Grecești Creștine este contrar tradiției religioase că Isus Cristos în cer are încă un trup de carne, în care va apărea la cea de-a doua Sa venire.

Vine din nou în același mod

¹⁹ Gata, ajunge! Va spune cineva, uiți, nu-i așa? Ce? La timpul înălțării lui Isus, îngerii le-au spus discipolilor Săi: „Acest Isus care s-a ridicat dintre voi la cer, va veni în același mod cum L-ați văzut urcând la cer” (Faptele 1:11, *Confed. Catol.*). Aceia care citează această afirmație pentru a susține întoarcerea văzută a lui Cristos în carne nu observă că îngerii nu le-au spus acelor discipoli că îl vor vedea venind din nou. Și îngerii nici nu au spus că El va veni într-o *formă* asemănătoare. Limbajul lor este diferit față de cel de la Marcu 16:12. După ce vorbește despre învierea lui Isus și apariția în fața Mariei Magdalena, Marcu conchide, spunând în acest verset: „După aceea, El s-a făcut de cunoscut ÎNTR-O ALTĂ FORMĂ la doi dintre ei, pe când mergeau pe drumul lor de țară” (*Confed. Catol.*). Îngerii nu au vorbit despre *forma* pe care o va avea când se va întoarce, ci au spus ca va veni din nou „în același mod” cum a fost văzut când a mers în cer. Acei discipoli nu mai sunt aici să-l vadă când se va întoarce. Astfel, împlinirea afirmației îngerilor nu necesită ca Isus să apară din nou în carne. Împlinirea trebuie să se armonizeze cu toate celelalte afirmații ale Scripturii că El nu mai este carne și sânge și nu se va mai umili din nou, luându-și carne la întoarcere. Modul în care a plecat a fost liniștit, fără nici un fel de mare demonstrație în cer, și fără să fie observat de lumea necredincioasă. Aceasta este în armonie cu modul în care celelalte Scripturi spun că El va veni din nou și va fi prezent. El le-a spus apostolilor Săi credincioși înainte de a muri: „Încă puțin și lumea nu mă va mai vedea” (Ioan 14:19). Aceasta se datora faptului că El va fi înviat spirit.

²⁰ Contradicție în Scripturi! poate să zică cineva. Apocalipsa 1:7 spune: „Iată, El vine pe nori, și orice ochi îl va vedea, și cei care L-au străpuns, și toate neamurile pământului se vor tângui din cauza Lui”. Dar ne aducem aminte că Descoperirea sau Apocalipsa este o carte simbolică și că limbajul din acest verset este în parte simbolic, astfel acesta nu contravine cuvintelor lui Isus de la Ioan 14:19. În toată Descoperirea „norii” sunt folosiți simbolic și astfel reprezintă altceva decât norii literală de pe cerurile noastre, așa cum vom vedea.

²¹ În plus, religioniștii care l-au străpuns sau care au făcut să fie străpuns, sunt morți și nu mai pot vedea venirea lui Isus pe nori. Străpungerea se referă la străpungerea făcută de alții decât cei care L-au atârnat pe stâlp. Aceasta se referă la străpungerea urmașilor Lui credincioși, membrii „corpului” Său, la momentul celei de-a doua veniri a Sa. Astfel, străpungerea simbolică este ca și cum i-ar fi făcută Lui însuși. Isus i-a zis lui Saul când îi persecuta pe urmașii Săi: „Saul, Saul, de ce mă persecuți?” În parabola despre oi și capre, Isus a zis: „Întrucât ați făcut lucrul acesta unuia dintre cei mai neînsemnați dintre frații Mei, Mie mi l-ați făcut” (Faptele 9:4; Mat. 25:40). Cei despre care se discută aici nu L-au văzut niciodată pe Isus, personal, în carne, ca să-I facă aceste lucruri. Acum, așa cum străpungerea Sa la cea de-a doua venire nu i se face direct Lui, tot la fel este cu chestiunea de a-L vedea. Când se spune, „orice ochi îl va vedea,” aceasta înseamnă că într-un mod simbolic. Nu înseamnă că îl vor vedea cu ochiul liber în trup de carne. Îl vor vedea cu ochii înțelegerii (Efes. 1:18), interpretând corect, în cele din urmă, semnele care marchează venirea Sa. Atunci Isus nu va trebui să întrebe: „Aveți ochi, nu vedeți?” (Marcu 8:18). Ei îi vor înțelege clar prezența.

Scop primordial

²² Scopul venirii Sale determină modul în care va veni. El a specificat clar scopul primei Sale veniri în aceste cuvinte: „Fiul omului nu a venit ca să I se slujească, ci să servească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20:28). Cei mulți care urmau să fie răscumpărați sunt creaturi umane. În consecință, viața pe care El trebuia să o dea ca să fie răscumpărare trebuia să fie o viață umană. Aceasta L-a obligat să vină în carne, carne muritoare. Viața Sa umană nu trebuia să dureze mereu, iar pământul nostru este singurul loc pentru a trăi viață umană. Cerul este locul pentru viață spirituală. Pentru a se întoarce în cer, El trebuia să-și jertfească viața umană, nu ca pedeapsă pentru un păcat personal, ci în nevinovăție perfectă pentru justificarea Tatălui Său și ca jertfă de răscumpărare pentru omenire. Moartea *o singură dată* era tot ce avea El nevoie, căci prin ea și-a pus deoparte umanitatea perfectă. Dacă își mai păstra carnea, ar fi fost muritor pentru totdeauna, deoarece carnea este supusă morții. El putea să moară din nou. Dar că El nu mai este carne muritoare este dovedit de faptul că acum are nemurire și trăiește pentru totdeauna. Pavel spune astfel, cu aceste cuvinte: „Pentru că știm că Isus Cristos, după ce s-a ridicat din morți, nu mai moare acum, moartea nu va mai avea stăpânire asupra Sa. Căci prin moartea cu care a murit, a murit pentru păcat odată pentru totdeauna, dar viața pe care o trăiește, o trăiește pentru Dumnezeu” (Rom. 6:9, 10, *Confed. Catol.*). Murind la prima Sa venire ca Justificator al lui Iehova și ca jertfă de răscumpărare, El a pus temelia unei lumi noi, atât pentru noul cer, cât și pentru noul pământ. Acesta este motivul pentru care despre El se spune că este „Mielul ucis de la întemeierea lumii”. Nu mai este nevoie să se pună din nou această temelie, sau să se pună bazele altei lumi pentru a-i lua locul. Astfel, El se supune să fie ucis doar o dată – Apoc. 13:8.

²³ După ce s-a realizat aspectul legat de jertfă al Marii Sale Preoții, la prima Sa venire, cea de-a doua Sa venire trebuie să aibă un scop diferit. Schimbarea scopului nu necesită ca El să vină din nou în aceeași formă, ca prima dată, în formă umană. Această diferență a scopului la a doua Sa venire este specificată clar de apostol, la Evrei 9:27, 28, unde citim: „Și exact așa cum oamenilor le este stabilit să moară o singură dată, dar după aceea vine judecata, tot așa Cristos s-a oferit o singură dată pentru a înlătura păcatele celor mulți; a doua oară El va apărea fără să aibă un rol în păcat, pentru cei care-L așteaptă spre salvare” (*Confed. Catol.*). De data aceasta El vine fără o jertfă pentru păcat necesară. Cea pe care a oferit-o El acum nouăsprezece secole este încă valabilă și eficace.

²⁴ Când s-a înălțat la cer și a apărut în prezența lui Dumnezeu cu meritul vieții Sale umane, El l-a aplicat. Imediat, beneficiile acestuia a început să ajungă la urmașii Lui consacrați. El i-a răscumpărat cu prețiosul Său sânge și i-a spălat de păcate în acel lichid curat al vieții. Lor li s-a dat o poziție dreaptă sau îndreptățită față de Dumnezeu și au fost adoptați ca și copiii Săi spirituali. Ei au fost, astfel, aduși în pace cu Dumnezeu și au fost uniți cu spiritul Său sfânt. Au fost făcuți moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos. Dar observăm că nu a avut loc un singur lucru. Ce anume? Isus Cristos nu a început atunci împărăția Sa, deși stătea la dreapta lui Dumnezeu. Prima Sa venire, vă aduceți aminte, nu a avut loc în primul rând ca să răscumpere omenirea prin jertfa Sa și să ofere binecuvântările amintite mai sus pentru urmașii Săi; aceasta a avut loc, în primul rând, pentru a-și stabili calitatea de moștenitor la Împărăție, Guvernul Teocratic care va justifica suveranitatea universală a lui Iehova și va aduce o lume nouă. Pentru că prima Sa venire nu a fost marcată de stabilirea Împărăției, ci a fost marcată doar de faptul că a dovedit că avea drept la ea, cea de-a doua venire a Sa trebuie să servească scopului de a stabili acea împărăție. Când El a venit și a murit ca om, a pus temelia unei lumi noi. Dar când se întoarce ca Rege, El vine să prezinte această lume nouă, o lume dreaptă care nu va avea sfârșit. Acesta este motivul pentru care El vine în glorie ca Rege domnitor, în Împărăția Sa.

²⁵ Astfel, El vine ca Unul mai puternic decât un simplu om, care este mai prejos decât îngerii. El vine ca spirit puternic înălțat, cu mult deasupra îngerilor, autorităților și puterilor cerești. Să observăm că atunci când îngerii au spus că El se va întoarce în același mod în care a plecat, aceasta înseamnă că se va întoarce ca spirit. Cum așa? Deoarece El era spirit când a plecat la cer. Acel trup uman prin care a fost posibil ca discipolii Lui să vadă începutul înălțării Sale la cer s-a dizolvat sau s-a dematerializat, după ce norul l-a primit și nu s-a mai văzut. El și-a continuat

înălțarea la cer, ca Fiu al lui Dumnezeu, care fusese făcut viu din morți, ca spirit divin, nemuritor (1 Pet. 8:18; Apoc. 1:18). Astfel, la întoarcere ca spirit, El vine tot în același mod cum a plecat.

²⁶ Atunci care este forța și influența celor discutate anterior din Scripturi? Aceasta: că a doua venire a lui Isus Cristos trebuie să fie și va fi nevăzută omenirii; în felul acesta El ar putea fi prezent pentru o perioadă de timp și totuși oamenii și națiunile de pe pământ să nu știe despre acest fapt; și, prin urmare, cea de-a doua prezență sau *parousía* a lui Cristos merită să fie cercetată de toți bărbații și femeile interesate de un Guvern Mondial perfect, pentru a hotărî dacă această a doua prezență a Sa a început deja. Realizând, astfel, scopul celei de-a doua prezențe a Sa, acesta este subiectul unui studiu care este de importanță vitală pentru fiecare creatură inteligentă de pe pământ. Dacă se poate dovedi că cea de-a doua Sa *parousía* este în curs acum și se îndreaptă spre marele ei punct culminant, atunci aceasta este o realitate care ar trebui să ne influențeze calea de acțiune mai mult decât orice altceva care are loc în această lume condamnată.

²⁷ Dar dacă această *parousía* a Sa trebuie să fie invizibilă, în spirit, cum putem ști dacă se întâmplă acum, în zilele noastre, în timpul generației noastre? Cum putem ști, fără un semn pe care să îl putem vedea și care este acel semn? Aceasta a fost întrebarea discipolilor Săi către El. Despre semn și alte evenimente care ne indică a doua Sa prezență ne propunem să discutăm în articolul următor din această serie, care va apărea în numărul din 15 iulie al revistei *Turnul de Veghere*. Fiți alături de noi și atunci când vom face acest lucru, fără să uitați punctele esențiale care au fost clarificate deja în acest „vestitor al prezenței lui Cristos”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce împrejurare recentă arată că întoarcerea sa trebuie să fie în spirit?
2. Ce spuneau primele șase articole ale Manifestului?
3. Ce arăta că semnatarii nu erau sinceri? De ce au fost ei dezamăgiți?
4. De ce să nu vă bateți joc de anunțul nostru? Ce cale de acțiune este mai bună?
5. Învăță 1 Ioan 4:1,2 și 2 Ioan 7 întoarcerea lui în carne sau ce anume?
6. Ce legăminte potrivite a făcut Dumnezeu cu Avraam și David?
7. Ce anume cereau acele legăminte legat de Mesia?
8. Atunci, din ce motiv important a venit Mesia în carne?
9. Care este cel de-al doilea motiv pentru prima sa venire în carne?
- 10,11. Ce însemna ca Isus să-și păstreze carnea mereu?
12. L-a văzut cineva pe Isus înviat în carne? Cum a apărut El în carne?
13. A apărut El în același trup sau în trupuri diferite? De ce?
14. De ce nu putea Isus să apară în carne, sau ca om, înaintea lui Dumnezeu?
15. Ce arată jertfirea din Sfânta Sfintelor a marelui preot evreu?
16. Cum arată limbajul lui Pavel că Isus nu mai este în carne?
17. Este unită mireasa Sa cu un Cristos din carne și oase? De ce?
18. Cum au arătat dorința și discuția lui Pavel că Isus nu mai era carne?
19. Ce au spus îngerii despre venirea Lui din nou, la înălțarea Sa?
- 20,21. De ce aceasta nu se contrazice cu faptul că orice ochi îl va vedea când se va întoarce?
22. Ce scop a determinat modul venirii Sale și cum a murit?
23. Va apărea El iar cu o jertfă pentru păcat? Ce arată aceasta?
24. Ce trebuie să facă El la cea de-a doua venire, ce n-a făcut la prima?
25. Prin urmare, cum trebuie să vină El iar, și cum în același mod?
26. Care este forța și efectul celor discutate anterior din Scriptură?
27. Ce întrebări se ridică, așadar, pentru a primi răspuns când și unde?

Progres în țările de lângă River Plate

Atunci când ne-am despărțit de voi, în ultimul nostru număr, zburam spre nord peste ținuturile fertile ce înconjoară orașul Santiago, Chile. Ne aflam în marele avion Panagra și tot urcam pentru zborul nostru Trans-Anzi. Nathan H. Knorr, președintele Societății Turnul de Veghere, ocupa un loc aproape de partea din față a cabinei, în timp ce M. G. Henschel, secretarul său, se afla în compartimentul din spate. Pe măsură ce ne apropiam de trecătoarea ce este urmată de majoritatea traficului între Chile și Argentina, ni s-a spus să ne închidem centurile de siguranță, deoarece, de obicei, vremea este aspră acolo. Sub noi vedeam dâra întortocheată ce mergea în zigzag prin munți și pe ea linia fină și subțire despre care știam că este calea ferată. Uneori aceasta dispărea, dar se arăta mai târziu pe cealaltă parte a muntelui. Soarele era destul de jos la apus, care înfățișa o mulțime de culori dispuse pe părțile culmilor crestate.

Curând erau culmi de munți peste tot în jurul nostru. Pentru că ne aflam la sfârșitul anotimpului vara nu prea era multă zăpadă pe munți. La stânga vedeam mulți munți înalți, dar unul era remarcabil. Nici unul nu este mai mare decât muntele Aconcagua, cel mai înalt munte din Emisfera Occidentală (23.097 picioare). Cu adevărat, era o priveliște de privit, căci acest munte mare avea mult mai multă zăpadă pe el decât alte piscuri, indicându-i înălțimea. Acesta se înălța mai sus decât zburam noi și noi ne aflam la 17.000 picioare. Și licărind la vale vedeam micuța pată cu negru și alb din trecătoarea Uspallatta, care este statuia chilian-argentiniană „Cristosul din Anzi”.

În acest mare avion ce zbura repede n-a durat mult până când am văzut că munții se micșorau, topindu-se în platourile din partea de vest a Argentinei. Și apoi am văzut importantul oraș Mendoza. Acum patru ani fratele Knorr a fost reținut o zi la Mendoza, așteptând ca vremea să se îmbunătățească, pentru a zbura prin trecătoare spre Chile. Așa că se gândea la frații care-l vizitaseră acolo și se întreba dacă îi va mai întâlni iar în Buenos Aires. (El i-a întâlnit o săptămână mai târziu la adunare). Am început să coborâm pentru aterizarea pe Aerodromul Moron.

Am sosit la ora opt, 21 martie. Erau aproape optzeci de frați din Argentina adunați la aeroport să ne salute, precum și câțiva absolvenți de la Gilead staționați în Argentina și doi în drum spre Asuncion, Paraguay. După ce am așteptat cu răbdare să se încheie verificările de la vamă le-am putut spune bună ziua la majoritatea și apoi eram pe drum, cu mașina, spre oraș. În timp ce călătoream spre Buenos Aires am realizat că toți acei frați trebuiseră să parcurgă o mare distanță pentru a veni la aeroport și ce mare efort depuseseră. Ne-a luat aproape o oră și jumătate să ajungem la hotel.

La ora 5 a.m. eram jos din pat și ne pregăteam pentru călătoria mai departe, spre Montevideo, Uruguay. Trebuia să ne prezentăm la Liniile Aeriene Pan American la ora 5:45 și acolo l-am întâlnit pe Gwaenydd Hughes, un absolvent de la Gilead și serv de district pentru Argentina, care fusese programat să călătorească împreună cu noi în Uruguay, Argentina și Paraguay, ca să acționeze în calitate de traducător pentru fratele Knorr.

Uruguay

La ora 7:30 ne-am imbarcat pe un DC-3 și curând zburam deasupra ținutului neted al provinciei Buenos Aires și peste apele tulburi ale râului el Rio de la Plata sau River Plate. Avionul zbura deasupra apei câteva mile spre sudul liniei de coastă a Uruguayului și pe măsură ce timpul trecea, ne vedeam că apa devenea mai albastră. Când ne-am apropiat de Montevideo am văzut renumitul Cerro ce se înalță la vest de port și apoi splendidele plaje albe ce mărginesc marea, flancate de case și hoteluri moderne, resurse pentru care Montevideo este renumit. Am trecut pe lângă oraș și am coborât la Aerodromul Nacional de Carrasco, la est de oraș. Am fost salutați de o mare mulțime de martori, mulți din ei absolvenți ai școlii de Biblie de la Gilead a Turnului de Veghere. Patruzeci de frați închiriaseră un autobuz pentru a face călătoria dinspre oraș și pentru a călători înapoi cu noi. A fost o călătorie foarte plăcută, fiind împreună cu așa de mulți frați, și auzindu-i cântându-și cântările în spaniolă, în timp ce călătoream prin pădurile Roosevelt Park și în

jos, spre marginea mării. Pe o lungime de multe mile de-a lungul coastei sunt plaje minunate. Am călătorit de-a lungul marelui bulevard numit *La Rambla*, care desparte minunatele reședințe de plaje. Pe drum am văzut o școală de delfini aproape de țarm. Călătoria, cu lumina soarelui revărsată și cu o ușoară briză, a fost foarte plăcută pentru noi toți.

Am găsit un amabil bun venit la Joaquin de Salterain 1264, locația casei misionare și a biroului de filială al Societății și imediat ne-am simțit ca acasă. Încăpătoarea curte interioară luminată de soare, care servea ca Sală a Împărăției, și frații care se îngămădeau, au oferit toată dovada despre faptul că urma să aibă loc o adunare în oraș, în următorul week-end. Dimineața a trecut imediat și destul de repede a venit invitația la prânz. Acest lucru a sunat frumos pentru urechile noastre, pentru că ultima masă adevărată pe care o avusesem fusese în Santiago, Chile, cu aproape 24 de ore în urmă. În avion nu se servise masa și nici nu fusese timp să luăm masa în Buenos Aires, cu o noapte înainte. Ne-am trezit prea devreme pentru micul dejun.

Erau multe lucruri de făcut în legătură cu organizația filialei și cu problemele de la casa misionară. De asemenea, trebuia să completăm aranjamentele pentru călătoria spre Rivera, în ziua următoare.

Miercuri, 23 martie, a venit călduroasă și senină și totul era potrivit pentru zborul spre Rivera, prin intermediul Liniilor Aeriene Pluna. J. D. Powers, servul de filială, ne-a însoțit pe toți trei spre Rivera, care este un oraș important din Uruguay, vizavi de Santa Ana do Livramento, un oraș brazilian învecinat. Am părăsit casa misionară la prânz și ne-am îndreptat spre biroul liniilor aeriene. După o așteptare de aproape o oră am fost duși cu autobuzul până la aerodrom, unde am așteptat puțin mai mult. În cele din urmă ni s-a permis să ne îmbarcăm în avion și eram în drum spre nord. Pe drum fratele Powers ne-a spus despre prima sa vizită în Rivera, despre cum anunțase adunarea ce urma să aibă loc în parcul public și cum înștiințase poliția despre adunare. Cu acea ocazie a fost doar un singur străin care a venit să asculte lectura și fratele Powers se întreba cum va expune el lectura publică, dar exact cu câteva minute înainte de timpul adunării publice au venit în marș cincizeci de polițiști, conduși de un căpitan, și doreau să știe unde va avea loc adunarea. Fratele Powers le-a spus că avea să aibă loc o adunare publică, dar nu venise nimeni, decât acel singur străin. Poliția a fost trimisă într-o misiune specială, să fie acolo pentru o oră, așa că fratele Powers și-a expus lectura publică înaintea celor cincizeci de polițiști și a unui civil. Această poveste, cu siguranță, ne-a stârnit interesul pentru ceea ce avea să se întâmple de data aceasta în Rivera, după ce cele cinci surori absolvente ale Gileadului lucraseră timp de nouă luni și în ultimele zile anunțaseră o adunare publică.

N-a durat mult să ajungem la Rivera, odată ce avionul a pornit și am devenit conștienți de faptul că avionul pierdea altitudine, pe măsură ce se rotea deasupra fermelor, dar nu vedeam nici un aerodrom. Pe măsură ce avionul se lăsa din ce în ce mai jos am știut că trebuie să fie un câmp prin apropiere și când am aterizat, în cele din urmă, n-am fost surprinși de loc, deoarece terenul era pietros și înclinat, în loc să fie neted și drept. Pasagerii pentru Rivera au fost îndrumați spre taxiurile care așteptau, iar bagajele lor au fost luate din avion și puse în taxiuri. Apoi, timp de aproape o jumătate de oră, noi cei patru călători am avut o călătorie cu adevărat neplăcută spre oraș. Străzile erau nepavate, potrivite pentru cei care merg pe cal sau căruțe; dar câmpiile au fost trecute și locurile nisipoase au fost depășite. În timp ce mergeam am văzut un număr de *gauchos*, ce treceau mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă parte a stâlpilor de beton, ce marcau granița dintre Uruguay și Brazilia. Când strada a început să se îmbunătățească am observat casele care arătau că ne apropiam de periferia orașului. În centrul orașului am constatat că erau străzi pavate și magazine moderne; am fost chiar surprinși să găsim un oraș așa de mare. Era o plăcere să vezi fețele zâmbitoare ale celor cinci absolvenți ai Gileadului și ale altor câțiva frați din grupa locală, în timp ce porneam spre biroul din Pluna. I-am părăsit doar cu un salut scurt, urmând conducerea lor spre Hotel Casino, care se află peste stradă de Brazilia. Granița dintre cele două orașe este marcată acolo printr-o secțiune îngustă, luată cu forța, în mijlocul străzii late, fără îngrăditură sau pază. Am constatat că hotelul era foarte modern și probabil este întreținut bine prin concesiunile cazinoului care funcționează acolo. Până de curând nu existase niciodată o grupă de-ale martorilor lui Iehova în Rivera, dar era una în orașul brazilian și se aștepta ca acești frați să vină în Rivera pentru adunarea cu frații de la ora 6.

După ce ne-am luat camere la Hotel Casino, ne-am plimbat prin oraș până la casa misionară de pe Avenida Brasil 800, sosind acolo la ora 4:30, la timp pentru o masă înainte să începă adunarea. Casa era foarte nouă și Sala Împărăției legată de ea era foarte drăguță. Surorile îngrămădiseră 100 de scaune în sală pentru ocazie. Ele sperau să fie ocupate toate scaunele în timpul adunării publice, deoarece făcuseră multă lucrare ca să aranjeze adunarea publică. Distribuiseră pliante și folosiseră „semne sandwich” pentru anunțarea adunării, ceva ce nu se văzuse niciodată înainte în oraș. De asemenea, angajaseră o mașină de sunet care să se plimbe prin oraș anunțând adunarea.

La ora 6 p.m. s-au adunat douăzeci de frați și fratele Henschel le-a vorbit improvizat, folosindu-l pe fratele Powers ca traducător. În graficul de la Sala Împărăției s-a observat că acum erau 14 vestitori ce lucrau în Rivera. Ce avea să aducă adunarea publică?

Adunarea publică fusese anunțată pentru ora 8 p.m. Cu câteva minute înainte de ora 8 Sala Împărăției era plină și mulți stăteau în picioare. A fost favorabil că absolvenții de la Gilead aranjaseră să aibă la îndemână echipamentul mașinii de sunet și cu puțin timp înainte de adunare au fost agățate difuzoare în doi copaci de pe stradă. Când adunarea a început erau găsiți în afara sălii mulți oameni ce se uitau înăuntru prin ușa de la intrare și fereastră, dar auzeau prin intermediul difuzoarelor. Trotuarele de lângă stradă erau pline și oamenii stăteau pe stradă și peste stradă, pe măsură ce mulțimea continua să crească. Autobuzele și mașinile în trecere se opreau câteva minute să vadă ce se întâmpla acolo. Fratele Knorr vorbea despre „Este mai târziu decât credeți!” și fratele Hughes traducea. Această cuvântare a fost auzită de 380 oameni. A fost luată multă literatură după adunare și a fost manifestat mult interes prin întrebările puse. Poliția fusese înștiințată de această adunare și de data aceasta au fost trimiși trei să păstreze ordinea, ceea ce era foarte ușor de făcut, deoarece grupul ce era prezent la lectură era foarte atent și ordonat; oamenii veniseră să asculte o cuvântare din Biblie.

Este ușor să apreciezi ce multă bucurie au avut cei cinci absolvenți ai Gileadului de această mare adunare, după tot ce anunțaseră și acesta era un eveniment ce încununa toate eforturile lor pentru serviciul din ultimele nouă luni în Rivera. Aceasta ne-a adus și nouă o mare bucurie, căci arăta bogata binecuvântare a Domnului peste această activitate misionară.

Frații din grupa din Santa Ana do Livramento au fost foarte fericiți pentru oportunitatea de a fi prezenți la adunări, deoarece spuneau că nu vor putea să participe la adunarea din aprilie de la Sao Paulo, Brazilia, o călătorie de șapte zile distanță. Era o binecuvântare pentru grupa lor să-i audă pe frații din alte țări.

Dimineața următoare era pusă deoparte pentru serviciile de botez. Douăzeci și șapte au venit să-l asculte pe servul de filială expunând discursul și apoi 9 și-au exprimat dorința să fie cufundați. De la Sala Împărăției ne-am îndreptat spre sud și am găsit drumul din oraș spre micuța fermă a unei persoane cu bunăvoință, unde curgea agale un pârâu printr-o pășune. Acolo au fost cufundați frații în apă. În drum și pe parcursul zilei au fost multe lucruri de discutat în legătură cu lucrarea din oraș și casa misionară. Mai trebuiau făcute și bagajele, pentru că toți misionarii aveau de gând să participe la adunarea din Montevideo din următorul week-end. Au fost cumpărate bilete pentru un grup de nouă persoane, pentru a pleca la ora 5:15, în acea după amiază. Chiar dacă pare ciudat biletele n-au putut fi cumpărate înainte de ora 3. Pentru că nu există bariere la vamă, toate bagajele au trebuit să fie verificate de funcționarii de la vamă înainte ca vreunui din oraș să i se permită să se urce în tren. La ora 5:15 eram pe drum, începutul unei călătorii care ne-a luat aproape 15 ore pentru a ajunge la Montevideo. Inspectorii de poliție au venit prin tren să vadă dacă aveam acte corespunzătoare de călătorie sau de identitate. Pe calea aerului ajunsesem în Rivera din Montevideo într-o oră și jumătate, dar cu trenul călătoria a durat 15 ore. Înainte să apună soarele am avut posibilitatea să vedem ceva din vastul ținut fertil și verde și din dealurile Uruguayului din partea de nord, unde se spune că ar crește orice recoltă.

Când am sosit la Central Station din Montevideo, vineri dimineața, 25 martie, trenul nostru întârziase puțin. Congresul era în desfășurare, dar câțiva frați veniseră să întâmpine trenul. Am aflat că nu eram singurii care veniseră din afara orașului. Era prezentă o soră din Argentina. Veniseră două camioane din Paysandu la Montevideo și acestea aduseseră frați din Salta, Paysandu și din alte

locuri de la vest și nord de Montevideo. Erau mulți frați ruși printre aceștia și ei veniseră pregătiți cu multă mâncare, inclusiv animale întregi și multă pâine. Camioanele lor aveau semne pe ele, care anunțau adunarea publică ce era programată să aibă loc în binecunoscutul El Ateneo de Montevideo, Plaza Cagancha 1157, duminică seara. Frații au avut multe de făcut în anunțare și punerea mărturiei din ușă în ușă, în acea dimineață. Toate sesiunile dinainte de adunarea publică erau ținute în El Conservatorio Musica „La Lira”, o clădire veche din centrul cartierului din partea de jos a orașului. Clădirea suferise unele modificări și astfel erau unele inconveniențe, dar frații au arătat multă bucurie și păreau că nu observă deloc aceste lucruri neînsemnate.

Sâmbătă numărul de participanți crescuse la 280. Deoarece duminică urmau să aibă loc discursuri toată ziua, lucrarea de înștiințare trebuia să fie încheiată sâmbătă. Așa că frații au scos toate pliantele și s-au plimbat prin oraș cu ale lor „semne sandwich” ce anunțau adunarea. Ei aveau o vreme foarte frumoasă.

Duminică după amiaza fratele Knorr s-a adresat prin intermediul a doi traducători celor 25 de frați ruși la Sala Împărăției, în timp ce alți frați erau adunați la Lira. La ora 4:30 a fost expusă la Lira o cuvântare de botez și când s-a pus întrebarea câți așteptau să fie cufundați, părea că jumătate din auditoriu arăta așa. Fusese închiriat un autobuz pentru acea ocazie, dar acesta nu prea era suficient de mare, deoarece erau 73 persoane ce urmau să fie botezate. A fost adus la serviciu unul din camioanele care venise din Paysandu. Cele două vehicule i-au transportat pe frați la Playa Ramirez, una din plajele populare de lângă parcul de distracții, unde frații au fost botezați. Cu siguranță, era minunat să vezi că așa mulți iau o poziție clară pentru Împărăție și se hotărăsc să continue lucrarea de serviciu alături de mulți alții care au început să predice în Uruguay.

Ora stabilită pentru adunarea publică de seara era 7. În urmă cu patru ani fratele Knorr a vorbit într-una din sălile mici ale Ateneului; dar, de data aceasta, frații aranjaseră să obțină cea mai mare sală, care are 400 de locuri. Aceasta s-a dovedit a fi mult prea mică, deoarece au fost prezente 592 persoane, care au umplut atât sala mare cât și pe cea mică. A fost arătat un adevărat interes din partea tuturor celor prezenți despre semnele timpurilor, care demonstrează că trăim în zilele din urmă ale acestei lumi vechi și că ziua finală de nimicire a acestei lumi rele nu este prea departe. Mulți din public și oamenii cu bunăvoință au rămas pentru un al doilea discurs ce avea să urmeze într-o jumătate de oră, care era cuvântarea de încheiere a congresului prin fratele Knorr.

Toți frații au fost încântați de succesul congresului și credeau că acesta va marca un alt pas înainte spre creșterea lucrării, în această micuță țară de două milioane de oameni. S-a făcut un excelent progres de la ultima vizită a președintelui, în 1945, când acolo erau 33 vestitori. De atunci a fost trimis acolo un număr de misionari, au fost înființate mai multe grupe, și recent a existat un nou record de 310 vestitori pentru țară. Se crede că în anii următori se vor face progrese continue.

Un număr de frați din Uruguay a intrat în serviciul de pionier și unii sunt calificați să vină la Gilead. Ei așteaptă cu nerăbdare să fie chemați, poate în 1950.

Zilele de luni și marți au fost petrecute cu problemele legate de casele misionare. S-a făcut o vizită la casa misionară din Espinillo 1423, în unitatea de nord din Montevideo. După ce am petrecut o săptămână în Uruguay era ceva obișnuit să vedem oameni ce stăteau jos sau în picioare, când își luau a lor *mate*. Tărtăcuțele, *bombillas* și *yerba* erau o parte din viața oamenilor, dar noi n-am avut timp să ne deprindem cu obiceiul.

Marți seara la ora 8:30 eram din nou pe drum. Un om cu bunăvoință ne-a dus cu mașina lui la *aduană* și la debarcader, unde era pregătit vaporul „Ciudad de Montevideo”, pentru călătoria spre Buenos Aires. Pentru frații Knorr, Hughes și Henschel fusese pregătită o cabină de lux. Aici ne-am luat cel mai mare rămas bun din călătoria noastră, când mai mult de 75 de frați din unitățile din Montevideo și din Paysandu au venit pe chei. Am avut acest semn în plus al minunatei iubiri care-i leagă laolaltă pe servii Domnului și ne-am luat la revedere până când nu i-am mai văzut.

În acea seară era un vânt bun și astfel ne-am legănat în cabinele noastre, în timp ce traversam vastul La Plata spre Buenos Aires. Am intrat într-un port îngust și apoi două remorchere au tras vaporul pe chei, unde am sosit la ora 8 a.m., 30 martie, pentru a-i găsi pe câțiva frați ce ne așteptau, cei 15 spunându-ne din nou bun venit în țara Argentina.

Ziua a fost consacrată lucrării la filială și facerii de aranjamente pentru promovarea intereselor Împărăției în Argentina. Trebuiau puse la punct amănuntele de la congres. Seara a fost petrecută la casa misionară împreună cu cei șase frați din Statele Unite și câțiva frați din Argentina, precum și cu servul de filială. Toată lumea aștepta cu nerăbdare marele congres din week-end de la Les Ambassadeurs.

De ce îi este teamă Argentinei?

Joi, 31 martie, servul de filială, fratele J. Muniz, a primit înștiințare de la poliție că aprobarea de a ține congresul și adunarea publică la Les Ambassadeurs se revocase. Cu câteva săptămâni înainte fusese obținută aprobare de la poliție să folosim sala, dar acum, cu o zi înainte să începă congresul, frații au fost anunțați că aceasta fusese retrasă. Se obținuse aprobare de la poliție pentru distribuirea de pliante și pentru exemplare ale întregului material de înștiințare, dar dintr-o dată, și fără nici un motiv sănătos, nu puteam folosi acea sală. Chestiunea a fost preluată de un avocat renumit și acesta s-a dus să-i vadă pe cei de la poliție. I s-a spus să meargă la Ministerul relațiilor străine și al cultelor. Poliția le-a spus fraților că puteau să-și țină adunarea în propria sală, unde au loc adunările obișnuite în timpul săptămânii și duminica. Niciodată în trecut nu existase vreo tulburare la Sala Împărăției de la Calle Honduras 5648 și adunările aveau loc acolo de opt ani la rând. Nu mai existau alte săli care puteau să fie închiriate; așa că singurul lucru ce se putea face era să folosim Sala Împărăției, care avea să fie mai mult decât supraaglomerată. Mai erau inconveniențe și pentru mulți frați, pentru că mulți din ei mergeau vineri dimineața la Les Ambassadeurs și apoi trebuiau să călătorească spre Sala Împărăției. Adunarea a început la timp și vineri seara au fost prezenți 672 participanți. În timpul zilelor de sâmbătă și duminică mulțimea a continuat să crească, veniseră din toate părțile Argentinei.

În prima zi a congresului, vineri, frații Knorr și Henschel și-au petrecut majoritatea timpului alergând prin orașul Buenos Aires, încercând să fie în armonie cu un nou decret al guvernului Peron, care intra în vigoare la 1 aprilie, pentru controlul mișcărilor tuturor străinilor din Argentina. A trebuit să ne înregistrăm la funcționarii de la imigrare, precum și să obținem permisiunea să părăsim țara luni 4 aprilie. Aceasta a însemnat că trebuia să facem tot vineri, în ce privește această nouă înregistrare. Aflasem de decret înainte și încercasem să facem ceva în legătură cu asta în prima zi în Argentina, dar funcționarii de la imigrare și poliția spuseseră că nu știau nimic despre acest lucru și că trebuie să ne întoarcem vineri la ora 8 a.m..

Am făcut cum ni s-a spus și când ne-am prezentat la biroul de imigrare la ora 8 a.m., 1 aprilie, pentru a primi un simplu tichet, despre care credeam că era tot ce aveam nevoie pentru a părăsi țara, a trebuit să așteptăm mai mult de o oră înainte ca cineva să priceapă ce trebuie să facă. Apoi, când ne-au înmănat tichetele, în cele din urmă, ne-au spus că trebuie să ne prezentăm la poliția din sectorul nostru al orașului. Am plecat la ora 9:30 în acea dimineață de la biroul de imigrare și ne-am îndreptat spre secția de poliție. Când am ajuns acolo poliția era oarecum iritată că venisem, deoarece nu fuseseră informați despre detaliile legii și nu știau ce să facă. Așa că ne-au spus să ne întoarcem la ora unu. Am încercat să părăsim secția de poliție, dar când am ajuns la ieșire un polițist aflat acolo de gardă nu ne-a lăsat să plecăm. Când te afli într-o secție de poliție în Buenos Aires nu poți să ieși fără permisiune specială. Așa că a trebuit să ne întoarcem la birou și să-i cerem omului de acolo să ne lase să ieșim, și să-l anunțe pe cel care era de gardă că plecăm.

Încă mai erau lucruri de făcut în legătură cu posibilitatea de a folosi Les Ambassadeurs pentru adunarea publică, așa că ne-am dus să-i vedem pe avocați. Ni s-a explicat că recente decrete ale guvernului se ocupau de verificarea amănunțită a religiilor și sectelor. Trebuia să obținem permisiune de la Departamentul Cultelor dacă urma să folosim Les Ambassadeurs. A fost completată cererea, dar aceasta era ca și cum chestiunea nu avea rost; nu era nici o semnătură pe ea.

Când ne-am întors la secția de poliție era ora 2:30 p.m. și de data aceasta am găsit un număr de persoane care veniseră să se ocupe de verificare și la toți li s-a spus să se întoarcă mâine. Pentru noi acest lucru era prea târziu, pentru că aveam un congres de care trebuia să ne ocupăm, așa că le-am spus că o să așteptăm până când vor termina de completat formularele; ofițerul de serviciu a fost

amabil în această chestiune și ne-a spus că de îndată ce aveau să citească instrucțiunile vor completa formularele. Așa că aproximativ o jumătate de oră mai târziu ei au completat primul card, cel al fratelui Knorr. Fără acest certificat de la poliție, care permite cuiva să părăsească țara, nu puteam să ne luăm bilete la avion pentru Paraguay.

Înainte fusesem la biroul ALFA și acum ne-am întors cu sentimentul că ne vor vinde bilete, în mod sigur. Dar chiar dacă am avut toate documentele necesare și viza pentru Paraguay aceasta n-a fost suficient. Ni s-a spus că trebuia să avem viza confirmată de consulul general local al Paraguay-ului; așa că aceasta ne-a dus într-o altă călătorie prin oraș spre Consulatul Paraguay-ului. Atunci ne-am întors la biroul liniilor aeriene și în cele din urmă ne-am luat bilete de călătorie pentru luna viitoare.

Cele două zile care au rămas din timpul nostru în Argentina le-am petrecut la biroul de filială și am participat la congres. Sâmbătă seara fratele Knorr le-a vorbit despre „Iubire” celor 772 frați. Sala era plină până la refuz și curtea interioară era aglomerată. Aproape jumătate din frați au trebuit să stea în picioare pe parcursul întregului program de seară. Numai prin aranjarea locului de stat în picioare frații puteau să intre în sală. După acea adunare de seară li s-a făcut invitație fraților care erau pionieri să completeze cererile preliminare, dacă doreau să meargă la Gilead, și când le-a fost explicată chestiunea 16 au completat formularele ce exprimau dorința de a se înscrie.

Frații au fost informați că se primise veste de la avocatul Societății că Departamentul Cultelor nu va permite întrebuițarea sălii Les Ambassadeurs pentru duminică. Nu exista nici o indicație despre ce se afla în spatele anulării întrebuițării sălii, după ce fusese acordată permisiunea s-o închiriem și s-o folosim. Dar a fost adus la lumină cum sunt tratați, adesea, oamenii de poliție. Se pare că este politica lor să anuleze lucrurile în ultimul minut, astfel încât să nu se poată face alte aranjamente, sau să se protesteze. Ei făcuseră și cu alții acest lucru. Am făcut toate protestele posibile pe care le puteam face și am încercat să ajungem la fondul problemei, dar părea doar că nimeni nu știa nimic despre acest lucru. Fraților li s-a spus că adunarea publică va avea loc la Sala Împărăției și că, dacă va fi necesar, vom folosi acoperișul ca să găzduim mulțimea. Așa că frații au trebuit să alerge de acolo până acolo și să le spună oamenilor cu bunăvoință că adunarea publică nu va avea loc la Less Ambassadeurs. Nu se distribuieră pliante, deși fuseseră tipărite cu un mare cost pentru Societate. Nu s-au folosit pancarte. Se plătise chiria completă pentru sală și este destul de îndoielnic dacă aceasta va fi înapoiată.

Dar fusese transmisă informația de poliție că ‚este în regulă să vă țineți adunările în propria sală’ și astfel, adunarea a continuat la Sala Împărăției. Primul lucru din dimineața zilei de duminică a fost botezul. A fost prezentă o mulțime bunicică. Șaptezeci și șase și-au simbolizat consacrarea să-l servească pe Dumnezeu. Cufundarea a avut loc în râul La Plata.

Adunarea publică era programată pentru ora 4 p.m. și au fost prezente 1.200 persoane. Sala era mai mult decât supraaglomerată. Curtea interioară era plină până la poartă și sute erau pe terasa de pe acoperiș. Vremea era călduroasă și cerul era senin. Toți cei din auditoriu au fost serviți de difuzoare. Mulțimea a fost foarte ordonată și profund interesată de ce se spunea de vorbitor, prin intermediul traducerii prin fratele Hughes.

La ora 4:40 după amiaza un polițist și un civil și-au făcut loc prin mulțime până la platformă și au spus că lectura trebuie să înceteze imediat. Vorbitorul s-a oprit și a întrebat motivul pentru care era luată această acțiune. Ni s-a spus că nu ne era permis să continuăm adunarea publică. Inspectorului i s-a dat o scurtă explicație și l-am întrebat dacă nu puteam să facem apel la secția de poliție, de unde am primit permisiune să ne ținem adunările în propria sală. Inspectorul a spus că puteam și s-a dus cu unul din frații de la biroul Societății într-o altă parte a clădirii pentru a da telefon.

În acest timp auditoriului i s-a cerut să rămână în liniște și să nu-și părăsească locurile și atunci ei au început să cânte cântările Împărăției, în timp ce așteptau hotărârea inspectorului dacă adunarea va putea continua sau nu. Frații Knorr și Hughes au rămas pe platformă în timpul acestei întreruperi și în cele din urmă fratele Knorr a fost chemat la biroul de poliție, pentru informații referitoare la faptul de ce vorbea, precum și despre scrisori de acreditare și dreptul de a fi în țară. Poliția nu avea altă cale decât să aducă pe fiecare la secția de poliție și indiferent cui telefonam să

primim asigurarea că adunările noastre sunt aprobate, deoarece acesta era locul nostru obișnuit de adunare, n-am putut găsi pe nimeni care să spună că eram în ordine. În timpul acesta în afara clădirii erau o mulțime de polițiști și în scurt timp au sosit alți 30 într-un autocamion de poliție deschis. Ei și-au scos armele și aveau bombe lacrimogene. Nu i s-a dat voie nimănui să plece.

Apoi au început să încarce bărbați și femei în autocamion și să ducă aproape 30 o dată la sediul poliției. Nu știam ce avea să se întâmple cu ei. Inspectorul ne-a spus că îi vor duce, probabil, la secția de poliție, le vor lua numele și le vor da drumul. Dar am aflat în scurt timp că nu puteam să credem nimic din ce spunea poliția. Fiecare persoană care era urcată în autocamionul poliției era verificată și „percheziționată” de patru polițiști diferiți care, evident, încercau să găsească arme.

Frații și toate persoanele cu bunăvoință care au participat la adunarea publică au fost foarte ordonați și în sală n-a existat deloc agitație sau tulburare. Ei doar își așteptau rândul să fie duși la secția de poliție. Poliția a început curând să priceapă că probabil avea să le ocupe întreaga noapte să-i transporte pe toți la secția de poliție, într-un autocamion, căci de data aceasta au aflat că și acoperișul era plin; așa că i-au dat bătaie și au început să lase femeile și copiii să plece și în cele din urmă au lăsat toate femeile să plece și i-au luat doar pe bărbați. În cele din urmă, chiar și acest lucru s-a dovedit a fi o sarcină prea mare. Într-un final, autocamionul poliției a terminat combustibilul și atunci i-au închis pe toți cei rămași în sală și au pus pază în jurul sălii pentru câteva ore.

În timpul acesta servul de filială și directorii organizației locale, La Torre del Vigia, împreună cu sora O. Estrada, stenografa biroului și fratele Knorr, vorbitorul, șapte cu toții, au fost duși într-o mașină specială la secția de poliție. Când am sosit am găsit sute de frați și oameni cu bunăvoință aliniați în curtea secției de poliție. Ei erau luați în evidență de poliție și duși în altă parte. În timp ce era adus camion după camion cu oameni eram chestionați. În cele din urmă aducerea de oameni a încetat, când ni s-a spus că se terminase provizia de combustibil.

Cei cinci directori ai Societății locale, sora Estrada și fratele Knorr au fost luați în evidență de poliție și au trecut prin aceeași rutină prin care trecuseră toți ceilalți. În cele din urmă ei au fost azvârliți în curte, unde sute de frați stăteau în picioare așteptând să-și primească *celulas* și să le fie verificate actele de identitate. Aici fratelui Knorr i s-au luat amprente și a fost făcut un raport complet despre statutul său legal, apoi a fost dus înapoi în camera de investigare unde a trebuit să fie dată o declarație scrisă de ce avea loc adunarea și de ce eram prezenți noi. Poliția insista de fapt să scrie ei singuri declarația și oamenii s-o semneze, dar frații n-au permis acest lucru. În cele din urmă poliția s-a dat bătută și ne-a lăsat să ne scriem singuri declarațiile. Fratele Knorr a trebuit să vorbească prin intermediul unui traducător, dar nu i s-a dat voie să folosească nici un frate, așa că a fost chemat un străin din Porto Rico, care s-a întâmplat să fie acolo. Am vrut să stăm de vorbă cu șeful poliției în legătură cu această chestiune, dar ni s-a spus să așteptăm.

Grupul celor șapte a fost dus la secția de poliție în jurul orei 7 p.m., dar numai după miezul nopții, după ce au trecut prin toată rutina care era necesară, servul de filială, fratele Muniz împreună cu fratele Knorr au ajuns să stea de vorbă despre această chestiune cu unul din inspectorii principali și șeful poliției. Au fost explicate lucrurile, dar ce impresie a avut lucrul acesta asupra poliției este de nedeterminat.

Seara târziu au fost aduși mai mulți frați și surori, până când aproape 500 dintre cei care fuseseră prezenți la adunare, indiferent că erau frați sau străini, au trecut prin rutina de a fi luați în evidență și interogați. Goana era așa de mare, încât a fost necesar să se ceară de la altă secție de poliție, secția 31, să aducă stenografe și dactilografe din poliție și să-i ajute să se ocupe de chestiune. Înainte să se sfârșească seara fratelui Knorr au trebuit să i se mai ia de două ori amprente, ajungând la un total de patru. Părea ca și cum fiecare ofițer de poliție de la secție făcea un raport despre numele său, vârsta, locul nașterii și toate celelalte date. Este greu de înțeles de ce trebuie să se teamă așa poliția de o lectură din Biblie în Buenos Aires; totuși, guvernul Peron nu vrea aceste adunări publice și discuții din Biblie și nici Ierarhia romano catolică. Este interesant că șeful poliției care l-a dus pe fratele Muniz la secția de poliție, s-a oprit la biserica catolică în drum spre secție și i-a spus șoferului să aștepte câteva minute; vroia să meargă să-l vadă pe *padre*. El a lipsit zece minute și apoi l-a dus pe fratele Muniz la secția de poliție pentru a-l lua în evidență.

Până la ora două dimineața toți oamenii care au fost aduși la secția de poliție nu fuseseră luați în evidență și trecuți prin rutină, și evident, în acest timp poliția hotărâse ce avea de gând să facă cu noi. Au hotărât să ne lase să plecăm după ce semnam o altă hârtie.

Toți cei aduși la secția de poliție au fost ținuti într-o curte mare. Nu era nici un loc de stat jos; au trebuit să stea în picioare. Era foarte frig și umed. Nimeni nu mâncase nimic de la prânz și mulți frați pierduseră masa de prânz, ca să-i poată contacta pe oamenii lor cu bunăvoință și să-i aducă la locul corect pentru adunare. Așa că se poate spune că majoritatea erau înfometați, le era frig și erau foarte obosiți la ora patru dimineața, când fratelui Knorr și grupului special închis cu el li s-a permis să plece.

New York *Times* din 14 și 15 aprilie a publicat un raport foarte scurt și foarte deformat, fiind în eroare referitor la mărimea auditoriului și raportând că nu se obținuse permisiunea necesară pentru adunare. Raportul din *Times* este reprodus fotografic mai jos, împreună cu unul din numărul din 12 aprilie al publicației New York *Times*, informând că Peron instituisese transmisiile pe unde scurte „Vocea Argentinei” către Statele Unite, pentru a „raporta în mod corect rezultatele bătăliei noastre dificile pentru o țară mai bună”. Fără îndoială, rapoartele corecte despre restrânsa libertate de exprimare, de adunare și de închinare nu vor fi transmise către alte țări. Urmează cele două rapoarte din *Times*; de asemenea răspunsul dat de *Times* vicepreședintelui Societății, care a scris, trimițându-le spre examinare raportul unui martor ocular din Buenos Aires, pentru a-l publica, în afară de propriile editări ale Societății despre chestiune:

[Din ultima ediție a publicației Times de ieri]

MARTORII LUI IEHOVA ELIBERAȚI

Poliția din Argentina pune în libertate pe capul U. S. Tract Company Ediție specială pentru New York Times

BUENOS AIRES. 13 aprilie – Nathan Homer Knorr, președinte al Societății de Biblie și tratate Turnul de Veghere din Brooklyn, filiala de editare a martorilor lui Iehova, a fost arestat împreună cu un auditoriu de mai bine de 200 persoane, când a încercat recent să expună aici o cuvântare. Poliția spune că nu se obținuse permisiunea necesară pentru adunare.

Domnul Knorr, care se află acum în Rio de Janeiro, și toți ceilalți au fost puși în libertate la scurt timp după arestare.

Nici poliția, nici membrii martorilor lui Iehova de aici nu doresc să stea de vorbă despre evenimentul care a avut loc acum o săptămână, duminică, și nu s-a făcut nici o mențiune presei despre acest lucru.

PERON INSTITUIE CUVÂNTĂRI PE UNDE SCURTE

În programul transmis către U.S., el spune că scopul ‚Vocii’ este să ofere date corecte despre Argentina

De Virginia Lee Warren

Ediție specială pentru New York Times

BUENOS AIRES, 11 aprilie – Juan Peron, președinte al unei țări în care economia se află în mare măsură sub controlul guvernului, va cânta diseară laude unei inițiative particulare, într-o transmisie către Statele Unite. El a mai spus că scopul noului program zilnic pe unde scurte este să „raporteze în mod corect rezultatele bătăliei noastre dificile pentru o țară mai bună și pentru o umanitate mai aproape de datoriile ei esențiale”.

Transmisia, ce va fi cunoscută ca „Vocea Argentinei”, a fost planificată să înceapă la 1 mai, dar, în mod surprinzător, ei vor începe diseară o transmisie impresionantă, când vor vorbi atât Senor cât și Senora Peron.

New York Times
Times Square, New York, N.Y.
28 aprilie, 1949

Stimate domn Franz
Apreciem politețea și interesul care v-au determinat să ne trimiteți acest articol, dar regretăm imposibilitatea de a-l folosi.

Cu stimă,
THE NEW YORK TIMES
Editor cu scrisori

Mai târziu s-a aflat că atunci când inspectorul a venit prima dată și i-a spus fratelui Muniz că adunarea a fost suspendată, fratele Henschel traversase peste stradă de sală, pentru a încerca să facă niște fotografii despre acțiunea poliției și între timp a venit poliția și a închis porțile, în timp ce el era peste stradă. Câțiva frați care aveau mașini aduseseră oameni de la Les Ambassadeurs la Sala Împărăției și astfel a fost posibil ca unii frați să fie afară. Un om care a sosit mai târziu, cetățean american, a vorbit cu fratele Henschel, cerând informații despre adunare. Lui i s-a spus că aceea era o adunare din Biblie și era sponsorizată de martorii lui Iehova. După ce a stat câteva minute peste stradă, curiozitatea l-a împins și a traversat să vadă ce se întâmpla. Gărzile poliției i-au permis să se alăture mulțimii din curtea interioară și după aproximativ o jumătate de minut, când curiozitatea i-a fost satisfăcută, a cerut să iasă, dar poliția l-a refuzat și l-a făcut să rămână înăuntru. El s-a aflat printre cei duși la secția de poliție cu primul autocamion.

Un alt om, care fusese adus la adunare de la Les Ambassadeurs, era din Austria. El trecuse prin multe în Europa, în timpul regimului lui Hitler, și era foarte mult interesat de faptul că o astfel de adunare din Biblie era împiedicată. A spus că era interesat să asculte lectura și să învețe mai multe despre lucrarea Societății Turnul de Veghere, căci știa foarte puține despre ea. El venise să se stabilească în Argentina împreună cu mama sa, pentru a scăpa de necazurile din Europa, dar acum, când a văzut această acțiune, nu mai era așa de sigur că vrea să trăiască în Argentina. A spus că se întâmpla același lucru cu ce văzuse în Europa sub dominație nazistă și fascistă și acum că văzuse acest lucru avea să se gândească mai mult dacă libertățile tuturor oamenilor din Argentina vor dispărea curând.

Pe măsură ce soseau mai mulți polițiști li se ordona de superiori să elibereze mulțimile de sute de oameni ce se adunaseră pe străzi și astfel am fost dispersați până la următorul corp de case. Dar acolo erau mult mai mulți oameni care se adunaseră la colțuri, la o jumătate de corp de case depărtare, și mașinile se opreau să vadă ce se întâmpla. Părea ca și cum era o armată înaintea Sălii Împărăției. Acei frați care erau afară stăteau împreună și priveau, așteptând să vadă răsturnarea de situații și ce puteau să facă.

Fratele Henschel a luat legătura cu fratele Knorr printr-o conversație telefonică și au vorbit despre situație, înainte ca fratele Knorr să fie dus la secția de poliție. Fratele Knorr i-a spus să continue călătoria spre Paraguay dacă el nu-și făcea apariția până dimineață.

Cu toate acestea, pe la ora cinci dimineața fratele Knorr s-a întors la hotel și a avut timp doar să împacheteze și să mănânce ceva din micul dejun. El promise asigurare din partea poliției că nu va fi împiedicat să părăsească țara. Apoi era aproape timpul să plecăm și astfel bagajele au fost duse în holul hotelului și frații care trebuiau să ne întâmpine au venit cu taxi. Am călătorit în două taxiuri spre Puerto Nuevo, unde era marele hidroavion ALFA. Acolo se aflau câțiva frați care și-au luat rămas bun pentru călătoria spre Asuncion. Fratele Huges era cu noi.

În timpul zborului nostru spre nord, în marele hidroavion, am avut timp să ne gândim la ce se întâmplase și să apreciem condițiile în care trăiesc oamenii în Argentina. Ce oraș minunat este

Buenos Aires, într-adevăr! Dar va deveni acesta, curând, o închisoare fără ziduri? Ghidul nostru turistic publicat de filiala din Buenos Aires al The First National Bank din Boston, spunea: „Sunt prevăzute prin constituție libertate de exprimare, de presă și de religie”. Evident ‚prevăzute’ nu înseamnă că ele există în realitate, dacă ne gândim la experiențele noastre. Ne întrebam ce cale de acțiune va fi urmată de generalul Juan D. Peron în zilele care vor urma, având în vedere discursul său raportat în *Crainicul* de duminică din Buenos Aires, 3 aprilie, 1949, după cum urmează:

„Neînțelegerile civile vor precede conflictul internațional”

Președintele Peron despre cum va începe următorul război:

Următorul război nu va începe cu operațiuni militare, ci în 90% din țările care se vor implica în cele din urmă în el, va începe cu neînțelegeri între oameni, care pot duce cu ușurință la război civil. H. E. Președintele Peron spunea ieri când se adresa ofițerilor seniori la sesiunea de inaugurare a cursului lor de școală superioară de război. ...

El a spus mai departe:

„Va fi responsabilitatea guvernului să aibă grijă ca neînțelegerile civile să nu preceadă un război. Acest lucru se poate face evitând dezbinările în rândul maselor, astfel încât haosul să nu pună stăpânire pe țară.

Timpul să facem acest lucru este în pace, și acesta se poate realiza prin armonia dintre forțele armate și guvern”. Din acest motiv, spunea președintele, el susține ideea studiului împreună al forțelor armate și al reprezentanților clerului.

El a mai accentuat și necesitatea punerii de acord cu forțele armate din interior [am încheiat citatul].

De ce se teme o națiune să i se predice evanghelia lui Cristos? Aceasta poate să facă doar bine. Dar putem înțelege de ce, atunci când apreciem că Biblia spune că diavolul este dumnezeul acestei lumi și că el încearcă să-i întoarcă pe toți oamenii de la Iehova, folosind orice mijloace pentru a-i supune pe oameni sub domnia sa (2Cor. 4:4). Prin intermediul cuvintelor lui Ioan observăm că acesta este timpul de „nenorocire pentru locuitorii pământului și ai mării! Căci diavolul s-a coborât la voi, cu o mânie mare, pentru că știe că are doar un scurt timp” (Apoc. 12:12). Ce privilegiu binecuvântat este să susții dreptatea! Să-i vezi pe frați că suferă pentru dreptate este un alt semn al sfârșitului lumii vechi – Mat. 24:9.

Deși împrejurările sunt dificile pentru martorii lui Iehova din multe țări de pe pământ, exact așa cum sunt în Argentina, adevăraților servi ai lui Dumnezeu nu le vor slăbi mâinile în privilegiile de a predica evanghelia. A fost minunat să-i auzim pe frații din curtea secției de poliție cum își exprimă hotărârea de a merge înainte cu lucrarea. Ei n-au fost deloc descurajați, ci se bucură de mărturia ce este pusă. În 1945, când fratele Knorr a fost în Argentina, erau 363 vestitori pentru Împărăție pe teren, și de atunci încoace organizația este binecuvântată de Domnul și a crescut la 1.149 vestitori, care este ultimul record. Această tulburare din Buenos Aires din partea poliției nu-i va împiedica sau nu-i va opri pe oameni să facă așa cum cred și pe oamenii cu bunăvoință să caute mai silitor în Cuvântul Domnului, pentru a afla ce înseamnă semnele timpurilor. Mulți vor ajunge la concluzia că este mai târziu decât cred și vor lua poziție acum, indiferent de consecințe; căci dacă ei doresc să trăiască în lumea nouă va trebui să fie servi pentru Împărăția lui Dumnezeu în lumea veche, care încă există. Se crede cu sinceritate că lucrarea în Argentina va progresa și că actualilor vestitori nu le vor slăbi mâinile. Deși mulți oameni cu bunăvoință au fost șocați și uimiți de ce s-a întâmplat la prima adunare a martorilor lui Iehova la care au participat vreodată, totuși ei nu au de gând să se oprească să cugete sau să stea de vorbă.

Editorialele de dimineață de luni, atât în engleză cât și în spaniolă, din Buenos Aires, potrivit rapoartelor, n-au avut nimic de spus despre acțiunea poliției. Ni s-a comunicat că lucruri ca acestea nu sunt raportate; dar, cu siguranță, aceasta nu-i va opri pe cei 1.200 oameni care au participat la lectură să vorbească. Și când 1.200 de oameni încep să vorbească în toată Argentina, știrile se vor răspândi peste tot. Va fi interesant să urmărim Argentina, să vedem dacă va urma același model ca Hitler. Dacă acești conducători ai Argentinei ar fi fost înțelepți ar fi luat în considerare și rezultatele

pentru cei care înlătură libertatea oamenilor. Exprimarea liberă nu va face niciodată rău unei țări cu conducători buni. Îngrădirea exprimării libere și a libertății de închinare este cea care, de secole, aduce prăbușirea națiunilor și a popoarelor. Isus a spus: „Adevărul vă va face liberi” (Ioan 8:32). Adevărul va dăinui. Adevărul nu poate fi distrus. Prin harul Domnului martorii lui Iehova din Argentina vor merge înainte în minunata lucrare de a aduce mângâiere oamenilor, prin predicarea mesajului despre împărăția lui Dumnezeu, singura speranță pentru lume.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

15 IULIE 1949

Nr. 14

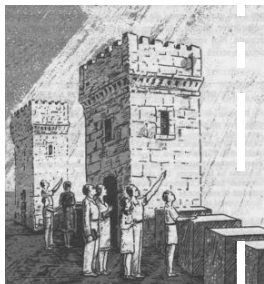
Cuprins:

SEMNUȚĂ MESIA ESTE PREZENT	- Pag. 3
PRECUM FULGERUL ȘI ÎN ZILELE LUI NOE	- Pag. 11
NEBUCADNEȚAR, UN ÎNCHINĂTOR LA DEMONI
MANEVRAȚ DE IEHOVA	- Pag. 14
DIN PARAGUAY ÎN SURINAM	- Pag. 15

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5, Ontario, Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

15 Iulie 1949

Nr. 14

SEMNUL CĂ MESIA ESTE PREZENT

„Căci exact așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, tot la fel va fi și prezența Fiului Omului” – Mat. 24:37, *Rotherham; Young*.

A venit timpul lui Iehova pentru a crea o lume nouă și dreaptă. Cu acest scop în vedere, El și-a luat puterea de a domni peste pământ și și-a stabilit Guvernul Teocratic cu promisiunea Mesia ca Rege. De mii de ani pământul este condus de o succesiune de guverne politice diabolice și bestiale, numele lui Iehova este hulit, supremația Sa provocată și negată, iar omenirea este asuprită și coruptă în mare măsură. Acum a venit timpul Său stabilit pentru a face o schimbare din pricina gloriei Sale și pentru binecuvântarea tuturor oamenilor cu bunăvoință. După milenii de proastă guvernare a venit și criza care era sigur că va veni. Această criză demască slăbiciunile, imperfecțiunile și corupția organizației lumii și o aduce la judecată înaintea întregii creații. Atotputernicul Dumnezeu al dreptății a condamnat-o deja la distrugere. În scurt timp o va distruge. Puterea Sa de a face acest lucru nu este limitată, iar potopul global pe care l-a adus în zilele lui Noe, pentru a nimici „lumea celor nelegiuți” de atunci, este o ilustrație istorică despre ce va face El actualei lumi nelegiuite. *Ea* nu poate să scape de distrugerea ce i-a fost prezisă, dar situația nu este complet deznădăjduită pentru oameni. O nouă lume a dreptății stă la ușă pentru toți oamenii cu bunăvoință. Stabilirea împărăției lui Dumnezeu, cu putere absolută, garantează începutul timpului al acestei glorioase lumi noi. De vreme ce așa stau lucrurile și acest lucru se poate dovedi, aceasta denotă că cea de-a doua prezență a lui Mesia este aici!

² Mesia este Principalul Fiu al lui Dumnezeu, dar El se mai numește și „Fiul omului”. În profeția din vechime El se numea așa și aceasta indica timpul când acest Fiu creșterea al lui Dumnezeu avea să devină om. Nu, El nu apărea doar ca om, încarnându-și trupul spiritual, materializând un corp uman și făcându-se văzut oamenilor pentru o perioadă de timp, așa cum făcuseră sfinții îngeri înainte. Ci El avea să devină om cu adevărat, da, un Fiul al omului, fiind născut de o femeie, ca membru al rasei umane, devenind astfel un fiu al omenirii. Deși născut de o fecioară, El își primea viața de la Iehova Dumnezeu și avea să fie Fiul lui Dumnezeu, același Fiu al lui Dumnezeu care era în cer, dar cu o formă și un corp diferite pentru moment. Pentru acest lucru era nevoie ca El să renunțe mai întâi la corpul Său spiritual și la toată gloria cerească și puterea legate de aceasta, ca să poată fi cu adevărat un om perfect, echivalentul lui Adam, care în perfecțiunea sa edenică a fost numit „Adam, fiul lui Dumnezeu” – Luca 1:35; 3:38, *R.S.V.*

³ Dacă ar fi să comparăm mediul creșterii cu cel pământesc, aceasta însemna o mare umilire pentru El, căci chiar și omul perfect a fost făcut „cu puțin mai prejos decât îngerii”. Tot așa, pentru a servi scopurile drepte ale lui Dumnezeu, acest Fiu Principal al Său a fost gata să se umilească până în acest grad, chiar dacă știa bine dinainte că aceasta însemna să se coboare până la o moarte ca om, aparent rușinoasă. „Care, deși avea chipul lui Dumnezeu, n-a considerat un lucru de apucat egalitatea cu Dumnezeu, ci s-a dezgolit, luând chip de rob, fiind născut asemenea oamenilor. Și pentru că a fost făcut după chipul omului s-a smerit și a devenit ascultător până la moarte, chiar moarte pe cruce” – Filip. 2:6-8, *R.S.V.*

⁴ În articolele principale din numărul precedent al *Turnului de Veghere* am aflat că scopul acestei umiliri, chiar până la o moarte îngrozitoare ca om, a fost dublu. În primul rând, aceasta a fost pentru a justifica supremația lui Iehova Dumnezeu care Îl trimisese pe pământ, deoarece acest Fiu al omului avea să-L înalțe pe Iehova și să rămână credincios suveranității lui universale în fața morții și în felul acesta își dovedea dreptul la domnie în viitoarea împărăție a lui Dumnezeu. Această

împărăție pentru justificarea lui Iehova Dumnezeu era lucrul de cea mai mare importanță. În cel de-al doilea rând, venirea Fiului lui Dumnezeu și moartea Sa erau ca El să furnizeze o jertfă de răscumpărare pentru omenire, pentru a o elibera de condamnarea păcatului și de a-i deschide oportunitatea de viață veșnică în dreapta lume nouă.

⁵ Murind astfel ca jertfă, El înceta pentru totdeauna să trăiască precum un om, căci El nu și-a luat niciodată înapoi umanitatea pe care și-a jertfit-o ca răscumpărare. Dar Dumnezeu nu L-a lăsat pentru totdeauna în îmbrățișarea morții pe cel mai credincios Fiu al Său. Nu, doar pentru trei zile. El era prea prețios să piardă universul lui Dumnezeu. Și, de ce ar fi trebuit El să-și dovedească dreptul la împărăția cerească și apoi să nu aibă niciodată viață să se bucure de puterea Împărăției? O astfel de credincioasă cale de acțiune ca a Sa necesita, pe bună dreptate, cea mai mare răsplată pe care i-o putea da Atotputernicul Dumnezeu și pe care Dumnezeu i-o promisese. El renunțase la toate lucrurile cerești ca să coboare pe pământ și să fie născut un om perfect. Răsplata nu necesita doar dreptul la viață cerească și poziția pe care le avusese înainte de a se umili și de a fi făcut carne și sânge. Restabilirea la ce avusese înainte nu era o răsplată, ci era o simplă dreptate. Răsplata însemna să fie înălțat mai sus decât fusese vreodată înainte și să i se mărească drepturile la viață, conferindu-i o natură fără moarte, nemurire, neputrezire. Astfel, Dumnezeul Cel Prea Înalt L-a înălțat pe credinciosul Lui Fiu, ridicându-L din moarte ca și creatură spirit glorioasă, cu puterea vieții nesfârșite în cer și la o stare cerească mai înaltă, următoarea după cea a Supremului Dumnezeu însuși.

⁶ Înainte de aceasta, omenirea nu se rugase lui Dumnezeu în numele Fiului Său, Isus Cristos, nu îngenunchease în rugăciune către El, în numele Fiului Său, și nici nu-L mărturisea pe acest Fiu ca Domnul sau Stăpânul lor. Dar acum, datorită faptului că Fiul a fost înălțat deasupra poziției Sale cerești anterioare, toată omenirea care dorește viață veșnică trebuie să facă acest lucru. Confirmând o astfel de înălțare ca răsplată a Lui, Scriptura continuă să spună: „De aceea, Dumnezeu L-a înălțat așa de mult, și I-a dat un nume mai presus de toți ceilalți, ca în numele lui Isus să se plece toți, din cer și de pe pământ și de sub pământ, și toți să-L recunoască pe Isus Cristos ca Domn, și astfel să-L glorifice pe Dumnezeu, Tatăl” (Filip. 2:9-11, *A.A.T.*). În pofida acestei înălțări, El încă mai poartă titlul de „Fiu al omului”. Nu că El încă își are umanitatea în cer (un lucru imposibil!), ci pentru că și-a câștigat acest titlu prin credincioasa și iubitoarea Lui cale de acțiune. Acesta servește pentru a-L identifica în calitate de Singurul care a urmat o astfel de cale de acțiune. Profeția divină I-a dat acest titlu cu mult înainte de nașterea Sa umană și în împlinirea tuturor acestor profeții, acest titlu Îi revine. În loc să fie o umilire, titlul reamintește modul în care și-a câștigat înălțarea.

Cerut

⁷ Înainte să se înalțe la cer, ca să-și ia în primire starea înălțată, Fiul omului și-a mângâiat discipolii loiali cu asigurarea că va veni din nou. Paragrafele de mai sus și toate argumentele din articolele precedente ale acestei serii clarifică faptul că atunci când va veni din nou, El va face acest lucru în spirit și astfel, a doua Sa prezență trebuie să fie nevăzută oamenilor. De data aceasta El vine în glorie și nu pentru a se umili din nou în formă umană. Prin urmare, ochii omenești nu se pot aștepta să vadă direct ceea a prezis despre venirea Sa profeția lui Daniel. La fel cum ochii noștri nu se pot aștepta să-L vadă pe Iehova Dumnezeu însuși pe tronul Său ceresc. Visul profetic pe care l-a avut Daniel a arătat pentru prima dată timpurile neamurilor de conducere a pământului prin guverne politice bestiale, mai ales puterile sau imperiile mondiale dominante. Când se scurge timpul de permisiune pentru ele să guverneze pământul, fără întrerupere divină, vine momentul ca Dumnezeul cel Veșnic să-i judece în legătură cu modul în care au condus omenirea și să execute condamnarea pe care o dă El. Deschizându-ne ochii înțelegerii să vedem lucruri pe care nu le-am putea vedea niciodată cu ochiul liber, profeția lui Daniel descrie acest moment critic în istoria acestor puteri mondiale bestiale, zicând:

⁸ „M-am uitat până când tronurile au fost așezate și s-a așezat Cel Îmbătrânit de zile, ale cărui haine erau albe ca zăpada și părul era ca lâna curată; tronul era ca flacăra arzătoare, iar roțile lui ca focul. Un râu ca de foc curgea și venea dinaintea lui; mii de mii îi slujeau și de zece mii de ori

zece mii stăteau înaintea Lui; s-a făcut judecata și cărțile au fost deschise. Apoi m-am uitat din pricina glasului cu cuvinte mari prin care vorbea cornul [al celei de-a patra fiare]. M-am uitat până când fiara a fost ucisă și trupul i-a fost nimicit și a fost aruncat în flăcări. În ceea ce le privește pe celelalte fiare, lor li s-a luat stăpânirea, totuși li s-a prelungit viața pentru o vreme. Am văzut în viziunile mele de noapte și iată, că unul precum Fiul omului a venit pe norii cerului, a venit spre Cel Îmbătrânit de zile și l-au adus aproape de El. Și I s-a dat stăpânire, glorie și o împărăție, ca toate popoarele, națiunile și oamenii de toate limbile să-L servească; stăpânirea Sa este o stăpânire veșnică, care nu va trece și împărăția Lui nu va fi distrusă” – Dan. 7:9-14.

⁹ Observați această venire a Fiului omului în împărăția Sa. Aceasta denotă momentul celei de-a doua veniri a Lui și de aceea începutul celei de-a doua prezențe a Lui sau *parousia*. Cu aproximativ șaptezeci de ani înainte ca Daniel să aibă acest vis în Babilon, orașul Ierusalim fusese distrus de împăratul babilonian Nebucadnețar. Ierusalimul fusese locația templului tipic al lui Iehova și unde stătuseră regii din linia lui David, „pe tronul lui Iehova”, ca reprezentăți ai Săi. Dar înainte de distrugerea Ierusalimului și de răsturnarea puterii active a regilor din linia lui David, Iehova Dumnezeu l-a inspirat pe profetul Său Ezechiel să-i spună regelui condamnat: „Așa zice Domnul Iehova: Îndepărtați mitra, dați jos coroana; nu va mai fi cum a fost. Înălțați ce este jos și înjosiți ce este înălțat. O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna; nici ea nu va mai exista, până când va veni Cel care are drept la ea și i-o voi da Lui” – Ezec. 21:26, 27, *A.S.V.*

¹⁰ La prima venire a lui Isus Cristos, Fiul lui David, El a venit să-și dovedească dreptul la împărăția care fusese răsturnată la prima distrugere a Ierusalimului. Astfel, atunci când Dumnezeu îi conferă puterea Împărăției la care are drept, și astfel El ia în stăpânire Împărăția, aceasta înseamnă a doua venire a Sa și începutul celei de-a doua prezențe. Acordarea împărăției Lui trebuie să aibă loc atunci când expiră cele „șapte timpuri” de dominație neîntreruptă a pământului de către neamuri, aceste „șapte timpuri” simbolice începând odată cu răsturnarea puterii active a împărăției în 607 î.Chr., la distrugerea Ierusalimului. Cu alte ocazii am dovedit suficient că aceste timpuri ale neamurilor s-au sfârșit în 1914 A.D.¹ De aceea, această dată marchează timpul venirii Sale a doua și începutul celei de-a doua prezențe a Lui sau *parousia*. Dacă așa stau lucrurile, atunci, veți spune, trebuie să fie un semn. Există, iar profetia divină ni l-a descris cu mult înainte.

¹¹ Isus a prezis o a doua distrugere a Ierusalimului, de data aceasta de către armatele romane, în anul 70. După ce a prezis acest lucru, s-a și întâmplat: „Și pe când stătea El pe muntele Măslinilor, discipolii s-au apropiat de El, zicând: „Spune-ne, când se vor întâmpla acestea? Și care va fi semnul prezenței Tale și al sfârșitului erei?” (Mat. 24:3, *Young*). Această întrebare a fost pusă referitor la a doua Sa prezență. Vă rugăm să observați că discipolii au legat acest lucru de sfârșitul acestei lumi. Faptul că i-au cerut un semn a fost pentru că ei L-au acceptat ca Mesia, Regele. Deci nu din același motiv pentru care au cerut un semn religioniștii evrei, care nu L-au acceptat ca atare. De nenumărate ori, în public, în auzul lor, Isus s-a referit la Sine ca la „Fiul omului”. Pentru liderii religioși evrei acest lucru însemna același lucru cu a spune că El era Mesia, deoarece acest titlu stârnea în mintea lor profetia lui Daniel despre predarea Împărăției în mâinile Fiului omului. Cu acest lucru în minte, ei au cerut un anumit semn, așa cum citim la Matei 16:1-4: „Acum au venit fariseii și saducheii și pentru a-L ispiti, i-au cerut să le arate un „semn din cer”. El a răspuns: „Această generație rea și neloyală așteaptă cu nerăbdare un semn, dar nu i se va da nici un semn, cu excepția semnului lui Iona”. Atunci El a plecat de lângă ei și s-a îndepărtat” – *Moffatt*; Marcu 8:11-13.

¹² Ce era acest „semn din cer” pe care îl cereau de la El? Nu se referea la minunatele miracole pe care El le săvârșise printre ei. Era apariția Fiului omului, venind „pe norii cerului”, așa cum este descris de Daniel. Conform Talmudului evreiesc, tradiția bătrânilor religioși declara că această apariție va fi singurul semn sigur al venirii Moștenitorului promis la tronul regelui David și Eliberatorul națiunii iudaice. Egoismul acestor lideri religioși îi orbise să vadă prima venire și prezența lui Mesia și scopul Său necesar. Ei confundau semnul celei de-a doua Lui veniri cu cel al primei. Astfel, pentru că ei nu L-au observat atunci venind pe norii cerului, au trecut cu vederea

¹ A se vedea „*Adevărul vă va face liberi*”, capitolul 18. Și „*Împărăția este aproape*” capitolele 12 și 19.

toate miracolele pe care le-a făcut și l-au respins ca pe Fiul omului, Mesia. Isus a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu și a fost singurul Reprezentant printre ei al împărăției lui Dumnezeu și astfel le-a zis: „Împărăția lui Dumnezeu nu va veni într-un mod în care să atragă atenția, nici nu vor spune: ‚Iată, este aici!’ sau ‚acolo!’, căci iată, Împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru” (Luca 17:20, 21, *Spencer*, Catolică). Cel uns pentru Împărăție venise deja, era prezent, prima Sa *parousia* era deja în curs. Dar religioniștii orbiți nu au putut discerne sau recunoaște *parousia* sau prezența Reprezentantului Împărăției. În ignoranță cu voia ei i-au cerut un semn din cer, un semn care atunci nu era potrivit.

¹³ Dar nu le-a dat Isus un semn remarcabil, prezis în profetie, care ar fi trebuit să fie dovada suficientă că Fiul omului venise și era prezent printre ei? Da, le-a dat. Despre ce a fost acel semn convingător citim în această relatare: „Și când mulțimile s-au adunat la Sine, El a început să zică: Această generație este nelegiuită, caută un semn, și nu i se va da alt semn decât semnul lui Iona. Căci așa cum Iona a devenit un semn pentru niniviteni, tot așa va fi și Fiul omului pentru această generație. Oamenii din Ninive vor fi judecați împreună cu această generație și o vor condamna, pentru că ei s-au căit când a predicat Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona” (Luca 11:29, 30, 32, *A.S.V.*). Care era acel semn al lui Iona dat în cazul lui Isus, ca Fiul omului? Era moartea Sa ca om și învierea Lui la viață ca spirit divin. „Căci așa cum Iona a fost trei zile și trei nopți în pântecul balenei, tot așa va fi și Fiul omului trei zile și trei nopți în inima pământului” (Mat. 12:40, *A.S.V.*).² După aceea, învierea lui Isus, antitipicul Iona, trebuia predicată discipolilor Săi, iar învierea Sa în a treia zi din inima pământului trebuia să fie acceptată ca dovadă a faptului că El este Fiul omului, Mesia sau Cristos.

¹⁴ Apostolii loiali ai lui Isus au recunoscut prima *parousia* sau prezență a Fiului omului, Mesia sau Unsul. Aceasta a început când a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu, imediat după botezul Său în râul Iordan, în 29 A.D. Daniel, care a fost folosit pentru a prezice venirea Lui pe nori și preluarea puterii Sale active în Împărăție, a mai fost folosit și pentru a prezice data primei Sale veniri. Daniel 9:24-26 ne spune: „Șaptezeci de săptămâni [de ani] sunt hotărâte pentru poporul tău și pentru cetatea ta sfântă, ..., pentru a-l unge pe Cel Sfânt. Prin urmare, să știi și să înțelegi că de la emiterea poruncii pentru restaurarea și construirea Ierusalimului până la Mesia, Prințul vor fi șapte săptămâni, șaiszeci și două de săptămâni. ... Și după șaiszeci și două de săptămâni Mesia va fi omorât, dar nu din cauza Lui”.³

¹⁵ Ioan Botezătorul a fost martor la ungerea lui Isus, care l-a făcut „Mesia Prințul”. Astfel, el știa că prezența lui Cristos începuse atunci. El a știut acest lucru cu cel puțin patruzeci de zile înaintea altor evrei, căci după ce Isus s-a întors din ispitirea Sa în pustiu, Ioan a atras primul atenția discipolilor săi către Mesia, cu cuvintele: „Iată, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. În următoarea zi, Andrei l-a auzit pe Ioan spunându-i lui Isus Mielul lui Dumnezeu și l-a urmat și a avut o discuție cu El. Convins de descoperirea sa, „el l-a găsit prima dată pe fratele său Simon și i-a zis: ‚Noi l-am găsit pe Mesia’ (ceea ce înseamnă Cristos)”. Simon Petru a devenit discipolul lui Isus și după aproximativ trei ani auzim faimoasa sa mărturisire către Isus: „Tu ești Cristos, Fiul Dumnezeului cel viu” (Ioan 1:26-42, *R.S.V.*; Mat. 16:16). Mai târziu, pentru că Isus le-a spus că această primă *parousia* a Lui se va sfârși curând prin plecarea Lui în cer pentru a primi împărăția și apoi se va întoarce, acești apostoli i-au cerut dinainte un semn al celei de-a doua prezențe a Lui.

Împărăția

¹⁶ Este evident că cea de-a doua Sa venire coincide cu primirea de către El a Împărăției și preluarea îndatoririlor și puterii acesteia. Atunci începe cea de-a doua Sa *parousia*. Apostolul Petru leagă prezența Sa a doua de puterea Împărăției Sale. În cea de-a doua scrisoare către creștini, Petru se referă la schimbarea la față a lui Isus pe un munte foarte înalt și spune: „Căci nu urmând povești născocite cu iscusință v-am făcut de cunoscut puterea și prezența⁴ Domnului nostru Isus Cristos, ci

² A se vedea articolul „Cele dintâi roade ale Învierii” în *Turnul de Veghere* din 15 martie 1944.

³ A se vedea articolele „Șaptezeci de săptămâni” și „A șaptezecia săptămână” din *Turnul de Veghere*, numărul din 1 decembrie 1946.

⁴ Argumentând de ce a tradus cuvântul grecesc *parousia* astfel, Rotherham spune în Anexa traducerii sale, sub titlul „Prezență”: „În această ediție, cuvântul *parousia* este redat peste tot ca „prezență” („venire”, ca sinonim al *acestui* cuvânt, fiind lăsat deoparte). Termenul original apare de douăzeci

fiind făcuți spectatori ai maiestății Sale. Pentru că atunci când a primit de la Dumnezeu Tatăl onoarea și gloria, s-a auzit un glas adresat Lui prin glorie măreață – Acesta este Fiul Meu prea iubit, îmi care îmi găsesc plăcerea, chiar acest glas l-am auzit când a fost rostit din cer, noi fiind cu El pe muntele sfânt. Și avem cuvântul profetic mai ferm” – 2 Pet. 1:16-19, *Rotherham; Young*.

¹⁷ Că această scenă a schimbării la față a reprezentat prezența Sa în puterea Împărăției este evidențiată prin propria referire a lui Isus la aceasta. După ce Petru mărturisește despre El ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Isus le-a zis discipolilor Săi: „Adevărat vă spun, sunt unii care stau aici, care nu vor gusta deloc moartea până când nu-L vor vedea pe Fiul omului venind în împărăția Sa”. Cum arată faptele că acest lucru a avut loc? Relatarea continuă să spună: „Și după șase zile, Isus i-a luat cu El [pe unii din ei, pe cine?] pe Petru, Iacov și Ioan, fratele său și i-a dus pe un munte înalt; și El s-a schimbat la față înaintea lor, fața îi strălucea ca soarele și hainele Lui au devenit albe ca lumina. Și iată, a apărut înaintea lor Moise și Ilie, stând de vorbă cu El. Și Petru a răspuns, și i-a zis Domnului Isus: Este bine că suntem aici; dacă vrei, am să fac aici trei corturi, unul pentru Tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie. În timp ce încă vorbea, iată, un nor strălucitor i-a acoperit, și iată, un glas din nor a zis: Acesta este Fiul Meu prea iubit, de care sunt foarte încântat, ascultați-L. Și când discipolii au auzit aceasta, au căzut cu fața la pământ, și le-a fost foarte frică. Și Isus a venit, i-a atins și le-a zis: Ridicați-vă și nu vă fie teamă. Ridicându-și ochii, ei nu au văzut pe nimeni, decât pe Isus”. Isus le-a spus că aceasta fusese o viziune: „Să nu spuneți viziunea nimănui, până când Fiul omului nu va fi înviat” (Mat. 16:28 până la 17:9, *A.S.V.*). Aceasta a fost o viziune profetică, iar Petru însuși explică faptul că a fost o anticipare a „puterii și prezenței” în Împărăție a Domnului Isus. Aceasta a arătat nu doar că El va fi atunci glorios, ci și că va continua lucrări ca cele ale lui Moise și Ilie.

¹⁸ Când se afla înaintea Tribunalului Suprem Evreiesc, judecat pentru viața Sa umană, Isus s-a referit la cea de-a doua venire a Sa ca Mesia, Fiul omului. El a spus că aceasta va avea loc așa cum a fost descrisă de Daniel (7:13, 14). Aceasta arată că cea de-a doua Sa venire își găsește împlinirea în venirea Sa în puterea Împărăției. Citim: „Și marele preot i-a răspuns și i-a zis: Te conjur prin Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Isus i-a zis: Tu ai zis; totuși, vă spun, în viitor îl veți vedea pe Fiul omului stând la dreapta puterii și venind pe norii cerului” (Matei 26:63, 64; Luca 22:66-70). Aplicarea de către Isus a profeției lui Daniel la Sine, era același lucru cu a spune că El era Mesia, Fiul omului care, la momentul potrivit, va primi împărăția universală de la Iehova Dumnezeu și va veni cu puterea acesteia. Se poate ca tâlharul care a murit pe stâlpul de lângă Isus să se fi gândit la profeția lui Daniel când i-a zis lui Isus: „Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta” – Luca 23:42.

¹⁹ Generația celor din zilele pământești ale lui Isus nu L-au văzut venind în puterea Împărăției. Dar acea generație a fost o ilustrație profetică. Ea își are corespondentul modern în generația noastră de la 1914 A.D. încoace. Această generație este aceea care Îl va vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului, așa cum a fost prezis de Daniel, deoarece în 1914, anul care marchează sfârșitul timpurilor neamurilor, Iehova Dumnezeu a dat Împărăția Celui care are drept la ea.

Lumea Nouă este aproape

²⁰ Stabilirea Împărăției lui Dumnezeu în mâinile lui Mesia al Său înseamnă că lumea nouă este aproape. Stabilirea unui nou guvern universal, împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos, este prima cerință pentru aducerea unei lumi noi. De aceea, la timpul când aceasta este stabilită, se ridică

și patru de ori în Noul Testament, ..., la 2 Petru 1:16 se potrivește foarte bine cuvântul nostru englezesc „prezență”. Trebuie să amintim că acest pasaj este în legătură cu schimbarea la față a Domnului nostru pe Munte. Manifestarea minunată de acolo a fost mai degrabă un model de „prezență” și nu de „venire”. Domnul era deja acolo, și fiind acolo, El a fost transformat (a se compara cu Matei 17:2.) și „măreția” persoanei Sale glorificate a fost atunci dezvăluită. „Prezență” Sa fizică era ceea ce implica și exercita „putere”, astfel că „putere și prezență” merg foarte bine împreună – „puterea” se potrivește cu o asemenea „prezență” și cei trei discipoli favorizați au fost în același moment martorii ambelor În orice caz, *parousia* este încă ceva de domeniul viitorului și, prin urmare, este posibil să fie ascunsă într-o măsură de obscuritate, pe care doar împlinirea o poate clarifica. Pe scurt, aceasta poate să fie atât o *perioadă*, - mai mult sau mai puțin extinsă, în timpul căreia să se întâmple anumite lucruri, - și un *eveniment*, o venire și o trecere ca una dintr-o serie de intervenții divine”. – *Biblia accentuată*, publicată în 1897, de Joseph B. Rotherham.

strigătul: „Împărăția lumii a ajuns împărăția Domnului nostru și a Cristosului Său, iar El va domni în veci”. Acesta este motivul pentru care atunci când apostolii i-au cerut lui Isus un semn al venirii Sale și al sfârșitului acestei lumi, ei cereau de fapt dovada stabilirii împărăției care avea loc în ceruri.

²¹ Prin toate declarațiile pioase ale Vaticanului și ale altor organizații religioase ale creștinătății, oamenii sunt înșelați să creadă că atunci când împărăția lui Dumnezeu, prin Cristos, preia puterea, națiunile, în special națiunile creștinătății, se vor bucura și vor mulțumi lui Dumnezeu și imediat își vor ceda suveranitatea pământească Cristosului Său. Dar ipocrizia sistemelor religioase ale creștinătății și a așa numitelor „națiuni creștine” este arătată în faptul că se va întâmpla exact contrarul. Isus a avertizat că așa va fi. În Descoperirea, sau Apocalipsa, El spunea că aceia care se închină cu adevărat lui Iehova Dumnezeu și așteaptă guvernul Său vor spune: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernic, care ești și care ai fost, că ai preluat puterea Ta cea mare și ai început să domnești”. Dar, în ceea ce le privește pe națiunile de pe pământ la această preluare a puterii divine, Isus Descoperitorul, continua să spună: „Națiunile s-au mâniat, dar a venit mânia Ta și timpul să fie judecați cei morți, pentru răsplătirea servitorilor Tăi, a profeților și a sfinților, și a celor care se tem de numele Tău, atât mici, cât și mari, și pentru distrugerea celor ce distrug pământul” – Apoc. 11:15-18, R.S.V.

²² Chiar faptul că această mânie a națiunilor izbucnește la stabilirea guvernului divin pentru pământ, constituie o parte a semnului cerut. Aceasta s-a întâmplat exact la finalul dominației întregului pământ de neamuri, neîntreruptă pentru cei 2.520 de ani precedenți. Acest fapt arată că această mânie este dovada că sfârșitul lumii a venit și că prezența Fiului omului în puterea Împărăției a început. Care au fost națiunile care s-au mâniat în ceea ce privește dominația mondială, la finalul acelor timpuri ale neamurilor în 1914 A.D.? În primul rând, națiunile creștinătății, și cele mai multe dintre ele s-au asociat înainte de finalul primului război mondial. Toate sistemele religioase s-au aliat de partea lor și s-au rugat pentru binecuvântări asupra națiunilor lor, acțiunile Vaticanului fiind așa puternic în favoarea Germaniei și a Austriei, încât prin tratatul de la Londra din 1915, dintre Italia, Rusia, Franța și Anglia, papa a fost exclus de la orice parte în negocierile de pace. Isus a declarat clar că această izbucnire a națiunilor, la momentul prezis, era partea de început a semnului. După ce trece ocazional peste războaie și vești de războaie, înainte de sfârșitul lumii și de prezența Sa în puterea Împărăției, El a spus apoi: „Căci o națiune se va ridica împotriva altei națiuni și o împărăție împotriva altei împărății, și va fi foamete, epidemii și cutremure în diverse locuri. Și toate acestea vor fi începutul necazurilor (Mat. 24:7, 8). Acest război nu a fost stârnit de Dumnezeu, ci de Satan Diavolul, ca o acțiune de împotrivire față de stabilirea împărăției. Împlinirea acestei profeții exact la timp este dovada că Mesia, Fiul omului, a venit în puterea împărăției în 1914 A.D. și că aceasta constituie cea de-a doua venire a Sa și începutul celei de-a doua prezențe a Sa ori *parousia*.

„Semnul Fiului omului din cer”

²³ De atunci caracteristicile „semnului” au început să fie din ce în ce mai multe. În această profeție despre sfârșitul lumii și propria Sa prezență, Isus arată că semnul ilustrează primirea de către El a puterii împărăției de drept, citând profeția lui Daniel. El zice așa: „Și atunci va apărea semnul [cui?] Fiului omului [unde?] în cer; atunci toate semințiile de pe pământ se vor jeli și-L vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și mare glorie. Și El își va trimite îngerii cu mare sunet de trâmbiță, și ei vor aduna pe aleșii Lui din cele patru zări, de la un capăt la altul al cerului” (Mat. 24:30, 31). Care este acel semn al Fiului omului care apare în cer?

²⁴ Nu ne apucăm să ghicim aici, ci ne întoarcem la Scripturile explicative. Acel semn reprezintă nașterea Împărăției în ceruri, când Iehova Dumnezeu L-a adus pe Fiul omului din organizația Sa teocratică („femeia” Sa) și L-a întronat ca Rege de drept, ca să domnească pentru Iehova Dumnezeu, Tatăl Său. Nașterea Împărăției a avut loc în 1914 A.D., urmată de mânia națiunilor. Și totuși, până în 1925, sau la aproape unsprezece ani după ce a avut loc începutul durerilor și au început zilele de necazuri pentru organizația lumii lui Satan, Dumnezeu nu a dezvăluit acest semn poporului Său credincios, martorilor Săi pe pământ. El a făcut acest lucru

clarificând pentru ochii lor ai înțelegerii împlinirea Apocalipsei, capitolul doisprezece, care vorbește despre semnul din cer.⁵

²⁵ Descrierea arată: „Și în cer s-a văzut un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap; ea era însărcinată, în travaliu și țipa în durerile nașterii. Și în cer s-a mai văzut un alt semn: iată, un balaur mare și roșu, cu șapte capete și zece coarne și pe capete cu șapte diademe ... balaurul stătea înaintea femeii care urma să nască, pentru a-i devora copilul după ce ea avea să nască. Și ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească, ce va conduce toate națiunile cu un toiag de fier; copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său. Și atunci a fost război în cer”.

²⁶ Aceasta însemna că împărăția lui Dumnezeu prin Fiul omului fusese născută și că sfârșitul lumii lui Satan Balaurul nu era departe. Nu este nici o îndoială în legătură cu aceasta, căci rezultatul aceluși război din cer a fost că Satan și toată organizația sa demonică au fost izgoniți din cer și aruncați pe pământ. La aceasta a răsunit din cer anunțul: „Acum a venit salvarea, puterea, și împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Cristosului Său, căci acuzatorul fraților noștri a fost aruncat, cel care îi acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte. Vai de pământ și mare, căci diavolul s-a coborât la voi, cu mânie mare, știind că are doar puțin timp” (Apoc. 12:1-5, 7-12, *A.S.V.*). Nici o persoană sănătoasă nu va nega că aceasta înseamnă că sfârșitul complet al organizației lumii lui Satan, împreună cu toate națiunile ei, va avea loc în scurt timp. Totuși, nașterea noului Guvern și victoria lui compensează nenorocirea pe care învinsul Satan o aduce asupra pământului și a mării, pentru că aceasta înseamnă, de asemenea, că o dreaptă lume nouă a vieții, bucuriei și păcii nu este departe.

²⁷ Dacă ne bucurăm de nașterea împărăției lui Dumnezeu prin Cristos, nu putem și să plângem pentru națiuni și pentru sfârșitul dezastruos care va veni peste ele. La momentul potrivit, așa cum a prezis Isus, toate națiunile și semințiile de pe pământ se vor jeli. Ele nu se bucură cu noi acum. De ce? Îl văd ele pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și mare glorie? Cu siguranță, atenția lor este îndreptată spre acest fapt. Cum? Prin aleșii lui Dumnezeu. Scopul principal al acestui interval lung dintre prima *parousia* a lui Cristos și cea de-a doua este de a scoate numărul complet al aleșilor Săi, sau pe cei aleși pentru împărăția cerească împreună cu Cristos. La sfârșitul lumii există, desigur, doar o rămășiță pe pământ din totalul celor aleși. Isus a profetizat că din pricina păstrării acestei rămășițe, aflată încă în carne, zilele de necaz asupra organizației lumii Diavolului vor fi scurtate. În timpul întreruperii, în care necazul este scurtat, din 1918 A.D. până în bătălia de la Armagedon, unde necazul cel mare va fi reluat și încheiat, această rămășiță din toate colțurile pământului trebuie să fie strânsă laolaltă într-o organizație unificată.

²⁸ Această strângere a rămășiței celor aleși continuă din 1918 încoace „din cele patru zări, de la un capăt al cerului la celălalt”. Aceasta continuă, așa cum ne asigură Isus, sub îndrumarea îngerilor Săi (Mat. 13:39-43). Nu ați văzut nici un înger? Desigur că nu ați văzut, deoarece acei îngeri sunt spirite și nu îi puteți vedea, tot așa cum nu îl vedeți nici pe Isus Cristos în timpul celei de-a doua prezențe. Dar aceasta nu dovedește că ei nu fac lucrarea de strângere sub conducerea Fiului omului prezent. Și exact așa cum nu-i vedeți pe îngeri cu ochiul liber, tot la fel nu auziți un sunet literal de trâmbiță sunând tare. Dar auziți ce simbolizează „trâmbița”, și anume, mesajul Bibliei despre sfârșitul lumii, stabilirea Împărăției, *parousia* Fiului omului și apropierea bătăliei de la Armagedon, pentru justificarea suveranității universale a lui Iehova (Ps. 47:2-5). Acesta este mesajul prin care rămășița celor aleși și toți asociații lor cu bunăvoință se adună la marele Semnal, Împărăția. Așa cum a fost profetizat: „Când se ridică un semnal pe munte, priviți! Când sună o trâmbiță, ascultați!” (Isa. 18:3, *A.A.T.*). Transmiterea unui astfel de mesaj de strângere și adunarea și unificarea care rezultă a rămășiței aleșilor lui Dumnezeu, din toate colțurile globului, sunt o parte importantă a semnului ce marchează prezența nevăzută a Fiului omului cu toți îngerii Săi.

⁵ A se vedea articolul „Nașterea Națiunii”, în numărul din 1 martie 1925 al *Turnul de Veghere*.

Punerea mărturiei la națiuni

²⁹ Transmiterea acestui mesaj ca o trâmbiță și strângerea urmașilor unși ai lui Cristos n-ar putea avea loc fără ca ei să știe că El este acolo, deși nevăzut. Discipolii Săi au știut de prezența Sa la prima venire, iar acest fapt trebuie să rămână adevărat și referitor la a doua prezență a Sa. De când este publicat *Turnul de Veghere* din 1879, cititorii săi au fost instruiți că a doua *parousia* a Domnului nostru va fi nevăzută, în spirit. Auzind acest mesaj, nu s-ar putea aștepta ca ei să nu vorbească despre acest lucru. De fapt, ei se află sub poruncă divină să spună acest lucru și altora. Chiar scopul strângerii lor într-o organizație unită, în lumea întreagă, este ca ei să-și adune forțele în punerea unei mărturii despre împărăția lui Dumnezeu prin Cristos, Guvernul stabilit în 1914. Isus a profetizat că această mărturie pentru Împărăția aflată în funcțiune trebuie să aibă loc în timpul *parousiei* Lui și profetia Sa este de fapt o poruncă: „Această Evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie pentru toate națiunile, și atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24:14). Această mărturie pentru toate națiunile a fost pusă și continuă să fie pusă de un număr tot mai mare de martori ai lui Iehova, în special din 1920⁶ încoace, iar toată furia nazismului, fascismului, comunismului și a celui de-al doilea război mondial nu a putut să o oprească sau măcar să o diminueze. De ce? Pentru că porunca profetică a lui Isus trebuie să fie ascultată. Această mărturie din ce în ce mai mare, pe plan internațional, privind împărăția stabilită a lui Dumnezeu, reprezintă o parte grăitoare a „semnului” prezenței Sale și aceasta este o parte atât de măreață, încât nu poate fi ascunsă.

³⁰ Aceasta furnizează dovada elocventă că întronatul Fiu al omului domnește acum în mijlocul dușmanilor Săi. Din 1914 A.D. încoace, națiunile s-au mâniat în ceea ce privește chestiunea dominației mondiale. Ele și-au imaginat în zadar că ar putea bloca triumful Împărăției care fusese născută în acel an. Mânia lui Dumnezeu este peste ele, și pe bună dreptate, căci ele nu dau atenție mărturiei pentru Împărăție, ci îi persecută pe martorii Săi. Apostolii Petru și Pavel aplică la Fiul Său înviat Psalmul 110, care declară: „Iehova i-a zis Domnului Meu: Stai la dreapta Mea, până când îi voi face pe dușmanii Tăi așternutul picioarelor Tale”. El a stat acolo până în 1914 A.D. Apoi s-a împlinit următorul verset al Psalmului: „Iehova va trimite din Sion toiagul puterii Tale: Domnește în mijlocul dușmanilor Tăi” (Ps. 110:1, 2, *A.S.V.*). Chiar faptul că El trebuie să domnească în mijlocul dușmanilor Săi, dovedește că trebuie să fie prezent, că *parousia* Sa trebuie să fie în funcțiune printre acești dușmani din momentul în care El a început să domnească în 1914, până când îi va distruge în bătălia de la Armagedon, așa cum prezice Psalmul 110:5, 6.

³¹ Psalmul 2 arăta, de asemenea, că odată întronat pe tronul guvernamental al Sionului, Regele lui Iehova trebuie să fie prezent, domnind în mijlocul națiunilor mânioase, în mijlocul oamenilor care cugetă lucruri în zadar și printre regi, conducători și judecători, toți uniți într-o conspirație mondială. Dar cum se manifestă prezența Regelui din Sion dacă El este un spirit glorios divin? Iată cum: Apărând și menținând cauza supușilor Săi loiali de pe pământ, da, prin faptul că ei predică această evanghelie a împărăției Sale stabilite la toate națiunile, ca mărturie, și promovând pe pământ închinarea adevărată și curată a lui Iehova. Regele este Marele Preot al lui Iehova, căruia El îi spune: „Tu ești preot în veac după ordinul lui Melhisedec”. Și gloriificatul Isus este precum Melhisedec, pentru că este atât rege, cât și preot pe tronul Său – Ps. 110:4; Faptele 2:34; Evrei 5:5, 6; 10:12, 13.

³² De aceea, dovezile sunt copleșitoare, că Isus Cristos, Regele-Preot este prezent, domnind în mijlocul dușmanilor Săi înainte de a-i zdrobi în bucăți cu „toiagul de fier” al puterii Sale, în bătălia de la Armagedon. Acolo ei vor plânge așa cum nu au făcut-o niciodată înainte! Și toate acestea sunt dovada că timpul venirii Sale corespunde cu timpul intrării Sale în Împărăție, când își îndreaptă atenția spre dușmanii Săi de pe pământ. Toți prietenii Săi să se bucure!

⁶ A se vedea articolul „Evanghelia Împărăției”, în numărul revistei *Turnul de Veghere* din 1 iulie 1920, pagina 199, paragraful 7.

Întrebări pentru studiu

1. De ce situația nu este complet deznădăjduită astăzi pentru oameni?
- 2,3. Ce a însemnat pentru Mesia faptul că a fost numit „Fiul omului”?
4. Care a fost scopul dublu al primei veniri a lui Mesia?
- 5,6. (a) La înviere a fost El restabilit ca om sau ca spirit și cum a fost răsplătit? (b) De ce este numit El „Fiul omului”?
- 7,8. Cum l-a văzut Daniel venind și cum îl vedem noi acum?
9. Ce marchează în timpul nostru această venire a Fiului omului?
10. Ce dată marchează timpul acestei veniri și de ce?
- 11,12. (a) Ce semn au cerut discipolii de la El și de ce? (b) Ce semn au cerut de la El religioniștii și de ce a fost nepotrivit să facă așa?
13. Ce semn i-a fost dat acelei generații și cum?
- 14,15. Când a început prima prezență a lui Mesia și cum a ajuns să fie recunoscută?
16. Cum leagă Petru puterea și *parousia* Împărăției lui Mesia?
17. Cum l-au văzut unii apostoli pe Mesia venind în Împărăția Sa?
18. Cum a spus El tribunalului evreu că va avea loc venirea Lui?
19. Cum a fost profetică generația zilelor pământești ale lui Isus?
20. Ce înseamnă pentru lume stabilirea Împărăției?
21. Cum acționează creștinătatea la stabilirea împărăției, așa cum a fost prezis?
22. Ce dovedește această mânia a națiunilor exact la timp?
23. De a cui profeție a legat Isus semnul Lui din cer?
- 24,25. Care este acest semn? Când și cum a fost descoperit acesta?
26. Ce a însemnat pentru noi și pentru lumea lui Satan nașterea copilului de parte bărbătească?
27. Cum este îndreptată atenția națiunilor spre semnul din cer?
28. Cum este continuată strângerea celor aleși și a însoțitorilor?
29. Pentru a împlini ce parte a semnelui sunt ei strânși?
30. Unde demonstrează acest lucru că este El prezent și conduce cu un toiag?
31. Cum este arătat faptul că El domnește acum în mijlocul dușmanilor Săi?
32. Cu ce coincide, prin urmare, venirea Lui?

Precum fulgerul și în zilele lui Noe

Poate că unii studenți ai Bibliei se află în dificultate și spun: „Dar fulgerul se produce într-o fracțiune de secundă, și astfel cum se poate ca prezența lui Cristos să fie asemănată cu un fulger? Nu dovedește acest fapt că *parousia* ar trebui tradusă corect aici ca *venire*?” Aceste întrebări se referă la profeția lui Isus despre semnul sfârșitului lumii și *parousia* Sa de la Matei 24:27. Și astfel, răspundem citând traducerea lui *Rotherham* a versetului: „Căci exact așa cum fulgerul iese de la răsărit și strălucește până la apus, tot așa va fi și prezența Fiului omului”. Cu această traducere sunt în armonie și traducerile lui Young, *The Emphatic Diaglott* și notele marginale din *Versiunea Americană Standard*. Asemănarea dintre fulger și *parousia* nu este în ce privește rapiditatea cu care luminează fulgerul, ci în ce privește cum luminează și cum se vede.

² Cuvintele lui Isus care duc la această comparație arată acest lucru. Cu aceste cuvinte, El își avertizează discipolii împotriva oamenilor care pretind că sunt cristoși *văzuți* sau că dau naștere la cristoși *văzuți*. După ce spune că zilele de necaz de peste organizația lumii lui Satan vor fi scurtate din pricina rămășiței alese a lui Dumnezeu, El adaugă: „Atunci dacă vă va spune vreun om: Iată, Cristos este aici sau acolo, să nu credeți. Pentru că se vor ridica falși cristoși, și falși profeti, și vor arăta semne mari și minuni, pentru a abate de la drumul cel drept, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși. Iată, v-am spus dinainte. Prin urmare, dacă vă vor spune: Iată, El este în pustiu! Să nu vă duceți. Iată, El este în camere secrete! Să nu credeți!”. De ce nu? „Căci așa cum iese fulgerul de la

răsărit și se vede până la apus, tot la fel va fi și prezența Fiului omului” – Mat. 24: 23-27, *A.S.V.*, notă marginală.

³ Cu alte cuvinte, realitatea despre *parousia* Fiului omului reîntors nu trebuie păstrată secretă și nu va fi ascunsă de cunoștința publicului în general. Așadar, dacă din anul 1918 încoace niște oameni ne spun că Isus Cristos este prezent *văzut* și că ei știu unde este și, că dacă vom veni cu ei în pustiu sau în niște camere ascunse ni-L vor arăta, sunt înșelători. Nu trebuie să-i credem. Motivul pentru care nu trebuie să-i credem este că Isus nu restrânge cunoștința și viziunea spirituală despre prezența Sa la un pustiu singuratic sau în camerele ascunse ale unor conspiratori sau la ședințe de spiritism. Aceasta n-ar fi ca fulgerul ce luminează cu zgomot din cer. Nici un om nu poate restrânge lumina fulgerului din cer la un pustiu, în camere ascunse sau laboratoare. Nu; oamenii de la est la vest, de la un orizont la altul văd fulgerul. Tot așa, Isus nu ar permite ca lumina despre prezența Sa a doua să fie ținută secretă pentru câțiva din pustiu sau din camere secrete. Dovada despre *parousia* Sa, așa cum este descrisă mai sus, devine o lumină orbitoare pentru toată omenirea. Cu adevărat, rămășița aleșilor lui Dumnezeu la sfârșitul lumii interpretează semnul corect și discern primii că Fiul omului este aici în gloria și puterea Împărăției. Dar lor nu li se permite să păstreze pentru ei această cunoștință și viziune spirituală, în casele lor sau la Sălile Împărăției. „De aceea, nu vă temeți de ei [batjocoritori]; căci nu este nimic acoperit, care să nu fie descoperit și nimic ascuns, care să nu fie făcut de cunoscut. Ce vă spun eu în întuneric, să vorbiți voi la lumină și ce auziți să predicați de pe acoperișul caselor” – Mat. 10:26, 27.

⁴ Martorii lui Iehova au ascultat această poruncă, fără teamă, în timpul *parousiei regale* a Fiului Său, Isus Cristos. În armonie cu titlul complet al acestei reviste, pe care l-a avut până în numărul din 15 decembrie 1938, „Turnul de Veghere și Vestitorul Prezenței lui Cristos”, martorii lui Iehova au vestit cu toată puterea și mijloacele lor că timpurile neamurilor s-au încheiat în 1914 și că Fiul omului a devenit prezent în Împărăție ca Reprezentant regal al Suveranului Suprem, Iehova Dumnezeu. Din 1919, ei au distribuit acest mesaj prin broșuri și cărți, într-o cantitate enormă de mai mult de jumătate de miliard de exemplare, în peste optzeci și opt de limbi, practic în toate națiunile. Această distribuție a fost suplimentată prin sute de milioane de tratate gratuite, pliante de înștiințare și reviste, prin sute de mii de lecturi publice gratuite, prin alte lecturi la sute de stații radio, contra cost, prin vestire din casă în casă și prin cursuri gratuite de studiu din Bibliei la domiciliu, conduse de sute de mii de martori ai lui Iehova ce acționează ca vestitori ai Împărăției. De la răsărit până la apus oamenii au fost contactați prin această lucrare de vestire, în multe limbi, și prin aceasta ei au fost luminați despre Guvernul Teocratic al lui Iehova prin Isus Cristos. Lor li s-au deschis ochii asupra prezenței Sale nevăzute, în putere regală. Regele domnitor este responsabil pentru aceasta. Astfel, profeția va continua să se împlinească până în bătălia de la Armaghedon, „așa cum fulgerul, care luminează dintr-o parte a cerului și strălucește până în cealaltă parte a cerului, tot așa va fi și Fiul omului în ziua Sa” – Luca 17:24.

„Cum a fost în zilele înainte de Potop”

⁵ Isus însuși a explicat faptul că evenimentul desemnat ca *parousia* Sa va dura mai mult decât momentul în care luminează fulgerul, sau mai mult de o zi de 24 de ore. Observați cuvintele Sale: „La fel ca în zilele lui Noe, va fi și prezența Fiului omului; căci așa cum erau ei în acele zile de dinainte de potop, când mâncau, beau, se căsătoreau, până în ziua în care a intrat Noe în arcă, și nu au observat până când nu a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și prezența Fiului omului” – Mat. 24:37-39, *Rotherham; Young; Diaglott*.

⁶ Acum comparați acestea cu cuvintele lui Isus despre același subiect înregistrat la Luca 17:26, 27 (*A.S.V.*): „Și așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, tot așa se va întâmpla și în zilele Fiului omului. Ei mâncau, beau, se căsătoreau, până în ziua în care a intrat Noe în arcă și a venit potopul și i-a distrus pe toți”. Isus a garantat că prezența Sa va fi ca în zilele lui Noe. „Zilele lui Noe” înseamnă timpul prezenței Sale, mai ales de când El a fost înștiințat dinainte despre sfârșitul lumii care era atunci”. Zilele în care el avea cunoștință despre viitorul sfârșit al lumii s-au întins pe o perioadă de mulți ani, posibil patruzeci sau cincizeci de ani; căci atunci când Noe a fost înștiințat

pentru prima dată de scopul lui Dumnezeu de a distruge acea lume nelegiuită și i s-a poruncit să construiască arca ocrotirii, el avea trei fii căsătoriți. Noe devenise tatăl celor trei fii în timpul ultimelor sute de ani înainte de potop. Până în timpul când toți au crescut și s-au căsătorit, conform obiceiurilor acelor zile, s-ar fi putut scurge aproape cincizeci sau șaiszeci de ani. Apoi, când lui Noe i s-a spus să construiască arca și să-i ia pe toți înăuntru, ei i s-au alăturat la construcția acesteia (Gen. 5:32; 6:18; 7:6; 11:10). Așadar, ei au construit acea arcă în timpul sfârșitului acelei lumi vechi. Aceasta arată că „zilele Fiului omului” se vor scurge pe o perioadă de câțiva ani la sfârșitul acestei lumi. Nu este ciudat, atunci, că azi ne aflăm la treizeci și cinci de ani de când El a venit în împărăția Sa, la sfârșitul timpurilor neamurilor în 1914.

⁷ Acele zile ale prezenței lui Noe la construirea corăbiei au durat câțiva ani cel puțin. Apoi a venit o zi anume, ziua Z. În acea zi a venit potopul prezis și a nimicit pe toți oamenii din afara corăbiei. Când Noe a început să aducă în arcă toate animalele, cu o săptămână înainte de potop, oamenii nu știau exact ziua sau ora când va izbucni potopul. Dar Dumnezeu nu avea nici o vină în chestiune. El nu i-a lăsat fără înștiințare despre venirea potopului, ci l-a ridicat pe Noe, „un predicator al dreptății” (2 Pet. 2:5), Ei știau că Noe este prezent și construiește o arcă. Ei au auzit predica sa despre sfârșitul lumii lor. Dar ei au continuat să mănânce, să bea, să se căsătorească, să construiască și să planteze, ca pentru un viitor neîntrerupt, în timpul unei lumi vechi care ar fi continuat. Faptul că n-au știut la timpul când s-a revărsat potopul peste ei se datora propriei ignoranțe cu voia. Sângele lor era pe capul lor.

⁸ Isus a spus că „zilele Fiului omului” la cea de-a doua prezență a Sa vor fi ca cele ale lui Noe din aceleași puncte de vedere. Prezența Lui s-a extins deja pe o perioadă de 12.706 zile, dar cândva va veni o zi anume. Nu știm ziua și ora acelei zile când va izbucni evenimentul corespunzător potopului și va distruge „cerurile și pământul care sunt acum”. Isus a spus că noi nu vom ști momentul exact al acestei catastrofe mondiale. El a spus: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Însă despre ziua aceea și ora aceea nu știe nici un om, nu, nici îngerii din cer, ci doar Tatăl Meu”. Atunci nici măcar Isus nu știa. Evident că acum știe – Mat. 24:35, 36; Marcu 13:31, 32.

⁹ Petru compară acest sfârșit al lumii cu acela al lumii de dinainte de potop și declară că oamenii lumești vor pieri în ignoranța lor cu voia în bătălia de la Armagedon. „În zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de ironie, care vor trăi după poftele lor și vor zice: – Unde este promisiunea prezenței Sale? Căci de când au adormit părinții, toate lucrurile au rămas așa cum erau de la începutul creației. Pentru aceasta ei uită cu voia – că erau ceruri din vechime și un pământ din apă și prin apă, consolidat prin cuvântul lui Dumnezeu – prin care lumea care era atunci a pierit, fiind inundată de apă; în timp ce cerurile și pământul care sunt acum, prin același cuvânt, sunt păstrate pentru foc, până în ziua judecății și a distrugerii oamenilor nelegiuiți” – 2 Pet. 3:3-7, *Rotherham*.

¹⁰ Ignoranța lor în care vor pieri va fi cu voia, deoarece Isus Cristos, Mai Marele Noe, a ridicat predicatori ai dreptății și în timpul tuturor acestor ani ai prezenței Sale, aceștia au atras atenția asupra *parousiei* Lui și a sfârșitului lumii. Dar la fel ca cei dinainte de potop, majoritatea omenirii continuă să mănânce, să bea, să se căsătorească, să construiască și să planteze, fără să-i ia în serios pe martorii lui Iehova și mesajul acestora. Ei nu acordă nici o importanță tuturor caracteristicilor semnelor că Mesia este aici.

¹¹ Dar caracteristicile suplimentare ale *parousiei* Fiului omului, precum și apariția și descoperirea Sa, trebuie să le lăsăm să fie discutate în următorul număr al revistei *Turnul de Veghere*.

Întrebări pentru studiu

1. Ce a asemănat Isus cu fulgerul și în ce privință?
2. Ce avertisment a dat El, care a dus la această comparație?
3. Atunci, cum trebuie să fie prezența Lui ca fulgerul?
4. Cum a fost realizată strălucirea asemenea celei a fulgerului?

5. Cum a arătat Isus că *parousia* Sa va fi pentru multe zile?
6. Ce au fost „zilele lui Noe” cu care este asemănată *parousia* Lui?
7. Cine a fost responsabil pentru că poporul nu a știut și de ce?
8. Cine știe acum ziua și ora catastrofei mondiale?
9. Cum a prezis Petru că oamenii vor batjocori și de ce așa?
- 10,11. De ce este cu voia ignoranța în care vor pieri ei?

Nebucadnețar, un închinător la demoni manevrat de Iehova

Nebucadnețar a fost un închinător la demoni. Însemnătatea numelui său cuprinde numele dumnezeului babilonian „Nebo este apărător împotriva nenorocirii”. El și-a numit fiul și succesorul la tronul babilonian după un alt zeu păgân, spunându-i odraslei sale „Evil-Merodach”. Reședința sa era frecventată de preoți păgâni, declarațiile lui glorificau închinarea la demoni, lucrările sale de construcție cuprindeau multe sanctuare pentru dumnezei păgâni și personalitatea sa avea o înclinație categoric religioasă. Totuși, despre el Iehova Dumnezeu zice, folosind o declinație a numelui său: „Nebucadnețar regele Babilonului, servul meu”. Cum ar putea fi posibil acest lucru?

Iehova Dumnezeu l-a folosit pe Nebucadnețar ca un instrument să execute judecata împotriva Iudeii, care căzuse din nou în păcat. Tatăl lui Nebucadnețar, Nabopolassar, a întemeiat Imperiul Babilonian ca cea de-a treia putere mondială, când s-a răsculat împotriva Asiriei și ani mai târziu fiul Nebucadnețar a învins capitala Asiriei, Ninive, și a zdrobit la Carchemiș armatele egiptene sub conducerea lui Faraon-Neco. După ce a primit vești despre moartea tatălui său, Nebucadnețar s-a întors în grabă în Babilon, pentru a se urca pe tron. Acest lucru s-a întâmplat în anul 625 î.C. În anul 618 î.C. el a cucerit Ierusalimul și a dus mulți prizonieri în Babilon, după ce l-a ucis pe regele-vasal care se răsculase, Ioiachim. Tot el l-a înlăturat pe regele Ioiachim și l-a pus pe tron pe Zedechia. Rebeliunea acestuia din urmă, în al nouălea său an ca rege, a adus, din nou, un asediu asupra cetății prin babilonieni și în anul 607 î.Chr. a adus căderea și pustiirea cetății, jefuirea templului și captivitatea locuitorilor acesteia. În executarea acestei lucrări de distrugere și pustiire, Nebucadnețar este folosit ca executor al lui Iehova, pentru a o pedepsi pe Iuda pentru căderea ei din nou în demonism – Vezi 2Regi 24:1-25:21; 2Cron. 36:5-13; Ier. 21:1-10; 22:18,19,24-28; 25:1-11; 39:1-9; 46:1-12; 52:1-15.

În alte operațiuni militare Nebucadnețar a asediat Tirul și a invadat Egiptul, pentru a-l înfrânge pe Faraon-Ofra (Ier. 43:8-13; 44:1, 11-14, 24-30; Ezec. 26:7; 29:18-20; 30:10). După cuceriri el a urmărit politica de mutare a populației și de a folosi munca de sclav; cu această forță de muncă a fost efectuată multă din lucrarea sa de construcție. El a construit masivul zid al Babilonului, un palat splendid, grădini suspendate, pentru a o încânta pe soția lui din Media, Amytis sau Amuhia, temple și sanctuare, un uriaș lac de acumulare lângă Sipara, pentru irigații, canale de la o margine la cealaltă a țării, faleze și diguri în golful persan și uriașul chip din câmpiile Dura, înaintea căruia au refuzat să îngenuncheze cei trei credincioși prizonieri evrei – Dan. 3:1-30.

Dar Nebucadnețar nu s-a întors niciodată de la închinarea la dumnezei demoni, nici chiar atunci când Iehova, Dumnezeu cel adevărat, i-a eliberat pe cei trei evrei pe care Nebucadnețar făcuse să fie aruncați în cuptorul de foc. Prin el Iehova a făcut de cunoscut visuri profetice, care au fost interpretate de Daniel, visuri care au arătat spre domnia pe întreg pământul, ce urma să vină pentru împărăția lui Cristos, și care marca lungimea timpurilor neamurilor. În acest vis din urmă Nebucadnețar este arătat a fi victima unei nebunii datorită mândriei lui, și care l-a făcut să fie ca un animal inferior. În nebunia care a urmat, în împlinire, el a mâncat iarbă ca boii – Dan. 2:1-49; 4:1-37.

Închinătorul la demoni Nebucadnețar a fost manevrat de Dumnezeu să acționeze ca serv al Său uneori, dar el n-a devenit un martor al lui Iehova și nici Babilonul pe care l-a construit el așa de mult n-a scăpat de mânia lui Iehova – Isa. 13:1-22; Ier. 25:12-14; 50:1; 51:64.

Din Paraguay în Surinam

Uriaşul hidro-avion bubuia spre nord din Buenos Aires. Printre pasagerii de la bord erau preşedintele Societăţii de Biblie şi tratate Turnul de Veghere, N. H. Knorr, secretarul său M. G. Henschel şi servul de district ce servea fraţii din Argentina G. Hughes. A fost un zbor interesant; tot timpul ne-am aflat la o distanţă în care am putut vedea puternicul râu Parana şi afluenţii lui. Teritoriul de dedesubt era bine populat şi foarte verde. Multe puncte mici de apă marcau regiunea. După câte se părea această parte a Argentinei primea multe căderi de ploaie şi un ţinut considerabil era mlăştinos. Am aterizat pe un râu aproape de Rosario, unul din principalele oraşe din Argentina. Acesta părea să fie un oraş modern, căci în centrul oraşului se ridicau instituţii mari şi albe şi ţărmul râului era echipat cu facilităţi moderne de port. Se aflau multe cargoboturi cu steaguri străine. Avionul a fost acostat în mijlocul râului aproape zece minute. O barcă cu motor-taxi servea pentru a aduce pasagerii şi bagajele, împreună cu o mică încărcătură şi poştă, şi câţiva pasageri au debarcat la Rosario. Opriri asemănătoare au fost făcute la Corrientes şi Formosa. După ce am părăsit Formosa călătoria a devenit puţin dificilă şi la mulţi pasageri le-a fost rău.

Doar după amiază, pe 4 aprilie, am sosit la destinaţie, Asuncion, capitala Paraguayului. Amplasamentul ales pentru locaţia oraşului este o mică faleză ce se ridică deasupra râului Paraguay, una din principalele ancoruri de salvare ale transportului din republica Paraguay. Am aterizat pe râu şi în timp ce echipajul acosta avionul în siguranţă, lângă ţărmul opus al râului o şalupă s-a avântat în apă de pe docurile municipale să ne preia. În timp ce coboram prin micuţa uşă de pe partea laterală a avionului şi urcam în şalupă eram întâmpinaţi de o briză caldă ce ne spunea că în Paraguay nu ne va fi rece. Pe când ne apropiam de docurile rezistente la foc i-am văzut pe unii absolvenţi ai şcolii de Biblie de la Gilead care ne aşteptau. Cei cinci misionari erau bucuroşi că avionul venise la timp şi erau foarte fericiţi să ne vadă. Deoarece în Asuncion urma să fie un congres, în ziua următoare, mulţi fraţi din alte comunităţi din ţară se aflau în capitală şi ne-au salutat şi aceştia. Formalităţile de intrare în ţară n-au durat mult şi în scurt timp eram aşezaţi într-un taxi pentru călătoria spre casa misionară şi biroul de filială al Societăţii, amplasate la colţ de Rio de Janeiro şi Mary Lyons, un sector bun al oraşului.

Asuncion oferea un contrast perfect cu Buenos Aires. Bineînţeles acesta este un oraş mult mai mic. Străzile nu sunt la fel de bune. Nu există apă curentă; fiecare persoană trebuie să-şi facă propria fântână, sau altfel să cumpere apă de la cineva care are provizii. Facilităţile de transport au nevoie să fie îmbunătăţite. În timp ce călătoream prin oraş am observat dovezi ale recentelor revoluţii. Faţadele clădirilor din partea de jos a oraşului Asuncion erau pline de urme de gloanţe. Stâlpii de oţel ce susţin firele electrice fuseseră străpunşi de salve de artilerie. Cazarmile de poliţie, bineînţeles că fuseseră lovitura cea mai grea. Ţara fusese sărăcită de aceste condiţii politice tulburate şi oamenii continuă să sufere. Aşadar, există o nevoie reală de mângâiere, pe care mesajul despre Împărăţie îl aduce oamenilor nenorociţi.

Cele trei zile şi jumătate petrecute de noi în Asuncion au trecut repede. Am constatat cum casa misionară era un loc foarte confortabil de locuit, cu împrejurimi plăcute. Patru din cei cinci misionari erau sosiţi de curând şi începuseră să lucreze la dificultăţile lor de a câştiga o bună cunoştinţă despre limba spaniolă şi să înveţe ceva despre obiceiurile oamenilor. (Mulţi oameni folosesc limba indiană, guarani şi aceasta face lucrarea puţin mai complicată). Dar era bine să vezi cât de energic îşi atacau problemele şi cât de interesaţi erau să-i ajute pe oamenii cu bunăvoinţă pe care deja îi întâlneau. Ei recunosc faptul că deşi numărul vestitorilor Împărăţiei din Paraguay a crescut de la 21, în anul 1945, la 67 acum, în această ţară micuţă trebuie să se facă mult mai multe.

Pe 6 şi 7 aprilie congresul s-a ţinut în Salon de Sociedad Espana. Congresul s-a deschis cu 50 de fraţi prezenţi, din diferite părţi ale ţării. Aceşti vestitori s-au alăturat cu multă bucurie şi curaj în serviciul de teren şi în anunţarea lecturii publice. Mulţi vestitori noi au început la acest congres lucrarea din casă în casă. Oamenii din Asuncion ştiau că era în desfăşurare un mare congres.

Joi seara era timpul pentru adunarea publică. În Asuncion oamenii s-au obişnuit să stea acasă noaptea, de aceea fraţii locali se întrebau câţi oameni vor veni să asculte lectura. Ei au fost foarte încântaţi să vadă 185 de oameni care s-au îngrămădit în sală, în acea seară, să asculte lectura

„Este mai târziu decât credeți!” Fratele Hughes a fost la înălțime când a tradus pentru fratele Knorr. Aceasta a fost încheierea congresului.

În timp ce ne întorceam acasă la biroul de filială am observat că aproape singurii oameni de pe străzi erau cei care veniseră la adunare. Câteva cafenele erau deschise pentru afaceri, dar altminteri orașul era liniștit.

Următoarea dimineață, 8 aprilie, ne-am trezit la ora 4 a.m. Am luat micul dejun împreună cu familia la casa misionară și apoi a venit taxiul nostru să ne ducă la aeroport. Frații veniseră la aeroport într-un alt taxi. A fost o călătorie destul de lungă, de câteva mile în țară. Când am părăsit casa, soarele doar ce începuse să lumineze de la răsărit, dar în timpul când am ajuns la aeroport era ziuă. Ne-am gândit la perspectivele de expansiune a lucrării în Paraguay și am fost de acord că erau bune. Misionarii și frații locali aveau un spirit minunat în ce-i privea și s-a făcut mult progres în înființarea de grupe noi ale martorilor lui Iehova în ultimele luni. Acum s-au făcut aranjamente ca fratele Hughes să petreacă mai multe săptămâni în țară, vizitând grupele noi și pe cele vechi, de asemenea vizitând vestitorii izolați și persoanele cu bunăvoință împrăștiate prin țară. Sfatul și ajutorul minunate pe care le va oferi el fraților din Paraguay îi va echipa, în mod sigur, pentru mai multe lucrări bune, pe măsură ce lucrarea se extinde. Ne-am bucurat de călătoriile noastre împreună cu fratele Hughes în Uruguay, Argentina și Paraguay și acum venise timpul să ne despărțim de el. Noi trebuia să mergem în Brazilia și el trebuia să rămână în Paraguay. Așadar, la ora 6:15 le-am spus la revedere celor șase frați la aeroport și ne-am îmbarcat în avionul cu două motoare al Panair do Brasil.

Brazilia

Avionul a zburat spre est peste dealuri. Mult din terenul fertil era în proces de cultivare. Este o țară bună de pășunat și cu multe păduri. Am constatat că pe măsură ce ne apropiam de confluența râurilor Parana și Iguazu, unde se întâlnesc Argentina, Brazilia și Paraguay vedeam dovezi ale industriei de cherestea. Cantități mari de bușteni pluteau în josul afluenților mai mici și mult ținut fusese curățit de copaci. Zburam destul de jos atunci, deoarece eram aproape de prima noastră aterizare la Iguazu, Brazilia. În timp ce avionul se rotea pentru aterizare, am văzut un nor de ceață ce se ridica într-un punct în pădure, la est, dovada prezenței faimoaselor cascade Iguazu. Brazilia înființase o zonă turistică și un parc național acolo la Iguazu, pe lângă întreținerea unui fort pentru apărarea țării. Pădurile ce înconjoară aerodromul stăteau ca o amplă mărturie a faptului că acesta era un minunat loc pentru a petrece o vacanță. Dar după ce am fost verificați de poliție pentru scopuri de imigrare și ne-am înălțat din nou în nori am zărit cascadele magnifice. Căpitanul zbura intenționat deasupra cascadelor, astfel încât toți pasagerii să le vadă; erau într-adevăr o priveliște. Văzusem Cascada Niagara de la granița dintre Canada și Statele Unite și Iguazu părea mult mai mare decât aceasta. Nu este de mirare că era o mare stațiune balneară pe partea argentiniană a râului, căci aici erau printre cele mai minunate cascade din lume.

La scurt timp după ce am trecut de cascade am ajuns la altitudine mult deasupra norilor și acolo erau puține de văzut, până ne-am apropiat de orașul Curitiba. Acolo am coborât pe pământ pentru un mic dejun la aeroport. Erau câțiva munți între Curitiba și Sao Paulo și aceasta a făcut ultimul hop al zborului unul interesant. Pilotul a urmat linia țărnelor oceanului Atlantic pentru un timp și apoi s-a îndreptat în interior, spre platoul înalt pe care se află Sao Paulo.

La Sao Paulo ni s-a făcut o primire călduroasă. Erau adunați aproximativ 150 de frați la aeroport, care se află în construcție. Cu siguranță, era o plăcere să vezi bucuria de pe fața fraților. Ei erau plini cu spiritul congresului, ce anticipa cel mai bun congres al lor de până atunci din Sao Paulo, care este numit „Chicago al Braziliei”. Orașul și suburbiile se întind pe multe mile pătrate și întreaga zonă este o metropolă prosperă. Zeci de clădiri noi sunt ridicate, multe din ele cu mai mult de zece etaje. Oamenii constată că este o mare dificultate să găsească locuri de cazare în Sao Paulo, din cauza afluxului de oameni, așa că se așteaptă că Sao Paulo va fi în curând printre cele mai mari orașe din lume. Ne-am cazat la un hotel mare și după ce ne-am înregistrat acolo am hotărât să mergem la casa misionară de la Santo Amaro, o suburbie a orașului Sao Paulo, să petrecem seara

împreună cu absolvenții de la Gilead. Grupul fusese repartizat în Sao Paulo, dar din pricina problemelor legate de cazare tot ce au putut găsi în cartierele de locuit au fost case în suburbii. Dar se pare că faptul că s-au dus la Santo Amaro a fost exact lucrul potrivit. Ei au făcut o lucrare extraordinară acolo și grupa a crescut până la punctul în care teritoriul era insuficient pentru vestitorii din grupă și misionari. Lucrarea misionarilor de acolo a luat sfârșit, așa că s-au făcut aranjamente, în timpul vizitei, ca grupul să meargă în alt sector al orașului, mai aproape de centrul acestuia, și acum ei vor începe să lucreze un district în care s-a făcut foarte puțină lucrare de mărturie.

N-a fost o chestiune ușoară să găsim o sală potrivită pentru congres, dar, în cele din urmă, frații din Sao Paulo au localizat și au aranjat să folosească Ginastico Paulista de pe Rua Couto Magalhaes. Oamenii din grupul sportiv au fost foarte prietenoși și au fost încântați că adunarea avea loc în sala lor. Participarea la adunare s-a dovedit, cu siguranță, a fi în mare măsură diferită de vizita de acum patru ani, deoarece la prima sesiune, la ora 9 a.m., 9 aprilie, au fost prezente 484 persoane, gata pentru serviciul de teren. Acest fapt a însemnat mai multe persoane participante decât erau vestitori la adevăr în toată Brazilia, la vizita președintelui cu patru ani înainte. În timp ce programul progresa în cursul zilei, numărul de participanți a crescut mereu, până când în sală s-au adunat 843 persoane.

Toată lumea era interesată de adunarea publică și pentru aceasta s-a făcut multă înștiințare, mai ales sâmbătă după amiaza. Unii au făcut lucrare cu reviste și alții au distribuit pliante. S-a constatat că era recomandabil ca un frate brazilian să expună lectura publică; și, cu siguranță, el a făcut o treabă bună în legătură cu aceasta în acea duminică după amiaza. Auditoriul în număr de 1.500 persoane a fost foarte atent și a aplaudat adesea, în timp ce el puncta anumite lucruri.

În timpul congresului a avut loc un serviciu de botez. Discursul a fost expus la sala congresului, dar botezul efectiv s-a făcut într-un bazin de înot al unei asociații sportive, nu departe de Santo Amaro. Bazinul a fost pus la dispoziție gratuit. Ca dovadă reală a expansiunii, în acea zi de 10 aprilie au fost cufundați 74 vestitori de curând consacrați.

La sesiunea de încheiere a acestui congres, la care a luat cuvântul fratele Knorr, au fost prezente 990 persoane. Majoritatea lor veniseră din partea de sud a țării și cei care locuiau în nord așteptau cu nerăbdare congresul de la Rio de Janeiro. Câțiva din jumătatea de nord a țării au reușit să participe la congresul din Sao Paulo, inclusiv frații O. Claus și C. Anderson, care sunt repartizați în Sao Salvador. Acești doi misionari, absolvenți ai Gileadului, împreună cu un frate pionier brazilian, au călătorit aproximativ o mie de mile cu barca, trenul, autobuzul, mașina și autocamionul. Ei s-au pregătit pentru congres cu trei săptămâni înainte și au luat cu ei 600 cărți legate și o mie de broșuri. Ei și-au planificat această călătorie așa încât să viziteze pe rută sate, locuri care nu fuseseră servite niciodată cu mesajul Împărăției. Experiențele pe care le-au avut de relatat acești frați au fost cu adevărat senzaționale, și au arătat călăuzirea Domnului asupra eforturilor lor energice și adevăratul lor spirit misionar. În timpul călătoriei, în fiecare oraș în care își planificau să lucreze, trebuia să găsească întotdeauna o casă unde să poată fi depozitată literatura și apoi găseau posibilități de cazare. Una din multele experiențe pe care le-au avut a fost aceasta:

După ce au sosit în oraș s-au dus la cea de-a patra casă de pe stradă și acolo au primit permisiunea de a-și depozita literatura. Unul din cei trei a rămas cu cărțile, în timp ce ceilalți doi s-au dus la o *pension* să aranjeze cazarea pentru noapte. Cel care a rămas cu literatura le-a explicat oamenilor chestiuni legate de ce făceau pionierii și a dorit să-și exprime aprecierea pentru că li se permisese să depoziteze literatura acolo peste noapte. Dar oamenii au fost mai mult decât prietenoși; ei au fost interesați de adevăr. Ei au fost așa de interesați, încât au spus că toți trei trebuiau să se întoarcă acasă la ei în acea seară și să vorbească despre Scripturi. Ei n-au realizat că frații călătoreau de zece zile și dormeau în camioane, sau aproape oriunde puteau să se odihnească, și puneau și mărturie, și erau obosiți; frații simțeau că în acea seară trebuiau să se odihnească neapărat. Dar aici, aceste suflete flămânde doreau să li se vorbească; așa că pionierii s-au spălat, s-au înviorat puțin, și s-au dus toți trei la casa oamenilor interesați, unde se adunaseră 14 persoane, pentru a le asculta mesajul. La această vizită ulterioară au fost petrecute mai mult de două ore și oamenii au insistat că frații trebuie să se întoarcă ziua următoare pentru a explica mai mult. Dar

frații au explicat că trebuiau să se îndrepte spre sud, pentru a ajunge la congres. Cu toate acestea, oamenii interesați nu acceptau altă cale ... frații trebuiau să se întoarcă după amiază să le predice. În cele din urmă, văzând interesul sincer manifestat, frații au fost de acord. Duminică dimineața pionierii au pus mărturie în oraș și au plasat 55 cărți legate, alături de multe broșuri și apoi, după amiază, s-au întors la casa oamenilor cu bunăvoință, unde fuseseră cu o noapte înainte. Acolo se adunaseră mai mult de 20 persoane, deoarece știau că mesajul era așa de bun. După această adunare, persoanele interesate au insistat că nu-i vor lăsa pe frați să plece până când nu promiteau că se vor întoarce în drumul lor înapoi spre casă de la congres și-i vor organiza într-o grupă.

Experiențe ca acestea sunt viață pentru un misionar; și să-i auzi pe frați cum relatează povestirea, împreună cu toate celelalte experiențe ale lor din călătorie, te fac să apreciezi iubirea lor pentru „alte oi”, indiferent unde trăiesc sau cum trăiesc. În călătoria lor greutățile au fost mari, dar cei trei frați au ajuns în siguranță și au avut bucuria de a plasa aproape toate cele 600 de cărți legate și o mie de broșuri. Ei au vizitat numeroase sate și au găsit interes cu bunăvoință în toate. Așa că fratele Knorr a aranjat ca ei să facă o călătorie înapoi spre casa misionară, mult mai lentă, pe aceeași rută. Fără îndoială, ei vor organiza mai multe grupe, și apoi acestea vor fi servite cu regularitate de un serv de circuit.

Această călătorie de trei săptămâni, făcută de cei trei frați, nu va fi uitată niciodată de ei și, așa cum o spune unul din ei, „au văzut călăuzirea Domnului tot drumul, căci atunci când vroiam să plecăm din oraș, Domnul ne făcea să rămânem, datorită faptului că acolo erau ‚oi’ de hrănit. Unele orașe, pe care am încercat să le ocolim, pentru a economisi timp, am fost forțați să le vizităm schimbând autobuze sau călătorind în alte camioane și a trebuit să rămânem peste noapte sau poate o zi întreagă. Aceste lucruri nu s-au potrivit cu planurile noastre, dar, cu siguranță, s-au potrivit cu aranjamentele pe care le are Domnul, pentru a le hrăni pe ‚alte oi’, căci în fiecare caz în care planurile noastre au fost date peste cap am găsit o bogată binecuvântare, deoarece am predicat oriunde trebuia să rămânem”.

Multe experiențe asemănătoare ar putea fi relatate despre minunata lucrare din Brazilia, dar acum trebuie să ne grăbim cu povestirea noastră și să ajungem la congresul din Rio de Janeiro.

Martți dimineața ne-am planificat să plecăm din Sao Paulo cu Panair do Brasil, dar când am ajuns la aeroport am aflat, mult spre surprinderea noastră, că era grevă și nu zbură nici un avion de la liniile aeriene PAB. Cu toate acestea, prin amabilitatea reprezentanților de la PAB, am fost transferați la altă linie aeriană și apoi a trebuit să mergem la Rio via Santos. Am fost trimiși la linia aeriană VASP și aceasta s-a dovedit a fi o călătorie senzațională. După ridicare procedura obișnuită este să se câștige altitudine și după ce se ajunge la o altitudine de mai multe mii de picioare pornești spre destinație. Dar pilotul a făcut această călătorie neobișnuită. Ne uitam pe geam și vedeam că ne aflam doar la câteva sute de picioare deasupra pământului. Părea că atingem vârful copacilor și cauzam clipociri pe lacuri. Zburam sub nori și plafonul norilor nu era foarte înalt în acea zi. Avionul bâzâia aproape de acoperișul unei case aici și acolo și puteam deosebi contururi ale copiilor ce erau la joacă în apropiere. Șoseaua de beton se răsucea printre dealuri și dintr-o dată părea că dispăre odată cu pământul, în timp ce treceam peste zonele depresionare de coastă, unde munții se prăbușesc brusc până la nivelul mării. Nu puteam să înțelegem motivul pentru care pilotul făcea acest lucru, dar l-am întrebat mai târziu la Santos și am aflat că primise autorizație specială de la conducerea aviației aeriene să zboare jos tot drumul spre Santos, din cauza norilor grei care se aflau în acea zi deasupra noastră. Am făcut zborul de la Sao Paulo la Santos, aproape 60 de mile, în mai puțin de cincisprezece minute.

Rio de Janeiro

Aerodromul din Santos este amplasat pe o insulă, pe partea cealaltă a drumului din oraș, dar la distanță vedeam vapoare acostate în număr considerabil și orașul părea ca și cum era construit pe o insulă cu un deal în mijloc. Aici era unul din centrele de transport al cafelei din lume. N-am rămas mai mult de zece minute.

Din Santos avionul s-a îndreptat peste ocean și sus în nori. Din când în când vedeam o insulă sau o plajă de-a lungul coastei. După puțin mai mult de o oră norii au dispărut și acolo, spre vest, vedeam plaja care se curbează, Copacabana, și blocuri înalte și moderne. Și acolo se află renumitul munte *Pao de Acucar* sau Căpățâna de Zahăr, cunoscut în lumea întreagă ca simbolul unuia dintre cele mai minunate porturi din lume, Rio de Janeiro. Am zburam peste Căpățâna de Zahăr în timp ce am văzut portul și acolo, la piciorul munților, se află orașul care se ramifică, Rio de Janeiro, cu multele lui instituții și blocuri moderne. Toate acestea erau minunate de privit și foarte interesante, însă ce ne-a interesat cel mai mult în timp ce aterizam a fost dacă va fi cineva la aeroport să ne întâmpine sau nu. Eram fericiți că îl avem cu noi pe fratele C. D. Leathco, servul de filială pentru Brazilia, deoarece știam că el vorbea limba portugheză.

Mult spre plăcerea noastră l-am zărit pe Harry Black, un absolvent de la Gilead și serv de circuit în Brazilia și apoi i-am văzut pe mulți alții. Erau fețe familiare printre frații care erau prezenți, fețe ale misionarilor care serveau bine în interesul Împărăției, în Rio de Janeiro. A trebuit să parcurgem o distanță bună de la avion la clădirile din aeroport. Am putut să ne oprim doar pentru o clipă, apoi am plecat spre biroul de filială, care se află în alt sector al orașului. Dar pentru că era 12 aprilie, timpul pentru celebrarea memorialului morții lui Cristos, le-am spus la toți că aveam să-i vedem mai târziu în acea zi.

În ultima călătorie făcută de fratele Knorr la Rio el a servit la o adunare în Sala Împărăției cu un grup mic de 23 vestitori. Acum, patru ani mai târziu, la aeroport erau mai mulți decât atât și au spus că cele trei unități ale lor se vor întâlni pentru celebrarea Memorialului. Grupa făcuse aranjamente să folosească Liceul Literario Portugues on Largo da Carioca, pentru a celebra toți. Fratele Knorr a vorbit prin intermediul unui traducător. Sala era plină până la refuz. Oamenii stăteau pe balcoanele construite pe marginile clădirii și mulți au trebuit să stea pe alei, sau la intrarea în sală. Toți au fost serviți de difuzoare. Când s-a făcut numărătoarea totală erau 520 participanți la serviciul Memorialului și 26 s-au împărțășit. Ce creștere de la cei 23 de acum patru ani! Expansiunea este în progres în Brazilia!

Zilele care au urmat au fost unele ocupate, deoarece aici la Rio sunt mai mulți misionari, precum și biroul de filială pentru Brazilia. O zi a fost petrecută în sectorul Olaria a lui Rio, acasă cu misionarii. Ei găsiseră mult interes în acel sector și grupa formată acolo ajunsese la o mărime în care se putea ocupa îndeajuns de lucrare; așa că s-au făcut planuri ca misionarii să se mute în altă parte a orașului. Era minunat să-i auzi pe frați vorbind portugheza cu persoanele pe care le întâlneau; ei se străduiau să stăpânească limba pentru întrebuințare în serviciul lui Dumnezeu.

Sâmbătă dimineața avea să înceapă cel de-al doilea congres de district pentru țară. Un număr de frați din Sao Paulo dorea să participe la cele două congrese și astfel ei, 150, au aranjat să vină la Rio. Ei au avut vagoane speciale atașate de unul din trenuri, așteptat să sosească vineri seara. Ei urmau să aibă o călătorie foarte plăcută, când au aflat că aveau să aibă o întârziere considerabilă din cauza deraierii unui tren înaintea lor. Aceasta însemna că aveau să întârzie multe ore până să ajungă în Rio. Dar acești frați nu aveau de gând să piardă timpul. Dacă aveau să stea cu mâinile încrucișate aproape cinci ore într-o gară, intenționau să folosească bine acele ore. Așadar, când trenul lor a oprit în următoarea gară, să aștepte până când vagoanele erau puse înapoi pe șine și totul era curățat, frații au început să anunțe verbal că în scurt timp urma să aibă loc o lectură pe peronul gării. A fost ales un frate care expusese de curând o lectură publică și toți pasagerii din tren au fost invitați să participe. N-a durat mult până când mulți pasageri se aflau pe peron ascultând lectura fratelui și au ascultat și mulți din locuitorii orașului care se opriseră în gară. Mai mult de o sută de persoane au ascultat cuvântarea și după cuvântare s-a anunțat că oamenii puteau să obțină literatură dacă erau interesați. Un pionier a plasat zece cărți legate și multe broșuri și alți frați au plasat mari cantități de literatură. Câțiva locuitori din oraș au spus că nu auziseră niciodată despre aceasta înainte și doreau să știe cum puteau afla mai multe. Le-au fost luate numele și adresa și aceasta va oferi oportunitate servului de circuit să se oprească în acest oraș și să vadă ce poate să facă pentru a organiza o nouă grupă, sau poate atunci când se vor înrola mai mulți pionieri în Brazilia ei vor putea să meargă în acest oraș și să le ajute pe „alte oi”. Frații n-au realizat că timpul trecea așa de repede și erau o mulțime fericiți atunci când au ajuns la Rio, la miezul nopții.

Congresul a început la Banda Portugal de pe marele bulevard Pres. Vargas. Sâmbătă dimineața sala era deja plină cu 520 persoane, toate pregătite să iasă în serviciu pe teren. În Rio sălile mari sunt dificil de găsit, așa că frații au făcut tot ce au putut cu ce aveau. Până sâmbătă seara ei îngrămădiseră deja în sală 863 persoane.

Duminică dimineața era timpul pus deoparte pentru serviciul de botez și 155 și-au simbolizat consacrarea, fiind cufundați pe o plajă, într-un golf, exact lângă centrul orașului. Mii de oameni se plimbau pe una din străzile principale, astfel că o mulțime considerabilă s-a adunat cu frații să fie martori la cufundare.

Un frate care face lucrare de pionierat în Brazilia a fost ales să expună lectura publică „Este mai târziu decât credeți!”. Sala ce urma să fie folosită se afla într-una dintre cele mai frumoase clădiri din Rio, Associação Brasileira de Imprensa. În acel loc totul era foarte frumos. Era aer condiționat confortabil. Înștiințarea se făcuse bine și astfel sala s-a dovedit a fi prea mică; mulți au trebuit să stea pe coridor; dar a participat un total de 1.064. Aceasta a fost urmată de lecturi pentru frați, dar majoritatea dintre ceilalți au rămas să asculte.

În acea seară, după discursul final prin președintele Societății, absolvenții de la Gilead care se aflau în țară s-au adunat, un grup de 19 persoane. Unul a vorbit despre faptul că la adunare veniseră vestitori de sus, din ținutul Amazonului din Manaos; așadar, majoritatea grupelor din țară fuseseră reprezentate la una din cele două adunări. Era minunat să le ascuți experiențele și bucuria de a-l servi pe Domnul în acea numire în străinătate.

Reflectarea la minunata lucrare făcută aduce bucurie în inima cuiva; căci în 1945 era o medie de 344 vestitori și în luna martie 1949 a fost atins un nou record, anume 1.820 pentru toată Brazilia. Misionarii de la Gilead au făcut mult pentru a promova lucrarea în Brazilia și frații locali au colaborat în mod admirabil. Spiritul de expansiune pe care îl au în inimă misionarii a fost preluat de vestitorii locali și de pionieri, așa încât, uniți, ei să meargă înainte, arătând la oameni Semnalul, pe Isus Cristos. Toți lucrează umăr la umăr, ca un singur grup ce promovează închinarea adevărată. A fost o bucurie să fim cu acești frați în Brazilia, căci zelul lor este cu adevărat mare. Obiectivul lor este 2.000 vestitori înainte ca anul să se încheie.

Luni dimineața ne-am trezit devreme să le spunem la revedere fraților de la biroul de filială. Ei fuseseră foarte drăguți cu noi în timpul șederii noastre și noi am apreciat foarte mult acest lucru. Un frate ne-a dus cu mașina până la stația Liniei aeriene Pan American din centrul orașului și înainte să plecăm de acolo au venit câțiva misionari să spună la revedere. Apoi un autobuz ne-a dus pe aerodromul Galeao, care este strict păzit de armată și limitat civililor. La ora 9:15 a.m. s-a anunțat că plecăm și ne pregăteam să ne imbarcăm în avion când, mult spre surprinderea noastră, trei frați brazilieni care ne pierduseră în centrul orașului, și făcuseră tot drumul până la aeroport doar să spună la revedere, s-au grăbit și ne-au spus că aveam să-i vedem, cu siguranță, în orașul New York, la congresul internațional din 1950. Nu prea era timp să spună mai multe.

În câteva momente eram sus în aer din nou, zburând încă o dată peste minunatul oraș Rio de Janeiro. Am avut timp să mai aruncăm încă o privire și apoi ne-am îndreptat spre nord, peste munții colțuroși și verzi care înconjoară portul la Rio. Erau doar șapte pasageri în avion, așa că am fost aproape singuri. Zborul nostru a fost unul lung, deoarece prima oprire urma să fie la Belem, pe râul Amazon. Am petrecut o oră la aeroport la Belem în acea după amiază, un colțisor umed și rece. Orașul peste care zburam nu era ca Rio; în cea mai mare parte era alcătuit din case mici, cu acoperiș din tablă pe piloni de lemn. Înainte să plecăm a început să plouă, ceea ce este destul de obișnuit aici.

Guiana Olandeză

Ploaia a continuat tot drumul de acolo înainte. Am aterizat pe întuneric la aeroportul Cayanne, Guiana Franceză. Simțeam mirosul de spray de insecte când am intrat în sala de așteptare, așa că n-am fost deranjați deloc de țânțari. Apoi s-a făcut târziu și eram bucuroși că ne ridicăm spre destinația noastră, Zandery Field, Surinam. În aproape o oră eram acolo. Erau mulți oameni ce stăteau în afara clădirii aeroportului, dar nu vedeam cine erau. Când l-au zărit pe fratele Knorr,

mulți din ei au început să cânte și am recunoscut imediat o cântare a Împărăției și am știut că erau pe aproape niște frați. După ce am trecut prin rutina legată de imigrare și taxe vamale am constatat că veniseră 40 de frați într-un autobuz, multe mile până la aeroport. Era loc în autobuz și pentru noi, așa că am avut o călătorie minunată spre oraș. Frații cântau, uneori în engleză, și alteori în olandeză. Ei aduseseră mâncare, și aceasta împreună cu cântările au făcut să pară scurtă călătoria de aproape o oră. Frații au manifestat un mare entuziasm și o mare bucurie.

Intenționam să stăm în colonia olandeză Surinam doar trei zile și două din ele urmau să fie ocupate cu congresul. Acolo se află un birou de filială și o casă misionară în Paramaribo, capitala coloniei și am fost invitați să stăm cu frații acolo. Paramaribo se află doar la câteva picioare deasupra nivelului mării, sau a nivelului râului, și atunci când plouă apa nu se scurge repede. S-a întâmplat să fim acolo în timpul anotimpului ploios al anului. Dar n-a plouat toată ziua și astfel frații au putut să meargă mai departe cu lucrarea de înștiințare, spunând despre adunarea publică ce urma să aibă loc pe data de 20 la Theater Bellevue, la ora 5:30 p.m.

Paramaribo este un oraș foarte interesant. Acolo locuiesc oameni de multe națiuni și rase. În afară de olandezi, sunt negri, javanezi, indieni și chinezi. Era minunat să-i vedem pe unii dintre vestitorii ai căror părinți veniseră din India Britanică, dintre care unul a fost cufundat în timpul congresului. Ne-am bucurat să fim împreună cu acești frați și să vedem cum ei, deși de națiuni și rase diferite, păreau să se potrivească împreună în unitatea spiritului. Ei s-au alăturat serviciului de teren și în anunțarea cu pancarte și biciclete; așa că toți din oraș erau conștienți de faptul că acel congres se afla în sesiune.

Programul pentru congres a fost unul interesant. S-a ținut tot în limba olandeză, cu excepția unei singure cuvântări care a fost expusă în engleza stricată. Toți absolvenții de la Gilead au prezentat experiențe sau cuvântări și a fost plăcut să-i auzim vorbind în limba olandeză, ceea ce arăta că depuseseră mult efort pentru a învăța limba, astfel încât să se afle în poziția de a le servi oamenilor din această țară. Au fost prezente 85 persoane în timpul congresului. Câțiva au fost cufundați.

Fiind anotimpul ploios au fost ploi torențiale toată ziua. Acest lucru a împiedicat cumva auditoriul la adunarea publică, ce a avut loc la ora 5:30 p.m. la Theater Bellvue, fiind folosit ulterior ca loc de votare pentru alegerile care se țineau în acea zi. Dar au fost prezente 200 persoane. S-a observat cât de mult au apreciat mesajul, deoarece au fost foarte atenți. Fratele Knorr a pus în circulație noua broșură în limba olandeză „*Împărăția lui Dumnezeu este aproape*”. Frații au apreciat foarte mult lucrul acesta, căci au puține publicații în această limbă. Unul din absolvenții de la Gilead a acționat ca traducător și a făcut-o foarte bine.

După adunarea publică frații s-au întors la Sala Împărăției și acolo 92 au ascultat sesiunile finale ale congresului. Ei și-au exprimat aprecierea pentru vizita făcută de președintele Societății, căci aceasta îi ajutase la multe din problemele lor din grupă. Vestitorii din Surinam crescuseră de la 21 la 90, în ultimii trei ani, și s-au făcut aranjamente pentru a ajuta la îmbunătățirea lucrării din acea țară. Încă mai sunt multe de făcut și misionarii care sunt aici fac tot ce pot mai bine în aceste împrejurări. Toți sunt siguri că în decursul anului viitor se vor face progrese mai mari.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

1 AUGUST 1949

Nr. 15

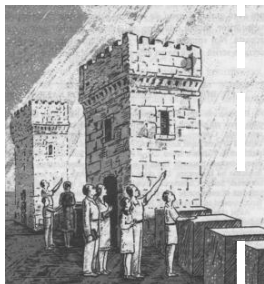
Cuprins:

MANIFESTAREA PREZENȚEI LUI MESIA	- Pag. 3
APARIȚIA ȘI DESCOPERIREA SA	- Pag. 10
DIN GUIANA ÎN PUERTO RICO	- Pag. 14
SCRISOARE	- Pag. 20

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

1 August 1949

Nr. 15

Manifestarea prezenței lui Mesia

„Și atunci va fi descoperit Cel Nelegiuit, pe care Domnul îl va nimici cu suflarea gurii Sale și îl va distruge cu manifestarea prezenței Sale" – 2 Tes. 2:8, *Young*.

Iehova Dumnezeu are un timp pentru descoperirea mâniei Sale împotriva gravelor nedreptăți ale acestei lumi. Acest timp este în decursul prezenței lui Mesia al Său, marele Rege uns cu spiritul lui Dumnezeu, și pe care evreii vorbitori de limbă greacă din timpurile vechi îl numeau „Cristos”. Unul dintre acești evrei vorbitori de limbă greacă a avertizat de venirea aceluia timp de încheiere a socotelilor. El a observat că răbdarea îndurătoare a lui Dumnezeu față de omenire, până acum, a fost în interesul acesteia, permițându-le oamenilor oportunitatea de a se căi și de a se întoarce de pe nedreapta lor cale de acțiune în această lume și să înceapă să facă binele, fapte pe care Dumnezeu le numește bune. În timpul acestor ultime nouăsprezece secole acești făcători de bine au avut oportunitatea să câștige glorie cerească, cinste și neputrezire, cu viață veșnică, în dreapta lume nouă a lui Dumnezeu. Pentru cei care nu se căiesc, ci continuă în nelegiuirea acestei lumi, judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu se exprimă în mânie. Astăzi începem să vedem cum condițiile din lume se grăbesc spre descoperirea nemulțumirii Lui. De ce? Pentru că prezența lui Mesia al Său este o realitate în zilele noastre. Atunci, facem bine să dăm atenție la ceea ce a spus scriitorul evreu menționat mai sus:

² „Nu știi că bunătatea lui Dumnezeu are ca scop să te conducă spre pocăință? Dar prin inima ta împietrită și care nu se pocăiește îți strângi mânie pentru ziua mâniei, când se va descoperi judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu. Pentru că El va judeca pe fiecare după faptele sale; El le va da viață veșnică celor care, prin răbdare în facerea binelui, caută gloria, cinstea și nemurirea eterne, dar pentru cei care sunt răzvrățiți și nu ascultă adevărul, ci ascultă de nelegiuire, va exista mânie și furie. Va fi nenorocire și suferință pentru orice ființă umană care face rău, întâi peste iudei și apoi peste greci, dar pentru cei care fac binele va fi glorie, cinste și pace, întâi peste iudei și apoi peste greci. Căci Dumnezeu nu este părtinitor – Rom. 2:4-11, *R.S.V.*

³ În ultimele două numere ale revistei *Turnul de Veghere* am oferit dovezi suficiente din profețiile din Scriptură și din împlinirea acestora că Mesia, Cristos în funcția Sa regală, este prezent. Prezența Lui, sau *parousia*, este în glorie cerească și trebuie să fie nevăzută cu ochiul uman liber, deoarece, chiar ajutată de cele mai performante aparate cu raze X, ale acestui secol al douăzecilea, omenirea nu poate vedea în tărâmul nevăzut al spiritelor. Noi avem cunoștință despre lucrurile nevăzute doar prin Cuvântul lui Dumnezeu și aceste lucruri apar înaintea ochilor noștri ai înțelegerii, doar pentru că El ne clarifică al Său Cuvânt. Astfel, ochii noștri pricep că a doua prezență a lui Cristos a început în anul 1914 A.D., când Dumnezeu L-a inițiat în puterea Împărăției, pentru a conduce în mijlocul dușmanilor Săi, inclusiv creștinătatea și toate națiunile acestei lumi. Deoarece Cristos a fost uns să domnească peste acest pământ, de la venirea în putere regală El și-a îndreptat atenția asupra pământului nostru și astfel este prezent. Națiunile au refuzat să-i recunoască prezența și să lase pe seama Lui afirmațiile lor pentru dominație mondială și să-și cedeze suveranitatea Lui. În toți acești ani de când El a început să domnească în mijlocul dușmanilor Săi politici, comerciali și religioși, El și-a manifestat prezența sau *parousia* într-un mod în care i-a condus pe mulți oameni spre pocăință și i-a atras de partea și sprijinul împărăției lui Dumnezeu prin Isus Cristos.

⁴ Dar acum prezența Sa, cu milă și răbdare, ajunge la punctul ei culminant. În scurt timp, în cadrul războiului universal al Armageddonului, El își va dezvălui prezența într-un mod în care toate

aceste națiuni ostile să înțeleagă și să simtă. Aceasta se va produce prin distrugerea lor completă într-un timp de necaz așa cum nu a mai cunoscut această lume până acum, și pentru a o ilustra nu putem să folosim decât potopul global din zilele lui Noe. Când oferea profetia Sa despre semnul sfârșitului acestei lumi și al *parousiei* Lui, Isus a folosit potopul pentru a ilustra caracterul neașteptat cu care se va produce punctul culminant al prezenței Sale în bătălia de la Armagedon. Repetăm cuvintele Sale, la Matei 24:36-39:

⁵ „Și despre ziua și ora acelea, nu știe nimeni – nici măcar mesagerii din ceruri – cu excepția Tatălui Meu; și așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe – tot la fel va fi și prezența Fiului omului; căci așa cum erau ei în zilele de dinainte de potop, când mâncau, beau, se căsătoreau, până în ziua când a intrat Noe în arcă, și ei nu au știut până când a venit potopul și a nimic tot; tot așa va fi și prezența Fiului omului” – *Young; Rotherham; The Emphatic Diaglott; A.S.V.*, notă marginală.

⁶ De aceea, este de datoria noastră să studiem dovezile prezenței Sale și apoi să profităm de răbdarea plină de milă a Regelui domnitor, căutând refugiu în siguranță de partea Sa, tot așa cum a căutat refugiu în arcă și familia lui Noe.

Unul va fi luat, celălalt va fi lăsat

⁷ Mulți vor fi lăsați în seama destinului pe care și l-au ales singuri, de distrugere în bătălia de la Armagedon. Isus a arătat acest lucru în profetia Sa. În afară de compararea zilelor celei de-a doua prezențe a Sa cu cele ale prezenței lui Noe, El a oferit o altă ilustrație despre caracterul neașteptat și distrugător prin care va fi dezvăluită prezența Sa, și cum unii vor fi păstrați prin aceasta, în dreapta lume nouă, în timp ce alții vor fi distruși. Cităm cuvintele Sale, așa cum au fost înregistrate de Luca: „Și, așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, tot așa se va întâmpla și în zilele Fiului omului; ei mâncau, beau, se căsătoreau, până în ziua când a intrat Noe în arcă și a venit potopul și a distrus totul; tot așa s-a întâmplat și în zilele lui Lot, când ei mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, construiau; și în ziua în care Lot a plecat din Sodoma, El a trimis o ploaie cu foc și pucioasă din cer și a distrus totul. Conform acestor lucruri, așa va fi și în ziua în care se va descoperi Fiul omului; în ziua aceea cel care va fi pe acoperișul casei, și vasele sale în casă, să nu coboare să le ia, iar cel care va fi pe câmp să nu se întoarcă; aduceți-vă aminte de soția lui Lot. Oricine va căuta să-și salveze viața, o va pierde, și oricine o poate pierde, o va păstra” – Luca 17:26-33, *Young*.

⁸ După ce Lot s-a despărțit de unchiul său Avraam, din motive economice, el s-a stabilit împreună cu familia în cetatea Sodoma, lângă Gomora. S-a dovedit că în Sodoma n-au fost nici măcar zece oameni dispuși spre dreptate, să nu mai vorbim de Gomora și cetățile învecinate din câmpie. De aceea, Dumnezeu a distrus toate aceste cetăți corupte. Avertizați dinainte, Lot și cele două fiice ale sale au scăpat fugind la muntele din spatele micului oraș Țoar.

⁹ Prin prezența lui Lot în Sodoma, aceste cetăți au ajuns la un timp de judecată. Acel om a avut respectul lui Iehova Dumnezeu, și apostolul Petru spune că Lot era un „om drept” și că era foarte nefericit de comportamentul celor din aceste cetăți, și „își supăra sufletul drept, zi după zi, de faptele lor nelegiuite” (2 Pet. 2:6-8, *A.S.V.*). Lot a fost un martor al lui Iehova și înainte ca îngerii Lui să-i scoată pe Lot și familia sa afară din locul condamnat, Lot a transmis avertismentul lui Iehova. Așa cum oamenii din timpul lui Noe au râs de avertismentul său despre un potop global prin ploaie din cer, tot așa și locuitorii Sodomei au luat în râs distrugerea printr-o ploaie de foc din cer. Când a venit ziua distrugerii, Lot și familia sa au fost scoși din zona de pericol cu puțin timp înainte să înceapă ora ploii cu foc; dar batjocoritorii nelegiuiți și desfrânați au fost lăsați să fie condamnați. Îngerii salvatori i-au zis lui Lot: „Scapă-ți viața; nu te uita în urma ta, și nici nu sta în Câmpie, scapă la munte, ca să nu fii nimic”. Pe când fugeau, soția lui Lot, manifestând înclinația de a salva vechiul mod de viață din Sodoma, uitându-se înapoi, a fost oprită pe loc de nimicire, dar Lot, după o scurtă oprire în Țoar, a mers acolo unde îl îndrumaseră îngerii. „Și Lot a plecat din Țoar, și a locuit în munți, cu cele două fiice ale sale” (Gen. 19:1-30, *A.S.V.*). Există siguranță în ascultare de Domnul Dumnezeu. „Domnul știe cum să-i elibereze din ispite pe cei evlavioși și cum să-i păstreze pe cei nedrepti pentru ziua judecării, ca să fie pedepsiți”. Acesta este comentariul lui Petru despre

această eliberare plină de milă a lui Lot. Experiența lui Lot servește drept exemplu de urmat imediat pentru toți oamenii cu bunăvoință de astăzi – 2 Pet. 2:9.

¹⁰ Prezența lui Noe în „lumea care era atunci” a culminat în timpul potopului. Familia sa a fost primită în arca salvării, „și Iehova l-a închis acolo”. Dar „lumea celor nelegiuți”, care ridiculizase mărturia lui Noe despre executarea judecării lui Iehova, a fost lăsată afară pentru nimicire (Gen. 7:16, *A.S.V.*). Când Isus a comentat despre zilele lui Noe, El a atras atenția asupra a doua destine opuse, la timpul când va veni pentru nimicirea acestei lumi. El a zis: „Tot așa va fi și prezența Fiului omului. Atunci doi oameni se vor afla pe câmp, unul va fi primit, iar celălalt va fi lăsat; două femei vor măcina la moară, una va fi primită, iar cealaltă va fi lăsată. De aceea, vegheați, căci nu știți în ce oră va veni Domnul” – Mat. 24:39-42, *Young*.

¹¹ După ce ilustrează ce se va întâmpla la sfârșitul acestei lumi, prin experiența lui Lot, Isus a făcut acest comentariu asemănător către discipolii Săi: „Vă spun, în acea noapte vor fi doi oameni în pat, unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat; două femei vor măcina împreună în același loc, una va fi luată, iar cealaltă va fi lăsată; doi oameni se vor afla pe câmp, unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat”. Și ei i-au răspuns, zicându-i: „Unde, Doamne?” și El le-a zis, „Unde se află cadavrul, acolo se vor aduna vulturii” – Luca 17:34-37, *Young*.

¹² Aceasta tot mai lasă întrebări care trebuie să primească răspuns: Cine anume este luat și unde? Și pe ce bază este acesta luat? Conform întrebuirii aceluiași cuvânt grecesc în alte situații, cuvântul „primit” sau „luat” are cugetul de a fi luat împreună cu cineva, tocmai opusul cugetului când Isus a spus că potopul i-a *luat* pe toți oamenii lumefști. Este același lucru ca atunci când lui Iosif i s-a spus s-o ia de soție pe fecioara Maria, și ca atunci când lui Isus I s-a spus să-i ia cu El pe muntele transformării pe Petru, Iacov și Ioan. Acesta este cuvântul folosit de Isus când le-a zis discipolilor Săi la întâlnirea de rămas bun: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri; dacă nu ar fi fost așa, v-aș fi spus. Mă duc să pregătesc un loc. Și dacă mă duc să vă pregătesc un loc, voi veni din nou, și vă voi PRIMII la mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” – Mat. 1:20, 24; 17:1; Ioan 14:2, 3.

¹³ Prin urmare, a fi luat sau primit corespunde cu intrarea lui Noe și a familiei sale în arcă și cu scoaterea lui Lot și a familiei sale din Sodoma, de către îngerii, pentru a merge la munte. Aceasta înseamnă salvare din lume și de soarta ei și să fii primit în favoarea lui Isus Cristos, a cărui venire urmașii Lui sunt avertizați să o vegheze. Când află despre cea de-a doua Sa venire și despre scopul acesteia, ei cultivă o dragoste pentru aceasta și o veghează cu nerăbdare. Astăzi ei se bucură să știe că cea de-a doua Sa prezență, *parousia* Sa ca Rege, este în curs și că în curând El va veni pentru războiul universal al Armagedonului și să lupte pentru justificarea suveranității universale a lui Iehova și pentru numele Său sfânt. El va câștiga bătălia, transformând în cadavru organizația bestială a lumii lui Satan.

¹⁴ Deoarece aceștia exercită credință în prezența Sa și în venirea Sa pentru victorie, și astfel părăsesc această lume condamnată, Cristos îi ia într-un loc sigur, sub protecția Sa, ilustrat de arca lui Noe construită, sau de muntele spre care îngerii l-au îndrumat pe Lot. Doar aceia pe care El îi ia astfel în favoarea Sa au speranță de a fi salvați de la distrugerea acestei lumi și de a fi păstrați prin aceasta în lumea nouă. Datorită credinței și a înțelepciunii cerești, ei sunt cei ageri și cu mișcări iuți, precum vulturii. În loc să-i execute în bătălia de la Armagedon, El îi distruge pe dușmanii lor, această lume, și o reduce la un trup mort, un cadavru. Așa că ei se delectează cu acest cadavru, bucurându-se de victoria Sa asupra acestuia la Armagedon, deoarece aceasta înseamnă justificarea lui Iehova Dumnezeu. Chiar acum El îi ia în lucrarea Sa de justificare a lui Iehova. El îi asociază cu sine în proclamarea Împărăției și distrugerea viitoare a întregii organizații a lui Satan, văzută și nevăzută. Păstrându-și integritatea prin partea lor credincioasă în această lucrare de mărturie, lor li se oferă privilegiul plin de satisfacții de a vedea cum Cristos Regele câștigă victoria la Armagedon și cum transformă puternica organizație a dușmanului într-un cadavru neîngropat și lăsat să fie devorat de păsări ce se hrănesc cu stârvuri. Aceasta este sărbătoarea de victorie la care se face referire în mod simbolic la Apocalipsa 19:16-18, în următoarele cuvinte:

¹⁵ „Și El are un nume scris pe veșminte și pe coapse, Regele regilor și Domnul domnilor. Și am văzut un înger stând în soare, și el a zis cu voce tare, spunându-le tuturor păsărilor care zboară

în mijlocul cerului: Veniți și strângeți-vă la cina Dumnezeului cel mare, ca să mâncați carnea regilor și a căpitanilor, carnea oamenilor puternici, a cailor și a celor care au stat pe ei și carnea tuturor oamenilor, atât liberi, cât și robi, mari și mici”. Următorul verset descrie distrugerea tuturor acestor forțe văzute de partea Diavolului – Apocalipsa 19:16-21; Ezec. 39:17-20.

¹⁶ Totuși, Isus a prezis despre unii că vor fi „lăsați”. Acest cuvânt, în mod obișnuit, are cugetul de a fi lăsat în urmă, abandonat, părăsit, respins, lăsat pradă sau lăsat deoparte și astfel este tradus în alte versete din Biblia în limba engleză. Chiar înainte de profeția Sa despre sfârșitul lumii, Isus i-a zis națiunii iudaice: „Vi se va lăsa casa pustie”. Se pare că El avea în vedere aici templul lor de la Ierusalim și referitor la aceasta, Isus le-a zis discipolilor Săi: „Nu va fi lăsată aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată (Mat. 23:37 până la 24:2). Acest lucru se întâmpla pentru că Ierusalimul și conducătorii lui religioși au refuzat să-L primească. El într-adevăr venise la ai Săi, dar aceștia nu L-au primit ca Mesia. Astăzi, creștinătatea este cea mai importantă și puternică parte a acestei lumi nelegiuite. Amplificându-și necondiționat mărturisirile ei de creștinism, creștinătatea a refuzat să accepte dovada, semnul prezenței lui Cristos, și să se bucure că Regele lui Iehova este aici. Spre propria ei respingere, ea a condus această lume să respingă pe Regele de drept al pământului, în toți acești ani de prezență regală. Ea se mânie împotriva preluării de către El a dominației acestui pământ. De aceea, organizația sa religioasă, care ea pretinde că este casa lui Dumnezeu, a fost lăsată pustiită de prezența și favoarea lui Dumnezeu și la Armaghedon ea va fi făcută o ruină. Toți aceia care sunt strâns lipiți de creștinătate și aliații săi, această lume, vor fi respinși de Cristos, Regele domnitor, și vor fi abandonați, pentru nimicire, împreună cu ea, la Armaghedon.

¹⁷ De aceea, acum este timpul despărțirii pe chestiunea suveranității universale a lui Iehova, prin Împărăția Sa. Puteți fi membri ai aceleiași familii sau să aveți relații interumane, să dormiți împreună în același pat, sau să măcinați împreună la aceeași moară, dar o despărțire poate avea loc pe această chestiune foarte importantă, fie între bărbați, fie între femei. Poate că sunteți colegi de muncă, muncind din greu pe același câmp, ca membri ai unei familii sau ca angajat și angajator, de altfel trăind în armonie, dar când se ajunge la această chestiune importantă există o despărțire și fiecare poate alege un destin diferit. În acest timp, când prezența sau *parousía* Regelui se manifestă ca strălucirea fulgerului, care strălucește deasupra tuturor de la răsărit la apus, unii se bucură de această lumină și se adună de partea Regelui, pentru a fi păstrați prin Armaghedon și de a sărbători bucuria de victoria Sa de acolo. Alții ignoră și resping lumina care arată că Mesia este aici. Ei continuă în ignoranță cu voia și sunt abandonați spre condamnarea lor împreună cu lumea. Când vor veni ziua și ora să izbucnească Armaghedonul cu furie, cadavrele lor vor cădea alături de cele ale prietenei și aliatei lor, creștinătatea – Mat. 24:27, 28; Luca 12:51-53.

Învierea celor care-I aparțin

¹⁸ Desigur, aceia care vor fi primii adunați în timpul prezenței Sale regale, sau *parousía*, vor fi urmașii Lui credincioși, care sunt unși cu spiritul lui Dumnezeu și care „așteaptă descoperirea Domnului nostru, Isus Cristos” (1 Cor. 1:7, *Young*). Ei îi aparțin lui Isus Cristos, deoarece au fost cumpărați cu prețiosul Său sânge și sunt membrii corpului Său, adunarea unsă. El s-a rugat lui Dumnezeu ca aceștia să fie cu El acolo unde este El, ca să vadă gloria Sa cerească și El le-a spus că dacă El se ducea în casa Tatălui Său, se va întoarce din nou și îi va primi la El. Dar înainte ca El să se întoarcă astfel, pentru a-i primi pe tărâmul ceresc, majoritatea membrilor unși ai trupului Său vor dormi în moarte, așa cum a făcut și Ștefan, și patul lor va fi în mormânt. Chiar în timpul când apostolul Pavel a scris, el a spus că unii dintre cei care L-au văzut pe Isus înviat „adormiseră”. Deoarece aceștia sunt semănați un „trup firesc” în moarte, dar sunt înviați ca un „trup spiritual”, și pentru că este imposibil ca ochiul uman să vadă un corp spiritual, primirea acestora de către Isus la sine va fi nevăzută pentru toți cei în viață de pe pământ, în decursul *parousíei* Lui.

¹⁹ Deoarece acum discernem prezența Regelui, putem să credem și că a avut loc evenimentul strâns legat de aceasta, învierea la viață nemuritoare a acelor membrii adormiți ai corpului lui Cristos, pe tărâm spiritual, pentru a fi acolo unde El este și pentru a privi gloria Sa. Aceasta nu este

imaginație religioasă. În minunata sa discuție despre învierea adunării, apostolul Pavel ne asigură de această speranță cu următoarele cuvinte: „Acum, însă, Cristos a fost înviat din morți, cel dintâi rod al celor care au adormit; căci, într-adevăr, printr-un om a venit moartea, tot printr-un om va veni și învierea, deoarece așa cum toți mor în Adam, tot așa în Cristos vor învia toți oamenii. Dar fiecare la rândul lui – cel dintâi rod Cristos, după aceea cei care sunt ai lui Cristos [când?] în prezența Sa” – 1 Cor. 15:6, 20-23, *Rotherham; Young*.

²⁰ A avut loc această primire a membrilor adormiți ai trupului Său, imediat după ce El a venit în Împărăție în anul 1914 A.D. și a început *parousia* Sa la acea dată? Scripturile arată altfel. Apocalipsa 12:1-13 descoperă că imediat după nașterea Împărăției în 1914, Regele a pornit război împotriva organizației nevăzute a Diavolului în ceruri și a umilit-o prin înfrângere jos, pe pământul nostru. În timp ce era angajat în acest război, noul Rege nu se putea angaja în căsătorie, căci regula lui Dumnezeu era că, după ce un izraelit de vârsta serviciului militar se căsătorea, nu putea fi chemat imediat la datorii de război; „el va fi liber acasă, timp de un an, și își va înveseli soția pe care și-a luat-o” – Deut. 20:7; 24:5.

²¹ În mod logic, atunci, Regele nu va începe să-și primească la sine, în cer, adunarea, mireasa Sa, până când „războiul din cer” nu se va fi terminat și El nu va fi încetat alte operațiuni până la Armagedon, în felul acesta scurtând zilele de necaz de peste organizația Diavolului (Mat. 24:21, 22). Examinează scriptural, faptele arată că acest lucru a avut loc în primăvara anului 1918, sau trei ani și jumătate mai târziu după ce El a preluat puterea Împărăției și și-a început prezența regală. Avem o paralelă pentru aceasta în cazul lui Isus de acum nouăsprezece secole.

²² În toamna anului 29, omul perfect Isus a împlinit profeția: „Iată, vin; în sulul cărții este scris despre mine. Îmi place să fac voia Ta, O, Dumnezeul Meu” (Ps. 40:7, 8; Evrei 10:5-9). Ca simbol al acestora, Isus s-a supus botezului în apă. Imediat după aceea, a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu pentru a fi Rege. Aceasta L-a autorizat să predice, „Împărăția cerului este aproape”. Întrebarea pusă acum înaintea națiunii Israel era: Voiau ei acea împărăție? Isus, ca Moștenitor uns al Împărăției, era înaintea lor, ca o piatră, piatra necesară pentru constructori să completeze edificiul regal. Timp de trei ani și jumătate, Isus a fost prezent ca Piatră regală unsă. Când El a intrat călare în Ierusalim, în stilul regilor Israelului din vechime, în drum spre încoronare, conducătorii religioși i-au făcut pe oameni să îl respingă. El s-a dus la templu, dar autoritățile evreiești nu L-au încoronat ca pe Mesia al Israelului. Exprimându-și autoritatea ca un rege-preot, asemenea lui Melhisedec, El a curățat templul de cei care-l pângăriseră cu trafic comercial. Mai târziu, la templu, El a spus o parabolă, pentru a informa liderii religioși că ei vor continua să-L respingă ca Moștenitor al Împărăției, chiar Îl vor ucide. Atunci Isus le-a zis: „Nu ați citit niciodată în scripturi: Piatra pe care au respins-o constructorii va deveni capul unghiului. Domnul a făcut lucrul acesta și este minunat în ochii noștri? De aceea, vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va aduce roade” – Mat. 21:1-43; Ps. 118:22, 23.

²³ Astfel, în primăvara anului 33, Isus a fost ucis. Dar Dumnezeu L-a ridicat din morți și L-a înălțat la dreapta Sa, în cer, ca Moștenitor al Împărăției. Astfel, Piatra Mesianică, respinsă de constructorii izraeliți, a fost făcută piatra din capul unghiului prin fapta lui Iehova. Aceasta s-a întâmplat la trei ani și jumătate după ce a fost uns să fie Rege. În consecință, la nașterea împărăției lui Dumnezeu, în toamna anului 1914, Isus Cristos a fost uns Rege și a început *parousia* Sa. Timp de trei ani și jumătate, martorii lui Iehova de pe pământ au proclamat împărăția Sa și sfârșitul timpurilor neamurilor. Atunci, în primăvara anului 1918, națiunile creștinătății aflate în război au arătat că L-au respins pe Isus Cristos ca Rege de curând instalat. Cum? Depunând cele mai mari eforturi să-i suprimă pe martorii lui Iehova și propunând o Ligă a Națiunilor pentru stăpânire mondială. Atunci a fost timpul potrivit ca Iehova să întoarcă acțiunea constructorilor pământești pentru dominație mondială și să facă din Piatra Sa respinsă Principala Piatră din Capul Unghiului, în Sion, organizația Sa capitală. El a făcut așa, oferindu-i lui Cristos victoria asupra organizației lui Satan în „războiul din cer” (Apoc. 12:1-13). Pentru a face o paralelă între propria înviere a lui Isus și înălțarea la dreapta lui Dumnezeu, atunci era timpul potrivit ca împreună-moștenitorii lui Cristos, care dormeau în moarte, să fie ridicați și înălțați la cer împreună cu El. De aceea, primăvara anului 1918, a fost timpul pentru aceasta.

²⁴ În armonie cu înălțarea lui Isus Cristos cel respins, ca să fie Principala Piatră din Colțul Unghiului în Sion, Iehova Dumnezeu a reînviat lucrarea martorilor Săi de pe pământ în 1919. În acel an a început cea mai mare campanie de publicitate pentru împărăția lui Iehova din istoria omenirii, anunțându-L pe Isus Cristos ca Regele Său domnitor. Această reînviere a lucrării martorilor lui Iehova, care fusese practic anihilată de dușmanii politici și religioși în 1918, era asemănată cu o înviere din profeția Apocalipsei, capitolul unsprezece. După ce descrie uciderea martorilor în ceea ce privește mărturia lor în public, Apocalipsa 11:11, 12 (A.S.V.) spune: „Și după trei zile și jumătate, suflarea de viață de la Dumnezeu a intrat în ei, și s-au ridicat în picioare, și pe cei care îi priveau i-a cuprins o mare teamă. Și ei au auzit un glas puternic din cer care le spunea: Veniți aici! Și s-au urcat în cer pe un nor, iar dușmanii lor i-au privit”. Tot așa fac dușmanii acum!

²⁵ După aceea s-a auzit punctul culminant al mesajelor, cel de-al șaptelea: „Și cel de-al șaptelea înger a sunat și au urmat glasuri mărețe din cer, și ele spuneau: Împărăția lumii a devenit împărăția Domnului nostru [Iehova] și a Cristosului Său, iar El va domni pentru veșnicie”. Apoi, pentru a arăta că urma învierea împreună-moștenitorilor adormiți ai lui Cristos, Apocalipsa spune: „Națiunile erau mânioase și a venit mânia Ta; și a venit timpul ca morții să fie judecați și să răsplătești pe servii Tăi, profeții, și pe sfinții” (Apoc. 11:3-18, A.S.V.). De atunci încoace, ori de câte ori unul din rămășița împreună-moștenitorilor lui Cristos de pe pământ moare credincios, nu este necesar ca ei să mai doarmă în moarte. Nu, ci ei sunt schimbați de la condiția de oameni muritori la cea de spirite nemuritoare, așa cum spune apostolul Pavel, „într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță”. „Căci trâmbița va răsună și cei morți vor fi înviați, fără puțință de putrezire și noi vom fi schimbați. Căci această stare supusă putrezirii trebuie să se îmbrace cu neputrezire și această stare muritoare trebuie să se îmbrace cu nemurire” – 1 Cor. 15:51-53; Apoc. 14:13.

Cei vii și rămași

²⁶ În timpul primei *parousia* a lui Cristos El a înviat oameni. El poate face același lucru în timpul celei de-a doua *parousia* a Sa. Mai există în viață, pe pământ, o rămășiță a împreună-moștenitorilor lui Cristos. Isus a spus că din pricina acestor aleși, zilele de necaz de peste organizația lui Satan vor fi scurtate, ca ei să poată transmite mărturia despre Împărăție la toate națiunile, înainte să vină la Armagedon sfârșitul complet al necazului. Deoarece această rămășiță rămâne pe pământ, tăgăduiește aceasta faptul că a avut loc învierea nevăzută, spirituală a împreună-moștenitorilor lui Cristos care dormeau? Nu. Apostolul Pavel afirmă clar că învierea acelor împreună-moștenitori adormiți trebuie să *precedă* moartea și învierea rămășiței care este vrednică de prezența regală sau *parousia* lui Isus Cristos și care trăiește atunci. Pentru a indica ordinea evenimentelor, el vorbește ca și cum el însuși ar fi unul din rămășiță și zice: „Căci dacă noi credem că Isus a murit și a înviat din nou, tot așa Dumnezeu îi va aduce cu El pe cei care au adormit, prin Isus; pentru aceasta vă spunem printr-un cuvânt al Domnului – că noi, cei vii, care rămânem până la prezența Domnului, n-o vom lua nicidecum înaintea celor care au dormit, deoarece însuși Domnul, poruncind, prin glasul unui mesager principal, și prin trâmbița lui Dumnezeu, se va coborî din cer – și cei morți în Cristos vor învia primii”. Și apoi ce urmează? „După aceea, noi, cei vii care vom rămâne, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, pentru a-L întâlni pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi împreună cu Domnul pentru totdeauna!” – 1 Tes. 4:14-17, *Rotherham*.

²⁷ Pentru a îndeplini aceste minuni, nu este necesar ca Domnul Isus Cristos să coboare literal, în persoană, din cer pe pământ. Nu acum când are toată puterea necesară în cer și pe pământ, pe care o poate trimite pentru îndeplinirea scopului divin. Doar îndreptându-și atenția spre acest pământ și trimițându-și puterea, sau trimițându-și îngerii care Îl însoțesc, El poate fi prezent pe pământ. Să ne aducem aminte aici că în partea ebraică a Bibliei expresia „în prezența Domnului” înseamnă literal „înaintea feței Domnului”. De exemplu, Țefania 1:7 spune: „Mențineți pacea în prezența Domnului Iehova, căci ziua lui Iehova este aproape” (A.S.V.) (De asemenea și Ieremia 4:26; etc.). Apostolul Petru a folosit literal expresia atunci când le-a zis evreilor la templu: „De aceea, pocăiți-vă și întoarceți-vă spre ștergerea păcatelor voastre; cu scopul ca, în cazul în care este posibil, să vină timpuri de înviore în fața Domnului și El să-L trimită pe Cel care a fost numit mai

dinainte pentru voi – pe Isus Cristos” (Faptele 3:19, 20, *Rotherham*). Când Petru, la porunca lui Dumnezeu, a vizitat casa centurionului italian Corneliu și a predicat evanghelia ne-evreilor sau păgânilor din acea casă, și spiritul sfânt al lui Dumnezeu s-a pogorât asupra lor, atunci, așa cum spunea Iacov: „Dumnezeu le-a cercetat pe neamuri, să scoată din mijlocul lor un popor pentru numele Său” (Faptele 15:13,14, *A.S.V.*). Dar Dumnezeu nu i-a vizitat personal pe păgâni; reprezentantul Său apostolic a făcut acest lucru și Dumnezeu și-a revărsat forța activă, sau spiritul, asupra acestor păgâni, pentru că au crezut. Tot așa va fi și cu coborârea lui Cristos din cer.

²⁸ Ca Rege de curând instalat în 1914, Isus Cristos de pe tronul ceresc îi cere Tatălui Său națiunile ca moștenire și marginile pământului ca stăpânire. De aceea, El își îndreaptă atenția spre acestea, și în acest sens coboară. El trimite o „poruncă” ca toate națiunile de pe pământ să renunțe la suveranitatea lor în favoarea Sa și ca toate popoarele să jure supunere față de El, ca Rege de drept al pământului. Deoarece El este Mesagerul regal al lui Iehova și are îngeri sub comanda Sa, El vorbește cu glasul „Mesagerului Principal” sau al „arhanghelului”. La încoronarea noului rege a răsunat trâmbița; așa cum se spune despre încoronarea lui Solomon: „Și ei au suflat din trâmbiță și toți oamenii au zis: Trăiască regele Solomon” (1 Împ. 1:39, *A.S.V.*). De aceea, trâmbița simbolizează o proclamare în public, cu voce tare, despre Împărăție. Proclamația regală se numește „trâmbița lui Dumnezeu”, deoarece El poruncește și face ca aceasta să fie trâmbițată și tot El își folosește martorii pe pământ să sune proclamarea cu îndrăzneală la toate națiunile. Aceasta este „ultima trâmbiță”, deoarece aceasta este proclamarea ce privește Împărăția, care pune capăt organizației lumii lui Satan și justifică suveranitatea a lui Iehova în Univers – Apoc. 11:15; 12:10.

²⁹ În aceste împrejurări „cei morți în Cristos vor învia primii”. Învierea lor la uniune cerească împreună cu El nu așteaptă până când rămășița vie de pe pământ își încheie proclamarea Împărăției către toate națiunile, ca mărturie, înainte să vină sfârșitul lumii lui Satan. Totuși, „împreună cu ei”, sau în timpul aceleiași perioade de *parousia* a lui Cristos, această rămășiță vie este „răpită în nori, pentru a-Lîntâlni pe Domnul în văzduh”. Profeția lui Daniel și propriile cuvinte ale lui Isus au declarat că El, ca „Fiu al omului”, va veni pe nori (Dan. 7:13, 14; Mat. 24:30; 26:64; Apoc. 1:7). Norii denotă prezența Sa, nevăzută, cu o furtună de necaz și distrugere pentru națiuni și cu revărsări de binecuvântare pentru rămășița Sa devotată și pentru toți însoțitorii ei cu bunăvoință.

³⁰ Ei sunt „răpiți” din această lume condamnată, fiind complet separați de aceasta. Deși mai sunt în această lume, nu sunt o parte a ei. Destinul lor este glorie cerească, cel al lumii este nimicire la Armaghedon. Pentru că zilele de necaz de peste organizația lui Satan au fost scurtate, din pricina acestei rămășițe a celor aleși, ei sunt smulși să nu fie nimiciți împreună cu aceasta. Din acest motiv, ei au fost smulși dintr-o dată din puterea dușmanului și au fost eliberați dintr-o stare de captivitate asemenea morții, din Babilon, organizația lui Satan, în primăvara anului 1919. Ei au fost eliberați pentru proclamarea mării Împărății, cea mai mare din toate timpurile. Într-un mod destul de potrivit, Iehova vorbește despre această rămășiță eliberată ca despre un „tăciune scos din foc” (Zah. 3:2). Astfel, așa cum a prezis Isus, aceștia sunt cei care sunt luați în favoarea Sa și sub protecția Sa, în strânsă unitate cu El, în timp ce potrivnicii Împărăției sunt abandonați pentru condamnarea lor. Reînvierea lucrării lor de mărturie în 1919 a fost asemănată cu învierea lor din morți, după care ei au fost invitați la privilegiul suprem de a proclama Împărăția stabilită a lui Dumnezeu. Astfel, ei au fost ilustrați ca înălțându-se la cer pe un nor, ceea ce arată că ei se înalță la acel privilegiu superior. Astfel, ei se bucură acum de unitate activă cu Regele lor.

³¹ Isus Cristos nu vine personal în contact direct cu pământul nostru, așa cum a făcut-o la prima Sa venire în chip uman. Coborând doar prin faptul că-și întoarce atenția spre pământ, El mai poate fi „în văzduh”. În zilele sale, Pavel l-a numit pe Satan Diavolul „prințul puterii văzduhului, spiritul care lucrează acum în copiii neascultării” (Efes. 2:2). Dar pentru că „războiul din cer” i-a obligat pe Diavol și oștirile lui de demoni să se coboare de acolo aici pe pământ, Isus Cristos este acum „în văzduh” și are putere ca spirit nemuritor. În unitate cu El, în acea poziție înălțată, este răpită sau luată acum această rămășiță. Prin faptul că sunt credincioși până la moarte, ei vor avea o înviere spirituală imediat la moartea în carne și vor fi uniți personal cu El „în văzduh”. Acolo, ei vor domni cu El o mie de ani și nu literal pe pământ, în chip uman. Astfel, printr-o cale de acțiune a

integrității și a credincioșiei, până la sfârșitul lucrării lor pământești, ei vor fi „împreună cu Domnul pentru totdeauna”.

³² Ei sunt cei binecuvântați care nu au nevoie să doarmă în moarte, așteptând *parousia* Regelui, ci la ei se aplică aceste cuvinte scrise: „Binecuvântați sunt cei morți care mor în Domnul de acum încolo; da, zice spiritul, ca ei să se odihnească de truda lor, căci faptele lor îi urmează” (Apoc. 14:13, *A.S.V.*). Astfel, discernem cum totul este în armonie cu faptul că împreună-moștenitorii adormiți ai lui Cristos au fost înviați în primăvara anului 1918, după ce El a fost confirmat în Sion ca Principala Piatră din Capul Unghiului și că rămășița vie nu precede pe credincioșii adormiți în chestiunea învierii.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1,2. De ce facem bine să dăm atenție la ce spune Pavel în Romani 2:4-11?
3. De ce nu vedem și nu înțelegem încă prezența Sa? Care este rezultatul?
- 4-6. Ce ne îndeamnă să facem apropiata descoperire a prezenței Sale?
7. Ce altă ilustrație a folosit Isus în afară de potop?
- 8,9. Despre ce ne oferă un exemplu experiența lui Lot, în ce privește Sodoma?
- 10,11. Cum a ilustrat Isus două destine diferite la sfârșit?
- 12,13. Cărei situații îi corespunde faptul de a fi luat și ce înseamnă aceasta?
- 14,15. De ce sunt ei luați și unde?
16. De ce sunt lăsați ceilalți și pentru ce anume?
17. Ce este ilustrat prin despărțirea celor aflați într-o astfel de apropiere?
18. Cine sunt primii care vor fi strânși în decursul *parousiei* Sale? În mod vizibil?
19. Ce eveniment, așadar, credem noi că a avut loc, din punct de vedere scriptural?
- 20,21. De ce n-a început El să-și ia mireasa chiar în anul 1914?
22. Cum au fost forțați spre o decizie constructorii evrei ai împărăției?
23. Cum arată experiențele asemănătoare că în 1918 a început învierea?
24. Cum a avut rămășița o înviere simbolică pentru a corespunde?
25. Ce trâmbiță a răsunat atunci? De ce trebuia să fie însoțită aceasta?
26. Neagă supraviețuirea unei rămășițe faptul că sfinții adormiți au fost înviați? De ce?
27. Trebuie să coboare Domnul în persoană, literal? Ilustrați.
28. Cum și cu ce însoțitori coboară, așadar, Domnul?
29. În ce fel experimentează acum rămășița „împreună cu ei” și pe „nori”?
30. Atunci, în ce fel a fost „răpită” rămășița?
31. Cum Îl întâlnesc ei pe Domnul „în văzduh”, ca să fie cu El pentru totdeauna?
32. La cine se aplică, prin urmare, Apocalipsa 14:13 și de ce?

Apariția și descoperirea Sa

Pavel vorbea despre această perioadă de prezență sau *parousia* a lui Mesia ca despre „acea zi”. Acesta este timpul apariției sau a manifestării Regelui prezent, în special începând cu anul 1918 A.D., când Isus Cristos, deși respins de creștinătate, a fost arătat a fi Principala Piatră din Capul Unghiului, aleasă de marele Constructor al Împărăției, Iehova Dumnezeu. Chiar de atunci încoace martorii Săi mărturisesc acel glorios fapt văzut în lumina Scripturii și al profeției împlinite. În ceea ce privește Împărăția ce avea să vină și manifestarea prezenței Regelui, Pavel a fost îndemnat să predice și să facă lucrarea unui evanghelist, iar el a folosit aceleași două lucruri ca motiv să-l îndemne pe Timotei să-i urmeze exemplul. El îi spune: „Mărturisesc, atunci, înaintea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Cristos, care este gata să judece pe cei vii și pe cei morți, la manifestarea și domnia Sa – propovăduiește cuvântul!; ... căci eu sunt gata să fiu turnat și timpul eliberării mele a venit; m-am luptat lupta cea bună, mi-am încheiat calea de acțiune, am păzit credința, de acum

înainte îmi este rezervată cununa dreptății, pe care Domnul – Judecătorul cel Drept – mi-o va da în acea zi și nu doar mie, ci tuturor acelor care iubesc manifestarea Sa” – 2 Tim. 4:1, 2, 6-8, *Young*.

² Adevărații creștini nu se gândesc la manifestarea Domnului Isus Cristos cu teamă, îndepărtând-o din zilele lor. Nu, ci ei o iubesc. Ei nu se tem de judecata pe care Domnul o începe în acest moment al manifestării Lui, din 1918 încoace. Ei știu că acesta este un timp de răsplată pentru ei, deoarece au încercat să fie credincioși intereselor împărăției Sale. Ei așteaptă să primească cununa dreptății din partea Judecătorului drept, și acea cunună înseamnă premiul de a fi îndreptățiți în spirit, așa cum a fost îndreptățit Isus Cristos la înviere. Aceasta înseamnă că ei au fost judecați demni de viață nemuritoare în spirit, să trăiască și să domnească împreună cu Cristos pentru o mie de ani de domnie a Sa peste omenire, în lumea nouă. Apostolul Pavel aștepta să fie unul dintre cei morți pe care Domnul Isus Cristos avea să-l judece favorabil, ridicându-l din mormânt la viață cerească. Prin ceea ce spune, Pavel arată că, înainte de manifestarea Domnului în 1918, creștinii credincioși n-au fost răsplățiți imediat ce mureau, fiind luați la cer, Domnul Isus coborând personal din cer la moartea fiecărui creștin, pentru a-l primi la sine. Din contră, a trebuit ca toți cei care au murit înainte de manifestarea Domnului să aștepte în moarte, împreună cu apostolul Pavel, până în „acea zi”. Ei au așteptat cu nerăbdare acea zi cu iubire, cu speranța că vor primi răsplata.

³ În împărăția și manifestarea Sa, Judecătorul cel drept nu-i va judeca doar pe cei morți, ci și pe cei vii. Chiar rămășița împreună-moștenitorilor Săi unși a fost lăsată vie pe pământ până la *parousia* Lui și manifestarea acesteia. Așadar, aceștia vor fi judecați începând cu și după anul 1918, deoarece, spune Petru „a venit timpul pentru ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu” (1 Pet. 4:17, *R.S.V.*). Cei judecați cu aprobare sunt luați sau primiți în favoarea Sa și în organizația Lui teocratică, dar cei dezaprobați sunt abandonați pentru distrugere viitoare. În parabola finală, dată în această profecție despre semnul sfârșitului lumii și al *parousiei* Sale, Isus a arătat că în afară de rămășița vie aveau să fie judecați alții la timpul împărăției și a manifestării sale. Aceștia vor fi oamenii din națiunile de pe pământ. Judecătorul de pe tronul Său regal îi va despărți cu destine diferite, exact așa cum își desparte păstorul oile de caprele cu care s-au amestecat. Ei vor fi judecați după modul în care s-au comportat față de rămășiță, frații spirituali ai Regelui. „Oile”, despărțite la dreapta aprobării Sale, vor păși în viață veșnică pe pământ în lumea nouă. „Caprele”, despărțite la stânga Regelui, cea a condamnării, vor fi trimise în nimicirea de foc din bătălia Armageddonului. Despărțirea oilor de capre este acum în desfășurare printre oamenii din toate națiunile, prin proclamarea Împărăției făcută de rămășița fraților Regelui. Astfel, prin aceasta, avem un alt semn incontestabil al prezenței nevăzute a lui Mesia. O discuție completă despre acest semn al *parousiei* Lui a fost publicată în *Turnul de Veghere*, în ediția sa din 15 mai 1949, pe care vă rugăm să o consultați.

⁴ O altă clasă care va fi judecată, în mod evident, la manifestarea sau apariția Sa, este aceea a organizației religioase pe care apostolul Pavel o numește „cel fărădelege”, „fiul pierzării”. Discuția noastră despre judecarea acestei organizații a păcatului religios și a fărădelegii necesită un articol separat altă dată. Aici este suficient să spunem că această organizație nu se vedea clar în zilele lui Pavel. Din acel motiv el i-a asigurat pe creștinii din Tesalonic că *parousia* lui Cristos nu se întâmplase încă și nici nu sosisese timpul să fie adunați la El în Împărăție creștinii credincioși.

⁵ Pavel a spus: „Și vă cerem, fraților, în ceea ce privește prezența Domnului nostru Isus Cristos, și a străngerii noastre la Sine, să nu fiți clătinați, nici tulburați, nici prin spirit, nici prin cuvânt sau prin epistole, ca și când ar fi de la noi, că ziua lui Cristos a sosit; nimeni să nu vă amăgească în vreun fel, deoarece – dacă nu vine mai întâi căderea și nu va fi descoperit omul păcatului – fiul pierzării, care se opune și se ridică deasupra a tot ce se numește Dumnezeu sau este venerat, cu scopul de a se așeza în sanctuarul lui Dumnezeu ca Dumnezeu, considerându-se Dumnezeu – ziua aceea nu a venit” – 2 Tes. 2:1-4, *Young; Rotherham*.

Când Cristos va fi descoperit

⁶ În aceste rânduri¹ s-a dovedit anterior că așa numitul „om al păcatului” și „fiul pierzării” a fost descoperit. Aceasta este încă o dovadă că *parousia* regală a Domnului nostru este în timpul nostru și că „ziua lui Cristos a venit”. Faptul că ne aflăm la timpul manifestării *parousiei* Lui, înseamnă o distrugere timpurie pentru acel sistem abominabil de nelegiuire religioasă. Putem avea încredere în aceasta, căci Pavel zice: „Atunci se va descoperi Cel Nelegiuit, pe care Domnul îl va nimici cu spiritul gurii Sale, și îl va distruge cu manifestarea prezenței Sale” (2 Tes. 2:8, *Young, Rotherham; Diaglott*). Sistemul religios de nelegiuire nu a fost distrus la începutul manifestării lui Cristos, în 1918, ci i s-a mai permis să rămână până în bătălia de la Armaghedon. Acest lucru are loc pentru a încerca integritatea și credincioșia rămășiței și a „altor oi” ale Lui. La începutul Armaghedonului, manifestarea Lui se va transforma într-o descoperire de putere violentă împotriva sistemului „omului păcatului” și acesta va fi distrus împreună cu toți ceilalți care refuză să se alinieze cu evanghelia glorioasă a împărăției stabilite a lui Dumnezeu.

⁷ Astfel, pentru mângâierea și întărirea creștinilor credincioși, care îndură necazuri datorită persecuțiilor prin „omul păcatului”, aliații lui politici și alți aliați lumești, Pavel scrie: „Este un lucru drept ca Dumnezeu să le dea înapoi celor care vă fac necazuri – necazuri și vouă, care sunteți tulburați – odihnă împreună cu noi [când?] la descoperirea Domnului Isus din cer, cu mesagerii puterii Sale, în flăcări, răzbunându-se pe cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu și care nu ascultă veștile bune ale Domnului nostru Isus Cristos, care vor suferi nimicire dinaintea feței Domnului și a gloriei tăriei Sale, când va veni să fie glorificat de sfinții Săi și să fie privit cu uimire de toți cei care cred” (2 Tes. 1:6-10, *Young*). În bătălia de la Armaghedon, când prezența Fiului omului se va descoperi astfel, va fi ca atunci când a plouat din cer foc și sulf peste Sodoma și Gomora, după ce a plecat Lot – Luca 17:28-30.

⁸ „Alte oi” ale Domnului se vor bucura de această descoperire a *parousiei* lui Cristos împotriva celor nelegiuiți și după aceea vor intra în adevărata odihnă de necazuri, pe care o va aduce dreapta lume nouă. Referitor la rămășița împreună-moștenitorilor unși ai lui Cristos, descoperirea Sa înseamnă că intrarea lor în glorie cerească este aproape. Acum credința lor este dovedită, dar Petru ne aduce aminte de scopul acesteia, zicând: „Dovada credinței voastre – mult mai prețioasă decât aurul care piere, care este încercat prin foc – să poate fi găsită spre laudă, onoare și glorie, la descoperirea lui Isus Cristos” – 1 Pet. 1:7, *Young*.

Manifestarea celui Binecuvântat și a singurului Autocrat

⁹ Deoarece trăim la timpul manifestării prezenței lui Isus Cristos ca Rege domnitor, ce năvală trebui să dăm să ajungem acolo! Aceasta ar trebui să ne îndemne să fugim de dragostea de bani și de dorința de îmbogățire materială, și, în schimb, să urmărim dreptatea în răbdare, să luptăm lupta cea bună a credinței și să punem stăpânire pe viața veșnică în lumea nouă, care este așa de aproape. Pavel i-a poruncit lui Timotei să urmeze această cale de acțiune, și a zis: „Te însărcinez înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor lucrurilor și înaintea lui Isus Cristos, care a pus o mărturie dreaptă înaintea lui Pilat din Pont, să păzești porunca fără prihană și fără vină, până la manifestarea Domnului nostru Isus Cristos, care se va arăta la timpul Său – Cel binecuvântat și singurul autocrat, Regele regilor și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut și nici nu Îl poate vedea, și care are onoarea și puterea veșnice! Amin” – 1 Tim. 6:13-16, *Young; Rotherham*.²

¹ A se vedea articolele „*Omul păcatului*” și „*Rămâneți tari*” din *Turnul de Veghere* din 15 septembrie și respectiv 1 octombrie 1930.

² Siriana este strâns legată de limba pe care o vorbea Isus pe pământ. În Versiunea Siriană Peshitto a Scripturilor, realizată în prima jumătate a secolului al cincilea, cuvântul *Aloha*, care înseamnă *Dumnezeu*, a fost adăugat textului de la 1 Timotei 6:14-16, dar traducătorii au o dilemă referitor la cine se aplică *Aloha*, ori la Iehova Dumnezeu ori la Isus Cristos,

Traducerea realizată de J. W. Etheridge, M.A., în 1849, spune: „Să respecti (această) poruncă fără pată și fără vină, până la manifestarea Domnului Isus Mesia, pe care îl va arăta la timpul său Aloha, cel binecuvântat și singurul Puternic, Regele regilor și

¹⁰ Pe când punea mărturie înaintea lui Pilat din Pont, ca martor al lui Iehova, Isus mărturisea că împărăția Sa nu este o parte a acestei lumi și nu-și are originea de aici. Atunci El nu s-a manifestat ca autocrat sau puternic cu autoritate mare, deoarece nu venise încă timpul pentru împărăția Sa. Astfel, El s-a supus voinței lui Dumnezeu și s-a lăsat să fie răstignit pe un stâlp de tortură, pentru a muri ca și cum era într-o stare neajutorată și lipsită de putere. Singurul lucru care dovedea calitatea Sa de rege era acuzația postată deasupra capului: „Isus din Nazaret, Regele iudeilor” (Ioan 18:36, 37; 19:11, 19). Dar Iehova Dumnezeu L-a ridicat din morți ca spirit nemuritor, „strălucirea gloriei Sale și chipul expres al persoanei Sale”. Din timpul lui Pavel până în momentul manifestării lui Cristos în 1918 și a învierii împreună-moștenitorilor Săi adormiți, El era singura creatură ce posedă darul nemuririi de la Iehova Dumnezeu. Deoarece El locuiește într-o lumină de care nu se poate apropia nimeni, nici un om nu L-a văzut în gloria Sa crească și niciun om nu Îl poate vedea acum în prezența Sa regală sau *parousia*. Din fericire pentru omenire, aceasta este nevăzută. Dar acum, la timpul Său potrivit, El își manifestă prezența.

¹¹ Până în anul 1914 A.D. oamenii de pe pământ erau autocrați, sau puternici cu mare autoritate în această lume (Luca 1:52; Faptele 8:27). Dar la sfârșitul timpurilor neamurilor în acel an, Atotputernicul Iehova Dumnezeu L-a făcut pe Isus Cristos singurul autocrat de drept pentru a conduce pământul nostru. El L-a întronat ca Rege pe cerescul Munte Sion, oferindu-I gloria și stăpânirea care nu vor dispărea și o împărăție care nu va fi distrusă (Dan. 7:13, 14; Ps. 45:3). Ce fericită este acum poziția Sa în putere regală! El este cel mai bun rege și cel mai bun domn pe care îl va avea pământul atât timp cât va exista, sau, așa cum se spune din vechime, „Regele regilor și Domnul domnilor”. În timp ce se îndreaptă spre descoperirea prezenței Sale, în această calitate, în bătălia de la Armagedon, El este ilustrat că are „scris pe haină și pe coapsă numele, „Regele regilor și Domnul domnilor”. În această calitate El este hotărât să câștige bătălia, să justifice suveranitatea lui Iehova și să-i distrugă pe toți dușmanii Săi în mijlocul cărora a domnit în timpul *parousiei* Lui. Așa cum spune Apocalipsa 17:14: „Aceștia se vor război cu Mielul, iar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Regele regilor și cei împreună cu El sunt chemați, aleși și credincioși” (Apoc. 19:16 și 17:14, *Young*). Atunci va fi evident, fără puțință de tăgadă, pentru orice persoană lăsată să supraviețuiască pe pământ, că El este „fericitul și singurul Autocrat”. Toți supraviețuitorii Armagedonului Îl vor saluta astfel! *Parousia* Sa va continua pentru omenire în timpul domniei Sale de o mie de ani peste ei. Dar acea *parousia* va fi în lumea nouă, căci la Armagedon această lume veche, împreună cu toți dușmanii Lui, va fi fost nimicită pentru totdeauna.

¹² Observând, printr-un privilegiu, că trăim în timpul prezenței Sale și că manifestarea deplină a acesteia va avea loc în scurt timp la Armagedon, spre gloria eternă a lui Iehova Dumnezeu, atunci să veghem să ne comportăm în această lume rea ca unii care avem înaintea noastră binecuvântată speranță. Fie ca noi să respectăm cu credință ce ne-a învățat El, despre cum să ne menținem integritatea față de El. Fie să ne aducem mereu aminte că suntem ajutați să facem acest lucru, „așteptând speranța binecuvântată a apariției gloriei marelui Dumnezeu și a Salvatorului nostru, Isus Cristos” – Tit 2:13, *Moffatt; Rotherham*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

Domnul domnilor; singurul care nu poate putrezi, și (care) locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia, pe care nu l-a văzut nici un om și nici nu îl pot vedea; a lui să fie onoarea și puterea în vecii vecilor. Amin”. *Faptele și Epistolele apostolilor, din Peschito, sau siriaca din vechime*, de Etheridge, Londra, Anglia, 1849.

Traducerea lui James Murdock, D.D., din 1846, spune: „Să respecti hotărârea, fără pată și fără vină, până la manifestarea Domnului nostru Isus Mesia, pe care [sau pe cine, *notă marginală*] Dumnezeu îl va face văzut, la timpul potrivit; [Dumnezeu] cel binecuvântat și singurul Autocrat, Regele regilor și Domnul domnilor, singurul care nu poate putrezi și care locuiește într-o lumină de care niciun om nu se poate apropia, pe care nu l-a văzut nici un om, nici nu-l poate vedea; a lui să fie gloria și stăpânirea în vecii vecilor. Amin” – *Noul Testament în siriacă – Traducerea lui Murdock*, Boston, Mass., 1893.

Totuși, traducerea realizată de George M. Lamsa, din 1940, spune: „... până la apariția Domnului nostru Isus Cristos, care se va descoperi la timpul său potrivit, Dumnezeu binecuvântat și Atotputernic, Regele regilor și Domnul domnilor, singurul care are nemurire și care locuiește într-o lumină de care niciun om nu se poate apropia, pe care nu l-a văzut nici un om, nici nu-l poate vedea; a lui să fie onoarea și stăpânirea în vecii vecilor” – *Noul Testament conform Textului Răsăritean tradus din Izvoare aramaice originale de Lamsa*, Philadelphia, Pa., 1940.

1. Care sunt cele două lucruri ce l-au impulsinat pe Pavel și l-au mișcat să-l îndemne pe Timotei?
2. Cum au considerat adevărații creștini manifestarea lui Cristos? De ce?
3. Cine sunt cei vii care vor fi judecați la manifestarea Sa?
- 4,5. Cum i-a asigurat Pavel pe tesaloniceni că Cristos nu era prezent atunci?
6. De ce va avea loc în curând nimicirea „omului păcatului”? Cum?
7. Ce spune Pavel pentru a ne mângâia pe noi, cei care suferim neazuri din partea dușmanilor?
8. Ce va însemna această descoperire pentru rămășiță și „alte oi”?
9. În ce timp trăim noi și la ce ar trebui să ne îndemne aceasta?
10. A cui manifestare va fi arătată și în ce calitate?
11. Cum se va dovedi El în această calitate?
12. Cum ar trebui să ne comportăm noi acum, aici, și ajutați de ce anume?

Din Guiana în Puerto Rico

Târziu, în noaptea de 21 aprilie, frații noștri Knorr și Henschel au făcut călătoria spre aeroportul din Zandery, în compania servului filialei din Paramaribo, Surinam, a Societății Turnul de Veghere. Avionul avea aproape o jumătate de oră întârziere când a sosit din sud, dar timpul a trecut repede. Acesta este un zbor scurt spre aeroportul din Georgetown, Atkinson Field, în prezent o bază militară a Statelor Unite. Așadar, am ajuns în Guiana Britanică înainte de miezul nopții. A trebuit să se obțină un permis special pentru pătrunderea pe baza aeriană, dar trei frați obținuseră un astfel de permis și erau aproape să ne salute, în timp ce intram în aerogară. Pentru o clipă am fost opriți la aeroport din cauza verificărilor. Aeroportul se află la 26 mile de oraș și aceasta însemna că aveam de făcut o călătorie lungă. În timp ce mergeam cu mașina prin oraș am văzut că ajunsesem într-o țară ce producea zahăr. Am trecut pe lângă mai multe fabrici de zahăr și multe câmpuri cu trestie de zahăr. La ora 1:30 a.m. am ajuns la casa misionară și la biroul de filială al Societății din Georgetown. Acest fapt i-a trezit pe frați și toți au venit să ne salute.

Congresul a început în acea dimineață cu serviciu pe teren. Datorită fluxului care se schimbă a fost necesar ca discursul despre botez să fie ținut la ora 12:30 p.m. și apoi, la ora 1:00 p.m., frații au plecat la Sea Wall. În acea zi au fost cufundate în Atlantic 29 persoane; un al semn al progresului.

Toți așteptau cu nerăbdare lectura publică despre „Este mai târziu decât credeți!” și ei făcuseră progrese în mari campanii de înștiințare, pentru a le da posibilitate oamenilor din Georgetown și din alte părți ale coloniei să știe că va vorbi președintele Societății, N. H. Knorr. În gările din țară fuseseră postate semne. Au fost folosite pliante, pancarte, semne și radioul pentru a-i informa pe oameni. Trei publicații diferite au trimis reporteri care să-i ia interviu fratelui Knorr și, ca urmare, după aceea au apărut articole favorabile. Sâmbătă seara stația radio ZFY a alocat cincisprezece minute pentru un interviu. Fratele Phillips pune întrebări și fratele Knorr răspundea. Întrebările se ocupau de puncte de interes special în Guiana Britanică, ca de pildă: scopul congresului, al organizației Societății, mărimea organizației, dacă aceasta avea sau nu aspecte politice, etc. Un punct era dacă lucrarea era sau nu favorizată de comunism. La această întrebare din urmă răspunsul a fost dat pentru a arăta tratamentul nefavorabil acordat martorilor lui Iehova în țările comuniste și cum nu putea fi deschis nici un birou de filială al Societății în Rusia. Birourile din Iugoslavia, România și Cehoslovacia fuseseră închise. Mulți martori ai lui Iehova fuseseră trimiși în Siberia. Comunismul nu este de acord că împărăția lui Dumnezeu este singura speranță a lumii. Au fost puse multe întrebări în legătură cu expansiunea organizației și a fost făcută o bună menționare a adunării publice, la care au fost invitați toți. Mai târziu s-a aflat că acest program fusese auzit de mulți oameni din Barbados și Trinidad, precum și Guiana Britanică.

Primăria din Georgetown fusese rezervată pentru adunările principale ale congresului și cel mai mare auditoriu de acolo a fost de 287 frați. Știind că primăria era mult prea mică pentru a se

ocupa de adunarea publică, s-au făcut aranjamente să se obțină o sală de cinema; și proprietarul cinematografului Astor a oferit Societății sala gratuit, astfel încât adunarea publică să se țină acolo duminică după amiază. La adunarea publică au fost prezente 1.277 persoane. Ele au manifestat un interes neobișnuit pentru discuția despre subiectul „Este mai târziu decât credeți!” De fapt, 500 persoane au venit la primărie în acea seară să-l asculte din nou pe fratele Knorr.

Bineînțeles că organizația catolică locală n-a fost deloc încântată de toată publicitatea și de faptul că martorii lui Iehova aveau adunări în Georgetown în week-end și le-a plăcut cu atât mai puțin anunțul că acolo va avea loc o adunare publică. Așa că duminică dimineața episcopul Bisericii Catolice le-a spus enoriașilor că nu trebuie să participe la această adunare de la cinematograful Astor. Dar se pare că el n-a făcut decât să ajute ca numărul de participanți să crească. Luni după adunare un frate cu afaceri în oraș a fost vizitat de un catolic și acesta i-a spus că adunarea publică i-a plăcut foarte mult. Fratele l-a întrebat dacă episcopul nu-i spusese să nu vină la adunarea publică, și răspunsul a fost că a fost un anunț, dar că acesta nu se refera la mine, se refera doar la cei care nu sunt suficient de inteligenți să hotărască între bine și rău. Se pare că astăzi mulți catolici fac așa cum cred ei de cuviință și ajung la concluzia că preoții nu se referă la ei. Mulți încep să citească Biblia și când o vor face vor învăța adevărul.

În timp ce ne aflam în Georgetown ni s-a spus că Liniile Aeriene Pan American își schimbaseră graficele. Frații Knorr și Henschel trebuiau să fie marți în Barbados, dar acum nu existau zboruri făcute de Pan American până miercuri. Ce era de făcut? S-a considerat bine ca fratele Henschel să plece duminică dimineața la Trinidad, prin Liniile Aeriene ale Indiilor Britanice de Vest, astfel încât să poată fi sigur că va fi în Barbados să se ocupe de adunare și să expună cuvântarea publică, căci părea sigur că fratele Knorr nu va putea să ajungă acolo la timp. Fratele Knorr a trebuit să rămână pentru adunarea publică din Georgetown. Astfel că fratele Henschel și-a luat rămas bun de la frații din Guiana Britanică și a călătorit spre Trinidad, unde a rămas până la zborul de marți dimineața spre Barbados, împreună cu Peter Brown, un absolvent de la Gilead staționat în Port of Spain. Cei doi erau pregătiți să se ocupe de întregul program de congres alocat fratelui Knorr.

Fratele Knorr a rămas în Georgetown, încheind congresul și ocupându-se de una din cuvântările fratelui Henschel, precum și de a sa. Zilele de luni și marți au fost consacrate lucrării de la filială și problemelor de la casa misionară din Georgetown. Luni fratele Knorr a primit o cablogramă de la fratele Henschel care îi spunea că fuseseră făcute rezervări pentru el, pentru zborul de la Trinidad la Barbados, pentru miercuri ora 3 p.m., și dacă avionul liniei Pan American va ajunge la timp, va fi posibil ca fratele Knorr să ajungă în Barbados în cele din urmă.

Miercuri dimineața devreme, 27 aprilie, el s-a trezit și s-a pregătit să părăsească Georgetown, sperând că avionul Liniilor Aeriene Pan American va fi acolo la timp. A fost oferit un taxi de linia aeriană pentru călătoria lungă de 26 mile spre Atkinson Field. În drum, pe șoseaua cu hârtoape, unul din cauciucuri s-a spart. Singurul lucru ce se putea face era să se mute în altă mașină. Din fericire era un alt taxi în urmă și mutarea a fost făcută. Întrebarea era: Va ajunge avionul la timp? Când a ajuns la aeroport fratele Knorr l-a întrebat pe funcționar și a fost fericit să afle că zborul era conform programului, așa că putea să ajungă, în mod sigur, la timp în Trinidad pentru legături. Totul era pe cale să meargă minunat. Șederea mai lungă în Guiana Britanică fusese profitabilă pentru lucrarea de acolo. Lucrurile se îmbunătățeau minunat în colonie, deoarece atunci când el fusese acolo, cu trei ani în urmă, era un record de 91 vestitori ai Împărăției, iar acum numărul crescuse la 188. Fuseseră organizate noi grupe; adevărul se răspândea în interior. Rămân multe de făcut acolo și frații se ocupă repede de acestea.

Aeroportul Piarco este amplasat la 16 mile sud-est de Port of Spain, principalul oraș din Trinidad. Există un număr de absolvenți de la Gilead staționați în Port of Spain și San Juan și ei organizaseră un grup care să umple un autobuz închiriat. Ei erau hotărâți să petreacă cele trei ore împreună cu fratele Knorr între aterizare și plecare. Când fratele Knorr a coborât din avion a fost salutat cu cântări. Timpul a fost petrecut repede, stând de vorbă cu misionarii și ascultându-le experiențele, precum și mâncând un prânz neobișnuit ce fusese pregătit și adus cu ei.

Barbados

La ora 3:45 p.m. fratele Knorr s-a îmbarcat în avionul liniei BWLA și curând era în drum spre Barbados. În timpul acela se presupunea că el avea să se adreseze celor adunați la congres în Steel Shed din Parcul Reginei, Bridgetown, dar l-a înlocuit fratele Henschel. Avionul a aterizat la aeroportul Seawell, la ora cinci. Aeroportul se află la 11 mile de Bridgetown; așa că doar doi frați l-au întâmpinat pe fratele Knorr. Ei aveau o mașină care aștepta, așa că a fost posibil ca el să ajungă la ora 6 în Bridgetown, cu mult timp înainte de lectura publică programată pentru ora 8 p.m. Acest lucru era minunat, căci frații fuseseră dezamăgiți când nu l-au văzut pe fratele Knorr în mijlocul lor, în prima zi a congresului. Ei anticipau de mult timp o vizită din partea președintelui Societății și au făcut o lucrare de înștiințare așa de minunată pentru adunarea publică. Lectura publică a fost anunțată pe tot cuprinsul insulei, căci aceasta este un ținut de numai 166 mile pătrate. Populația este de aproximativ 200.000 locuitori și sunt nouă grupe de martori ai lui Iehova activi printre oameni, vreo 300 de vestitori acum. Fuseseră date pliante pe toată insula. Afișe mari erau puse pe străzi. Toată lumea știa de vizita președintelui Societății și de lectura lui.

La ora 7:30 p.m., pe 27 aprilie, toate locurile din Steel Shed erau ocupate. Acolo erau deja aproape o mie de oameni. Din fericire părțile laterale ale sălii Steel Shed sunt făcute din plasă de oțel sau grilaj, așa că a fost aproape tot la fel de ușor pentru oamenii din afara sălii Steel să audă și să vadă cum a fost pentru cei din interior. Mulțimea continua să crească la număr și în timp ce lectura era expusă ușierii făceau numărătoarea. Oamenii erau așa de atenți la vorbitor încât a fost posibil să se obțină cifra exactă a participanților. Au fost prezente 3.000 persoane. Aceasta a fost cea mai mare adunare din întreaga călătorie. Frații s-au bucurat de minunatul succes, ca rezultat al eforturilor lor silitoare în înștiințare.

Congresul a continuat ziua următoare. Mai întâi a fost o cuvântare de botez și apoi 17 au fost cufundați pe plajă. Au fost 314 frați care au participat la cuvântarea finală prin fratele Knorr, în aceea dimineață; cu toate acestea, cel mai mare număr de participanți la o adunare fusese în după amiaza dinainte, când au participat 375. Astfel, este sigur că oamenilor din Barbados li s-a pus o minunată mărturie în timpul congresului. Lucrarea mergea bine în ultimii ani, vestitorii dublându-și numărul în trei ani. Cu patru ani în urmă trei absolvenți de la Gilead plecaseră în Barbados să lucreze împreună cu puținii vestitori ce trăiau acolo, iar acum se dezvoltase o minunată organizație. Vestitorii sunt foarte entuziasmați și au o bună cunoștință despre adevăr. Vizita în Barbados a fost foarte plăcută.

În acea după-amiază ne-am luat rămas bun de la minunatul nostru grup și ne-am îndreptat spre aeroportul Seawell. Insula părea așa de liniștită. Am călătorit pe străzile înguste și înconjurate de ziduri ale orașului spre periferie și strada se lărgea pe măsură ce ne depărtam. Copacii uriași umbreau strada pe câteva mile și apoi am ajuns pe un drum deschis ce traversa câmpurile de trestie de zahăr. Insula este foarte populată și vedeam mereu case. Din când în când ochii ni se opreau asupra unor ruine ale unei vechi mori de vânt. Pe toată insula apa se revarsă pe plajă și face o extraordinară bordură de alb pur și safir. În drum spre aeroport am trecut pe lângă mulți bicicliști, dintre care unii erau frați ce se întorceau acasă, sau se îndreptau spre aeroport să ne spună la revedere. Când am ajuns la aeroport am găsit un număr de frați ce așteptau, dar numărul lor a crescut până când, în timpul plecării noastre, erau mai mult de treizeci. Printre ei se aflau frații Chant și Evans, absolvenți ai Gileadului care veniseră din Republica Dominicană să participe la congres. La ora 5 zburam spre sud către Trinidad. Înainte să treacă o oră vedeam câmpia verde din Tobago și coasta muntoasă din nord din Trinidad. Când am aterizat pe aeroportul din Piarco se întunecase. Unii din prietenii noștri buni erau acolo să ne conducă în oraș.

Trinidad

Pe 29 aprilie a fost deschis la Drill Hall din Port of Spain congresul de district al martorilor lui Iehova din Trinidad Tobago. Această clădire este un loc folosit de armată pentru instruirea bărbaților. Este făcută în principal din oțel striat și domeniul este înconjurat de un gard de oțel.

Exact în afara sălii stă un uriaș mango, din care cad zilnic fructe pe jos. În acea dimineață de vineri au fost 132 frați care s-au adunat să se ocupe de activitățile serviciului de teren. Majoritatea fraților au ieșit în serviciul de teren, dar a fost o adunare specială pentru câțiva, în legătură cu dificultățile dintr-o grupă. Această adunare a ocupat mult timp și se speră că împrejurările vor rămâne corectate. Au fost 343 persoane care au participat la sesiunile de vineri, dar până sâmbătă seara se adunaseră 600 de frați.

Duminică dimineața s-a deschis cu o discuție despre „Botez” prin fratele Talma, după care 19 bărbați și 27 femei au fost cufundați într-un mic golf cărui frații îi făcuseră diguri cu câteva zile înainte, într-un minunat amplasament din provincie.

Duminică după amiaza congresul s-a încheiat în general, prin discursul fratelui Knorr. Numărul de participanți în timpul ultimei adunări a fost de 1.050. Exact înainte de încheierea acelei sesiuni a început să plouă și cea ploaie a avut un efect descurajator asupra oamenilor din Port of Spain, în ce privește adunarea publică. Lectura publică fusese anunțată peste tot în oraș și mulți spuseseră că vor fi la Woodford Square în acea duminică, la ora 8 p.m. În San Fernando erau celebrări ale May Day și festivități religioase, care să-i îndepărteze pe oameni și probabilitatea de ploaie nu i-a încurajat pe oameni să participe.

Vorbitorul a folosit estrada pentru orchestră de la Woodford Square, dar auditoriul a trebuit să stea jos, sau în picioare, în parc, în timpul discursului. Pe la ora opt seara cerul era senin și stelele străluceau deasupra clădirii Woodford Square, dar s-a raportat că în altă parte a orașului ploua. Cu toate acestea 2.800 persoane au stat în picioare în jurul estradei mai mult de o oră, ascultând cu atenție lectura. Aceasta a fost o cifră minunată, luând în considerare împrejurările. Și lectura a avut rezultate, căci în timpul zilelor următoare, când așteptai un autobuz, sau stăteai la un colț de stradă, auzai adesea, fără să vrei, oameni ce discutau despre cuvântarea de la Woodford Square.

Era interesant de observat în *Gazeta* din 12 mai din Port of Spain că „moțiunea ce solicita impunerea din nou a interdicției împotriva publicațiilor Turnului de Veghere, pe motiv că acestea offensează crezurile religioase ale ‚majorității oamenilor’ și că ceea ce conțin ele sunt ‚extrem de competente să stârnească o controversă înverșunată și chiar să ducă la întreruperea păcii’, avea să fie înlăturată ... la următoarea adunare generală a consiliului municipal din Port of Spain”.

Relatarea citează din moțiune: „Acest consiliu al orașului Port of Spain privește această chestiune ca una de importanță serioasă și solicită Guvernului impunerea din nou a interdicției asupra acestor publicații”. Rămâne de văzut dacă moțiunea va fi adoptată sau nu de consiliul municipal.

În mod sigur, politicienii nu s-ar fi putut ocupa de acest plan de impunere din nou a interdicției, deoarece în Trinidad martorii lui Iehova n-au spus nimic despre politică. Ei nu iau parte la politică, ci predică împărăția lui Dumnezeu ca speranță pentru lume. Evident datorită splendidului progres al lucrării din Trinidad liderii religioși constată că oamenii își citesc Biblia și descoperă că tot ce îi învață clerul nu este în armonie cu învățăturile Bibliei. Fără îndoială, religioniștii fac presiune asupra politicienilor pentru a ține adevărul din Biblie la adăpost de oameni. Ei au avut succes în timpul anilor de război, punând interdicție asupra importării literaturii Societății, dar odată cu încheierea războiului această interdicție a fost ridicată. Acum ei încearcă să conceapă alte idei, ca de pildă că ceea ce conțin publicațiile de studiu al Bibliei ale Societății Turnul de Veghere sunt „extrem de competente să stârnească o controversă înverșunată și chiar să ducă la întreruperea păcii”. Dacă se întâmplă să existe o întrerupere a păcii nu martorii lui Iehova ar fi cei care ar cauza problema, ar trebui să fie religioniștii sau agenții lor. Martorii lui Iehova sunt oameni iubitori de pace și ei n-au început niciodată vreo acțiune a gloatelor. Dar istoria organizației Ierarhiei romano catolice și a unora din așa-numitele organizații „protestante” pot să ofere o dovadă mai mult decât suficientă pentru a arăta că religioniștii au provocat întreruperi de pace și acțiuni ale gloatelor împotriva grupurilor minoritare, deoarece acestea au folosit privilegiile libertății de exprimare, ale libertății de închinare și ale libertății presei.

Va fi interesant de observat ce vor face politicienii sub influența clerului, și dacă ei vor avea succes să pună restricții asupra oamenilor în felul în care a făcut-o Hitler pentru națiunea lui nazistă, Mussolini pentru țara lui fascistă și așa cum a agățat comunismul o ‚cortină de fier’, ca să rețină

cugetarea liberă din teritoriul pe care-l domină acesta. Dar un lucru este sigur și acesta este că în Trinidad sunt mii de oameni care iubesc adevărul și Biblia și care vor continua să se închine lui Dumnezeu în spirit și adevăr, așa cum învață Biblia, indiferent de opoziție, atâta timp cât au viață.

Toată ziua de luni, 2 mai, a fost devotată problemelor de la casele misionare și de la biroul de filială. Lucrarea din Indiile Britanice de Vest înaintează foarte frumos. Biroul de filială amplasat în Port of Spain conduce lucrarea din toate insulele Britanice din Indiile de Vest și au fost trimiși absolvenți de la Gilead în mai mult de opt insule diferite, pentru a ajuta lucrarea. Progresul lor se vede în faptul că recordul de vestitori, atunci când fratele Knorr a vizitat filiala, cu trei ani în urmă, era de 527, iar acum sunt mai bine de 1.100 vestitori, potrivit ultimului raport. Domnul binecuvântează minunata lucrare a fraților din Indiile de Vest. Deși n-am avut timp să vedem urme sau puncte de interes în această țară a calipso-ului și a speciilor de colibri, cu amestecul ei de rase, naționalități și religii, ne-am încheiat vizita cu un sentiment de mare satisfacție – lucrarea Împărăției merge bine și frații au un spirit bun, pe măsură ce împing campania de expansiune. Fratele R. Newton, recent absolvent al Gileadului, a fost numit ca noul serv de filială pentru Indiile Britanice de Vest.

Martți la ora 5 a.m. ne-am trezit. Frații de la casă ne-au spus un minunat salut de despărțire, când am pornit spre aeroport, în compania a trei frați care ne-au dus cu amabilitate spre Piarco. Ne aflam în drum spre Puerto Rico. Marele avion cu patru motoare al Liniilor Aeriene Pan American întârzia cumva în cursă și a sosit cu o jumătate de oră mai târziu; așa că am avut câteva minute în plus cu frații din Trinidad înainte de plecare. După o ridicare spre vest căpitanul a deviat spre nord, trecând exact peste orașul Port of Spain și peste casa unde ne bucurasem câteva zile. Apoi am zburat peste marea Caraibe, cu nori și apă ca privesc.

Puerto Rico

Următorul ținut pe care l-am văzut a fost Puerto Rico, verde și deluros. Zborul a fost apoi cu hopuri, dar a luat sfârșit imediat. Am sosit la aeroportul din San Juan, pentru a fi întâmpinați acolo de o delegație foarte fericită. În Santurce este o casă misionară, chiar la periferia orașului San Juan, și au fost aproape câțiva misionari și vestitori locali. Deși fratele Knorr vizitase Puerto Rico înainte, nu văzuse noua casă din Santurce. Aceasta este o clădire minunată și locația este destul de convenabilă pentru oraș.

În realitate în Puerto Rico sunt patru case misionare în patru orașe diferite, și acestea au fost programate pentru vizită. Călătoria a început miercuri dimineața cu mașina. Pe măsură ce părăseam coasta eram plăcuți surprinși de frumusețea mării a insulei. Șoseaua șerpuia printre dealuri spre Cayey și apoi tot mai sus spre Aibonito, care este o stațiune montană de vară. În timpul când am ajuns la Aibonito eram convingși că insula Puerto Rico este una foarte frumoasă. Trestia de zahăr și alte culturi creșteau din abundență, indiferent că ținutul era neted sau muntos. Părea foarte minunat. Și încă nu văzusem mult din insulă. Am petrecut după amiaza și noaptea împreună cu doi absolvenți de la Gilead staționați în Aibonito. Ei aranjaseră să aibă o adunare seara și era minunat să vezi acolo 30 de vestitori și oameni cu bunăvoință. Cu câteva luni în urmă nu era nici o grupă, însă acum funcționa o grupă de vestitori zeloși.

Dimineața următoare ne-am urmărit până la capăt drumul spre Cayey. Drumul de la Cayey ne-a dus pe coasta de sud în Guayama, ținutul zahărului. Drumul prin munți nu a fost niciodată drept. În timp ce urmam ruta întortocheată și răsucită am văzut una din cea mai minunată privesc pe care o are de oferit Puerto Rico și era cu adevărat încântătoare. Fuseseră construite multe case minunate lângă drumul ce se ținea de versanții munților, dar erau și multe case mici împrăștiate prin toate văile pe care le vedeam din drumul nostru de sus. Credeam că era o dificultate să duci mesajul Împărăției în acele locuri. Dar erau și multe orașe și orașele ce trebuiau servite. Guayama, cu miile ei, nu avea vestitori. Singura modalitate era să se înființeze acolo o casă misionară.

Am călătorit spre Ponce pe sudicul drum de coastă. Acela era un ținut irigat și trestia de zahăr creștea acolo din abundență. La fiecare câteva mile treceam pe lângă o (fabrică de zahăr)

centrală și ocazional pe lângă un oraș. Dar Ponce este al doilea oraș din Puerto Rico și are cea mai mare a doua grupă din insulă. Cu câțiva ani în urmă câțiva misionari s-au dus acolo și acum au 75 vestitori în grupă. Am fost bucuroși să-i vedem pe absolvenții de la Gilead staționați la Ponce și să le auzim experiențele. Ei începeau să vadă acum roadele trudei lor din iubire. În acea seară 85 persoane s-au adunat la Sala Împărăției. Ei erau emoționați de viitorul congres pe district din San Juan și ne-au spus de autobuzul special cu care aveau să călătorească, pentru a fi prezenți. Cei doi absolvenți de la Gilead care ne-au însoțit în călătorie au fost destul de surprinși să vadă atâția vestitori și frați în Ponce. Acum este necesar să găsim o nouă Sală a Împărăției și a fost verificat un loc care se află exact în centrul orașului, loc ce va fi potrivit și pentru casa misionară.

Am părăsit orașul Ponce la ora 7 dimineața, vineri 6 mai, și pentru un timp am călătorit de-a lungul coastei, apoi prin San German și prin Mayaguez, unde am vizitat patru misionari ce sosiseră recent. Ei se aflau acolo doar de șase săptămâni, dar aveau de relatat unele experiențe foarte interesante. Deja conduceau câteva studii din Biblie cu oamenii pe care-i întâliseră. Am luat prânzul la Mayaguez și apoi a trebuit să plecăm spre Arecibo, unde fusese programată o adunare pentru prima parte a după-amiezii. Mai era loc în mașină pentru încă două persoane, așa că doi absolvenți de la Gilead ne-au însoțit.

Adunarea din Arecibo a durat aproape o oră. Aceasta s-a ținut în micuța lor Sală a Împărăției. Cei 20 care erau acolo ocupaseră aproape toate scaunele. Majoritatea lor aștepta să participe la congresul din San Juan. La ora 4:30 ne aflam în drum spre San Juan, pentru a participa la sesiunile de deschidere ale congresului din acea seară. Am sosit la casa din Santurce într-un timp bun.

Adunarea de serviciu și programele școlii de serviciu expuse în acea seară la Sala Împărăției, de grupa martorilor lui Iehova din San Juan, au fost foarte bune. În timpul discuției a fost expusă o hartă pentru a arăta câtă expansiune avusese loc în Puerto Rico în decursul celor opt ani trecuți. Frații erau foarte fericiți de creșterile lor și foarte încântați de recente creșteri minunate, de noile lor recorduri. Ei erau siguri că acesta era doar începutul adevăratei expansiuni din Puerto Rico. Fratele Knorr și-a adus aminte că ei aveau cu trei ani înainte 53 vestitori și acum dădeau raport 227.

În Puerto Rico sunt câțiva operatori de stații radio, care sunt foarte prietenoși față de lucrare și aceștia oferă în fiecare săptămână spațiu la radio gratuit pentru programele pe care le pregătesc frații. Una din aceste stații (WIAC) are o minunată sală radio și managerul ne-a facilitat întrebuintarea acesteia gratuit, pentru programele de sâmbătă și duminică. Aceasta este o sală foarte modernă, cu aer condiționat, scaune confortabile, și cel mai bun echipament de sunet. Până sâmbătă seara numărul de participanți crescuse până la 260 și aceștia aproape umpluseră sala. Atunci a venit surpriza cea mare. Fratele Knorr a pus în circulație, pentru prima dată, ediția în spaniolă a cărții „*Să fie Dumnezeu adevărat*”. Exact ce era nevoie, spuneau ei, pentru studiile din Biblie la domiciliu, era această nouă carte. Mare a fost bucuria printre vestitorii din Puerto Rico în acea seară.

Duminică dimineața a avut loc, mai întâi, serviciul de botez. După o cuvântare prin A. Van Daalen, ce explica chestiunea consacrării și a botezului, 39 persoane au fost cufundate în mare. Programul de dimineață al cuvântărilor a avut loc la sala radio.

După amiază era programat ca un discurs de o jumătate de oră să precedă lectura publică. Din întâmplare 8 mai era „Ziua Mamei” și aceasta este una din *marile* zile ale celor din Puerto Rico. Fiecare încearcă să fie împreună cu mama lui în acea zi. Dar aceea era singura duminică în care fratele Knorr se afla în Puerto Rico și aceea era ziua când trebuia ținută lectura. Așa că aceasta a fost anunțată peste tot, iar acum tot ce puteam să facem era să așteptăm să vedem cine va veni. Fusese închiriat binecunoscutul Escambron Beach Club pentru cuvântarea publică „Este mai târziu decât credeți!” Fuseseră aranjate peste 400 scaune pe ringul de dans și frații au fost foarte fericiți să observe că 375 din acestea au fost ocupate în timpul adunării. Aceasta era cea mai mare participare avută vreodată la adunările publice pe care le organizaseră ei. Oamenii au ascultat foarte atenți, pe măsură ce erau explicate faptele despre zilele din urmă ale acestei lumi vechi și fratele R. V. Franz, servul de filială, a făcut o treabă minunată cu traducerea. După adunare au fost plasate oamenilor cu bunăvoință multe exemplare ale cărții „*Să fie Dumnezeu adevărat*”.

Aceasta a încheiat congresul. Toți care veniseră se bucuraseră foarte mult de el. Apoi, i-am văzut în afara sălii Escambron Beach Club pe frații din Ponce pregătindu-se să se întoarcă acasă. Ei erau un grup fericit și își luau rămas bun de la mulții frați ce stăteau în oraș, așteptând cu nerăbdare privilegiul de a distribui noua carte în spaniolă oamenilor din Ponce.

În acea seară în casa misionară s-au adunat 28 absolvenți ai Gileadului. Frații pentru vizite din Insulele Virgine și Republica Dominicană se bucuraseră foarte mult de adunări și aveau multe experiențe minunate de relatat. Era ca un fel de continuare a congresului în acea seară.

Ziua de luni era pusă deoparte pentru lucru la biroul de filială și discuții cu misionarii. Câțiva misionari își luau rămas bun luni și alții plecau marți. Marți, 10 mai, a venit repede; era timpul să ne întoarcem în New York. Ni se spusese de Liniile Aeriene Pan American să fim la aeroport la ora 12:15 p.m. și cei care doreau să ne vadă plecând au fost informați astfel. Dar când am sosit la aeroport la amiază am fost informați că avionul din sud cu care urma să plecăm avea cel puțin șapte ore întârziere. Dar era un avion din Venezuela care era posibil să aibă locuri. Acesta urma să plece la ora 4:15. Eram mai mult de douăzeci la aeroport și pentru că vremea era călduroasă s-a hotărât că era cel mai bine să ne întoarcem acasă, până când compania putea să precizeze dacă erau locuri disponibile pentru următorul zbor. La ora 2:30 am fost informați prin telefon că erau locuri pentru noi la următorul zbor, așa că am pornit din nou spre aeroport. Biletele au fost schimbate și totul era pregătit pentru zbor. Minutele rămase treceau repede, pe măsură ce discutam cu grupul de frați care venise la aeroport. Ei aveau multe saluturi pentru prietenii și rudele din New York și noi am primit responsabilitatea de a le transmite. Era ora 4:30 când i-am părăsit și ne-am îndreptat spre nord în avionul Constellation. Zborul a fost unul rapid, așa că am ajuns pe aerodromul La Guardia, New York, cu câteva minute după ora 11 p.m. Mult spre surprinderea noastră la aeroport se adunaseră 50 de frați să ne spun bună venit înapoi acasă. Aceasta ne-a bucurat inima. Fuseseră zece săptămâni și câteva zile foarte ocupate.

Pe drum vizitasem frați din 14 țări diferite, văzusem 13 filiale ale Societății, fuseseră înființate altele noi. Ne-am oprit la 21 case misionare și văzusem frați din altele nouă. Stătusem de vorbă cu 204 absolvenți de la Gilead în numirile lor din străinătate. Ei fac într-adevăr o lucrare excelentă. Aceste țări aflate sub jurisdicția celor 13 filiale au avut un record de 1.798 vestitori în 1945, dar în 1949 recordul este de 5.772, sau o creștere cu 221 procente. Asta pentru că bogata binecuvântare a Domnului a fost peste eforturile misionarilor și ale fraților locali, care lucrează împreună în unitate, pentru onoarea numelui lui Iehova. Aducem mulțumiri că Iehova face să prospere astfel poporul Său, în aceste zile de predicare a evangheliei, în timpul sfârșitului.

SCRISOARE

„Despre poligamie”

2 mai, 1949

Dragă frate,

Scrisoarea ta din 26 martie a avut deplina noastră atenție.

Scrisoarea noastră circulară cu instrucțiuni îl sfătuia pe Fratele că nici un poligam nu putea fi dat afară de la adunări. Adică, ei n-ar putea să fie împiedicați să vină la Sala Împărăției și să fie prezenți personal la adunări. Ei au tot atâta drept să facă acest lucru ca oricare străin, a cărui poziție socială sau maritală nu o cunoaștem. Dar în ce privește participarea la adunări, aceasta este o chestiune diferită. Dacă fratele ... sau tovarășii lui servi te-au împiedicat să intri în sală și să fi prezent la adunări într-un mod ordonat, atunci ei au depășit scopul afirmației din scrisoarea noastră circulară. Dar dacă ei refuză să le recunoască disidenților orice parte activă în adunări și participarea împreună în activitățile serviciului de teren, atunci ei rămân credincioși sensului din instrucțiunile scrisorii circulare.

Tu gândești că dacă monogamia era standardul cunoscut și recunoscut printre creștinii din timpul apostolilor, atunci n-ar mai fi existat nici o problemă în instrucțiunile lui Pavel că supraveghetorul și ajutorul de serv din grupă trebuie să fie, dacă este căsătorit, soțul unei singure soții. Cu toate acestea, unii înțeleg că aceasta înseamnă că acești servi de grupă ar fi trebuit să se căsătorească doar o dată, fără să se mai recăsătorească după divorț, sau dacă rămânea văduv, prin pierderea fostei soții. Acest cuget este scos din instrucțiunea lui Pavel că acele văduve de 60 de ani să fie puse pe lista celor care primesc sprijinul grupei, care au „fost soția unui singur bărbat” (1Tim. 5:9). Cu siguranță, poligamia din partea femeilor nu era un obicei permis printre acei creștini de început. Totuși, urmând raționamentul tău, dacă monogamia era standardul acceptat printre ei, nu ar fi fost o problemă ca Pavel să arate acea cerință referitor la văduve. De vreme ce servilor de grupă li se porunca să fie exemple pentru turmă, atunci standardul lor de monogamie era standardul întregii turme peste care ei erau sub-păstori ai Domnului – 1Pet. 5:3.

Ceea ce a spus Isus la Matei 5:31,32 și 19:1-12 nu era doar împotriva divorțării de o femeie din alte cauze decât cele de lipsă de fidelitate conjugală, era și împotriva poligamiei. Când El a spus că era împotriva divorțului, excepție făcând un singur motiv, pentru că „de la început nu a fost așa”, atunci El era și împotriva poligamiei. De ce? Pentru că „de la început nu a fost așa”, ci Dumnezeu i-a dat lui Adam O SINGURĂ SOȚIE. Într-adevăr, Societatea a spus că nu este o poruncă din partea noastră ca poligamii să scape de soțiile în plus. Noi nu încercăm să dictăm în viața unora care se mărturisesc a fi creștini, ci trebuie să le permitem privilegiile de a face ce doresc; nu-i vom obliga. Dacă ei doresc să placă Domnului Dumnezeu nu va trebui să le poruncim. Lor le va face plăcere să asculte de Dumnezeu din proprie inițiativă. Dar avem dreptul să cerem ca cei pe care Societatea îi recunoaște ca reprezentanți ai ei să îndeplinească însușirile stabilite de Domnul Dumnezeu. Credincioșia față de El ne obligă să facem lucrul acesta.

În această chestiune nu putem fi înclinați, influențați sau călăuziți de standarde sociale din Africa, America sau de oriunde altundeva. Nu putem avea un standard pentru Africa și un altul pentru America și încă un altul pentru altă țară. Dacă ne-am supune poligamiei din Africa și am trece-o cu vederea, atunci frații de aici din America ar spune: „Păi voi permiteți poligamia în Africa și ca să fiți consecvenți trebuie s-o permiteți și aici în America. Singurul lucru pentru care aceasta nu este permisă aici în America este că legile Statelor sunt împotriva poligamiei; Dar de ce s-ar împotrivi Societatea, dacă o facem în secret, fără cunoștința legii?” Nu, ci noi trebuie să avem un singur standard pentru tot pământul și pentru toate țările de pe pământ. Și acesta este setul de cerințe ale Domnului, care se aplică în mod egal și deopotrivă la toți creștinii de orice rasă, culoare sau limbă. Numai în acest fel ne ferim să fim duplicitari și astfel nestatornici pe căile noastre (Iac. 1:8). Doar urmând calea dreaptă și îngustă putem fi credincioși Dumnezeului nostru.

Noi apreciem toată lucrarea pe care ai făcut-o pe teren în anii trecuți. Cu siguranță, ar fi o rușine să pierzi toată comoara spirituală pe care a strâns-o pentru tine această cale de acțiune. Din acest motiv credem că sfatul lui Ioan este foarte potrivit: „Aveți grijă să nu pierdeți lucrurile pentru care ați muncit, ci să primim o răsplată deplină. Oricine păcătuiește și nu rămâne în învățătura lui Cristos, nu are pe Dumnezeu. Cel care rămâne în învățătura lui Cristos are atât pe Tatăl, cât și pe Fiul” (2Ioan 8,9). Așadar, când vezi pe alți frați punându-se de acord cu învățătura lui Cristos, de ce nu faci și tu așa, în interesul păcii? În loc să te împotrivești, de ce nu te odihnești în Domnul Dumnezeu și de ce nu arăți spiritul Său? Aceasta va face mult mai ușoară pentru tine calea dreaptă de acțiune și te va conduce să primești o „răsplată deplină”.

Ai voștri cu credincioșie în „lăudarea Lui din ce în ce mai mult”,

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

15 AUGUST 1949

Nr. 16

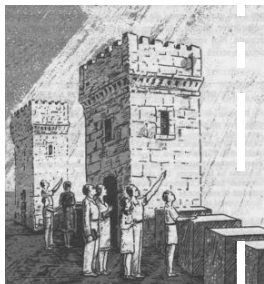
Cuprins:

ISRAEL	- Pag. 3
„ADEVĂRATUL ISRAEL AL LUI DUMNEZEU”	- Pag. 5
POPOARE ȘI NAȚIUNI SE ÎNDREAPTĂ SPRE SION	- Pag. 13
ÎNTREBUIȚARE ÎNȚELEAPTĂ A TIMPULUI	- Pag. 16
OBADIA PROFEȚEȘTE ÎMPOTRIVA CELOR CE SE ÎNALȚĂ	- Pag. 18
EXPERIENȚE DE PE TEREN	- Pag. 20

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

15 August 1949

Nr. 16

ISRAEL

„Pacea și mila să fie cu toți care urmează această regulă și cu adevăratul Israel al lui Dumnezeu.” - Gal. 6: 16, *AAT*.

Iehova Dumnezeu prin îngerul Său, a conferit numele „Israel” lui Iacob, nepotul lui Avraam. „Și el a zis, Numele tău nu va mai fi Iacob, ci Israel, pentru că un prinț ți-a dat putere cu Dumnezeu și cu oamenii, și a triumfat.”¹ Astfel, unii înțeleg acest nume ca însemnând „prinț cu Dumnezeu”. Alții înțeleg că înseamnă „aspirant sau luptător cu Dumnezeu” pentru că Iacob s-a luptat, nu împotriva lui Dumnezeu, ci cu Dumnezeu pentru binecuvântarea sa.

2 Acest lucru se întâmpla acum o mie opt sute de ani înainte de era noastră sau așa numita eră „creștină”. Cu mai mult de trei mii șapte sute de ani mai târziu, la 14 mai 1948, se năștea o nouă republică în Palestina. Constituția propusă pentru noul stat politic spune, la „Prevederi generale”: „Articolul 1: Denumirea statului este Israel. Articolul 2: Statul Israel este o republică suverană, independentă și democratică. Statul este acum recunoscut sub această denumire.

3 Între cele două evenimente menționate, sau aproape la mijlocul primului secol al „erei creștine”, un evreu, un membru al sectei Fariseilor, le-a scris evreilor și păgânilor creștini în provincia romană a Galatiei și le-a spus: „Pacea și mila să fie cu toți cei care urmează această regulă și cu adevăratul Israel al lui Dumnezeu.” (Gal. 6: 16, *AAT*) Atunci întrebarea vine firesc: Este statul Israelului „acum în al doilea an al existenței sale și sunt toate persoanele din întreaga lume care aderă la religia statului său, adevăratul Israel al lui Dumnezeu așa cum este menționat aici? Oare sunt toate acestea sub binecuvântarea de „pace și milă” pentru care se ruga scriitorul citat mai sus departe de Iehova Dumnezeu? Întrebările au o importanță așa mare încât merită o cercetare deplină în lumina Cuvântului divin, Sfintele Scripturi. Atunci vom ști, din singura sursă de informații inspirată, la ce să ne așteptăm în ceea ce privește „cea mai tânără democrație a lumii”, așa cum a fost aceasta numită.

4 Aici simțim o problemă de religie. Dar nu îndrăznim să lăsăm prejudecățile sau înclinațiile religioase să ne afecteze deciziile. Nu vom face acest lucru dacă lăsăm Cuvântul imparțial al lui Dumnezeu și faptele situaționale să ne îndrume în modul nostru de gândire. Noi vrem să învățăm adevărul, indiferent cât este de dur. Dacă facem acest lucru, vom avea parte de binecuvântare atât pentru evreii cinstiți, cât și pentru cei care nu sunt evrei sau sunt păgâni, dar sunt cinstiți. Aceasta ne va ajuta să nu luăm în considerare această problemă din punctul de vedere al așa numitei creștinătăți. Trebuie să fim de acord cu un rabin evreu important care a murit în New York acum câteva luni, care spunea: „Timp de o mie opt sute de ani, cu siguranță cea mai mare parte a acestei perioade, evreilor nu li s-a dat șansa de a cunoaște ce este creștinătatea! Chiar ignoranța evreilor în ceea ce îl privește pe Isus condamnă nu pe evrei, ci chiar creștinătatea!” Cum așa? O declarație din partea *Evreilor Americani*, la 3 septembrie 1948, ne poate răspunde foarte bine de ce: „Trebuie să avem în minte cele două considerente. Pentru creștinii de toate confesiunile, Isus este simbolul a tot ceea ce este pur și sacru, ..., pentru evrei el este simbolul cruzimii, amărăciunii, persecuției, sângelui și lacrimilor. Aceasta este tragedia în ceea ce privește relația dintre evrei și creștini. Evreii nu îl urăsc pe Isus, ei se tem de El! În mintea lor, El este asociat încă din copilărie cu ceva de rău augur; cruciații omorând mii de evrei în numele Său! Inchiziția și torturile în numele Său!

¹ Geneza 32 : 29, traducere a *Hebrew Publishing Co.*; și 35 : 10

Vânătoarea și expulzările eretice; pogromurile; insignele galbene, „ucigașii lui Cristos”, anti-semitismul.” Vestitul istoric și om de stat englez din secolul al nouăsprezecelea, Thomas B. Macaulay, spunea: „Evreii sunt ceea ce i-am făcut noi să fie.” Având cea mai mare parte de vină pentru ceea ce se întâmplă astăzi în această problemă, creștinătatea nu a urmat cu siguranță predica de pe munte a lui Isus și nici cel de-al treisprezecelea capitol din 1 Corinteni „Iubirea” scris de apostolul Său, Pavel din Tars.

5 Deoarece Israelul a fost distrus a doua oară în 70 d.Chr., și ultima lor încercare de rezistență la Masada, pe malurile Mării Moarte au eșuat în fața romanilor în anul 73 d.Chr., evreii naturali au fost smulși de pe pământurile înaintașilor lor. La acel timp, s-a adeverit profeția lui Isus din Nazaret, prin care prezicea distrugerea Ierusalimului, evreii au căzut sub tăișul sabiei și au fost luați prizonieri de toate popoarele, în timp ce orașul lor sfânt a fost dărmat de păgâni.” (Luca 21 : 24) Acest lucru s-a întâmplat ca și în cazul lui Moise, care cu câteva secole în urmă prezisese: „Veți fi alungați din țara pe care o veți lua în stăpânire. Iehova Dumnezeu vă va împrăștia printre toate popoarele, de la un capăt la altul al lumii, și acolo vă veți închina altor dumnezei pe care nu i-ați cunoscut, nici voi, nici părinții voștri, dumnezei de lemn și piatră. Și între aceste popoare nu veți găsi liniștea și nu veți avea loc de odihnă pentru talpa picioarelor voastre; ci Iehova își va face inima să tremure și ochii vor fi lăncezi și sufletul amar, iar viața voastră va atârna de un fir de ață, și veți fi plin de teamă zi și noapte și nu veți fi sigur pe viața ta. Dimineața veți zice, „De-ar veni seara!” Iar seara veți spune, „De-ar veni dimineața!” cu groaza în inimă și pe chip de lucrurile pe care le veți vedea.” - Deut. 28 : 63-67, *ASV*.

6 E adevărat că Moise și Isus preziseseră aceste lucruri, dar acest fapt nu scuză creștinătatea și păgânimea pentru perpetuarea crimelor și nedreptăților de care ei sunt vinovați până în zilele noastre împotriva evreilor persecutați. Prezicerea acestor lucruri asupra evreilor împrăștiați în toată lumea nu a fost o aprobare pentru organizațiile religioase catolice și protestante și pentru alții de a comite aceste cruzimi împotriva oamenilor neajutorați. Niciun adept adevărat sau un om care urmează pe Isus Cristos, plin de spiritul lui Dumnezeu nu este părtaș la aceste crime. Martorii lui Iehova condamnă și protestează împotriva acestor lucruri.

Referitor la înființarea noului stat modern

7 Este firesc că, datorită acestor situații nefericite, evreii au simțit din suflet nevoia unui loc unde să locuiască sub propria guvernare și să fie liberi de persecuția și oprimarea păgânilor. Ei își aminteau de guvernarea liberă și independentă de care se bucurau predecesorii lor în ținutul Palestinei și inima lor pioasă s-a îndreptat spre acea direcție. Astfel, s-au depus toate eforturile pentru a stabili colonii evreiești în acel ținut.

8 Acest efort de colonizare a fost grăbit de organizarea sionismului sub conducerea lui Theodor Herzl, editor al revistei *Statul evreu*, în 1897. La primul congres sionist, ținut la Basel, Elveția, în acel an, s-a declarat: „Scopul sionismului este să creeze un cămin sigur, asigurat legal pentru evreii din Palestina. Pentru a atinge acest obiectiv, congresul adoptă următoarele articole: (1) Promovarea stabilirii în Palestina ... (4) Adoptarea de sancțiuni guvernamentale necesare pentru atingerea obiectivelor sionismului.” În 1914, a izbucnit Primul Război Mondial. Omul de știință Dr. Chaim Weizmann, a asigurat o asistență valoroasă cauzei britanicilor și a aliaților în urmărirea militară de război pentru a conduce spre victoria aliaților împotriva puterilor teutonice, inclusiv Turcia. Pentru ajutorul său, el a fost răsplătit, și în 2 noiembrie 1917, deoarece nu mai era mult până la capturarea Ierusalimului de către forțele britanice și eliberarea Palestinei de sub ocupație turcească, Guvernul britanic a emis Declarația Balfour, prin care Guvernul Majestății Sale aproba stabilirea Casei Naționale a Evreilor în Palestina. La 24 iulie 1922, Consiliul Ligii Națiunilor, considerând că Palestina are nevoie de un guvern care să o conducă, au numit Marea Britanie ca împuternicită să administreze Palestina până în 14 mai 1948. Desigur acest mandat nu îi oferea Marii Britanii drept de posesiune asupra Palestinei, să o ofere arabilor, evreilor sau oricui altcuiva la sfârșitul mandatului.

9 Al Doilea Război Mondial a adus cu sine și întoarcerea din imigrație a evreilor în țară, dar eforturile de imigrare au fost reînnoite la sfârșitul acelei lupte, în care au participat și mulți tineri evrei și au învățat arta ostilităților moderne. Când Națiunile Unite s-au constituit într-o organizație în 1945 pentru a înlocui Liga Națiunilor, care fusese desființată, aceasta a recunoscut în continuare mandatul Marii Britanii asupra Palestinei. Astfel, s-a ajuns în situația în care la sfârșitul mandatului Marii Britanii în 1948, exista o masă mare de populație de evrei în anumite zone ale țării, bine întărită și hotărâtă să lupte cu arme de foc pentru a-și menține pozițiile în țară. Când britanicii au anunțat că se retrag din țară la încheierea mandatului fără a oferi evreilor nici o altă protecție împotriva dușmanilor lor, evreii cu recunoaștere națională au decis să stabilească propriul lor stat politic și să își declare independența. Astfel, ei au făcut acest lucru, și vineri, 14 mai 1948, la 4 p.m., ora Palestinei, David Ben-Gurion, președintele Consiliului Național și primul prim-ministru al noului stat, a proclamat Statul Israel în timpul unei ceremonii simple, dar solemne ținută la Muzeul de Artă din Tel Aviv, capitala temporară. În proclamarea noului stat, guvernul său a apelat la Națiunile Unite pentru „a asista evreii în construirea statului lor și pentru a admite Israelul în familia de națiuni”.

10 Sabatul evreiesc începe la 6 p.m., iar la mijlocul nopții, mai exact, la 12:01 a.m. sâmbătă, 15 mai 1948, expira mandatul Marii Britanii în Palestina. Dușmanii Israelului au început să atace imediat. După o bătălie de unsprezece zile, garnizoana izraeliană din vechiul oraș al Ierusalimului s-a predat trupelor legiunii arabe trans-iordaniene la 28 mai și astfel vechiul oraș disputat a fost curățat de toți evreii. În ciuda acestei pierderi, micul stat evreiesc a surprins lumea cu o luptă curajoasă împotriva dușmanului de cincizeci de ori mai numeros, făcând dușmanul să se retragă și extinzându-și propriile teritorii. În ochii multora, acest lucru a demonstrat că merită să existe ca națiune, câștigând recunoașterea internațională, chiar și din partea propriilor dușmani. Astfel, a supraviețuit pentru a celebra prima sa aniversare, acum la 14 mai. După primele alegeri naționale din ianuarie, prima Adunare a fost alcătuită la 14 februarie 1949, pentru a elabora constituția și la 17 februarie, în noul oraș al Ierusalimului, Dr. Chaim Weizmann, până atunci președintele intermediar, a fost ales primul președinte al Israelului, dar după o lungă și îndelung dezbătută sesiune a Adunării Constitutive. A fost adoptată și o constituție interimară. Imigrația evreiască continuă din toate părțile lumii, ajungând la o cotă de zeci de mii lunar.

„Adevăratul Israel al lui Dumnezeu”

Evenimentele mondiale începând cu 1914 d.Chr. sunt foarte importante. Astfel, condițiile politice descrise mai sus înseamnă că evreii sunt „adevăratul Israel al lui Dumnezeu”? Faptul că au reocupat o parte din Palestina și că au pus bazele statului Israel este o dovadă că veneau de la Iehova Dumnezeu? Haideți să vedem.

2 Credința evreilor ortodocși este arătată într-un crez care spune printre altele: „Cred sincer și adevărat (1) că Dumnezeu este creatorul, guvernatorul și autorul tuturor ființelor și care a făcut toate lucrurile; ... (12) că Mesia trebuie să vină; și, deși el nu va veni acum, îl voi aștepta până va veni; (13) că morții vor fi aduși la viață când Dumnezeu, Creatorul va considera că este timpul, el, al cărui nume este binecuvântat și a cărui amintire trebuie sărbătorită mereu. Amin.” Acestui Dumnezeu, ortodocșii evrei îi atribuie recente succese din această lume. Mulți clerici ai creștinătății vor fi de acord cu acesta și vor spune: „Acesta este Dumnezeu!” În acest sens a fost elaborat un Manifest de către opt predicatori importanți din Anglia în ultima parte a războiului, în anul 1917, spunând: „Articolul 1. Criza actuală ne indică faptul că suntem la finalul perioadei păgânilor ... Articolul 4. Israelul va fi reconstruit pe necredința sa, iar după aceea, se va converti prin apariția lui Cristos [Mesia] în numele său.”² Dar mulți evrei din America și din alte părți ale lumii sunt atașați complet de țările în care trăiesc. Ei se declară evrei doar în ceea ce privește religia, dar au păreri diferite în ceea ce îl privește pe Dumnezeu Atotputernic care a favorizat construirea

² A se vedea *Turnul de Veghe*, numărul din 1 iulie 1949, pagina 197.

politică a Israelului. De aceea, ne vedem obligați să ne întoarcem la profețiile și principiile cuvântului lui Iehova Dumnezeu și să vedem faptele.

3 Există multe profeții în vechile Scripturi Ebraice care promet întoarcerea izraeliților în ținutul lor natal după o perioadă când acesta a fost pustiit și ei au fost exilați în ținuturi străine. Acestea sunt citate adeseori și aplicate evreilor naturali de astăzi și ținutului Palestinei în Orientul Apropiat. De exemplu, următoarele citate sunt favorite și sunt interpretate ca însemnând că, înainte ca Mesia să vină și împărăția lui Dumnezeu să fie stabilită, evreii naturali vor fi adunați din nou în Palestina, deși ei încă nu sunt credincioși în ceea ce îl privește pe Mesia sau Cristos:

4 „Așa cum un păstor caută să își adune turma în ziua în care el se află în mijlocul turmei sale care este împrăștiată, tot așa eu voi căuta să îmi adun oile și le voi aduce de unde sunt împrăștiate în ziua noroasă și întunecată. Și le voi scoate din mijlocul altor popoare și le voi aduna din lume, și le voi aduce acasă și le voi hrăni în munții Israelului, prin râuri și în toate zonele locuite din țară. Le voi duce la pășunat într-un loc bun și stâna lor va fi pe înălțimile munților Israelului, acolo vor sta într-un staul minunat, și vor avea pășuni grase să se hrănească pe munții Israelului. Eu însumi îmi voi paște oile și le voi lăsa să se odihnească, spuse Domnul Dumnezeu.” „Și voi pune un păstor peste ele și el le va hrăni, chiar servitorul meu David, el le va hrăni și le va fi păstor. Iar eu, Iehova, voi fi Dumnezeul lor, iar servitorul meu David va fi prinț peste ei, așa am zis eu, Iehova.” „Și voi ridica pentru ei o plantație de renume și nu vor mai fi măcinați de foame în țară, nici nu vor mai purta rușinea popoarelor. Și ei vor știi că eu, Iehova, Dumnezeul lor, sunt cu ei, și că ei, casa Israelului, sunt poporul meu, spuse Domnul Iehova. Și ei sunt oile mele, oile de pe pășunile mele, sunt oameni, iar eu sunt Dumnezeul lor, spuse Domnul Iehova.” - Ezech. 34 : 12-15, 23, 24, 29-31, *ASV*

5 Mulți clerici atribuie următoarea profeție repopulării și reconstrucției actuale a Palestinei de către evreii naturali:

6 „Astfel spuse Domnul Iehova munților și dealurilor, râurilor și văilor, vastelor întinderi pustii și orașelor care erau părăsite, care vor deveni o pradă și groapa de gunoi a popoarelor învecinate. ... Desigur, popoarele din jurul vostru își vor purta rușinea. Dar voi, O, munți ai Israelului, vă veți întinde crengile și veți purta fructe pentru poporul Meu Israel. Dar iată, eu sunt pentru voi și îmi voi întoarce fața către voi, și veți fi lucrați și semănați, iar Eu vă voi înmulți, toți din casa Israelului, chiar și tot ce se găsește în ea, și orașele vor fi locuite, și deșertul va fi construit.” Așa a zis Domnul Iehova: Nu fac acest lucru de dragul tău, O, popor al Israelului, ci pentru numele Meu sfânt, pe care voi L-ați profanat printre popoare, oriunde ați mers. Și voi sfinți numele Meu, pe care voi L-ați profanat în mijlocul lor, iar popoarele vor știi că Eu sunt Iehova, zise Domnul Iehova, când voi fi sanctificat în voi înaintea voastră. Pentru că vă voi strânge din mijlocul altor popoare și vă voi aduna din toate țările și vă voi aduce acasă.” Astfel a zis Domnul Iehova: Astfel, voi fi rugat de casa Israelului, să fac acest lucru pentru ei, îmi voi spori turma. Ca turmă de sacrificiu, ca turmă a Ierusalimului la sărbătorile stabilite, astfel ținuturile pustii vor fi locuite de oameni și ei vor știi că sunt Iehova.” - Ezech. 36: 4, 7-10, 22-24, 37, 38, *ASV*

7 Dar profețiile citate mai sus și altele asemenea și-au găsit împlinirea mai demult în ceea ce privește Israelul natural, sau „Israelul după sânge”. Acele profeții au fost date cu șaptezeci de ani înainte de pustiirea Israelului și a ținutului iudaic, din 607 î.Chr. până în 537 î.Chr. Ele s-au îndeplinit, într-o mică măsură și pentru Israelul natural când Iehova Dumnezeu a făcut ca mărețul imperiu al Babilonului să fie distrus și când a făcut ca Împăratul Cyrus, cuceritorul persan să permită credincioșilor rămași dintre evrei să se întoarcă în Palestina pentru a reconstrui templul lui Iehova la Ierusalim. Astfel, aceste profeții au trecut fără a se îndeplini concret asupra poporului ales din vechime, sămânța naturală a lui Avraam. Dar stabilirea din zilele noastre a statului politic al Israelului nu poate fi armonizată cu o profeție sacră. Nu se poate dovedi a fi cea de-a doua și îndeplinirea finală a restabilirii poporului lui Dumnezeu. Trebuie să fim curajoși și cinstiți pentru a înfrunta și a admite faptele în ceea ce privește Israelul după sânge.

8 În această privință, cităm Serviciul Internațional de Știri la Ierusalim la 28 ianuarie 1949. Acesta spune:

„Ministrul izraelian de Justiție a studiat petiția astăzi care solicita ca judecata lui Isus Cristos de acum aproape 2000 ani să fie revizuită de Tribunalul Israelului. Petiția, înaintată de un olandez anonim, spunea că tribunalul are „datoria morală” de a revizui „decizia eronată” și de a-l „exonera” pe Cristos de acuzațiile care au dus la crucificarea Sa. Petiția spunea mai departe că guvernul actual al Israelului, descendent al statului evreiesc de acum 2000 de ani, are „jurisdicția” necesară de a revizui cazul. Surse guvernamentale spun că petiția va fi luată în considerare la nivelul cabinetului înainte de a se lua o decizie. Petiția, documentată cu atenție, care se întinde pe mai mult de 30 pagini, se bazează pe argumente legale și formale. Aceasta menționează că tribunalul din Sanhedrin, format din 71 de judecători, care îl condamnase pe Isus, nu avea calificarea necesară și aceasta pune sub semnul întrebării jurisdicția lui Pilat din Pont. Tribunalul suprem izraelian, care a primit petiția prin poșta recomandată din Olanda, a fost rugat să nu dezvăluie identitatea solicitantului până când nu se stabilește o dată pentru audieri. Solicitantul pretinde că deține documente care să susțină cererile sale. Cercurile juridice de la Tel Aviv consideră că acest solicitant este un binecunoscut jurist.”

O nouă națiune aleasă

9 Nu s-a comunicat încă ce s-a întâmplat cu respectiva petiție, dar cu câteva zile înainte ca Isus să fie răstignit pe cruce, El le-a spus evreilor din Ierusalim: „Iată, casa voastră este lăsată în paragină.” Mai târziu, în aceeași zi, El a prezis că templul lor (templul lui Irod) și orașul Ierusalim vor fi distruse și că ei vor fi împrăștiați printre toate popoarele. Acest Isus este considerat un adevărat profet al lui Iehova prin îndeplinirea exactă a cuvintelor Sale în ceea ce privește distrugerea Ierusalimului de către legiunile romane în 70 d.Chr. Împrăștierea evreilor de atunci încoace dovedește că Iehova Dumnezeu a aruncat un blestem asupra lor, pentru că nu mai sunt oamenii Săi ca popor. Dacă nu ar fi fost restul de credincioși dintre evreii naturali, ar fi fost demult nimiciviți. Dar acești credincioși care au rămas l-au acceptat pe Isus din Nazaret ca Mesia, un descendent natural al Împăratului David și Moștenitorul său de drept în ceea ce privește legământul lui David pentru Împărăție. În ziua de Pentecost, după moartea Sa și învierea din mormânt, acești credincioși evrei care mai rămăseseră au fost botezați cu spiritul lui Dumnezeu din ceruri, în îndeplinirea profeției lui Ioel 2: 28, 29. Cu această ocazie, apostolul evreu devotat, Simon Petru, a spus că Iehova Dumnezeu L-a confirmat pe Isus ca Mesia sau Cristos, ridicându-L din morți și înălțându-L în dreapta Sa la ceruri, astfel făcându-L pe Isus Cristos mai mare decât pe Împăratul David, făcându-L Stăpânul lui David și astfel împlinindu-se Psalmul 110 : 1.

10 Acolo, așa cum ne spun Faptele Apostolilor 2:1-42, Dumnezeu a stabilit o nouă națiune aleasă, un nou Israel, un Israel spiritual. Evreii naturali care sunt astăzi adunați în Palestina sub așa numita „stea a lui David”, pretind că sunt descendenții naturali ai lui Avraam. De aceea, ei insistă că sunt din „sămânța lui Avraam” prin legături de sânge. Dar legăturile de sânge nu dovedesc și nu stabilesc un popor ca sămânța lui Avraam. Acest lucru se întâmplă doar pentru cei care au credința lui Avraam, credință prin care se obține dreptatea întru Dumnezeu. Evreii naturali adunați din nou în Palestina pot să arate circumcizia cărnii lor. Dar Iehova Dumnezeu le-a spus acestora că dacă ar fi cu adevărat poporul Său, și-ar circumcide inima. Această circumcizie a inimii este ceea ce dovedește că o persoană este un evreu adevărat în ochii lui Dumnezeu. – Deut. 10:16; 30:6; Ier. 4:4.

11 Dreptatea lui Avraam a fost luată în considerare înainte chiar ca el să fie circumcis. Tot așa, o persoană credincioasă din orice națiune poate fi confirmată în ochii lui Dumnezeu fără a fi circumcisă. Datorită faptului că are credință în Dumnezeu așa cum a avut Avraam, un credincios necircumcis poate fi un adevărat copil al lui Avraam în spirit. Astfel, scriitorul evreu-creștin Pavel spune adeptilor lui Isus: „Cel care nu este evreu, care vine din afară, nici nu este circumcis, care este din afară în ceea ce privește carnea, dar este evreu, care vine din interior și circumcizia vine din inimă, în spirit și nu în scris, și care este evaluat nu de oameni, ci de Dumnezeu.” – Rom. 2:28, 29; 4:3-12.

12 Atunci s-a ajuns ca, atunci când singurul rămas dintre evreii naturali a recunoscut îndeplinirea profețiilor în Isus Cristos și l-a acceptat pe El ca pe Mesia lui Iehova, vestea bună a salvării a fost adusă păgânilor necircumciși pentru a le acorda șansa de a-și arăta credința în Dumnezeu ca și Avraam și de a deveni copiii lui Avraam. Mulți credeau în Iehova și Îl acceptau pe Mesia, Isus cel înviat care se afla în dreapta lui Dumnezeu. Aceia care credeau erau justificați în credința lor și erau uniți cu spiritul lui Dumnezeu ca și copiii Săi spirituali. În acest fel ei deveneau parte a noii națiuni a lui Dumnezeu, Israelul Său în spirit. Acești păgâni credincioși erau evrei sau iudeii din interior și se țineau aproape de Mesia din tribul lui Iuda. Ei Îl prețuiau pe Iehova Dumnezeu pentru că numele Iuda înseamnă „a prețui”, adică, prețuiau pe Iehova. - Gen. 29 : 35, *ASV*

13 Același scriitor evreu-creștin ne arată că acești credincioși în Isus atât dintre evreii naturali și păgânii necircumciși alcătuiau adevăratul Israel pe care Iehova îl acceptă acum și îl folosește. El ne spune: „Cum, chiar aceștia care s-au lăsat circumciși nu au respectat legea! Dar ei vor ca voi să vă lăsați circumciși astfel încât ei să se poată lăuda cu acest aspect fizic al vostru! Dar eu niciodată nu vreau să fiu mândru de nimic decât de crucea Domnului nostru Isus Cristos, pe care lumea a fost crucificată pentru mine și eu am fost pentru lume. Pentru că nici circumcizia și nici dorința de a fi circumcis nu au nici o importanță, ci a fi o creație nouă. Pacea și mila asupra tuturor celor care vor urma această regulă și asupra adevăratului Israel al lui Dumnezeu.” - Gal. 6 : 13-16, *AAT*

14 Acest adevărat Israel al lui Dumnezeu alcătuiește împreună cu Isus Cristos sămânța sau urmașii lui Avraam, în care toate familiile și popoarele de pe pământ vor fi binecuvântate. În aceeași scrisoare acest evreu-creștin spune: „Iar scriptura, prevăzând că Dumnezeu va confirma păgânii prin credință, a fost predicată înaintea de evanghelie lui Avraam, spunând: „În tine vor fi toate națiunile binecuvântate”. Astfel, cei care au credință sunt binecuvântați prin credinciosul Avraam. Lui Avraam și urmașului său li se făcuseră promisiunile. El nu spune, urmașilor, ca și cum ar fi mai mulți [urmași], ci unul singur, Urmașului tău, care este Cristos. Aici nu mai vorbim despre evrei sau greci, despre sclavi și oameni liberi, despre bărbați și femei, pentru că voi toți sunteți una în Isus Cristos. Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitorii lui conform promisiunii.” - Gal. 3:8, 9, 16, 28, 29.

15 În lumina celor spuse de Dumnezeu nu avem de-a face cu două Israeluri astăzi, un Israel spiritual și un Israel carnal. El are de-a face cu un „adevărat Israel al lui Dumnezeu”, sămânța spirituală a lui Avraam. Față de acest Israel adevărat, în special față de cei rămași din acesta, care trăiesc astăzi pe pământ, promisiunile lui Iehova referitor la repunerea în drepturi a poporului Său își găsesc îndeplinirea majoră și finală.

Cei din Israelul literal nu împlinesc profeția

16 Biblia în sine ne arată că profețiile în ceea ce privește repunerea în drepturi în propriul lor teritoriu și-au găsit îndeplinirea pentru Israelul carnal în secolul șase î.Ch. Circumstanțele care sunt în jurul acestei repuneri în drepturi prefigurează și ilustrează cum are loc îndeplinirea completă și finală în zilele noastre. Circumstanțele și acțiunile în ceea ce privește faptul că evreii au colonizat Palestina și stabilirea republicii Israel se potrivesc îndeplinirii în miniatură a profețiilor acum mult timp în urmă? Nu! Atunci Dumnezeul Atotputernic l-a înfrânt pe opresorul Israelului, păcătosul Babilon și l-a ridicat pe Cyrus pentru a promova întoarcerea izraeliților în teritoriul lui Iuda, pentru a reconstrui templul. Dar Imperiul Britanic, care deținea mandatul asupra Palestinei, nu s-a dovedit a fi un Cyrus modern pentru evreii naturali. Evreii sioniști s-au plâns că britanicii nu s-au ridicat la înălțimea Declarației Balfour și nu au încurajat în niciun fel crearea statului evreu independent în Palestina. Prima dată la 29 ianuarie 1949 sau la opt luni după stabilirea Statului Israel, Marea Britanie a recunoscut de facto, adică nu prima, ci a treizeci și treia cronologic noul stat.

17 Când evreii care rămăseseră s-au întors din Babilon la Ierusalim în 537 î.Ch. pentru a reconstrui templul de venerare al lui Iehova, orașul și împărăția sa fuseseră părăsite de șaptezeci de ani, fără niciun locuitor uman sau animal domestic. Puterea miraculoasă a lui Iehova a menținut

lucrurile astfel, iar credincioșii rămași s-au mutat într-un ținut nelocuit. (Ier. 33 : 10, 12; 32 : 43; 26: 9.) Dar așa au stat lucrurile când evreii au început lucrarea de colonizare în secolul nouăsprezece și în special după ce Liga Națiunilor a confirmat mandatul Palestinei în 1922? Nu! Exista deja un oraș vechi de secole care stătea pe locul vechiului Ierusalim, cu o moschee mahomedană pe locul templului. Ținutul era deja ocupat de arabi, e adevărat puțini în unele locuri, dar ocupau acel teritoriu. Cea mai mare parte a pământului care trebuia colonizat de evrei trebuia cumpărat de la acești arabi. Ceea ce câștigaseră în plus din 14 mai 1948, câștigaseră prin forța armelor de foc într-un război sângeros și sute de mii de locuitori ai țării s-au văzut nevoiți să plece și să devină refugiați în țările vecine ale ligii arabe. Cum se potrivește aceasta cu profețiile și caracteristica istorică pe care ne-o asigură îndeplinirea exactă a profeției la scară mică în zilele lui Cyrus, Împăratul Persiei?

18 Așa cum reiese din Manifestul citat mai sus al predicatorilor protestanți (pagina 245 ¶ 2), anumiți clerici ai creștinătății pretind că evreii în carne și oase vor fi repuși în drepturi în Palestina în necredință și apoi va veni manifestarea lui Isus Cristos ca Mesia al lor, prin care evreii vor fi convertiți în masă la El, iar El îi va face poporul ales pe pământ. Dar aceste interpretări private ale profeției nu se potrivesc cu profețiile și nici cu caracteristica stabilită prin îndeplinirea la scară mică a acestora. Când Împăratul Cyrus i-a eliberat pe evrei din Babilon, rămășița de 50.000 care se oferiseră să meargă înapoi la Ierusalim nu s-au întors în necredință. Ei au plecat din Babilon către un ținut părăsit, cu orașe ruinate, cum așa? Pentru că aveau credință în Iehova și erau devotați venerării Sale, ascultându-I poruncile. Nu, ei nu au mers în necredință, ei am mers să construiască templul pentru Iehova Dumnezeu și să restabilească venerarea Sa la locul pe care El îl alesese pentru a-și pune numele. Imediat după ce au ajuns la templu, ei au construit un altar pentru El și au început să ofere sacrificii pentru El prin preoții din familia lui Aaron. Șapte luni mai târziu, după ce a trecut iarna, au început să toarne fundația templului. - Ezra 1 : 1-8; 3 : 1-13.

19 Dar evreii după sânge de astăzi ,care se întorc în Palestina, nu se întorc acolo să reconstruiască templul lui Iehova și nici să revigoreze venerarea Sa conform Legii, Profeții și Psalmii. Ei se întorc acolo cu tradiția lor religioasă așa cum e cuprinsă în Talmudul evreiesc și care abrogă legile și poruncile lui Dumnezeu. Astfel ei nu preiau poziția în teritoriu pentru a ridica în slăvi numele lui Iehova și pentru a relua venerarea Sa pură ,fără tradițiile din Babilon ale părinților religioși. Moscheea mahomedană a lui Omar, ce se află pe locul templului vechi, exclude reconstruirea casei naționale de venerare acolo. Și le-ar folosi prea puțin să construiască una, pentru că ei nu au preoți certificați, și nici nu au niciun descendent certificat din linia împărătească a lui David, înregistrările genealogice ale Împăratului David fiind distruse în calamitatea națională din anul 70 d.Chr.

20 Ei nu cred în Isus Cristos, care este „preotul” verificat al lui Iehova „în veci conform ordinului lui Melhisedec” și că El este Cel care va construi templul: „Astfel a zis Iehova, spunând, Iată, omul al cărui nume este Odrasla; și el va crește departe de locul acesta și va construi templul lui Iehova, chiar el va construi templul lui Iehova, și va purta toată gloria și va sta și va domni de pe tronul său și va fi preot pe tronul său.” (Ps. 110:4; Zah. 6; 12, 13, ASV) Templul pe care acest Preot-Împărat îl construiește este o „casă spirituală”, care nu este făcută din lemn și piatră, ci din „pietre vii”, membrii „adevăratului Israel al lui Dumnezeu” (1 Pet. 2: 4-10) Din acest motiv, evreii naturali de astăzi din Ierusalim nu ar putea corespunde îndeplinirii la scară mare a profeției și astfel să aducă o îndeplinire a profețiilor finală și esențială. În plus, Isus i-a spus odată femeii de la fântână lângă Muntele Garizim: „Femeie, crede-mă că vine timpul când voi nu îl mai veți venera pe Tată, nici pe acest munte, și nici în Ierusalim. Dar ceasul a venit și acum este timpul când adevărații veneratori Îl vor venera pe Tată în spirit și în adevăr, pentru că Tatăl caută astfel de oameni care să Îl venereze.” – Ioan 4:21, 23.

21 Totuși, s-ar putea să spună cineva: nu puteau fi adunați așa cum erau, în necredință, și atunci când Isus apare din nou ca Mesia să fie convertiți la El ca popor? Cuvintele și acțiunile lui Isus de când se afla pe pământ acum nouăsprezece secole ne infirmă sugestia că evreilor readunați în Palestina li se va da un semn special de la El din ceruri pentru a-i converti la El ca Mesia. Faptul că au nevoie de un astfel de semn indică pur și simplu faptul că sunt la fel ca și strămoșii lor din timpul lui Isus. Când Fariseii împreună cu Saducheii l-au testat punându-L să le arate un semn din

ceruri pentru a dovedi că El este Mesia, Isus a refuzat și le-a spus: „Doar un popor păcătos și necredincios dorește să vadă un semn, și nu vi se va da niciun semn, doar semnul lui Iona.” „Semnul lui Iona” a trecut demult. Acesta nu va mai fi repetat de Isus. Care a fost acesta? Învierea sa din morți: „pentru că Iona a fost trei zile și trei nopți în burta balenei, tot așa și Fiul omului va fi trei zile și trei nopți în inima pământului.” – Matei 16:1-4 și 12: 38-40, *ASV*

22 Acum, de la finalul „perioadei păgânilor”, în 1914 d.Chr., semnul „Fiului omului în ceruri” a apărut, dar acesta este pentru beneficiul nu doar al unei singure națiuni de pe pământ, ci pentru toate popoarele, de evrei sau de păgâni. „Semnul” este nașterea împărăției lui Dumnezeu cu Mesia pe tronul Său ceresc. (Matei 24: 30; Apoc. 12:1-5) Au existat mărturii în lumea întreagă al acestui fapt, dar marea masă de evrei naturali, ca și păgânii, încearcă să ignore mărturia adunată din întreaga lume, referitor la „semn” a martorilor lui Iehova. Acum este timpul pentru convertire. Când această mărturie referitor la Împărăție a fost predicată tuturor națiunilor, de evrei și de păgâni, atunci vine momentul pentru ca puterea Împăratului să fie dezvăluită, prin bătălia universală de la Armagedon și va fi prea târziu pentru convertire, fie din partea oamenilor, fie a popoarelor. Aceea va fi „ziua mâniei și revelației dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va judeca fiecare om conform faptelor sale; nefericire și neliniște va avea fiecare suflet care a păcătuit, din partea evreilor prima dată, și apoi a păgânilor.” - Rom. 2:5,6,9; Apoc. 16:14-16; 2Tes. 1:7.

23 Fiecare eveniment în ceea ce privește noua Republică Israel dovedește că nu a fost stabilită de Dumnezeu sau cu ajutorul Lui, și nici nu va fi acceptată de El ca națiune principală, în noua lume a credinței care va veni. Când Iehova Dumnezeu a stabilit pentru prima dată izraeliții în Tărâmul Promis cu cincisprezece secole înainte de Cristos, El i-a organizat ca Teocrație conform legilor lui Moise. Când rămășița credincioasă s-au întors din Babilon în secolul șase î.Chr., și ei și-au organizat poporul conform acelei legi teocratice. Nu ca sioniștii politici de astăzi, care au doar scopuri politice. Ei încearcă să copieze popoarele păgâne din această lume, așa cum au făcut și înaintașii lor în zilele profetului Samuel când i-au cerut un împărat uman, vizibil, fiind nemulțumiți de faptul că Îl aveau pe Iehova ca Împărat al lor adevărat, invizibil. Astfel, ei acum se organizează în stilul celorlalți oameni și se constituie într-o democrație. Atât de mult încât să se admită că anumite părți și caracteristici ale legii teocratice a lui Iehova prin Moise în legea Statului Israel a ajuns să fie o problemă dificilă și dureroasă. Guvernul are în compoziția sa oameni de stânga și anti-clerici, iar tradițiile nescripturale religioase ale Talmudului au mai multă recunoaștere decât Cuvântul sau legea pură a lui Iehova. Da, încercând să devină o familie modernă a națiunilor politice, noul stat trebuie să facă compromisuri.

Se coboară în Egipt după ajutor

24 Recunoaștere? Da, Israelul are destul de multă recunoaștere din partea politicienilor care doresc voturi și a popoarelor lumii. Dar nu și din partea lui Iehova Dumnezeu și a lui Mesia. Aprobarea mondială din partea clericilor și popoarelor lumii nu este o dovadă a aprobării divine. Regula lui Dumnezeu, transmisă prin scriitorul evreu-creștin Iacov necredincioșilor, spune: „Voi, necredincioșilor, nu știți că prietenia cu lumea este dușmănie cu Dumnezeu? Astfel, oricine vă va fi prieten în lume, va fi dușmanul lui Dumnezeu.” (Iac. 4:4, *ASV*) Observați cum se împrietenește această lume cu Israelul și cât de încântat este Israelul să primească aceste dovezi de prietenie.

25 Primul care a recunoscut Republica Israel a fost Președintele Truman al Statelor Unite, uimind lumea politică cu promptitudinea cu care a făcut acest lucru. Cum s-a ajuns la acest lucru și sub ce influență? Cu siguranță nu sub influența lui Iehova Dumnezeu al vechiului Israel. În duminica imediat următoare, în 16 mai 1948, un comentator cunoscut pe plan național, Drew Pearson, transmițând din Washington, D.C., la un post de radio național, a discutat deschis despre următoarele fapte:

26 Imediat ce noul stat evreu a fost proclamat la Tel Aviv, liderii partidului democratic al Americii s-au implicat, cum ar fi Senatorul J. Howard McGrath, din Rhode Island, președintele Comitetului Democratic Național, „șeful” Edward J. Flynn din Bronx, New York, și Frank Hague, care pe atunci avea treizeci și doi de ani și se afla la ultimul mandat ca Primar al orașului Jersey

City, New Jersey. Toți acești oameni sunt adepți religioși ai Vaticanului. Ei și alți oameni din partidul lor i-au telefonat sau i-au telegrafiat imediat președintelui Truman, grăbindu-l să recunoască Statul Israel. Truman îi era dator lui Flynn și Hague cu ceva. La convenția de stabilire a președintelui a Partidului Democratic în 1944 de la Chicago, Illinois, Flynn și Hague s-au întâlnit cu alți doi romano-catolici, Robert E. Hannegan, pe atunci președintele național al Partidului Democratic și Edward J. Kelly, Primar al orașului Chicago. Pentru a bloca nominalizarea din partea partidului fie a lui Jas. F. Byrnes sau a Vice-Președintelui Henry A. Wallace la vice-președinție, cei patru au sfătuit pe cei din forțele politice să se întâlnească pentru a stabili nominalizarea cu succes a celui care pe atunci era Senatorul Truman pentru funcția de vice-președinte al Statelor Unite. Roosevelt și Truman au câștigat alegerile naționale, și când Roosevelt a murit în 1945, Truman i-a urmat la președinție.

27 Anul 1948 a fost anul alegerilor la președinție. Atunci când McGrath, Flynn și Hague l-au îndemnat pe Truman să recunoască Israelul, Truman a trebuit să ia în considerare, nu votul evreilor, ci votul romano-catolic prin care spera să câștige și prin care a câștigat realegerea la președinție în toamna următoare. Politicienii catolici care l-au determinat să ia poziție, se gândeau la interesele Vaticanului în Palestina, în special la așa numitele „locuri sfinte” și instituțiile educaționale. În plus, Vaticanul era implicat în război cu comunismul și Rusia Sovietică se grăbea să recunoască Israelul, care era aproape vecinul său.

28 Totuși, Israelul nu ceruse recunoaștere din partea Statelor Unite. Astfel, pentru a se grăbi procedura, Casa Albă de la Washington a intrat în legătură cu C. David Ginsburg, de la Agenția evreiască și l-au rugat să facă o cerere de recunoaștere. Și el a făcut așa. Președintele Truman a făcut următorul anunț: „Acest Guvern a fost informat că Statul Evreu a fost proclamat în Palestina și ni s-a solicitat recunoașterea din partea guvernului provizoriu. Statele Unite recunosc guvernul provizoriu ca autoritate de facto a noului stat al Israelului.”

29 Deoarece Truman astfel le-o luase înainte, rușii au strâns din dinți și au îndurat acuzațiile dure, și apoi, pentru a se merge mai departe cu recunoașterea decât o făcuseră Statele Unite, Rusia Sovietică, printr-o notă de la Ministrul său de Externe, Molotov, garanta, nu de facto, ci de jure recunoașterea Israelului. A fost mâna lui Iehova Dumnezeu în toată această poveste? Ne întrebăm! Dar Israelul s-a simțit flatat de recunoașteri din partea a mai mult de treizeci de națiuni care au urmat în cursul lunilor după aceea, iar Israelul a simțit că poziția sa în lume s-a întărit considerabil. Acesta accepta și depindea de prietenia din această lume, dar care este o dușmănie păcătoasă în ochii lui Dumnezeu.

30 Prin aceasta a imitat Israelul puținii credincioși rămași care s-au întors la Ierusalim în 537 î.Chr. și și-au pus încrederea în Iehova? Israelul trebuie să fie judecat prin faptele sale în lumina poruncilor lui Dumnezeu. Prin Moise, la Deuteronom 7:2, Iehova spunea referitor la asocierile făcute împreună cu popoarele de păcătoși: „Când Iehova, Dumnezeul vostru vi le va da vouă, să le nimiciți, și apoi să le distrugeți, să nu încheiați legământ cu ele.” (ASV) El le-a amintit de aceasta prin îngerul Său, spunând: „Nu îmi voi încălca niciodată legământul făcut cu voi. Iar voi nu vă veți asocia cu locuitorii acestei țări, și le veți distruge altarele.” (Jud. 2:1, 2) Egiptul antic era o putere militară și comercială, dar Iehova a avertizat Israelul să nu caute ajutor la acea putere pentru ajutor împotriva dușmanilor săi. Arătându-și dezaprobarea pentru că a mers la această lume veche pentru ajutor, el le spune izraeliților: „Vai de cei care merg în Egipt pentru ajutor, și se bazează pe caii lor și se încred în trăsurile lor pentru că au multe și în călăreții lor pentru că sunt puternici, ci ei nu se întorc la Cel Sfânt din Israel, și nici nu Îl caută pe Iehova! (Isa. 31: 1, ASV; 30: 1, 2) Dar Israelul modern nu a luat în seamă aceste sfaturi divine. Chiar în după-amiaza în care a fost proclamat noul stat, guvernul său a apelat la Națiunile Unite pentru a „susține poporul evreu în construirea statului său și pentru a admite Israelul în familia de națiuni.” Duminica următoare, la 16 mai 1948, acesta a solicitat să fie primit în Uniunea Națiunilor. Și de asemenea a solicitat Statelor Unite ajutor financiar.

31 Înainte ca Națiunile Unite să admită Israelul, existau anumiți pași înainte. În timpul luptelor care s-au dus în Palestina, papa și-a exprimat îngrijorarea în ceea ce privește așa numitele locuri „sfinte”. În cea de-a doua enciclică papală despre acest subiect, la 15 aprilie 1949, Papa Pius

XII a determinat Israelul să recunoască puterea romano-catolică în cadrul Națiunilor Unite. Cum? Douăzeci de națiuni catolice sunt membre ale Națiunilor Unite. Papa a făcut apel la liderii acestor națiuni pentru a solicita guvernului izraelian garanții privind drepturile vechi de secole ale celor de religie catolică în Palestina și să facă acest lucru înainte de a se vota admiterea Israelului. Astfel, a solicitat regula internațională pentru Ierusalim.

32 În aceeași lună, președintele Israelului, Chaim Weizmann, a vizitat Statele Unite. El a fost obligat să își prezinte respectele Bisericii Romano-Catolice. La 26 aprilie, el și A. S. Eban, reprezentantul Israelului la Națiunile Unite, au participat la o cină neoficială în casa cardinalului Spellman în New York și au discutat problema accesului liber la locurile „sfinte” din Ierusalim. La 5 mai, Eban a comunicat Adunării Comitetului Politic Ad-hoc al Națiunilor Unite că Israelul este de acord cu un regim internațional la Ierusalim care ar privi doar locurile „sfinte” ale orașului, iar problemele seculare să fie lăsate în seama autorităților arabe și evreiești. În aceeași zi s-a scurs informația despre cel care aranjase ca Președintele Weizmann să se întâlnească cu Cardinalul Spellman. Când se întorcea de la New York spre Israel, el le-a spus reporterilor că discutase despre Ierusalim cu cardinalul. Cu ce drept? Al politicianului care era îndatorat Vaticanului și depindea de votul romano-catolic. Interviu cu cardinalul, după cum a declarat Dr. Weizmann, fusese aranjat „prin eforturile Președintelui Truman”. El a spus, „discuțiile au lămurit metoda de rezolvare”. De asemenea, un reprezentant al cardinalului a spus că „exista sentimentul că părerile evreilor și ale catolicilor au ajuns la un numitor comun datorită discuțiilor dintre Weizmann și Spellman. (N.Y. Times, secțiunea editorială, 8 mai 1949) Deși Papa Pius XII pretinde să fie preotul lui Cristos, recunoașterea Israelului de către Vatican în aceste privințe constituie nu o îndeplinire a cuvintelor lui Isus către evreii din Ierusalim: „Iată, casa voastră este părăsită. Pentru că vă spun, nu mă veți mai vedea de acum încolo, până când nu veți spune, Binecuvântat este Cel care a venit în numele Domnului [Iehova].” - Matei 23 : 38, 39 ; Ps. 118 : 26, *ASV*

33 Cel puțin, după cereri repetate ale noii republici, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a admis Israelul ca membru la 11 mai 1949, cu un vot de 37 la 12, nouă abțineri, inclusiv Marea Britanie, care deținuse mandatul anterior asupra Palestinei. Astfel, Israelul a devenit cel de-al cincizeci și nouălea membru al Națiunilor Unite și a devenit în sensul propriu al cuvântului, parte din familia națiunilor din această lume. Biblia ne arată că Națiunile Unite, succesoarea fostei Ligi a Națiunilor, este prezentă în „urâciunea pustiirii” prezisă atât de profetul Daniel, cât și de Isus Cristos. Apariția sa denotă că această lume se află acum în „pragul sfârșitului” și că Isus Cristos este prezent în împărăția lui Dumnezeu pe muntele ceresc Sion. (Dan. 11: 31; 12: 11; Matei 24: 15) Acea, „urâciune a pustiirii”, în sine, se opune ca Împăratul Isus Cristos să domnească în lume. De aceea, lumea este condamnată la distrugere prin bătălia Armagedonului „care se apropie. În loc să Îl recunoască pe Împăratul lui Iehova și să spună „Binecuvântat va fi cel care vine în numele lui Iehova,” republica Israel se unește cu dușmanii Săi și spune, de fapt: „Nu avem un alt împărat decât pe Cezar.” Prin aceasta, tânăra republică ne dovedește pe deplin că nu este „adevăratul Israel al lui Dumnezeu”. Își pecetluiește soarta privind distrugerea organizației Națiunilor Unite la finalul bătăliei Armagedonului. Acum nouăsprezece secole, apostolul Pavel se referea la capitala evreilor astfel: „Ierusalimul care este acum își ține copiii înlănțuiți.” (Gal. 4:25) Toate faptele de astăzi dezvăluie faptul că Ierusalimul pământesc din secolul douăzeci este înlănțuit mult mai mult față de această lume babiloniană decât era Ierusalimul din timpul lui Pavel.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

- 1, 2. Cui atribuie mulți întemeierea Statului Israel?
3. Ce profeție se aplică cu privire la întoarcerea evreilor în Palestina?
- 5, 6. Ce profeție se aplică pentru reconstrucția Palestinei de către evrei?
7. Când s-au împlinit aceste profeții asupra Israelului natural?
8. Ce petiție s-a trimis cu privire la încercarea lui Cristos?
9. Ce a salvat Israelul de la a fi alungat ca națiune?
- 10, 11. Ce nouă națiune a instaurat Dumnezeu, făcându-i drepti pe membrii săi?

- 12, 13. Cum au devenit cei din națiuni membri ai ei, deși erau necircumciși?
 14, 15. Cu care Israel lucrează Dumnezeu, spre a binecuvânta toate națiunile?
 16. În ce fel nu se potrivesc evenimentele moderne cu împlinirea din vechime a profeției, în privința lui Cir?
 17. În ce fel nu se potrivesc în ceea ce privește pustiirea?
 18, 19. În ce fel nu se potrivește cu împlinirea din vechime a necredinței evreilor?
 20. De ce nu pot împlini evreii profeția referitoare la templu?
 21, 22. De ce vor fi ei convertiți “în masă” la Isus de apariția unui semn?
 23. În ce fel nu reușesc să întrunească cerințele lui Dumnezeu structura statului și legile lui?
 24, 25. De către cine este recunoscut Israelul? De ce nu e în armonie cu Dumnezeu?
 26-28. Cum a fost accelerată recunoașterea Israelului de către Statele Unite?
 29. Ce atitudine a adoptat Israelul față de recunoașterea sa de către națiuni?
 30. Încă de la început, ce sfaturi cu privire la alianțe a ignorat Israelul?
 31, 32. Cum a fost făcut Israelul să-și plătească omagiile Ierarhiei catolice?
 33. Cum și prin cine și-a pecetluit Israel soarta de a fi distrus?

Popoare și națiuni se îndreaptă spre Sion

1. Nu în republica Israel și în Ierusalim vom găsi astăzi îndeplinirea profeției: „Așa a zis Iehova: Și vor veni oameni și locuitori din multe orașe, și locuitorii dintr-un oraș vor merge în alte orașe, zicând: Haideti să intrăm în grațiile lui Iehova și să îl căutăm pe Iehova, Eu voi merge cu siguranță. Da, multe popoare și națiuni puternice vor veni să Îl caute pe Iehova în Ierusalim, și să caute să intre în grațiile lui Iehova. Așa a zis Iehova: În acele zile, zece oameni din toate popoarele îl vor apuca de poala hainei pe acela care este evreu, spunând, vom merge cu tine, pentru că am auzit că Dumnezeu este cu tine.” (Zah. 8 : 20-23, *ASV*) Ierusalimul pământesc nu este acela unde toate popoarele îl vor căuta și venera pe Iehova, ci popoarele lumii prin faptul că impun dispunerea Ierusalimului, sunt aceia care cer ca republica israeliană să vină în acel oraș. Astfel, profeția trebuie să aibă o împlinire mult mai mare decât aceea a evreilor naturali și a Ierusalimului pământesc.

2 Isus Cristos, Împăratul care domnește acum peste Muntele ceresc Sion, este marele Evreu sau Prețuitor al lui Iehova Dumnezeu. El și urmașii Săi consacrați, unși cu spiritul lui Dumnezeu, sunt adevăratul Israel al lui Dumnezeu. Lor le scrie apostolul Pavel: „Veniți la muntele Sion și în orașul lui Dumnezeu cel viu, Ierusalimul ceresc, ... și la Isus, mediatorul noului legământ.” (Ev. 12:22-24, *ASV*) Ei sunt evreii care au în ei circumcizia în inimă, un lucru spiritual. Pentru acești credincioși care au rămas astăzi ai adevăratului Israel al lui Dumnezeu, se vor îndeplini profețiile lui Zaharia, dar și alte profeții privind repunerea în drepturi. Iehova i-a evidențiat dintre popoare ca „popor pentru numele Său” și în virtutea acestui nume ei au acționat ca „martori ai lui Iehova”. (Faptele apostolilor 15:14; Isa. 43:10, 12) În timpul Primului Război Mondial, din 1914 până în 1918, ei au suportat mari reproșuri și persecuții ca martori ai Săi, iar dușmanii religioși și puterile politice ale acestei lumi au conspirat pentru a-i suprima și distruge. Îngrădindu-le lucrarea de propovăduire, ei au ajuns în captivitatea Marelui Babilon, organizația mondială a Satanei. La secole după ce vechiul Babilon s-a înecat în râul Eufrat, ultima carte a Bibliei cuprinde o profeție despre marele Babilon anti-tipic și operațiunile sale opresive împotriva martorilor lui Iehova. - Apoc. 14: 8; 16 : 19; 17 : 5 până la 18 : 21.

3 În special în primăvara anului 1918, acea organizație puternică a dezbrăcat de condiția pământeană martorii lui Iehova simbolizați de ținutul vechi al iudeilor, iar ei au suferit o stare de exil din serviciul lui Dumnezeu și venerarea publică deschisă. Dar în 1919, Iehova Dumnezeu, prin Cyr al Său cel mare, Isus Cristos, i-a eliberat din exilul și constrângerea babiloniană. El i-a adus înapoi în „țara” lor, starea lor de drept pe pământ, în serviciul Său. Repunerea lor în drepturi, readunarea lor în cadrul organizației teocratice a lui Iehova, aceasta, și nu întoarcerea evreilor naturali în Palestina, este partea cea mai importantă a „semnului” pe care Isus l-a prezis că va fi

semnul acestei cea de-a doua prezență și sfârșitul acestei lumi. Rămășița de credincioși ai adevăratului Israel, martorii lui Iehova, sunt cei „aleși” pentru care El a zis că îi va trimite înainte pe îngerii Săi să îi adune „din cele patru colțuri ale lumii, de la un capăt la altul al cerului.” – Matei 24: 30, 31.

4 Spre deosebire de evreii din republica Israel, acești credincioși, rămășița unsă, au fost adunați din această lume. Ei nu sunt atinși de prietenia și contaminarea acestei lumi, politica sa, comerțul egoist și religia sa. Ei au ascultat porunca lui Dumnezeu către credincioșii rămași din timpurile vechi: „Nu atingeți nici un lucru murdar, ieșiți din mizeria sa [Babilonul], păstrați-vă curați, voi care purtați vasele DOMNULUI.” (Isa. 52:11) De aceea, din 1919 Iehova i-a folosit ca martori ai Săi, repuși în drepturi.

5 Mulți ani am privit cu îngăduință întoarcerea evreilor în Palestina, în special de la publicarea articolului nostru „Repunerea în drepturi a evreilor” în numărul *Turnului de Veghe* din martie 1880. În toți acești ani și apoi până în 1932, martorii lui Iehova au avut aceeași părere ca și creștinătatea în ceea ce privește profețiile despre repunerea în drepturi aplicate evreilor naturali și întoarcerea lor în ținutul Palestinei. Prin materiale destinate special cititorilor evrei și distribuite acestora, și prin multe conferințe publice asupra subiectelor de interes pentru evrei, martorii lui Iehova au încercat cu dragoste să ajute evreii naturali să Îl vadă și să Îl accepte pe adevăratul Mesia, Iehova. Suntem fericiți să vedem că unii dintre evrei au răspuns, deși sunt puțini. Negăm faptul că în tot acest timp am fost susținuți de bancheri evrei și organizații evreiești. La momentul potrivit, a fost întreprins un studiu asiduu asupra profeției lui Ezechiel în lumina evenimentelor moderne, iar Societatea Turnul de Veghe a publicat o serie de trei cărți cu titlul „Justificare”. În Cartea a Doua, *Justificare*, publicată în 1932, discută verset cu verset profețiile lui Ezechiel privind repunerea în drepturi, și apoi, la paginile 257 și 259, se spun următoarele:

6 „A existat o îndeplinire parțială a acestei profeții asupra Palestinei în zilele lui Ezechiel și Neemia. Îndeplinirea completă nu se poate aplica pentru Palestina. Evreii au fost dați afară din Palestina și „casa lor a fost părăsită” deoarece ei L-au respins pe Isus Cristos, Împăratul lui Iehova, Cel iubit și uns. Nici până în zilele noastre, evreii nu s-au căit de acest act de nedreptate comis de predecesorii lor. Mulți dintre ei s-au întors în Palestina, dar li s-a indus să meargă acolo datorită egoismului sau din motive sentimentale. În timpul perioadei lungi care s-a scurs de la momentul expulzării lor și până în prezent, evreii nu au „suportat rușinea pentru necredință” de dragul lui Iehova, nici în numele lui Cristos. În timpul acesta, și în special după Războiul Mondial [primul], adevărații urmași ai lui Isus Cristos, devotați lui Dumnezeu și împărăției Sale, au suportat rușinea necredinței și au fost urâți de toate popoarele de dragul lui Cristos și de dragul numelui lui Iehova. (Matei 24:9; Marcu 13: 13) Spre deosebire de aceasta, în timpul Războiului Mondial [primul], evreii au primit recunoaștere din partea popoarelor necredincioase. În 1917, Declarația Balfour, sponsorizată de guvernele necredincioase ale organizației Satanei, au recunoscut pe evrei, pogorând asupra lor favoruri mari. Iar cele mai mari favoruri au venit din partea celei de-a șaptea putere mondială [Marea Britanie-America]. Big Business și alte aripi ale organizației Satanei îi pun pe evrei împreună și în aceeași categorie cu păgânii. Astfel, până și poporul lui Dumnezeu a uitat de faptul că afacerile din împărăția lui Dumnezeu cu referire la lucrurile de pe pământ sunt de o importanță mult mai mare decât reabilitarea unei bucăți de pământ pe partea de est a Mării Mediterane. Evreii au primit mai multă atenție decât ar fi meritat cu adevărat. De aceea, această profeție trebuie să își aibă îndeplinirea asupra adevăraților credincioși din împărăția lui Dumnezeu ,care sunt acum pe pământ.”

Miracolul păstrării

7 Cât de bine demonstrează evenimentele din lume care s-au întâmplat de la publicarea declarației de mai sus în 1932 acuratețea acesteia! Aceasta trebuie să ne ajute să corectăm orice părere eronată am putea avea asupra acestui subiect. S-a spus odată: „Printre relicvele antichității

care au rezistat până în zilele noastre, nu există un alt obiect de mai mare interes cum sunt evreii.³ Faptul că mai există evrei naturali din zilele lui Iacob a fost adesea privit ca un miracol al lui Dumnezeu. Dar adevăratul miracol este păstrarea martorilor lui Iehova din zilele primului martir Abel până în zilele noastre. Acest miracol este amplificat de faptul că Iehova a păstrat „adevăratul Israel al lui Dumnezeu” ca popor al Său și martor de-a lungul acestor nouăsprezece secole de la zilele lui Isus. Ei, nu ca evreii naturali care au fost orbiți de „dumnezeul acestei lumi”, au fost ținta principală a Satanei, Diavolul. Prin toate puterile și organizațiile acestei lumi păcătoase, el a încercat să extermină acest Israel spiritual, acești martori ai lui Iehova, ai adevăratului Dumnezeu. Prin violență, forță și intimidare din partea organizației sale mărețe, Babilonul modern, i-a luat în captivitate și exil în timpul Primului Război Mondial, dar în 1919, Iehova Dumnezeu a acționat în numele Său și i-a salvat și i-a repus în drepturi ca poporul Său.

8 Este timpul pentru toți oamenii de bună credință, indiferent că sunt evrei naturali sau păgâni, să se trezească în fața acestui mare adevăr spiritual, permițându-i să acționeze ca ghid adevărat și sigur pentru comportamentul lor de astăzi. Dacă evreii repatriați în Palestina ar fi fost acolo din voia lui Dumnezeu ca un nucleu al „noului pământ” al noii lumi întru dreptate, atunci ar fi fost un lucru bun pentru toți oamenii de bună credință din toate popoarele să fie lângă cetățenii Republicii Israel și să meargă în organizația lor. Dar acum vedem că dacă mergem cu ei înseamnă să ne facem părtași la „urâciunea pustiirii”, Națiunile Unite și să ne condamnăm la distrugere cu acea monstruoasă în bătălia Armagedonului care se apropie. Doar credincioșii rămași dintre urmașii unși ai lui Cristos, „adevăratul Israel al lui Dumnezeu” sunt aceia care sunt evreii din interior de astăzi care vor merge la Ierusalimul ceresc, unde Isus Cristos domnește pe tron ca Împărat pentru Iehova. În ciuda persecuțiilor pe care le-au suportat din partea acestei lumi, faptele ne arată că Dumnezeu este cu ei și sunt oamenii și martori pentru numele Său aprobați. Ei sunt devotați complet împărăției lui Dumnezeu, și nu Națiunilor Unite antagoniste. De aceea, de poala acestor evrei în interior ai Israelului spiritual toți oamenii de bună credință, „cei zece oameni care vorbesc limba tuturor popoarelor”, ar trebui să se agațe acum și să zică: „Vom merge cu voi, pentru că am auzit că Dumnezeu este cu voi.” Ca ei să poată face acest lucru, rămășița Israelului spiritual va continua să „predice această evanghelie a Împărăției în toată lumea ca mărturie pentru toate popoarele”.

9 Toți oamenii de bună credință din toate popoarele să arate credință în Dumnezeu ca aceea pe care a avut-o Avraam și să meargă cu aceia care au rămas din credincioșii spirituali, către organizația Sa teocratică. Dacă manifestă această credință, vor demonstra că sunt mai evrei în interior decât evreii naturali care sunt acum readunați în Palestina în necredință. Ei demonstrează că sunt în fața izraeliților după sânge în credința ca a lui Avraam. Această credință a oamenilor consacrați de bună credință este mai bună pentru Dumnezeu decât legăturile de sânge pe care izraeliții naturali le au cu Avraam din vechime. Atunci să îi lăsăm să se asocieze cu Israelul spiritual și să le spună și altor locuitori din toate popoarele: „Haideți să ne grăbim să intrăm în grațiile lui Iehova și să Îl căutăm; așa voi face și eu.” (Zah. 8: 20-23, *ASV*) Aceasta îi va aduce în armonie cu Dumnezeu cel adevărat prin Împăratul Său Isus Cristos. Aceasta va duce la salvarea lor când va porni bătălia de la Armagedon și la viața eternă în noua lume, sub Împărăția cea veșnică de dreptate.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce nu este îndeplinită profeția din Zaharia 8:20-23 cu Ierusalimul de azi?
2. Cu cine va fi îndeplinită profeția? După care experiențe avute de ei?
3. Cum au fost ei restatorniciți? Care este semnul pentru ziua de astăzi?
4. Cum se deosebește rămășița, față de modul de a acționa a evreilor din republica Israel?
5. Cum au privit martorii lui Iehova ani de zile acțiunea de restatornicire a evreilor?

³ Pagina 243 din *Vine Împărăția*, publicată de Societatea noastră în 1891.

6. Cum a arătat cartea *Justificare* partea a II-a în anul 1932 repunerea în drepturi a evreilor?
7. Față de cine a îndeplinit Dumnezeu acest lucru minunat de păstrare? Cum?
8. Unde și cu cine trebuie oamenii de bună credință să meargă astăzi?
9. De ce sunt oamenii de bună credință acceptați de Dumnezeu, față de Israeliți? Pentru ce scop?

Întrebuițare înțeleaptă a timpului

Iehova Dumnezeu poate opri timpul, așa cum a făcut și în timpul lui Iosua ,când soarele s-a oprit în loc; îl poate da înapoi, așa cum a făcut în timpurile lui Ezechia, când a făcut ca umbra soarelui să meargă înapoi. Dar noi nu putem să dăm timpul înapoi în această viață. Nu putem să oprim timpul pentru a-l trăi din nou dacă l-am irosit. Nu mai există o a doua șansă pentru creștini să folosească timpul dat. Creștinii nu pot să își prelungească misiunea de propovăduire ,prin prelungirea perioadei de timp pe care o au la dispoziție. Isus a spus, „Care dintre voi, dacă este nerăbdător, poate să își prelungească viața cu un moment?” (Matei 6:27, *Diaglott*) Atunci să nu spuneți, „Voi fi mai activ luna viitoare sau anul viitor.” Nu există nici o garanție că veți fi aici atunci. Nu vă jucați cu timpul pe care s-ar putea să nu îl aveți. Și chiar dacă l-ați avea, nu vă jucați cu timpul care nu este al vostru, ci pe care l-ați consacrat lui Dumnezeu. Trebuie să îl dedicați acum complet, fără a reține un impozit excesiv pentru plăceri.

De ce unii care și-au consacrat timpul lor lui Dumnezeu nu îl folosesc pentru a predica evanghelia? Sunt prea tineri? Samuel a început să îl servească pe Iehova Dumnezeu la templu tot timpul, imediat după ce a fost înțărcat. Prea bătrân? Apostolul Ioan trebuie să fi avut aproape 100 de ani când a terminat de scris partea sa de Biblie în jurul anului 99 d.Chr. Prea bolnav? Credinciosul Iov, un om integru, l-a servit pe Dumnezeu când deja fusese lovit de scârboasa boală – lepra. Este vreunul dintre creștinii consacrați de astăzi mai tânăr decât a fost bebelușul Samuel când a început serviciul la templu? Sau mai bătrân de o sută de ani? Sau lovit de vreo boală mai cumplită decât lepra?

Alții pot spune că nu vorbesc destul de bine. Tot așa credea și Moise despre el cândva, dar cât de greșită era părerea lui ne arată unele discursuri redade pe care le-a făcut pentru izraeliți în timpul cât a stat în pustietate.

Probabil suntem timizi sau înspăimântați de posibilitatea de a vorbi în public. Profetul Ieremia avea și el astfel de păreri greșite, dar Iehova l-a sfătuit să nu se teamă de fețele adversarilor și a fost asigurat că Iehova Dumnezeu îi va pune cuvintele în gură. (Ier. 1:4-9, 17) Serviciul său demonstrează fără putință de tăgadă că Iehova Dumnezeu și-a îndeplinit promisiunea făcută profetului. Vreunul dintre creștinii consacrați se teme că nu va putea răspunde întrebărilor? Studiul asiduu îi va putea oferi ocazia să aplice cuvintele Psalmului 119 : 98,100 pentru el: „Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât dușmanii mei, ... Știu mai mult decât acești neisprăviți, pentru că eu țin poruncile Tale!” - *Moffatt*

În zilele lui Isus unii erau prea ocupați să îl servească pe Iehova Dumnezeu și să calce pe urmele lui Cristos. Ca și unii dintre acei contestatari, vreunul dintre creștinii de astăzi au o nouă fermă, vite noi, o soție nouă, tulburat de timpul pe care aceste lucruri îl consumă și spun că nu mai au timp și pentru Noua Lume? Biblia consideră că acești contestatari au doar scuze. Dacă se găsește timp pentru a citi un ziar, cumpărături pentru mâncarea vremelnică, vizite, să ascultați radioul, să vă uitați la televizor și alte activități, cu siguranță aveți și timp pentru a-l folosi în serviciul lui Iehova Dumnezeu. Creștinii nu trebuie să caute scuze. Faptul că își scotocesc mintea să le găsească și să își elibereze conștiința le consumă mai mult timp decât lucrarea de predicare a evangheliei.

O soluție este să vă organizați timpul consacrat. Iehova Dumnezeu își organizează timpul. El a delimitat timpul zilelor de creație la 7.000 de ani fiecare, stabilește anotimpurile, a determinat cele șapte perioade ale păgânilor, și timpul stabilit pentru sfârșitul lumii. El ne arată că avem timp pentru a planta culturile și pentru a le culege, să ucidem și să vindecăm, să plângem și să râdem, să jelim și

să dansăm, să vorbim și să tăcem, să iubim și să urâm, să mergem la război și să ne bucurăm de pace. „Toate au un timp al lor, și e un timp pentru toate lucrurile sub cer,” spune Cuvântul lui Iehova Dumnezeu. Creatorul Atotputernic are un timp nesfârșit, și totuși îl administrează, și nimeni nu îl face să își încalce lucrurile pe care le-a stabilit. „Vai de cei care sunt atrași de păcat ... care spun, Să se grăbească [Dumnezeu] și să își grăbească lucrarea, ca să o vedem și noi.” (Isa. 5: 18, 19) El nici nu întârzie și nici nu își va grăbi lucrarea pentru ciudățenia unora, pentru a-i convinge pe batjocoritorii lumii. Când ne facem un plan de administrare a timpului pentru serviciu, nu trebuie să îl încălcăm, ca să le facem pe plac batjocoritorilor sau altor martori sau nouă înșine.

Scriptura spune că stăpânii pământului își hrănesc câinii cu resturi de la masa lor, totuși, unii neglijenți care s-au consacrat lui Dumnezeu nu îi dau Domnului și Stăpânului lor nici măcar câteva frânturi din timpul lor. Își consumă cu lăcomie tot timpul pentru ei înșiși, și nu mai au niciun pic de timp pentru Dumnezeu, deși tot timpul lor este consacrat Lui. Nu își respectă jurămintele și ne amintesc de norii goi și vânturile care bat despre care se vorbește în Proverbe 25:14: „Norii și vânturile nu vor aduce ploaie – la fel este și cel care a promis, dar nu se ține de cuvânt niciodată!” – *Moffatt*.

Dar când vă alcătuiți un program, urmați-l cu credință, și aceasta va asigura creștinilor o folosire înțeleaptă a timpului consacrat. Aceasta va face ca un creștin să fie roditor mereu. La fel cum se taie crengile copacilor care nu sunt folosite, astfel încât copacii să aibă suficientă putere să poarte fructele cu crengile bune rămase, tot așa creștinii pot tăia din timpul lor ceea ce nu este folositor sau esențial, astfel încât să le rămână destul timp pentru activitatea importantă și fructificarea adecvată în predicarea Împărăției. Ca și pomii Revelației 22 care cresc din râul vieții, creștinii pot fructifica lunar timpul lor tot anul dedicând timp, cumpărându-l cu prețul lucrurilor care nu sunt esențiale, tăind mâncătorii de timp.

Vestitorul evangheliei Împărăției trebuie să fie atent că și altcineva vrea să îi organizeze timpul, și anume Satana Diavolul. El vă va administra timpul pentru el, dacă voi nu reușiți să vă administrați timpul pentru Iehova. De fapt, Satana deja a făcut acest lucru într-un mod subtil dacă nu reușiți să alocați timp pentru serviciul în slujba lui Iehova.

Vă aduceți aminte cum Faraonul din Egipt a administrat timpul izraeliților captivi, astfel încât nu mai aveau timp să îl venereze pe Iehova Dumnezeu? „Le-au stabilit sarcini să îi copleșească cu poverile lor. Și ei au construit pentru Faraon orașe de comori, ... [zise Faraonul] ei trebuie să fie goliți, să strige și să spună, Lasă-ne să mergem și să ne sacrificăm pentru Dumnezeul nostru. Și atunci trebuie să avem mai multe munci de dat oamenilor.” (Ex. 1 : 11; 5 : 8, 9) Astfel Faraonul i-a ținut captivi pe izraeliți cu munci istovitoare și le-a furat timpul pe care l-ar fi folosit pentru venerarea lui Iehova Dumnezeu. Astăzi, Satana va fura timpul consacrat al creștinilor, pentru a-i face să îl fure pe Dumnezeu dacă poate. Va împărți prostește timpul, în mii de feluri subtile „dacă creștinii nu au un plan al timpului care să aibă marcate semnele „Trecerea interzisă”, „Satana, nu poți intra!” „Jos mâinile de pe timpul consacrat!”

Proverbele 18: 9, conform traducerii Moffatt, spun: „Un om care lăncezește în lucrarea sa este la fel de rău ca și cel care risipește timpul.” Nu lănceziți. Nu lănceziți și nu risipiți timpul consacrat. Lăsați risipirea timpului să fie o problemă a trecutului, așa cum se specifică și la 1 Petru 4 : 2, 3 : „În voia Domnului ne putem trăi zilele care au mai rămas. Pentru că a trecut destul de mult timp în care a-ți făcut voia națiunilor.” (*Roth.*) Coloseni 4: 5, conform lui Weymouth spune, „În raport cu lumea, comportați-vă cu înțelepciune, valorificând oportunitățile voastre” Acesta este un avertisment pentru creștini care nu trebuie să lase relațiile cu lumea exterioară să le monopolizeze timpul, ci trebuie să vadă ocaziile pentru serviciu și să își rezerve timpul planificat. Legați bine planul ca legăturile sale să nu fie rupte de alții sau de voi înșivă. Timpul care a mai rămas până la Armagedon trebuie trăit conform voinței lui Dumnezeu, astfel acesta nu se va scurge cu greutate. Biblia ne spune că Iacob a servit pentru Rahela timp de șapte ani și lui i s-au părut că sunt doar câteva zile, așa îi era de dragă. Datorită dragostei pe care creștinii o au pentru Dumnezeu, șapte ani sau de două sau trei ori mai mult vor părea doar o fracțiune de secundă de zile plăcute.

Această lume veche a fost pusă în balanță și s-a văzut că este ușoară. Zilele sale sunt numărate. Chiar și orele sale sunt numărate, așa cum a spus Isus că Iehova Dumnezeu din ceruri știe

momentul când va veni sfârșitul lumii. Astfel, orele creștinilor de serviciu în predicarea evangheliei sunt numărate comparativ cu acesta. Diavolul știe că are puțin timp la dispoziție, și are destulă minte încât să folosească timpul pe care îl mai are ca un leu sălbatic într-o încercare disperată de a dovedi partea sa de provocare. (Apoc 12:12; 1Pet. 5: 8) Cu siguranță creștinii trebuie să aibă tot atâta minte cât Diavolul când își folosesc timpul pentru scopul lor consacrat, realizând că timpul pentru a predica este scurt și că trebuie să își folosească timpul cu aceeași dedicare pentru bine așa cum Diavolul îl folosește pentru păcat.

Nu trebuie să fiți amăgiți. Nu trebuie să vă așteptați ca Dumnezeu să oprească soarele când voi vă jucați și să îl lase din nou să se rotească ca voi să vă puteți trăi zilele deșarte. Folosiți timpul acum. Luați-l în stăpânire, smulgeți-l cu violență din lumea Satanei, smulgeți-l din sufletul vostru egoist dacă e nevoie, legați-l, administrați-l, folosiți înțelept timpul pe care l-ați consacrat lui Dumnezeu. Și atunci când nu va mai exista timp pentru lucrarea de predicare a evangheliei și va veni ora fatidică a Armagedonului, creștinii zeloși vor fi păstrați în viață și vor primi binecuvântările în Noua Lume a lui Iehova Dumnezeu fără sfârșit.

OBADIA PROFETEȘTE ÎMPOTRIVA CELOR CE SE ÎNALȚĂ

Satan a fost primul care s-a înălțat. „Îmi voi înălța scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu!”, a zis el în inima lui și a adăugat cu invidie: „Voi fi asemenea Celui Prea Înalt”. Însă cum a căzut el din cer! Cum va fi prăbușit, curând, în abisul mormântului! (Isa. 14:12-15; Apoc. 20:1-3). Vicleana lui amăgire a făcut pe prima pereche de oameni să caute a se înălța ca dumnezei, dar rezultatul a fost căderea în păcat și moarte. Aceștia au tras după ei, în afundarea în delincvență, întreaga rasă umană. Mai mult decât atât, în degradarea care a urmat, creaturile umane n-au învățat din greșelile lor în smerenie, n-au învățat din loviturile grele ale experienței, ci au avut din ce în ce mai multe căderi dureroase pe calea mândriei și a auto-înălțării. Chiar până în acest secol, experiența nu i-a învățat pe oameni să evite această cursă. Din contră, oamenii mândri și orgolioși se înmulțesc în aceste „zile din urmă” (2Tim. 3:1-4). Iată de ce unii aroganți chiar urmează nebunia lui Satan, înălțându-se mai presus de Iehova Dumnezeu, pretinzând că îi poruncesc zilnic lui Dumnezeu să coboare de pe tronul Său ceresc pe acest pământ, ca să fie jertfit de ei pe un altar religios!

Dar nu toți oamenii au căzut în cursa care l-a făcut pe nehibzuitul Satan să cadă. Nu toți au avut despre ei înșiși o părere mai bună decât se cuvenea. Printre cei mulți care se înalță, și care în timp vor suferi înjosire, există câțiva care se smeresc și care vor fi înălțați de Dumnezeu la timpul potrivit. Un contrast izbitor din trecut dovedește această chestiune. Să ne întoarcem în timp, cu aproape șase sute de ani înainte de nașterea lui Isus. În anul 607 î.C. a avut loc căderea Ierusalimului în fața regelui Babilonului. Obadia proclamă un mesaj de condamnare împotriva mândrului și arogantului Edom, dar însuși Obadia se află într-un contrast izbitor cu edomiții înălțați.

Numele lui Obadia înseamnă „servul lui Iah” și, cu acest simplu început, informația despre omul Obadia se încheie. Cartea Bibliei ce poartă numele lui Obadia, cea mai scurtă carte din Scripturile Ebraice, se deschide simplu: „Viziunea lui Obadia”. Nimic altceva despre om. Când a fost el născut, unde, în ce seminție, poziția lui socială în viață – nici una din aceste mici chestiuni personale de informație nu este prezentată. Din îndepărtata antichitate există o mulțime de păreri despre identitatea lui Obadia, dar tocmai varietatea lor și marea discrepanță între ele constituie cea mai puternică dovadă că nu sunt demne de încredere. Obadia n-a scris o autobiografie pentru a îndrepta atenția asupra lui. Dincolo de identitatea sa ca serv al lui Iah, el nu s-a văzut a fi important. El și-a deschis profeția prin cuvintele: „Așa zice DOMNUL Dumnezeu”, și aceasta i-a confirmat autenticitatea și a ridicat responsabilitatea pentru ea din mâini omenești, deși a fost rostită prin buze omenești. N-a fost permis ca identitatea scriitorului uman să concureze cu mesajul, ci mintea să fie concentrată cu toată puterea asupra profeției!

Vești de la Iehova și un ambasador trimis printre națiuni a proclamat: „Sculați-vă, să mergem

împotriva Edomului ca să ne războim cu el!” Deși Edomul făcea pe grozavul, Dumnezeu l-a făcut mic; deși era plin de mândrie, Iehova l-a numit disprețuit. Spiritul său arogant este provocat prin aceste cuvinte din partea Celui Prea Înalt: „Mândria inimii tale te-a amăgit, tu care locuiești în crăpăturile stâncii, a cărui locuință este înaltă; care zice în inima sa: Cine mă va doborî la pământ? De te-ai urca pe înălțimi ca vulturul și cuibul tău ar fi printre stele, te voi doborî de acolo, zice Iehova.” – Obadia 1-4, *ASV*.

Inima mândră a edomiților i-a amăgit din cauza geografiei ținutului lor. Întins la sud de Marea Moartă și ridicându-se la est de Arabia se află sălbaticul și accidentatul lanț al Muntelui Seir, o masă de stânci crestate, piscuri, costișe și creste zimțate. Aceste fortărețe din munte, de pietre, nisip, calcar și porfir, se înalță cu peste 900 de metri deasupra nivelului Arabei și drumurile înguste ce cotesc printre costișele abrupte străpung primejdiosul ținut. Suspendată pe cele mai înalte piscuri, asemenea unui cuib de vultur uriaș, era cetatea capitală. Ea se numea Sela și mai târziu Petra, ambele nume însemnând stâncă în ebraică, respectiv în greacă. Ea se află într-o depresiune naturală, înconjurată de costișe abrupte din gresie trandafirie, este lungă de aproximativ 1,6 kilometri și lată de 800 metri, cu văi și canioane ce se deschid spre ea. Deasupra ei, asemenea unei uriașe și tăcute santinele, se înalță Muntele Hor. O parte din cetate a fost cioplită în stâncă solidă. Intrările spre ea erau prin trecătorile muntelui. Nu este de mirare că edomiții se simțeau la adăpost în înaltele lor locuințe de pe terase!

Deși cei mai apropiați vecini ai lor erau vulturii, care scoteau sunete stridente și se roteau printre piscuri, iar tovarășii lor apropiați erau stelele, Iehova s-a îngrijit ca arogantul Edom să fie răsturnat din poziția lui înaltă. Și nu printr-o simplă răsturnare, ca lecție, nici printr-o cădere parțială care să le bage mintea în cap celor aroganți, nu, ci printr-o prăbușire fără oprire până în fundul mormântului! Hoții nu fură tot și cei care culeg via lasă câteva boabe în urmă, dar foștii complici îi vor înconjura pe acești urmași edomiți ai lui Esau și îi vor jefui de toate comorile lor ascunse. Înțelepciunea înțelepților va pieri, priceperea celor prudenți va dispărea și puternicele oștiri militare vor rămâne îngrozite, pentru ca în final acești înălțați să piară în măcel. – Obadia 5-9.

Dar de ce? Doar pentru că locuiau pe costișele munților? Doar pentru că le plăcea umbra vulturului din ținutul muntos? Pentru că locuiau mai aproape de stelele cerului? Nu, bineînțeles că nu. Fără îndoială, acest mediu înconjurător natural le-a hrănit vanitatea de invincibilitate, le-a alimentat starea de a fi absolut siguri de ceva și a făcut să crească mitul lor despre imposibilitatea de a fi cuceriiți. Dar Obadia a pus degetul profetic pe păcatul lor care avea să-i ajungă și să-i nimicească. El descrie soarta lor și cauza acesteia, în versetele 10-15:

„Din pricina violenței făcută fratelui tău Iacov, te va acoperi rușinea și vei fi nimic pentru totdeauna. În ziua când stăteai deoparte, în timp ce dușmanii îi luau bunurile și străinii intrau pe porțile lui și trăgeau la sorți pentru Ierusalim, și tu erai ca unul din ei. N-ar fi trebuit să te bucuri de răul fratelui tău, în ziua necazului său. N-ar fi trebuit să te bucuri de iudei în ziua ruinării lor. N-ar fi trebuit să te bucuri de necazul fratelui tău. N-ar fi trebuit să intri pe poarta poporului Meu, în ziua nenorocirii lui. N-ar fi trebuit să te bucuri de prăpădul său, în ziua nenorocirii lui. N-ar fi trebuit să întinzi mâna asupra bunurilor lui, în ziua nenorocirii lui. Și n-ar fi trebuit să stai la răspântii și să-i omori fugarii, nici să-i predai pe refugiații săi, în ziua necazului său. Căci ziua DOMNULUI este aproape pentru toate națiunile. Așa cum ai făcut, și se va face; faptele tale se vor întoarce asupra capului tău” – *AAT*.

Potrivind faptele care sprijină aceste acuzații, putem vedea motivul pentru nimicirea edomiților. Ei erau urmași ai lui Esau, izraeliții de-ai lui Iacov, iar Esau și Iacov erau gemeni. De aceea, se spune că violența făcută izraeliților este împotriva „fratelui tău Iacov”. Din cadru, violența denunțată aici pare să se refere la timpul căderii Ierusalimului în mâinile babilonienilor în anul 607 î.C. Edomiții nu numai că au stat deoparte aprobator, dar ei i-au îndemnat pe cuceritori ca să facă pustiirea completă: „Edomiții! Adu-ți aminte de ei, Cel Etern, în acea zi a căderii Ierusalimului când ei strigau: „Jos cu el! Jos cu el! Radeți-l de pe fața pământului!” (Ps. 137:7, *Moff*). Când cuceritorii trăgeau la sorți pentru prăzile din Ierusalim, edomiții „erau ca unul din ei”, au venit să împartă prada și au pus mâna pe o parte din ea. Mai mult decât atât, ei au blocat drumurile cheie și trecătorile pentru a-i prinde pe cei

care scăpau și ca să-i dea pe iudeii fugari în mâinile haldeilor. Edomiții sprijiniseră pustiirea împotriva iudeilor; asupra capului lor va cădea o pustiire completă și veșnică.

Avea să vină o restatornicire pentru iudei și o reconstruire pentru Ierusalim și Iuda: „În muntele Sion vor fi cei care vor scăpa și el va fi sfânt; și casa lui Iacov le va stăpâni proprietățile. Și cei din sud vor stăpâni muntele lui Esau și pe cei din zona depresionară a filistenilor; și vor stăpâni câmpia lui Efraim și a Samariei; Benjamin va stăpâni Galaadul. Și prizonierii acestei oștiri a copiilor lui Israel, care sunt printre canaaniți, vor stăpâni chiar până la Sarepta; și prizonierii Ierusalimului, care se află în Sefarad, vor stăpâni cetățile de la sud. Salvatorii vor urca pe muntele Sion pentru a judeca muntele lui Esau; și împărăția va fi a lui Iehova.” (Obad. 17, 19-21, *ASV*). Dar o astfel de restatornicire nu va fi și pentru Edom! – „Căci casa lui Iacov va fi un foc și casa lui Iosif o flacăra pentru casa lui Esau, asemenea paielor ce sunt aprinse și arse, până când nu va mai fi lăsat nici un suflet din casa lui Esau.” – Obad. 18, *Moff*.

Profeția lui Obadia împotriva Edomului a fost împlinită în miniatură. Dovada acestui lucru este cetatea capitală Petra, presupusa cetate invincibilă cioplită în stâncă. Astăzi ea este o ruină nelocuită a trecutului îndepărtat. Tipicul Edom a fost distrus pentru totdeauna. Exterminarea lui a început odată cu invadarea de către armata lui Nebucadnețar, la aproximativ cinci ani după căderea Ierusalimului. Cu mai mult de o sută cincizeci de ani mai târziu, profeția lui Maleahi face referire la căderea Edomului (Mal. 1:2-5). În cele din urmă, căderea prezisă a Edomului a ajuns să aibă loc în sens așa de literal, încât acea națiune a fost pierdută pentru totdeauna. Iehova nu a anunțat această cădere iminentă numai prin Obadia, ci aproximativ în același timp a adăugat la glasul acestuia mărturia altor doi martori, anume Ieremia și Ezechiel. – Ier. 49:7-22; Plân. 4:21, 22; Ezec. 35:1-15.

Urmașii lui Esau au pierdut dreptul prin naștere la împărăția lui Dumnezeu din pricina puținei importanțe pe care Esau l-a dat acestui lucru. El s-a gândit mai mult la trupul său și la mângâierea lui, s-a gândit mai mult la o masă ce a constat dintr-un blid de linte, decât la împărăție. Ulterior edomiții au călcat pe urmele strămoșului lor, nepunând nici un preț pe împărăția lui Dumnezeu, au fost geloși, invidioși și violenți față de cei care au făcut acest lucru. Cu mândrie și aroganță, ei s-au înălțat și i-au socotit inferiori pe iudei, cu o aroganță disprețuitoare. Dar Iehova i-a înjosit în timp. Așa se va întâmpla cu cei care se înalță în acest secol, în special cu aroganții lideri religioși ai creștinătății. Asemenea edomiților, ei au avut ocazia să sprijine împărăția lui Iehova prin Cristos, dar nu vor să-și piardă identitatea personală și să fie cunoscuți doar ca servi ai lui Iah. Ei râvnesc să primească atenție, lingușire, titluri, înălțare și îi ațâță cu gelozie pe persecutorii adevăraților martori ai lui Iehova. Deși se înalță ca sfinți și dumnezei, ei vor fi înjosiți la fel ca edomiții și ca însuși Satan, atunci când vor merge în Gheena nimicirii la Armagedon!

EXPERIENȚE DE PE TEREN

Bogăție de roade în pofida adversității în Peru

“Vreme de aproape doi ani, am studiat împreună cu o tânără căsătorită care, în ciuda faptului că era aproape complet împiedicată să participe la întruniri sau la serviciul activ pe teren din cauza împotrivirii de acasă, a făcut progrese rapide în cunoștința despre adevăr și înțelegerea ordinii teocratice. Ca rezultat al strădaniei și zelului cu care a depus mărturie prietenilor ei, într-o seară la Sala Împărăției a sosit o doamnă care m-a căutat ținând în mână cartea de vizită a persoanei în cauză. Doamna mi-a cerut să țin o sesiune de studii la ea acasă spre beneficiul ei și al familiei sale. Am făcut asta, și în câteva luni această doamnă a devenit vestitor regulă, ca și fiica ei, care a luat și ea poziție de parte Teocrației. Curând, va sosi primul Congres ținut la Lima și Domnul a făcut posibil ca prima mea studentă să participe. Cu lacrimi în ochi, a căutat sfătuire ca să afle dacă se poate bucura de privilegiul botezului, căci împotrivirea de acasă o împiedica să mărturisească public din casă-n casă. I s-au dat sfaturile cerute, și imaginați-vă bucuria pe care a simțit-o când a aflat că prietena ei și fiica prietenei ei aveau să fie împreună cu ea candidate la botez în acea glorioasă

dimineață de duminică. Paharul bucuriei ei s-a umplut pe deplin atunci când a fost informată de noile prevederi de considerare a timpului în serviciu, care îi permiteau astfel să fie considerată vestitor regulat grație zelului cu care a depus mărturie prietenilor ei și cu fiecare prilej. Iehova dăruiește sporul în pofida adversității.”

Depășind handicapurile în Arkansas

“Eu și familia mea am fost profund interesați de activitatea și literatura Societății de vreo 4-5 ani, dar nu ne-am aflat niciodată în poziția de a putea participa la studiile regulate, așa cum am reușit în ultimele șase sau șapte luni. Acum putem vedea și simți nevoia ca fiecare dintre noi să facă tot ce poate pentru a răspândi mesajul Împărăției. Cât despre mine, sufăr de un handicap fizic și trebuie să mă folosesc de cârje (din cauza poliomielitei), deci nu pot să particip la mărturia în grup, din casă în casă, pe străzi, etc. Așa că încerc să-mi fac norma de ore de serviciu pe teren prin intermediul corespondenței. Vă atașez aici un citat dintr-o scrisoare pe care am primit-o recent de la o prietenă pe care nu am întâlnit-o niciodată personal, dar care pare să aprecieze foarte mult eforturile mele și face progrese minunate în învățarea adevărului. Ea mi-a scris:

“Ți-am citit scrisorile minunate. Le voi păstra întotdeauna ca să le consult, ca și cărțile pe care le-am primit. Le prețuiesc, iar cartea “*Echipat pentru fiecare lucrare bună*” este o comoară! Am descoperit că pot să fac rost de *Turnul de Veghere* în micul nostru centru de cumpărături; oamenii binevoitori îl oferă trecătorilor, și e plăcut să-l putem obține așa. Scrisorile tale mă inspiră. Tu și familia ta ați găsit negreșit calea spre o viață împlinită. După cum și-am mai spus, eu nu am găsit-o nici după 25 de ani devotați lucrării și învățăturilor bisericii. Cred că tot ce am izbutit să fac a fost să dau mai departe lecția ce mi-a fost predată (și asta ar putea face oricine!), dar a avea o convingere sinceră, profundă și o cunoaștere vie și lucrativă a Scripturilor este cu totul și cu totul un alt lucru. Ai mai mult decât am eu; totuși, dacă studiul și rugăciunea și meditația sunt de vreun folos, voi reuși și eu. Mi se pare că preoții bisericilor sunt educați să-i facă pe oameni confuzi și să-i îngrijoreze. În biserici se găsește prea puțin sprijin și încurajare, tocmai acolo unde ne-am așteptat să-l găsim.”

Mă gândeam că Societatea ar fi interesată să primească vești de la cineva care, deși suferă de un handicap, ajută la răspândirea veștilor Împărăției, cu o reușită cât de mică.”

TURNUL DE VEGHERE

**Vestitorul
Împărăției lui Iehova**

VOL. LXX

1 SEPTEMBRIE 1949

Nr. 17

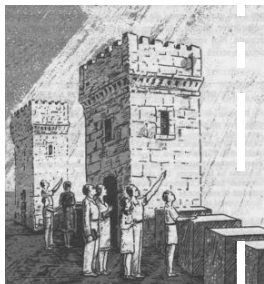
Cuprins:

„IADUL” FOLOSIT CA SPERIETOARE	- Pag. 3
ÎNȚELEGEREA CU IADUL ESTE NIMICĂ	- Pag. 16
„CINSTEȘTE PE IEHOVA CU TOT CE AI”	- Pag. 17
EXPERIENȚE DE PE TEREN	- Pag. 20

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU”

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5, Ontario, Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

1 Septembrie 1949

Nr. 17

„IADUL” FOLOSIT CA SPERIETOARE

„Și marea a dat înapoi morții care erau în ea, iar moartea și iadul au dat înapoi morții care se aflau acolo; ... Și iadul și moartea au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este cea de-a doua moarte.” – Apocalipsa 20: 13, 14, *Confed. catol.*

Într-o bună zi, Iehova Dumnezeu va distruge complet acest lucru care se numește „iad”. Această binecuvântare mare pentru omenire, pe care el a transformat-o în Împărăția sa, prin Mesia se va realiza. El va realiza acest lucru, nu măturând locul împreună cu cei care se află aici, ci golind locul de cei care se află acolo. Primul pas către golirea locului a fost făcut acum nouăsprezece secole. Atunci când i-a adus pe cei de acolo înapoi din locul acela. Prin acest lucru, el a arătat că poate goli locul de toți ocupanții săi când vine timpul ales de el sub Împărăția sa. Acest eveniment nu poate fi plăcut pentru cei care îl suportă, pentru că înmormântarea a devenit o afacere, clericii cer bani pentru a oficia slujba de înmormântare, sau ce să mai vorbim de cei care solicită și acceptă „donații” pentru a se ruga și a oficia ritualuri religioase pentru oamenii de acolo. Totuși, este o mare mângâiere și ușurare pentru persoanele care știu adevărul despre „iad” și care cred în puterea lui Iehova de a își îndeplini scopul său, respectându-l. Aceasta face să treacă o mare parte din frică, atât pentru noi cât și pentru alții care ne privesc pe noi și acest lucru ne întărește dragostea noastră pentru Iehova Dumnezeu.

2 Recent, un interes special ne-a fost trezit referitor la acest loc prin acțiunile clericilor de frunte ai creștinătății, așa cum s-a spus la știri în lumea întreagă. Aceasta face ca acest subiect să fie de interes public și să fie discutat și comentat, indiferent de cât de cunoscut este liderul religios. În ediția sa din 23 martie 1949, în *New York Sun* au apărut două titluri cu litere îngroșate: „Papa Pius îndeamnă insistent la propovăduirea iadului pentru a salva omenirea.” Apoi, a urmat titlul „Vatican, 23 martie”, acesta cita un corespondent al *The Associated Press*, care spunea, în parte: „Papa Pius a îndemnat insistent astăzi la propovăduirea iadului pentru a le readuce aminte oamenilor de Dumnezeu. Adresându-se preoților romano-catolici în predica sa anuală din Postul Mare, el spunea: „Este atât de trist astăzi să vedem că atât de mulți oameni – printre care și mulți catolici – trăiesc ca și cum singurul lor scop este să formeze un cer pe pământ, fără niciun fel de preocupare de ceea ce este dincolo și de eternitate ... Predicarea primului adevăr despre credință ... este mai acut decât niciodată până acum ..., și tot așa este și predicarea iadului. Fără nici o urmă de îndoială, acest subiect trebuie tratat cu demnitate și înțelepciune. Este adevărat că această dorință de a avea cerul este un motiv în sine mult mai bun decât frica, dar de aici nu vine automat și faptul că ar fi cel mai eficient mijloc pentru toți oamenii de a-i ține departe de păcat și de a-i converti la Dumnezeu. În ziua următoare, ziarul *The New York Time* a citat același corespondent și a zis: „Papa Pius a vorbit astăzi despre ... importanța enormă iadului cu foc care se predică în Biserică.” Rămâne de văzut cât de mult clericii romano-catolici de pe întreg pământul vor respecta acest sfat, în special în timpul „anului sfânt” al papei din 1950. Dar dacă sunt sfătuiți cu insistență să predice acest lucru, putem fi și noi scuzați dacă discutăm aici mult mai inocent subiectul, considerându-l vital pentru omenirea neputincioasă.

3 Noi discutăm acest subiect fără niciun fel de dorință de a ne alătura clericilor care vor să insufle oamenilor, fie că sunt catolici, protestanți, evrei sau de altă confesiune, o frică morbidă de ceea ce se poate întâmpla cu ei în momentul în care mor. Noi vrem doar să subliniem importanța justiției lui Dumnezeu și de asemenea marea sa dragoste, corectând ponegrirea și denaturarea care a pogorât asupra sa din partea creștinătății. Prin aceasta, putem elibera oamenii corecți de fricile lor

nefondată pe care le-au căpătat prin denaturarea scopurilor și prevederilor lui Dumnezeu. Acest lucru nu se poate face decât prin expunerea corectă și fără frică a adevărului și aceasta înseamnă conform Cuvântului lui Dumnezeu. „Cuvântul tău este adevăr,” este ceea ce a spus Fiul lui Dumnezeu. Stă scris: „Iadul este gol în fața sa.” Atunci, Dumnezeu știe ce este locul acela și în ce stare se află oamenii de aici. (Iov 26:6, *Douay Catholică*) Apostolul Pavel a pus foarte bine bazele pentru investigare când a scris: „Dar Dumnezeu este adevărat, iar orice om este mincinos, așa cum este scris, *Poți să fi justificat prin cuvintele tale și poți să fii biruit când vei fi judecat.*” (Rom. 3: 4, *Douay*) Noi îl lăsăm pe Dumnezeu să fie cel adevărat, îl recunoaștem ca fiind adevărat, prin faptul că îl lăsăm să vorbească despre el și îi acceptăm cuvântul său ca final, deși toți oamenii și clericii din această lume sunt împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, Sfintele Scripturi. Vorbesc împotriva a ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, iar oamenii atrag atenția la învățăturile lor înalte lumești și la titlurile lor pompoase, dar în final, care este aproape, tradițiile lor religioase se vor dovedi a fi false, vor fi expuși ca mincinoși, iar Iehova Dumnezeu va fi justificat ca fiind adevărat.

Pentru învățătură recentă

4 Prima înregistrare referitoare la subiectul pe care îl cercetăm noi acum se referă la Iacob în momentul în care a fost fals informat că fiul său iubit Iosif fusese devorat de fiarele sălbatice. Citim: „Și toți copiii săi s-au adunat să îl consoleze pe tatăl lor pentru pierderea sa, dar el nu voia să fie consolată și a zis: Voi coborî la fiul meu în iad, jelind.” O expresie asemănătoare s-a folosit câțiva ani mai târziu când fiul său mai mare voia să îl ia pe Iosif, fratele mai mic cu ei în Egipt. Atunci Iacob a zis: „Fiul meu nu va merge cu tine, fratele său este mort și el este singur, dacă ceva rău i se va întâmpla în acel ținut unde mergeți voi, atunci îmi veți purta pletele albite de tristețe în iad.” (Gen. 37 : 35 și 42: 38, *Douay*) Comentariul catolic la ediția Murphy a *Versiunii Douay* în ceea ce privește cuvintele lui Iacob, „în iad”, spune: „Adică, în purgatoriu, locul unde sufletele celor drepti erau primite înainte de moarte de Salvatorul nostru. Dacă acceptăm că uneori cuvântul *iad* înseamnă *mormânt*, nu se poate să fi fost dus în acest loc, deoarece Iacob nu a crezut că fiul său se afla în *mormânt*, (ci el a crezut că este devorat de fiarele sălbatice) și de aceea nu putea să zică că va coborî la el acolo, dar cu siguranță se referea la locul de odihnă unde el a crezut că va fi sufletul său.”

5 Cât e de fals acest raționament ne este indicat când luăm în considerare aceste fapte: Când profetul Iona se afla în burta marelui pește timp de trei zile și trei nopți, el s-a rugat: „Am strigat din burta iadului.” (Iona 2 : 1-3, *Douay*) Dacă Iona în burta peștelui putea să se afle în iad, atunci ce putem spune despre Iosif în burta animalului sălbatic? Dacă iadul pentru Iosif nu însemna mormântul, ci un loc invizibil care se numește „uitare”, unde se presupunea că este sufletul imaterial și dematerializat al lui Iosif, atunci cum putea spune Iacob că „părul său încărunit” va cădea de supărare în iad? Cum putea părul său, un lucru material care este parte a corpului său să coboare la o lume presupusă spirituală care se numește „purgatoriu”? Cum putea Iacob să jelească și să coboare în purgatoriu de supărare dacă aceasta însemna că îl va întâlni pe Iosif acolo în starea din Rai, de binecuvântare și odihnă?

6 Faptul că se aduce în discuție un presupus „purgatoriu” pentru a ieși din dificultatea religioasă este astfel fără niciun suport logic. Dacă, după cum admite și comentatorul romano-catolic, iadul înseamnă mormântul într-un loc, de ce nu ar însemna tot așa în toate celelalte locuri? Aceia cărora nu le place să scoată din doctrinele lor religioase „teroarea iadului”, vor avea de obiectat la această propunere. Dar dacă studiem fiecare caz unde în Biblie se folosește cuvântul pe care Iacob l-a rostit, se dovedește că înseamnă unul și același lucru, mormântul obișnuit unde fiecare merge în general, groapa. Cei care au încercat de mai mult de șaisprezece secole să forțeze omenirea să se alăture sistemelor lor religioase terorizându-i cu imagini care îl defăimează pe Dumnezeu despre condiția de după moarte nu au reușit să câștige de partea lor omenirea pentru Dumnezeu cu dragostea pentru el dovedită dacă se respectă poruncile sale. Este timp ca acești falși învățători religioși să dispară și să lase să fie spus adevărul și să se poată învăța respectul pentru el pentru dreptatea sa și pentru bunătatea sa plină de dragoste. „Dumnezeu este iubire.” Prietenia

îndepărtează, dar dragostea atrage. Nu trebuie să ne temem niciodată că dragostea lui Dumnezeu nu va învinge.

7 Limba pe care o vorbea Iacob era vechea ebraică, iar cuvântul folosit pentru a desemna locul unde se aștepta să i se alătore lui Iosif în moarte era „Șeol”. Acest fapt poate fi dovedit dacă ne referim la ultima traducere a cărții Genezei romano-catolică americană, o traducere a unor distinși membri ai Asociației Biblice Catolice din America în 1948. La Geneza 37:35, aceasta traduce cuvântul Șeol din ebraică în engleză și spune: „Deși toți fiii și toate fiicele sale au încercat să îl consoleze, el a refuzat să fie consolată și zise, „Voi coborî jelind, la fiul meu în Șeol.” Mai există alte trei locuri în Genesa unde Iacob și fiii săi au folosit cuvântul Șeol. Această Versiune a Confederației Catolice nu traduce aici cuvântul din Engleză, ci interpretează cuvântul Șeol prin prisma înțelesului său, traducându-l mormânt, după cum urmează: „Dacă i s-ar întâmpla ceva rău în călătoria pe care trebuie să o faceți, ați face ca părul meu încăruntit să ajungă în mormânt de supărare.” (Gen. 42 : 38) „Dacă îl luați și pe el de lângă mine și ceva rău i s-ar întâmpla, ați face ca părul meu încăruntit să ajungă în mormânt de supărare.” (44: 29) „Și servitorii voștri vor coborî în mormânt de supărare pletele încăruntite ale servitorului vostru, tatăl nostru.” (44: 31) Traducerea romano-catolică din ebraică a cuvântului de trei ca și mormânt, comparativ cu Șeol care apare doar o singură dată, ne confirmă faptul că interpretarea cuvântului ca „Șeol” nu are nici o susținere comparativ cu înțelesul „mormânt” din toate cazurile.

8 În Scripturile ebraice inspirate, cuvântul Șeol apare de 65 de ori. În toate cazurile cu excepția a două dintre ele, Versiunea Catolică Douay îl traduce¹ ca și „iad”. Deoarece Confederația Catolică Americană până acum nu a emis decât traducerea sa a Genezei, nu știm cum se va traduce Șeol în restul Scripturilor Ebraice. Dar putem arunca o privire către ultimele învățături romano-catolice în alte limbii folosite pentru a vedea cum se traduce. Este foarte edificator pentru catolici, ca și pentru protestanți și evrei să compare traducerile învățăturilor romano-catolici recunoscuți din secolul nostru. În 1904, traducerea lui Crampon a întregii Biblii din originalul în ebraică și grecească a apărut în limba franceză. Aceasta începe prin a îl face pe Iacob și pe fiii săi să spună „locuința morților”², iar în cele douăsprezece cazuri până la și inclusiv cel al lui Iov 14:13, traducerea lui Crampon îl redă ca și „locuința morților”. Dar în toate celelalte 53 de situații când se întâlnește cuvântul, Crampon îl traduce ca schéol, pentru a corespunde cu ebraica. Ce ar putea să înțeleagă orice persoană inteligentă din aceasta? Doar un singur lucru, și anume, că ebraicul Șeol înseamnă „locuința morților”, fără niciun fel de indicație a durerii sau plăcerii din acel loc.

9 În 1942, Cardinalul Copello din Buenos Aires, Argentina a publicat o ediție a traducerii în limba spaniolă a lui Torres Amat. În 41 de cazuri, această ediție în limba spaniolă traduce Șeol ca „inferno”³ și de 16 ori ca „mormânt”, iar în restul de 8 situații ca „sepulture, moarte, sau a muri sau adâncuri”. Dar se admite aici ce înseamnă cu adevărat „inferno”, atunci când traducerea lui Torres Amat spune chiar în textul de patru versete „inferno sau mormânt”⁴ și într-un verset „inferno sau moarte”⁵ Din aceasta, orice persoană care folosește mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu va ajunge la concluzia că inferno, ceea ce se înțelege prin iad, înseamnă pur și simplu mormântul sau starea de a fi mort. Avem chiar confirmări recente ale acestui fapt. În 1944, a fost publicată în Madrid, Spania, traducerea în limba spaniolă a întregii Biblii a lui Nácar și Colunga, clerici romano-catolici. La Isaia 28:18, această traducere a lui Nácar-Colunga ne arată că acel cuvânt original din ebraică se traduce prin „Șeol”. În alte trei cazuri, se traduce prin „inferno”, dar în alte 49 de cazuri ca „mormânt”, iar

¹ La Iov 17 : 16, unde se folosește *groapă*; și la Hosea 13 : 14, unde se folosește moarte în prima din cele două situații când se folosește Șeol în acest verset.

² *Le séjour des morts*, în franceză.

³ *Infierno*, în limba spaniolă.

⁴ *Infierno sau sepulcro* (spaniolă), la Pss. 29:4; 114: 3; Ezech. 31: 15; 32: 27. Psalmii 30:3 și 116:3 în *Versiunea Regele Iacob în limba engleză*.

⁵ *Infierno o . . . la muerte* (spaniolă), la Ps. 88:49. În *Versiunea Regele Iacob în limba engleză* corespund Psalmilor 89:48.

în restul de 12 cazuri „abis, locuința morților, Averno, sau năpârcă”. Doar tradițiile lor religioase au putut împiedica acești traducători să redea cuvântul din ebraică în toate cele 65 de cazuri fie ca „Șeol” sau „mormânt”.

10 Mai târziu, în 1947, în Madrid, Spania, J. M. Borer, un iezuit și Dr. F. Cantera, au publicat traducerea în limba spaniolă a întregii Biblii. Această traducere este uniformă, deoarece redă cuvântul din ebraică de 63 de ori ca „Șeol” și de două ori⁶ îl traduce ca „infierno”. Unde apare „Șeol” prima dată (Gen. 37 : 35) are o notă de subsol care explică cuvântul, și anume „locul morților”⁷. Cu excepția acestor două versete, această traducere spaniolă de Bover-Cantera corespunde cu *Versiunea Americană Standard*, care în toate cele 65 de locuri traduce Șeol din ebraică în engleză, ca cititorul să perceapă doar un singur înțeles al cuvântului.

11 Prin comparație cu toate autoritățile romano-catolice menționate mai sus, Douay, Confederația Catolică, Crampon, Tortes Amat-Copello, Nácar-Colunga și Bover-Cantera, dovada este copleșitoare și trebuie să fie convingătoare că „iadul” sau „infierno” așa cum este tradus din ebraică cuvântul Șeol înseamnă obișnuitul mormânt al omenirii, groapa. Aceasta explică de ce găsim foarte multe cazuri⁸ când una sau mai multe traduceri vor folosi „Șeol” în timp ce altele vor folosi „infierno” și „mormânt”, „moarte” sau „locuința morților”. Dar atunci când clericii romano-catolici se supun indicațiilor papei și predică despre „iad”, indică aceste lucruri populației romano-catolice? Nu! Ci vor continua să folosească neadevăruri despre „iad” ca sperietoare pentru a face din ei „buni catolici” sau mai catolici.

Golirea iadului

Evreii care au folosit cuvântul *Șeol* în cadrul Bibliei, știau ce vor să spună prin aceasta. Limbajul lor dezvăluie faptul că nu încarcă locul la care se referă cu niciun fel de durere sau plăcere. De fapt, ei excludeau orice fel de senzație sau activitate referitor la acel loc. Întotdeauna asociau acest loc cu moartea și morții, nu cu viața și cu cei vii. Înțelesul stric al cuvântului în limba ebraică ne arată că Șeol înseamnă mormânt sau starea de moarte a omenirii. Șeol înseamnă efectiv fie „loc de odihnă” sau „groapă”. Amândouă înțelesurile descriu bine mormântul, pentru că în general este un loc săpat în pământ pentru a primi leșul; iar Iov 3:17 spune: „Acolo cei păcătoși nu mai tremură și cei oboșiți se pot odihni.”

2 Cea mai veche traducere a Scripturilor, din ebraică în greacă a fost cunoscută sub numele de *Septuaginta*, iar pentru Șeol această traducere a folosit cuvântul grecesc „Hades”. Înțelesul exact simplu al cuvântului „Hades” este „locul nevăzut”. Morții îngropați în morminte se află într-un loc nevăzut sau nu pot fi văzuți. Hades este cuvântul folosit de discipolii lui Isus în Scripturile Grecești Creștine cunoscute în general ca „Noul Testament”. De-a lungul timpului, Sfintele Scripturi au fost traduse în latină, iar aici Șeol a fost tradus prin cuvântul în limba latină „infernus”. Înțelesul său comun este „loc mai jos, sau, care este dispus sub altceva, sau sub pământ”. Adică acolo unde sunt mormintele celor morți. Când William Tyndale a realizat traducerea în limba engleză din 1525 până în 1536, el a folosit cuvântul „iad”, iar traducătorii de mai târziu au urmat exemplul său până recent. Tyndale a tradus Scripturile în engleză acum mai bine de patru sute de ani. Îl cităm din Matei 11:23: „Voi cei din Capernaum care sunteți ridicați la ceruri, veți fi coborâți în iad”. De aceea, trebuie să ne aducem aminte că acest cuvânt „iad” (hell; în limba engleză) este un cuvânt englezesc vechi. Derivă din cuvântul din anglo-saxonă *helan*, care însemna „a ascunde”. Când germanii de acum patru sute de ani au realizat traducerea Scripturii, au folosit cuvântul „*Hoelle*”, care corespunde

⁶ Ps. 48:16 și 54: 16. În *Versiunea Regele Iacob* corespund Psalmilor 49:15 și 55:15.

⁷ *Región de los muertos*, in limba spaniolă.

⁸ Iov 24: 19; Psalmii 6: 6; 9: 18; 17: 6; 29: 4; 48: 15; 54: 16; 88 : 49 ; 114 : 3 ; Proverbele 5 : 5 ; 7 : 27 ; 15 : 11, 24 ; 23 : 14; 27 : 20 ; 30:16; Cântarea Cântărilor 8:6; Isaia 5:14, etc. Conform *Versiunii Douay*.

îndeaproape cuvântului german „Hoehle”, care înseamnă „o săpătură”. Astfel, este evident că în toate aceste traduceri, ca și textul în limbile originale ale Bibliei, cuvintele folosite descriu mormântul obișnuit al omenirii, iar ele însele, cuvintele nu includ niciun fel de referire la chin sau plăcere, nici o senzație sau conștientizare.

Întrebuințări ale „Șeolului”

3 Oamenii din Biblie, înțelegând corect ce era acesta, vorbeau despre acesta ca despre un loc unde se puteau ascunde. Astfel, îl auzim pe Iov, în chinurile Diavolului, strigând la Dumnezeu: „Cine mă asigură pe mine că mă vei proteja în iad și mă vei ascunde până când va trece chinul meu și va veni o vreme când îți vei aduce aminte de mine.” (Iov 14:13, Douay) Dacă Diavolul ar fi fost jos în iad, acolo unde este de obicei imaginat că stă, Iov nu s-ar fi rugat să fie ascuns acolo, când deja el suferea îngrozitor din cauza Diavolului. Dar știind că Șeol este mormântul, Iov se putea ruga să fie lăsat să moară și să meargă acolo conform voinței lui Dumnezeu. Referitor la păcătoșii care încearcă să scape de mânia divină, Iehova Dumnezeu spune: „Deși sapă în iad, de acolo mâna mea îi va lua, deși se urcă la ceruri, de acolo îi voi aduce din nou jos.” (Amos 9 : 2) De obicei, clericii spun că iadul este opus cerului, dar cu siguranță Dumnezeu nu spunea că păcătoșii încearcă să urce la ceruri acolo unde El și îngerii sunt, ci doar să scape de el. Dacă Șeol ar fi fost un loc de tortură groaznică pentru păcătoși, aceștia nu și-ar fi dorit să se ascundă acolo. Ar fi ca și cum ar sări din tigaia încinsă direct în foc.

4 Biblia vorbește despre faptul că și cei buni și cei răi merg în Șeol. De aceea, clericii, cu ideilor lor păgâne despre destinul celor două clase, spun că Șeol-ul este împărțit în două părți în general, un loc pentru cei buni, pe care ei îl numesc nescriptural „uitare” sau „Rai” și un loc pentru cei răi, pentru care ei aplică eronat cuvântul „Gheena”, un loc temut. Ei ignoră un singur fapt, Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că TOATĂ omenirea născută din Adam este imperfectă și păcătoasă în ochii lui Dumnezeu și de aceea TOȚI sunt condamnați în fața sa. „Pedepsa pentru păcat este moartea,” și TOȚI plătesc acest preț. De aceea, TOȚI trebuie să meargă în același loc după moarte. „Pentru că toți au păcătuit, și au redus gloria lui Dumnezeu” (Rom. 6: 23; 3: 23) Înainte ca Isus Cristos să moară ca răscumpărare și să fie înviat și ridicat la ceruri cu valoarea sacrificiului oferit, nu era posibilă nici o justificare prin credință a sângelui său pentru niciun om. Nu exista atunci niciun fel de nedreptate dacă TOȚI aceia care mureau înainte de ridicarea lui Isus la ceruri mergeau în același loc, Șeol, mormântul obișnuit. Atunci toți puteau fi răscumparați din același loc prin sacrificiul lui Mesia.

5 Când a început să existe Șeol-ul (sau iadul, așa cum este tradus)? Documentele ne arată că a început să existe când primul martor al lui Iehova Dumnezeu, și anume Abel, a fost omorât de fratele său Cain și sângele său a strigat la Dumnezeu de pe pământ. Nu știm dacă Cain a îngropat leșul lui Abel. (Gen. 4: 8-11) Cu toate acestea, leșul său, fărâmițându-se și întorcându-se în pământul din care este făcută omenirea, ar fi putut să meargă către iadul din Biblie sau Șeol. Nu striga Abel la Dumnezeu din locul acela nescriptural numit „uitare” sau „Rai” care i-a atras atenția lui Dumnezeu asupra crimei. Edenul era încă pe pământ, iar heruvimii și sabia care arunca foc era încă la răsăritul Edenului pentru a împiedica omul să intre din nou și să găsească copacul vieții acolo și să trăiască mereu. (Gen. 3: 24; 4: 16) Sângele lui Abel, pe care pământul se căscase să îl primească, a strigat după răzbunarea divină. De atunci încolo, toți oamenii și femeile care au murit sau care au fost uciși și se aflau sub asigurarea răscumpărării sângelui lui Mesia au mers în același loc ca și Abel, în Șeol. (Ecl. 3: 19-21) Patriarhul Iacob nu a crezut că fiul său iubit, Iosif a fost atât de păcătos încât să îl facă pe tatăl său să se întristeze la gândul că Iosif a mers în Șeol unde părul încărunțit de bătrânețe al tatălui său i s-ar alătura. - Gen. 37 : 35 ; 42 : 38 ; 44 : 29, 31.

6 De aceea, este foarte evident că Șeol sau „iadul” nu a fost creat de Iehova Dumnezeu ca un tărâm unde Diavolul să stăpânească, pentru ca aceia credincioși Dumnezeului Atotputernic să meargă acolo după moarte. Acest loc temporar al morților a chemat milioane de suflete. Și va continua să cheme mai multe suflete până când această lume veche a lui Satan Diavolul este distrusă la Armaghedon și Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, începe domnia sa de o mie de ani. Până

atunci Șeolul va fi lacom și nu va fi niciodată satisfăcut. „Iadul și distrugerea nu se termină niciodată”. „Există trei lucruri care nu sunt niciodată satisfăcute, iar al patrulea nu zice niciodată: Ajunge. Iadul, și deschizătura haosului, pământul care nu este satisfăcut de apă, și focul niciodată nu spune: Ajunge.” (Prov. 27:20; 30:15,16, *Douay*) Pentru că foarte mulți mureau de foame și de sete, profetul zise: „Astfel, iadul și-a căscat sufletul și s-a deschis fără niciun fel de limite.” (Isa. 5: 14, *Douay*) Pentru că acesta cuprinde atâtea și poate încă să mai cuprindă, se spune că este foarte adânc. Dorința sa de a primi victime este ca dorința unui om lacom. - Iov 11:8; Hab. 2: 5.

Toți cei fără viață se află acolo

7 Îndrumătorii religioși ai creștinătății au adoptat filozofiile păgâne privind sufletul uman. Din acest motiv, au denaturat Scripturile pentru a spune că iadul este format din două părți, una de desfătare pentru cei drepți și una de chinuri groaznice pentru cei necredincioși. Pe această bază ei încearcă din nou, supunându-se indicațiilor de la Vatican, pentru a înspăimânta oamenii prin sisteme religioase denaturându-l pe Dumnezeu și predicând neadevăruri înfiorătoare despre locul și starea celor care mor. În toate acestea, ei se bazează pe doctrina păgână a nemurii sufletului. Dacă sufletul nostru este nemuritor, atunci, se gândesc ei, trebuie să fie viu în iad. Și dacă atât cei buni, cât și cei răi merg în iad, ar fi nedrept pentru ambele clase să aibă aceeași experiență acolo și se gândesc că acolo trebuie să existe un „Rai” sau un loc de odihnă și de binecuvântare pentru cei buni și un loc de tortură pentru cei răi.

8 De exemplu, Ediția Revizuită a Catehismului Baltimore nr.3, publicat de Confederația Catolică în 21 aprilie 1949, la Paterson, New Jersey, încearcă să răspundă întrebărilor pentru „lumea modernă”. Ca răspuns la întrebarea 95, „La ce ne referim când spunem în Crezul Apostolilor că Isus Cristos a coborât în iad?”, aceasta spune: „Vrem să spunem că, după ce El a murit, sufletul lui Cristos a coborât într-un loc de odihnă, numit „uitare”, unde sufletele celor drepți Îl așteptau. (a) Cerul a fost închis de păcatul lui Adam. Dintre morți, cei drepți, nu puteau să ajungă la ceruri până când Cristos nu se jertfea pentru păcatul omenirii și nu repara greșelile acesteia. Ei așteptau răscumpărarea lor din locul numit „uitare”.”

9 Ca răspuns la întrebarea 185, „Cine sunt cei pedepsiți în iad?” același catehism spune: „În iad sunt pedepsiți cei care mor în păcat; ei sunt lipsiți de vederea lui Dumnezeu și suferă chinuri groaznice, în special cel al focului, pentru eternitate. (a) Sufletele în iad nu pot fi ajutate ... Ele sunt blestamate să stea lângă demoni pentru eternitate.”

10 Aici vedem o greșală în care au căzut toți clericii pentru că au acceptat doctrina păgână a nemuririi moștenite a sufletului uman și pentru că au respins ceea ce a spus Dumnezeu foarte simplu: „Iată, toate sufletele sunt ale mele ... și sufletul celui care a păcătuit, va muri la fel.” (Ezech. 18: 4, *Douay*) Aceasta însemna că și sufletul lui Isus, când el a murit pentru păcatele omenirii, așa cum spune Isaia 53:10-12: „El își va jertfi viața pentru păcate, ... el și-a dat sufletul morții.” (*Douay*) Astfel, când Isus a murit, nu exista niciun suflet viu nicăieri în iad și nici demoni. Nici măcar Isus nu era viu și conștient acolo ca să poată predica celor care muriseră. Nu doar că nu putea predica acolo, dar nimeni nu ar fi putut să asculte acolo niciun fel de predică. Pentru că la Eclesiastul 9: 5, 10 se spune: „Cei vii știu că vor muri, dar morții nu mai știu nimic, ..., pentru că în iad, acolo unde mergi, nu mai există niciun fel de lucrare, nici rațiune, nici înțelepciune, nici cunoaștere. (*Douay*) De aceea, psalmistul vorbește despre aceia din iad ca și cum ar dormi în pat, zicând: „Dacă mi-aș așterne patul în iad, iată, ești acolo.” - Ps. 139:8, *Vers. aut., Crampon*.

11 Aceasta dovedește că Isus spunea o parabolă și nu o realitate, când a spus despre un om bogat și un cerșetor care se numea „Lazăr”: „Și cel bogat a murit și el, iar el a fost îngropat în iad. Și ridicându-și ochii când era în chinuri, el l-a văzut pe Avraam în depărtare, și pe Lazăr la sânul său; iar el a strigat zicând: ... Sunt chinuit în focul acesta.” (Luca 16: 22-24, *Douay*) Isus nu voia să zică că în iadul propriu-zis în care oamenii morți sunt îngropați există un foc. Prin această parabolă, el ilustra faptul că în această viață, o persoană poate muri cu anumite privilegii de om bogat de care s-a bucurat în ceea ce privește legământul cu Avraam și după aceea să sufere experiențe

îngrozitoare, să nu fie în grațiile lui Dumnezeu în această viață până în ziua în care moare și nu mai există.⁹

12 Ah, ar putea spune cineva, Iona a strigat din inima mării: „Mi-am strigat nefericirea Domnului, iar el m-a auzit; am strigat din burta iadului și mi-ai auzit vocea.” (Iona 2: 3, *Douay*) Nu era Iona viu în „burta iadului”? Da, dar acest lucru nu dovedește că ei care se află în iad sunt vii, pentru că Iona nu a fost chiar în iad. El era viu în burta balenei sau monstrului mării. Părea aproape imposibil pentru el să iasă de acolo viu, iar el s-a gândit că burta peștelui este ca iadul, adică, Șeol sau mormântul pentru el. Și acolo el era într-un loc ascuns și nevăzut. De aceea, atunci, el vorbea despre acest loc ca despre „burta iadului”. Dacă ar fi fost în iadul adevărat sau Șeol, nu ar fi fost viu și nu ar fi putut să strige la Iehova Dumnezeu. Secole mai târziu, Isus a zis: „Așa cum a fost Iona trei zile și trei nopți în burta balenei, tot așa și Fiul omului va fi trei zile și trei nopți în inima pământului.” (Matei 12: 40) Astfel, Isus când a murit a mers în adevăratul iad sau Șeol. Deoarece Iona se afla în disconfort fizic și mintal în burta balenei, nu putem spune că acest lucru dovedește că aceia care sunt în iad suferă „chinuri groaznice”. Dacă ar fi adevărat, atunci aceasta ar dovedi de asemenea că atunci când Isus a fost și el în iad sau în Șeol, era în chinuri groaznice, pentru că el s-a comparat cu Iona. În plus, Iona a ieșit din „iadul” său, și tot așa a făcut și Isus, a ieși din iad. Pornind de la aceasta, cazul și cuvintele lui Iona nu contrazic restul Bibliei în ceea ce privește starea morților și natura iadului.

13 Ei bine dacă acolo nu există niciun fel de viață, atunci de ce s-a rugat Moise ca anumiți rebeli să „ajungă vii în iad”? Deoarece el se referea ca ei să fie îngropați de vii. El nu s-a referit că ei vor fi vii și după ce vor ajunge acolo. Ca dovadă al acestui fapt, citim: „Și ei au ajuns vii în iad, pământul închizându-se peste ei, iar ei au pierit dintre oameni.” (Num. 16:30, 33, *Douay*) Adică la fel ca și cum ar fi îngropați de vii, Psalmul 54:16 (*Douay*) spune: „Să vină moartea peste ei și să meargă vii în iad.” (Ps. 55: 15, *Vers. aut.*) Pentru a descrie cum anumiți intriganți vorbesc despre cum se consumă un om nevinovat în viața sa, le citează Proverbe 1:12 : „haidem să-i înghițim de vii, ca locuința morților, și întregi, ca pe cei ce se pogoară în groapă” (*Douay*) Astfel, aceste texte nu reușesc să dovedească că sufletul uman trăiește în continuare undeva după moarte.

14 Referitor la creația lui Adam, propriul Cuvânt al lui Dumnezeu spune: „Primul om, Adam, a devenit un suflet viu,” și acestui suflet viu i-a dat Dumnezeu interdicția privind fructul interzis: „În ziua în care vei mânca din acesta, vei muri.” (1 Cor. 15 : 45 și Gen. 2 : 7, 16, 17, *Confed. catol.*) Când Adam a păcătuit mâncând din fructul interzis, Dumnezeu l-a pedepsit cu moartea, spunând: „Întoarce-te în pământ, pentru că din pământ ai fost făcut, pentru că asta ești, și în țărână trebuie să te întorci.” (Gen. 3 : 19) Dumnezeu nu a vorbit despre vreo supraviețuire a sufletului lui Adam și Eva. Când cineva merge în mormânt fără a fi îmbălsămat, el ajunge țărână în timp și nu mai există ca o ființă vie și inteligentă. De aceea, Sfintele Scripturi spun că aceia care merg în Șeol sau Iad nu mai există și că în ce din urmă ajung materie fără formă și fără viață. Aceasta dovedește spusele lui Iov: „Așa cum un nor dispăre și se împrăștie, tot așa și acela care merge în iad nu va mai veni înapoi.” (Iov, 7:9, *Douay*) „Seceta și căldura absorb zăpada, și tot așa absoarbe și Șeol-ul pe cei care au păcătuit. (Iov 24: 19, *ASV; Crampon; Bover-Cantera*) Toate acestea dovedesc că Șeol-ul nu este un astfel de loc așa cum este descris de Biserica Romano-Catolică, un loc în care rămân vii sufletele celor care se presupune că sunt nemuritoare.

Cum se duce acolo sufletul

15 Iată o întrebare interesantă pentru noi: Dacă în acest loc nu se păstrează vii sufletele, de ce spun Sfintele Scripturi că sufletul merge acolo? Prima dată când Biblia spune acest lucru este într-o profeție pe care apostolul Petru o spune despre Isus Cristos. Aceasta zice: „Deoarece nu îmi vei lăsa sufletul în iad, și nici nu vei lăsa pe cel sfânt să vadă neputrezirea.” (Ps. 15:10 și Faptele 2: 27, 31, *Douay*) Alte scripturi care ne arată că sufletul uman merge acolo după moarte, zic: „O,

⁹ A se vedea articolul „Față în față cu omul sărac” din broșura *Refugiații*; de asemenea și articolul „Omul bogat în iad” din broșura *Viața de apoi*; de asemenea și Lumea Nouă, paginile 395-361.

Doamne, tu mi-ai ridicat sufletul din iad, tu m-ai adus la viață din mijlocul celor care sunt coborâți în groapă.” „Pentru că mila ta pentru mine este mare, și mi-ai salvat sufletul din iadul cel adânc.” „Cine este omul care va trăi și nu va vedea moartea, care să își salveze sufletul din mâinile iadului?” „Chiar dacă l-ai bate cu nuiua [pe copil] și să îi salvezi sufletul din iad.” - *Versiunea Douay* la Psalmii 29 : 4; 85 : 13; 88: 49; Prov. 23 : 14.

16 Printr-un exercițiu de imaginație, aceste versete inspirate pot fi interpretate să înțelegem că sufletele umane sunt nemuritoare și că după ce trupul este îngropat, sufletul invizibil și imaterial continuă să trăiască și că merge într-un loc nevăzut unde se bucură de binecuvântare și mângâiere în așa numitul „Rai” sau suferă chinuri groaznice în purgatoriu. Acest lucru ar contrazice Biblia, care spune că sufletul uman nu este nemuritor, ci moare și că cei din Șeol sau iad sunt inconștienți și inactivi. Sufletul uman nu este separat și distinct față de sufletul uman. Ca să devină suflet viu, Adam, primul om a avut nevoie ca trupul său uman să primească răsuflarea vieții prin puterea lui Dumnezeu. Biblia vorbește despre ființele vii ca despre suflet. Aceasta vorbește și despre existența ființei active, conștiente ca despre suflet. De fapt, cuvântul ebraic *néphesh*, pe care Biblia Regele Iacob îl traduce ca *suflet* de 428 și *ființă* de 9 ori, îl traduce și ca viață de 119 ori, iar cuvântul grecesc *psyche*, pe care aceasta îl traduce ca *suflet* de 58 de ori, dar și *viață* de 40 de ori. Astfel, atunci când au pus trupul lui Isus în mormânt în grădina Ghețimani, trupul inert a lui Isus a stat acolo trei zile, dar sufletul său, adică, existența sa activă și conștientă a încetat să mai existe. El „își dăduse sufletul morții”. Atunci, avânt trupul mort acolo în mormânt și pentru că existența sa conștientă se sfârșise, atunci s-a spus că sufletul lui Isus s-a dus în Șeol sau iad. Nu putea să aibă o existență conștientă sau un suflet în afara trupului de nici un fel, atâta timp cât sufletul său sau existența conștientă era ținută în mormânt, în Șeol sau iad.

17 Este important să observăm că și Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu nu spune despre Isus: „Nu îmi vei lăsa TRUPUL în iad”. Și nici celelalte scripturi nu spun că Dumnezeu va salva trupul uman cu care noi murim din Șeol sau iad. Aceasta spune despre Isus: „Nu îmi vei lăsa sufletul în iad.” Ce dovedește acest lucru? Aceasta: că la învierea din morți, nu trupul uman cu care o persoană moare este ridicat de Dumnezeu din morți. Ci sufletul sau existența conștientă ca ființă, o învie Dumnezeu, iar aici nu există niciun fel de susținere în Biblie pentru așa numitul „Crez al apostolilor” care să vorbească despre „învierea trupurilor”. Aceasta dovedește și faptul că nu trupul uman cu care a murit Isus și care a fost îngropat a fost ridicat din Șeol sau iad. Înainte ca trupul său uman să fie descompus în mormânt, Dumnezeu a distrus prin minune carnea sa moartă. Faptele Apostolilor 2: 31; 2 Cor. 5 : 1.

18 Stupefiați, unii cititori ar putea striga: „Ei bine, dacă trupul lui Isus nu a fost ridicat, de ce nu a fost lăsat sufletul său în iad și cum a putut fi sufletul său salvat și ridicat din iad?” Și noi răspundem: Sufletul sau existența conștientă a unei ființe nu poate exista în afara trupului, nu-i așa? De asemenea Isus și-a dat trupul uman ca sacrificiu, nu-i așa? Atunci Dumnezeu a ridicat din iad sau Șeol sufletul lui Isus dându-i un nou suflet, un trup spiritual sau ceresc, transpunând viață nemuritoare în acesta ca răsplată. Exact acest lucru îl spune și apostolul Petru: „Deoarece Cristos a murit odată pentru păcate, pentru cei drepti și pentru cei păcătoși, ca el să ne poată duce la Dumnezeu. Condamnat la moarte într-adevăr în trupul muritor, el a fost adus la viață în spirit, așa cum el a mers și a predicat acelor spirite care erau în închisoare.” (1 Pet. 3: 18, 19, *Confed. catol.*) Astfel, când Isus a fost înviat, el a fost ridicat ca spirit, deoarece el primise un trup spiritual, tot așa cum avusese un trup spiritual înainte de a deveni omul perfect. El a fost adus la viață în lumea spiritelor. De aceea, el a putut predica acelor spirite care era ținute în închisoare pentru că nu se supuseseră lui Dumnezeu în timpurile lui Noe. Aceste spirite nesupuse sau „fii lui Dumnezeu” au coborât din ceruri și s-au materializat ca oameni extraordinari și s-au căsătorit cu fete frumoase al oamenilor și au crescut copiii încrucișați. Când ei și-au dematerializat trupurile umane la potop și s-au întors în tărâmul spiritelor, Dumnezeu i-a închis în lumea spirituală pentru nesupunere. Dacă Isus nu ar fi fost ridicat ca spirit la înviere și astfel să se fi întors în tărâmul spiritelor, el nu ar fi putut să predice acestor suflete răzvrătite închise acolo. (Gen. 6:1-4) Dar Isus Cristos, „adus la viață în spirit”, putea să fie ridicat la ceruri, chiar în dreapta Tatălui său și deasupra îngerilor. - Fil. 2: 5-11; 1Pet. 3 : 21, 22.

19 Vă rugăm să observați că Petru nu a spus că „spiritele din închisoare” sunt în iad. Nu este deloc în acord cu scriptura să spunem astfel, așa cum spun mulți clerici că iadul, Șeolul sau Hadesul sunt „locul spiritelor plecate”. Este pur și simplu înjositor să dai importanță demonismului și păgânismului pentru a folosi acea expresie și a aplica-o locului unde oamenii merg după moarte. Nu există niciun fel de spirite (adică persoane spirituale) acolo. La Ecl. 12: 7 se spune despre un om pe moarte. „Și țărâna se întoarce în pământul său, de unde a venit și spiritul se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat.” (*Douay*) Când Isus își dădea ultima suflare pe crucea de tortură la Calvar, el nu a spus: „O, iadule, îmi pun spiritul în mâinile tale.” După cum se spune la Luca 23: 46, Isus a spus: „Tată, în mâinile tale îmi pun spiritul.” Și spunând acest lucru, Isus cita Psalmul 30:6 (*Douay*). Acel spirit era dătător de viață de la Dumnezeu care l-a animat pe Isus, și doar Iehova Dumnezeu putea să îl readucă în el și astfel să îl învie din morți.

Porțile lui nu pot birui

20 Dacă iadul ar fi un loc de suferințe ca în purgatoriu pentru unii și de chinuri veșnice pentru alții, toți ar fi într-o căldură mai groaznică decât explozia bombei atomice, atunci Isus, începând cu învierea sa ar fi responsabil pentru toate suferințele lor agonizante. Cum așa? Da! Deoarece Isus înviat i-a spus apostolului Ioan: „Sunt Primul și Ultimul, sunt viu și am fost mort, și iată că trăiesc mereu și mereu și am cheile morții și ale iadului.”¹⁰ (Apoc. 1:17, 18, *Douay*) Având cheile, Isus poate lăsa liberi morții, nu doar din starea de moarte, ci și din iad sau Hades. Isus a fost primul căruia Iehova Dumnezeu, prin puterea sa neîntrepută sau directă, l-a înviat din morți. Isus este și ultimul pe care Dumnezeu îl învie așa, deoarece de acum încolo Iehova Dumnezeu își folosește Fiul, Isus Cristos, să învie alți morți din morminte. În acest sens, Isus i-a spus lui Petru: „Și îți spun: Că tu ești Petru, și pe stâncă aceasta îmi voi construi biserica, iar porțile iadului nu vor stăpâni peste ea.” (Matei 16:18, *Douay*) Biserica romano-catolică este rugată să observe că Isus nu i-a spus lui Petru că El îi va da cheile iadului. După treizeci de ani, după ce Petru a murit, Isus însuși i-a spus apostolului Ioan că El are cheile morții și ale IADULUI. Cu toate acestea în puterea lui Isus, „porțile iadului” nu pot stăpâni peste biserica sa sau adunarea de adepți. De ce nu? Pentru că el le poate deschide și va face acest lucru la momentul potrivit.

21 Expresia „porțile iadului” este veche. Cu șapte secole înaintea lui Isus, împăratul Ezechia al Ierusalimului se gândea că este pe punctul de a muri și a exclamat: „Din floarea vieții mele, voi merge la porțile iadului.” Pentru că se aștepta să fie mort acolo, și nu să trăiască în binecuvântare și mângâiere ca în Rai, el adaugă: „Iadul nu ți se va confesa, nici moartea nu te va prețui, nici nu vor coborî în mormânt, să caute adevărul tău.” (Isa. 38: 10, 18, *Douay*) Chiar și despre moarte se spune că ar avea porți. „Și atunci Domnul i-a răspuns lui Iov de pe un vârtej și i-a zis: S-au deschis porțile morții pentru tine, ai văzut porțile întunecate?” (Iov 38: 1, 17, *Douay*) Împăratul David i s-a adresat lui Iehova Dumnezeu cu recunoștință cu aceste cuvinte: „Pentru că mă supui unui test la porțile morții, ca să pot ridica spre tine lauda mea la porțile fiicelor lui Sion.” (Ps. 9:15, *Douay*) Și Psalmul 106:18 (*Douay*) spune despre cei răzvrățiți: „Sufletul lor detestă toate felurile de carne, și se apropiau de porțile morții.”

22 Când un om moare, porțile morții se deschid pentru a-l primi, iar când el este îngropat, porțile iadului, Șeol-ului sau Hades se deschid pentru a-l primi. Dar niciuna dintre aceste porți nu au avut putere asupra lui Isus, deoarece el a fost ascultător lui Dumnezeu până la moarte și de aceea Dumnezeu Atotputernic a promis să îl învie. Și nici porțile iadului și nici cele ale morții nu vor avea putere asupra bisericii urmașilor lui Isus și îi va ține împreună după ce ei au dovedit că sunt credincioși până la moarte ca Isus. Nu, pentru că Isus cel înviat are toată puterea în ceruri și pe pământ și are și cheile morții și ale iadului. Astfel, el poate folosi cheile morții să deschidă porțile și să îi ridice din morți, din mormânt. Iar el a promis să facă acest lucru. (Apoc. 1 : 18 ; 2: 10, *Douay*)

¹⁰ Romano-catolicul Dr. F. A. Spencer traduce „Hades” aici ca „mormânt”, el face același lucru și la Apocalipsa 6:8 și 20:13, 14.

El va salva sau va învia sufletele lor, nu ca și ființe umane cu viață umană, ci ca și ființe cu viață spirituală în ceruri.

23 Privind învierea lor la Corinteni 15 : 37, 38, 42, 44 se spune: „Și când semeni, nu semeni trupul care va fi, ci doar un grăunte, de grâu, sau alte semințe. Dar Dumnezeu îi dă un trup după cum e voia sa, și fiecare sămânță are forma sa. Tot așa este și cu învierea morților. Este semănat în putrezire și se va ridica în neputrezire. Este semănat ca un trup natural, și se va ridica ca un trup spiritual.” (*Douay*) Ele vor fi pentru totdeauna trupuri spirituale după aceea, având nemurire și neputrezire. Pentru ei sunt scrise următoarele: „Trâmbițele vor suna, iar morții se vor ridica din nou și nu vor putrezi, iar noi vom fi schimbați. Pentru că această putreziciune, trebuie să aducă neputreziciune, pentru că această mortalitate, trebuie să aducă nemurirea. (1 Cor. 15 : 52, 53, *Douay*) Aceasta se spune și despre apostolul Petru. Chiar și el trebuie să fie salvat de după porțile iadului și Isus să folosească „cheile”.

Nu există foc acolo

24 Nu vă temeți! Nu există niciun fel de foc nicăieri în Șeol, Hades sau în iad, așa ne învață Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu. Pentru a înfricoșa pe cei ignoranți în sistemele lor religioase și în supunerea față de ierarhia lor religioasă, clericii creștinătății au încercat să lase impresia că există foc în Șeol, Hades sau iad. Ei fac acest lucru traducând diferit ca iad sau infern, cuvântul grecesc *Gheena*. De fapt, iad, care este un singur cuvânt, ei l-au tradus cu trei cuvinte diferite grecești, *Hades*, *Gheena* și *Tartaros*. Astfel, ei au lăsat oamenii ignoranți să își imagineze că cele trei cuvinte înseamnă unul și același lucru sau toate sunt în același loc. Noi suntem corecți cu cititorii noștri când spunem că toate trei se aplică pentru diferite lucruri. „Tartarus” apare doar o singură dată în scriptură, la 2 Petru 2:4 (*Confed. Catol.*), și nu se aplică ființelor umane, ci îngerilor din ceruri care au păcătuit. Nu are niciun fel de legătură cu Șeol sau Hades. În ceea ce privește *Gheena*, a existat un loc numit așa, chiar în afara zidurilor Ierusalimului, spre sud-vest. Este adevărat că acolo erau focuri, dar evreii nu au aplicat niciodată pentru acel loc denumirea de Șeol sau Hades. În predica sa de pe munte, Isus, așa cum este tradusă de romano-catolicul Dr. F. A. Spencer (1937), spune: „Dar vă spun că oricine va fi înfuriat de fratele său va fi răspunzător în fața autorităților, și oricine îi spune fratelui său „Ești un prost,” va fi răspunzător în fața Consiliului Suprem, iar oricine spune „Ești un ticălos”, va fi răspunzător în fața *Gheenei de foc.*” Matei 5:22; *Spencer; Confed. catol; Crampon, Bover-Cantera*.

25 Nota de subsol a lui Spencer pentru „*Gheena*” în acest verset spune: „În ebraică, *Ge-hinnom*, Valea sau Valea *Hinnom*. Aceasta era o vale în sudul Ierusalimului unde, în timpul domniei împăraților păcătoși, era venerat zeul păgân Moloc. În timpul reformelor instituite de Iosia, această venerare idolatrizantă a fost abolită și valea a fost desecată pentru totdeauna. După aceea, evreii au folosit-o ca loc de deversare a deșeurilor și corpurilor animalelor moarte și a criminalilor. Pentru a preveni infecția, întotdeauna ardea un foc acolo și locul a devenit ca un fel de pedepsă pentru cei pierduți.” Chiar și nota de subsol la „*Gheena*” din traducerea Confederație Catolice din 1941 ne indică că nu erau aruncați de vii criminalii în această *Gheena* să fie torturați în foc și transformați în pucioasă, ci era locul „unde trupurile criminalilor erau arse după execuția pedepsei”. Trupurile erau aruncate în vale să fie mâncate de viermi și de flăcările sulfuroase, pentru că erau considerate a fi prea păcătoase să fie înviate din morți. Pentru că nu erau îngropați și astfel să ajungă în Șeol, Hades, iad sau în mormântul obișnuit al omenirii. Din acest punct de vedere, *Gheena* a devenit simbolul absolut al distrugerii și al anihilării.

26 Nu există viață pentru niciun suflet în *Gheena*, și, în consecință niciun fel de tortură pentru sufletele umane acolo după moarte. Isus a demonstrat acest lucru cu prisosință. Când le spunea apostolilor săi să predice evanghelia răspicat ca și cum ar fi pe acoperișul caselor, el zicea: „Și să nu vă fie frică de aceia careucid trupul, ei nu pot ucide sufletul, dar mai degrabă să vă temeți de cel care poate distruge atât sufletul, cât și trupul în *Gheena.*” (Matei 10 : 28, *Spencer; Crampon; Bover-Cantera*) Ucigând trupul uman, dușmanii noștri ne pot face să mergem în Șeol, Hades sau iad; dar prin aceasta, ei nu ne pot distruge sufletul. Desigur, prin aceasta ei ne pot opri sufletul sau

viața conștientă pentru o perioadă. Dar aceasta nu înseamnă distrugerea sa pentru totdeauna. De ce? Deoarece Dumnezeu a promis să învie din Șeol sau Hades pe aceia care îi sunt credincioși. El va face acest lucru sub Împărăția lui Cristos; iar când el îl folosește pe Cristos să învie adepții săi credincioși, el le va da viața în Împărăția spirituală. Atunci de ce ar trebui să ne fie frică de puterea dușmanilor de a ne ucide cu permisiunea lui Dumnezeu pentru a ne dovedi credința față de el? Decât să ne fie frică de ei, ar trebui să ne fie frică de el. De ce? Deoarece Dumnezeu ne poate distruge atât sufletul, cât și trupul în Gheena, iar Gheena înseamnă starea de distrugere din care nu mai există învierea sufletului.

27 Tot așa, Isus a zis: „Și vouă, care sunteți prietenii Mei, vă spun, să nu vă fie frică de aceia careucid trupul, iar după aceea nu mai au nimic de făcut. Dar vă atrag atenția de cine trebuie să vă temeți: să vă temeți de Acela care, după ce vă ucide, are puterea să vă arunce în Gheena, da, vă spun, să vă temeți de El!” (Luca 12 : 4, 5, *Spencer; Crampon; Năcar-Colunga*) Vedeți, nici papa, cardinalul, clericul, politicianul și nici polițistul nu ne pot arunca în Gheena pentru că ascultăm poruncile lui Dumnezeu, deoarece pieirea pe care acești oameni încearcă să ne-o aducă nouă, Dumnezeul Atotputernic o poate nimici întotdeauna, ridicându-ne din morți prin Isus Cristos, Regele. De aceea ar trebui să ne temem de Iehova Dumnezeu și să ne supunem lui chiar atunci când poruncile și ordinele oamenilor nu sunt în consens cu poruncile Sale. Nu că Gheena în care el ne poate arunca înseamnă chinul veșnic sau un foc literal arzând și pucioasă, care ar fi imposibil datorită faptului că sufletele noastre umane nu sunt nemuritoare. Dar să ne arunce în Gheena după ce trupul nostru a fost ucis și sufletul nostru a murit ar însemna că ne aruncă în starea de condamnare din care învierea sufletului în noua lume nu este posibilă.

28 Aceasta ar fi distrugerea absolută a sufletului sau a existenței ființei. Ar însemna distrugerea pentru vecie a oricărei forme de viață ca suflet oriunde. Aceasta este „pedeapsa veșnică” despre care vorbea Isus în parabola sa despre oi și capre. Acolo, el simboliza acest lucru ca „focul veșnic care este pregătit pentru diavol și îngerii săi”. Este opusul „vieții veșnice” în care „oile” credincioase merg în noua lume sub Împărăția lui Cristos. (Matei 25:41, 46, *Spencer*) Atunci cu siguranță, Acela de care trebuie să ne temem este Iehova Dumnezeu, care controlează învierea sufletelor, și care poate astfel să aplice pedeapsa veșnică.

29 Deoarece traducătorii redau cuvintele sinonime Șeol și Hades ca „iad”, este o greșeală enormă din partea lor să folosească expresiile „focul iadului” și „iadul de foc”, așa cum se întâmplă la Matei 5:22 și 18:9, și Marcu 9:47, și Iacov 3:6. Nu există niciun fel de foc în Șeol sau Hades. De dragul adevărului, traducătorii ar trebui să spună „Gheena de foc”, iar la Iacov 3:6 ar trebui să spună: „Și limba de foc ... și focul s-a pornit în Gheena.” (*Rotherham, Young*) Aceasta nu înseamnă că limbile noastre nesupuse sunt un foc efectiv și sunt arse în foc de Gheena cea adevărată care ardea în afara Ierusalimului în zilele lui Iacov. Interpretarea corectă este că limba poate face și poate declanșa o groază de probleme când începe să vorbească distructiv ca o conflagrație și că această folosire necorespunzătoare a limbii poate aduce celui care vorbește distrugerea pentru totdeauna imaginată în Gheena. De aceea Iacov a fost avertizat că nu ar fi foarte responsabil ca un om să predice lucruri spirituale, pentru că el este responsabil în fața lui Dumnezeu și că el le datorează ascultătorilor săi să îi învețe adevărul. De aceea, când ne gândim la clericii creștinătății și lupta lor cu Scripturile în ceea ce privește Hades, Șeol, Gheena și sufletul, și alte doctrine, avem toate motivele să ne temem de ei. Isus le-a spus celor ca ei din vechime, scribii ipocriți și Fariseilor: „Șerpilor! Pui de viperă! Cum credeți că veți scăpa de judecata Gheenei?” (Matei 23:33, *Young, Rotherham, Spencer*) Nu trebuie să ne temem de acești oameni care încearcă să ne insufle frica prin falsități care nu îi fac cinste lui Dumnezeu. Să ne temem de Dumnezeul adevărului, învățând să îl cunoaștem conform adevărului.

Nimicirea hadesului

30 Va apărea ciudat și absurd celor mai mulți clerici, dar scopul lui Dumnezeu prin Cristos este să distrugă Șeol-ul, Hades sau iadul. Acum nouăsprezece secole când el l-a înviat pe Isus din morți, a însemnat începutul acestei distrugerii. Cum așa? Deoarece el nu a lăsat sufletul lui Isus în

iad, iar apostolul Pavel ne povestește că învierea lui Isus este o garanție pentru învierea celorlalți din morminte, adică, din Șeol sau Hades. „Dar acum Cristos este ridicat din morți și este trufanda pentru cei care dorm somnul de veci. Deoarece printr-un om a venit moarea, printr-un om a venit și învierea din morți. De aceea Adam trebuie să moară, ca Isus Cristos să poată fi înviat.” În plus, Isus a spus: „A venit timpul, când toți cei care sunt în mormânt trebuie să audă vocea sa și să vină; ... la înviere.” (Ioan 5: 28, 29) Iadul, Hades sau Șeol trebuie astfel distrus dacă este golit de toți cei care se află în el. Acesta este de asemenea distrus deoarece Isus Cristos și-a dat viața drept sacrificiu pentru a anula ceea ce duce pe om la moarte și în mormânt, și anume, păcatul moștenit de la Adam. Ultima carte a Bibliei, Revelația sau Apocalipsa, descrie simbolic cum are aceasta loc sub Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Citim aici:

31 „Și am văzut un tron mare și alb și El stătea pe el, pământul și cerurile au dispărut din fața sa și nu se mai găsea niciun loc pentru ele. Și am văzut morții, pe cei mari și pe cei mici, stând în fața tronului și cărțile erau deschise. Și s-a mai deschis încă o carte, care este cartea vieții, și morții erau judecați pe baza celor scrise în cărți, conform faptelor lor. Și marea a dat înapoi morții care erau în ea, și moartea și iadul au dat înapoi morții care erau în ele, și ei au fost judecați unul câte unul, conform faptelor lor. Și iadul și moartea au fost aruncate în iazul de foc. Și dacă cineva nu se regăsea scris în cartea vieții, era aruncat în iazul de foc. – Apoc. 20:11-15, *Confed. Catol., Douay*.

32 Trebuie să ne trezim și să vedem că se indică aici că iadul sau Hades nu este „iazul de foc”. Acel iad sau Hades aici este același ca și Șeol-ul evreiesc, ceea ce ne este dovedit prin traducerea lui Etheridge din Versiunea persană a textului, care spune: „Și marea a dat înapoi morții care erau în ea, iar moartea și SHIUL au dat morții care erau în ele. Și ei au fost judecați fiecare după faptele lor. Și moartea și SHIUL au fost aruncate în iazul de foc, care este cea de-a doua moarte. (Rev. 20: 13, 14)¹¹ Vorbim aici despre oameni morți, nu despre cei vii, care sunt dați înapoi, ceea ce ne arată că aceia din Hades sau Șeol sunt inconștienți, inactivi, fără viață și nu sunt nemuritori. Că Hades sau Șeol unde ei fuseseră și care îi dă înapoi este mormântul, ne este dezvăluit de traducerea modernă romano-catolică a lui Spencer, care spune: „Și marea a dat înapoi morții care erau în ea, și Moartea și Mormântul au dat înapoi pe cei care erau morți ei ele, și ei au fost judecați fiecare după faptele lor. Și Moartea și Mormântul au fost aruncați în Iazul de foc. Aceasta este cea de-a doua moarte – Iazul de foc. – Apoc. 20: 13, 14, *Spencer*.

33 Probabil, datorită faptului că el ar dori să transfere înțelesul tradițional al iadului termenului „iazul de foc”, acest cleric romano-catolic traduce aici Hades ca „Mormânt”. Dar dacă Șeol sau Hades înseamnă ceea ce spune clericul creștinătății pentru a înspăimânta oamenii să se gândească la un loc groaznic de tortură în foc adevărat și sulf, atunci ne întrebăm, Care este rostul să se arunce acest loc de foc și sulf în „iazul de foc”? Ce se realizează prin aceasta? Ah! Poate să obiecteze unii, uiți că Șeol, Hades sau iadul este împărțit în două regiuni, și anume, Raiul sau locul de odihnă al celor drepți și Gheena sau locul de pedeapsă pentru cei păcătoși.”¹² Totuși, putem răspunde că nu uităm de această interpretare falsă a ceea ce este Hades sau Șeol din scriptură. De aceea, clericii au încercat să se prindă singuri în capcană. Nu doar că spun că locul este împărțit în două secțiuni, dar că Isus Cristos s-a ridicat la ceruri, la patruzeci de zile după ce a fost înviat, el i-a condus pe aceia credincioși în acel Rai religios unde erau împreună cu el, iar acel Rai este acum în prezența lui Dumnezeu. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci când ar fi avut loc învierea și judecata descrisă la Revelația 20: 11-15, nu ar mai fi existat niciun fel de paradis în Șeol sau Hades, ci doar acel loc religios teribil de tortură. Astfel, aruncarea Hades-ului în iazul de foc ar fi totuși aruncarea unui loc îngrozitor într-unul la fel de îngrozitor. Să lăsăm clericii să explice sensul acestei acțiuni și ce înseamnă.

¹¹ *Faptele și Scrisorile Apostolilor, din Peschito, sau persana veche*, de J. W. Etheridge, M.A., Londra, 1899.

¹² A se vedea nota de subsol de la Luca 16:23 din traducerea lui F. A. Spencer.

34 Conform Scripturilor inspirate, aruncarea Hades-ului sau Șeol-ului în „iazul de foc” înseamnă distrugerea iadului. Apostolul Ioan explică faptul că „iazul de foc” nu înseamnă chiar un lac de foc, ci ne spune: „Aceasta este cea de-a doua moarte, Iazul de Foc.” Astfel, dacă aruncăm aici orice înseamnă moartea sau distrugerea aceluia lucru. Aruncarea Hades-ului în el înseamnă distrugerea Hades-ului sau a iadului. Aceasta se face distrugând ceea ce iadul înseamnă, și adică, mormântul. Când toți cei care sunt în morminte aud vocea Fiului omului, Isus Cristos Regele și vin la înviere, acel miracol va goli toate mormintele. Nu va mai fi niciun fel de mormânt, sau iad, ar fi la fel ca și cum cimitirul ar fi golit de trupuri și i s-a da o altă utilizare, ceea ce ar însemna distrugerea cimitirului. Isus Cristos va face acest lucru cândva înainte de sfârșitul domniei sale de o mie de ani, deoarece toți aceia care sunt înviați la șansa pentru o viață veșnică pe pământ, trebuie să aibă șansa unei judecăți și apoi la sfârșit să fie judecați atunci când domnia de o mie de ani se va fi încheiat.

35 Testul devotamentului față de credință sau față de păcatul conștient va fi făcut prin trimiterea lui Satan și a demonilor săi din abisul de constrângere pentru o scrută vreme pentru a lucra ca ispite. Acei oameni care îi rezistă lui Satan și sunt supuși Regelui lui Iehova Dumnezeu și Guvernării sale teocratice, li se garantează viața veșnică în Paradisul de pe pământ. Aceia care se oferă lui Satan și demonilor săi și care sunt judecați și considerați nedemni de viața veșnică vor fi aruncați, oh, nu, nu în Hades, Șeol sau iad din nou. Nu, pentru că locul acela va fi până atunci distrus și nu va mai fi plin cu oameni din nou. Judecata divină spune: „Și dacă cineva nu este găsit în Cartea Vieții, va fi aruncat în Iazul de Foc.” (Apoc. 20: 15, *Spencer*) Pentru că iazul de foc simbolizează a doua moarte, aceasta înseamnă că aceia care nu se regăsesc în carte vor fi distruși, atât trupul, cât și sufletul, în Gheena, în distrugerea veșnică. Această moarte este cea de-a „doua moarte”, și nu moartea moștenită de la Adam. Moartea moștenită de la Adam nu va mai umple Hades sau Șeol, ci va fi măturată, deoarece Împăratul va fi anulat tot păcatul moștenit. El va fi ridicat pe toți aceia care au câștigat viața veșnică fiind păcătoși, din condiția de muritori pe care au moștenit-o de la Adam. Astfel, și moartea, va fi „aruncată în Iazul de Foc” și nu va mai exista. „Pentru că el trebuie să domnească până când își va aduce toți dușmanii la picioare. Ultimul dușman pe care îl va distruge este Moartea.” Și moartea nu va mai exista, nici durerea, nici bocetul și nici mâhnirea, pentru că lucrurile de dinainte sunt distruse.” - 1 Cor. 15 : 25 și Apoc. 21 : 4, *Spencer*.

Întrebări pentru studiu

1. Ce considerau pe bună dreptate scriitorii evrei ai Bibliei că ar fi Șeolul?
2. Cum au tradus grecii, englezii și germanii termenul *Șeol*?
3. În ce fel se vorbește despre Șeol ca un ascunziș, un loc ascuns, și de ce?
4. Cum este împărțit “Iadul” (Șeolul) de adepții falselor religii? Ce aspect ignoră ei?
5. Când a început să existe iadul? De atunci, cine a mers în iad?
6. De ce se vorbește despre Șeol ca un loc nesățios (care nu se satură), adânc și cu gura lărgită peste măsură?
7. Datorită credinței în care doctrină aleg adepții religiilor să împartă iadul?
- 8, 9. Ce are de spus noul catehism despre purgatoriu și chinurile din iad?
10. Ce adevăruri scripturale resping doctrinele păgâne propovăduind asemenea învățături?
11. Ce dovedește acest lucru în ce-l privește pe “bogatul din iad”?
12. De ce cazul și cuvintele lui Iona nu intră în contradicție cu viziunea din Biblie asupra “iadului”?
13. Dovedește oare expresia “a coborî de viu în iad” că există viață acolo? De ce?
14. Ce se întâmplă din punct de vedere fizic cu cei care coboară în Șeol sau iad?
15. În ce fel arată Biblia unde merge sufletul omului atunci când acesta moare?
16. Cum de s-a aflat “sufletul” lui Isus în Șeol sau iad?
17. Ce arată Scripturile că învie de fapt Dumnezeu din Șeol sau iad?
- 18, 19. (a) Dacă trupul său uman a fost mistuit, atunci cum a fost înviat sufletul lui Isus? (b) Se găsesc în iad “suflete pribege”? De ce?

20. De ce nu vor birui porțile Șeolului adunarea lui Cristos?
21. Duc oare la viață “porțile iadului”? Ce alt lucru legat de acestea are porți?
- 22, 23. (a) Când vor fi date în lături triumfal porțile iadului și ale morții? (b) Ce fel de suflete vor avea cei din adunare atunci când le vor zdrobi, și cum se va petrece asta?
24. Cu ce încearcă clericii să umple iadul, și de ce?
25. Ce a ajuns să însemne Gheena, și de ce?
26. Cum a arătat Isus că nu există viață în Gheenă, și noi trebuie să ne temem de Dumnezeu?
- 27, 28. Cum poate Dumnezeu arunca în Gheenă, și ce înseamnă acest lucru.
29. Ce poate aprinde limba? În ce fel? Cu ce finalitate?
30. Cum va fi distrus iadul, și ce lucru garantează distrugerea lui?
31. Cum este ilustrată în Revelația 20:11-15 distrugerea acestuia?
32. Ce dezminte acest lucru a fi iadul, și ce dă înapoi acesta?
33. Ce întrebări ridică aruncarea iadului într-un “iaz de foc”?
34. Ce semnifică aruncarea iadului în iazul de foc? Cum se realizează aceasta?
35. În ce fel va fi și moartea “aruncată în iazul de foc”?

Înțelegerea cu iadul este nimicită

Astăzi ajungem în sfârșit la o concluzie finală! Trăim în „vremurile sfârșitului” ale acestei lumi, timpul când trecem din această lume veche în lumea nouă și dreaptă a lui Dumnezeu. La fel ca în timpurile lui Noe, omenirea este față în față cu moartea și distrugerea, nu datorită unui posibil Al Treilea Război Mondial cu armele sale atomice și biologice, ci datorită războiului universal al Armagedonului, lupta lui Dumnezeu prin Regele său, Isus Cristos. Ca în cazul Ierusalimului din vechime, conducătorii religioși, politici și comerciali ai creștinătății astăzi, prin planurile și aranjamentele făcute de om, încearcă să evite să fie uciși. În limbajul profeției care se aplică astăzi, ei spun: „Am intrat în ligă cu moartea și am încheiat un legământ cu iadul. Când pedeapsa care va veni cu prisosință, aceasta nu va veni pentru noi, pentru că noi ne-am pus speranțele în minciuni și prin falsitate suntem protejați.” (Isa. 28 : 15, *Douay*) Prin diplomații secrete, prin alianțe internaționale, prin dependență de pactele militare, toate contrare adevărului Împărăției lui Dumnezeu, ei cred că sunt asigurați pentru viitor, în cazul în care ce este mai rău va veni. Ei cred că au o alianță cu moartea prin acest lucru, astfel încât moartea nu îi va atinge, și cred că au un legământ sau învoială cu iadul astfel încât iadul nu își va deschide porțile pentru ei și nu se vor duce în mormânt.

2 Iehova Dumnezeu ne arată că ei au înțeles greșit, deoarece bătălia sa de la Armagedon va rupe toate înțelegerile egoiste făcute pentru siguranța personală. El adaugă: „Și înțelegerea voastră cu moartea va fi abolită, iar legământul vostru făcut cu iadul nu va rezista, când pedeapsa se va revărsa cu prisosință asupra voastră, veți fi călcați în picioare de aceasta. Când aceasta va veni, vă va lua cu ea.” (Isa. 28: 17-19, *Douay*) Când pedeapsa de la Armagedon va mătura tot pământul, toate înțelegerile lor de pace în această lume veche vor fi distruse. Presupusele lor înțelegeri favorabile făcute cu moartea și iadul sau mormântul se vor dovedi a fi ca bucațile de hârtie, și vor merge către moarte și vor fi distruși ca opozanți ai lui Iehova Dumnezeu și al Împărăției sale prin Isus Cristos. Au iubit minciuna!

3 Totuși, la Armagedon vor fi numărați oameni care nu vor fi atinși de moarte sau nu vor coborî în iad, Șeol sau mormânt. Ei sunt oamenii de bună-credință care țin seama de „această evanghelie a Împărăției”, care este acum predicată de martorii lui Iehova. Ei scapă de moarte și iad sau mormânt, nu prin faptul că sunt de partea conducătorilor creștinătății în convenția lor cu moartea și legământul cu iadul. Ei nu ar fi putut să scape prin aceste mijloace și planuri făcute de om, după cum spune și Psalmul 88:49 (*Douay*): „Cine este acel om care va trăi și nu va vedea moartea, care își va scăpa sufletul din mâna iadului?” Dar Dumnezeu poate să facă ca acești credincioși să nu vadă moartea și îi poate salva să nu meargă în iad, Șeol, Hades sau mormânt, și el

a promis să facă acest lucru pentru oamenii de bună-credință la sfârșitul acestei lumi. Abandonând ceea ce nu este dumnezeiesc, lucrurile care au legătură cu moartea, ei vor căuta dreptatea lui Dumnezeu și vor fi plini de umilință. Cum? „Dacă puteți, prin orice mijloace, ascundeți-vă de furia Domnului.” (Țef. 2:3, *Douay*) La fel ca și Noe și familia sa, ascunși în arcă, au scăpat de moarte și iad la potop, acești oameni consacrați de bună-credință trebuie să aibă o ascunzătoare sigură sub protecția lui Dumnezeu la Armaghedon pentru a supraviețui în noua Sa lume sub Cristos. Apoi vor putea să trăiască de-a pururi.

Întrebări pentru studiu

1. Cum cred unii oameni din prezent că au încheiat un legământ cu iadul?
2. Cum va fi anulată înțelegerea lor cu moartea și iadul?
3. Cine sunt cei care vor scăpa de moarte și de Șeol la Armaghedon, și cum vor scăpa ei?

„Cinstește pe Iehova cu tot ce ai”

Deoarece „iubirea de arginți este sursa răului”, au făcut izraeliții rău când au căutat aurul și argintul egiptenilor la momentul exodului? Căutau o pradă, refugiindu-se în bogăția materială care să îi facă să se abată de la calea lui Iehova și să le aducă multe nenorociri? (1 Tim. 6:10) A fost acest „împrumut” de ultim moment de la egipteni de fapt un jaf plănit, deoarece izraeliții nu se așteptau să se întoarcă în Egipt sau să se răzbune pe egipteni? O cercetare a motivelor izraeliților, înlătură orice vină criminală, îi absolvă de dragostea insașiabilă de bani în care diavolul sau nenorocirile își pot avea originea.

Aduceți-vă aminte de scenariul istoric. Izraeliții fuseseră în Egipt timp de două sute cincisprezece ani și pe parcursul ultimului secol în acea perioadă, ei fuseseră oprimați din greu, făceau muncă silnică neplătiți. Acum ei se bucurau de libertate, eliberați de sclavia egipteană, iar Iehova Dumnezeu era hotărât să nu îi lase să plece cu mâna goală. „Copiii lui Israel au urmat cuvântul lui Moise, iar ei au împrumutat bijuterii de argint egiptene, și bijuterii din aur și veșminte, iar DOMNUL le-a dat oamenilor favoruri în ochii egiptenilor, astfel încât ei le-au împrumutat lucrurile pe care le-au cerut. Și ei i-au jefuit pe egipteni.” (Ex. 12: 35, 36) Dar în loc de „împrumutat”, unele spun „solicitat”, iar unele versiuni moderne spun „cerut”. Și în loc să facă să pară că egiptenii au „împrumutat” aceste lucruri de valoare, *Versiunea Americană Standard*, spune că „ei i-au lăsat să ia ce au cerut”. Izraeliții luau doar o mică parte a plății convenite pentru munca lor, iar Iehova Dumnezeu le-a susținut cauza.

Au arătat izraeliții o dragoste egoistă pentru această bogăție dobândită și s-au ținut de ea? Sau au speculat-o să o dubleze sau să o tripleze? Nu; la aproape trei luni după ce au dobândit această plată pentru munca lor din trecut, ei au contribuit foarte mult la o cauză teocratică. „Moise a vorbit unei adunări a lui Israel, spunând: Așa a poruncit Iehova, zicând: Luați din ce aveți voi și oferiți-i lui Iehova, dacă este venit din inimă, să vină, ofrande lui Iehova în aur, argint și alamă. Și ofrandele au venit, din inima celor pe care el îi mișcase, și din inima celor care au vrut și care i-au adus ofrande lui Iehova pentru lucrarea întălnirii și pentru toată lucrarea.” (Ex. 35: 4, 5, 21; 25: 1-3, *ASV*) Nu doar bogăția materială, dar și timpul și energia cu care au contribuit la lucrarea de ridicare a templului. Astfel, cu generozitate ei au dat, și muncitorii au venit la Moise și i-au spus: „Oamenii au adus mai mult decât trebuia pentru lucrarea pe care Iehova ne-a poruncit să o facem.” Povestea continuă: „Și Moise a poruncit și ei au făcut să se proclame în tabără, zicând: Niciun om sau femeie nu trebuie să mai aducă ofrande pentru sanctuar. Atunci oamenilor li s-a spus să nu mai aducă nimic. Pentru că materialele pe care le aveau erau suficiente pentru toată lucrarea să fie ridicată, chiar aveau prea mult.” - Ex. 36 : 1-7, *ASV*

Astfel, pentru a asigura un loc de adunare teocratică, izraeliții au folosit lucrurile materiale de care dispunea, o parte din ele fuseseră cerute de la egipteni cu patru luni în urmă. Patru sute și șaiszeci și cinci de ani mai târziu, izraeliții au fost din nou solicitați să contribuie la construcția unui loc de adunare asemănător, de data aceasta un templu care trebuia construit de Solomon în Ierusalim. Deoarece ei își declaraseră nevoia de închinare față de Iehova și aveau nevoie de un loc pentru a face acest lucru, David și oamenii importanți și oamenii în general, „ofereau de bună voie lui Iehova”. Pentru profitul Său? Să ne răspundă unul dintre cei mai importanți contribuabili, împăratul David: „A ta, Iehova, este mărirea și puterea și gloria, victoria și măreția, pentru că tot ce este în ceruri și pe pământ este al tău, a ta este Împărăția, O, Iehova, și tu ești mai mare peste toți. Dar cine sunt eu, și cine sunt oamenii mei, ca noi să putem să aducem ofrande de bună voie astfel? Pentru că toate lucrurile vin de la tine, și tot ce avem îți dăm ție.” - 1Cron. 29: 3, 6, 9, 11, 14, *ASV*

Au trecut cinci sute de ani și încă o dată izraeliții dovedesc prin faptele lor cum îl onorează pe Domnul ajutând la reconstruirea adevăratei sale închinări la Ierusalim. Timp de șaptezeci de ani, țara a fost părăsită, iar templul ras de pe fața pământului. Dar acum captivitatea în Babilon este demult uitată, iar în acest an 587 î.Ch., împăratul Cir al Persiei a proclamat libertatea evreilor de a se întoarce în Ierusalim și de a reconstrui templul lui Iehova. Celor care nu se întorceau să ia parte activ la lucrarea de reconstrucție, Cir le-a spus: „Oricine este lăsat într-un loc unde locuiește ca străin, oamenii din acel loc să îl ajute cu aur și argint și animale de povară, dar și cu alte lucruri pe care le poate da din proprie inițiativă pentru casa lui Dumnezeu care este în Ierusalim.” (Ezra 1:1-4, *AAT*) Evreii care rămăneau acolo, contribuiau foarte mult cu argint, aur și animale de povară, chiar și împăratul Cir a susținut cauza dând înapoi vasele luate din Nebucadnețar cu ani în urmă.

La templu s-a asigurat un loc pentru contribuțiile voluntare, unde o persoană putea să doneze atât cât avea, fără a face cunoscut acest fapt, ceea ce ar fi fost stânjenitor și fără a se lăuda singură (Marcu 12: 41-44) Pavel a adunat fonduri cu ocazia lucrării de eliberare și a altor scopuri teocratice. (1 Cor. 16 : 1-4; 2 Cor. 9 : 1-15) Aceste donații din zilele națiunii lui Israel și din perioada apostolică erau teocratice și erau binecuvântate de Dumnezeu, dar oamenii lacomi s-au agățat de ideea de a strânge bani și de a-i transforma pentru propria lăcomie. Profetul Mica i-a tras la răspundere pe „preoții care învățau pe oameni și primeau bani și pe profeții care proceau pentru bani”, iar Isaia i-a condamnat pe „falșii păstori care ca și câinii lacomi care nu au niciodată destul, și întotdeauna se uită în curtea altuia.” Mica 3:11; Isa. 56:11.

Clericii moderni au denaturat și ei colecta. Sub paravanul diferitelor ofrande, clericul trece cu tava de mai multe ori în timpul slujbei. Unii chiar au pus taxă de intrare în biserică. Au fost alcătuite multe planuri pentru a-i priva pe enoriași de banii lor, chiar se acceptă și pariurile. Ei comercializează favorurile lui Dumnezeu, vând rugăciuni, indulgențe, absolviri și grăbesc drumul din „purgatoriu” spre cer pentru bani. Biletele spre cer nu se cumpără cu bani. Isus Cristos ne-a arătat cât de dificil ar fi pentru un om cu bani chiar și să intre acolo. (Matei 19:24) Cum, întoarceți-vă la evenimentul citat la începutul acestui articol. Aduceți-vă aminte cât de generoși au fost izraeliții și au dat pentru ridicarea templului în sălbăticie? Ei au dat atât de mult încât a fost nevoie să se oprească donațiile, totuși contribuțiile lor nu au cumpărat favorurile lui Dumnezeu și binecuvântarea. Donațiile lor nu au cumpărat nici măcar intrarea în Ținutul Promis, pentru că tuturor adulților, în afară de câțiva, li se interzicea intrarea datorită păcatelor lor. Contribuțiile lor nu le-au adus iertarea pentru ei și îndurarea divină.

Banii au devenit pentru mulți un Dumnezeu, în special în aceste „ultime zile”. Biblia nu îi respinge pe cei bogați, ci le zice: „Acum, voi oameni bogați, mergeți și plângeți și vă văicăriți pentru necazurile care vor veni asupra voastră. Voi, bogații, sunteți păcătoși, iar veșmintele voastre sunt mâncate de molii. Aurul și argintul vostru este ros, iar rugina de pe ele vor fi un martor împotriva voastră, iar ea va mânca și carnea voastră ca și cum ar fi un foc mistuitor. Ați strâns comori pentru ultimele zile.” (Iac. 5: 1-3) În cel de-al doilea capitol, discipolul Iacov condamnă congregațiile creștine care aveau prostul obicei de a fi părtinitoare cu bogații și de a-i considera pe cei săraci doar niște neisprăviți. Bogăția strânsă nu îl va salva pe posesorul ei la sfârșitul timpului, la fel cum nu i-a salvat nici aurul și argintul venerat de evrei la momentul căderii Ierusalimului. Despre acest lucru citim:

„Și toate mâinile vor tremura, și toți genunchii vor fi moi ca apa. Și ei se vor înveșmânta în saci, iar pe fața lor vei citi groaza, și rușine, capetele lor vor fi rase. Își vor arunca argintul în stradă, iar aurul lor va fi ca un lucru murdar, iar argintul și aurul lor nu îi va putea salva în zilele de mânie a lui Iehova, acestea nu le vor mai aduce bucurie în suflete, și nici nu le va mai umple burțile, deoarece ele i-au aruncat în nelegiuirea lor.” „Nici aurul, nici argintul nu îi va mai putea salva în zilele când îi va ajunge mânia lui Iehova, întreaga țară va fi pustiită de focul geloziei sale, pentru că el va face să vină sfârșitul, da, un sfârșit groaznic, pentru toți cei care au locuit această țară.” - Ezec. 7 : 17-19 și Țefania. 1 : 18, *ASV*

Favorurile divine nu pot fi cumpărate

Deși Biserica romano-catolică oferă funcția de cardinal contra unor sume mari, și adună bani pentru ceea ce ea pretinde a fi favoruri de la Dumnezeu, aceasta nu poate găsi un precedent pentru aceste acte de comerț religioase în cazul apostolului Petru, care adesea a fost considerat pe nedrept a fi primul papă. Petru a acționat chiar în sens contrar, așa cum ne este indicat în cazul lui Simon, care s-a gândit să cumpere un dar pentru Dumnezeu. Citim la Faptele apostolilor 18-21: „când Simon a văzut că apostolii fuseseră unși cu spiritul sfânt, el a vrut să le ofere bani, spunând: Dați-mi și mie această putere, ca atunci când îmi voi pune mâna pe cineva, și el să primească spiritul sfânt. Dar Petru i-a spus, Argintul nu are nici o putere pentru tine, pentru că te-ai gândit să obții darul lui Dumnezeu cu bani. Nu vei putea fi părtaș la toate acestea, pentru că inima ta nu este înaintea lui Dumnezeu.” – *ASV*

Din cele spuse mai sus, este clar că banii nu pot cumpăra favorurile lui Dumnezeu, nu pot cumpăra salvarea de mânia lui Iehova în „ultimele zile”. Și totuși trebuie făcute contribuții către organizațiile care sunt purtătoarele de cuvânt cu credință ale Împărăției lui Iehova. Ce beneficii va avea donatorul? În primul rând, acesta poate arăta înțelepciune în a-și folosi bunurile materiale, ceea ce ar fi o indicație că el își va folosi cu înțelepciune și alte lucruri pe care le deține și calitățile sale pentru cinstea lui Iehova. Așa este spus la Luca 16: 9-11: „Folosiți mamona și nu vă încredeți în ea, pentru a o face prietenul vostru, ca atunci când veți muri, să vă conducă spre locul de odihnă. Cel care a știut să aprecieze o podoabă fără valoare, va primi multă încredere, iar cel care nu a știut să aprecieze o podoabă fără valoare, nu va fi demn de încredere. Dacă nu puteți fi credincioși cu o podoabă fără valoare, atunci cum puteți să fiți demni de încredere cu cei bogați?” - *Moffatt*.

Alte traduceri, cum ar fi *ASV* și *ATT*, redau textul astfel încât să se refere la lipsa mamonei și a banilor, mai degrabă decât la moartea individului; dar în fiecare dintre cazuri, principiul rămâne același, și anume: că utilizarea înțeleaptă a resurselor de care dispune fiecare va aduce simpatia lui Dumnezeu și a lui Cristos și va indica faptul că acela care își folosește cu înțelepciune resursele financiare, poate fi de încredere printre cei bogați. Aceasta este bogăția adevărată, interesele Împărăției, privilegiile de a dovedi integritate în fața lui Dumnezeu și de a fi părtaș la afirmarea Sa. Banii nu sunt nimic în comparație cu aceste bogății, pentru că nu stăpânește deja Dumnezeu acest pământ și tot ce este în el, ca și cerurile fără margini? Utilizarea înțeleaptă a resurselor ne va recomanda ca stăpânii adevăraților bogății, care, la rândul lor, ne vor deschide calea spre lumea nouă veșnică a lui Iehova. Astfel, oferirea aurului nu este de ajuns, adevăratele bogății trebuie folosite cu grijă.

Isus Cristos ne arată cât se poate de clar că donațiile în bani nu sunt suficiente pentru ca noi să fim salvați. Odată, un tânăr s-a apropiat de Isus și l-a întrebant: „Stăpâne Bun, ce lucru bun aș putea să fac ca să am viață veșnică?” Răspunsul lui Isus a fost: „Mergi și vinde tot ce ai și dă la săraci, ca să ai comori în ceruri și vino și urmează-mă.” Tânărul a plecat supărat, pentru că avea multe bogății. De aici putem trage două concluzii: nu doar că trebuia ca tânărul să își folosească averea sau banii fără a se gândi la sine, dar trebuia să îl urmeze pe Isus. Aceasta însemna că trebuie să predice evanghelia Împărăției. Desigur, folosirea înțeleaptă a banilor era doar începutul, trebuie să fie urmată și de activități de predicare cum a fost cea a lui Isus.” Matei 19 : 16-22.

Ca o opinie interesantă și edificatoare, observați cât este de diferită poziția lui Isus Cristos față de cea a Monsignor-ului Fulton J. Sheen. Când solicita milioane de dolari de la catolici drept

donății, acest cleric sus-pus și foarte iscusit la vorbă, era descris de ziarul *New York Times*, în 28 martie 1949 după cum urmează: „El spune că donațiile nu înseamnă „să renunțăm” la ceva, ci „să schimbăm bogăția temporară cu cea spirituală”. Aceia care beneficiau de fondurile strânse prin acțiunile caritabile catolice, a explicat el, vor deveni „mijlocitorii speciali – apărătorii în Împărăția lui Dumnezeu” pentru persoanele care au răspuns apelului.” Catolicilor din New York nu li ceruseră să dea 2.500.000 dolari,”spune Monsignorul Sheen. „Acțiunile caritabile catolice nu au un scop anume. Este ca și cum am face un schimb. Sfinții de săptămâna aceasta sunt de vânzare. Aceasta este săptămâna de reducere în Împărăția lui Dumnezeu.” Dar „sfințenia” nu este de vânzare, în ciuda „săptămânii de reduceri” frauduloase a lui Sheen. Catolicii din New York nu își pot cumpăra un loc în Împărăție, după cum nici bogății de acum nouăsprezece secole nu au putut.

Așa cum se spune la proverbe 3:9, creștinii îl pot „onora pe Iehova prin faptele lor” (*ASV*) Aceasta este o parte a serviciului lor față de Dumnezeu – dar doar o singură parte. Ei trebuie să dovedească devotamentul lor complet față de Dumnezeu și Cristos, servind din toată inima, mintea, sufletul și puterea lor. Aceasta înseamnă nu doar folosirea înțeleaptă și dezinteresată a resurselor materiale, ci și folosirea plină de credință a timpului și a puterilor mentale și a energiei fizice. În plus față de contribuția financiară la întreținerea caselor și locurilor de întâlnire așa cum au făcut izraeliții, în plus față de împărțirea cheltuielilor privind extinderea lucrării de predicare a evangheliei în alte țări așa cum au făcut evreii care nu au reușit să se întoarcă la Ierusalim în zilele lui Cir, în plus față de ajutarea fraților nevoiași direct sau prin programe de ajutor așa cum au făcut primii creștini sub supravegherea lui Pavel, creștinii de astăzi îi calcă pe urme lui Isus Cristos, urmând calea predicării Împărăției deschisă de el.

În niciuna dintre aceste cerințe teocratice, Iehova Dumnezeu nu este lacom sau avid. De la cei care au mult, se cere mult, totuși aceasta nu înseamnă că se va spori averea marelui Stăpân al universului. Câștigul său este la fel de mare ca și de la cei care au puțin, de la care se cere puțin, fie că este vorba de bani, timp sau energie. Bucuria sa este devotamentul nostru complet, care dovedește că Satan este un mincinos, care i-a reproșat lui Dumnezeu că nu poate avea oameni credincioși pe pământ devotați lui dezinteresat. „Fiul meu, fii înțelept, și fă-mi inima fericită, acesta poate fi răspunsul pentru cel care m-a ponegrit.” (Prov. 27:11) Astfel, atunci când putem trebuie să îl „onorăm pe Domnul nostru cu faptele noastre”, după cum poate fiecare, nu trebuie să cădem în plasa întinsă de clerici și să credem că banii vor cumpăra salvarea noastră. Trebuie să ne aducem aminte că acel lucru nu i-a fost doar poruncit Israelului sub Lege; ci era una dintre multele cerințe. Astfel, trebuie să ne arătăm devotamentul nostru față de Iehova în multe feluri pentru a fi complet. Și, în primul rând, trebuie să predicăm evanghelia Împărăției stabilite. Și dacă, în timp ce facem acest lucru se poate să folosim resursele noastre financiare pentru a înainta cu lucrarea, ne putem bucura că astfel „îl onorăm pe Iehova cu faptele noastre”.

Experiențe de pe teren

LUCRAREA DE MĂRTURIE ÎN IRLANDA

“În ultimele două luni, rezultatele din Athlone, din centrul Irlandei au fost îmbucurătoare și ne-au dat dovezi că vom strânge o recoltă bună în Irlanda în viitorul apropiat. Atunci când am aflat că clericul protestant a predicat împotriva noastră, l-am vizitat și am reperat o victorie teocratică. Apoi, acesta și-a dedicat următoarele sale două predici unui atac oratoric înfocat împotriva noastră, ceea ce a făcut să fim iute respinși de aproape toți protestanții din zonă. El amenințat cu faptul că va spune preotului că Biserica Irlandei nu este în niciun fel asociată cu martorii lui Iehova. Apoi, au urmat avertismente de la preot; dar, cu toate acestea, ne-am bucurat de o toleranță neașteptată din partea populației romano-catolice. Aici există mai multă libertate decât în orașele din sud. În afară de faptul că partenerul meu abia a scăpat neopărit de o oală cu apă fiartă și apoi de una cu apă rece,

fanatismul religios nu s-a mai exprimat prin acțiuni de această natură. Cazul judecat în tribunalul de la Cork a avut repercusiuni în lung și-n lat, și în unele cazuri am făcut chiar reveniri la catolicii interesați, până când teama ne-a silit să ne oprim. Cu toate acestea, bunăvoința e prezentă aici. S-au început studii, cu speranța de mai multe în curând. Cel mai avansat dintre ele îl ținem cu un cuplu tânăr, soția romano-catolică devenind aproape un martor al lui Iehova. Ea predică zilnic vecinilor ei. Soțul apreciază religia și este foarte încântat de progresul soției sale. Ne-a spus că în trecut obișnuia să o îndemne insistent să citească Biblia, dar acum nu mai e nevoie, dimpotrivă. În altul din cazuri, o doamnă catolică ne-a spus că a decis să se aboneze la *Treziți-vă*, pentru că e publicație mai bună decât *Digest*.”

PREDICAREA VEȘTII BUNE ÎN ÎNCHISOARE

“Aș dori să profit de această ocazie pentru a vă povesti de vizita făcută unei persoane din penitenciarul din La Grange, Kentucky, care v-a scris pentru a vă întreba cum ar putea contacta un martor al lui Iehova. Am sunat la instituție și, grație faptului că sunt predicator, atât eu cât și el am primit privilegii speciale în timpul vizitei. Acesta mi-a spus că primul său contact cu lucrarea noastră după ce a fost închis a avut loc cam cu un an în urmă, când a primit un exemplar din *“Fie ca Dumnezeu să fie adevărat”* de la un coleg deținut. De atunci și până acum a citit cartea cam de 20 de ori, ca și *“Împărăția este aproape”* și *“Adevărul vă va elibera”*. Neavând un contact cu martorii lui Iehova din exterior, a învățat singur să coordoneze studii biblice, pe care le ține cu alți prizonieri; vorbește despre organizație ca un veteran și a jurat că va continua ca un adevărat martor al lui Iehova după eliberarea sa. Felul în care lucrează Iehova e într-adevăr minunat. Voi continua să țin legătura cu el.”

PREDICAREA ÎN SPITAL

Următoare experiență relatată este a uneia dintre “altele oi” ale Domnului, care este acum internat în Azilul pentru Persoane cu Handicapuri din Tegucigalpa, Honduras. Spitalul este deținut de guvern, dar se află sub conducerea călugărițelor catolice. De ceva vreme, tânărul care a trăit această experiență a studiat publicațiile noastre și este un vestitor al adevărului în singurul mod în care o poate face, adică de la căpătâiul patului său de spital. Tânărul a primit mult timp îngrijiri în casa mamei sale, dar, din cauza unui conflict cu o soră (călugăriță) a părintelui său adoptiv pe tema adevărului, tatăl său adoptiv a cerut să fie externat din spitalul guvernamental. Tânărul ne povestește experiența pe care a trăit-o în spital:

“Am încercat să transmit mesajul tovarășilor mei din acest spital înmânându-le mici broșuri fără să aflu călugărițele, căci nu voiam ca acestea să-mi oprească lucrarea. Am patru oameni cărora le place să vorbească despre Biblie cu mine, și am văzut cum într-o dimineață unul dintre acești bărbați în vârstă citea broșura *“Religia culege furtună”*. Călugărița l-a văzut înainte ce acesta să apuce să o ascundă, și a venit cerând să aflu ce citea. I-a spus că era doar o poveste, dar aceasta a insistat să-o vadă și a întins mâna să ia broșura pe când bărbatul încerca să o îndepărteze de ea. Atunci când a văzut coperta broșurii s-a înfuriat foarte tare și, fără să rostească niciun cuvânt, a rupt în bucăți broșura. Apoi s-a întors furioasă spre acest bătrân timid și a cerut să-i spună de unde a obținut-o. El mi-a murmurat numele. Călugărița a venit lângă patul meu cu o față foarte palidă. Ea crezuse tot timpul că sunt un Catholic convins, dar acum mi-a zis: “Deci, ești protestant! Ei bine, poți fi unul din ei dar nu-i trage pe restul după tine în iad. Te voi transfera în salonul de nebuni și atunci nu vei mai putea propovădui ideile tale nebunești acestor oameni de aici”. Discuția ulterioară a durat peste două ore și nu știu încă cu ce va trebui să mă confrunt din cauza faptului că am apărut adevărul înaintea ei. Nu i-am spus prea multe o vreme pentru că nu făcea decât să vorbească cuvinte prostesti, dar atunci când am avut șansa să vorbesc am fost pregătit și dornic, având Biblia la îndemână. Dar tremurul cauzat de paralizie a început apoi să mă supere, însă m-am simțit întărit

prin îndurarea lui Iehova și ne-am citat unul altuia pasaje din Biblie. Atunci când a văzut că nu mă poate învinge, s-a înfuriat și mi-a spus că sunt un om fără Dumnezeu și că sunt excomunicat dacă nu mă voi întoarce la catolicism. Mi-a spus că-l va trimite pe capelan la mine de vreme ce știu atât de multe despre Biblie și îmi va da să citesc una dintre cărțile ei ca să o citesc. Apoi, ca ultim avertisment, m-a informat: „Stai departe de învățăturile protestante ale acestor gringo (americani, străini) și cere-i iertare Sfintei Fecioare de dragul sănătății tale”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

15 OCTOMBRIE 1949

Nr. 20

Cuprins:

CÂNTARE DE BATJOCURĂ ÎMPOTRIVA
LUI SATAN DIAVOLUL

- Pag. 3

FREAMĂT ÎN IAD

- Pag. 9

CINE BENEFICIAZĂ DE PE URMA
JERTFEI DE RĂSCUMPĂRARE?

- Pag. 15

ABSOLVIRE A GILEADULUI ȘI
TORENT DE ÎNVIORARE

- Pag. 18

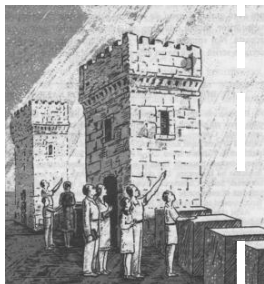
SCRISORI

- Pag. 21

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucușori să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

15 Octombrie 1949

Nr. 20

Cântare de batjocură împotriva lui Satan Diavolul

„Cum ai căzut din ceruri, O, tu cel strălucitor, fiu al zorilor! Ai fost doborât la pământ, O, tu cel care slăbești națiuni” – Isa. 14:12, Young.

Iehova s-a îngrijit să fie cântată acum o cântare împotriva celui mai mare dușman al său, Satan Diavolul. Aceasta îl batjocorește pe acel dușman al întregii dreptăți. Este o înștiințare dinainte despre umilirea și rușinea care vor veni asupra sa în scurt timp. El a avut timpul său. A trecut de apogeu și acum se află în declin. El are toate motivele să știe acest lucru, dar dacă nu-i pasă s-o recunoască și alege să lupte împotriva inevitabilului într-o amărăciune înverșunată, Iehova Dumnezeu îi oferă o aducere aminte. Cuvintele cântării de batjocură pe care Dumnezeu le-a făcut să fie compuse sub inspirație, acum mai bine de douăzeci și șase de secole, le clarifică astăzi. În mod irezistibil, El îi mișcă pe cântăreții lui să fredoneze cuvintele în decursul acestor zile din urmă ale organizației mondiale a lui Satan. Cântarea de batjocură nu se cântă pentru beneficiul celui nelegiuit. Este cunoscut faptul că el nu se va schimba niciodată. Cântarea este pentru beneficiul tuturor aceluia care sunt de mult timp victime ale lui Satan Diavolul și ale organizației sale groaznice și care vor să iasă de sub puterea și controlul acesteia. Cântarea, tristă pentru Satan, este o melodie de eliberare pentru ei. Cuvintele sale de batjocură transmit o sfidare și denotă victoria asupra celui care este asupritor de mult timp. Cei care cântă această cântare nu ar putea-o cânta cu atâta curaj și convingere, chiar în mijlocul organizației mondiale a lui Satan dacă, mai întâi, Compozitorul divin al cântării nu le-ar fi dat o victorie asupra opresorului și o eliberare de sub puterea sa. Aceia care doresc să experimenteze o victorie și o eliberare similare trebuie acum să creadă în cântare și să vină de partea Compozitorului și a cântăreților săi, sfidând pe asupritorul batjocorit.

2 Cei care cântă cântarea și care au curajul să facă acest lucru sunt foarte puțini. Majoritatea oamenilor gem și suspină sub seriile de nenorociri pe care Satan Diavolul le aduce asupra pământului și a mării. Mulți oameni își bat joc, fără să creadă, de ideea că ar exista o astfel de persoană precum Satan Diavolul. În felul acesta ei se orbesc singuri, prostește, asupra celui care este, într-adevăr, responsabil pentru necazurile lor. Astfel, ei nu pot afla cum să se elibereze de cursele acestuia. Dar Iehova Dumnezeu îl ia în serios pe Diavol și Cuvântul Său scris îl demască pe acest nelegiuit în fața noastră. Nu doar atât, dar ne dezvăluie și ambiția pe care Diavolul a urmărit-o întotdeauna. Și cel mai bun lucru dintre toate, acesta ne asigură că acum cariera lui înfricoșătoare se apropie de sfârșit. Cântarea de batjocură arată în amănunt acest lucru. Datorită naturii sale profetice, aceasta trebuie să fie cântată cu voce tare pentru ca demonii și oamenii să audă. Chiar profeția a prezis că această cântare va avea loc într-un timp când Iehova va realiza o mare eliberare pentru poporul Său și, într-o mare măsură, a fost câștigată pentru ei eliberarea din organizația mondială a lui Satan. Salvarea și eliberarea sunt aici! Martorii lui Iehova pot dovedi acest lucru. Așadar, înainte cu cântarea, într-un crescendo continuu, ca din ce în ce mai mulți oameni să audă mesajul care vorbește despre salvarea și eliberarea complectă, acum atât de aproape pentru toți oamenii cu bună voință! Ca să putem cânta cântarea cu o pricepere mai mare, haideți să vedem ce spun cuvintele ei, așa cum sunt consemnate pentru noi în profeția lui Iehova prin Isaia, capitolul paisprezece.

3 Capitolul anterior a fost discutat în ultimul nostru număr al revistei *Turnul de Veghere*. Acesta prezicea distrugerea puterii mondiale din vechime, Babilonul, și distrugerea Babilonului anti-tipic al timpurilor moderne, organizația mondială a Diavolului. Atotputernicul Dumnezeu, cel care distruge această organizație nelegiuită, spune de ce va face acest lucru. El face acest lucru

pentru că este implicat numele Său, și este implicat și poporul numit după numele Său și acesta este devotat închinării Sale. Cu multe secole înainte de așa numita „eră creștină”, poporul numit după numele Său consta din cele douăsprezece seminții care erau descendente din Iacob. Biblia nu îi numește „Iacobiți” ci „izraeliți”, deoarece numele strămoșului lor a fost schimbat de Dumnezeu în „Israel”. Totuși, în cadrul profeției, Biblia vorbește de multe ori despre o întregă națiune sub ambele nume ale strămoșului lor, când ca *Iacob*, când ca *Israel*, ambele nume având o însemnătate asemănătoare.

4 În armonie cu promisiunile Sale de legământ către strămoșii credincioși ai națiunii: Avraam, Isaac și Iacob, Iehova Dumnezeu i-a ales în mod îndurător ca popor al Său, să fie numiți după numele său sfânt. În împlinire suplimentară a legământului său cu strămoșii lor, El le-a dat izraeliților Țara Promisă, Palestina și a stabilit acolo, cu templul de la Ierusalim, centrul închinării sale. Muntele regal din cetate era Muntele Sion, unde era amplasat palatul regelui și astfel cetatea se mai numea „Sion”, sau „Muntele Sion”. Regele din seminția lui Iuda era doar un reprezentant văzut al adevăratului Rege al Israelului, Iehova Dumnezeu. Cetatea se numea, așadar, „cetatea marelui Rege”, însemnând marele ei Conducător nevăzut, Iehova. Templul său de închinare sfințea și înfrumuseța cetatea. Închinarea Sa curată și sfântă îl glorifica și făcea să fie o bucurie pentru toți de pe pământ care se închinau viului și adevăratului Dumnezeu. Astfel, cu mare extaz, fiii leviți ai lui Core cântau la templu aceste cuvinte: „Mare este Iehova și lăudat să fie foarte mult în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Său cel sfânt. Minunat în înălțare, bucuria întregului pământ este muntele Sion, pe partea de miazănoapte, cetatea marelui Rege. Dumnezeu s-a făcut cunoscut în palatele ei pentru refugiu” (Ps. 48:1, 3, *A.S.V.*). Așa că numele lui Iehova era peste această națiune.

5 Satan Diavolul a invidiat faima lui Iehova în ceea ce privește Ierusalimul. Ca rival pentru Ierusalim, cu închinarea lui divină, Satan a construit cetatea Babilon pentru o putere mondială și l-a făcut gloria împărățiilor păgâne din vremurile din vechime. El a organizat acolo venerarea sa ca zeu, sub numele de „Merodac”. Așa cum regele din Ierusalim trebuia să fie susținătorul închinării lui Iehova, tot la fel, adversarul lui Iehova, l-a făcut pe regele păgân al Babilonului principalul susținător al închinării lui Satan Diavolul. Acest fapt este în special adevărat în cazul lui Nebucadnețar, care a adus Babilonul pe culmile dominației sale mondiale. Numele său lung însemna „Nebo este protector împotriva nenorocirii”. Deși acest mare cuceritor purta numele unui zeu mai neînsemnat, Nebo, totuși el l-a făcut pe Merodac, aproape în exclusivitate, obiectul venerării sale religioase. El a vorbit și a scris despre Merodac ca despre „domnul său (Bel)”, „marele său domn”, „bucuria inimii sale”, „marele domn care l-a numit pentru imperiul lumii, și care i-a dat în grijă pe oamenii răspândiți de pe pământ”. Deși permitea închinarea la alte zeități din Babilonia, Nebucadnețar insista că imperiul său era cu adevărat monarhia lui Bel-Merodac. De aceea, el i se adresa cu „șeful suprem al zeilor”, „cel mai vechi”, „regele cerurilor și al pământului” și îl considera pe Iehova al izraeliților doar un zeu străin inferior. În felul acesta, regele Babilonului se închina marelui rival al lui Iehova, Satan Diavolul. El îl servea pe Diavol și era reprezentantul său principal de pe pământ. Felul în care l-a folosit Diavolul arată că Diavolul era ambițios după dominație mondială, în opoziție sfidătoare față de Dumnezeul cel viu și adevărat. În mod potrivit, Cuvântul lui Dumnezeu îl folosește pe regele Babilonului ca simbol al Diavolului însuși. Sub acoperirea acestui simbol, Dumnezeu dirijează cântarea de batjocură și alte profeții împotriva Diavolului.

Timpul și cadrul cântării

6 Pentru a servi marea ambiție a Diavolului, Nebucadnețar a distrus Ierusalimul în 607 î.C. și a dus pe cei mai mulți dintre supraviețuitorii evrei în așezări din Babilonia, la nord. Nebucadnețar a dat meritul pentru această extindere a imperiului babilonian dumnezeului său Satan Diavolul, sub paravanul lui Merodac. Dar, în realitate, Iehova Dumnezeu a fost acela care i-a permis servului Diavolului să realizeze această lucrare hulitoare. El nu doar că i-a permis Diavolului să își trădeze ambiția egoistă împotriva lui Iehova, dar a și arătat poporului Său ales rezultatele triste care vin de pe urma părăsirii închinării și serviciului Dumnezeului cel viu și adevărat. Lauda îngâmfată a

regelui Babilonului că Satan Diavolul, *alias* Bel-Merodac, i-a dat imperiul lumii, s-a dovedit o pretenție falsă, atunci când Iehova Dumnezeu i-a folosit pe Mezi și Persani pentru a nimici imperiul babilonian și a repune în drepturi pe poporul Său captiv pe Muntele Sion din Țara Promisă. Această eliberare a poporului Său de partea dominantă a organizației văzute a Diavolului a fost miraculoasă. Cu două secole înainte de producerea acesteia, profetul lui Iehova, Isaia, s-a referit la aceasta în următoarele cuvinte:

7 „Căci Iehova va avea milă de Iacob, îl va alege pe Israel, îi va stabili în propria țară și străinul li se va alătura și vor rămâne credincioși casei lui Iacob. Și oamenii îi vor lua și îi vor aduce la locul lor; casa lui Israel va lua în stăpânire, în țara lui Iehova, robi și roabe și îi vor ține în captivitate pe cei ai căror captivi au fost; și vor domni asupra asupritorilor lor” – Isa. 14:1, 2, *A.S.V.*

8 Dar cu cine și cum își va avea împlinire completă și finală această profecie? Cum furnizează împlinirea acesteia, începând cu anul 1914 A.D., cadrul pentru intonarea cântării de batjocură aici și acum? Astfel: Iehova a avut în vechime un popor chemat după numele Său, izraeliții naturali, și ei aveau obligația să fie martorii Săi. În primul secol al erei creștine, Iehova l-a trimis pe mult promisul Mesia, în persoana lui Isus Cristos, moștenitorul de drept al regelui David din Ierusalim. Dumnezeu l-a uns pe Isus cu spiritul său sfânt. Și tot El i-a uns pe urmașii lui Isus, care îl recunoșteau ca Mesia, și pe acești creștini unși Iehova i-a preluat ca Israel creștin, un Israel spiritual. În același timp, El a părăsit Israelul natural ca popor pentru numele Său, de atunci înainte. În acești ani care au trecut din 1914, există doar o rămășiță de astfel de izraeliți spirituali pe pământ și ei încearcă, în mod loial, să-și ducă la îndeplinire obligația de martori ai lui Iehova. Dar o serioasă întrerupere a acestei lucrări de mărturie a lor s-a produs în timpul anilor Primului Război Mondial, din 1914 până în 1918. Istoria modernă arată că atunci acești izraeliți spirituali au mers în captivitate în marele Babilon anti-tipic, organizația mondială a lui Satan, fără voie, însă sub mare presiune, temeri, și înțelegeri confuze ale acelor ani. Puterile religioase, politice și militare ale acestei lumi au pus, în mod răutăcios, mari restricții asupra lor. Le-au împiedicat și limitat activitățile în publicarea numelui și a Împărăției lui Dumnezeu și în a I se închina așa cum le dicta conștiința. Ei au fost astfel strămutați, fiind smulși cu forța din locul de serviciu al lui Iehova și fiind ținuti departe de închinarea și serviciul Său, sub puterea organizației ostile a acestei lumi.

9 Dar priviți-i pe martorii lui Iehova astăzi! Cu siguranță, El trebuie să fi avut milă de Israelul spiritual, Iacob spiritual, pentru că de la sfârșitul Primului Război Mondial, în noiembrie 1918, această rămășiță unsă Îl servește liber și cu îndrăzneală, în public, în toată lumea. Ei sunt înapoi „în propria țară”, din nou, „în țara lui Iehova”, pentru că ei sunt din nou organizați ca popor al său, mult mai puternici decât au fost vreodată. Ei sunt din nou activi în serviciu ca martori și închinători ai săi. Și numărul „rezidenților” cu bună voință care vin în această organizație teocratică și se asociază cu ea ca organizație aprobată a lui Iehova crește cu miile, anual, pe tot pământul. Aceștia ajută rămășița izraeliților spirituali în lucrarea lor educațională și se pun la dispoziția organizației teocratice sub Isus Cristos, Capul spiritual. Acesta este modul în care spirituala „casă a lui Israel” ia în stăpânire pe acești oameni de ajutor, în țara lui Iehova, ca robi și roabe. Odinioară mulți din aceștia aparțineau națiunilor care i-a luat captivi pe cei din rămășița Israelului spiritual în timpul Primului Război Mondial. Dar acum rolurile s-au inversat. Aceia care îi țineau cândva captivi pe cei din rămășiță, în această babilonică organizație mondială, s-au predat Regelui Isus Cristos. Astfel, ei au devenit captivi ai săi și ai organizației sale a Israelului spiritual. Ei nu-i mai asupresc pe cei din rămășița spirituală, ci se supun, cu bucurie, conducerii teocratice a lui Isus Cristos, devenind „alte oi” ale sale, ca Bunul lor Păstor – Ioan 10:16.

10 Următoarele cuvinte ale lui Isaia sunt adresate acestei rămășițe a Israelului spiritual, restatornicită în fostul ei loc din „țara lui Iehova”, începând cu 1918. Astfel, știm cine sunt cei cărora li s-a poruncit să preia cântarea de batjocură împotriva lui Satan, „dumnezeul acestei lumi”, regele anti-tipicului Babilon. Cuvintele profetice ale poruncii sună: „În ziua când Iehova îți va da odihnă de nenorocirea, necazul și serviciul tău greu, în care ai fost făcut să servești, se va întâmpla că vei prelua această parabolă împotriva regelui Babilonului și vei zice: Cum a încetat asupritorul! Cetatea de aur a încetat! (Isa. 14:3,4, *A.S.V.*). Menționarea de către Iehova a nenorocirii, necazului și a serviciului greu, se referă la suferința, mizeria, neliniștea și sclavia pe care izraeliții spirituali au

trebuit s-o îndure când au fost privați de serviciul Său liber, plin de bucurie, și au fost ținuți în restricții crude, sub biciul fricii de puterile oficiale ale organizației mondiale a lui Satan.

11 Citiți numerele revistei *Turnul de Veghere*, în special de la finalul anului 1916 până în primăvara anului 1919, pentru a obține unele informații suplimentare despre această perioadă tristă a Israelului spiritual. Cât de bine a fost preumbrit acest fapt de pustiirea de șaptezeci de ani a Ierusalimului din vechime și captivitatea tristă a Israelului natural în Babilon! Dar acum situația s-a schimbat complet, tot la fel cum atunci când Babilonul din vechime a fost dat jos de pe tronul lui de dominație mondială de către aliați, regele Darius Medul și regele Cir Persanul, în anul 539 î.C., și atunci rămășița credincioasă a Israelului a fost restabilită în Palestina, doi ani mai târziu, de regele Cir. Astfel, Iehova i-a eliberat pe martorii Săi unși, izraeliții spirituali, de recenta stare captivă și asupritoare.

12 Dar cum este posibil așa ceva? Îngrozitorul rege al Babilonului anti-tipic, Satan Diavolul, trăiește încă. Acest asupritor fără milă încă nu a încetat. Peste tot pe pământ se văd activitățile sale. Organizația sa încă funcționează, acea „cetate de aur”, sau cum o numesc unii traducători din ebraică, „revendicatoarea de aur”, „căutătoarea de aur” (*Leeser; Fenton; la Isaia 14:4*). Atunci cum pot lua martorii lui Iehova „parabola” sau „cântarea de batjocură” în sensul că tiranicul asupritor a încetat și că organizația sa mondială, care este lacomă de bani, a încetat împreună cu el? Pentru că ne aflăm la începutul împlinirii totale a acestor lucruri și începând cu 1914 A.D. s-au împlinit deja multe în acest sens. Războiul mondial care a început în acel an a atras după sine foamete, epidemii, cutremure, persecuția și captivitatea martorilor lui Iehova și nenorociri, necazuri și teamă continue pentru națiuni. Aceasta a fost dovada vizibilă a faptului că cele „șapte timpuri” de dominație păgână se sfârșiseră și că Împărăția lui Dumnezeu fusese născută în ceruri. Acele „șapte timpuri” neîntrerupte de domnie păgână pe pământ au început odată cu pustiirea de către Babilon a Ierusalimului și Iudeei în anul 607 î.C. și s-au încheiat la nașterea Împărăției lui Dumnezeu în anul 1914 A.D. Atunci Suveranul Universal Iehova Dumnezeu și-a luat puterea Sa cea mare pentru a domni și l-a stabilit pe Fiul Său, Isus Cristos, ca Rege de drept al pământului, pe Muntele ceresc Sion. Prin această reușită Atotputernicul Dumnezeu și-a stabilit organizația capitală pentru guvernarea noii lumi a dreptății. Nașterea acestei Împărății este ilustrată la Apocalipsa 12:1-5.

13 Cu două mii cinci sute douăzeci de ani înainte lui Nebucadnețar i se permisesse să îl detroneze pe regele Zedechia și să distrugă cetatea-capitală Ierusalim. Dar în 1914, Diavolul, regele mai marelui Babilon, nu a putut împiedica așezarea Regelui lui Iehova pe tronul ceresc și stabilirea noii organizații capitale a universului. Până atunci Diavolului și îngerilor săi demonici li se permisesse accesul la aceste ceruri superioare, dar ei n-au putut să împiedice întronarea Conducătorului lumii noi, sau să-i nimicească guvernarea abia începută. Haideți să vorbim despre Primul Război Mondial de pe pământ, între anii 1914-1918 A.D.! Iată de ce: În același timp a fost un „război în cer”, între Împărăția de curând născută și organizația nevăzută a Diavolului. Împărăția, susținută de Atotputernicul Dumnezeu a câștigat. Potrivnicul, regele mai marelui Babilon, a pierdut. El și armatele sale nevăzute de demoni au fost aruncați cu forța pe acest pământ, unde el începuse rebeliunea împotriva lui Dumnezeu și devenise Satan Diavolul. Nu se va mai găsi niciodată loc în întinderea sfântă a cerului pentru nelegiuitul asupritor și îngerii săi. De asemenea, va veni timpul când nu se va mai găsi loc pentru el și hoarda sa pe acest pământ. Eliberarea martorilor lui Iehova în 1919 pentru activitățile lor de mărturie argumentează că până atunci, cel puțin, s-a realizat alungarea lui Satan și a îngerilor lui din cer și limitarea lor la pământul nostru. Procedura care a început acolo, de a-l face pe asupritorul Satan și cetatea sa lacomă de aur să înceteze, nu va fi oprită până când amândoi nu vor zăcea în tăcere, în distrugere, după bătălia de la Armagedon.

Au început ei să cânte?

14 Dar a avut curaj rămășița restatornică a martorilor lui Iehova să preia cântarea de batjocură împotriva regelui Mai Marelui Babilon? Și-au recunoscut ei libertatea de a o cânta? Au înfruntat ei persecuția care le-o aducea aceasta în mijlocul căzutei „cetăți de aur”? Da, și prin

această cale de acțiune ei au arătat cât de mult încetaseră, deja, față de ei, asupritorul și cetatea de aur. Nu se mai considerau captivi ai regelui mai marelui Babilon. Ei acționează cu îndrăzneală de partea servilor Regelui lui Iehova de pe Muntele Sion, Isus Cristos. Nu mai acționează conform pretenției babiloniene că „cetatea de aur” reprezintă „stăpânirile înalte” ordinate de Dumnezeu și cărora fiecare suflet creștin trebuie să i se supună, fără niciun fel de obiecție conștientă. Nu, ci ei au și recunosc deschis acum pe Iehova Dumnezeu și pe Regele Său Isus Cristos ca „Înalte Stăpâniri” cărora trebuie să se supună. Așa că pentru ei „cetatea de aur” a încetat să mai existe ca „stăpâniri înalte” și refuză să se plece cu frică de aceasta și să-i îndeplinească poruncile care sunt în conflict cu legile drepte ale lui Dumnezeu (Rom. 13:1-4). Acum ei merg înainte, fără frică, îndeplinind poruncile Sale și una dintre acestea este să predice „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” (Isa. 61:2). Acea răzbunare este împotriva regelui Mai Marelui Babilon și a întregii sale organizații păcătoase. Aceasta va fi executată complet în bătălia de la Armaghedon. În anul 1925 a fost deschisă pentru înțelegerea lor scriptura de la Apocalipsa capitolul doisprezece, dezvăluind că Împărăția a fost născută în anul 1914 A.D. și că Satan și armatele sale de demoni au fost imediat după aceea izgoniți în cadrul „războiului din cer” și aruncați pe acest pământ (A se vedea *Turnul de Veghere*, din 1 martie 1925, sub titlul „Nașterea națiunii”). Imediat martorii lui Iehova au publicat acea veste la toate națiunile.

15 Trei ani mai târziu, în 1928, din partea lor a venit o hotărâre directă împotriva nelegiuitului asupritor și a „cetății sale de aur”. Aceasta a început la Detroit, Michigan, SUA, unde s-au adunat 12.000 persoane la congres, în marele Coloseum, din 30 iulie până în 6 august inclusiv. Duminică, 5 august 1928, înaintea aceluși mare auditoriu văzut, precum și printr-o rețea de mai mult de 100 stații radio către un auditoriu nevăzut și mai mare, președintele de atunci al Societății de Biblie și Tratatate Turnul de Veghere a expus o cuvântare publică pe tema „Conducător pentru popoare”. Dar înainte să dea curs acestui discurs, președintele Turnului de Veghere a citit publicului său o rezoluție intitulată „Declarație împotriva lui Satan și pentru Iehova”. El a însuflețit adoptarea acestei rezoluții și apoi și-a expus cuvântarea, explicând și susținând rezoluția. Discursul s-a încheiat și rezoluția a fost adoptată în unanimitate de participanții la congres. Imediat au fost tipărite în limba engleză cinci milioane de exemplare ale discursului și ale Declarației împotriva lui Satan și pentru Iehova, în afară de alte milioane de exemplare în alte limbi. Acestea au fost distribuite gratuit în interiorul și exteriorul creștinătății, prin martorii lui Iehova. Datorită cuprinsului vital al acelei Declarații și ca una dintre dovezile de netăgăduit că rămășița Sa repusă în drepturi îl asculta, preluând cântarea de batjocură împotriva regelui mai marelui Babilon, publicăm această Declarație:

DECLARAȚIE ÎMPOTRIVA LUI SATAN ȘI PENTRU IEHOVA

Studentii Bibliei de la congresul internațional s-au adunat să se declare împotriva lui Satan și cu totul pentru Iehova al oștirilor și să anunțe, în mod accentuat, aceste adevăruri vitale, anume:

În primul rând: Că oamenii de pe pământ organizați în forme de guvernare și aflați sub controlul unui conducător superior și nevăzut constituie lumea.

În al doilea rând: Că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și Atotputernic și izvorul întregii autorități drepte; că El este Regele Veșnic, Dumnezeul dreptății, al înțelepciunii, al iubirii și al puterii și adevăratul prieten și binefăcător al întregii creații.

În al treilea rând: Că Iehova i-a delegat fiului Său Lucifer autoritatea de a fi supraveghetor al omului; că Lucifer a devenit neloyal, s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu, l-a făcut pe om să cadă de la dreptate și începând cu acea rebeliune Lucifer este cunoscut cu titlurile de Balaur, Șarpe, Satan și Diavol; că Satan Diavolul a cauzat neînțelegeri între națiuni și este responsabil pentru toate războaiele crude, crimele nelegiuite, infracțiuni îngrozitoare și alte fapte corupte care sunt comise; că până acum Iehova nu l-a împiedicat pe Satan de la exercitarea puterii și influenței asupra omului, cu scopul ca omenirea să învețe rezultatele ucigătoare ale facerii răului; că Satan este de multe secole conducătorul nevăzut al lumii, ce defaimă mereu numele lui Iehova Dumnezeu și produce pagube mari la oameni și națiuni.

În al patrulea rând: Că Iehova a promis că la timpul Său potrivit îl va împiedica pe Satan și va stabili pe pământ un guvern drept, ca oamenii să aibă oportunitatea de viață veșnică în fericire; în acest scop El l-a uns pe iubitul Său Fiu Isus pentru a fi răscumpărătorul și conducătorul nevăzut al lumii.

În al cincilea rând: Că a venit timpul potrivit al lui Iehova să-și împlinească promisiunea și să-și curețe reputația în mintea întregii creații; că Isus Cristos și-a luat poziția înaltă de executor al lui Iehova și acum marea chestiune este: Cine este Dumnezeu și cine va conduce popoarele și națiunile?

În al șaselea rând: Deoarece Satan nu va renunța la domnia sa nelegiuită asupra națiunilor și a popoarelor de pe pământ, Iehova al oștirilor, împreună cu funcționarul Său executiv uns Isus Cristos, vor forța conflictul împotriva lui Satan și a întregilor lui forțe ale răului și de aici înainte strigătul nostru de luptă va fi: **SABIA LUI IEHOVA ȘI A UNSULUI SĂU**; că marea bătălie a Armagedonului, ce va începe curând, va avea ca rezultat reținerea completă a lui Satan și nimicirea completă a organizației lui rele, că Iehova va stabili dreptatea pe pământ prin Cristos, noul conducător, și va elibera omenirea de rău și va aduce binecuvântări veșnice pentru toate națiunile pământului.

În al șaptelea rând: Prin urmare, a venit timpul potrivit ca toți cei care iubesc dreptatea să ia poziție de partea lui Iehova, să-l servească și să-l asculte cu o inimă curată, ca să primească binecuvântări infinite pe care Atotputernicul Dumnezeu le păstrează pentru ei.

16 Peste nici un an, în numerele revistei *Turnul de Veghere* din 1 și 15 iunie 1929, se publica o altă declarație de independență față de Satan în articolul din două părți „Stăpânirile Înalte”, negând organizația sa vizibilă ca atare și demonstrând, prin Scripturi, că Iehova Dumnezeu și Regele Său domnitor Isus Cristos sunt, de fapt, aceste Stăpâniri Înalte.

17 Văzând ce a venit deja peste Satan și organizația sa și ce va veni în cele din urmă, „parabola” sau comparația continuă, într-un mod bațjocoritor: „Cum a încetat asupra cetății! Cetatea de aur a încetat, Iehova a zdrobit personalul celor nelegiuiți, sceptrul conducătorilor, care lovea popoarele, în mânie, cu lovituri neîncetate, care conducea națiunile cu furie, cu o persecuție pe care nimeni nu a împiedicat-o. Întregul pământ se odihnește, și este liniștit; ei izbucnesc în cântat. Da, brazilii se bucură la vederea ta, și cedrii din Liban, zicând: De când ai fost doborât la pământ, nici un tăietor de lemne nu mai vine împotriva noastră” – Isa. 14:4-8, *A.S.V.*

18 Imperiul babilonian se extindea foarte mult în timpurile din vechime. Astfel, aceste versete de bațjocură descriu foarte bine progresul regelui și al oficialilor săi religioși, politici, comerciali și militari. Dar ele descriu, într-un mod complet și global, calea de acțiune crudă și lacomă a lui Satan și a sistemului său asupra mii de ani. Calea lor de acțiune, în special de la „războiul din cer”, și azvârlirea lor jos pe pământ confirmă și mai mult acuratețea profeției. Toate națiunile și popoarele, din vechime și moderne, au simțit povara zdrobitoare și conducerea bestială a tiranicului „dumnezeu al acestei lumi” și a organizației sale a nelegiuirii, văzută și nevăzută. Mai mult decât oricare alții, martorii lui Iehova au simțit persecuția care a continuat neîmpiedicată și care s-a intensificat în aceste zile din urmă. Până astăzi nu a existat o întrerupere a acesteia. Pentru omenirea care geme nu ar exista nici o cale de scăpare de sub puterea acesteia dacă nu ar fi fost Dumnezeul cel viu și adevărat, Iehova, care deja și-a arătat puterea completă asupra lui Satan și a organizației sale, aruncându-i pe el și demonii lui din cer.

19 Nu întreg pământul, încă, se odihnește și este liniștit din cauza celor care tulbură pacea. Încă nu toți aceia cărora li s-a permis să locuiască pământul izbucnesc, într-un mod imposibil de stăpânit, într-o cântare de laudă pentru Creator și al Său „Printz al Păcii”. Satan încă mai acționează față de cei mai buni dintre oameni, așa cum a făcut și regele Babilonului din vechime, care a pus stăpânire pe regiunile Muntelui Libanului și din senin i-a tăiat minunații brazilii, chiparoși și cedri pentru lucrările sale de construcție din Babilon. Satan a reușit să taie mulți care erau „copaci ai dreptății” în organizația curată a lui Iehova Dumnezeu și i-a transportat din locul lor potrivit pentru a înfrumuseța organizația Diavolului și pentru a servi scopurilor sale mândre (Isa. 37:24; 61:3). Dar Armagedonul îl va doborî la pământ prin loviturile securii de luptă a lui Iehova, Isus Cristos, Mai Marele Cir. Atunci, în timpul domniei milenare a lui Cristos, care urmează, toți care vor încerca să

crească precum copaci ai dreptății în noua lume, nu vor fi atacați de Satan Diavolul și pădurarii lui nelegiuți înainte ca ei să fi ajuns la starea completă de perfecțiune (Ier. 51:20-24). Toți iubitorii dreptății vor cânta atunci eliberați.

Întrebări pentru studiu

1. De ce cântare s-a îngrijit Dumnezeu acum? În al cui beneficiu să fie cântată?
2. De ce trebuie cântarea să fie cântată acum?
3. Ce mare organizație distruge Dumnezeu și de ce în primul rând?
4. Ce cetate din vechime a sfințit El și cum?
5. Cum a înființat Satan o cetate și o închinare rivale?
- 6,7. Cum a avut Dumnezeu milă de Israel și cum i-a stabilit în patria lor?
8. Cum a apărut Israelul spiritual și cum a ajuns să aibă nevoie de o astfel de milă?
9. Pe cine îi ia ei în stăpânire ca servitori, precum și ca prizonieri?
- 10,11. De ce anume le-a dat Dumnezeu odihnă? Pentru a se compara cu ce anume?
12. De ce cântăm noi deja: „Cum a încetat asupritorul!”?
13. Când și de ce a avut loc „războiul din cer”? Cu ce rezultat?
14. Cum a încetat „cetatea de aur” pentru martorii lui Iehova?
- 15,16. Ce anume, din 1928 și 1929, dovedește că ei au preluat cântarea de batjocură?
- 17,18. Pe cine conduce Satan? Cum și cu persecutarea cui?
19. Cum le-a mers la „copacii dreptății”? Cum le va merge lor?

Freamăt în iad

Religionistii din creștinătate consideră că sufletul uman este nemuritor și că Satan Diavolul, care există de toate aceste mii de ani, este și el nemuritor. Ei cred că starea morții nu îl va revendica niciodată. Cuvintele *Şeol* și *Hades* din textul original al Bibliei ei le traduc prin vechiul cuvânt englezesc *hell* (iad). Ei îl consideră un loc de chin veșnic îngrozitor pentru sufletele umane conștiente și învață că Satan a fost în tot acest timp în *Şeol* sau *Hades*, pentru a supraveghea acest loc groaznic de tortură. Dar cântarea de batjocură adresată regelui Babilonului arată că Diavolul nu a fost niciodată acolo, ci că atunci când va muri va cauza o agitație sau un freamăt. „Parabola” sau cântarea de batjocură îi spune regelui Babilonului, în timp ce este doborât la pământ: „Şeolul de jos s-a tulburat la vederea ta, să întâmpine venirea ta aici; acesta te trezește pe tine, Refaim, pe toți conducătorii pământului, a ridicat de pe tronurile lor pe toți regii națiunilor. Toți îți răspund și îți zic: Chiar și tu ai devenit slab ca noi! Ai devenit la fel ca noi! Excelența ta, sunetul psaltirii tale au fost aduse jos în Şeol; Sub tine sunt viermi, da, viermii te acoperă” – Isa. 14:9-11 *Young, A.A.T.; A.S.V.*

2 Această inspirată cântare de batjocură nu sună ca teologia creștinătății care învață că iadul (*Şeol*, *Hades*) este un loc de chin al sufletelor umane nemuritoare, toate în mișcare, pe măsură ce se zvârcolesc în agonie și toate fac locul să răsună de țipete de durere. Această învățătură este inspirată de Diavol. Dar cântarea de batjocură este inspirată de spiritul lui Dumnezeu și aceasta descrie iadul (*Şeol*, *Hades*) ca un loc al liniștii, inactivității și al somnului, unde se răsucesc larvele și se târăsc viermii. Liniștit complet până atunci, dar sosirea acestui personaj neobișnuit care este „regele Babilonului” este cea care agită iadul (*Şeol*, *Hades*) cu totul. Iadul este locul de odihnă pentru toate personajele importante, eroi și liderii de pe pământ asemuiți cu caprele, dar acum, la vederea nemaiauzitului eveniment, iadul îi trezește din somn pentru a vedea ce se întâmplă. „Acesta te trezește pe tine, Refaim”. Anumite traduceri redau acest cuvânt ebraic „Refaim” ca „morții” (*Vers. aut.; Vers., A.S.V.; Luther; Hebrew Pub. Co.*) sau ca „cei dispăruți” (*Leeser*). Acesta este

împrumutat din mitologia păgână pentru a traduce cuvântul „fantome” sau „umbre” (*Moffatt; A.A.T.; Rotherham*). Un cuvânt cu formă asemănătoare cu a acestuia înseamnă „uriași” (*Douay; LXX*). Dar, conform *Lexiconului Evreiesc și Haldeu*, de Benj. Davies, cuvântul ebraic „Refaim” de la Isaia 14:9 înseamnă „cei relaxați, cei slabi, dispăruții sau morții”. La înviere pământul îi va alunga, spune Isaia 26:19. Deoarece cei din Șeol sunt morți, nu este de mirare că Biblia *Versiunea Autorizată* redă „Șeol” ca „mormânt” la Isaia 14:11, deși aceasta redă același cuvânt „Șeol” de la versetele 9 și 15 ca „iad”. Totuși, aceasta arată ca iadul (Șeol, Hades) înseamnă mormânt.

3 Unii studenți ai Bibliei vor observa că persoanele din iad (Șeol, Hades) pot ieși afară printr-o înviere a morților, și atunci cum merge Diavolul în iad (Șeol, Hades)? Trebuie și el să fie înviat? Nu arată Apocalipsa 20:1-3, 10, 14 că el va fi reținut în abis în mia de ani a domniei lui Cristos? După aceea, nu va fi el dezlegat pentru o scurtă perioadă de timp și apoi aruncat, nu în iad (Hades), ci în iazul de foc și pucioasă, care simbolizează „cea de-a doua moarte”? Noi răspundem că Biblia nu se contrazice când învață despre destinul Diavolului.

4 Trebuie să ne aducem aminte că această cântare de batjocură de la Isaia capitolul 14 este o „parabolă”, o comparație sau o asemănare (versetul 4). Aceasta nu-i este adresată lui Satan Diavolul însuși, ci direct servului său „regelui Babilonului”, care era un om. De aceea, cântarea de batjocură parabolică vorbește în termeni care se aplică regelui uman al Babilonului. În prima împlinire a cântării, sau împlinirea în mic, regele Babilonului (sau succesiunea de oameni care au ocupat acea poziție) a mers în iadul Bibliei, mormântul omenirii. Dar aceasta nu spune că Satan Diavolul va merge în iad, Șeol sau Hades, sau într-un mormânt pământesc cu larvele și viermii lui. Nu, ci profeția și împlinirea sa din vechime asupra regelui uman literal al Babilonului este folosită ca o parabolă, comparație sau asemănare a ceea ce i se va întâmpla regelui nevăzut al mai marelui Babilon, Satan Diavolul. Și el va fi adus, în cele din urmă, în starea morții, deși nu în iadul nostru pământesc, mormântul omenirii, cu larve care să se răsucescă sub el și cu viermi care să îl acopere. Deoarece cântarea de batjocură este o parabolă, în care uneori sunt folosite simboluri în locul realităților, regii morți ai națiunilor sunt descriși ca stând pe tronurile lor în cavouri, revenind la viață și spunându-i regelui de curând sosit al Babilonului: „Și tu ai devenit slab ca și noi, ai fost făcut ca noi” (*A.A.T.; Moffatt*). Morții aflați în iadul din Biblie sunt slabi și nu-și pot lua împărățiile cu ei. Așadar, și Satan Diavolul va deveni slab când va muri și nu va putea lua cu el puterea organizației sale babilonice. Pentru a-l aduce pe Satan la distrugere, în cele din urmă, Isus Cristos a suferit moartea ca om, „ca prin moarte să îl poată distruge pe cel care are puterea morții, adică, pe diavol” – Evrei 2:14.

Ce cădere!

5 Parabola îl batjocorește, apoi, pe regele Babilonului pentru că nu a reușit să își ducă la îndeplinire planul său favorit, ambiția sa orgolioasă: „Cum ai căzut din cer, cel strălucitor, fiu al zorilor! Doborât la pământ, zdrobitor al națiunilor! Și totuși, ziceai în inima ta: Mă voi înălța la ceruri, îmi voi ridica tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu, ca să stau pe Muntele Adunării în Adâncurile Miază-noptii; Mă voi urca pe înălțimile norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt! – Isa. 14:12-14, *Rotherham; Young*.

6 Regele Babilonului nu a fost niciodată o parte a organizației lui Iehova, ci a distrus Ierusalimul în 607 î.C., și totuși cântarea de batjocură îl numește „Cel strălucitor – Fiu al Zorilor”. Nu în organizația teocratică a lui Iehova a fost sau a devenit regele Babilonului așa. Cum a devenit el astfel și unde? Zdrobind alte națiuni, în special națiunea Israel a lui Iehova. Urmărindu-și ambiția pentru dominație mondială, regele Babilonului, în special în persoana lui Nebucadnețar, și-a folosit puterea militară pentru a zdrobi națiune după națiune. Profeția lui Ieremia, capitolul 25, descrie națiunile pe care Nebucadnețar le-a zdrobit în cariera sa de cucerire. Iehova îl folosea pe Nebucadnețar fără ca el să știe acest lucru, și totuși, în realitate, regele Babilonului a urmărit aceste cuceriri pentru a-și servi dumnezeul, Satan, și a realizat ambiția lui Satan. Ridicându-se, astfel, la poziția de încoronare pe pământ, regele Babilonului a devenit ca luceafărul de dimineată Venus, care, după soare și lună, este cel mai strălucitor corp ceresc de pe cerurile noastre. În ochii

națiunilor de pe pământ, regele Babilonului a devenit „cel strălucitor – fiu al zorilor”. El a domnit în „cetatea de aur”, Babilonul, pe care el l-a făcut să fie „gloria împărățiilor, frumusețea excelenței haldeilor” (Isa. 13:19). El se simțea foarte înălțat, pe culmile lumii.

7 În textul original ebraic al Bibliei, cuvântul tradus „cel strălucitor” este „Heylél”¹. În cea mai veche traducere a Bibliei, *Versiunea Greacă Septuaginta* (LXX), din secolul al treilea î.C., „Heylél” este tradus ca „Heosphóros”, însemnând „aducător al zorilor” (sau, „Phosphóros”, însemnând „aducător de lumină”), nume care a fost atribuit planetei importante Venus. Fără îndoială, din acest motiv, unele traduceri ale lui Isaia 14:12 spun: „Cum ai căzut din cer, stea a zilei, fiu al dimineții!” „Cum ai căzut din cer, o, stea a dimineții, fiu al zorilor! (*A.S.V., Lesser*). *Versiunea latină Vulgata* este cea care a tradus cuvântul ebraic ca „Lucifer” (care înseamnă „Purtător de lumină”) și din aceasta a fost pus și numele în unele traduceri în limba engleză. În traducerile Bibliei din secolul al treilea înoace, acest nume „Lucifer” se aplică la Diavol. Acesta i se aplică, deoarece este simbolizat de regele Babilonului. Am văzut mai sus cum a ajuns acest nume să fie atribuit regelui uman al Babilonului. Așadar, cum a ajuns acesta să fie atribuit lui Satan Diavolul?

8 După potopul mondial din zilele lui Noe, Satan Diavolul l-a folosit pe puternicul vânător Nimrod pentru a pune bazele primei împărății umane, cu capitala la Babel sau Babilon (Gen. 10:8-10). Multe secole mai târziu David, regele izraeliților, a capturat cetatea Ierusalim din Țara Promisă și l-a făcut capitala regală, atât pentru el, cât și pentru Iehova Dumnezeu. El și-a construit propriul palat pe Muntele Sion. El a adus acolo chivotul sfânt al legământului al lui Iehova și a aranjat ca fiul său Solomon să construiască un templu pentru acesta, pe o ridicătură de pământ, la nord de Muntele Sion. Ambiția lui Satan Diavolul era să fie dumnezeul fiecărei părți a pământului. E normal că el invidia Ierusalimul sau Sionul, ca centrul închinării lui Iehova. Așa că era hotărât să-l distrugă. Deoarece Iehova alesese să își pună numele acolo, atunci, dacă Satan distrugea cetatea legată de numele și închinarea lui Iehova, aceasta părea să-l dovedească egal cu Iehova Dumnezeu, sau mai degrabă, mai puternic. De asemenea, acest fapt aducea o hulă infinită pe numele lui Iehova. Muntele pe care stătea templul era muntele adunării, sau locul înălțat unde Iehova Cel Prea Înalt se întâlnea cu poporul Său ales, prin intermediul marelui preot al Israelului. Cântăreții de la templu cântau despre cetate, zicând: „Frumos în înălțime, bucuria întregii țări este Muntele Sion, în adâncurile miază-noptii, cetatea marelui rege” (Ps. 48:2, *Rotherham*). Deci Satan avea în vedere un atac împotriva Ierusalimului unde se afla templul, atunci când vorbea prin ambițiosul rege al Babilonului și zicea: „Mă voi sui la ceruri, îmi voi ridica tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu, ca să stau pe Muntele Adunării în adâncurile Miază-noptii. Mă voi urca pe înălțimile norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt!” – Isa. 14:13, 14, *Rotherham*.

9 Desigur, atacul și pustiirea Ierusalimului și a templului său au fost doar un simbol al ambiției mai mari a lui Satan împotriva lui Iehova Dumnezeu și a locuinței Lui cerești. Distrugerea Ierusalimului a fost un mijloc clar de a-și atinge scopul în această direcție.

10 În Biblie, o „stea” este un simbol al unui prinț glorios, ca atunci când profetul Balaam a spus: „Din Iacob va veni o Stea, și din Israel se va ridica un Sceptru” (Num. 24:17). Regii Ierusalimului, începând cu David, au stat pe „tronul lui Iehova” ca reprezentanți ai Celui Prea Înalt și de aceea ei erau ca „stelele lui Dumnezeu” (1Cron. 29:23, *A.S.V.*). Dar acești regi din linia lui David erau doar predecesori ai marelui rege al lui Iehova, Isus Cristos, Fiul lui David. Când a fost înviat din morți și glorificat în cer, Isus a zis: „Eu sunt rădăcina și odrasla lui David, lumina și luceafărul de dimineată”. El a promis să-i facă pe credincioșii săi urmași unși ca un luceafăr de dimineată al Împărăției lui Dumnezeu, spunându-le: „Celui care va birui și va respecta cuvintele mele până la sfârșit, îi voi da putere asupra națiunilor, ..., și îi voi da luceafărul de dimineată” (Apoc. 22:16; 2:26-28). Astfel, când regele Babilonului, care l-a simbolizat pe dumnezeul său Satan Diavolul, l-a capturat pe regele din linia lui David și a distrus cetatea-capitală Ierusalim, el a simțit că s-a înălțat la cer, într-un asalt împotriva lui Iehova. El a simțit că-și ridicase tronul mai presus de

¹ Același cuvânt apare la Ezekiel 21:12, dar aici este forma de imperativ a verbului „a urla”. Astfel, unii consideră că acesta înseamnă „a urla” la Isaia 14:12.

stelele lui Dumnezeu. El a simțit că a zădărnicit scopul lui Iehova de a-l aduce pe Mesia, adevărata „Stea din Iacob”, și toate stelele asociate cu aceasta. El a invadat și muntele-templu, Muntele tipic de Adunare al lui Iehova din partea de miază-noapte. El l-a sfidat pe Iehova Dumnezeu și s-a considerat egal cu El. Astfel, în 607 î.C., teocrația tipică a lui Iehova de peste izraeliți a fost răsturnată ca împărăție independentă și atunci au început cele „șapte timpuri” de dominație păgână mondială.

11 Răsturnarea regelui Ierusalimului și distrugerea acelei cetăți și a templului său au mărit prestigiul regelui Babilonului în ochii tuturor națiunilor păgâne. El se înălțase, parcă, la cer, „deasupra înălțimilor norilor”. Dar el a făcut acest lucru doar pentru a fi umilit jos în iad (Șeol, Hades) pentru acest comportament infam. Exact așa cum a spus Isus orașului galilean, care fusese atât de favorizat de el în lucrarea sa: „Și tu, Capernaum, care ești înălțat la cer, vei fi aruncat în iad [Hades]” (Matei 11:23). În acest loc extrem de înălțat regele Babilonului strălucea cu glorie lumească precum luceafărul de dimineață, „Cel strălucitor – Fiu al Zorilor”. Dar în toate acestea, regele pământesc al Babilonului îl reflecta pe dumnezeul său, Satan, regele nevăzut al mai marelui Babilon. Permițând ca Ierusalimul să fie distrus, Iehova Dumnezeu își executa, în realitate, propria judecată asupra necredinciosului Israel; dar Diavolul și-a luat meritul pentru distrugere și s-a lăudat cu mare bucurie împotriva lui Iehova Dumnezeu. Cât de mult a afectat îngerii sfinți din cer aparenta victorie a lui Satan asupra organizației tipice teocratice a lui Iehova nu știm, dar astfel el s-a arătat ca un dumnezeu puternic în fața propriei sale organizații, văzută și nevăzută. Folosindu-l pe Nebucadnețar să distrugă Ierusalimul și pe regele lui, Satan Diavolul s-a făcut „dumnezeul acestei lumi”. Isus l-a numit și „prințul acestei lumi” (2 Cor. 4:4; Ioan 12:31). Cum strălucește el ca o stea în această lume!

12 Acest triumf asupra împărăției teocratice a Israelului a fost o înălțare mai mare pentru Satan, dar nu a fost limita ambiției sale. Pentru a duce la îndeplinire însemnătatea completă a ambiției din inima sa, așa cum a fost exprimată la Isaia 14:12-14, el trebuia să meargă mult mai departe decât să răstoarne tipica teocrație pământească a lui Iehova. De ce? Deoarece după pustiirea de șaptezeci de ani, Ierusalimul și templul său au fost reconstruite, iar închinarea lui Iehova a fost reînviată acolo. De asemenea, după șase sute de ani, a apărut Isus și a proclamat stabilirea viitoare a adevăratei teocrații, Împărăția lui Dumnezeu prin al Său Mesia. Satan, Șarpele a zdrobit „călcâiul” lui Isus, Sămânța femeii, ucigându-l. Dumnezeu a vindecat rana, ridicându-l pe Isus la viață nemuritoare în spirit și Isus s-a înălțat la cer pentru a primi Împărăția. Astfel, pentru a-și împlini complet ambiția, Satan trebuia să distrugă Împărăția lui Isus Cristos, „steaua strălucitoare de dimineață”, imediat ce era născută această guvernare. După „șapte timpuri”, sau 2.520 ani, de când regele lui Satan, al Babilonului, a pustiit Ierusalimul și Iudeea, a venit timpul pentru nașterea Împărăției. În 1914 A.D. Iehova Dumnezeu l-a întronat pe Isus Cristos pe Muntele ceresc Sion, locul ceresc al tronului. Prin acest Rege și Mare Preot pe Muntele Sion, Iehova Dumnezeu va întâmpina omenirea, pentru a o repune în drepturi în favoarea Sa și pentru a o binecuvânta în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Imediat vigilentul Satan a încercat să escaladeze acest ceresc Munte Sion și, ca un balaur, să înghită Guvernul de curând născut. Prin aceasta el și-ar fi înălțat tronul mai presus de „stelele lui Dumnezeu” și ar fi fost egal cu Iehova Dumnezeu. În felul acesta Satan și-ar fi menținut suveranitatea ca „dumnezeul acestei lumi”.

În iad cu el!

13 A urmat „războiul în cer”, pe măsură ce noua Guvernare teocratică a lui Iehova, sub Isus Cristos, a intrat în acțiune împotriva lui Satan Diavolul și îngerii săi nelegiuți. Însemna aceasta înălțare sau coborâre pentru Satan? Doar coborâre, desigur! Astfel, Regele lui Iehova și îngerii lui l-au aruncat pe rebel și îngerii săi pe pământ, pentru a nu se mai întoarce niciodată sus, în înălțimile cerești. A izbucnit și strigătul triumfător: „Acum au venit salvarea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea lui Cristos, pentru că acuzatorul fraților noștri a fost aruncat jos, cel care îi acuza zi și noapte în fața Dumnezeului nostru. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor, căci nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apoc. 12:1-11, *R.S.V.*). Odată

cu aruncarea lui Satan și a oștirilor sale din cer a venit timpul ca acuzații dar victorioșii frați ai lui Cristos de pe pământ să preia cântarea de batjocură împotriva regelui mai marelui Babilon și să zică: „Cum ai căzut din ceruri, o, cel strălucitor, fiu al zorilor!” (Isa. 14:12, *Young*). Din 1919 încoace, după eliberarea de sub puterea Babilonului, ei au făcut acest lucru.

14 Încercarea lui Satan de a urca tot mai sus în putere cerească și dominație, sfârșitul „celor șapte timpuri” de dominație păgână, în 1914 A.D., s-a încheiat în eșec. A ajuns atât de sus în univers cât i s-a permis. Faptul că a fost aruncat cu forța pe pământ nu era limita completă a căderii lui. Pe acest pământ el este încă foarte activ în organizația sa văzută și nevăzută. El încă nu a fost complet doborât la pământ ca un copac falnic și puternic. El încă mai vrea să ruineze, să slăbească și să zdrobească națiunile pământești, într-o ultimă încercare sinucigașă de a-și îndeplini ambiția inimii. Ca răspuns la ambiția sa evidentă, cântarea de batjocură îi vorbește despre profunzimea căderii lui, care va fi atinsă, spunând: „Vei fi coborât în Șeol, în cele mai adânci părți ale gropii. Cei care te vor vedea, se vor uita la tine, se vor gândi la tine, zicând: Acesta este omul care a făcut pământul să tremure, care a zguduit împărății, care a făcut lumea precum un pustiu, și i-a răsturnat cetățile, care nu le-a dat voie prizonierilor lui să se întoarcă la casele lor? Toți regii națiunilor, chiar toți, dorm în glorie [în Șeol, iad], fiecare în propria casă [criptă]. Dar tu ești aruncat departe de mormântul tău ca o ramură groaznică, învăluit în crime, care ți-ai croit drum cu sabia, care coboară spre pietrele mormântului, ca un trup mort zdrobit sub picioare. Nu te vei alătura lor în mormânt, deoarece ți-ai distrus pământul, ți-ai ucis oamenii, sămânța făcătorilor de rău nu va mai fi numită în veci” – Isa. 14:15-20, *A.S.V.; Young*

15 Unii cititori ai Bibliei au înțeles greșit că Satan se va materializa în carne, ca un om, înainte sau în bătălia de la Armagedon, și, în timp ce va fi astfel materializat, va fi ucis și va zăcea expus ca un cadavru uman. Dar aduceți-vă aminte că această cântare de batjocură este o „parabolă” și este adresată, în primul rând, regelui Babilonului, folosind-l ca simbol al lui Satan. Apoi veți vedea că împlinirea acestei profeții nu înseamnă, în nici un caz, că Satan sau oricare dintre demonii săi se vor materializa. Când Darius Medul și aliatul său, Cir Persanul au învins Babilonul în 539 î.C. și au ucis pe regele acestuia Belșatar, cuvintele cântării de batjocură ar fi putut foarte bine să fie cântate pentru Belșatar, sau pentru poziția de rege al Babilonului pe care el o ocupa odată.

16 Dar forța cântării de batjocură din aceste versete trebuie să arate că această cădere a lui Satan din locul lui, din înălțimea cerului, nu va fi completă până când nu se va lovi de adâncimile stării care corespunde Șeolului, și anume, starea morții, slab, neajutorat și inactiv. Aceasta corespunde „abisului” din Apocalipsa 20:3. O, ce rușine se va abate asupra lui în acea stare pentru calea lui de acțiune din toată istoria trecutului! Isus a spus că Satan „a fost un ucigaș de la început”, conducându-l pe om în neascultare de Dumnezeu, ceea ce a adus moartea și instigându-l pe Cain să îl omoare pe Abel (Ioan 8:44). Dar, mai e nevoie să privim înapoi la istoria Babilonului din vechime? Priviți nenorocirea pe care Satan Diavolul a adus-o pe pământ și în mare de când a fost alungat din cer! Prin aceasta știm și simțim cum a făcut el societatea umană să tremure, cum a zguduit împărății, cum a făcut zone întinse ale pământului locuit ca un pustiu, cum i-a învins orașele cu cele mai diabolice mijloace, inclusiv războiul atomic. Regele Babilonului din vechime nu i-a eliberat pe prizonierii izraeliți să meargă acasă; Regele Cir, cuceritorul, a fost acela care i-a lăsat să se întoarcă în Ierusalim. Nu Satan, regele mai marelui Babilon, ci Isus Cristos, mai marele Cir, a permis rămășiței loiale a Israelului spiritual să plece liberă în 1919, dar doar după ce i-a răsturnat pe Satan și organizația lui babilonică din cer.

17 Pe acest rege al mai marelui Babilon nu-l vor aștepta nici o înmormântare așa cum se cuvine, nici servicii funerare, nici o criptă respectabilă, după ce regele lui Iehova îl va executa pe acest detestabil în bătălia de la Armagedon. Este posibil ca mulți dintre regii națiunilor din lumea lui Satan să doarmă în glorie lumească, în criptele lor, dar Satan nu va fi unit cu ei într-o glorificată stare a morții. Datorită caracterului său dezgustător, el nu va fi pus în mormânt ca un om, peste care ei să pună un morman de pietre, ci ca un copil nedorit, născut înainte de vreme. El va fi aruncat fără mormânt, ca hainele mânjite de sânge ale soldaților morți, ca un cadavru sub o grămadă de trupuri moarte executate cu sabia, ca un cadavru vrednic de disprețuit care va fi călcat în picioare în țărână. Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, Isus Cristos, va zdrobi capul acestui Șarpe detestabil. Satan nu va

mai fi numit cu niciun fel de onoare, ci toți care devin conștienți de sfârșitul său rușinos vor comenta despre căderea sa grozavă și vor vorbi batjocoritor despre el, așa cum prezice cântarea de batjocură.

18 În grădina Eden, Dumnezeu a declarat că va pune dușmănie între „femeia” Sa și Șarpe și între Sămânța ei și sămânța Șarpelui (Gen. 3:15). Dar pe sămânța acestuia, odraslele pe care le-a zămislit regele mai marelui Babilon, n-o așteaptă un sfârșit mai bun decât al Șarpelui. Cu această sămânță și „cetate de aur” a organizației lui Satan în minte, inspirata cântare de batjocură se încheie cu aceste cuvinte: „Pregătiți măcelul copiilor lui pentru nelegiuirea părinților lor, ca ei să nu crească, să nu stăpânească pământul și să umple pământul lumii cu cetăți” (Isa. 14:21, *A.S.V.*). Acea „cetate de aur” și organizațiile ei subordonate nu vor mai fi niciodată restabilite pe pământ. Sămânța lui Satan, care a rămas așa și a acționat astfel, va fi măcelărită în întregime și nu va mai putea să ducă mai departe tradițiile și practicile lui Satan, tatăl lor și ale predecesorilor lor în serviciul lui. Ei nu vor fi niciodată numiți cu cinste în dreapta lume nouă!

19 Împlinirea cântării de batjocură este sigură. Martorii lui Iehova pot s-o cânte acum cu convingere totală. Atotputernicul Dumnezeu, care a inspirat cântarea, îi garantează împlinirea în cel mai mic detaliu, împotriva mai marelui Babilon, a regelui său și a întregii sale semințe. „Mă voi ridica împotriva lor, zice Iehova al oștirilor, și voi șterge din Babilon nume și pe cei rămași, fiu, și fiul fiului, zice Iehova. Îl voi face să-l ia în stăpânire porcul spinos și iazurile, îl voi nimici cu mătura distrugerii, zice Iehova al oștirilor (Isa. 14:21-23, *A.S.V.*). Iehova Dumnezeu va curăța universul de mai marele Babilon, organizația Diavolului, văzută și nevăzută, cu mătura nimicirii de la Armaghedon. Ce măcel va fi! În lumea nouă nimic nu va mai purta nume babiloniene. Nici măcar o rămășiță a seminței sale nelegiuite nu va supraviețui Armaghedonului în acea lume. Nimeni nu-i va mai zămisli neamul și nu va mai fi născut nimeni de această rasă. O așteaptă dispariția completă și pustiirea veșnică va fi destinul său. Atunci cântarea de batjocură va răsuna într-un minunat final la împlinirea completă a cântării, spre justificarea glorioasă a lui Iehova Dumnezeu și pentru binecuvântarea veșnică a oamenilor cu bunăvoință, prin Împărăția Lui, sub Isus Cristos.

Întrebări pentru studiu

1. Ce arată cântarea de batjocură referitor la faptul că Satan se află în iad?
2. Ce arată despre iad trezirea lui Refaim?
3. Ce întrebări se ridică despre Satan Diavolul și iad?
4. Ce îi vor zice lui regii din iad și cum așa?
- 5,6. Cum și unde a devenit regele Babilonului „cel strălucitor”?
7. Cum este tradus „Heylel” în diferite moduri? La cine se aplică acesta?
- 8,9. Care era „Muntele Adunării” pe care dorea el să stea? De ce?
10. Cum și-a înălțat regele Babilonului tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu?
11. Când și cum s-a făcut Satan „dumnezeul acestei lumi”?
12. Ce trebuia el să facă și ce a făcut pentru a-și atinge limita ambiției sale?
13. Prin urmare, după ce eveniment am preluat noi cântarea de batjocură?
14. Și-a atins Satan profunzimea căderii lui? De ce?
15. Dovedește Isaia 14:16 că Satan se va materializa? De ce?
16. (a) Unde își atinge el profunzimea căderii lui? (b) Ce crime comite el încă? Ce prizonieri n-a eliberat el?
17. Cum vor fi tratate rămășițele sale lipsite de viață?
18. Cum arată cântarea de batjocură că-i va merge seminței Șarpelui?
19. Cum va nimici Iehova din Babilon nume, pe cei rămași și pe fiul fiului?

Cine beneficiază de pe urma jertfei de răscumpărare?

Nu există nimic în Scripturile sfinte să prezică sau să preumbrească faptul că Dumnezeu Cel Prea Înalt va asigura o răscumpărare sau salvare pentru toate creaturile umane, fără deosebire, inclusiv pentru individualii nelegiuți cu bună știință. Prin urmare, concluzia trebuie să fie că în timpul domniei de o mie de ani a lui Isus Cristos, care acum este foarte aproape, nelegiuții cu voia nu vor fi aduși înapoi din morți printr-o înviere. Știm că mulți studenți ai Bibliei au susținut mult timp că Scripturile garantează că „toți trebuie să se întoarcă din morți” la întoarcerea lui Cristos și în timpul domniei sale milenare peste pământul nostru (*Studii în Scripturi*, Volumul 5, paginile 478-486). Totuși, această concluzie nu are niciun suport în logică și în Cuvântul lui Dumnezeu.

Nimeni nu va primi beneficiul jertfei de răscumpărare a lui Isus Cristos dacă acela nu se folosește, de bună voie, de un asemenea privilegiu. Se pare, atunci, că Dumnezeu va aduce înapoi din morți doar pe aceia care pot și se vor folosi de răscumpărare, atunci când ajung la cunoștința adevărului, deoarece răscumpărarea este disponibilă doar pentru ei, și nu pentru aceia care nu au dorința să fie îndreptați sau salvați. Darul lui Dumnezeu nu este impus asupra creaturilor care nu îl vor. – Rom. 6:23.

În răscumpărarea omenirii prin sângele răscumpărător al lui Isus Cristos, nu este implicată însușirea de dreptate divină. Dacă ar fi invocată și aplicată doar regula de dreptate a lui Dumnezeu, atunci întreaga rasă umană ar trebui să piară din cauza păcatului și a imperfecțiunii. În schimb, este implicată însușirea iubirii divine. Mila este rezultatul exercitării bunătății iubitoare a lui Dumnezeu. În ceea ce privește dreptatea, El nu are niciun fel de obligație, nici să răscumpere oameni păcătoși, și Dumnezeu nu este obligat nici să își extindă mila asupra oricărei creaturi, indiferent dacă acea creatură dorește și caută mila. Că Dumnezeu își rezervă dreptul de a decide cine va primi mila Sa, conform bunătății Sale iubitoare, este arătat prin cum s-a comportat El cu gemenii Esau și Iacob. Cu acești doi fii ai patriarhului Isaac a fost făcută o ilustrație profetică, pentru a arăta cunoașterea dinainte a lui Dumnezeu a unei clase de oameni, care caută calea dreptății și a vieții, precum și a unei alte clase care urmează o cale de acțiune exact opusă. La Romani 9:13 citim: „Este scris: Pe Iacob l-am iubit și pe Esau l-am urât”. Aici Iacob reprezintă acea clasă care îl caută pe Domnul Dumnezeu și îl găsește și apoi îl servește cu credință. Dumnezeu iubește această clasă. Esau reprezintă clasa necredincioasă care nu ia în considerare îngrijirea grațioasă a lui Dumnezeu pentru omenire. Dumnezeu urăște această clasă.

Dumnezeu a prevăzut aceste două clase și el a prezis că așa va fi, deoarece El știe dinainte tot ce ține de scopurile și lucrările sale. El spune: „Eu sunt Dumnezeu, și nu mai există altul; Eu sunt Dumnezeu, și nu mai este nimeni ca mine, care să declare sfârșitul de la început și din timpurile din vechime lucruri care încă nu s-au întâmplat, zicând: Sfatul Meu va rămâne în picioare și îmi voi face toată plăcerea” (Isa. 46:9, 10). Cu siguranță, Dumnezeu a știut dinainte de acei oameni care vor refuza cu dispreț propusele Sale binecuvântări de viață și tot El a știut dinainte de clasa care va accepta cu bucurie îngrijirea Sa grațioasă. Atunci, înseamnă că aceluia care nu au niciun fel de dorință să-i cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Cristos și să primească binecuvântările lui Dumnezeu prin Cristos nu li se va arăta niciun fel de milă, iar Dumnezeu nu-și va forța mila asupra lor.

Se poate argumenta că dreptatea față de toți ar necesita ca Dumnezeu să-și forțeze mila asupra tuturor, chiar dacă el știe dinainte că acele persoane vor respinge bunătatea Sa iubitoare? Cu siguranță că nu! Dreptatea nu necesită milă din partea lui Dumnezeu, iar el nu este nedrept dacă își reține mila de la cei care nu o doresc și nu o apreciază. Dreptatea este justiție, iar nedreptatea este in justiție. La Romani 9:14-18 citim: „Ce vom spune atunci? Există nedreptate la Dumnezeu? Doamne ferește! Pentru că El îi zice lui Moise: Voi avea milă de cei de care vreau să am milă, și voi avea înțelegere pentru cei pentru care vreau să am înțelegere. Atunci nu depinde de cel care vrea, nici de cel care aleargă, ci de Dumnezeu care arată milă. Pentru că scriptura îi zice lui Faraon: Chiar din acest motiv te-am ridicat, ca să îmi arăt puterea în tine și ca numele Meu să fie declarat pe întreg pământul. Prin urmare, El are milă de cine vrea să aibă milă și împietrește pe cine vrea”. Astfel, Dumnezeu i-a permis lui Faraon și altora care i-au provocat supremația și suveranitatea universală

să își împietrească inima împotriva sa. În același timp, El și-a dezvăluit scopul de a-și extinde mila divină asupra acelor care ascultă mărturia martorilor Săi și care își dovedesc, apoi, integritatea față de Iehova Dumnezeu, ca Suveran suprem și universal. Orice persoană care consideră că Dumnezeu are obligația să își extindă mila asupra *oricărei* creaturi umane, pentru că este drept, este complet greșit și nepotrivit. A considera că datorită dreptății, Dumnezeu are obligația de a acorda *oricărei* creaturi beneficiul salvării, prin jertfa de răscumpărare, este greșit și complet nesrijinit nici de logică, nici de Biblie. A considera că Dumnezeu este obligat să salveze *toți* oamenii pentru a-și demonstra supremația este complet greșit și nu este sprijinit de nici o autoritate scripturală.

Provocarea Diavolului a ridicat chestiunea abilității lui Dumnezeu de a pune un om pe pământ care să rămână credincios și loial, de bună voie, lui Dumnezeu, atunci când este supus testului impus de Diavol. În ceea ce privește acea provocare, toate dovezile care s-au adunat până acum arată că Dumnezeu l-a dovedit pe Diavol un mincinos și și-a dovedit supremația, dincolo de orice îndoială. Cum așa? Prin faptul că până în prezent mulți oameni și-au păstrat integritatea față de Dumnezeu. În bătălia de la Armagedon, Dumnezeu va nimici complet tot ce a adus Diavolul în opoziție cu Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu își va stabili complet supremația. Astfel, oricine se folosește, de bună voie, de darul grațios al lui Dumnezeu, va fi binecuvântat cu viață și va avea oportunitatea să dovedească faptul că provocarea nelegiuită a Diavolului este o defăimare a numelui, cuvântului și suveranității universale a lui Dumnezeu, și că Satan este fals, iar Dumnezeu este adevărat.

Oamenii au ajuns singuri în mare dificultate, în ceea ce privește jertfa de răscumpărare a lui Cristos, mergând mai departe pe teoria că este implicată chestiunea dreptății divine. Când Dumnezeu l-a condamnat pe Adam la moarte pentru neascultarea sa, în Eden, dreptatea cerea pierderea vieții lui Adam. Când Adam s-a întors în țărâna din care venise a fost realizată complet dreptatea divină. De atunci încolo dreptatea este realizată mereu, în ceea ce îl privește pe Adam. Noi, care suntem urmași ai lui Adam, am ajuns sub condamnare, pe bună dreptate, prin moștenirea pe care o primim de la el, dar, neaflându-ne sub judecată directă, Dumnezeu și-a putut extinde mila față de noi complet. Aceasta nu era o chestiune de a satisface dreptatea prin moartea unui alt om perfect, Isus Cristos, iar moartea lui Isus n-a fost cu scopul satisfacerii dreptății. Dacă Iehova accepta viața perfectă a lui Isus Cristos ca o satisfacere a dreptății, aceasta însemna fie că judecata lui Dumnezeu nu a fost îndeplinită împotriva lui Adam, fie că sângele vieții lui Isus a fost vărsat ca o dublă satisfacere. Acest fapt ar fi total lipsit de armonie și imposibil la Iehova, Dumnezeuul dreptății.

Iubirea, mai degrabă decât dreptatea, se îngrijește

Să privim acum problema din punctul de vedere al iubirii: Dumnezeu s-a îngrijit într-un mod neegoist ca Isus să devină om, să-și jertfească viața, și, fără îndoială, Isus a fost de acord cu Tatăl Său Iehova Dumnezeu în acest sens. Această viață umană perfectă jertfită era echivalentul la ceea ce urmașii lui Adam erau îndreptățiți și ar fi primit de la tatăl lor pământesc Adam, dacă acesta ar fi rămas fără păcat. Când acea viață umană perfectă a lui Isus și dreptul său la ea i-au fost prezentate lui Iehova Dumnezeu în cer, ca jertfă de răscumpărare, acesta constituia prețul de răscumpărare pentru toate drepturile pe care urmașii lui Adam le pierduseră din cauza păcatului lui Adam. La învierea sa din morți, Isus Cristos a primit viață nemuritoare ca și creatură spirituală, și faptul că atunci și-a plătit dreptul la viață ca ființă umană l-a făcut, datorită cumpărării, proprietarul tuturor urmașilor lui Adam, care vor îndeplini cerințele lui Dumnezeu. Ca să le îndeplinească ei trebuie să aibă credință în Dumnezeu și în Isus Cristos și apoi trebuie să respecte regulile care îi guvernează pe toți aceia care fac acest pas al credinței, consacrandu-se lui Dumnezeu să facă voința Sa. Jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos este prețul care corespunde exact la ceea ce a pierdut Adam în Eden. Dar acesta nu era un înlocuitor pentru Adam, iar Isus nu l-a dat pentru a satisface dreptatea, ci l-a dat ca preț de răscumpărare. Iehova Dumnezeu îl face pe Isus „Părinte veșnic”, adică, acela care administrează viața veșnică. Dar în ce condiții? Iată: Ca oamenii să îndeplinească cerințele lui Dumnezeu.

De aceea, este scris că „darul lui Dumnezeu este viață veșnică prin Isus Cristos, Domnul nostru” (Rom. 6:23; Isa. 9:6). Un dar nu poate deveni ca atare decât prin confluența minții celui care dăruiește și a celui care primește. Altfel spus, trebuie să se facă oferta acestui dar și acela căruia îi este oferit trebuie să-l accepte de bună voie. Atunci, înseamnă că omul căruia i se face oferta, dar refuză sau nu vrea să o accepte, nu primește acest dar. În consecință, jertfa de răscumpărare este valabilă doar pentru beneficiul celor care îi solicită beneficiile și care le primesc de bună voie.

Așa cum se declară la Romani 5:12, toți oamenii au ajuns sub condamnare și aceasta trebuia să rezulte, în cele din urmă, în moarte veșnică, dacă nu se făcea îngrijirea pentru răscumpărare. Dumnezeu a furnizat, în mod grațios, și a pus înaintea omenirii calea de a scăpa de moarte și astfel, calea de a obține viață veșnică. Oamenii trebuie să aleagă, fie să rămână sub condamnarea care este asupra lor pe bună dreptate, fie să se folosească de bunătatea iubitoare și mila lui Dumnezeu, să caute și să accepte de bună voie grațioasa îngrijire de salvare a lui Dumnezeu, prin care omul obține viață. Calea de a scăpa de moarte și spre viață veșnică este prin Isus Cristos. Dumnezeu l-a pus ca temelie a noii lumi a dreptății și nu există nici o altă cale și niciun al nume, ci doar al său, prin care omul să poată primi viață. Doar aceia care cred că Dumnezeu a făcut această îngrijire și că Isus Cristos este mijlocul de salvare este posibil să fie salvați. În timpul secolelor care au trecut, mulți au fost aduși față în față cu îngrijirea lui Dumnezeu pentru viață veșnică și au refuzat cu dispreț, de bună voie și deliberat, acest dar. Ei au murit în păcatele lor, condamnarea divină rămânând asupra lor. Nu este posibil, în mod rațional, ca Dumnezeu să îi aducă înapoi și să le mai dea încă o șansă de a respinge oferta sa grațioasă de viață.

Acest lucru nu este deloc contrar cu ceea ce a declarat Ioan Botezătorul referitor la Isus, și anume: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Declarația accentuată a lui Ioan nu se poate înțelege că Isus îndepărtează păcatul tuturor aceluia din lume care refuză să se folosească de oportunitatea răscumpărării și care aleg, de bună voie, calea răutății, ceea ce înseamnă moarte absolută. În timpurile din vechime au existat mulți oameni care au ales această cale și încă mai sunt mulți de aceștia. Condamnarea lui Dumnezeu rămâne asupra lor, așa cum este declarat în mod accentuat de Isus, în aceste cuvinte: „Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul Său în lume ca să condamne lumea; ci ca lumea, prin el, să fie salvată. Cel care crede în el nu este condamnat, dar cel care nu crede a fost deja condamnat, deoarece el nu a crezut în numele singurului Fiul născut al lui Dumnezeu” – Ioan 3:17, 18.

Când Isus a fost pe pământ el a condamnat cu putere pe farisei și pe urmașii lor religioși, spunându-le că erau progenituri răutăcioase ale aceluia Șarpe bătrân Diavolul și că meritau moartea. El zicea: „Vai de voi, cărturari și Farisei, fățarnici! ... Șerpi! Pui de vipere! Cum veți putea scăpa de judecata Gheenei?” (Mat. 23:29-33, *Young*). A susține că jertfa de răscumpărare se aplică acestor împotriviți ai lui Iehova Dumnezeu și Împărăției sale, ar însemna negarea sincerității și a adevărului condamnării de către Isus a acestor nelegiuți. Dar bunătatea iubitoare și mila lui Iehova Dumnezeu se extind asupra tuturor oamenilor care, de bună voie și în mod voluntar, cred în Dumnezeu și îl servesc, cu credință, pe El și pe Fiul Său iubit, Isus Cristos: „Cine este înțelept și va observa aceste lucruri, va înțelege bunătatea iubitoare a DOMNULUI” – Ps. 107:43.

Cei răi – o răscumpărare pentru cei drepti

Oamenii care posedă o mare bogăție adică bani, poziție, influență și onoare printre oameni se consideră favorizați în mod special de Dumnezeu și Cristos și se bazează pe bogăția, onoarea și poziția lor când vine vorba de siguranța lor. Dar care va fi sfârșitul acestor oameni? „Aceia care se încred în bogăția lor și se laudă cu mulțimea bogățiilor, niciunul dintre ei nu poate să își răscumpere fratele în niciun fel, și nici să îi dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el: (pentru că răscumpărarea sufletului lor este prețioasă și acesta încetează pe vecie) ca el să trăiască, totuși, pe vecie și să nu cunoască putrezirea” (Ps. 49:6-9). Acești oameni mor ca fiarele sălbatice, căci nu au o poziție mai presus de „animale, făcute să fie prinse și distruse” (2Pet. 2:12). „Omul care este în cinste și nu înțelege, este ca animalele care pier” – Ps. 49:20.

Acești oameni nu-și vor putea asigura viața sau nu și-o vor putea răscumpăra, aruncându-și aurul pe străzi, în bătălia de la Armagedon. Eliberarea lor de Executorul lui Iehova nu va putea fi cumpărată atunci de ei, în niciun fel. Bogăția unui om nu îl poate răscumpăra. Așa cum este adevărat printre oameni: „Bogăția unui om furnizează răscumpărare pentru viața sa, dar săracul nu găsește nici un mijloc de răscumpărare” (Prov. 13:8, *A.A.T.*). Sau: „Bogatul își poate cumpăra viața, săracul poate ignora amenințarea jefuitorului” (*Moffatt*). Dar acest fapt nu rămâne adevărat între Dumnezeu și omul păcătos niciodată.

În anumite condiții, cei răi devin răscumpărare pentru cei dreپți. Așa cum este scris: „Cei răi vor fi răscumpărare pentru cei dreپți și cei nelegiuți pentru cei cinstiți” (Prov. 21:18). Această scriptură se aplică în bătălia de la Armagedon. Cum? Așa cum este exprimat în traducerea modernă a Proverbelor 21:18: „Omul rău devine răscumpărare pentru cel drept și necredinciosul îi ia locul celui cinstit” (*A.A.T.*). „Cel rău trebuie să ispășească pedeapsa, necredinciosul este pedepsit, nu cel cinstit (*Moffatt*). În exprimarea mâniei lui Dumnezeu în bătălia de la Armagedon, cei răi și nelegiuții cu voia trebuie să moară, ca preț al libertății pentru cei dreپți și cinstiți. În felul acesta, cei dreپți și cinstiți pot fi eliberați de abuzul și asupra pe care le-au suferit din partea celor răi și a nelegiuților cu voia. Astfel, prin moartea nelegiuților răi cu voia cei dreپți sunt răscumpărați sau eliberați. Motivul este că cei răi și nelegiuții refuză să se supună oricărui alt aranjament pentru libertatea celor dreپți, și astfel, Iehova Dumnezeu aplică acest remediu împotriva lor. În sprijinirea acestor afirmații, observați Isaia 43:1, 3, 4: „Dar acum așa zice Iehova care te-a creat, o, Iacob, și care te-a făcut, o, Israel: Nu te teme, pentru că te-am răscumpărat, te-am strigat pe nume, ești al meu. Căci Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Salvatorul; Eu am dat Egiptul ca răscumpărare pentru tine, Etiopia și Seba în locul tău. Pentru că ai fost prețios înaintea Mea și cinstit, și te-am iubit, de aceea voi da oameni în locul tău, și popoare în locul vieții tale” (Isa. 43:1, 3, 4, *A.S.V.*). Aceasta se referea la eliberarea Israelului de Egipt, în zilele lui Moise, și, de asemenea, prezicea eliberarea Israelului spiritual, adevărata organizație creștină, de Egiptul anti-tipic al acestei lumi, în bătălia de la Armagedon. Cei răi și nelegiuții vor plăti cu viața, dar cei dreپți își vor scăpa viața, o mulțime mare de persoane cu bunăvoință vor supraviețui bătăliei de la Armagedon în lumea nouă.

Absolvire a Gileadului și torent de înviore

A răsărit soarele contemplativ peste întinderea amestecată, ce cuprinde minunatele regiuni rurale ale ținutului Tompkins. Furtuna de aseară a lăsat un aer rece și curat, dar norii cenușii precum oțelul planau încă aproape, dând de gândit dacă era recomandabil să se țină încă o adunare. Lucrarea lor de azi noapte a adus urale, întrerupând una din nopțile fierbinți de vară din statul New York, udând culturile și aprovizionând pâraiele însetate din regiunile muntoase. Dar o reîntoarcere acum, în dimineața zilei de 31 iulie, nu ar fi adus aplauze din partea miilor de persoane adunate pe întinderea de verdeață din mijlocul unui grup de clădiri. Ei nu se adunaseră pentru un duș de dimineață, ci intenționau să se bucure de programul de absolvire în aer liber, a celei de-a treisprezecea clase a Școlii de Biblie de la Gilead a Turnului de Veghere.

Studentii absolvenți, 103 la număr, sunt așezați lângă platforma împodobită cu flori din afara clădirii bibliotecii. De jur împrejur sunt multe scaune și multe persoane, până când auditoriul ajunge la un total de 5.205. Este o priveliște plină de culoare – studenții cu ochii strălucitori și dornici de anticipare, observatorii care așteaptă, podeaua „auditoriului” acoperită de o pajște verde, un strat de petunii la margine, ca o flacără trandafirică arzând pe marginea platformei, și plafonul, lucrarea Creatorului. Acest plafon de nori, acum siluete albastre-negre, în contrast cu o vastă boltă de turcoaz, era cauza pentru care se aruncau priviri pline de teamă spre cer. Va curge „acoperișul” auditoriului din aer liber? Nu, nu s-a întâmplat așa; și înainte ca acest program de trei ore să se fi terminat, acești nori s-au transformat în nori albi argintii și planau pe cer ca umbrele uriașe, care au protejat mereu publicul de razele puternice ale soarelui.

Ploaia propriu-zisă din timpul nopții adusese alinare literală. Acum dușul simbolic al adevărului din timpul programului zilei oferă înviorare spirituală. În special așa a fost după ce servul Fermei Împărăției și instructorii de la Gilead s-au adresat clasei, personal sau prin înregistrări, și au fost citite telegrame de felicitare din Africa, Asia, Europa, Australia, Insulele Pacific și America de Nord și de Sud. Apoi președintele școlii, N. H. Knorr, a vorbit publicului, și în special clasei, despre „Propovăduiți cuvântul”. Discuția s-a bazat pe cuvintele lui Pavel către Timotei, „Propovăduiește cuvântul; stăruie la timp și ne la timp, muștră, îndeamnă cu toată suferința îndelung răbdată și doctrina” – 2 Tim. 4:2.

„Iehova Dumnezeu a făcut predicarea cea mai importantă lucrare din lume”, a început vorbitorul. Aceasta este lucrarea importantă pentru servii lui Dumnezeu. Serviciul lui Isus pe pământ a constat din predicare. El i-a învățat și pe alții să facă la fel și i-a trimis în lume. Ceea ce au învățat a rămas în mintea lor și apoi și-au amintit informațiile când aveau nevoie de ele. În zilele lor, înainte de tipar, cărțile lor erau suluri mari, greu de mănuit, nepractice de luat cu ei. Cei mai mulți dintre acești primi servi creștini nici măcar nu aveau sulurile. Ei nu se puteau întoarce la un loc într-o carte pentru a dovedi un punct de vedere, sau să lase literatura să predice pentru ei. Trebuia să își aducă aminte ce învățaseră înainte, apoi să predice folosindu-și gura, vocea, limba.

Mesajul predicat era străin acestei lumi, contrar căilor și ambițiilor ei; de aceea, predicatorul ajungea în persecuție. Dar chiar persecuția sprijinea predicarea. Prin persecutarea de către el a creștinilor, pentru predicare, Pavel și-a recăpătat rațiunea și a devenit interesat de adevăr. Pavel a început să gândească, apoi a început să predice. Astfel, astăzi, urmarea persecuției aduce adesea rezultate minunate. Servii lui Dumnezeu vizitează acum case, predică și fac vizite ulterioare, să discute mai mult. Ei nu doar plasează cărți și pleacă spunând: „Acum îl înțelegeți singuri?”. Persecuția nu le-a amorțit limbile. Acest discurs care îndemna la acțiune se adresa tuturor din auditoriu să dea atenție lucrării lor de servi.

După discurs, li s-au oferit, individual, celor 36 de canadieni, 3 britanici și 64 de americani, absolvenți misionari, diplome sau alte daruri. Unii dintre ei deja primiseră numiri în țări străine pentru a servi în Africa sau America de Sud. Unul dintre ei s-a ridicat pentru a prezenta o scrisoare din partea corpului de studenți, prin care își exprimau recunoștința și aprecierea față de Iehova Dumnezeu, Societatea Turnul de Veghere, președintele și instructorii școlii și martorii lui Iehova, în general, care finanțaseră instruirea lor misionară intensivă la Gilead. Această scrisoare, adoptată cu entuziasm și în unanimitate de corpul de absolvenți, se încheia cu următorul paragraf:

„Reflectând acum asupra binecuvântărilor enorme și a minunatelor avantaje care le-am câștigat, fiecare dintre noi simte că are o mai mare responsabilitate față de Iehova, pentru a-și duce la bun sfârșit consacrarea față de el. Simțim că am trecut o altă piatră de hotar pe drumul care duce spre noua lume a dreptății și mai mult decât oricând, acum realizăm necesitatea de a ne împlini cu credincioșie jurămintele de consacrare, pentru a atinge acest țel. De aceea, în timp ce ne gândim la viitor, la privilegiile de serviciu ce se extind mereu, împreună cu organizația lui Iehova, hotărâm ca prin harul Lui să continuăm să-i proclamăm Cuvântul adevărului la iubitorii dreptății, până la sfârșitul lumii lui Satan. Suntem hotărâți să ne îndreptăm privirea întotdeauna doar spre Împărăție, realizând că aceasta va justifica, în curând, complet, numele sfânt al lui Iehova și dreptul ca Suveran Universal, căruia toată creația îi va cânta atunci o nesfârșită cântare de laudă. Cu această speranță înainte, atunci, hotărâm împreună cu psalmistul, individual și colectiv, să-l ’ lăudăm în continuare, din ce în ce mai mult’.

Programul de absolvire a fost evenimentul cel mai important al sfârșitului de săptămână, dar nu singurul eveniment. Fiecare student își invitase familia, rudele și prietenii să petreacă sfârșitul de săptămână la Ferma Împărăției. Cu săptămâni înainte de absolvire, studenții și membrii familiei de la fermă au vizitat toate casele pe o rază de o milă în jurul Gilead-ului, pentru a asigura camere pentru invitați. Ziarele și stațiile de radio din Ithaca, Auburn, Cortland și Syracuse au ajutat, la cerere, făcând anunțuri despre evenimentul ce avea să se întâmple. Când a venit ziua de sâmbătă, 30 iulie, se asiguraseră 1.950 locuri de cazare, și totuși, sâmbătă după amiaza, târziu, erau multe persoane adunate la ghișeu comitetului de cazare, sperând să obțină o cameră pentru noapte. Mulți dintre cei care veniseră cu intenția de a înnopta sub stele, au început să șovăie și să se răzgândească

din cauza norilor amenințători și a cerului întunecat care amenințau cu o furtună de vară cu descărcări electrice.

Pe la 6 după amiaza, furtuna a izbucnit, dintr-o dată, cu furie, și mulțimea s-a împrăștiat, alergând spre adăpost. Dar după o oră, furtuna s-a potolit, iar oprirea ploii a fost un semnal pentru toți să-și părăsească locurile de adăpost și să se apropie de scaunele din fața bibliotecii. Au venit ca un roi de albine, din garaje, hambare, pivnițe, bibliotecă, internat. Vreo 2.500 au stat în acea seară sub plafonul de nori jos și în curând n-au mai dat ascultare tunetelor de sus, pentru a da o atenție deplină programului de seară. Un studiu al Bibliei din *Turnul de Veghere* despre „Paradis” a fost urmat de un program de divertisment asigurat de un student talentat, alcătuit în principal din numere muzicale. După încheierea sesiunii de seară, noaptea a început să plouă, dar până duminică la ora 9 dimineața valul de căldură trecuse, pentru a asigura o vreme ideală pentru ziua absolvirii.

După programul de absolvire, au intrat în funcțiune mai multe standuri de înviore, pentru a hrăni miile de oameni împrăștiați pe cei șapte sute de acri ai fermei. După amiaza a fost petrecută plăcut cu picnic, înot și jocuri pentru amuzament. S-au organizat mai multe tururi pentru a vedea campusul școlii și activitățile de la fermă. O sesiune de întrebări și răspunsuri interesantă a fost condusă în bibliotecă, pentru a atrage atenția asupra minunatei colecții de cărți de pe rafturi. Societatea a organizat o demonstrație populară a cirezii de vaci Holstein premiată, iar hambarul de lăptărie era așa plin de spectatori cu două picioare, încât starurile cu patru picioare de abia își puteau face loc spre staulul lor, la ora de muls. Una sau două bovine păreau ușor indignate de invazia grajdului lor.

Trei mii de persoane au rămas pentru programul de duminică seara, când cei mai mulți dintre absolvenți au expus experiențe despre zilele lor de școală la Gilead. Multe erau povestiri haioase, care provocau râsul, uneori pe seama instructorilor. Punctul culminant a fost când unul dintre studenți și-a exprimat dorința de a supraviețui Armagedonului, pentru a fi martor la întâlnirea dintre Iosua și instructorul care predă geografia biblică, pentru a discuta diferențele în ceea ce privește anumite locuri și amplasarea lor. Evident, absolventul spera ca Iosua să câștige disputa.

Această sesiune a încheiat cele două zile de evenimente înviorătoare de la Gilead. Urmează câteva aspecte interesante, diverse. În timpul celor două zile standurile de hrană au servit 20.000 de fructe și băuturi răcoritoare, 8.900 înghețate și 13.000 sandwich-uri, în afară de salate și alte feluri de mâncare. În special, demn de remarcat este faptul că mulți dintre martorii vizitatori au adus duminică dimineața la programul de absolvire și pe proprietarii caselor unde fuseseră găzduiți peste noapte. Mulți din acești vizitatori vecini și-au exprimat surpriza și încântarea în legătură cu dimensiunile Fermei Împărăției și au arătat interes în ceea ce privește școala și misionarii săi. Faptul că martorii au stat în aceste case din apropiere a făcut să împrăștie orice prejudecată care poate mai exista. Mulți și-au lăsat numele pentru vizite ulterioare și studii din Biblie. Mulți dintre cei care și-au deschis ușa casei pentru martorii vizitatori au refuzat să accepte bani pentru găzduire.

Astfel s-a încheiat o altă absolvire la Gilead, a treisprezecea, și aceasta aduce un număr total de 1.276 absolvenți ai școlii în ultimii șapte ani. Aceasta a fost urmărită de un număr record de persoane, 5.205, numărul anterior record fiind vara trecută de 3.559 participanți. Cei care erau aici pentru prima dată citiseră rapoarte despre absolvirile anterioare și auziseră relatări de la alții care participaseră, dar când ei însuși au fost prezenți, au simțit că nici măcar jumătate nu se spusese. În ceea ce privește valul de căldură și seceta care au fost întrerupte de ploaia înviorătoare din cer, în timpul sfârșitului de săptămână de absolvire, acestea pot servi drept aducere aminte că există o secetă mai mare care acoperă această lume veche și pe care acești misionari absolvenți vor lucra să o înlăture. Pe măsură ce a treisprezecea clasă se va împrăștia în multe părți ale pământului ei vor înviora mii și mii de însetați cu apele adevărului și vieții și le vor arăta locuitorilor din ținuturile pârjolite spiritual revărsările de binecuvântări care se vor abate, în curând, peste omenirea ascultătoare, în lumea nouă.

Fiule, nu disprețui corectarea lui Iehova, și nu te plictisi de pedeapsa Lui, căci Iehova muștră pe cel care îl iubește, așa cum face un tată cu fiul în care își găsește plăcerea – Prov. 3:11, 12, A.S.V.

SCRISORI

„ȘI NU VOR MAI PUTEA MURI”

Dragă frate,

Răspundem la întrebarea ta din 7 februarie, referitor la Luca 20:34-36:

Îți cităm din cartea „*Adevărul vă va face liberi*”, pagina 367: „... și nu vor mai putea muri, căci ei sunt la fel ca îngerii și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii” – *A.R.V.* Aceasta nu înseamnă că ei ajung la nemurire. Îngerii nu sunt nemuritori, ci sunt supuși lui Isus Cristos, care a fost răsplătit cu nemurire. Omul este ‚cu puțin mai prejos decât îngerii’; de aceea, fiind ‚la fel ca îngerii’, înseamnă că acești oameni înviați nu se căsătoresc (Ps. 8:5). Prin ascultare și credincioșie în decursul zilei de judecată ei sunt regenerați prin Isus Cristos, ‚Părintele Veșnic’. Atunci Dumnezeu îi aprobă, îi îndreptățește și le dă drept la viață veșnică în Paradisul de pe pământ. Prin urmare, ei, pe bună dreptate ‚nu mai pot muri’, deoarece continuă credincioși. Ei ajung în ‚acea lume’, lumea nouă, o ‚lume fără sfârșit’. Dumnezeu le garantează viață fără sfârșit și le protejează dreptul la ea. Ei nu ajung la această îndreptățire și la acest drept la viață până la sfârșitul mii de ani a domniei lui Cristos. După cum este scris: ‚Dar ceilalți morți n-au trăit până când nu s-a încheiat mie de ani’ – Apocalipsa 20:5.

Dificultatea ta asupra expresiei „și nu vor mai putea muri” se datorează faptului că o aplici înainte de sfârșitul mii de ani a domniei lui Cristos, căci spui: ‚Cum se poate aplica această scriptură când toți locuitorii pământului vor fi supuși ultimei încercări a lui Satan, la sfârșitul domniei de o mie de ani?’ Unii vor muri pe pământ, deoarece îi vor ceda lui Satan când acesta va fi dezlegat pentru puțină vreme. Dar tu aplici greșit această scriptură. Citatul de mai sus din cartea „*Adevărul vă va face liberi*” arată că scriptura se aplică după sfârșitul mii de ani și după ce Satan va fi fost dezlegat și nimicित împreună cu toți cei care îl vor urma atunci de pe pământ. Aceasta are loc după ce oamenii credincioși vor fi trecut această încercare finală și Iehova Dumnezeu îi va îndreptăți la viață veșnică și astfel devine, în sens direct, Tatăl lor și ei devin ‚fiii lui Dumnezeu’, da, atunci se aplică pentru prima dată scriptura „și ei nu vor mai putea muri”, pe bună dreptate, din mâinile vreunei alte creaturi.

Ai voștri, cu credincioșie, în a-L lăuda pe El din ce în ce mai mult
SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

SUFLETE MOARTE?

Dragă frate,

Răspundem la scrisoarea ta din 12 februarie:

Când *Turnul de veghere* din 15 noiembrie, 1948, a ridicat întrebarea: „Există suflete moarte?”, acesta vorbea în limbajul textului ebraic al Sfințelor Scripturi. De exemplu: *Concordanța Vechiului Testament ebraică și caldeeană a englezului* (pag. 829) citează Numeri 6:6 și spune: „El nu va veni la nici un trup mort [literal suflet mort]”. Traducerea *Rotherham* a Bibliei redă Numeri 6:6: „El nu va ajunge la nici o persoană moartă”; dar nota sa de subsol referitoare la expresia „persoană moartă” redă: „Literal”: ‚la nici un suflet al celor morți”.

Turnul de Veghere a arătat în repetate rânduri că în Biblia noastră obișnuită cuvântul ebraic *nephesh* este tradus în engleză, în cea mai mare parte, (anume de 428 ori) ca „suflet”. Cu toate acestea, de alte opt ori același cuvânt este tradus „trup mort”. Dacă despre un suflet care a trăit și apoi a murit nu s-ar putea vorbi ca despre un „suflet mort”, cum ar putea folosi Scripturile Ebraice, în mod consecvent, *nephesh* ca însemnând „trup mort”? Puneți această întrebare în timp ce citești Numeri 9:6,7,10 și Hagai 2:13. La Numeri 19:11,13 citim: „Cel care atinge trupul mort al unui om [nota marginală trupul mort al sufletului omului] va fi necurat șapte zile. Oricine atinge trupul mort al vreunui om care este mort și nu se curăță, pângărește tabernacolul DOMNULUI; și acel suflet va fi nimicित din Israel”. Aici versetul 13 folosește de două ori *nephesh*, fiind tradus o dată „trup mort” și o dată „suflet”. *Rotherham* traduce versetul 13 după cum urmează: „Oricine atinge pe cel mort, persoana ființei care moare, și nu se curăță de păcat, a făcut necurat locuința lui Yahweh; de aceea,

acea persoană va fi nimicită din Israel”. În ambele situații *Rotherham* traduce *nephesh* ca „persoană”, aplicându-l prima dată la cei morți și apoi la cei vii. Dar *Concordanța englezului* redă: „Oricine atinge *trupul* mort al oricărui [literal, *sufletul* celui mort] om”.

Cu siguranță, la moarte sufletul *viu* încetează să existe, dar trupul uman care a fost cândva parte integrantă din acel suflet viu poate continua să existe pentru un timp. Acest trup ar reprezenta, așadar, sufletul care a încetat să existe, adică reprezintă un suflet mort. Atunci când îți scriem credem că îți scriem unei persoane vii; dar dacă ai muri ar fi potrivit să vorbim despre cadavrul tău ca despre o persoană moartă, nu-i așa? De ce? Deoarece tu ai trăit cândva și acest trup nu mai este viu, ci ai murit. Dacă tu, ca domnul Cutare, n-ai fi trăit niciodată și n-ai fi murit, n-ar fi potrivit niciodată să vorbim despre domnul Cutare ca despre un suflet mort sau despre o persoană moartă. Dar dacă tu trăiești și în timp vei muri, atunci ar fi corect să vorbim despre tine ca despre o persoană moartă, la o sută de ani după moartea ta și după ce trupul tău s-a dezintegrat în țărână fără formă. Cel puțin Scripturile Ebraice ar vorbi despre tine astfel, din punct de vedere biblic, dar cei care cred în nemurire umană, care refuză să recunoască faptul că o persoană este un suflet și că atunci când persoana moare sufletul moare, ar obiecta.

În ceea ce privește altă întrebare de-a ta: Dacă rămășița membrilor trupului lui Cristos va continua pe pământ după bătălia Armagedonului, atunci cum vor muri ei?, lăsăm pe Iehova Dumnezeu și Regele Său Isus Cristos să răspundă la această întrebare, la timpul lor potrivit, după Armagedon.

În ceea ce privește Luca 20:36, verset care se aplică la învierea generală, răspundem la întrebarea ta: „Mai pot muri” cei din învierea generală?, făcând referire la cartea „*Adevărul vă va face liberi*”, de la pagina 367 la pagina 369. Aceasta arată că ei nu vor mai putea muri după încercarea finală, când Satan va fi fost dezlegat și după ce Dumnezeu îi va îndreptați la viață veșnică pentru credințioșii lor neclintită sub această încercare.

Ai voștri, cu credințioșie, în serviciul Împărăției,
SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

Bun și drept este [Iehova], de aceea El îi va învăța pe păcătoși calea. Pe cei smeriți îi va călăuzi în judecată și pe cei smeriți îi va învăța calea Sa – Psalm 25:8,9.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

15 NOIEMBRIE 1949

Nr. 22

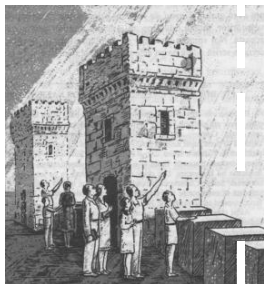
Cuprins:

CALEA MULT MAI MINUNATĂ A IUBIRII	- Pag. 3
CREDINȚĂ CU IUBIRE	- Pag. 10
RELAȚIA CORESPUNZĂTOARE ÎNTRE OM ȘI FIARELE SĂLBATICE	- Pag. 14
CIR, ELIBERATOR AL CAPTIVILOR	- Pag. 18
SCRISORI	- Pag. 20
EXPERIENȚE DE PE TEREN	- Pag. 21

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratat Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorii lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXX

15 Noiembrie 1949

Nr. 22

Calea mult mai minunată a iubirii

„Și vă voi arăta o cale și mai bună decât toate acestea.” – 1 Cor. 12:31, *RSV*

1. Calea lui Iehova este cea a iubirii. Prin ea se distinge El, și după principiul iubirii conduce El universul. Este o cale excelentă de a-și conduce creaturile. Datorită acestui lucru, El își păstrează toate creaturile credincioase într-un atașament de nezdruccinat față de El. El a creat modelul iubirii, și vrea ca toate creaturile să-L urmeze în acest sens. Doar aceluia care fac acest lucru li se va permite să trăiască etern. Ei trebuie să-L iubească deoarece El merită devoțiunea și afecțiunea lor completă, de asemenea răspunzându-i astfel în mod potrivit mării Sale iubiri pentru ei. Ei trebuie să îi iubească pe ceilalți asemenea lor, așa cum îi iubește și El. În acest fel ei sunt asemenea lui Dumnezeu. Fiul mult iubit al lui Dumnezeu a spus că cele mai mari două porunci sunt acestea: (1) „Să-L iubești pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” (2) „să-l iubești pe semenul tău ca pe tine însuși.” (Deut. 6:5 și Lev. 19:18 *ASV*.; Mat. 22:37-40) Pentru ca oricare dintre noi să se poată dovedi demn de viață eternă în orice parte a universului lui Dumnezeu, trebuie să ascultăm aceste porunci și să urmăm excelența Sa cale a iubirii.

2. Nu există nici o altă organizație în toată creația care să fi simțit mai mult sau care să fi beneficiat mai mult de pe urma îngrijirii tandre a lui Dumnezeu decât adunarea poporului Său. Deși aceasta a venit în existență în primul secol al erei noastre, această adunare sau biserică a fost prefigurată cu multe secole înainte de adunarea din vechime a poporului ales al lui Iehova, națiunea Israelului. El i-a iubit deoarece îi iubise pe strămoșii lor. Profetul Său Moise a spus națiunii: „pentru că El i-a iubit pe strămoșii tăi și pe sămânța lor după ei,...pentru că Domnul vă iubea și își respecta jurământul pe care-l făcuse strămoșilor voștri. De aceea, Domnul v-a scos cu mână tare, ca să vă elibereze din sclavie.” – Deut. 4:37 și 7:8, *AAT*.

3. Doar o mică rămășiță a națiunii alese s-a dovedit demnă să fie primită în noua adunare sau biserică și să fie parte din mijlocul ei. Voința lui Dumnezeu cu privire la noua Sa adunare aleasă a fost ca aceasta să devină desăvârșită în devoțiunea pentru El și în toate calitățile divine, mai ales cea a iubirii. Vorbind despre această adunare, nu ne referim la ceea ce se numește „creștinătate”, deoarece ea nu mai face parte din organizația Lui mai mult decât restul lumii din care face parte dominantă. Ne referim la adevărata adunare mesianică sau creștină, adevărata „biserică a lui Dumnezeu”, care a fost fondată în secolul întâi. Există o mare diferență între creștinătate și adevărata adunare a lui Iehova Dumnezeu. Creștinătatea nu a urmat niciodată calea iubirii, ci a fost întotdeauna egoistă și crudă și lumească. În ciuda faptului că se găsește în mijlocul creștinătății, adevărata biserică a lui Dumnezeu nu a făcut niciodată parte din aceasta, ci întotdeauna a încercat sincer să urmeze pe Dumnezeu și să umble pe calea Sa excelentă. Din cauza cruzimii și egoismului lumesc al creștinătății, ea nu a reușit să Îl urmeze pe Iehova Dumnezeu și să fie o binecuvântare pentru omenire și va fi distrusă în curând în bătălia de la Armagedon. Dar adevărata adunare se va dedica întotdeauna închinării la Iehova și binecuvântării tuturor oamenilor dreți.

4. Nu este ușor a crea a nouă organizație și a arăta că Dumnezeu i-a transferat acesteia favoarea și binecuvântările Lui după ce se ocupase exclusiv de o adunare veche timp de peste 1700 de ani. Astfel, pentru a arăta că nou-născuta biserică creștină este acum adunarea Sa aleasă și pentru a o ajuta în dificila sa perioadă de început și a trecerii din vechiul sistem de lucruri în cel nou,

Iehova Dumnezeu a făcut o manifestare specială a spiritului Său sau a forței Sale active în noua Sa adunare de închinători devotați, urmașii lui Mesia, Isus Cristos.

5. Cu aproximativ nouă secole înainte de ultimele zile din era cea veche și de zilele de început ale noii ere, Dumnezeu l-a înștiințat pe Ioel să scrie o profeție despre această impresionantă desfășurare de putere a forței active divine asupra adunării creștine (a bisericii) spunând: „După aceea voi turna spiritul Meu peste orice fel de carne, iar fiii și fiicele voastre vor profeți. Bătrânii voștri vor avea vise. Tinerii voștri vor avea viziuni. Și chiar și peste servitori și peste servitoare voi turna spiritul Meu în zilele acelea. Voi face minuni... înainte să vină ziua cea mare și înfricoșătoare a lui Iehova. Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat.” (Ioel 2:28-32 *ASV*) Dovezile istorice arată că această profeție a început să se împlinească asupra rămășiței ebraice a urmașilor lui Isus în ziua Pentecostei din 33 e.n. Cu puterea aceluiași spirit revărsat al lui Iehova, acești urmași ai lui Isus au început să vorbească dintr-o dată în limbi străine, în mod miraculos. Mai târziu, sub puterea aceleiași energii divine, apostolul Petru și alții au profețit sau au explicat mai multe profeții despre Iehova Dumnezeu și Isus Cristos mulțimii de oameni uimiți care se adunaseră acolo. De asemenea, prin acea forță activă invizibilă le-au fost date unele daruri de cunoștință pentru a o împărtăși mulțimii. Toată această manifestare prezisă a spiritului lui Iehova a dovedit că El a început să își aleagă din acel moment adunarea lui Isus, și în acea zi aproximativ trei mii de suflete au fost convinse de acest lucru și transferate din vechea organizație respinsă în noua adunare creștină. – Fapte 1:1-41

O modalitate de maturizare prin daruri

6. Astfel a fost fondată noua adunare, și s-a demonstrat că era noua organizație aleasă a lui Dumnezeu de atunci înainte prin aceste daruri miraculoase ale spiritului cu care au fost binecuvântați membrii ei. Unul dintre apostoli a venit mai târziu, Pavel, și el a vorbit mai mult decât oricare alt creștin inspirat despre aceste daruri miraculoase de spirit. În capitolul al doisprezecelea din prima sa scrisoare către creștinii din Corinteni, el scrie: „În ce privește darurile spirituale, nu vreau să fiți în neștiință, fraților. Sunt diferite daruri, dar este același spirit. Sunt diferite servicii dar este același Domn, sunt diferite lucrări, dar Dumnezeu, care le înfăptuiește pe toate acestea în toți este același. Însă spiritul se manifestă în fiecare pentru un scop util. De exemplu unuia i se dă prin spirit un cuvânt plin de înțelepciune, altuia, potrivit aceluiași spirit, un cuvânt plin de cunoștință, altuia, potrivit aceluiași spirit, credință, altuia, prin același singur spirit, darul de a vindeca, altora înfăptuirea unor lucrări de putere altuia profețirea, altuia discernerea cuvintelor inspirate, altuia diferite limbi și altuia interpretarea limbilor. Dar toate aceste lucrări le înfăptuiește unul și același spirit.” (1Cor. 12:1,4-11, *RSV*) Vechea organizație ebraică respinsă s-a opus dar nu a putut să oprească manifestarea spiritului lui Iehova prin darurile miraculoase date noilor închinători creștini, și nici organizațiile religioase păgâne nu au putut să facă acest lucru. În ciuda invidiei și opoziției din partea evreilor și a necredincioșilor păgâni Atotputernicul Dumnezeu a arătat clar cui îi dăduse El puterea și spiritul Său. Astfel darurile de spirit au continuat să fie împărțite și folosite de urmașii Fiului Său în timpul acelor zile apostolice.

7. Așa cum consideră Martorii lui Iehova organizația Sa din secolul al douăzecilea, trebuie să recunoaștem că nu posedă și nu exercită acele daruri miraculoase de spirit care au marcat și identificat organizația Sa de martori din secolul întâi. Oamenii care nu înțeleg de ce nu mai sunt astfel de daruri astăzi ar putea să întrebe, nu este creștinătatea astăzi ceea ce a fost și atunci? Nu duce lipsă de ceva absolut esențial adunarea creștină a lui Iehova neavând acele daruri spirituale convingătoare cu care să lucreze și să predice „vestea bună a Împărăției”? Oare nu am putea să depunem o mărturie mai eficientă despre împărăția Sa în aceste timpuri critice de comunism necredincios și deșertăciune lumească dacă am avea aceste daruri miraculoase de spirit să ne susțină și să îi convingă pe cei necredincioși?

8. Noi răspundem că adevăratul creștinism (și nu creștinătatea) este astăzi unul și același lucru cu creștinismul la începuturile lui. Nu a suferit nici o deformare și nu a slăbit în nici un fel din cauza lipsei spiritului sau forței active a lui Dumnezeu care să acționeze prin daruri miraculoase. Absența acestor daruri nu ne surprinde. Apostolul Pavel a prezis acest lucru în secolul întâi,

spunând: „dar, dacă sunt daruri de profeție, vor fi înlăturate, dacă sunt limbi vor înceta, dacă este cunoștință, va fi înlăturată.” (1 Cor. 13:8) Încetarea darurilor de vorbire în limbi și de profeție și de cunoștință nu este un semn al dezaprobării lui Dumnezeu și nici al vreunei slăbiciuni sau neputințe a spiritului Său. Nu toți creștinii trebuiau să aibă acele daruri miraculoase și nu toți le-au avut. Vorbind despre zilele sale, Pavel întreabă: „Oare toți sunt apostoli? Toți sunt profeți? Toți sunt învățători? 9. Toți înfăptuiesc lucrări de putere? Toți au darul de a vindeca? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează?” (1 Cor. 12:29,30) Apostolul pune aceste întrebări în asemenea manieră încât răspunsul cerut este „nu”! Astfel lipsa unora sau a tuturor aceste daruri nu este o dovadă a dezaprobării lui Dumnezeu, ci arată că El are diferite moduri de a acționa. Noi nu controlăm modul în care aceste daruri miraculoase, sau orice fel de daruri, sunt date unor anumiți oameni, ci doar Dumnezeu o face, în mod teocratic. El îi binecuvântează pe membrii bisericii Sale așa cum dorește El, de la Isus Cristos în jos. Și spiritul Său poate acționa și acționează astăzi la fel de puternic și fără acele daruri miraculoase precum o făcea în primul secol prin ele. De fapt, rămășița credincioasă a adevăratei biserici creștine de astăzi depune, prin spiritul lui Iehova Dumnezeu, o mărturie și mai amplă despre numele și despre împărăția Sa decât oricând altcândva în era creștină. Deoarece aceste daruri spirituale miraculoase au trecut de mult timp și nu mai sunt necesare în aceste zile avansate ale adevăratei biserici, ar fi inutil ca vreun creștin consacrat de astăzi să dorească să aibă vreunul dintre acestea, cum ar fi vorbirea în limbi sau abilitatea de a le traduce, puterea de a vindeca, profeția, predicarea inspirată, etc. Timpul acestora a trecut și Iehova nu va răspunde niciodată la rugăciunile în care le cerem. Cu nouăsprezece secole în urmă, aceasta era o metodă eficientă, de a construi și a ajuta să crească adunarea creștină prin intermediul acestor daruri uimitoare ale spiritului către membrii ei. Dar rămășița adevăratei biserici de astăzi de sub conducerea lui Dumnezeu și a spiritului Său urmează o cale mai excelentă decât cea a folosirii darurilor spirituale. Aceasta este calea iubirii. Ea este cea care face ca biserica creștină de astăzi să fie aceeași cu cea din secolul întâi, de la începuturile ei, când avea nevoie de semne prin intermediul darurilor spirituale miraculoase. Adevărata biserică de astăzi are aceeași calitate esențială a iubirii pe care o avea în zilele apostolice. Prin intermediul iubirii este ea construită și își duce la îndeplinire toate lucrările în ascultare de Dumnezeu și imitându-L pe Isus Cristos. Ea s-a străduit să acționeze pe această cale vitală pe parcursul a toate aceste nouăsprezece secole. Este o cale mult mai bună decât aceea de a lucra doar prin intermediul darurilor de spirit. Astfel, urmând cu totul această cale în punctul culminant al erei creștine, adunarea nu a suferit nici o pierdere reală, nici o piedică sau neajutorare datorită retragerii darurilor spirituale. Ea este la fel de plină de spirit ca întotdeauna. Speranța și credința ei sunt la fel de puternice și strălucitoare cum au fost mereu, dacă nu chiar mai mult, acum când am ajuns la sfârșitul acestei lumi și profețiile se îndeplinesc în întregime.

10. La aceasta se referă apostolul atunci când arată că există o varietate de daruri spirituale și întreabă dacă toți creștinii au unul și același dar. Datorită faptului că există o varietate de daruri, unele dintre ele vor fi preferate altora. Dar oricât de dezirabile ar fi asemenea daruri, există ceva mult mai important și vital care nu trebuie pierdut din vedere. A fost normal ca darurile mai bune să fie dorite în timpul cât acestea existau, dar există un lucru mult mai excelent decât darurile miraculoase, și deci ceva mult mai de dorit și pe care să ne străduim să îl obținem. Astfel, apostolul atrage atenția asupra acestuia, spunând: „Căutați cu zel darurile mai mari. Vă voi arăta însă o cale care le întrece pe toate celelalte.” (1 Cor. 12:31 *RSV*) Noi creștinii de astăzi putem să urmărim încurajarea apostolului și să ne străduim la fel de mult și cu tot atâta zel ca și frații noștri din acele zile. Deși noi nu avem astăzi acele daruri miraculoase, putem să umblăm la fel de integru și credincios pe această cale mai bună precum au făcut-o creștinii din timpurile apostolice și să ne dovedim demni de salvarea eternă. Calea iubirii este cea a lui Dumnezeu.

Nu există câștig fără ea

11. Pentru a arăta cât de superioară este această cale, apostolul ilustrează cât de esențială este ea. Să presupunem că cineva are unele sau toate darurile miraculoase date de spiritul lui Dumnezeu. Dar dacă nu cultivă această calitate vitală, iubirea, nu ajunge la nimic. Încă vorbind

despre darurile de spirit, apostolul deschide al treisprezecelea capitol al epistolei sale și spune: „Dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, dar n-aş avea iubire, aş fi o bucată de alamă sunătoare sau un cimbăl zăngănitor. Dacă aş avea darul profeţirii, dacă aş cunoaşte toate secretele sfinte şi aş avea toată cunoştinţa, dacă aş avea toată credinţa aşa încât să mut munţii, dar n-aş avea iubire, nu sunt nimic.” (1 Cor. 13:1,2 *RSV*) Dacă avea cineva autoritatea să scrie aceste rânduri, acela este apostolul Pavel, deoarece el a avut toate aceste daruri pe care le enumeră aici, şi într-o măsură mai abundentă. Prin expresia „limbile oamenilor” el nu se referea la oratorie sau elocvenţă, prin care să uimească auditoriul sau să îi împingă spre orice opinie sau acţiune, deoarece apostolul nu a pretins să aibă aceste calităţi. Unii dintre corinteni cărora le scria, au spus despre Pavel: „Scrisorile lui au greutate şi sunt pline de forţă, dar prezenţa lui ca persoană este slabă.” Pavel chiar a recunoscut acest lucru spunând: „Şi, chiar dacă sunt nepriceput în vorbire, cu siguranţă că nu sunt aşa în cunoştinţă” (2 Cor. 10:10 şi 11:6 *RSV*) Prin „limbile oamenilor” apostolul s-a referit la darurile miraculoase de vorbire în limbi străine ale oamenilor, şi în asemenea „limbi ale oamenilor” el putea vorbi prin intermediul spiritului sau puterii invizibile a lui Dumnezeu. În următorul capitol, el exclamă: „Îi mulţumesc lui Dumnezeu că vorbesc în mai multe limbi decât voi toţi” – 1Cor. 14: 18.

12. Dar dacă Pavel vorbea în toate aceste limbi, dar nu şi interpreta şi nu avea pe nimeni între ascultători care să interpreteze pentru el? Nu le-ar fi ajutat cu nimic mai mult decât dacă ar fi ascultat un păgân barbar. „Cel care vorbeşte într-o limbă, vorbeşte cu Dumnezeu, nu cu oamenii; căci niciunul nu îl înţelege; vorbeşte despre secrete cereşti în spirit. Cel care vorbeşte într-o „limbă” se zideşte pe el însuşi... Deci un om care vorbeşte într-o limbă trebuie să se roage şi pentru darul de a o traduce. Căci dacă mă rog într-o „limbă”, spiritul meu se roagă, fără îndoială, dar mintea mea este fără rod.” Acum, dacă Pavel ar fi insistat să vorbească în limbi fără să aibă şi darul traducerii lor pe lângă acesta, desigur că acest lucru ar fi fost lipsit de iubire din partea lui. Ascultătorii săi n-ar fi avut niciun beneficiu decât că ar fi văzut un semn despre modul de acţiune al spiritului asupra apostolului, iar Pavel ar fi încercat doar să se mândrească cu darul său. Aceasta nu l-ar fi zidit în iubire şi astfel nu l-ar fi ajutat pe termen lung. Din cauză că îi iubea pe cei care căutau zidire spirituală şi salvare, apostolul Pavel a adăugat aceste cuvinte: „Îi mulţumesc lui Dumnezeu că vorbesc în mai multe limbi decât voi toţi. Cu toate acestea, în adunare aş vrea să spun mai degrabă cinci cuvinte cu mintea mea, ca să-i pot învăţa şi pe alţii, decât zece mii de cuvinte într-o altă limbă.” – 1 Cor. 14:2,4,13,14,18,19, *Moffatt*.

13. Din acelaşi motiv plin de înţelepciune şi iubire, un propovăduitor al Împărăţiei lui Dumnezeu ar trebui să încerce să vorbească într-o exprimare obișnuită, pe care oamenii o folosesc şi o înţeleg, în loc să vorbească într-un limbaj superior care, într-adevăr ar arăta că are o educaţie mai înaltă, însă ar fi ca o limbă străină pentru ei. Având acest lucru în vedere, Colegiul Gilead încearcă să le dea cursanţilor săi cunoştinţa de bază a limbii ţării în care vor fi trimişi. Îngerii au o limbă a lor, dar dacă Pavel sau altcineva ar fi vorbit în acea limbă cerească, aceasta ar arăta un dar ceresc, dar ce creaturi de pe pământ ar putea beneficia de cuvintele sale? El ar fi o bucată de alamă sunătoare sau un cimbăl zăngănitor pentru ceilalţi. Nu ar fi nimic mai mult decât aceasta în ochii lui Dumnezeu. Când îngerii lui Dumnezeu le-au apărut bărbaţilor şi femeilor, ei au vorbit în limbi pe care aceşti oameni le înţelegeau, astfel încât ei să înţeleagă mesajul lui Dumnezeu şi să tragă foloase de pe urma lui.

14. Darul profeţirii era superior celui vorbirii în limbi. „Însă cine profeteşte îi zideşte, îi încurajează şi îi mângâie pe oameni prin vorbirea sa. Cine vorbeşte într-o altă limbă se zideşte pe sine, dar cine profeteşte zideşte adunarea. Eu însă aş vrea ca toţi să vorbiţi în limbi, dar mai ales să profeţiţi. Într-adevăr, cine profeteşte este mai mare decât cine vorbeşte în limbi, afară numai dacă şi traduce, aşa încât adunarea să fie zidită.... Prin urmare fraţii mei, căutaţi cu zel să profeţiţi, însă nu interziceţi nici vorbirea în limbi.” (1 Cot. 14: 3-5, 39, *Mofatt*) Datorită capacităţii de a-i întări pe fraţi într-o limbă pe care o cunoşteau, darul profeţirii era un dar mai de dorit decât alte daruri. De fapt, apostolul Pavel îi pune pe cei cu darul profeţirii la egalitate cu apostolii, spunând: „Dumnezeu i-a pus pe unii în adunare, mai întâi apostoli, apoi profeţi şi apoi învăţători.” El enumeră vorbirea în limbi pe al optulea şi ultimul loc. Darul profeţirii le-a fost dat atât bărbaţilor cât şi femeilor. Profeţia din Ioel 2:28,29 este profeţia care a prezis că spiritul va fi revărsat asupra ambelor sexe şi că fiii şi

fiicele , servitorii și servitoarele vor profeți. Istoria ne arată că atât bărbații cât și femeile au avut parte de acest dar. Cele patru fiice fecioare ale lui Filip evanghelistul au profețit. Și Pavel a scris pentru a face ordine cu privire la femeile care profețeau în adunarea din Corint, spunând că ele ar trebui să își acopere capul atunci când făceau aceasta, din respect pentru bărbații consacrați care îl reprezentau pe capul adunării, Isus Cristos. El spune: „Capul oricărei femei este bărbatul... orice femeie care se roagă sau profețește cu capul descoperit îi aduce rușine capului ei” - 1Cor. 11:3-5; Fapte 21:8, 9.

15. Pavel a fost în primul rând printre cei care au profețit datorită darului spiritului. El și-a dat seama, totuși, că trebuia să aibă motivația corectă atunci când profețea, dacă voia să tragă și el foloase. Cei care îi auzeau predicarea inspirată puteau să fie zidiți în cunoștință și credință, dar dacă Pavel nu avea iubirea ca motivație pentru a vrea să fie și pentru a acționa ca un astfel de profet, atunci predicarea sa inspirată nu ar fi avut niciun beneficiu asupra lui însuși. El ar fi fost ca profetul Balaam, din zilele când Moise îi conducea pe israeliți afară din Egipt spre Țara Promisă. Balaam a fost egoist și a dorit câștiguri materiale astfel că s-a angajat în fața regelui Balac al Moabului să îi blesteme pe israeliți. Dar, contrar motivației rele a lui Balaam, revărsarea de spirit a lui Dumnezeu l-a făcut să îi binecuvânteze pe israeliți. Inima lui Balaam nu voia să binecuvânteze. La scurt timp el a fost ucis ca un profet care iubea plata nedreptății și care a încercat să contracareze efectele binecuvântării făcându-i pe israeliții binecuvântați să meargă pe calea idolatriei. (Num. 22:1 la 25:3; 31:8; Apoc. 2:14; 2Pet. 2:15, 16) Astfel, apostolul le-a spus corintenilor că, pentru a nu lăsa carnea sa egoistă să îi controleze motivațiile, se purta cu multă asprime cu corpul său, ca nu cumva, „după ce le predicase altora să fie el însuși dezaprobat.” - 1Cor. 9 : 15-18, 26, 27, *Mofatt*.

16. Darul profețirii sau al predicării inspirate s-au terminat după ce apostolii Mielului Isus Cristos au murit; dar astăzi, prin puterea spiritului lui Dumnezeu, predicarea veștii bune despre Împărăție pentru salvarea omenirii este răspândită mai mult ca oricând. Predicarea în locuri publice și din casă în casă pentru zidirea altora continuă, dar întrebarea pentru fiecare bărbat și femeie care predică Împărăția este cu ce motive o fac eu?

17. Noi putem de exemplu să dezvoltăm abilitatea unei vorbiri sau a unei mărturii a adevărului excelente. Putem să folosim cele mai bune argumente pentru a demonstra că avem dreptate în conformitate cu scripturile. Putem să avem capacitatea de a explica adevărurile biblice și de a îi face pe alții să le înțeleagă. Putem chiar să contribuim la a-i aduce pe unii la adevăr, ajutându-i să vadă privilegiul de a se consacra în întregime lui Dumnezeu și a-i sluji. Putem face toate acestea pentru alții. Dar totuși dacă nu avem iubire, cu ce ne ajută aceasta? Le face bine altora, dar ar trebui să ne facă bine și nouă. Pe noi ne interesează nu doar salvarea altora, ci și salvarea noastră. Noi iubim viața și vrem să o avem pentru totdeauna. Dar viața noastră trebuie să fie una plină de iubire. Trebuie ca în ea să le arătăm prietenie celor care caută viața. Astfel predicarea noastră trebuie să fie caldă, plină de iubire, cu un sentiment de real interes pentru bunăstarea celor care ne ascultă. Nu trebuie doar să prezentăm fapte reci ascultătorilor noștri spunând, de fapt: „Iată adevărul! Acceptă-l sau lasă-l!” Trebuie să dăm ceva mai mult decât atât. Când predicăm trebuie să ne vărsăm inima înaintea ascultătorilor noștri, arătându-le că suntem cu adevărat interesați ca ei să trăiască pentru totdeauna cunoscându-i și slujindu-i lui Dumnezeu și lui Cristos. Făcând astfel, iubirea va fi în spatele modului în care profețim astăzi, și nu îi va ajuta doar pe alții, ci ne va ajuta și pe noi să obținem viața veșnică.

Mistere

18. Darurile de la Iehova ar trebui folosite în mod corect, adică în iubirea mai întâi pentru Dumnezeu și apoi în iubirea pentru aproapele. Dacă nu facem așa, folosirea darului nu îl va ajuta pe cel care îl are, nici măcar darul cunoașterii tuturor tainelor sfinte. Când Pavel avertizează despre acest lucru, putem fi siguri că el știe despre ce vorbește. El ar fi putut fi exaltat datorită abundenței de descoperiri care i-au fost făcute prin intermediul spiritului lui Dumnezeu. El nu a vrut ca frații săi să-i acorde lui personal meritul pentru că știa cu atâta claritate atâtea mistere și adevăruri ascunse.

Astfel el a spus: „Oamenii să ne considere subordonați ai lui Cristos și administratori ai secretelor adevărate ale lui Dumnezeu. În rest, ceea ce se caută la un administrator este să fie găsit credincios.” - 1Cor. 4: 1, 2. *AAT*

19. Instruindu-i astfel pe frații săi, Pavel a acționat într-un mod iubitor față de ei și față de Dumnezeu, folosindu-și cunoștința despre adevărurile ascunse. El ar fi putut folosi aceste adevăruri pentru a-i face pe frați să-l urmeze și să formeze o sectă, crezându-l foarte înțelept și având o legătură specială cu Dumnezeu, care i-a revelat această cunoștință. Dar acel mod de acțiune ar fi fost egoist și merit doar să îl scoată pe el în evidență. Ar fi dus la distrugerea lui deoarece ar fi atras dezaprobarea lui Dumnezeu. Pentru a nu permite ca frații lui creștini să aibă o atitudine greșită, de supunere, față de el, apostolul uns de spirit le-a reamintit că de fapt tainele nu erau datorită propriei lui înțelepciuni și perspicacități, ci că lui doar îi fuseseră încredințate acestea de către Cristos. Astfel el era doar un slujitor al lui Cristos și avea obligația de a împărtăși cunoștința despre aceste adevăruri celor care le căutau. Astfel meritul pentru aceste adevăruri erau nu al lui Pavel, un simplu slujitor, ci al lui Cristos Descoperitorul secretelor sfinte. Pavel trebuia să-i fie credincios Stăpânului său Isus Cristos, împărtășind cunoștința despre aceste adevăruri ascunse cu urmașii lui Cristos. Pentru credința sa și faptul că era demn de încredere datorită faptului că făcea aceasta, Pavel nu trebuia să fie idolatrizat sau urmat ca un conducător al unei secte. El își făcea doar datoria față de Cristos, și lui Cristos trebuia să I se mulțumească și El trebuia să fie lăudat, onorat și urmat. Dacă Pavel îi iubea pe Dumnezeu, pe Cristos și pe frații săi, el trebuia să folosească aceste taine în mod neegoist, nu pentru a fi preamărit de oameni ci pentru a-L lăuda pe Dumnezeu care revelează secrete sfinte prin intermediul lui Cristos. Aceasta avea să îl ajute pe Pavel.

20. Isus Cristos le-a spus urmașilor Săi credincioși: „Vouă vă este dat să înțelegeți secretele sfinte ale împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți le vorbesc în parabole, pentru ca, deși privesc, să privească în zadar și, deși aud, să nu înțeleagă.” (Luca 8:10) Isus cunoștea aceste secrete ale Împărăției. Dar El nu a folosit această cunoștință într-un scop egoist. Nu, ci și-a arătat cunoștința într-un mod iubitor. El ar fi putut să folosească această cunoștință într-un mod egoist pentru a-și face închinători pentru El însuși. Dimpotrivă, El a spus aceste adevăruri mulțimilor prin parabole și ilustrații greu de înțeles și le-a explicat doar celor câțiva aleși, cărora Dumnezeu a vrut să le fie împărtășite. Urmășii lui Cristos de astăzi sunt ajutați să înțeleagă scopul și secretele sfinte ale lui Dumnezeu, nu doar prin daruri inspirate de cunoștință, ci și prin puterea iluminatoare a spiritului Său. Deci sunt încă adevărate cuvintele acestea: „Dar, așa cum este scris: Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Dar nouă Dumnezeu ni le-a dezvăluit prin spiritul Său, căci spiritul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile profunde ale lui Dumnezeu.” - 1 Cor. 2: 9, 10, *Moffatt*.

21. Odată obținută, cunoștința despre asemenea secrete minunate care furnizează cheia pentru înțelegerea Bibliei ar putea fi folosită în scop egoist. Având capacitatea specială de a le explica altora am putea să ne mândrim cu cunoștințele noastre pentru a fi lăudați și admirați. Sau am putea fi influențați de simpatii și antipatii și să nu împărtășim în mod egal cu toți oamenii care caută și vor să afle adevărul. Sau, din cauza fricii de oameni, am putea să ne abținem să declarăm acele adevăruri ascunse care demască organizația și activitățile dușmanilor lui Dumnezeu. Căci „în iubire nu există teamă, ci iubirea perfectă alungă teama, pentru că teama este o piedică. Într-adevăr, cine se teme n-a fost făcut perfect în iubire. Iată cum a fost făcută perfectă iubirea la noi, ca să vorbim cu libertate de exprimare în ziua de judecată.” – 1 Ioan 4:18,17.

22. În baza acestui lucru i-a rugat Pavel pe frații săi creștini să se roage lui Dumnezeu pentru el, spunând: „și pentru mine ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să pot vorbi cu libertate de exprimare, făcând cunoscut secretul sfânt al veștii bune.” Le-a spus să se roage „ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru cuvânt, ca să anunțăm secretul sfânt despre Cristos.” (Ef. 6:19 ; Col. 4:3) Fără îndoială, pe lângă cunoașterea vastă a secretelor sfinte, Pavel avea și o iubire plină de sacrificiu; și cu siguranță soții și soțiile creștini de astăzi care cunosc adevărurile lui Cristos și ale bisericii Sale trebuie să arate iubire căutând să aplice acea cunoștință în relația cu celălalt. Când a explicat acest lucru, Pavel a spus: „Acest secret sfânt este mare. Vorbesc acum despre Cristos și adunare. De

asemenea, fiecare dintre voi să-și iubească soția ca pe sine însuși, iar soția, la rândul ei să aibă respect profund față de soțul ei.” (Ef. 5:32,33) Pentru ca să avem și noi beneficii, nu doar ceilalți, trebuie să folosim această cunoștință despre adevărurile profunde ale lui Dumnezeu într-un mod iubitor.

Cunoștință

23. Mai există și altă cunoștință pe lângă aceea referitoare la secretele sfinte, și aici se ridică întrebarea cum putem noi să aplicăm și să împărtășim acea cunoștință? Pavel a spus că dacă ar fi avut toată cunoștința, dar nu ar fi avut și iubire nu ar fi fost nimic în ochii lui Dumnezeu, indiferent cât de inteligent și instruit l-ar fi considerat frații săi. Aici el se referea în special la darurile ocazionale de cunoaștere miraculoasă datorate de spirit, daruri care urmau să dispară o dată cu trecerea timpului.

24. De exemplu, Isus a avut un asemenea dar temporar special de cunoaștere când a exclamat despre Natanael, care se apropia: „Iată într-adevăr un israelit în care nu este înșelăciune!” Natanael l-a întrebat: „Cum de mă cunoști? Răspunzând, Isus i-a zis: Te-am văzut mai înainte ca Filip să te cheme, când erai sub smochin.” (Ioan 1:47,48, *Moffatt*) Din nou, când spiritul sfânt a fost turnat peste creștini în ziua Pentecostei, atunci când cei doi discipoli Anania și Safira au conspirat pentru a arăta că au contribuit cu totul în serviciul lui Dumnezeu, apostolul Petru a avut un dar temporar de cunoaștere. Acesta i-a permis să-i expună pe cei doi. Când omul a făcut doar o contribuție parțială pentru a face o impresie falsă, Petru a știut adevărul. El a spus: „Anania, cum de ți-a dat Satan îndrăzneala să cauți să înșeli spiritul sfânt și să oprești în ascuns o parte din prețul terenului? Cât timp ar fi rămas la tine, nu rămânea al tău și, odată ce l-ai vândut, nu erai liber să face ce vrei cu el? De ce-ai hotărât în inima ta o astfel de faptă? Ai căutat să-i înșeli nu pe oameni, ci pe Dumnezeu.” Anania a murit pe loc; și mai târziu când soția lui Safira a arătat că luase parte la această conspirație, Petru i-a spus: „De ce v-ați înțeles amândoi să puneți la încercare spiritul lui Iehova?” Atunci și ea a murit, dar nu din cauză că Petru și-ar fi folosit cunoștința într-un mod lipsit de iubire. – Fapte 5:1-10, *Spencer*

25. Un caz în care apostolul Pavel a primit un dar temporar de cunoaștere a fost când era pe vasul cu care trebuia să ajungă la Roma. Când naufragiul părea inevitabil și căpitanul împreună cu oamenii săi erau gata să părăsească nava, Pavel le-a spus: „Dacă acești bărbați nu rămân în corabie, nu puteți fi salvați!” Și în dimineața naufragiului Pavel le-a spus tuturor celor care erau la bord: „Astăzi este a paisprezecea zi de când vegheați și stați nemâncați, fără să luați nimic. Vă îndemn să luați puțină mâncare, căci lucrul acesta este spre salvarea voastră. Fiindcă nici unuia dintre voi nu i se va pierde nici măcar un fir de păr din cap.” „Totuși, trebuie să fim aruncați pe țarmul unei insule.” (Fapte 27:31,33,34,26 *AAT*) Cât de providențiale puteau fi darurile de cunoștință, și cât de minunat ar fi să posedăm toată cunoștința necesară!

26. Pavel cunoștea bine pericolele cunoașterii, căci a putut să spună el însuși: „Și, chiar dacă sunt nepriceput în vorbire, cu siguranță că nu sunt așa în cunoștință, ci v-am dezvăluit-o în toate felurile și în toate lucrurile” (2 Cor 11:6, *Moffatt*) Dar dacă știm mai mult decât alții este posibil să ne laudăm exagerat. Și cu o cunoștință superioară și conștiința iluminată pe care o dă aceasta, o persoană ar putea acționa în mod egoist. El ar putea acționa după bunul lui plac fără să-i pese dacă acțiunile sale îi afectează pe alții care nu cunosc atât de multe lucruri și au astfel procese de conștiință. Astfel cunoștința ar trebui să fie echilibrată și guvernată de iubire. Discutând despre problema mâncării, apostolul spune despre aceasta: „În privința alimentelor oferite idolilor, bineînțeles că toți avem cunoștință. Dar cunoștința îngâmfă, pe când iubirea zidește. Dacă cineva crede că a dobândit cunoștință despre un lucru, nu-l cunoaște încă așa cum ar trebui să îl cunoască. Dar dacă cineva îl iubește pe Dumnezeu, acesta este cunoscut de El... Totuși, nu toți au această cunoștință.” (1 Cor. 8:1-7, *Moffatt*) Cei care posedă cunoștința trebuie să trateze cu iubire ignoranța celorlalți.

27. Mândră de ceea ce cunoaște, o persoană egoistă ar putea să spună: „O să mă simt eu bine. De ce mi-ar păsa ce cred alții despre mine? Știu că am dreptate în ceea ce fac. Dacă alții sunt

ignoranți, eu nu sunt responsabil pentru aceasta. De ce să las ignoranța și conștiința lor limitată să-mi restrângă libertatea și să mă împiedice să mă bucur de ceea ce e dreptul meu?” Deoarece acest mod de a acționa ar putea să nu ajute la zidirea altora și ar putea să-i rănească chiar și pe cei care sunt creștini, aceasta nu ar fi o cale iubitoare de a acționa. Deoarece crede că propria sa conștiință nu îl va muștra, din cauza cunoștinței pe care o are, ar putea să creadă că aceasta nu îi va dăuna în niciun fel. Dar el va fi afectat, deoarece își împiedică creșterea în iubire și Dumnezeu ar putea să îl considere responsabil pentru distrugerea spirituală a altora, deoarece a acționat egoist pe baza a ceea ce știa el că este corect.

28. Cunoștința ar trebui să ne ajute să ne arătăm iubirea într-un mod mai folositor. Dacă un soț cunoaște și înțelege o femeie, el poate să își arate afecțiunea pentru ea într-un mod mai constructiv. Petru îi sfătuiește pe soți să facă întocmai acest lucru. El spune: „Tot așa, voi, soților, continuați să locuiți cu ele potrivit cunoștinței, dându-le onoare ca unui vas mai slab, cel feminin, fiindcă sunteți și moștenitori cu ele ai favorii nemeritate a vieții, pentru ca rugăciunile voastre să nu fie împiedicate. În sfârșit, să aveți toți același mod de gândire, împărțând aceleași sentimente, arătând afecțiune frățească, fiind plini de o tandră afecțiune și umili.” (1 Pet. 3:7,8 *ASV*) În armonie cu superioritatea iubirii față de cunoștință, Pavel arată cum creștinii trebuie să crească și să acționeze în așa fel încât să nu piardă premiul ceresc, și apoi el menționează iubirea ca fiind cel mai important punct. El spune că ei trebuie să adauge la credința lor virtute, la virtute cunoștință, și apoi la cunoștință nu doar auto-control, răbdare și celelalte calități cerești, ci și afecțiune frățească, și la afecțiunea frățească calitatea primordială a iubirii. – 2Pet. 1:5-7.

Întrebări pentru studiu

1. Pe cine trebuie să iubim pentru a obține viața eternă, și de ce?
- 2,3. Care organizație a simțit cel mai mult iubirea lui Dumnezeu? De ce?
- 4,5. Cum a demonstrat Dumnezeu că a adoptat noua organizație?
6. Ce a primit adunarea din secolul întâi prin intermediul spiritului sfânt?
- 7,8. Ce întrebări se ridică cu privire la lipsa darurilor din zilele noastre? Și ce răspundem la acestea?
9. Ce face ca organizația să fie aceeași astăzi, fără să se fi pierdut nimic?
10. Cum este calea iubirii în comparație cu darurile spirituale, și de ce?
- 11,12. Cum putea cineva să vorbească în limbi și totuși să nu fie nimic? De ce?
- 13,14. Ce este mai presus, profețirea sau vorbirea în limbi? De ce?
15. Cum putea fi folosit darul profețirii fără ca acesta să-i aducă nici un folos celui care îl avea?
- 16,17. Cu ce motivație și în ce fel trebuie să predicăm noi vestea bună despre Împărăție? De ce?
- 18,19. Cum nu a folosit Pavel cunoștința despre secretele sfinte în mod greșit?
20. Cum a folosit Isus această cunoștință, și cum o primim noi acum?
- 21,22. Cum trebuie să folosim noi această cunoștință despre tainele sfinte astăzi, și de ce?
- 23,24. Ce altă cunoștință am putea noi să mai avem, după cum au arătat Isus și Petru?
- 25,26. Cum a folosit Pavel această cunoștință, și ce a spus el despre ea?
- 27,28. Cum poate cunoștința să îi dăuneze celui care o posedă? Cum poate ea fi folosită în mod util?

Credință cu iubire

1. Cunoștința este baza pentru a avea credință. Versetele din Romani 10:14-17 ilustrează acest lucru foarte frumos prin cuvintele: ”Însă cum Îl vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit?...Astfel, credința vine prin cele auzite, iar cele auzite vin prin cuvântul despre Cristos” (*RSV*) Însă în zilele apostolilor se puteau primi daruri de credință prin puterea spiritului lui Dumnezeu, o anumită convingere care i se putea implanta în mintea unui

creștin prin inspirație divină. Pavel spune: ”De exemplu, unuia i se dă prin spirit un cuvânt plin de înțelepciune. Altuia, potrivit aceluiași spirit, un cuvânt plin de cunoștință, altuia, prin același spirit, credință.” (1 Cor. 12:8,9) Această credință sau convingere care era dată în mod miraculos unor anumiți oameni era necesară în acele vremuri și urma să ducă la fapte importante. Pentru modul în care și-au arătat credința, bărbații și femeile din vechime au fost foarte bine reprezentați în relatările biblice. Credința este o calitate necesară și cât se poate de importantă deoarece creștinii pot obține victoria asupra lumii doar dacă au credință în Atotputernicul Dumnezeu. Dar chiar și așa, darul credinței trebuie să fie însoțit și de iubire pentru ca acestea să-i aducă celui care le are binecuvântări eterne. Acesta este motivul pentru care spune apostolul: ”dacă aș avea toată credința așa încât să mut munții, dar n-aș avea iubire, nu sunt nimic” – 1 Cor. 13:2, *RSV*

2. Este adevărat, Isus le-a spus discipolilor Săi: ”Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acesta: ’Mută-te de aici acolo’ și se va muta; și nimic nu vă va fi imposibil” (Mat. 17:20) Dar nu există nici o dovadă că El sau oricare dintre discipolii Săi ar fi avut vreodată nevoie să mute vreodată un munte. Nu există nicio mărturie conform căreia ei și-ar fi exercitat vreodată credința, rugându-se lui Dumnezeu să dispară un munte și, fără a folosi dinamită sau vreo mașinărie, muntele să fie deșeză și mutat în mare! Deci nimeni dintre noi nu ar trebui să se gândească astăzi că ar putea să se roage cu multă credință pentru ca un munte propriu-zis să îi dispară din cale. Fără îndoială că termenul *munți* se referă la obstacole și dificultăți mari și impunătoare care stau în calea progresului nostru și care par insurmontabile și imposibil de trecut, la fel ca munții. La fel ca atunci când profetul Isaia descrie modul în care pregătește Iehova calea pentru acei închinători ai Săi care sunt în zone izolate, el spune că „orice munte și deal vor fi coborâte”. Sau ca și atunci când profetul Zaharia i se adresează guvernatorului evreu Zorobabel, care vroia să reconstruiască templul, spunându-le apoi celor care i se opuneau: ”Cine ești tu, munte mare? În fața lui Zorobabel vei fi un ținut neted. El va aduce piatra cea mai de sus și ea va fi aclamată: Cât este de încântătoare, cât este de încântătoare!” (Isa. 40:4; Zah. 4:7, *AAT*) Dar pentru a ne ruga să fie îndepărtate asemenea obstacole asemănătoare munților este nevoie de o credință extraordinară, „toată credința”.

3. Ce putem spune deci? Asta nu ar însemna că cel care posedă o asemenea credință extraordinară poate să cucerească toate lucrurile în calea sa, chiar și lumea și în cele din urmă să câștige premiul vieții eterne în lumea nouă a dreptății? Nu, spune Pavel, dacă nu are și iubire alături de credință. Petru a afirmat că la credință trebuie adăugată și afecțiunea frățească și iubirea. Datorită credinței pe care o avea Columb, care se baza pe anumite informații și observații, el a avut credința faptului că pământul pe care locuim este rotund și a acționat în baza acestei credințe, descoperind astfel America; dar el nu a avut iubire. Prin credința lui, el a făcut un serviciu acestei lumi și intereselor ei naționale și comerciale. Deoarece nu îl puteau vedea pe Iehova Dumnezeu, Creatorul lor, Adam și Eva au fost nevoiți să aibă credința că El exista, însă ei nu au reușit să treacă testul iubirii pentru El. Iacob spune: ”Tu crezi că există un singur Dumnezeu și bine faci. Dar și demonii cred și se cutremură” (Iac. 2:19, *RSV*) Apoi a fost Iuda Iscarioteanul. El trebuie să fi avut credință când i s-a alăturat lui Isus și a fost ales printre cei doisprezece apostoli ai Săi. El trebuie să fi avut credință și atunci când Isus l-a trimis pe el și pe ceilalți discipoli ai Săi să fie evangheliști și i-a instruit să predice și să facă minuni; și să facă toate acestea fără să își ia nici un fel de provizii cu ei. Atunci, Isus le-a spus lui Iuda și celorlalți: ”Veți fi urâți de toți oamenii din cauza numelui Meu. Dar cine va persevera până la sfârșit, acela va fi salvat.” (Mat. 10:1-22) Iuda nu a călcat pe urmele lui Cristos până la sfârșit. Deși a avut credință la un moment dat, el a avut lipsuri în ce privește iubirea, și a devenit un trădător al celui mai bun prieten al său după Dumnezeu.

4. Este nevoie de iubire pentru a persevera, deoarece, datorită egoismului, am putea să ne pierdem aprecierea pentru persoana în care exercitam credință înainte. Putem avea o credință imensă, care să nu lase niciun obstacol, oricât de uriaș, să ne stea în cale, ci să ne ajute să îl îndepărtăm cu curaj. Dar credința care ne face să îndeplinim asemenea lucrări și acțiuni trebuie să fie însoțită de iubire. Sunt foarte înțelepte, deci, aceste cuvinte: ”În ce-L privește pe Isus Cristos, nici circumcizia nu are valoare, nici necircumcizia, ci credința care lucrează prin iubire” (Gal. 5:6) Putem să avem credință în Dumnezeu, fiind convinși că El va furniza hrana și îmbrăcăminte pentru

frații care sunt în nevoie. Dar, oricât de bună ar fi credința noastră, noi demonstrăm lipsă de iubire dacă nu facem și noi ce putem pentru a-i ajuta. Această lipsă de iubire l-a făcut pe Iacov să declare: ”La ce folosește, frații mei, dacă cineva spune că are credință, dar nu are fapte? Oare îl poate salva o astfel de credință? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana zilnică, iar unul dintre voi le spune: ’ Mergeți în pace, încălziți-vă și săturați-vă’, dar nu le dați cele necesare corpului lor, la ce folosește? Tot așa, și credința, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăși.” (Iac. 2:14-17) Dacă acești oameni, care aveau credință, ar fi avut și iubire, ei s-ar fi îngrijit de frații lor care erau în nevoie. De fapt, deoarece ei nu aveau iubire adevărată, credința lor nu le folosea la nimic. Ei nu au reușit să Îl urmeze pe Dumnezeu în privința fraților lor care aveau necazuri. Ei nu au îndeplinit a doua cea mai mare poruncă dată de Dumnezeu și au dovedit că nu aveau nici o valoare.

Nimic fără ea

5.Cu toate acestea, nu ar trebui să confundăm niciodată operele de caritate cu iubirea. Nu, deoarece apostolul Pavel spune în continuare: ”Și dacă mi-aș da toate bunurile ca să-i hrănesc pe alții, dacă mi-aș da și corpul, dar aș face-o ca să mă laud, și nu din iubire, nu-mi folosește la nimic.” (1 Cor. 13:3 *AAT*) Cu privire la acest lucru, trebuie doar să ne amintim de Anania și Safira. Aici putem vedea cum ar putea cineva să facă o donație din mândrie, pentru a face o impresie și a fi asemenea altora care au dat tot ce aveau, numai că Anania și Safira nu au dat tot ce aveau comunității creștine. Există multe motive egoiste pentru care ar putea da cineva tot ce are în scopuri de caritate.

6.Levitul Barnaba și-a vândut ferma și le-a dat apostolilor banii, după ce a devenit creștin, iar numele său a fost păstrat în Biblie datorită acestui lucru. El nu a făcut aceasta pentru a fi laudat, însă alți oameni ar fi putut dărui tot ce aveau căutând să își facă un renume printre oameni. Astfel aceștia le fac cunoscută tuturor donația pe care au făcut-o și astfel numele lor se păstrează în anele unei organizații de caritate drept un contribuitor exemplar, ca un susținător plin de abnegație al actelor de caritate. Indiferent cât de generoasă ar părea donația, motivul pentru care este făcută nu este curat, nu este cauzat de iubire adevărată. În predica Sa de pe munte, Isus a dat un avertisment împotriva celor ce s-ar fi laudat cu actele lor de caritate față de săraci și a poruncit în mod clar ca oamenii să nu facă donații cu scopul de a fi văzuți și admirați de ceilalți. Cel care dăruiește din iubire va asculta de porunca lui Isus: ”Dar tu, când faci daruri de îndurare, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, pentru ca darurile tale de îndurare să fie în ascuns. Atunci, Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti.” (Mat. 6:1-4) Tatăl ceresc nu îl răsplătește pe cel care dăruiește pentru darul material sau financiar în sine pe care acesta îl face, ci pentru iubirea care se află în spatele aceluia dar. Deci iubirea este cea care îi folosește celui care dăruiește.

7.Nu ar trebui niciodată să ne lăsăm influențați de o presiune egoistă, exercitată asupra noastră pentru a face daruri de îndurare. S-ar putea, de exemplu, să fie inițiată o campanie de ajutorare a săracilor și e posibil ca toți cei din jurul nostru să contribuie și ei. Astfel, pentru a nu fi considerați zgârciți și pentru a părea la fel de generoși ca ceilalți, sau pentru a obține un avantaj în afaceri, am putea să ne simțim constrânși să dăm și noi ceva, cât de puțin. Dar acesta ar fi un dar făcut din interes personal și nu unul făcut de bunăvoie și cu bucurie. O persoană care le dăruiește altora și are iubire nu vă dărui doar minimul posibil, ci va da pe cât de mult poate ea, chiar în dezavantajul său, deoarece face acest lucru din iubire pentru Dumnezeu și pentru creaturile sale. Acesta este genul de persoană pe care o apreciază Dumnezeu, iar apostolul Pavel chiar a spus despre acțiunile de ajutorare a săracilor din zilele sale: ”Fiecare să facă așa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubește pe cel ce dă cu bucurie.” – 2 Cor. 9:7

8.Dacă apostolul a dat din propriile sale bunuri nu ni se spune, desigur, însă știm cu siguranță că el și-a pus la dispoziție serviciile sale personale în mod gratuit și din acest motiv putem fi siguri că orice ar fi dărui el, a făcut-o din iubire. El nu a fost ca multe persoane de astăzi care dau curs apelului unei organizații de caritate și contribuiesc cu, să zicem, o mie de dolari și spun: ”Uite, folosiți acești bani pentru a-i hrăni și a-i ajuta pe oamenii care sunt în necazuri.” Nu, ci Pavel s-a

cheltuit *pe el însuși* în această lucrare de ajutorare a săracilor. Pentru ca frații săi creștini din Grecia să le poată da ajutor fraților lor în nevoie din Palestina într-un mod organizat, el le-a dat instrucțiuni învățându-i cum să pregătească proviziile pentru cei săraci. În acest fel ei se puteau ocupa de ele fără să piardă timp și eforturi și le puteau folosi în cel mai eficient mod pentru a-i ajuta pe frații lor care erau în nevoi. Nu s-a păstrat și nu s-a făcut cunoscută nici o listă cu cei care au făcut contribuții, deoarece aceasta ar fi creat motivații egoiste. Tot ce s-a făcut a fost un apel la iubirea lor creștină, și nu la vreun fel de egoism. Dacă nu ar fi fost așa, actele de caritate făcute nu le-ar fi fost de niciun folos celor care făcuseră donații pentru că nu ar fi dezvoltat iubirea în ei. – 1 Cor. 16:1-4; 2 Cor. 8:1-24.

9. O persoană ar putea fi dispusă să renunțe la toate bunurile sale pentru a-i hrăni pe săraci și totuși să nu fie dispusă să se dea *pe sine însăși* în serviciul lui Dumnezeu și pentru salvarea creaturilor Sale. Prin urmare, renunțarea la sine poate fi un sacrificiu mai mare decât faptul de a renunța la bunuri în scopuri de caritate. Dar chiar și aici, lipsa iubirii poate face sacrificiul de sine fără nici o valoare în ochii lui Dumnezeu. Să nu ne lăsăm înșelați asupra acestui lucru, deoarece Pavel spune: ”Și dacă mi-aș da toate bunurile ca să-i hrănesc pe alții, dacă mi-aș da și corpul (pentru a mă lăuda), dar n-aș avea iubire, nu-mi folosește la nimic.” (1 Cor. 13:3 *Twentieth Century N.T.*) O persoană egoistă ar putea să se simtă atrasă de a face sacrificii. Ea ar putea să gândească astfel: ”Dacă îmi voi risca viața astfel, sau dacă voi muri și oamenii vor vedea sacrificiul meu, ei mă vor admira și vor vorbi multă vreme despre mine. Pot să rămân în istorie ca un martir și să se pună o placă sau un monument în amintirea mea.” Acest mod de acțiune nu are nimic de-a face cu iubirea și nici cu calitatea de creștin.

10. Isus Cristos s-a dat pe Sine de bunăvoie, fără să protesteze, ca și o oaie în mâinile ucigașilor ei, dar El nu s-a lăudat cu aceasta. El a atras de mai multe ori atenția asupra sacrificiului Său, însă aceasta nu a fost cu scopul de a se lăuda, ci cu scopul de a le arăta oamenilor singura cale prin care puteau obține salvarea. El și-a dat corpul în mâinile morții deoarece L-a iubit pe Iehova Dumnezeu și a găsit multă plăcere în a-I face voința. Când a venit pe scena lumii și și-a început munca ca drept Mare Preot al lui Dumnezeu, oferindu-se pe Sine, El a spus: ”Iată! Am venit, în sulul cărții este scris despre Mine. Îmi găsesc plăcerea în împlinirea voinței Tale, o, Dumnezeul Meu, și legea Ta este înăuntrul Meu!” - Ps. 40:7,8; Evr. 10:5-10.

11. Frații spirituali ai lui Cristos care sunt chemați spre a moșteni tronul ceresc alături de El la dreapta lui Dumnezeu sunt îndemnați să își dea viețile lor umane în serviciul Său. Pavel le scrie: ”Vă implor, deci, fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu, să vă prezentați corpurile ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu, adică un serviciu sfânt îndeplinit cu puterea rațiunii voastre.” Atunci când facem aceasta, nu este nevoie să facem ceva spectaculos pentru a câștiga faimă, ca un martir de exemplu. Pentru a fi credincioși trebuie doar să învățăm ce este voința sfântă, bună și plăcută a lui Dumnezeu și apoi să o îndeplinim în pace și cu zel pentru a-i plăcea Lui și pentru a-L glorifica. Cunoscând această voință a Lui, ne va transforma mințile și nu vom mai încerca să ne conformăm gândirii egoiste a acestei lumi, încercând să pozăm în martiri pentru gloria personală. Ascultarea noastră plină de credință față de poruncile lui Dumnezeu e ceea ce va dovedi că suntem perfecți în iubirea pentru Dumnezeu, iar pentru aceasta El ne va considera demni de a fi păstrați pentru totdeauna în viață în lumea Sa nouă a dreptății. (Rom. 12:1,2) Prin urmare, nu este modul grandios sau martiric în care murim ceea ce place lui Dumnezeu, ci ascultarea credincioasă și fără motive ascunse față de El este cea care contează. Aceasta dovedește iubirea noastră pentru El și o întărește și o perfecționează în noi. Astfel, noi repetăm avertizarea apostolului: ”Și dacă mi-aș da toate bunurile ca să-i hrănesc pe alții, dacă mi-aș da și corpul, ca să mă laud, dar n-aș avea iubire, nu-mi folosește la nimic.” – 1 Cor. 13:3, *Rotherham*.

12. Cu siguranță, deci, calea iubirii este singura cale care ne este folositoare în ochii lui Dumnezeu. Calea iubirii este o cale excelentă, mult mai bună decât doar să primim și să folosim darurile și capacitățile date nouă în mod miraculos prin spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu. Și acum că aceste daruri miraculoase nu mai există în prezent, este mai important ca niciodată să cultivăm iubirea. Spiritul lui Dumnezeu ne poate ajuta să facem acest lucru și chiar să fim făcuți perfecți în iubire.

Întrebări pentru studiu

1. Cum poate cineva să câștige credința, dar care este singurul mod în care aceasta îi va fi de folos?
2. Pentru ce fel de munți trebuie să ne rugăm să fie îndepărtați? Și de ce calitate avem nevoie pentru aceasta?
3. Cum au avut credință Adam și Eva și Iuda, dar de ce au eșuat ei totuși?
4. Cum poate cineva care are credință să nu respecte primele două porunci date de Dumnezeu?
- 5,6. Cum ar putea cineva să dea tot ce are și totuși aceasta să nu folosească la nimic?
- 7,8. Cum ar trebui să se facă contribuțiile, și ce atitudine ar trebui să avem față de promovarea acțiunilor de ajutorare a săracilor?
- 9,10. Cum trebuie făcut sacrificiul de sine astfel încât să fie de un real folos?
11. În loc să ne afișăm cu egoism sacrificiul, ce anume apreciază Dumnezeu în realitate?
12. Ce alte lucruri sunt întrecute de calea iubirii? Și în ce privințe ne ajută aceasta?

RELAȚIA CORESPUNZĂTOARE ÎNTRE OM ȘI FIARELE SĂLBATICE

Dumnezeu Iehova a creat fiarele sălbatice de pe câmp și păsările din aer și peștii din apă și le-a dat viață. (Gen. 1:25) Viața acestora poate fi luată de drept doar în condițiile specificate de legea lui Dumnezeu. Animalele și păsările sunt incluse în legământul veșnic. „Pun bazele unui legământ cu voi, și cu fiecare ființă vie care este cu voi, păsările, vitele și fiarele sălbatice.” (Gen. 9 : 9, 10) Noe a luat multe animale în arcă cu el, ca fiecare din ele să fie salvate și să își poată reproduce specia mai târziu. Când Noe a scos aceste animale din arcă și le-a redat libertatea, ele s-au împrăștiat repede de-a lungul pământului și s-au înmulțit rapid în libertate și astfel puneau în pericol viața lui Noe și a familiei sale. Pentru protecția omului și pentru protecția animalelor, Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Fiecare fiară sălbatică de pe pământ și fiecare pasăre din aer se va teme de tine și vor avea groază de tine și tot ce se mișcă pe acest pământ și toți peștii din mare, toate vor fi supuse de mâna ta.” – Gen. 9 : 2.

Frica și groaza pe care fiarele sălbatice o simt pentru om le-a făcut să se ferească din calea omului și să nu îl deranjeze. În această lege, Dumnezeu a prevăzut că omul poate mânca animalele, le poate folosi drept hrană, după cum va avea nevoie și le poate ucide pentru acest scop. (Gen. 9 : 3-5) Dacă un om are nevoie de fiare sălbatice pentru hrană, îi era permis să leucidă, dar sângele acelor fiare sălbatice trebuie turnat pe pământ și nu mâncat, deoarece viața este în sânge și băutul de sânge este o încălcare a legământului veșnic. Legea pe care Dumnezeu a dat-o oamenilor prin Moise susține pe deplin această concluzie. Dumnezeu a specificat în această lege ce trebuie să facă vânătorii și această lege indică faptul că nimeni nu are dreptul să vâneze animale sau păsări ca sport, pentru aventură sau plăcere. – Lev. 17 : 13, 14.

Se înțelege de la sine cu siguranță că Diavolul face omul să încalce legământul veșnic pentru a-l întoarce de la Dumnezeu. Deoarece Satana este un rebel, atunci el încearcă să facă rebeli și din oameni. Fiul lui Noe, Ham a zămislit un fiu și l-a numit Cuș. Nimrod a fost fiul lui Cuș. Nimrod a devenit un rebel și a încălcat legământul veșnic. De aceea el este cel din vechime care a încălcat acel legământ și este astfel menționat în Scripturi. (Gen. 10:6,8-10) El a măcelărit cu entuziasm fiarele sălbatice și păsările. El este primul vânător menționat în Biblie.

Nimrod a ucis animalele sfidând legea lui Dumnezeu și a făcut-o la cererea insistentă a Satanei, pentru a sfida și pentru a terfeli numele lui Iehova. Nu este corect să spunem, din punctul de vedere al Scripturii, așa cum au spus unii critici: „Păcatul lui Nimrod și al oamenilor care l-au urmat nu include măcelărirea benevolă a animalelor, iar Scripturile nu spun nimic în această problemă; și păcatul lui Nimrod a fost doar venerarea creaturii în loc de venerarea Creatorului.” Despre el Scripturile spun: „Și Cuș a născut pe Nimrod: el a început să fie măreț pe pământ. El a fost un vânător puternic înaintea DOMNULUI.” (Gen. 10: 8, 9) Dacă Nimrod ar fi fost un biet

vânător pentru a-și obține hrana necesară, cu siguranță acest lucru nu ar fi făcut oamenii să îl considere un vânător mareț „înaintea lui Dumnezeu”.

Cuvântul „înainte” nu duce spre impresia potrivită. Înțelesul corect al aceluia cuvânt, totuși, ne asigură o impresie care dezvăluie cel fel de om era Nimrod, și ne arată că era un păcătos cu bună știință și deliberat și că unul dintre cele mai mari păcate ale sale era măcelărirea animalelor ca încălcare a legământului veșnic. Alte traduceri ale acestei scripturi și definiția cuvântului „înainte” va clarifica această problemă. Conform unor autorizați în materie „înainte” înseamnă „împotriva”, „ca sfidare a”, „în opoziție cu, ca sfidare a”. (*Septuagint, Encicl. Lui Fausset*) În Antichitățile evreilor, Cartea I, capitolul 4, ¶ 2, Jeseplus spune:

„Nimrod a convins omenirea să nu renunțe la fericirea lor pentru Dumnezeu, dar să se gândească că propria sa excelență era sursa acesteia. Iar el imediat a schimbat lucrurile în tiranie, gândindu-se că nu mai exista nici un fel de altă cale pentru oamenii prosperi să nu se teamă de Dumnezeu, decât să îi facă să se bazeze pe puterea lui.” Comentariul „Targumul lui Ionathan” spune: „De la apariția lumii, nu s-a mai găsit nimeni să fie ca Nimrod, să vâneze așa puternic, și să se revolte așa față de Dumnezeu.” Targumul de la Ierusalim spune: „El era un vânător puternic și un păcătos în fața lui Dumnezeu, deoarece el îi vâna pe fiii lui Dumnezeu și el le-a spus, „Stați departe de judecata Domnului și apropiați-vă de judecata lui Nimrod!” Astfel, se spune: „Așa ca Nimrod (este) cel puternic, este un vânător puternic, și este un păcătos în fața lui Dumnezeu.” Parafrazarea caldeeană la 1 Cronici 1 : 10 și spune: „Cuș a născut pe Nimrod, care a început să fie atât de păcătos, pentru că el a vărsat sânge nevinovat și s-a răsculat împotriva lui Iehova.” Nimrod a fondat Babilonul, astfel se înțelege că s-a împotrivit din toate puterile împotriva adevărului lui Dumnezeu și a oamenilor lui Dumnezeu. Nu putem să nu observăm, în Nimrod, prima încercare a Satanei de după Potop pentru a se ridica ca și un conducător uman universal al oamenilor.

Nimrod a fost un cleric păgân. El și-a făcut un nume printre oameni pentru că a măcelărit fără sens animalele sălbatice, și astfel el i-a făcut pe cei creduli să îl considere un zeu. El a organizat o religie falsă, a practicat-o și a făcut oamenii să practice formalismul acesteia. El a făcut acest lucru pentru a-i face pe oameni să se îndepărteze de Iehova și astfel a fost un instrument al Diavolului. Faptul că el ucidea animalele sălbatice era pentru a impresiona oamenii cu bravura sa, pentru a le câștiga simpatia, pentru a câștiga controlul peste oameni și pentru a se folosi de ei pentru scopurile sale egoiste de a duce la îndeplinire acest război de cucerire. Măcelărirea fără rost a fiarelor sălbatice nu se întâmpla pentru hrană și în armonie cu legea lui Dumnezeu și conform termenilor legământului veșnic, ci era o sfidare deschisă pentru Dumnezeu Iehova.

Exemplul pe care l-a dat Nimrod a influențat oamenii din fiecare popor de atunci. Faptele indiscutabile ne arată că această clasă de oameni care se dedau la vânarea fiarelor sălbatice și a păsărilor doar pentru extazul și pura plăcere sunt oameni care se bucură și găsesc fericire în pregătirea militară și participarea la războaie și care fac campanii de război, și că ei sunt în mare măsură ca și clericii dedați formalismului și prețuirii și adulării oamenilor, lucruri care sunt în opoziție directă și sunt considerate o sfidare a legii lui Dumnezeu și sunt de aceea un păcat.

Acest lucru este considerat cu siguranță un păcat al lui Nimrod și a suporterilor săi, adică vânarea fără sens a fiarelor sălbatice, alături de urmărirea războaielor de cucerire și uciderea oamenilor, de asemenea și instigarea la revoltă a oamenilor și determinarea oamenilor să venereze oamenii, și faptul că el a organizat corpuri politice pentru a conduce și pentru a desfășura activități de comerț pentru a obține un câștig personal nejustificat. Scopul acestora era și încă este să se mențină atenția oamenilor asupra ființelor umane a unei presupuse clase superioare și de a îndepărta masele de la serviciul și devotarea către Dumnezeul Atotputernic. Întregul plan ne spune clar că acesta este al Diavolului.

Dumnezeu a asigurat protecția necesară față de fiarele sălbatice pentru aceia care Îl iubesc și Îl servesc. Aceia care au părăsit arca cu Noe erau în total opt persoane, și ei erau singurele ființe umane. Erau și numeroase animale pe care Noe le-a adus în arcă cu el, iar aceste animale imediat s-au împrăștiat în lume și s-au înmulțit. Pentru protecția omului, Dumnezeu le-a dat frica și groaza în mintea animalelor, ca ele să se poată teme și să simtă groază față de oameni, așa cum este scris: „Și

fiarele sălbatice de pe pământ se vor teme de tine și vor simți groază față de tine și la fel toate păsările din aer, toate care se mișcă pe pământ și toți peștii din mare, vor fi supuși ție.” – Gen. 9 : 2.

Acest lucru înseamnă cu siguranță că atunci când oamenii se vor apropia, fiarele sălbatice, temându-se de oameni și fiindu-le groază de ei, vor fugi și vor scăpa de oameni și acest lucru s-a făcut pentru protecția fiarelor sălbatice și în special pentru protecția oamenilor. Oamenii nu se pot proteja împotriva unui număr mare de fiare sălbatice. Groaza animalelor față de oameni era pentru protecția oamenilor.

PENTRU HRANĂ, ÎMBRĂCĂMINTE ȘI NU PENTRU SPORT

Diavolul l-a făcut pe agentul său Nimrod să vâneze fiarele sălbatice când acestea fugeau. Nimrod a pregătit alți oameni să facă același lucru. Ca auto-apărare și pentru propria siguranță, multe animale din pădure au devenit urâcioase și au învățat să atace oamenii. Atunci a fost Diavolul cel care a acționat prin Nimrod și alți oameni păcătoși au făcut ca multe fiare sălbatice să atace oamenii. Dacă porunca lui Dumnezeu ar fi fost ascultată de oameni, fără nici o îndoială că urșii, tigrii și alte fiare sălbatice nu ar fi atacat niciodată oamenii și să devină un pericol pentru aceștia.

Dar de pe vremea lui Nimrod, oamenii care se numesc „sportivi” au vânat fiarele sălbatice, le-au pândit, le-au urmărit și le-au ucis cu brutalitate și astfel fiarele sălbatice din pădure și păsările din aer au devenit dușmanii de moarte ai oamenilor deoarece vânătorii au devenit dușmanii lor de moarte. Fără să aibă voie, oamenii au intrat pe teritoriul fiarelor sălbatice și le-au scos din habitatul lor natural și le-au pus în cuști, cum ar fi cele de la grădina zoologică, și astfel au pogorât asupra lor pedeapsa cea crudă. Scuza oamenilor pentru că au făcut acest lucru este că aceasta satisface curiozitatea și fantezia oamenilor. Dumnezeu nu a închis niciodată animalele sălbatice la grădina zoologică, ci le-a protejat cu milă pe perioada potopului și după potop, incluzându-le în legământul veșnic. El a decis ca pădurile să fie casa fiarelor sălbatice și oamenii nu au nici un fel de justificare să scoată fiarele sălbatice din habitatul lor natural sau să le invadeze casa pentru a le măcelări fără rost.

Exemplul comercial al lui Nimrod este tocmai o ilustrare a felului în care nu se respectă legea lui Dumnezeu. Urmând acest exemplu, oamenii de atunci au început să ucidă animalele conștient pentru a le comercializa pielea sau oasele acestora. Marea turmă de bivoli care a invadat odată teritoriile sălbatice ale Americii au fost măcelărite fără sens pentru motive comerciale. Elefanții, care locuiau în sălbăticiile din pădurile din India și în alte locuri, au fost măcelărite fără sens pentru colții lor de fildeș care puteau fi folosiți pentru scopuri comerciale. Aceste lucruri vin de la Diavol.

Pentru a asigura îmbrăcăminte sau acoperiș pentru Adam și Eva, Domnul a făcut să fie folosite pieile de animale. (Gen. 3: 21) La construcția templelor, erau folosite „pieile de antilope”. (Ex. 26:14, *Strong*) Este de asemenea sigur că izraeliții foloseau pieile de animale pentru a confecționa îmbrăcăminte și adăpost. (Numeri 31 : 20) Desigur, este necesar ca animalele să fie ucise pentru a se folosi pielea lor pentru îmbrăcăminte sau adăpost. Aceste scripturi, de aceea, se pare că justifică uciderea animalelor și folosirea pieilor acestora pentru a asigura îmbrăcăminte necesară sau acoperișul deasupra capului. Desigur că luarea vieții unui animal din partea unei persoane nu trebuie limitată pentru folosirea blănii sau a pielii, dar acest lucru trebuie să se știe

Oamenii pot ucide și să fie în deplină armonie cu legea și să mănânce carnea fiarelor sălbatice, a păsărilor și a peștilor, dar sângele acestora nu trebuie băut. Așa cum se spune și în Geneza 9 : 3, 4: „Fiecare lucru care se poate mișca și care este viu poate fi hrană pentru voi, dar și ierburile verzi, pentru că v-am dat toate lucrurile. Dar carnea care conține viață, care este sângele ei, nu va fi de mâncare.” În cadrul acestei perioade în care legea mozaică a fost în vigoare pentru Israel, aceluiași popor i-au fost interzise diverse tipuri de carne, dar instrucțiunile care se regăsesc la Geneză, capitolul 9 referitor la sanctitatea sângelui a fost chiar mai devreme și pentru toată lumea, și acesta continuă să fie în vigoare chiar și astăzi, la mult timp după ce legea mozaică pentru Israel nu a mai fost valabilă, acum nouăsprezece secole, când scopul acesteia a fost îndeplinit și a fost răstignită pe crucea de tortură pe care a murit Isus. – Col. 2: 14, Faptele Apostolilor 15 : 24, 28, 29.

Mai sunt și alte situații în care fiarele sălbatice pot fi ucise, totuși. Fiarele sălbatice care pot răni sau ucide ființele umane trebuie ucise. (Ex. 21: 28) Dacă o fiară sălbatică distruge proprietatea unui om, sau dacă distruge culturile acestuia, este bine să fie ucisă acea fiară sălbatică, iar acest lucru nu se va considera ca o încălcare a legământului veșnic. „Luați de aici vulpile, vulpile mici care strică viile, pentru că viile noastre au struguri fragili. (Cânt. Cântărilor 2:15) Traducerile moderne explică acest lucru pe deplin: „Prindeți vulpile, vulpile mici, care ne strică viile, pentru că viile noastre acum au rod.” (AAT) S-a stabilit această regulă ca animalele care distrug hrana sau proprietatea omului să poată fi ucise pentru protecția omului.

Oamenii lui Iehova, atât rămășița de credincioși unși și clasa „celorlalte oi”, trebuie să fie preocupate de aceste adevăruri. Aceștia nu vor să calce pe urmele lui Nimrod sau să fie atrași de Satana la practici care încalcă legile lui Dumnezeu. Aceștia care au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu sunt acum, datorită lumii din ce în ce mai puternice, nerăbdători să știe cum se pot conforma voinței lui Dumnezeu, nu doar pentru un sigur lucru, ci pentru toate lucrurile. Ei au o dorință de nestăpânit să onoreze numele lui Dumnezeu și să își arate dragostea lor pentru El, respectând toate poruncile Sale cu grijă. În special „celelalte oi”, fiind sub puterea poruncii de a căuta să fie umili și drepti, trebuie să aibă grijă să învețe ce este corect și să se conformeze.

Văzând din Scripturi că vânatoarea sau simpla urmărire șiuciderea fiarelor sălbatice și a păsărilor ca sport este o acțiune greșită, deoarece se află în contradicție cu legământul veșnic, aceștia vor evita să facă astfel de lucruri și vor refuza să aibă de-a face cu acest așa-numit „sport”, vânatoarea, pentru fiorul pe care îl simt oamenii când împușcă păsări și fiarele sălbatice. Dumnezeu pedepsește fiecare popor care încalcă condițiile legământului veșnic, ceea ce înseamnă toate popoarele. Aceia care sunt consacrați să îndeplinească voința lui Dumnezeu, sunt nerăbdători peste măsură să evite să facă ceva care măcar să aibă tendința de a nu respecta voința expresă a lui Dumnezeu. Dacă omul are nevoie de hrană și animalele pot servi acestui scop, este în armonie cu voia lui Dumnezeu ca acest lucru să se întâmple, dar nimeni dintre cei consacrați cu adevărat lui Dumnezeu nu își va permite să vâneze pentru plăcerea așa numitului „sport”. Și la fel, nici o inimă de creștin onestă nu va putea folosi hrana drept scuză ipocrită pentru a justifica sacrificarea animalelor, când de fapt este doar fiorul vânătorii ceea ce îi motivează și dorința lipsită de sens de a ucide și de a se fotografia cu animalul mort. Ei nu se fotografiază cu pasărea sau animalul respectiv. Și dacă doar să obțină hrană este scopul lor, atunci nu se vor fotografia cu vânatul. Trebuie să realizăm cu toții că Dumnezeu Iehova știe de toate pretextele și scuzele și vede dincolo de ele ceea ce este în inima care le motivează.

În lumea cea nouă a lui Iehova nu vor exista „sportivi” însetați de sânge. Când a fost creat omul, i-a fost oferită „dominația asupra peștilor din mare și peste păsările din aer și peste fiecare ființă vie care se mișcă pe suprafața pământului.” (Gen. 1 : 26, 28) Nu se vor măcelări fiarele sălbatice, ci se va arăta dreptate și milă pentru ele. Nu vor fi vâdate și terorizate, ci va exista asociere cu ele și se va simți încântare în prezența lor. Cât de mult a abuzat omul de dominația sa! Dar în lumea cea nouă a lui Dumnezeu Iehova cu oameni drepti pe pământ, animalele vor fi apreciate și se va exercita o dominație dreaptă asupra lor.

Fericit este cel care a găsit înțelepciunea și omul care a găsit înțelegerea. Pentru că să ai toate aceste lucruri, înseamnă mult mai mult decât să ai argint, și este mult mai de preț decât aurul cel mai fin. Este mai prețios decât rubinele, și nici unul dintre lucrurile pe care ți le poți dori nu se pot compara cu acesta. În dreapta ei este o viață lungă; în stânga ei, bogăție și slavă. Căile ei sunt plăcute și toate cărările ei sunt pașnice. – Proverbe 3 : 13-17, A.S.V.

CIR, ELIBERATOR AL CAPTIVILOR

Nu toți captivii se află în spatele gratiilor închisorii. Nu toți prizonierii se îngrămădesc în celule murdare. Nu toți care umblă în libertate, neîncătușați, sunt liberi. Trupurile lor pot fi doar simple rotițe în mașinăria civilizației moderne, lucrând ca părți ale unei linii de fabricație, sau pot fi legați de nevoie de un birou, pentru a îndeplini o muncă neplăcută cu mintea, până când umerii se gârbovesc și ochii slăbesc. Nu numai că sunt mulți prizonieri în munca lor de rutină pentru sistemul de lucruri existent; ei sunt înrobiți de ignoranță și prejudecată până când mintea le este închisă printr-un întuneric de închisoare. Ei sunt prizonieri ai lui Satan Diavolul și ai organizației sale a lumii. Ei au nevoie de un puternic prieten din afară ca să realizeze pentru ei o evadare plină de succes. Ei au un astfel de prieten și trebuie să înceapă să-l cunoască, dacă tânjesc după liberare.

Cunoștința și înțelegerea adevăratei stări de lucruri vor crește, urmărind un exemplu tipic de eliberare, cu secole în urmă. Aceasta a avut loc în 537 î.C. Dar ea a fost cunoscută mai dinainte de oameni, cu aproape două sute de ani înainte. Un profet al lui Iehova Dumnezeu a avertizat națiunea victimă, cu aproape 150 de ani înainte, că ea urma să cadă în captivitatea puterii mondiale, dar el a prezis și eliberarea lor care urma să vină 70 de ani mai târziu și a spus chiar și numele celui folosit ca eliberator. Numele profetului este Isaia, victima a fost Israelul, puterea mondială care l-a luat în captivitate a fost Babilonul și eliberatorul a fost regele Cir al Persiei.

Când Ezechia era rege al lui Iuda, profetul Isaia a vorbit despre captivitatea în Babilon și a zis: „Iată, vor veni vremurile când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și tot ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi; nimic nu va rămâne, zice DOMNUL. Și vor lua din fiii tăi, ieșiți din tine, pe care-i vei naște, ca să-i facă fameni în casa împăratului Babilonului.” (Isa. 39:6, 7). El a vorbit, totuși, despre căderea Babilonului care urma să vină mai târziu și l-a numit pe eliberatorul captivilor evrei cu aceste cuvinte: „Așa vorbește DOMNUL către unsul Său, către Cir, pe care-l ține de mână, ca să doboare neamurile înaintea lui și să dezlege brâul împăraților, să-i deschidă porțile ca să nu se mai închidă: Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile stâncoase, voi sfărâma ușile de aramă și voi rupe zăvoarele de fier. Eu zic despre Cir: El este păstorul Meu și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: Să fie zidit iarăși! Și despre templu: Să i se pună temeliele!” – Isa. 45:1, 2; 44:28; 61:4, 5; 43:14-19; cap. 13, 14.

În anul 607 î.C. Ierusalimul și Iuda au căzut prizoniere Babilonului și locuitorii au fost luați captivi. Țara zace pustie în împlinirea profeției. Cât timp? Ieremia prezisese o perioadă de pustiire de șaptezeci de ani, apoi restabilire pentru captivi (Ier. 25:11,12). A căzut puternicul Babilon? Au fost iudeii restabiliți în patria lor? La timp? Prin regele Cir? Cu numai câțiva ani înainte să se îplinească cei 70 de ani, căderea Babilonului nu părea probabilă, nici posibilă. Cu extraordinarul lui zid exterior lat de 27 metri și înalt de 110 metri, cu un șanț la fel de lat și adânc cum era zidul de lat și de înalt, cu un zid interior lat de 10 metri și înalt de 24 metri, cetatea Babilon se întindea peste râul Eufrat, aparent invincibilă, în spatele impozantelor ei ziduri și a masivelor porți de bronz. Era cu mult mai puternică decât fusese atunci când prezisese Isaia căderea ei. Atunci ea tocmai se dezvoltă și-și croia drum ca națiune; acum, își atinsese apogeul puterii. Cine putea și cine avea s-o răstoarne din poziția ei înaltă?

Chiar acela pe care Isaia îl numise cu aproape două sute de ani mai devreme, Cir! („Cir” înseamnă „soare, splendoare, coroană”). În anul 539 î.C., armatele mezilor și perșilor sub Darius și Cir au împresurat Babilonul. Chiar și atunci mândra și îngâmfata cetate se simțea în siguranță în spatele zidurilor ei. Regele Belșatar organiza o petrecere sălbatică, dar bețivii care chefuiau au fost treziți de misterioasele degete ce scriau mesajul de condamnare pe zidul palatului. În timp ce acestea scriau, mesajul lor era împlinit chiar atunci. Regii Cir și Darius au secat albia râului Eufrat din cetate, deviind apa din cursul ei în lacul artificial Ardericca, pe care-l săpase regele Nebucadnețar. Atunci, în timp ce cetatea petrecea în mijlocul închipuței sale păci și siguranțe, mezii și perșii s-au strecurat prin albia secată a râului, năvălind pe sub porți, apoi trecând peste cheiuri și pe porțile cetății, care au fost lăsate deschise de paznicii neglijenți. Nu promisese Iehova Dumnezeu, cu secole înainte, prin Isaia, că Cir va deschide „porțile ca să nu se mai închidă”?

Dar mai fusese prezis și că regele Cir va elibera pe iudeii captivi și le va da voie să se întoarcă în patria lor, la sfârșitul pustiirii de 70 de ani. A spus Cir „Ierusalimului: Să fie zidit iarăși!; și templului: Să i se pună temeliele!”? A fost el un instrument în restaurarea închinării adevărate a lui Iehova în Ierusalim și a făcut ca Iuda să fie încă o dată locuită de izraeliți? Când Cir a devenit unic domnitor peste Babilon, după o scurtă domnie a unchiului său Darius, când s-au scurs ultimele fire de nisip din clepsidra timpului, în cel de-al șaptezecilea an, el a emis decretul pentru întoarcerea iudeilor la Ierusalim, ca să rezidească templul și să restabilească acolo adevărata închinare a lui Iehova.

„În primul an al regelui Cir al Persiei, când cuvântul lui Iehova, rostit prin gura lui Ieremia, se putea realiza, Iehova a mișcat spiritul regelui Cir al Persiei, așa încât el a făcut o proclamație prin toată împărăția lui și a scris-o, zicând: Așa zice regele Cir al Persiei: Toate împărățiile pământului mi le-a dat Iehova, Dumnezeul cerului; El m-a însărcinat să-i zidesc o casă în Ierusalim, care se află în Iuda. Oricine se află printre voi din poporul Său, Dumnezeul lui să fie cu el și să se urce la Ierusalim, care se află în Iuda și să ridice casa lui Iehova, Dumnezeul lui Israel (El este Dumnezeu), care este în Ierusalim. Și oricine va pleca, în orice loc va călători, oamenii din locul acela să-l ajute cu argint, cu aur, cu bunuri, cu vite, în afară de jertfa de bună voie pentru casa lui Dumnezeu care se află în Ierusalim.” – Ezra 1:1-4, *ASV*; 2Cron. 36:22, 23.

Cir a mai decretat ca vasele templului, pe care le adusese Nebucadnețar din Ierusalim și le pusese în templele lui religioase din Babilon, să fie aduse și să se întoarcă împreună cu iudeii la Ierusalim, pentru a fi puse în întrebuințarea lor potrivită în templul rezidit (Ezra 1:7-11). Mai mult decât atât, în lucrarea lor de reconstrucție, iudeii au decontat cheltuielile din vistieria regelui, așa cum a fost descoperit mai târziu, când a fost revăzut decretul lui Cir de un rege ulterior, de Darius, pentru a opri amestecul nejustificat în lucrarea de rezidire. Observați ce a găsit regele Darius în arhive:

„În primul an al regelui Cir, Cir regele a dat un decret: Referitor la casa lui Dumnezeu de la Ierusalim, să fie rezidită casa, locul unde oferă ei jertfe și să fie puse cu putere temeliele acesteia; înălțimea ei de șazeci de coți, lățimea ei de șazeci de coți; cu trei drumuri din pietre mari și un drum din lemn nou; cheltuielile să fie acoperite din casa regelui. De asemenea, vasele de aur și de argint din casa lui Dumnezeu, pe care le-a luat Nebucadnețar din templul care se află la Ierusalim, și le-a adus în Babilon, să fie restituite și aduse din nou în templul care se află la Ierusalim, fiecare la locul ei; să le pui în casa lui Dumnezeu.” (Ezra 6:1-5; *A.S.V.*; 3:7; 4:1-5; 5:12-17). În cele din urmă decretul lui Cir a fost dus la bun sfârșit. – Ezra 6:14.

Și ce are a face toată această istorie din vechime cu acest timp? Aceasta este profetică. Apocalipsa, capitolul 18, vorbește despre mai marele Babilon condamnat să cadă în aceste „zile din urmă” și peste care domnește acum Satan Diavolul. Această organizație nelegiuită prezentă a lumii îi ține prizonieri pe mulți și pentru ochiul literal al omului căderea ei în timpul acestei generații pare puțin probabilă. Dar, exact așa cum Babilonul din vechime a căzut înaintea lui Darius și a lui Cir, tot la fel va ajunge să se prăbușească moderna organizație babiloniană a lui Satan, înaintea anti-tipicilor „împărați de la răsărit”, Iehova Dumnezeu și Isus Cristos, Mai Marele Darius și Mai Marele Cir. Atunci, persoanele cu bunăvoință ținute captive de sistemele diabolice vor experimenta eliberarea completă.

Chiar acum multe mii de foști prizonieri experimentează eliberarea din întunericul mintal și din robie. Mai Marele Cir, Isus Cristos, și-a aplicat Lui însuși cuvintele lui Isaia, înregistrate în capitolul 61:1. „El [Iehova Dumnezeu] M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc celor captivi eliberarea și să deschid închisoarea pentru cei care sunt legați.” (Luca 4:17-21). Isus a zis: „Adevărul vă va face liberi.” (Ioan 8:32). Mii de oameni aud adevărurile despre evanghelia Împărăției, ascultă mesajul de condamnare împotriva Babilonului modern și a conducătorilor lui văzuți și nevăzuți, sunt atenți la binecuvântările promise ale împărăției cerului, acum stabilită, a lui Cristos, și fug de influența ce ține în stăpânire a acestei lumi babilonice a lui Satan. Mult mai multe mii vor fi eliberați de adevărul Împărăției înainte de Armagedon și în acea bătălie a Atotputernicului Dumnezeu va veni eliberarea completă pentru toți captivii care arată bunăvoință și ascultare față de Iehova și Cristos. Toți acești oameni sinceri, ținuți încă prizonieri în Babilonul

modern, au prieteni în exterior care îi vor ajuta să evadeze. Martorii lui Iehova le vestesc acum adevărurile dătătoare de libertate și Mai Marele Cir va nimici închisoarea satanică printr-o eliberare completă la Armagedon.

Scrisori

DESPRE ADRESAREA CORECTĂ ÎN RUGĂCIUNI

16 septembrie 1949

Dragă Frate Riemes:

Ca răspuns la întrebarea dvs. dintr-a patra misivă cu privire la forma corectă de adresare în rugăciune lui Iehova Dumnezeu:

Trăim în secolul al douăzecilea, și nu în secolul al șaptesprezecelea, când a fost publicată versiunea King James (Regelui Iacob) a Bibliei. Așadar, s-ar cuveni să folosim, când ne rugăm Tatălui nostru ceresc, formula de adresare pe care o folosim când ne adresăm în prezent unul altuia. Chiar și când vorbim cu persoanele cele mai intime și drage de pe pământ, în prezent nu folosim formele arhaice “thou, thy, thine și thee” [forme arhaice din engleză pentru “tu, pronumele posesiv (al tău, a ta, ai tăi...), adjectivul pronominal posesiv (tău, ta, tăi, tale), pe tine”] ci acționăm rațional și ținem pasul cu progresul limbii engleze și folosim “you, your și yours” (formele moderne). Nu e nimic sacru în limbajul pe care îl folosesc versiunile *King James* sau *Douay*, încât acesta să trebuiască păstrat și folosit chiar și azi când vorbim de lucrurile sfinte sau ne adresăm lui Iehova Dumnezeu și Isus Cristos. Chiar și în versiunile *King James* și *Douay*, uzul pronumelor “thou, thy, thine și thee” nu era limitat doar la adresarea la Dumnezeu și Isus, ci chiar și lui Satan Diavolul i se făceau adresări tocmai cu aceste pronume (Geneza 3:15; Zaharia 3:2; Iov 1:7-12; 2:2-6; Matei 4:10; 16:23; Iuda 9). De fapt, în sfintele Scripturi aceste pronume erau folosite în adresare către oricare individ, prieten sau dușman, și bun, și rău. Iar acest lucru este în conformitate cu Scripturile originale ebraice și grecești, în care vorbitorii se adresau unul altuia în conversațiile obișnuite cu aceleași pronume personale pe care le foloseau când se adresau lui Dumnezeu și reprezentanților săi sfinți. Ei nu aveau un set anume de pronume “sfinte” pe care să-l folosească exclusiv când se adresau sau se rugau lui Dumnezeu.

În limbile sale originale, ebraica, aramaica și greaca *koine* (elenistică), Biblia a fost scrisă în modul de exprimare pe care îl înțelegeau oamenii de rând și care era folosit în toate relațiile din viața de zi cu zi. Nu a fost scrisă într-un așa zis limbaj al “Sfântului Duh” diferit de vorbirea oamenilor obișnuiți din acea vreme. Din acest motiv, versiunile moderne ale Bibliei sunt de preferat la momentul actual și ar trebui să folosim exprimarea modernă și formele moderne de adresare atunci când ne rugăm lui Dumnezeu, așa cum o fac edițiile *O Traducere Americană* și *Noul Testament Englez Simplificat* când redau rugăciunea Domnului (Tatăl Nostru) și alte adresări către Dumnezeu și Isus. Personal, folosesc o exprimare modernă în rugăciunile mele private și publice către Dumnezeu și la fel fac și familiile de la Betelul din Brooklyn, WBBR și Gilead, chiar și când spun la unison Tatăl Nostru.

Cu sinceritate, al vostru în serviciul Său,

N.H. KNORR

“NUNȚI ȘI ÎNMORMÂNTĂRI”

Dragă Soră:

Ca răspuns la scrisoarea dvs. din 31 august:

Participarea la ceremonii maritale și funerare este o chestiune individuală pe care cel pe care îl privește trebuie să o decidă pentru sine. Atunci când Isus a fost invitat cu mama și discipolii săi la ospățul de nuntă din Cana Galileii, au mers cu toții și Isus a participat la ocazie transformând apa în

vin. În discursurile sale, acesta a făcut și un număr de referințe la ceremoniile de nuntă pentru a ilustra adevăruri referitoare la Împărăție, și cu siguranță nu ar fi făcut asta dacă ar fi condamnat sau dezaprobat festivitățile de nuntă și acceptarea de invitații la ele. Revelația 19:7-9, de pildă, spune: “Fericiți sunt cei invitați la cina nunții Mielului”. Parabola cinei nunții regelui din Matei 22:1-14 arată că participarea cuiva este opțională, în funcție de alte interese pe care le poate considera mai mult sau mai puțin importante.

Același lucru este valabil în privința înmormântărilor. Isus a mers la casa lui Iair atunci când se oficiau ceremoniile funerare pentru fiica sa moartă. El s-a apropiat și de alaiul funerar al fiului mort al văduvei lui Nain și a sculat trupul din morți. Petru a mers la înmormântarea lui Doreas din Lida, unde a sculat-o din morți. Aceste ocazii funerare au oferit mari oportunități pentru o mărturie despre Împărăție și Mesia, și mulți martori ai lui Iehova folosesc în ziua de azi aceste ocazii tocmai în acest scop, atât cel ce ține necrologul cât și alți frați din public depunând mărturii ample la astfel de înmormântări. Acesta este motivul pentru care Societatea Watchtower răspunde la solicitările fraților și oamenilor prietenoși din întreaga țară pentru a trimite reprezentări ai săi ca să țină necrologul (discursul funerar). Desigur, faptul că un membru al adunării locale dorește sau nu sau are timp sau nu să participe la serviciul funerar este o chestiune pe care individul trebuie să o stabilească și să acționeze în consecință. Dar nimeni nu ar trebui să fie criticat de frații săi dacă va considera de cuviință să participe la un serviciu funerar sau la celebrarea unei nunți, pentru că Scripturile în sine nu critică o astfel de persoană.

Cu credință, ai voștri în serviciul Împărăției,

SOCIETATEA WATCH TOWER BIBLE & TRACT

Experiențe de pe teren

APLICAREA SUGESTIILOR REFERITOARE LA CONGRESELE DE CIRCUMSCRIPȚIE

“Pe sunt în pionierat cu soțul meu, am deseori ocazia de a avea grijă de un bebeluș astfel încât persoanele binevoitoare să poată participa la discursurile de serviciu sau la întrunirea publică. Însă seara trecută am avut un privilegiu într-adevăr rar pe care l-am apreciat foarte mult, acela de a sta cu o soră invalidă, astfel încât întreaga ei familie să poată asista la discursul de serviciu. Rar acest privilegiu, pentru că această soră, deși total paralizată, ținută în pat vreme de 26 de ani lungi, și pe deasupra oarbă, este un vestitor al Împărăției, un martor activ pentru numele Său, unul dornic să-și îmbunătățească serviciul public. La un congres de circumscripție recent s-a venit cu o sugestie despre felul în care frații invalizi ar putea să participe la răspândirea acestui mesaj al Împărăției instaurate a lui Dumnezeu. Sugestia era să se constituie un “teritoriu telefonic”, împărțind cartea de telefoane în teritorii, sunând fiecare persoană, depunând la fiecare o mărturie solidă și prezentând oferta curentă (de literatură). Familia s-a grăbit acasă ca să-i povestească surorii totul despre congres, inclusiv această sugestie. Vreme de câteva zile, această soră s-a gândit la ce va realiza în acest nou domeniu al serviciului. Cu mai puțin de o săptămână în urmă, ea a început să parcurgă telefonic teritoriul. Ea “și-a aruncat pâinea pe apă” și iată că Iehova a binecuvântat eforturile ei de a-i servi. Până acum, raportul ei de serviciu pe teren înregistrează șase ore și 11 abonamente la *Treziți-vă!* Exemplu de zel și hotărâre al acestei surori ar trebui să ne ajute pe toți “să facem cu toată puterea tot ce găsim în mâinile noastre”.

VIZITÂNDU-I PE CEI BOLNAVI ÎN GRECIA

“Lucrez ca pionier în Larissa. Într-o după-amiază, am făcut o vizită la un spital unde un frate se afla sub tratament. În camera unde acest martor se afla la pat, mai erau tratate și alte două persoane, una dintre ele un băiat cam de 18 ani. Am vorbit câteva minute cu tânărul, dar

circumstanțele din acel moment nu erau favorabile unei mărturii clare, deși am simțit că ar trebui să îi spun mai mult, căci dădea toate semnele că este una din “oile” Domnului. M-am îndepărtat, dar nu puteam să mi-l scot din minte. Ziua următoare, îmi părea că Domnul îmi spune să mă duc să-l întâlnesc, că era o “oaie”. Așa că m-am întors la spital după-amiaza următoare tocmai ca să-l revăd. De această dată, circumstanțele erau favorabile unei mărturii și, după ce am vorbit cu el și i-am dat un set de trei broșuri, mi-a spus:”Dumnezeu mi-a dat lucrurile după care tânjeam, căci nu mă mulțumeau lucrurile pe care m-am obișnuit să le văd și citesc”. Voia să mă revadă, dar, de vreme ce avea să părăsească spitalul ziua următoare, i-am cerut adresa de acasă. Săptămâna următoare l-am vizitat acasă și am început un studiu din broșura *Guvernatorul Permanent al Tuturor Națiunilor*. Bucuria sa a fost de nedescris. Ne-am continuat studiile, și patru săptămâni mai târziu i-am spus despre răspunderea care apasă pe umerii unui creștin, și anume de a vesti și altora Împărăția lui Dumnezeu. Acest tânăr este acum un vestitor al Împărăției și recent a petrecut 20 de ore pe teren într-o singură lună. Au trecut deja două luni și jumătate de când acest tânăr a cunoscut adevărul și Domnul îl folosește acum pentru a-i fi lăudat numele Său înaintea celorlalți. Și totul a fost prilejuit de respectarea poruncii Domnului de a-i vizita pe cei bolnavi.”

PROGRAM RADIO GRATUIT ÎN HONDURAS

“Ne bucurăm de multe și bogate binecuvântări din partea lui Iehova aici, în Honduras. Lucrarea și lucrătorii sporesc, ca pe tot întinsul globului. Cu ceva timp în urmă am fost invitat să vorbesc la postul de radio local, HRQ, numit și “Vocea Suyapei”. Apropo, “Suyapa” este “sfânta protectoare” a acestei republici. Ne-a fost oferit un program gratuit și, începând cu luna ianuarie a acestui an, am emis în fiecare sâmbătă de la 6:30 la 6:45 p.m. Programul nostru este numit “Sea Dios Veraz” (Fie ca Dumnezeu să fie adevărat) Cărțile “*Adevărul vă va elibera*” și “*Fie ca Dumnezeu să fie adevărat*”, ca și alte publicații ale Societății ne-au furnizat din abundență materiale interesante pentru program. Frații le povestesc și altora despre program și față de această secțiune s-a stârnit un interes destul de mare. Avem motive să credem că programul face destul de mult bine. Crainicul care ne introduce emisiunea este un tânăr inteligent care studiază cu unul din martori. El pare să aibă un interes special în a-i prezenta pe “Los testigos de Jehova”. Din nou, Iehova își dovedește supremația peste “dumnezeii” acestei lumi, în acest caz folosindu-se chiar și de “Vocea Suyapei” (postul radio a fost dedicat acestei zeițe demonice) pentru a-și revărsa cu glas tare laudele peste oamenii ținuți în întunecime din America Centrală”.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

1 DECEMBRIE 1949

Nr. 23

Cuprins:

EXPRIMAREA IUBIRII - Pag. 3

CALITATEA NOASTRĂ CEA MAI MARE
ȘI DE DURATĂ - Pag. 12

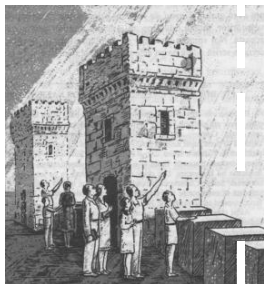
SUPUNERE FAȚĂ DE DUMNEZEU SAU
FAȚĂ DE OAMENI? - Pag. 14

REFERITOR LA TRANSFUZIA DE SÂNGE - Pag. 18

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor acelor care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucușori să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Nr. LXX

1 Decembrie 1949

Nr. 23

Exprimarea iubirii

”Acum deci rămân acestea trei: credința, speranța și iubirea. Dar cea mai mare dintre acestea este iubirea.” – 1Cor. 13:13, *RSV*

Iehova Dumnezeu este sursa iubirii. Ca și Creator, El a sădit în toate creaturile Sale inteligente această minunată calitate numită ”iubire”. Fără ea, omul perfect nu ar fi fost creat după imaginea și asemănarea lui Dumnezeu. Marele dușman invizibil al omului, potrivnicul lui Dumnezeu, Satan Diavolul a complotat timp de mii de ani pentru a încerca să îndepărteze această calitate divină din inima oamenilor. El a încercat să determine omenirea să Îl urască pe Dumnezeu sau, dacă nu, cel puțin să Îl iubească cu o iubire ipocrită. Doar Dumnezeu, singurul Izvor, este Acela care poate reaprinde sau cultiva iubirea curată în inima omului. El ne arată prin propriul Său exemplu ce este aceasta, astfel încât cei care îi sunt devotați Lui pot acum pe bună dreptate să spună: ”Dar noi iubim pentru că El ne-a iubit primul.” (1Ioan 4:19) El nu se așteaptă de la noi să fim extraordinar de înțelepți sau să fim puternici în sensul fizic; nu se așteaptă ca, în imperfecțiunea noastră să ne ridicăm la înălțimea modelului de dreptate perfectă și să nu păcătuim niciodată. În schimb, El se așteaptă de la noi să exercităm iubire cu o inimă curată. Acest aspect este de o importanță vitală dacă vrem să demonstrăm că suntem demni de a primi viața veșnică în lumea Sa nouă a dreptății.

2. Spiritul lui Dumnezeu este forța Sa activă invizibilă. Este energia Sa, pe care El o folosește pentru a-și îndeplini voința și scopul. Prin intermediul ei, El înfăptuiește multe lucruri care sunt miraculoase chiar și pentru noi, care trăim în secolul al douăzecilea. În secolul întâi, Iehova Dumnezeu, prin intermediul spiritului Său sfânt, și-a pus puterea Sa asupra celor care au devenit urmași ai iubitului Său Fiul, Isus Cristos. Prin acel spirit El le-a dat instantaneu unele daruri, pe care această epocă a electronicii nu le poate reproduce. Printre acestea erau daruri de putere pentru a-i vindeca pe cei bolnavi și pe infirmi, da, să îi readucă pe morți la viață; daruri de putere pentru a profeti sau a furniza anumite informații și cunoștință; daruri de vorbire într-o limbă străină sau de a traduce limbile. Acestea le-au fost date celor care credeau în Iehova Dumnezeu și în Isus Cristos. Ei și-au dedicat viețile lui Dumnezeu pentru a-I servi, așa cum ne-a arătat Fiul Său că ar trebui să o facem, iar Dumnezeu i-a acceptat datorită sacrificiului și dreptății Fiului Său. Li s-au împărțit daruri miraculoase prin intermediul celor doisprezece apostoli ai Fiului Său Isus Cristos. Aceste daruri au fost folosite pentru a demonstra faptul că creștinismul provenea de la Dumnezeul viu și adevărat și era calea spre viața veșnică. Însă un creștin din acele timpuri putea să aibă oricare dintre acele daruri ale spiritului, sau chiar pe toate și totuși aceasta nu era în sine o garanție că va obține viața veșnică. El trebuia să folosească acele daruri în mod corect și anume cu o motivație corectă. În timp ce folosea acele daruri, trebuia să exercite și să cultive calitatea vitală a iubirii. Dacă nu făcea așa, faptul că i se dăduseră daruri spirituale și că făcea fapte miraculoase nu l-ar fi ridicat deloc în ochii lui Dumnezeu. El nu ar fi fost nimic și nu ar fi devenit nimic. Doar iubirea putea să îl ajute. Ce este atunci, din punctul lui Dumnezeu de vedere și nu al oamenilor, ”iubirea”?

3. În afară de definiția de dicționar, iubirea a fost explicată ca fiind ”expresia perfectă a neegoismului”. Ea este întotdeauna neegoistă și nu trebuie să fie negativă, ci pozitivă. Trebuie să fie exprimată întotdeauna și să nu fie reprimată atunci când este o ocazie de a face bine. Fără să caute cu egoism să câștige ceva pentru sine însăși, ea trebuie să caute gloria lui Dumnezeu, Creatorul și bunăstarea de durată a celorlalte creaturi ale Sale. Dacă nu este așa, înseamnă că nu este o iubire

perfectă. Prin urmare, iubirea este acea calitate sădită în noi care se exprimă prin atașamentul nostru de neînfrânt față de Iehova Dumnezeu și față de organizația Sa teocratică și prin faptele noastre lipsite de egoism față de alții și prin interesul nostru activ față de binele etern al celorlalte creaturi. Se poate defini cel mai bine prin descrierea acțiunilor sale; iar prin aceasta noi putem verifica dacă faptele, cuvintele și atitudinile noastre sunt iubitoare. Noi trebuie să cultivăm iubirea zilnic, permanent, dacă dorim să ne dovedim demni ca Dumnezeu să ne dea darul vieții veșnice. Iubirea este de primă importanță pentru această viață. Aceasta este dovedită de faptul că egoismul este cel care distruge lumea și amenință să cauzeze moartea tuturor oamenilor. Acesta urma să cauzeze aceste consecințe dezastruoase pe termen lung. Doar iubirea lui Dumnezeu este cea care îi va salva pe oamenii de bună-credință.

4. Capitolul al treisprezecelea al scrisorii lui Pavel către corinteni este foarte cunoscută datorită descrierii pe care o conține asupra modului în care acționează iubirea, cât și a modului în care nu se manifestă ea. În versetele de început ale acestui capitol, apostolul menționează mai multe dintre darurile spiritului, și anume vorbirea în limbi, profeția, înțelegerea tuturor tainelor, cunoștința și credința. El ne asigură cu promptitudine că faptul de a avea aceste daruri nu ne va asigura bunăstarea eternă dacă nu avem și iubire. Creștinismul nu este doar un sistem fără sentimente care îi păstrează pe oameni în organizația sa prin miracole inspiratoare de teamă și admirație. El ne schimbă viața, făcându-ne asemenea lui Dumnezeu în ce privește acea calitate prin care s-a distins El în relațiile cu omenirea. Nu iubește doar cu vorba. Nu se referă doar la a spune nimicuri dulci, cum ar fi „te iubesc” și se limitează la asta. Nu sunt doar niște cuvinte goale pe care le repetăm. Nu ci, dacă într-adevăr iubim pe cineva, iubirea noastră se va exprima în mod activ. Iubirea trece întotdeauna la acțiune, este plină de forță și întotdeauna cel ce iubește se exprimă prin acțiuni față de cel pe care îl iubește. Când dăruim din iubire, aceasta se datorează unui sentiment lipsit de egoism, unei prietenii, unui devotament și unei călduri pline de afecțiune. Când dăruim chiar din noi înșine datorită iubirii, este foarte probabil să ni se dăruiască și nouă ca răsplată. Această însușire divină este cea care face ca viața să merite a fi trăită. Dacă o dezvoltăm, aceasta ne face să fim importanți în ochii Dătorului vieții, Dumnezeuul nostru. Să vedem, atunci, ce l-a inspirat El pe apostol să spună despre iubire.

5. Examinând care trebuie să fie conduita sa în permanență, în primul secol și în secolul al douăzecilea, vom observa că ea produce în viețile noastre ceea ce apostolul Pavel numește în altă parte roadele spiritului lui Dumnezeu. Să observăm care sunt aceste roade pe care le descrie apostolul în versetele din Galateni 5:22,23, spunând: ”Rodul spiritului este: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, amabilitatea (bunăvoința), bunătatea, credința, blândețea, cumpătarea (stăpânirea de sine). Împotriva acestor lucruri nu există lege.” Din moment ce exprimarea iubirii corespunde cu rodul spiritului, conchidem că pentru a iubi trebuie să avem spiritul lui Dumnezeu. Forța Sa activă invizibilă trebuie să acționeze asupra noastră și să lucreze prin noi. Nu există nici o îndoială despre acest lucru, deoarece ni se spune în mod clar: ”Iubirea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin spiritul sfânt, care ne-a fost dat.” (Rom. 5:5, *Moffatt*) Dar să ne amintim că această însușire nu este un dar miraculos al spiritului, cum sunt vorbirea în limbi, profeția, traducerea limbilor, vindecările etc. Nu putem deci să ne rugăm lui Dumnezeu să ne-o dea și să ne așteptăm să fim plini de iubire, în toată perfecțiunea ei, dintr-o dată. Ea este un ”rod” al spiritului, ceea ce înseamnă că dacă vom avea spiritul Său, vom avea și această calitate divină. Dar putem să o pierdem dacă nu ne păzim de egoismul înnăscut pe care Satan încearcă să îl reaprindă în noi. Prin urmare, noi trebuie să cultivăm iubirea în așa fel încât aceasta să locuiască în noi și să crească spre desăvârșire. Putem cu siguranță să ne așteptăm, și nu vom fi dezamăgiți, să avem și mai multă iubire dacă ne rugăm să primim și mai mult din spiritul lui Dumnezeu, dorindu-i roadele în viața noastră.

Răbdătoare, amabilă, generoasă

6. Având acum în minte în ce constă rodul spiritului, puteam vedea modul în care acesta se manifestă prin iubire, așa cum descrie apostolul: "Iubirea este îndelung răbdătoare și bună. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă." (1 Cor. 13:4 *ASV*) Putem să ne așteptăm ca spiritul lui Dumnezeu să ne ajute să avem o conduită asemenea celei pe care o are El și pe care El o cere de la noi. Încă de când omul a căzut în păcat și moarte, Dumnezeu a fost răbdător cu noi și aceasta cu scopul salvării veșnice a tuturor oamenilor cu o inimă dreaptă. Dacă nu ar fi fost atât de răbdător și dispus să ne ierte cu atâta bunăvoință, nici unul dintre noi nu ar fi putut să se afle astăzi pe calea salvării. Putem să ne dăm seama că îndelunga Sa răbdare și toleranță față de noi nu înseamnă doar salvarea noastră, ci și salvarea altora care vor auzi vestea bună înainte ca timpul Său al îndelungatei răbdări să se termine. (2Pet. 3:15) El vrea ca alții să devină mai buni prin ocazia salvării care le este dată de către îndelunga Sa răbdare.

7. Dumnezeu este exemplul nostru în această privință și dacă vom avea iubire, și noi vom fi îndelung răbdători și toleranți. Și vom face aceasta în speranța că alții își vor îmbunătăți conduita pe măsură ce învață mai multe și ne observă modul de a ne comporta. Noi suntem dispuși să suportăm multe din partea lor deoarece ne dorim salvarea lor și vrem să îi ajutăm în această privință. Noi ne amintim cât de răbdător și îndurător a fost Dumnezeu și vrem să fim și noi așa cu alții. Astfel noi rămânem în urmă pentru a-i aștepta și pe alții. Dacă El nu grăbește atât de mult lucrurile pe calea cea dreaptă pe cât credem noi că ar trebui să o facă, iubirea ne va ajuta să fim răbdători. Dacă El nu schimbă lucrurile din viața noastră așa cum am vrea noi să o facă, noi acceptăm acest lucru, așteptând timpul când va avea loc o schimbare în bine. Noi nu cerem nimic; nu încercăm să îi impunem voința noastră lui Dumnezeu. Și chiar și dacă oamenii nu înțeleg adevărul atât de repede pe cât am vrea noi să o facă, dacă nu progresează în învățare la fel de mult pe cât am vrea noi, totuși continuăm să le spunem adevărul pe cât de mult putem. Iubirea ne face îndelung-răbdători și toleranți cu ei. Ne face să avem o conduită corectă.

8. Iubirea este bună, iar bunătatea, sau bunăvoința, face parte din rodul spiritului lui Dumnezeu. Avem multe ocazii de a ne manifesta bunătatea deoarece uneori este nevoie să le-o arătăm și fraților noștri creștini, pe lângă că o manifestăm față de cei din afară. Căci, dacă nu, de ce le-ar fi scris apostolul fraților săi aceste cuvinte: "Fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, așa cum și Dumnezeu, de dragul lui Cristos, v-a iertat". (Ef. 4:32) Dacă avem o astfel de înclinație a inimii îi vom trata cu bunătate pe frații noștri. Noi ne amintim că și ei sunt în aceeași carne imperfectă și supusă păcatului în care suntem și noi și nu avem dreptul să fim mai exigenți cu ei decât este Dumnezeu cu noi. Nu contează dacă ei s-ar putea să nu aprecieze la momentul respectiv bunătatea noastră față de ei. Și Dumnezeu este bun cu cei nerecunoscători și chiar și cu cei răi. Dacă suntem copiii Săi, vom arăta că avem și noi această calitate pe care o are El. (Luca 6:35) Da, noi ne arătăm recunoștința față de Dumnezeu și răspundem la chemarea Sa pentru salvare, dar chiar și așa nu putem să facem lucrări perfecte de dreptate prin care să avem dreptul la salvare. Astfel, El trebuie să ne trateze cu blândețe și cu îndurare. Dacă nu ar face așa, dreptatea Sa ne-ar distruge. Și ce sentimente mărețe sunt în aceste cuvinte inspirate pe care ni le adresează El: "Când bunătatea Mântuitorului nostru, Dumnezeu, și iubirea Lui față de oameni s-au arătat, El ne-a salvat nu datorită unor fapte de dreptate făcute de noi, ci potrivit îndurării Sale"! "pentru ca în veacurile viitoare să fie arătată neasemuita bogăție a bunătății Sale nemeritate, în bunăvoința Sa față de noi, în unitate cu Cristos Isus." – Tit 3:4,5 *ASV*, Ef. 2:7.

9. Pe măsură ce observăm cum îi afectează pe oameni modul în care sunt tratați, vedem că asprimea tinde să îi facă pe cei mai mulți oameni duri și plini de resentimente. Dar bunătatea și blândețea, mai ales acolo unde dreptatea rece sau plata cu aceeași monedă ar putea cere un altfel de tratament, tinde să-i înmoaie pe cei cărora le este arătată. Ea încâlzește și atrage, și asta e ceea ce ne atrage la Dumnezeu și ne face să ne căim de păcate, dorind să fim iertați pe baza jertfei de răscumpărare a Fiului Său. Dacă noi cunoaștem aranjamentul Său plin de bunătate și totuși continuăm pe calea lumii și nu Îl ascultăm, înseamnă că Îl disprețuim. Am putea să ducem această chestiune prea departe și să pierdem din vedere scopul aranjamentului Său. Am face bine să dăm

atenție acestor întrebări ca și cum ne-ar fi fost adresate nouă: ”Dar crezi tu, omule, care îi judeci pe cei ce practică aceste lucruri pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? Sau disprețuiești oare bogăția bunătății, a îngăduinței și a îndelungii Sale răbdări pentru că nu știi că bunătatea lui Dumnezeu caută să te ducă la căință?” (Rom. 2:3,4, *RSV*) Văzând că iubirea lui Dumnezeu ni se dezvăluie pe această cale, noi pur și simplu Îl imităm atunci când le arătăm altora bunătate în loc de nerăbdare și asprime.

10. Când apostolul i-a zis tânărului Timotei, care era un supraveghetor al adunării, ce să facă, el l-a instruit să fie blând într-un fel care să i se potrivească fiecăruia, și anume: ”Să nu-l critici aspru pe un bărbat în vârstă. Dimpotrivă, ci sfătuiește-l ca pe un tată, iar pe bărbații mai tineri ca pe niște frați, pe femeile în vârstă, ca pe niște mame, iar pe cele mai tinere, ca pe niște surori, cu toată curăția. Onorează-le pe văduvele care sunt cu adevărat văduve.” (1Tim. 5:1-3 *RSV*) Atunci când există afecțiune reală între membrii unei familii, ei se tratează unul pe altul cu bunătate, blândețe și considerație. Așa trebuie să ne purtăm și noi unii cu alții în adunarea creștină, pe unii cu același respect și bunătate ca și cum ar fi tații noștri, pe unele femei ca și cum ar fi mamele noastre, pe alții ca și cum ar fi frații noștri de sânge și pe alte femei ca și cum ar fi surorile noastre adevărate. Noi s-ar putea să fim tot timpul în apropiere unii de alții, să zicem într-o casă Betel a Societății Turnul de Veghere, sau într-o casă de misionari sau de pionieri, sau într-o filială, sau într-o adunare organizată de creștini. Dar o asemenea familiaritate și asociere strânsă nu trebuie să creeze ură printre noi. Nu, ci trebuie să ne tratăm unii pe alții cu o considerație plină de afecțiune dacă vrem să continuăm și să reușim împreună în serviciul lui Dumnezeu. Dacă suntem îndelung răbdători, blânzi și buni, și nu autoritari și duri, vom avea relații minunate cu toți cei din jurul nostru. Poate că altora le va fi greu să fie în relații bune cu noi, însă noi vom face eforturi ca să ne înțelegem bine cu ei. Acest mod de a acționa ne este de mare folos și face ca lucrurile să fie mai ușoare pentru noi.

11. Iubirea este generoasă. Ea nu este geloasă, căci gelozia nu este un rod al spiritului, ci este lucrarea cărnii noastre decăzute. ”Lucrurile cărnii sunt evidente și ele sunt: adulterul, curvia, necurăția, conduita libertină, idolatria, vrăjitoria, dușmănia, cearta, gelozie, izbucnirile de mânie, disputele, dezbinările, sectele, invidiile, bețiile, chefurile și lucrurile asemănătoare acestora. Cu privire la lucrurile acestea vă previn, așa cum v-am prevenit deja: cei care practică astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (Gal. 5:19-21) Împărăția lui Dumnezeu este un tărâm al iubirii. În ea nu este loc pentru gelozie și invidie. Iubirea este mulțumită ca Dumnezeu să numească persoane în organizația Sa oriunde dorește El. Ea nu este nemulțumită din cauza poziției, condițiilor sau a lucrurilor pe care le are altcineva și nu dorește să le aibă pentru ea însăși. Nu se supără pentru că alte persoane au aceste lucruri și nu simte că ea nu le merită și că nu are un loc al ei. Această gândire egoistă a început de la primul adversar al lui Dumnezeu, Satan Diavolul, și cu ea a dispărut toată iubirea lui pentru Iehova Dumnezeu. El a fost invidios de poziția lui Dumnezeu și a vrut să fie ca El, nu în iubire, ci în măreție și autoritate. Iubirea nu îl imită pe cel mai mare dușman al lui Dumnezeu.

Nu se laudă, nu se umflă de mândrie

12. Se poate ca cineva să fi făcut unele lucruri remarcabile în serviciul lui Dumnezeu. El ar putea să aibă un raport laudativ despre serviciul său. Ar putea chiar să aibă talente deosebite și să dețină o poziție importantă în organizația poporului lui Dumnezeu. Dar, dacă are iubire, cu siguranță nu se va lăuda și nu se va mândri. ”Iubirea nu se laudă” (1 Cor. 13:4, *ASV*) Ea nu caută să câștige aplauzele și admirația creaturilor. Nu începe să vorbească cu îngâmfare despre sine însăși înaintea altora din familie, de acasă sau din adunarea creștină. O persoană care iubește nu le arată altora că are o părere exagerat de bună despre ea însăși și nu încearcă să îi înjosească pe alții pe care s-ar putea să fie invidioasă, sau pe care să îi dușmănească. Nu se va lăuda dacă altcineva își pierde o poziție favorabilă iar ei i se dă poziția celui care a pierdut-o. Ci, mai degrabă, va fi atentă, temându-se ca nu cumva să greșească și ea. (Rom. 11:18) Lăudându-ne am putea să îi convingem pe alții că suntem într-adevăr pe atât de grozavi pe cât spunem, însă dacă avem iubire nu ne vom lăuda cu meritele noastre. Indiferent cât de bucuroși și încântați am fi pentru reușitele și succesele noastre,

vom avea grijă să exercităm rodul spiritului care este stăpânirea de sine. Astfel vom reprima toate tendințele de a ne mândri și de a ne lăuda.

13. O persoană care iubește nu se va lăuda cu privire la unii conducători umani pe care alții îi urmează și îi idolatrizează. (Ps. 97:7) Dacă avem siguranță de sine și încredere în noi înșine, nu ne vom mândri cu ce vom face mâine sau ce vom face la noul nostru loc de muncă. Ne vom stăpâni, știind că nu cunoaștem ce va aduce ziua de mâine și astfel vom spune doar "Dacă va vrea Dumnezeu" (Prov. 27:1; Luca 12:19; Iac. 4:13-16) Și dacă ne lăudăm, o vom face în Iehova Dumnezeu, care este Acela care își îndeplinește lucrarea prin noi, cu ajutorul spiritului Său sfânt. "Lui Dumnezeu îi vom aduce laude toată ziua și vom preamări numele Său pe veșnicie." (Ps. 44:8) Aceasta va avea cel mai bun efect asupra tuturor persoanelor umile care ne aud: "Sufletul meu se va lăuda cu Iehova, iar cei smeriți vor auzi și se vor bucura." - Ps. 34:2, *ASV*

14. Un alt mod prin care iubirea ne păzește și duce la o conduită dreaptă este prin faptul că ea "nu se umflă de mândrie". Nu o vom vedea niciodată dându-și aere, mândrindu-se cu ceva, etalându-se cu înfumurare sau comportându-se arogant. Cauza pentru toată această conduită greșită stă în gândire. Aceasta este mândră. Când ajunge așa, ea îl face pe cel care o are să se simtă important. Luându-se prea în serios, el tinde să devină arogant și să ceară de la ceilalți mai mult decât ar trebui. O asemenea conduită arată că avem o minte carnală și nu spiritul lui Dumnezeu. (Col. 2:18) Dacă un creștin încearcă să fie o altfel de persoană și să arate iubire, el se va îmbrăca cu umilința minții. În această stare a minții el se va umili cu înțelepciune și îi va considera pe alții ca fiind mai buni decât el. (Col. 3:12; Fil. 2:3) El va face acest lucru pentru a păstra unitatea poporului lui Dumnezeu. El va rezista tendinței de a gândi că orice cunoștință superioară trebuie să îl înalțe și va căuta să îi zidească și să îi înalțe pe alții. El știe că Dumnezeu nu înalță persoanele care sunt umflate de mândrie, ci le coboară și îi înalță pe cei cu mintea umilă. (Ef. 4:1-3; 1 Pet. 5:5) Deși am putea să nu fim mândri cu privire la noi înșine, am putea să fim mândri cu privire la un anumit conducător față de un altul.

15. Apostolul Pavel știa despre această atitudine egoistă pe care o aveau unii dintre corinteni și a încercat să o oprească, nu doar pentru că unii erau plini de mândrie cu privire la altcineva și deci împotriva lui Pavel, ci pentru că aceasta era egoism și distrugea unitatea. El a ilustrat cum el și Apolo erau conducători, ci servi ai adevăratului Conducător Isus Cristos, iar apoi el a mai adăugat: "Însă eu, fraților, am aplicat aceste lucruri la mine și la Apolo în folosul vostru, ca să învățați din exemplul nostru regula aceasta: să nu treceți peste ce este scris, ca să nu vă umflați de mândrie, favorizându-l pe unul în dauna celuilalt. Unii s-au îngâmfat ca și cum n-am să mai vin la voi. Dar, dacă va vrea Iehova, voi veni la voi în curând și voi cunoaște nu vorbele celor ce s-au umflat de mândrie, ci puterea lor." (1 Cor. 4:6,18,19 *RSV*) Nu e de mirare că atunci când s-a dus apostolul la Corint i-a fost teamă că va găsi printre creștini mândrie, aroganță, îngâmfare și toate dezbinările și dezordinea pe care le poate produce o stare a minții umflată de mândrie. Această stare de lucruri nu era una de iubire, deoarece iubirea produce pace și unitate. Îi ține pe creștini uniți și îi impulsionează să lucreze împreună și să lupte cu adversarul comun, nu unul împotriva celuilalt. Ea este o legătură perfectă între urmașii lui Cristos și din acest motiv îi îndeamnă Pavel, mai presus decât orice altceva, să se îmbrace cu iubirea. "Dar, pe lângă toate acestea, îmbrăcați-vă cu iubirea, pentru că ea leagă totul în armonie." – Col. 3:14 *RSV*.

Nu este necuviincioasă, nu este egoistă, nu se mânia, nu este plină de resentimente

16. Continuându-și descrierea despre modul în care se exprimă aceasta calitate divină, Pavel spune: "Iubirea... nu se poartă necuviincios, nu își caută propriile interese, nu se lasă provocată la mânie, nu se bucură cu răul." – 1 Cor. 13:4,5 *ASV*

17. Putem spune, deci, că nu se poartă rău în nici un fel. Dacă oamenii între ei întrebuințează rău relațiile sexuale, ei fac un lucru care nu este potrivit și cu certitudine că vor plăti pe termen lung pentru această violare a legilor naturii. Și din raportul lui Pavel trebuie să conchidem că în acea comunitate de creștini de demult, au existat unele întrebuințări rele ale legăturilor trupești, iar

apostolul a protestat împotriva acestora. Dar ca să ne purtăm indecent cu frații noștri sau cu alți oameni, nu trebuie să comitem abuzuri sexuale sau imoralitate. Putem să fim nepoliticoși, putem să fim insolenți, aspri, vulgari, nerrespectuoși, iar acestea cu siguranță nu ar însemna că avem iubire față de alții, nu-i așa? La întrunirile adunării precum și după întruniri, iubirea ne va face să ne purtăm într-un mod decent și care să le fie de ajutor celorlalți. Pe parcursul întrunirilor ne vom feri să îi împiedicăm pe alți să profite la maxim de ceea ce se spune sau demonstrează, deranjându-i sau făcând zgomot. Nu vom încerca să atragem atenția spre noi înșine și să furăm noi atenția și gândurile fraților de la cel care conduce întrunirea sau de la cel care vorbește în locul acestuia. ”Toate lucrurile să se facă decent și în ordine!”, aceasta se aplică la întrunirile adunării și celor din adunare. Fie ca aceștia să participe la întrunire în ordine și cu respect, răspunzând la întrebări sau vorbind și făcând demonstrații la rândul lor, astfel încât toți să beneficieze la maxim de întrunire și ca timpul să fie folosit într-un mod util. – 1 Cor. 14:40

18. Deci nu vom fi nepoliticoși sau lipsiți de respect față de nimeni, nici măcar față de cel slab sau față de cel mai puțin plăcut dintre noi. Nici un organ al corpului nostru nu îl tratează intenționat pe un altul în mod abuziv sau rușinos. ”Ba mai mult, mădularele corpului care par mai slabe sunt necesare, iar părțile corpului pe care le considerăm că au mai puțină onoare le înconjurăm cu mai multă onoare, și astfel părțile noastre necuviincioase arată cu mult mai bine, pe când părțile care arată bine n-au nevoie de nimic. Prin urmare, Dumnezeu a întocmit corpul în așa fel încât a dat mai multă onoare părții lipsite de onoare, ca să nu fie dezbinat în corp, ci mădularele să aibă grijă deopotrivă unele de altele. (1 Cor. 12:22-25, *RSV*)” Tratându-ne în acest fel unii pe alții, îi vom face pe toți să se simtă în largul lor. Pe oricine ar putea constitui o pată asupra adunării noastre sau ar putea să cauzeze rușine sau jenă îl vom trata în așa fel încât cei din afară să nu fie jigniți. Noi vrem să fim cinstiți în fața tuturor ca în plină zi, fără să avem nimic de care să ne fie rușine. Vrem să ne purtăm onorabil față de cei care nu sunt frați. (Rom. 13:13; 1 Tes. 4:12) Acea calitate divină este cea care ne face să vrem să ne purtăm cuviincios.

19. Cu privire la acest lucru, de a nu-și căuta propriile interese, iubirea ”nu este niciodată egoistă” (*Moffatt*) Prin urmare, Pavel nu se contrazice când spune în Filipeni 2:4: ”arătați interes nu doar față de treburile voastre personale ci și față de treburile celorlalți” și în 1 Corinteni 10:24: ”Fiecare să caute nu folosul său, ci folosul altuia”. Dacă iubirea este neegoistă, eu nu caută întotdeauna numai binele său propriu, ci se interesează și de bunăstarea și zidirea altora. Își dorește ca alții să câștige premiul vieții și să se bucure de binecuvântările spirituale și de bunurile materiale pe care le dăruiește Dumnezeu astăzi celor care Îi servesc. Deci iubirea își caută nu doar propriul interes, ci și interesul altora. Dacă fiecare își aplică acest lucru la el însuși, indiferent unde se află, unde muncește sau în ce adunare creștină acționează, el le va arăta iubire celorlalți în ce privește acest aspect și va fi fericit. Se va bucura și mai mult de viață, iar acelei iubiri pe care le-o arată altora i se va răspunde de alții, care îi vor arăta aceeași calitate și lui.

20. El nu va insista în mod egoist asupra drepturilor lui sau pentru ca lucrurile să se facă așa cum vrea el. Iubirea nu face așa. Uneori am putea să simțim că modul *nostru* de a rezolva lucrurile este mai bun sau că avem drepturi. S-ar putea să existe legi și reguli care sunt un ghid pentru toți cei preocupați de ele, iar acestea ne dau anumite drepturi. Dar iubirea poate renunța la drepturile ei sub aceste reguli și legi, pentru a fi bună sau pentru a nu face să devină greu ca o relație pașnică și prietenoasă să continue. De ce să insistăm asupra modului nostru de a rezolva lucrurile, dacă acest lucru ar putea fi o piedică în calea altora. De ce să nu ne conformăm obiceiurilor locale dacă îi va ajuta pe cei de lângă noi? Când nu era încălcat principiul dreptății, Pavel a încercat în lucrarea sa de misionar să îi mulțumească pe toți cei care voiau să afle adevărul și el chiar ne spune acest lucru. El nu spune ”eu încerc să-i fac pe toți să „mă mulțumească”. Nu. Ci căutând nu propriul interes, ci pe cel al ascultătorilor lui, el spune: ”Am devenit orice pentru oameni de orice fel, ca să-i salvez cu orice preț pe unii. Dar fac toate lucrurile de dragul veștii bune, ca să am parte de ea împreună cu alții.” (1 Cor. 9:22,23, *AAT*) El avea vestea bună, mesajul vieții și îl transmitea lumii. Astfel, pentru a nu-i împiedica pe oameni de diverse naționalități să-i accepte mesajul, el a trecut cu iubire peste voința și drepturile sale și a încercat să le facă pe plac ascultătorilor săi. Acesta a fost un avantaj în a-i ajuta să accepte mesajul. Prin faptul că a dovedit în felul acesta iubire, el însuși nu a fost lepădat

după ce a propovăduit. Iubirea ne este de folos, chiar și dacă renunțăm la propriul nostru drum sau la drepturile noastre de dragul altora.

21. Manifestând acest rod al spiritului, și anume, autocontrolul, sau stăpânirea de sine, iubirea nu se ”provoacă la mânie”. Nu se irită și nu se înfurie. Și nu are izbucniri de mânie. Versetele din Galateni 5:19,20 afirmă că furia este una dintre lucrările cărnii decăzute. Așadar, părinții se vor păzi să nu îi pedepsească pe copiii neascultători când sunt nervoși, sau sub influența unei furii violente, izbucnind în amenințări de a-l bate pe copilul neascultător ”să-i sune apa în cap”. Când suntem influențați de furie sau de iritare nu putem să acționăm drept și cu îndurare și să facem voința lui Dumnezeu. Este mult mai posibil să fim ne iubitori și să acționăm fără iubire. Dacă vom avea spiritul lui Dumnezeu, acesta ne va ajuta să fim înceți la mânie din dorința de a nu face ceva rău. Spiritul Său ne va ajuta să manifestăm acel plăcut rod al bunătății și al unui spirit blând. Ne va ajuta să obținem respectul și afecțiunea celorlalți și să nu-i facem să se teamă sau să le fim neplăcuți, împiedicându-i să se exprime liber. Ne va ajuta să ne păstrăm prietenii și asocierile plăcute. Cu o anumită ocazie, Pavel și colaboratorii săi misionari au avut un acces de mânie unii față de alții. Barnaba a insistat să se facă așa cum voia el și ca vărul său Ioan Marcu să meargă cu ei în călătoria lor misionară, însă Pavel a insistat să ia cu ei un om mai demn de încredere. Disputa dintre Pavel și Barnaba s-a agravat atât de mult încât s-au despărțit și și-au continuat serviciul pentru Iehova singuri. Cititorul relatării din Fapte 15:36-41 poate să își dea singur seama cine nu a avut iubire în această situație; însă doar iubirea a fost cea care a refăcut mai târziu ruptura dintre cei doi misionari.

22. Dacă ar fi existat resentimente între Pavel și Barnaba, împăcarea nu ar fi avut loc. Dar iubirea le-a venit în ajutor pe parcursul perioadei în care au fost separați deoarece aceasta ”nu se bucură cu răul”. Ea nu se consideră jignită, considerând astfel această jignire ca ceva care trebuie rezolvat la un moment dat, moment până la care relațiile dintre cel jignit și cel care l-a supărat să nu mai poată fi continuate. Este foarte ușor să-i învinuim pe alții de motivații greșite, însă iubirea nu va face acesta, bazându-se pe dovezi insuficiente. Nu îi va acuza pe alții de intenții rele, ci le va face concesiile altora și va accepta scuze rezonabile de la ei. Ea le dă altora prezumția de nevinovăție. Prin acest mod de a acționa, este posibil ca un creștin să fie înșelat uneori, dar faptul că a fost înșelat pentru acest motiv nu îi va dăuna, deoarece cu această ocazie el va fi progresat în a cultiva iubire.

Dispusă spre dreptate și adevăr

23. Nedreptatea de orice fel există înăuntrul și în afara creștinătății, iar în prezent este manifestată o opoziție crescândă față de adevăr. Dar iubirea nu face în nici un fel parte din aceste lucruri. Ea ”nu se bucură în nedreptate, ci se bucură cu adevărul.” (1 Cor 13:6, *ASV*) În confruntarea dintre bine și rău, ea este întotdeauna de partea binelui. Satan Diavolul se bucură în nedreptate și nelegiuire. La fel face și marele sistem al religiei organizate care constituie ”fiul păcatului”. Dar nu și iubirea. Ea nu găsește nici o plăcere în nici un fel de nedreptate, nici măcar față de dușmanii și persecutorii noștri. Uneori s-ar putea să spunem: ”Oh, sper ca acel om să primească pedeapsa pe care o merită”. Într-adevăr, se poate ca persoana respectivă să fi făcut ceva rău și să merite să fie pedepsită. Nici o problemă aici. Dar iubirea adevărată nu se va bucura de nici un fel de abuz de dreptate și de nici un fel de nedreptate față de răufăcător. Noi nu ne aflăm în organizația lui Dumnezeu pentru a lupta împotriva oamenilor nedreptățiți. Asta nu înseamnă că ceea ce este drept nu ar trebui îndeplinit, iar când Iehova Dumnezeu își va executa pedeapsa asupra dușmanilor Săi, noi vom vedea dreptatea Sa. Dar dreptatea poate fi temperată de milă.

24. Văzând în ce fel a tratat Dumnezeu cu noi, cei care ne-am căit, nu ne vom bucura atunci când alții sunt pedepsiți. Noi am vrea ca cei care au fost pedepsiți să își conștientizeze greșelile și să se corecteze. Nu vom merge la ei, spunând: ”Ei bine, asta nu trebuia să se fi întâmplat. Nu ar fi trebuit să îți vorbească astfel sau să se poarte așa cu tine.” Dacă cel muștrat și-a meritat pedeapsa, dacă muștrarea a fost una scripturală, el trebuie să o considere spre binele său. Să nu începem să ne plângem alături de el și în același timp să îl învinuim pe cel care a făcut muștrarea. Nu ar fi corect să facem aceasta, iar iubirea nu ar acționa astfel, făcând să se nască în cel muștrat un sentiment că a fost pedepsit pe nedrept. Să presupunem că suntem nedreptățiți. Ei bine, iubirea va suferi mai

degrabă o nedreptate decât să încalce regulile Domnului Dumnezeu și să îi nedreptățească pe alții. La aceasta se referă cuvintele apostolului cu privire la procesele dintre membrii organizației lui Dumnezeu: ”Faptul că aveți procese unii cu alții înseamnă înfrângerea voastră completă. De ce nu vă lăsați mai degrabă nedreptățiți? De ce nu vă lăsați mai degrabă păgubiți? Dimpotrivă, voi nedreptățiți și păgubiți, și încă pe frații voștri.” (1 Cor. 6:7,8 *RSV*) Un proces ar putea fi intentat pe bună dreptate, însă ar aduce organizația lui Dumnezeu în atenția publică într-un fel dezaprobat. Iubirea nu se bucură de nedreptate atunci când învinge un rău, deoarece are considerații neegoiste.

25. Unul din roadele spiritului este bucuria și astfel iubirea este bucuroasă. (Gal. 5:22) Dar atunci, unde își găsește ea bucuria? Ei bine, în adevăr și dreptate. De aceea, ea se bucură în Iehova, pentru că El este Dumnezeul Viu și Adevărat și Izvorul veșnic al adevărului. Este nerăbdătoare să primească adevărul din Cuvântul scris al lui Dumnezeu și să afle scopul Său. Când descoperă adevărul se bucură, deși poate că adevărul contrazice unele afirmații anterioare pe care le-am făcut sau unele convingeri pe care le aveam înainte. Pentru a lua parte la justificarea numelui, cuvântului și suveranității lui Iehova, iubirea va demasca minciunile pe care Satan Diavolul și supușii săi le-au scornit împotriva lui Iehova și a Cristosului Său. Ea nu se găsește niciodată în compania acelor conducători religioși care pretind că îl reprezintă pe Dumnezeu și, cu toate acestea, răspândesc minciuni religioase despre El și care luptă împotriva adevărului, căutând să îl împiedice și să îl oprească. – Rom. 1:18

26. Nerăbdătoare să descopere și să dețină adevărul, iubirea demonstrează toate lucrurile care s-au profetisit și despre care s-a predicat, dar ține cu fermitate doar la ce este drept. Ea nu va spune niciodată cu răutate o minciună împotriva altuia, și nici nu va acuza pe nedrept pe cineva că a mințit, bazându-se doar pe dovezi legate de împrejurări. Dar dacă este aflat și spus adevărul, iar acesta îi este potrivit unei anumite persoane, aceasta fiind muștrată din această cauză, ea trebuie să se bucure totuși pentru acest adevăr. Noi nu putem să schimbăm scopul și Cuvântul lui Dumnezeu, și nici Dumnezeu nu și le va schimba pentru noi. Noi suntem cei ce trebuie să se acomodeze, sau să se schimbe astfel încât să fie în conformitate cu scopul și Cuvântul Său. Noi vom fi nerăbdători să facem acest lucru, dacă avem iubire, care provine de la El. Dacă facem așa putem să fim siguri că ne vom bucura de viață, deoarece alături de viață avem iubire și adevăr și suntem de partea dreptății. Adevărul va rămâne pentru totdeauna, astfel că iubirea va avea întotdeauna un motiv să se bucure. În scurt timp, binele va triumfa asupra răului, odată cu justificarea suveranității universale a lui Iehova, dându-ne și mai multe motive să ne bucurăm.

Puternică, încrezătoare, plină de speranță

27. Cum ar putea Satan Diavolul să o învingă sau să o distrugă dacă, așa cum spune apostolul, iubirea ”îndură totul, crede totul, speră totul, suportă totul”? (1 Cor. 13:7, *Rotherham*) Deoarece iubirea este îndelung-răbdătoare, un creștin care o cultivă nu se va grăbi să-i demaște pe cei care l-au nedreptățit. El va respecta regula enunțată de Isus în Matei 18:15-17 și va încerca să își rezolve problema în privat cu cel care l-a nedreptățit. În acest fel, el nu va încerca să aducă fapta nepedepsită înaintea reprezentanților adunării creștine decât atunci când aceasta este singura soluție. Doar atunci va proceda astfel, deoarece aceasta va fi în interesul celui care a greșit. Dacă nu este o greșeală foarte gravă, el îl va ierta cu iubire pe cel care i-a greșit, fără să facă mare caz de ceea ce s-a întâmplat. Iubirea este îndurătoare în această privință: ea ”poate trece peste greșeli” (*Weymouth*) Ea va scuza jignirile care i se aduc. Aceasta nu înseamnă însă că iubirea va acoperi vreun fel de fărădelege sau încălcări ale principiilor drepte, care ar trebui pe bună dreptate să le fie comunicate celor cu autoritate, care trebuie să aibă cunoștință despre ele și să ia măsuri pentru binele tuturor celor din organizație.

28. Dar o persoană care manifestă iubire va avea grijă să nu atragă asupra celui care a greșit disprețul și ocară publică, dacă problema poate fi rezolvată într-un mod mai discret și mai simplu, care să nu dea naștere la certuri și dezbinări între cei care ar putea să ajungă să ia partea unuia sau a celuilalt din acest conflict. Versetul din Proverbe 10:12 spune: ”Ura stârnește vrajbă, dar iubirea acoperă toate păcatele.” Dacă o persoană se căiește de păcatul său după ce i l-am reproșat doar lui,

fără să mai fie și alte persoane de față, iar el își mărturisește greșeala, își cere iertare și repară răul făcut, de ce ar trebui să mai spunem ce s-a întâmplat și altora? De ce să bârfim despre asta sau să scriem scrisori despre această problemă? Iubirea nu va face așa. Prin urmare, ea va arăta că iartă cu adevărat și că a uitat cu totul de problemă, așa cum a făcut și Dumnezeu. Acum că am ajuns la zilele de sfârșit ale acestei lumi, suntem sfătuiți în mod deosebit să urmăm această cale pașnică: ”sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat. Să aveți o minte sănătoasă și să fiți treji în privința rugăciunilor. Mai presus de toate, să aveți o iubire profundă unii față de alții, căci iubirea acoperă o mulțime de păcate.” – 1Pet. 4:7,8 RSV

29. Dar nu înseamnă oare că suntem creduli, dacă credem orice ne spune oricine, având în vedere că apostolul spune că iubirea ”crede toate lucrurile”? Nu, deoarece ea ne face să acceptăm adevărul chiar dacă sună mai ciudat decât imaginația sau chiar dacă toți oamenii nu îl cred și îl iau în batjocură. A crede înseamnă să avem credință, iar credința este un rod al spiritului lui Dumnezeu. Astfel, iubirea crede tot ce se spune în Cuvântul lui Dumnezeu, deși s-ar putea ca noi să nu înțelegem și ne-ar putea părea imposibil, deoarece în prezent nu știm toate lucrurile și nu avem nici o explicație științifică pentru ele. Iubirea pune la încercare spiritele sau declarațiile inspirate, iar pe cei care sunt în armonie cu Dumnezeu îi crede deoarece ei sunt în armonie cu Cuvântul Său. Nu este la fel ca și atunci când israeliții erau afară din Egipt, în pustiu. Cei doisprezece spioni trimiși de profetul Moise s-au întors după călătoria lor prin Țara Promisă. Zece dintre ei au adus un raport fals despre posibilitățile de a lua țara de la ocupanții ei păgâni. Israelii i-au crezut pe acești zece spioni și le-au făcut loc temerilor și răzvrătirii. Dar Iosua și Caleb au făcut un raport adevărat și credincios și i-au îndemnat pe Israelii să se încreadă în Dumnezeu și în puterea Lui de a le da lor țara. Dar din cauza raportului majoritar negativ, aceasta le-a părut imposibil israeliților. Astfel, ei au refuzat să îi creadă pe Iosua și pe Caleb. Aceasta dovedește că ei nu îl iubeau pe Dumnezeu, deoarece au refuzat să creadă în faptul că El era capabil să îi învingă pe dușmanii care ocupau țara și să-și îndeplinească promisiunea legământului, dându-le lor țara. Ei nu i-au iubit pe cei ce spuneau adevărul, și prin urmare au pierdut adevărul și țara care le era promisă. (Numeri 13:1 la 14:12) Iubirea nu are o inimă neîncrezătoare.

30. Desigur, ea nu crede tot ce se predică și se profetește, deoarece știe că Satan Diavolul și-a trimis profeții falși în lume pentru a o înșela. Astfel, ea îi ajută pe creștini să nu fie creduli, prin faptul că le dă Cuvântul lui Dumnezeu, iar prin acest standard al adevărului inspirat și perfect se poate dovedi despre orice dacă este adevărat sau nu. Iubirea se bucură în adevăr. Ea crede toate lucrurile din Cuvântul lui Dumnezeu deoarece acesta este adevărul. Dacă nu ar crede tot ce spune acest Cuvânt, nu l-ar folosi ca autoritate supremă pentru a afla care este adevărul. Când le-a predicat Pavel cuvântul bereenilor sinceri din vechime, ei au arătat că aveau o iubire plină de înțelepciune, deoarece ”au primit cuvântul cu cea mai mare însuflețire, cercetând cu atenție Scripturile în fiecare zi ca să vadă dacă lucrurile erau așa. Astfel, mulți dintre ei au devenit credincioși.” (Fapte 17:11,12). În același fel astăzi, noi vom crede cu iubire tot ce ajunge la noi prin Organizația Teocratică a lui Iehova și care se bazează pe Cuvântul Său de adevăr.

31. Convingerea sau credința este baza lucrurilor sperate. Și, în acest fel, în aceeași măsură în care crede toate lucrurile, iubirea ”speră toate lucrurile”. Acele lucruri includ tot ce a promis Dumnezeu în Cuvântul Său și care sunt în armonie cu ceea ce a promis El. Prin urmare, speranțele noastre nu sunt deșarte. În această privință, speranța noastră este un coif pentru capetele și mințile noastre. (1 Tes. 5:8) Noi suntem dreți cu privire la ceea ce ne dorim și așteptăm, mai ales Împărăția lui Dumnezeu prin Isus Cristos, care va justifica numele și suveranitatea Sa și îi va binecuvânta pe toți oamenii buni. Astfel, această speranță nu ne va dezamăgi și nu ne va face să ne rușinăm niciodată. Ea ne face încrezători, bucuroși și ne ajută. Ne face să așteptăm cu răbdare, în timp ce continuăm să predicăm despre adevăr. Iubirea ne impulsionează să le spunem și altora motivul speranței noastre cu blândețe și supunere, și ne face să sperăm tot ce e mai bun pentru toți acei oameni dragi, asemănători oilor, pe care îi găsim în lucrarea noastră și care ne ascultă mesajul despre adevăr. Noi ne străduim să nu devenim nerăbdători cu ei, în timp ce ne dorim și ne așteptăm la tot ce e mai bun pentru cei care sunt slabi în credință. (Evr. 3:6; Rom. 12:12; 1Pet. 3:15) În acest

fel, speranțele noastre nu ne fac să acționăm, în mod egoist, deoarece toate lucrurile pe care ni le dorim și pe care le așteptăm sunt cele în care sperăm iubirea.

32. Întărită și susținută astfel de bucurie, credință și speranță, iubirea ”suportă totul”. Deci este nevoie de iubire pentru a ne păstra integritatea față de Iehova Dumnezeu, căci testul integrității față de el este să suportăm toate greutățile cu care ne confruntăm. Deoarece suportă totul, Diavolul nu poate face nimic pentru a ne testa tăria devotamentului și credinței noastre în Dumnezeu, decât ce poate îndura iubirea, păstrându-ne astfel credincioși lui Dumnezeu. Nenorocirile, durerile, crucificările, opoziția din partea păcătoșilor, mustrările de la Dumnezeu, ispitele Diavolului, greutățile și lipsurile, suferința pe nedrept de dragul conștiinței, toate acestea sunt lucruri despre care în Biblie se spune că iubirea le suportă. Ea este de neînvingătoare. Putem obține viața veșnică de la Dumnezeu prin Cristos doar cu ajutorul ei, deoarece iubirea îndeplinește toate cerințele lui Dumnezeu. Pentru ca s-o putem manifesta pentru totdeauna, Dumnezeu ne va da puterea vieții veșnice.

Întrebări pentru studiu

1. Ce așteptăm de la Dumnezeu să exercităm și la ce va folosi aceasta?
2. Cum și cui le-au fost date darurile? De ce altceva mai era nevoie?
3. Cum se definește iubirea și de ce este ea importantă?
4. În această privință, cum ne afectează adevărul creștinism?
5. Al cui rod este iubirea și cum se obține și perfecționează ea?
- 6,7. În ce fel este iubirea îndelung-răbdătoare, așa cum arată Dumnezeu și ce se cere de la noi?
8. Cu cine trebuie iubirea să fie bună, și aceasta indiferent de ce anume?
9. Cum ar trebui să ne schimbe bunătatea? Dar cum am putea noi să abuzăm de bunătatea lui Dumnezeu?
10. Cum vom reuși să ne înțelegem bine cu toți?
11. Cu privire la ce nu este iubirea geloasă, și de ce?
- 12, 13. În ce feluri nu se laudă iubirea?
- 14,15. Cum nu este iubirea umflată de mândrie cu privire la sine însăși sau cu privire la alții și de ce nu?
- 16,17. Cum nu ”se poartă iubirea necuviincios”?
18. Modul în care ne purtăm unii cu alții va fi determinat de faptul că suntem membrii a ce anume, și de ce?
- 19,20. Cum ”nu își caută iubirea propriul interes” și totuși spre propriul său bine?
- 21,22. (a) Cum ”nu se provoacă” iubirea și de ce nu? Cum anume se poate spune, mai ales în cazul lui Pavel și al lui Barnaba, că iubirea ”nu se gândește la rău”?
- 23,24. Cum anume ”nu se bucură iubirea de nedreptate”?
- 25,26. În ce anume se bucură iubirea și în ce fel și pentru cât timp?
- 27,28. Cum se poate spune despre iubire că ”acoperă toate lucrurile” și de ce?
- 29,30. În ce fel iubirea ”crede totul”? În ce fel acceptă ea totul?
31. În ce fel se poate spune despre iubire că ”speră totul”?
32. În ce fel ”suportă totul” iubirea și de ce?

CALITATEA NOASTRĂ CEA MAI MARE ȘI DE DURATĂ

Cea mai mare calitate pe care o organizație creștină adevărată o poate avea astăzi este dragostea. Acea dragoste, implantată de spiritul lui Dumnezeu în biserica Sa în primul secol, trebuie să sălășluiască în ea astăzi, specificând că aceasta este aceeași organizație teocratică. Biserica Sa este organizația prin care Dumnezeu își exprimă și demonstrează această calitate excelentă față de

întreaga lume. Nouăsprezece secole de existență în cadrul unei lumi egoiste nu au adus nici o schimbare în biserică în această privință: era are această calitate dumnezeiască și o exprimă în același fel după cum o descrie Pavel atât de frumos în 1 Corinteni, capitolul 13.

2 Unele schimbări ar fi trebuit să se producă și s-au produs după zilele apostolilor. Observând acest lucru, Pavel ne indică de ce biserica este fundamental aceeași acum, așa cum era și în zilele sale: „Dragostea nu se termină niciodată, așa cum zice profeția, aceasta va trece, în ceea ce privește limbile de pe pământ, acestea se vor sfârși, în ceea ce privește cunoașterea, aceasta va trece.” (1Cor. 13:8, *RSV*) Nu, dragostea nu se va sfârși niciodată, așa cum nici Dumnezeu nu se va sfârși, pentru că „Dumnezeu este dragoste”. În afară de toate acestea, atunci, această calitate nesfârșită este ceea ce trebuie să fie cultivată, ca noi să putem fi ca Dumnezeu. Deoarece Dumnezeu este Cel Suprem al universului și dragostea se va exprima întotdeauna numai prin El, universul va fi guvernat mereu de dragoste. Aceasta va asigura bunăstarea și fericirea tuturor ființelor vii. Profeția, limbile, cunoașterea, toate aceste daruri minunate ale spiritului lui Dumnezeu s-au depărtat de la biserică adevărată. Dar puterea profetică a lui Dumnezeu nu se va sfârși niciodată, și în Cuvântul scris al lui Dumnezeu este tot ce avem nevoie în ceea ce privește profeția. Cunoașterea modului de salvare este cuprinsă în acel Cuvânt, iar acolo avem beneficiul darului Său al apostolilor lui Cristos. Darurile miraculoase ale spiritului au trecut, dar nu și spiritul în sine. Astăzi servii lui Iehova îl simt din plin și îl fructifică fără conținere. Acest spirit este fundamental în esență.

3 Niciun om nu știe tot ce este pe lume de știut despre Dumnezeu și scopul Său. Nimeni nu a prezis tot ce este de prezis, dar Dumnezeu a folosit treizeci și cinci de oameni pentru a înregistra toată cunoașterea care există în Biblie și toate profețiile pe care aceasta o cuprinde. Cunoașterea nu rezistă, în special în ceea ce privește îndeplinirea acestora și puterea de luminare a spiritului lui Dumnezeu pentru toate secretele sacre și adâncimea înțelepciunii și cunoașterea care se regăsește în Biblie. Atunci trebuie să știm că darul miraculos al spiritului a fost trecător datorită naturii sale parțiale sau incomplete. „De exemplu”, spune apostolul, „știm parțial și profețim parțial. Dar atunci când ceea ce este perfect vine, atunci ceea ce este parțial va fi trecut.” (1 Cor. 13 : 9, 10) Profețiile date nu vor intra în toate detaliile, nici nu a fost profeția dată printr-un singur profet. Astfel, fiecare profet a dezvăluit parțial viitorul, fără a ști măcar perfect despre ceea ce profetea. Dar acum nu este timpul pentru darurile profeției, ci este timpul pentru a se îndeplini ceea ce s-a profețit. Treptat, înțelegerea deplină a profeției se îndeplinește prin toate detaliile a îndeplinirii efective. Dar știm prin profețiile îndeplinite că suntem la „momentul sfârșitului”, la momentul când, așa cum a promis Dumnezeu, „cunoașterea va spori.” (Dan 12 : 4) De aceea ajungem la cunoașterea perfectă.

4 Cu privilegiile pe care le avem astăzi de a observa și înțelege, nu am vrea să ne întoarcem la acele zile de miraculoase daruri ale profeției, de limbi vorbite, de cunoaștere. Acele gânduri se îndeplineau pentru noua adunare creștină care de abia apăruse, în faza incipientă a sa, dar cu o creștere a organizației spre maturitate, Dumnezeu a judecat nu după nevoia de aceste lucruri, iar creștinii maturi ai bisericii de astăzi, când deja biserica are o vârstă respectabilă, nu simt nevoia de ele și nu s-ar întoarce la ele. Îl putem iubi pe Dumnezeu fără aceste daruri, și facem acest lucru cu darurile pe care le avem astăzi. Apostolul descrie creșterea și progresul adunării ca un întreg când el spune: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, înțelegeam ca un copil, gândeam ca un copil, dar când am devenit om mare, am renunțat la toate lucrurile copilăriei.” (1Cor. 13 : 11) Un copil lucrează sau se joacă cu cunoașterea, experiența și dezvoltarea fizică și mentală pe care o are, dar este limitat în toate aceste lucruri. Astfel, poate trece de la o stare la alta ca un copil în leagăn. Dar un om în toată firea este mult mai dezvoltat din punct de vedere mental și fizic, el are puteri mentale bine antrenate și o experiență și este mult mai stabil și nu i se poate schimba părerea atât de ușor. Astfel, el renunță la toate atitudinile, la procesul acesta, la frică, la metodele copilăriei. El se dedică cu curaj unor lucruri mult mai serioase și unor sarcini mult mai responsabile și de mai mare folos. Are o înțelegere mult mai bună și o apreciere a valorilor. El vrea ce e mai bun.

5 Acum nouăsprezece secole, în zilele de început ale bisericii, apostolul a spus: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.” (1Cor. 13 : 12) Astăzi ajungem în punctul în care vom fi deasupra imaginii din oglindă și vom vedea lucrurile clar,

așa de clar cum sunt acestea când suntem față în față cu cineva, când îndeplinirea se va produce, umbra și profeția vor fi față în față. Deoarece este momentul de revelație al lui Dumnezeu, suntem foarte aproape de momentul cunoașterii parțiale care va trece, deoarece foarte curând vom ști complet, așa cum Dumnezeu ne știe pe noi. Acest lucru va maturiza, unifica și liniști biserica. Sa așa cum nu s-a întâmplat niciodată până atunci.

6 Daruri miraculoase sau lipsa acestor daruri ale spiritului astăzi, însă un fapt rămâne încă adevărat după nouăsprezece secole de progres către Împărăția lui Dumnezeu: „Astfel, credința și speranța și dragostea vor dura, acestea trei, dar cea mai mare dintre toate este dragostea.” (1 Cor. 13 : 13, *Moffatt*) Astăzi, biserica cu cunoaștere avansată, în ciuda absenței darurilor miraculoase a cunoașterii parțiale are un motiv pentru credință întărită, speranță și dragoste acum mai mult decât niciodată până atunci. Aceasta trebuie să arate credință până la sfârșitul cursului ei pământesc, dar anumite caracteristici prezise și promise în Cuvântul lui Dumnezeu sunt realizate. Pe credință se bazează toate lucrurile în care s-a sperat, iar anumite caracteristici ale speranței noastre vor trece deoarece noi vom vedea și experimenta aceste lucruri pentru care am sperat. Dragostea, totuși, va rămâne întotdeauna deplină. În loc să scadă în intensitate, aceasta are menirea de a crește în intensitate de-a lungul veșniciei. Având apoi o considerare justă a valorii lucrurilor, atunci, în timp ce ne îndreptăm inimile spre privilegiile și realizările spirituale, să ne îndreptăm în principal către dragoste, pentru că aceasta este cea mai mare și mai trainică dintre calitățile noastre.

Întrebări pentru studiu

1. Care este cea mai mare calitate pe care biserica o are, iar aceasta ce dovedește?
2. Cu toate că profeția, limbile, conștiința au fost trecătoare, ce a rămas?
3. De ce cunoștința și profeția au fost parțiale, și acest lucru a trecut?
4. Cine pune deoparte lucrurile copilărești, cum și de ce?
5. Care este cauza pentru a vedea și a cunoaște, și de ce așa?
6. În ce sens printre calitățile pe care le respectă, dragostea este cea mai mare?

SUPUNERE FAȚĂ DE DUMNEZEU SAU FAȚĂ DE OAMENI?

Când această întrebare apare și oamenii implicați sunt conducători ai guvernelor lumii, unii clerici vor veni cu întrebarea: „Li s-a poruncit tuturor persoanelor să se supună „puterilor superioare”? și nu conducătorilor din diversele popoare cu „puteri superioare”? Nu există nici un argument ca toți aceia care au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu trebuie să se supună și să fie supuși „puterilor superioare”; așa cum stă scris la Romani 13:1,2: „Fiecare suflet să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda.”

Dar „puterile superioare” despre care vorbeam acum nu sunt împărații și dictatorii și președinții sau alți conducători politici ai națiunii, și nici liderii religioși ai creștinătății nu sunt parte a „puterilor superioare”. Nici unul dintre aceștia nu îl reprezintă pe Dumnezeu sau pe Cristos, dar, din contră, aceștia sunt sub controlul zeului invizibil al acestei lumi, Satan Diavolul. (2 Cor. 4 : 4) Scripturile arată instrucțiunile pe mai departe pentru aceia care știu drumul cel drept: „Conducătorii nu sunt o teroare pentru lucrările bune, ci pentru cele rele. Nu veți fi înspăimântați de putere? Faceți ceea ce este bine, și veți prețui aceasta, pentru că el este slujitorul lui Dumnezeu pentru totdeauna. Dar dacă vei face ceea ce este rău, să vă temeți, pentru că el nu ridică sabia în van, pentru că el este slujitorul lui Dumnezeu, un răzbunător care va revărsa mânia asupra aceluia care face rău”. – Rom. 13 : 3, 4.

Toată lumea știe că toți conducătorii acestei lumi sunt răi și fac lucruri rele, în loc să țintească spre lucruri bune, ei persecută pe aceia care fac lucruri bune. Acest lucru indică faptul că

ei nu sunt „puterile superioare” menționate în Scripturi. Atunci care sunt aceste „puteri superioare”? Dumnezeu Iehova este Suprem, iar Isus Cristos este Reprezentantul Său, căruia El i-a dat toată puterea și autoritatea pentru a duce la îndeplinire scopul Său. (Matei 28 : 18) Scriptura citată mai sus referitor la „puterile superioare” se adresează în mod specific aceluia care a fost de acord să facă voia lui Dumnezeu și pe care Dumnezeu i-a acceptat și i-a chemat în cadrul organizației Sale. (Rom. 1:7) Dumnezeu nu are de-a face cu conducătorii acestei lumi și nu îi autorizează să Îl reprezinte.

Referitor la „puterile superioare”, așa cum se menționează mai sus, El îi instruește pe aceia care sunt de partea Împărăției, și doar pentru ei și ne arată că Isus Cristos este „slujitorul lui Dumnezeu” și „răzbunătorul pentru a executa mânia [lui Dumnezeu] asupra celor care fac rău.” Isus Cristos este „Regele suprem” în organizația lui Dumnezeu, și este numit așa în următoarele scripturi: „Supuneți-vă fiecărei porunci a omului de dragul lui Dumnezeu, acest lucru este în supunere față de Dumnezeu, ca suprem, sau guvernatorilor sau celor care sunt trimiși de El pentru a pedepsi pe cei care fac rău și pentru a-i prețui pe cei care fac bine.” (1Pet. 2 : 13, 14) „Guvernatorii” din acest text înseamnă apostolii lui Isus Cristos, cărora li s-au dat puteri specifice în cadrul organizației Domnului. Doar organizația lui Dumnezeu este inclusă în următorul text: „Supune-te celor care te conduc și să vă supuneți pentru că ei au grijă de sufletele voastre, pentru că ei trebuie să dea socoteală, ca ei să poată face acest lucru cu bucurie și nu cu durere, pentru că acest lucru nu este în beneficiul vostru.” – Evrei 13 : 17.

Acest text nu are nici un fel de referire la organizațiile mondiale. Cu siguranță că oameni păcătoși precum Hitler și Mussolini și alți dictatori nu l-au reprezentat niciodată pe Dumnezeu. Conducătorii de acest fel nu „ne păzesc sufletele”, ci mai degrabă încearcă să distrugă pe aceia care sunt de partea lui Cristos, Domnul. În textul următor (1 Pet. 2 : 13) „fiecare poruncă a omului” este limitată în întregime la aceia care sunt de partea Domnului și în organizația Sa. Când Domnul i-a trimis pe apostoli pentru a stabili adunări de creștini, El le-a supus autorității acestor apostoli pentru a le da anumite „porunci” sau reguli, și de aceea, apostolii credincioși erau „guvernatori” în cadrul organizației Domnului, iar regulile promulgate de aceștia trebuie ascultate, iar aceste reguli sunt scrise în Scripturi.

IMAGINI, OAMENI, SEMNALE

Un creștin trebuie să se supună legii din locul unde el trăiește? Da, dacă legea din locul respectiv nu este în contradicție directă cu legea lui Dumnezeu. De exemplu, un om trebuie să își plătească impozitele pentru a acoperi cheltuielile statului. Isus a spus: „De aceea, dați Cezarului ce este al Cezarului [Cezar aici înseamnă simbolic statul și lucrurile care îi aparțin Cezarului] și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu (Matei 22 : 18-21) Urmând acea regulă pe care Dumnezeu ne-a spus-o, creștinii trebuie să se supună fiecărei legi a statului care nu intră în conflict cu legea lui Dumnezeu, dar când supunerea față de legea statului va opera pentru a obliga creștinii să nu respecte legea lui Dumnezeu, atunci legea lui Dumnezeu are precedent asupra legii statului și legea lui Dumnezeu trebuie respectată mai degrabă decât legea oamenilor sau cea a statului.

Un stat sau un guvern în care toate activitățile oamenilor sunt sub controlul unui dictator, acea putere de guvernare constituie un stat sau guvern totalitarist. Sub puterea acesteia, oamenii sunt afiliați sau formează clase, și toate privilegiile lor individuale sunt fixate de stat în toate cazurile. Acest lucru a fost exemplificat în cazul Germaniei naziste. În acea țară, tuturor oamenilor li se cerea să salute într-un anume fel și să exclame „ Heil Hitler”, ceea ce înseamnă „Salvarea și protecția vin de la Hitler”. O persoană care este legată printr-un legământ să facă voia Dumnezeului Atotputernic nu se poate supune acestei legi naziste, care îi cere să salute într-un fel specific și să repete cuvintele menționate mai sus, pentru că dacă ar face acest lucru ar fi o încălcare flagrantă a poruncii specifice a lui Dumnezeu, așa cum este înregistrată la Exod 20 : 2-5. „Salvarea vine de la Iehova”, și nu de la om (Ps. 3: 8, *ASV*); iar un creștin care neagă acest lucru și se supune statului și nu lui Dumnezeu, merge pe drumul distrugerii.

O imagine, așa cum este definită prin Scripturi, înseamnă „reprezentare, o figură, un simbol, adică, ceva care reprezintă un anumit lucru și este în locul acestuia”. Acest lucru este definit de Webster astfel: „Să te înclini”, așa cum este folosit în Scripturi, înseamnă aduci respect, să te supui, să venerezi. Este scopul Diavolului să îi facă pe oameni să vorbească de rău numele lui Dumnezeu, ceea ce poate duce la distrugerea omului. Pentru protecția specifică a acelor care au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu, Cel Atotputernic dă această poruncă: „Nu vei avea alți dumnezei decât pe Mine. Nu vei face chip cioplit sau orice lucru care să se asemene cu ceea ce este în cerurile de deasupra, sau ceea ce este pe pământul de dedesubt sau a ceea ce este în apă sub pământ, nu te vei închina lor, și nici nu îi vei servi, pentru că eu sunt DOMNUL tău și sunt un Dumnezeu gelos, punând păcatele părinților asupra copiilor până la a treia și a patra generație a celor care mă urăsc.” – Ex. 20 : 3-5.

Salutul pentru conducătorul dictator, așa cum este menționat mai sus, închinarea la imagini sau venerarea acestora, atribuirea oricărei imagini care să aibă calități de protecție și salvare, este de aceea o încălcare clară a legii lui Dumnezeu și de aceea cineva devotat lui Iehova nu se poate supune și nu se va supune legii statului care îi cere să încalce legea lui Dumnezeu.

Izraeliții erau în cadrul legământului de a face voia lui Dumnezeu, și când ei au intrat în ținutul lui Canaan, s-au găsit printre popoare păgâne. Satan stabilise religiile păgâne printre canaaniți, iar poporului lui Dumnezeu i s-a poruncit în mod specific să țină legea lui Moise, în special în ceea ce privește porunca de a nu se închina la imagini sau la orice de sub puterea acestor popoare păgâne care erau sub controlul Diavolului. (Iosua 23 : 6-8) Această lume și popoarele sale sunt încă sub conducerea invizibilă a zeului Satan Diavolul și a lumii sale păcătoase. (Ioan 12: 31; 14: 30; 2 Cor. 4: 4; 1 Ioan 5:19, *ASV*) Astfel creștinii nu se vor închina sau nu vor atribui salvarea unor imagini care reprezintă popoare aflate sub controlul lui Satan, dacă ei vor face voia lui Dumnezeu și se vor supune poruncilor Sale.

Steagul diverselor popoare reprezintă guvernarea și ce guvern reprezintă. Orice lege care cere ca un creștin să salute steagul național, îi cere acelei persoane să salute Diavolul, care este conducătorul invizibil a tuturor popoarelor lumii (Iac. 4:4). În timpul regimului nazist, în Germania, mii de martori ai lui Iehova au fost închiși în lagăre de concentrare și torturați, și sute au fost uciși, deoarece ei nu au spus „Heil Hitler” și să salute svastica. Dar faptul că un creștin sau o persoană care a încheiat un legământ cu Dumnezeu să facă voia Sa, salută steagul american este o violare a legii lui Dumnezeu? Da, deoarece protecția și salvarea sunt astfel atribuite națiunii, în timp ce protecția și salvarea unui creștin vin de la Domnul.

Steagul în sine nu produce nici un rău. Totuși, acesta reprezintă, puterea de conducere a guvernului și toate guvernele de pe pământ sunt ale lumii lui Satan și nici unul dintre ele nu susțin Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos. Fiecare susține propriul tip de conducere. Creștinul susține alt tip de conducere, Împărăția lui Cristos. Dacă el salută steagul reprezentând orice guvern al lumii, el și-ar respinge legământul cu Iehova Dumnezeu, iar acești oameni care nu respectă legămintele vor primi moarte de la Dumnezeu. (Rom. 1: 31, 32) Întrebarea reală este: O persoană care este creștină trebuie să se teamă de lucrurile pe care guvernele acestei lumi le reprezintă? Sau trebuie ca această persoană să se teamă de Iehova Dumnezeu și Împărăția Sa sub Cristos?

Astăzi, Împărăția lui Dumnezeu este stabilită în ceruri și Cristos a primit puterea și domnia Sa, în timp ce Satan deține încă controlul pământului. De aceea este imposibil ca o persoană să fie în acord deplin cu guvernele acestei lumi și în același timp să fie în deplină armonie cu Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos. El trebuie să servească un stăpân sau altul, și nu există compromis. Partea cea mai dificilă pentru conducătorii naționali, pentru mulți judecători și pentru majoritatea oamenilor este că ei nu văd sau nu înțeleg ceea ce este sau ce înseamnă Împărăția lui Dumnezeu. Un creștin adevărat știe că el nu poate fi pentru Dumnezeu și Împărăția Sa și în același timp să își atribuie protecția și salvarea guvernului acestei lumi sub conducerea lui Satan. A saluta steagul unei națiuni de fapt spune: „Mă îndrept către ceea ce reprezintă și substituie acest steag pentru protecția și salvarea mea.” Nici un creștin nu trebuie să facă acest lucru, deoarece el știe că toate popoarele vor suferi în curând din cauza distrugerii de mâna lui Dumnezeu la Armagedon. Națiunea pe care steagul o reprezintă nu poate oferi protecție sau salvare în acea bătălie.

Dar poate să însemne salutarea steagului unui popor, Statele Unite să zicem, mai mult decât indicarea respectului? Da, mult mai mult. Dacă ar fi însemnat nu mai mult decât respectul și supunerea față de toate legile care nu sunt în conflict cu legea lui Dumnezeu, creștinii nu ar considera încă salutarea unui simbol ca o încălcare a Celei de-a doua porunci. Dar trebuie să se observe că autoritățile lumii spun în ceea ce privește însemnătatea steagului: „Steagul, ca și crucea, este sfânt. Mulți oameni folosesc cuvintele sau termenii „Eticheta steagului”. Această expresie este mult prea slabă, prea superficială, și este doar o politețe de salon. Regulile și reglementările referitor la atitudinea umană despre standardele naționale folosesc cuvinte puternice și expresive, cum ar fi „supunerea față de steag”, „respectul față de steag,” „închinarea în fața steagului”, „devotamentul față de steag”, „comportamentul față de steag” (*Enciclopedia americană*, vol. 11, p. 316) Jurnalul de Informație, Societatea Națională a Fiicelor Revoluției Americane, spune: „America se așteaptă ca aceia care vin aici să iubească și să se închine și să apere steagul care îi protejează.”

Nu are statul puterea completă de a cere cetățenilor săi să se supună fiecărei legi pe care acesta le-a promulgat? Cu siguranță, Nu! Dacă un stat a promulgat o lege care este în conflict direct cu legea lui Dumnezeu, un creștin adevărat se va supune lui Dumnezeu și nu omului. Cu multe secole în urmă, Babilonul cel din lumea veche, a ținut captivi poporul lui Iehova. Apoi acea națiune a promulgat legea care cerea oamenilor să se încline în fața unei imagini, atunci când se dădea un anumit semnal. Trei izraeliți au refuzat. Li s-a spus că acest refuz însemna că ei vor fi legați și aruncați în cuptorul de foc. Au fost înspăimântați? S-au înclinat sau au făcut un compromis? Răspunsul lor a fost: „Nu ne dăm osteneala să vă răspundem în această privință. Dacă așa stau lucrurile, Dumnezeu nostru pe care noi îl servim ne poate salva din cuptorul în flăcări și El ne va salva din mâinile tale, O, Împărate. Dar dacă nu, atunci să știi Împărate, noi nu ne vom supune zeilor tăi, și nici nu vom venera imaginea aurită pe care tu ai făcut-o.” – Dan. 3 : 16-18.

Un alt exemplu care arată voia Dumnezeului Atotputernic în această problemă și cursul de urmat corespunzător pentru aceia angajați în legământul cu Dumnezeu: Apostolii lui Isus Cristos au fost arestați și aduși în fața tribunalelor pentru că au propovăduit evanghelia referitoare la Isus Cristos și judecătorii din aceste tribunale i-au condamnat la o pedeapsă grea dacă refuzau să înceteze propovăduirea și răspunsul dat tribunalului a fost: „Dacă este drept în ochii lui Dumnezeu să vă luăm în seamă pe voi și nu pe Dumnezeu, să judecați voi.” „Noi trebuie să ne supunem lui Dumnezeu și nu oamenilor.” (Faptele apostolilor 4: 19; 5:29) Copilul lui Dumnezeu nu are nici o altă alternativă. El nu se poate compromite și apoi să trăiască. Salvarea sa depinde complet și în totalitate de supunerea din toată inima în fața lui Dumnezeu.

Actul de a saluta steagul nu este o ofensă în sine, dar acela care este legat prin legământ să facă voia lui Dumnezeu și care atunci acționează în nesupunere față de voia lui Dumnezeu, comite o faptă rea care îl va duce la distrugere. Aceia care doresc să salute steagul trebuie să facă acest lucru, dar aceia care au convenit să îl servească pe Iehova Dumnezeu trebuie să I se supună Lui dacă vor să trăiască. Statul poate să îi închidă sau poate chiar să îiucidă pe aceia care nu se supun cererii de a saluta steagul, dar aceia care mor din cauza credinței și supunerii lor față de Dumnezeu își asigură învierea, în timp ce acela care moare de mâna lui Dumnezeu datorită necredinței sale nu mai poate avea o înviere. Statul poate să ucidă doar trupul, dar nu are puterea de a aduce cuiva moartea. Doar Dumnezeu poate ucide atât trupul și prevederea plină de milă privind învierea. – Matei 10 : 22, 28.

Există doi stăpâni: Iehova Dumnezeu, stăpânul peste toți cei care doresc dreptatea, și Diavolul, stăpân peste cei care sunt împotriva lui Dumnezeu. „Nici un om nu se poate supune în fața a doi stăpâni, pentru că fie îl urăște pe unul și îl iubește pe celălalt, sau se va ține de unul și îl va disprețui pe celălalt. Nu poți să îl servești pe Dumnezeu și mamona în același timp. (Matei 6 : 24) Și trebuie să știți că îl puteți servi pe Satan fără să vă dați seama . Lucrările și nu cuvintele unui om ne spun pe cine servește el: „Nu știți că aceluia căruia vă supuneți ca servitori, sunteți servitorii aceluia căruia vă supuneți, fie ca este vorba de păcat care duce la moarte, sau de supunere care duce la dreptate?” – Rom. 6 : 16.

Regula care trebuie să fie urmată de creștini, atunci, este aceasta: Supuneți-vă fiecărei legi a statului care este în armonie cu legea lui Dumnezeu, deoarece aceasta este dreaptă. Dacă aveți

încredere în Iehova Dumnezeu și în Împărăția Sa, supuneți-vă legii Sale mereu, deoarece El este suprem.

REFERITOR LA TRANSFUZIA DE SÂNGE

8 octombrie

Stimate domnule,

Ca răspuns la scrisoarea dvs. din 21 septembrie în ceea ce privește transfuzia de sânge: Este adevărat, Isus a realizat acte de milă în ziua de sabbat și s-a considerat că nu avea nici o vină deoarece era perfect legal a se face acest gen de fapte bune în ziua de sabbat evreiesc. Și preoții de la templul tipic din Ierusalim au lucrat în ziua de sabbat pentru a-și desfășura activitatea și nu s-a considerat că ar avea vreo vină. Și David și oamenii lui au mâncat pâinea, care în condițiile legii era doar pentru preoții care intrau în templu să o mănânce, deoarece David și oamenii săi aveau nevoie de hrană. Dar putem vorbi despre aceste lucruri în condițiile Scripturii pentru a justifica un creștin care apelează la transfuzia de sânge pentru sine sau pentru prietenii sau pentru cei dragi? Să ne gândim: Legământul lui Dumnezeu referitor la sfințenia sângelui ființei a fost stabilit cu omenirea prin Noe înainte de legea sabbatului stabilită cu evreii prin Moise. (Geneza 9: 1,6) Atunci când moartea lui Isus a abolit legământul mozaic cu legea sabbatului, legământul cu Noe în ceea ce privea sângele a rămas în vigoare, și la ani după moartea lui Isus, apostolii și discipolii lui Isus au recunoscut acel fapt și astfel s-a poruncit credincioșilor creștini să nu primească în organismul lor sângele unei alte ființe. (Faptele apostolilor 15:19, 20, 28, 29; 21:25) Astfel, Isus a făcut lucrarea cea bună în ziua de sabbat, ceea ce nu a creat un precedent pentru adepții Săi să încalce legământul cu Noe referitor la sânge sau să facă excepții la acesta. Preoții care au lucrat la templu în ziua de sabbat nu au dat un exemplu pentru frații lor care nu sunt preoți să încalce sabbatul prin muncă seculară, și de ce nu? Deoarece acelor preoți Dumnezeu le-a poruncit să facă acele lucrări la templu în toate zilele săptămânii, fără a se exclude ziua de sabbat. Astfel, ei se supuneau lui Dumnezeu făcând acel lucru în ziua de sabbat și nu în afară, ci în templu. Făcând acest lucru ei nu încălcau legământul cu Noe referitor la sânge, totuși.

De asemenea David și oamenii săi, când au mâncat pâinea, nu au primit pâinea care îl lăsa pe Sfânt fără rezerva de pâine care ar fi trebuit să fie înaintea lui Dumnezeu. Era pâinea pe care preoții o scosese deja din fața lui Dumnezeu, pentru a face loc pentru pâinea proaspătă, astfel încât pâinea pe care a mâncat-o David era de fapt acum obișnuită. Vedem: „Preotul i-a dat pâine sfințită, pentru că singura pâine care exista era pâinea pentru punerea înaintea Domnului care fusese luată dinaintea celui Veșnic, ca pâinea proaspătă să poată fi pusă la loc în aceeași zi.” (1Samuel 21:6, *Moffatt*) Astfel, era pâine care deja servise scopului său sfânt. Dar, prin faptul că a acceptat-o și a mâncat-o, David nu încălca sau nu făcea nici o excepție de la legământul cu Noe referitor la sfințenia sângelui. Faptul că nu ar fi făcut nici o excepție referitor la legământul sfânt referitor la sânge este indicat prin observația sa când unii dintre soldații săi și-au riscat viața pentru a-i aduce nu sânge, ci apă din fântâna de pe pământul de unde se ordonase să fie vărsat sânge. Vedem scris: „Dar el nu va bea, o va turna pentru cel Veșnic, strigând: „Dumnezeul meu mi-a interzis să fac acest lucru! Trebuie eu să beau sângele oamenilor care mi-au adus-o cu prețul vieții lor? Pentru că ei mi-au adus această apă riscându-și viețile.” Astfel, el nu a băut.” (1Cronici 11:18,19, *Moffatt*) În armonie cu aceasta, el spune, la Psalmul 16 : 4: „Nu voi bea sângele pe care ei mi-l oferă.”

Mulți clerici spun că transfuziile de sânge nu intră sub incidența legământului cu Noe referitor la sânge, ci este o excepție de la această interdicție de a aduce sânge în organismul cuiva datorită binelui pe care îl face acea transfuzie de sânge. Dar a făcut Dumnezeu excepții de la legământul de sânge deoarece erau cazuri când se părea că este bine? Nu. Când izraeliții îi urmăreau pe filistini erau obosiți, iar epuizarea fizică nu a fost folosită ca o scuză pentru a primi sânge în organism. Citim: „De la amiază până la căderea nopții i-au lovit pe filistini în acea zi, până când

trupele erau obosite, atunci trupele s-au năpustit asupra oilor, a bivolilor și a vitelor și le-au trântit la pământ, iar soldații le-au mâncat cu tot cu sânge. Dar când i s-a spus lui Saul „Soldații păcătuiesc împotriva celui Etern pentru că mănâncă carne cu sânge pe ea”, el le-a spus celor care i-au adus această veste: „Puneți aici o piatră mare de altar.” Saul a mai spus apoi: „Mergeți la soldați și spuneți-le că fiecare om trebuie să îmi aducă mie oaia sau vita și să o ucidă aici, căci este un păcat împotriva celui Veșnic să se mănânce carnea cu sânge în ea.” (1 Samuel 14: 31-34, *Moffatt*) Și când oamenii lui Saul i-au urmărit și ucis pe filistini, ei nu încălcau cea de șasea poruncă, „Să nu ucizi”, ci acționau la porunca lui Dumnezeu în executarea dușmanilor Săi și astfel acționau ca și executori ai Săi. Prin aceasta nu comiteau nici o crimă. Și că așa era este dovedit și prin faptul că ei nu au fost nevoiți să fugă în orașele de refugiu pentru a fi în siguranță pentru răzbunarea sângelui, pentru că fiecare izraelit care comisese o crimă cu sau fără voie trebuia să fugă într-un astfel de oraș. (Numeri 35: 9-34) Astfel, argumentul că o transfuzie de sânge este scuzabilă pentru că va revigora o viață umană epuizată este doar un argument înțelept al lumii și nu își găsește susținerea în Scriptură.

De aceea trebuie să avem grijă când încercăm să justificăm folosirea transfuziei de sânge, bazându-ne pe presupunerea că salvează vieți și de aceea este bună în ochii lui Dumnezeu. Se consideră a fi bună doar, dar sunt puține persoane care stau să se gândească câte vieți nu a reușit să salveze și cât de mult rău face atât donatorului de sânge, cât și celui care primește transfuzia de sânge, a cărui recuperare se face în urma acestei practici medicale. Doar pentru că sângele este introdus direct în organismul celui care primește sângele și nu ajunge în stomacul său pentru a ajunge în cele din urmă în organism, nu înseamnă că nu mănâncă sânge și astfel nu este nici o încălcare a legământului lui Noe împotriva consumării sângelui unei ființe. Consumarea sângelui altei ființe pentru a revigora un sistem vascular epuizat se face în grabă prin transfuzie. Astfel, înseamnă încălcarea legământului cu Dumnezeu referitor la sfințenia sângelui. Cel mai mare rău pe care îl face nu este fizic, ci nu respectă legământul și porunca Marelui Dătător de viață, Dumnezeu Iehova.

Cu sinceritate,
SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE
8 octombrie 1949

Dragă prietene,

Păreră ta din 21 septembrie referitor la articolul despre transfuzia de sânge care a apărut recent în revista noastră *Treziți-vă!* s-a dovedit a fi foarte interesantă într-adevăr.

Crearea Evei din coasta lui Adam nu poate fi considerată ca o transfuzie de sânge, deși sângele hrănește oasele. Biblia vorbește despre consumarea măduvei oaselor, dar în același timp vorbește și despre consumarea – mâncatul sau băutul sângelui unei ființe. (Psalm 63:5; Isaia 25:6) astfel, Cuvântul lui Dumnezeu face o diferențiere între sânge și oase cu măduva lor.

Totuși, legământul lui Dumnezeu referitor la sfințenia sângelui a fost încheiat după ce Dumnezeu a creat-o pe Eva din Adam, astfel, în ciuda modului în care Dumnezeu a creat-o pe Eva, Dumnezeu a impus asupra descendenților Evei și ai lui Adam interdicția de a consuma sânge de animal. Nu putem spune că Dumnezeu a interzis doar consumul sângelui animalelor inferioare, ci și cel al omului. Ceea ce spune Dumnezeu Creatorul este că viața tuturor ființelor este în sânge, și că este adevărat atât pentru sângele omului, cât și cel al animalelor inferioare. Din acest motiv, Biblia vorbește despre sângele lui Cristos ca agentul efectiv pentru salvarea omenirii și anularea păcatelor sale care sunt pedepsite prin moarte. Noi suntem salvați prin sângele lui Cristos ca un miel fără pată și fără vină, spune 1 Petru 1: 18, 19.

Împerecherea umană pentru reproducere nu poate fi considerată ca transfuzie de sânge de la bărbat la femeie. Cel puțin, Dumnezeu face diferența între acest lucru și introducerea de sânge în organismul uman. La momentul la care Dumnezeu a încheiat legământul Său cu Noe și întregii

omeniri i-a fost interzis să consume sângele ființelor, El i-a amintit lui Noe și familiei sale mandatul divin, „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul,” adică să se desfășoare procesul de reproducere umană. (Geneza 9 : 1-7, ASV) Dumnezeu nu ar interzice introducerea de sânge uman în organismul nostru și în același timp să ne dea voie să încălcăm legământul sângelui altfel, sub acoperirea altui proces. Dumnezeu este consecvent și astfel, actul căsătoriei nu trebuie confundat cu transfuzia de sânge. Viața poate fi dată sau reprodusă prin actul căsătoriei de către bărbat și femeie, dar nu prin transfuzia de sânge medicală.

Cu sinceritate întru gloria divină,
SOCIETATEA TURNUL DE VEGHERE

Nu ai știut? Nu ai auzit? Dumnezeul Atotputernic, Iehova, Creatorul marginilor pământului, nu a adormit și nici nu este depășit, nu trebuie să îi cauți înțelegerea. El a dat putere celor care au căzut, și acei care nu mai avea nici o putere, i-a dat tărie. Aceia care îl așteaptă pe Iehova vor primi putere însutit, se vor înălța cu aripi ca de vultur, și vor fugi, și nu vor fi epuizați, și vor merge, și nu vor cădea. - Isaia 40 : 28, 29, 31, ASV

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăției lui Jehova

VOL. LXX

15 DECEMBRIE 1949

Nr. 24

Cuprins:

„PROPOVĂDUIȚI CUVÂNTUL”

- Pag. 3

CUM ȘI DE CE TREBUIE SĂ FIE
PROPOVĂDUIT ASTĂZI

- Pag. 7

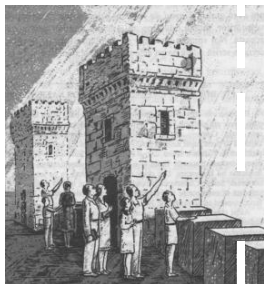
ADUNĂRI DE DISTRICT ÎN GERMANIA ÎN 1949

- Pag. 13

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” Isaia 43:12

Publicată bilunar de

Societatea de Biblii și Tratamente Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn, N.Y., U.S.A.

FUNCȚIONARI:

Președinte: N.H. Knorr Secretar: W.K. Van Amburgh

**„Toți fiii Tăi vor fi învățați de Iehova;
și mare va fi pacea fiilor tăi” - *Isaia 54:13***

SCRIPTURA ÎNVAȚĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veșnicie în veșnicie: El este Creatorul cerului și al Pământului și Dătătorul de viață al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creațiunii Sale și Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe Pământ și Principalul Agent Executor al lui Iehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a așezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar și a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață.

ISUS a fost făcut om și Omul Isus a suferit pentru a produce prețul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, ca și creatură divină. L-a înălțat la cer mai presus de orice creatură și de orice nume și L-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

ORGANIZAȚIA LUI IEHOVA este o Teocrație numită Sion și Isus Cristos este Funcționarul Principal de acolo și Regele de drept al lumii: urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie și privilegiu este să mărturisească pentru supremația lui Iehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie și să poarte fructele împărăției înaintea tuturor aceluia care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârșit în anul 1914 a.d. și Domnul Isus Cristos a fost așezat de Iehova pe tronul Său al autorității, a expulzat pe Satan din cer și înaintea în întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL și binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăția lui Iehova prin Cristos, care acum a început Următoarea faptă măreață a Domnului, va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe Pământ: sub această împărăție, oamenii de bine ce vor supraviețui Armagedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul” cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale. așa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui Iehova și tuturor oamenilor de bine. Ea pregătește pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează și altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio și alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizații lumești. Ea este în întregime și fără rezervă pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conținutului ei în mod critic și atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

Statele Unite - \$1: Canada și celelalte țări - \$1.50: Marea Britanie. Australia și Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poștal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia și Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte țări decât cele menționate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poștal *internațional*.

Birourile din străinătate

Anglia 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada 40 Irvin Avenue. Toronto 5, Ontario, Canada
Australia și Asia 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toți studenții Bibliei sinceri, care din cauza infirmității, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească prețul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* print-o cerere scrisă adresată vestitorilor, tăcută odată pe an. arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroși să-i ajutăm astfel pe nevoiași, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poștale.

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL ÎMPĂRĂȚIEI LUI IEHOVA

Vol. LXX

15 Decembrie 1949

Nr. 24

„Propovăduiți Cuvântul”

„Propovăduiți cuvântul, întotdeauna, indiferent de anotimp.” – 2 Tim. 4:2, *Moffatt*.

Iehova a făcut din predicat cel mai importantă lucrare pe care oricare dintre noi ar putea-o face pe această lume. El a poruncit să fie făcută pentru slava sa și pentru beneficiul veșnic pe care îl aduce omenirii. Acest beneficiu include salvarea oamenilor supuși de la rezultatele nefaste ale căderii primului om. În armonie cu acest fapt, persoanele pe care Iehova Dumnezeu le-a ridicat să predice includ și pe cel mai mare om de pământ care a existat, Isus Cristos. Cu excepția acestuia, salvarea noastră și toate nenorocirile acestei lumi ar fi imposibilă.

2 De ce a lăsat Isus lucrarea sa de tâmplar la treizeci de ani? Pentru a predica, iar el a atras un grup destul de mare de adepți și i-a învățat. Ce a încercat el să facă din acești bărbați și femei? Mari oameni de afaceri? Avocați profesioniști? Doctori în filozofie umană? Politicieni? Sau persoane pe care această lume să le poată numi practice și care să aibă mari oportunități în această lume? Desigur că nu! El i-a pregătit și educat să fie predicatori, ca și el. Citim: „El atunci i-a adunat pe cei doisprezece discipoli la el, și le-a dat puterea și autoritate peste demoni, și să vindece boli. Și apoi i-a trimis să predice Împărăția lui Dumnezeu și să îi vindece pe cei bolnavi. Și ei au plecat și au mers prin orașe, au predicat evanghelia și au vindecat oameni pe unde s-au dus.” (Luca 9 : 1, 2, 6) Cei care nu erau în cercul celor doisprezece apostoli ai săi s-au îndreptat spre același gen de lucrare. „Și el i-a spus și unuia, Urmează-mă. Dar el i-a spus, Doamne, lasă-mă mai întâi să îmi îngrop tatăl. Isus i-a zis, Lasă-i pe cei morți să își îngroape morții, tu du-te și predică Împărăția lui Dumnezeu.” – Luca 9: 59, 60.

3 După moartea și învierea sa, Isus Cristos le-a arătat adepților săi că era mai important ca niciodată să facă această lucrare pentru care el îi pregătise. În ceea ce privește faptul că i-a adunat în ziua învierii sale, citim: „Apoi el i-a făcut să vadă, ca ei să poată înțelege scripturile și să le spună: Așa este scris și de aceea este dat ca Isus Cristos să sufere și să se ridice din morți în a treia zi, și ca iertarea și căința de păcate trebuie predicată în numele său tuturor popoarelor, începând la Ierusalim. Și sunteți martorii acestor lucruri.” (Luca 24: 45-48) Mesajul lor a devenit de importanță mondială și trebuie spus.

4 Dacă nu ar fi fost prezentarea publică a acestui mesaj și confruntarea cu opoziția cruntă și persecuția violentă, Saul din Tars nu ar fi devenit apostolul Pavel. În afară de faptul că a studiat ca Fariseu evreu la Ierusalim, Pavel a învățat și să facă corturi. Dar Isus i-a apărut ca prin minune și l-a ales să fie predicator pentru toate popoarele ne-evreiești. Ni s-a arătat că, după ce a fost convertit la creștinism din iudaism, „imediat el a predicat despre Cristos în sinagogi, că el este Fiul lui Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor 9: 1-20) Ceea ce Isus cel înviat din morți a făcut din el, Pavel a fost înzestrat să facă din alții care doreau să își pună viețile în slujba facerii de bine. El i-a ghidat către aceeași lucrare ca și el, să obțină cât mai mult de la viața sa. Unul dintre cei pe care Pavel i-a luat cu el în călătoriile sale misionare, a fost tânărul Timotei. Acest tânăr a devenit supraveghetor al uneia dintre adunările stabilite ale creștinilor. Ultima scrisoare pe care Pavel a scris-o, cuprinsă în Biblie, a fost către Timotei. Pavel a scris-o în timpul celei de-a doua întemnițări la Roma la scurt timp înainte de a fi executat pentru că era un predicator credincios al evangheliei.

5 Ce i-a scris Pavel lui Timotei pentru a-l face să continue după moartea apostolului? Iată: „Te însărcinez în prezența lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos care judecă vii și morții, și prin arătarea și Împărăția sa, predică cuvântul, stăruiește în toate timpurile.” (2 Tim. 4: 1, 2, *RSV*) Da, să

facă aceeași lucrare pentru care Pavel a fost întemnițat și pentru care era gata să moară. Dacă nu ar fi fost cea mai importantă lucrare a vieții, nu ar fi meritat să moară pentru ea. De aceea, martorii lui Iehova și-au devotat mereu viețile acestei lucrări.

6 Astăzi, nu doar sistemele religioase, dar și cele politice poruncesc martorilor lui Iehova să nu facă ceea ce Pavel l-a însărcinat pe Timotei să facă. Deoarece ei nu ascultă de aceste sisteme arogante, martorii lui Iehova sunt persecutați, nu pentru activități politice, ci doar pentru că predică mesajul speranței și al vieții. Sunt strămutați și aruncați în închisori și lagăre de concentrare. Sunt amenințați cu moartea și unii dintre ei chiar au privilegiul să cadă pradă morții. Organizația lor vizibilă este suprimată prin decret de stat și anihilată de acțiunea poliției. Li se interzice să se întâlnească chiar și în privat și sunt forțați să fie în afara legii. Libertatea de a proclama Împărăția lui Dumnezeu prin viu grai și prin material biblic scris le este luată. Ce pot face ei? Pe cine trebuie să asculte ei și cui trebuie să îi facă plăcere în această problemă?

7 Martorii lui Iehova nu trebuie să întrebe Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghe pentru a ști. Ei știu direct din Cuvântul lui Dumnezeu, în fața căruia ei sunt însărcinați să facă lucrarea de predicare. Pe cei în fața cărora ei sunt însărcinați să facă lucrarea sunt aceia pe care trebuie să îi mulțumească, nu pe ei. Ei au poruncile lor și știu ce să facă, nu din partea Societății Turnul de Veghe, ci din partea „Înaltelor Stăpâniri”, Iehova Dumnezeu și Isus Cristos. Să interzică Societatea Turnul de Veghe și să îi închidă Sucursalele în diverse țări cu forța prin intervenția statului! Aceasta nu anulează și nici nu ridică porunca divină de la bărbații și femeile care sunt consacrați să facă voia lui Dumnezeu și asupra cărora el și-a pus spiritul. „Predicați! Stă scris clar în Cuvântul său. Această poruncă are întâietate în fața tuturor ordinelor oamenilor.

Însărcinați înaintea Stăpânilor Înalte să facem așa

8 Dușmanii sau prietenii se întrebă de ce martorii lui Iehova nu renunță la lucrarea lor de predicare în fața interferenței politice, intoleranței religioase și urii internaționale? Deoarece însărcinarea de a predica vine din Biblie în fața Stăpânilor Înalte pe care Pavel le numea în însărcinarea sa personală către Timotei: „Te însărcinez în fața lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos care vor judeca vii și morții, și prin arătarea sa și a Împărăției,” scrie Pavel unui membru al corpului guvernator al bisericii. Și așa cum Pavel l-a însărcinat pe Timotei, tot așa și Cristos i-a însărcinat pe cei din corpul său de adepți.

9 Dar de ce Pavel își emite însărcinarea sa către predicatori „în prezența lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos”? Pentru a face acea însărcinare cât mai puternică posibil. Autoritățile romane pot emite ordine și ordonanțe împotriva acestei lucrări creștine și să facă acest lucru în fața lui Nero Cezarul, dar însărcinarea de a predica, deși este emisă chiar din închisoarea romană de sub nasul lui Cezar, a fost emisă în fața lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos. În controversa în ceea ce privește suveranitatea universală și de aceea cine trebuie să fie cel supus, Pavel alege să afirme cu tărie suveranitatea lui Iehova Dumnezeu, Cel Prea Înalt supunându-i-se și îndemnându-i și pe alții să facă același lucru. El este acela responsabil să adune martorii săi și să le poruncească să depună mărturie. Indicând acest lucru, apostolul Petru i-a spus italianului Corneliu, un centurion din armata lui Cezar: „Dumnezeu l-a uns pe Isus din Nazaret cu spiritul său sfânt și cu putere, ... pe care ei l-au omorât și l-au spânzurat pe lemn, pe el l-a ridicat Dumnezeu în a treia zi, și l-a arătat fără ascunzișuri, dar nu tuturor oamenilor, ci doar martorilor aleși înaintea lui Dumnezeu, chiar și nouă, celor care am mâncat și am băut cu el la masă, după ce s-a ridicat din morți. Și EL ne-a poruncit să predicăm oamenilor și să mărturisim că el este cel căruia Dumnezeu i-a poruncit să fie Judecătorul celor vii și celor morți.” – Fapte 10: 38-42.

10 Când ne supunem lui Dumnezeu împotriva voinței oamenilor, întărim suveranitatea Sa și puterea poruncilor ca fiind deasupra acelor ale diavolilor și oamenilor. Atunci, avem un rol în justificarea suveranității sale universale. Noi știm și dovedim că acest lucru este valabil pentru noi aici pe pământ, în ciuda organizației Diavolului care acum ne înconjoară. Suntem ca profetul Mica care i-a spus mesagerului împăratului: „Așa cum Iehova cel viu, așa cum mi-a spus Iehova, așa voi vorbi.” (1 Regi. 22: 14, *ASV*) Suntem ca cei trei tovarăși evrei ai profetului Daniel care au spus în

față împăratului Nebucadnețar din Babilon care îl cucerise pe împăratul Ierusalimului: „Dacă așa va fi, Dumnezeu nostru pe care îl servim va putea să ne salveze și să nu ardem în cuptorul de topit, iar el ne va salva din mâinile tale, împărate. Dacă nu, să știi, O, împărate, că noi nu vom servi zeii tăi și nu vom venera imaginea de aur pe care tu ai construit-o.” (Dan. 3: 17, 18, *ASV*) Suntem precum apostolii lui Isus, când conducătorii evrei, care aleseră să nu aibă alt împărat decât pe Cezar, le-a poruncit să nu mai vorbească în numele lui Isus. Și apoi apostolii au spus: „Spuneți și voi dacă credeți că e drept în ochii lui Dumnezeu să ascultăm de voi mai mult decât de Dumnezeu. Pentru că nu putem vorbi decât despre lucrurile pe care le-am văzut și le-am auzit.” „Suntem datori să îl ascultăm pe Dumnezeu și nu pe oameni. Iar noi suntem martorii săi.” (Fapte 4: 18-20; 5: 29, 32) Dacă astăzi vrem să avem un rol în justificarea suveranității universale a lui Iehova, trebuie să avem aceeași poziție ca și toți acei martori credincioși. Și el a început prin a predica. El este Acela care a poruncit să fie continuată și dusă la capăt de oamenii săi consacrați în ciuda împotrivirii oamenilor. El nu a ridicat niciodată această poruncă.

11 Suntem însărcinați nu doar în ochii lui Dumnezeu, dar și în cei ai lui Isus Cristos. Acesta a recunoscut și el suveranitatea universală a lui Iehova Dumnezeu. Când el se afla în fața reprezentantului lui Cezar la Ierusalim, guvernatorul roman Pilat din Pont, Isus a spus: „M-am născut pentru acest sfârșit, și de aceea am venit eu pe lume, ca să mărturisesc adevărul.” (Ioan 18: 37) El a murit pentru că a predicat Împărăția lui Dumnezeu și dreptul său de a domni. Dar pentru că a făcut acest lucru, Dumnezeu l-a ridicat pe Isus Cristos din adâncul mormântului la o poziție mult mai înaltă decât a lui Cezar, da, mult mai înaltă decât toate autoritățile cerești, cu excepția celei a lui Dumnezeu Atotputernicul însuși. Astfel, Isus Cristos împarte cu Dumnezeu Iehova locul „Stăpânirilor Înalte”. De aceea, este un lucru mareț să fii însărcinat în fața sa să predici. Este o însărcinare solemnă. - Rom. 13: 1.

12 Supunerea sau nesupunerea față de această însărcinare înseamnă viața sau moartea pentru noi pentru veșnicie. De ce? Deoarece Dumnezeu l-a ridicat pe Isus din morți să fie Domn. Aceasta înseamnă că Isus este acela care are putere și autoritate asupra celorlalte creaturi ale lui Dumnezeu. El are putere și autoritate, nu doar asupra celor care sunt în viață, ci și asupra morților. Niciunul dintre cei morți nu mai poate trăi din nou decât prin el, pentru că Dumnezeu l-a făcut pe el acela „care judecă vii și morții”. Odată Isus a spus: „Tot așa cum Tatăl ridică morții din groapă și le dă viață, și Fiul dă viață oricui voiește el. Așa se va întâmpla la judecată, Tatăl, în loc să judece toți oamenii el însuși, a lăsat toată lucrarea de judecată asupra Fiului. Așa cum Tatăl are în el darul vieții, i-a dat și Fiului acest dar, ca și el să aibă în el darul vieții, și i-a dat și puterea să judece, deoarece el este Fiul Omului.” – Ioan 5 : 21, 22, 26, 27, *Knox*.

13 Să ne interzică tribunalele umane și sistemele totalitariste politice sau religioase sau să ne condamne la moarte pentru că suntem martorii lui Iehova și pentru că ascultăm porunca Sa de a propovădui! La urma urmelor, autoritatea lor nu poate fi exercitată decât asupra acestei vieți. După ce autoritățile umane dispun de noi, chiar după executarea pedepsei cu moartea, și noi și ei vom sta în fața tribunalului Judecătorului Iehova pentru decizia în ceea ce privește lumea viitoare. „Pentru că toți trebuie să apărăm în fața scaunului de judecată a lui Cristos; ca fiecare să primească lucrurile făcute de el, după faptele sale, indiferent că sunt bune sau rele.” (2 Cor. 5 : 10) Acest Judecător are puterea vieții în el. El poate să întoarcă decizia autorităților umane care ne condamnă și ne trimit la moarte. El poate face acest lucru ridicându-ne la viața veșnică în noua lume pentru credința noastră în Dumnezeu. El poate să îi trimită pe cei care ne-au condamnat și executat să fie distruși pe vecie în Gheena. De aceea, când i-a trimis pe discipolii săi să facă lucrarea misionară la casele oamenilor, Isus a zis: „Ce vă spun eu la întuneric, vorbiți în lumina zilei, și ce vi se șoptește la ureche, spuneți tare de pe acoperișul caselor. Și nu vă temeți de cei careucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul, mai degrabă temeți-vă de Cel care poate să distrugă atât sufletul, cât și trupul la Ghenă.” – Matei 10: 27, 28, *Weymouth*.

14 Toate dovezile ne arată clar că Judecătorul numit de Iehova este acum pe tron în gloria sa cerească și toate popoarele sunt în fața sa și începe judecata lor și a oamenilor lor. „Caprele” păstorite de frații creștini ai Judecătorului și tovarășii precum oile ale acestora. Pentru acest lucru, ei sunt așezați în stânga Judecătorului. În scurt timp, ei vor fi trimiși la Gheena pentru distrugerea

groaznică care este rezervată Diavolului și îngerilor săi. (Matei 25:31-46) În comparație cu judecata Judecătorului lui Iehova, ce înseamnă judecata autorităților umane? În ochii acestui Judecător, care stabilește destinul nostru veșnic, fiecare dintre creștinii consacrați este însărcinat să predice.

15 Însărcinarea apostolului are o forță specială acum, deoarece el a dat-o în vederea lui Cristos, „prin prezența și Împărăția sa”. Prezența și Împărăția sa sunt acum fapte adevărate. Prin semnele vizibile pe care el le-a prezis, care marchează întoarcerea și prezența sa invizibilă, el și-a făcut apariția în fața noastră prin credință și înțelegere. Prin puterea descoperitoare a Cuvântului lui Dumnezeu, vedem acum că Împărăția sa s-a născut în anul 1914 D.Ch, și că Dumnezeu l-a așezat pe Fiul său pe tronul împărătesc atunci. Astfel, Isus Cristos este acum în Împărăția sa, domnind în mijlocul dușmanilor săi. Acești dușmani pe pământ care se opun și ne persecută, nu vor putea niciodată să îl vadă cu ochiul liber. Dar și ochii înțelegerii se vor deschide și pentru ei pentru a-l vedea în Împărăția sa, deoarece la bătălia de la Armaghedon, el va apărea în fața lor prin descoperire și vor vedea distrugerea groaznică a lor, și a organizației lor mondiale. (2Tes. 1: 7-9; 2: 8) În lumina „prezenței și a Împărăției sale”, trebuie să considerăm cât se poate de serios însărcinarea de a predica. Nu mai predicăm în speranța că aceste lucruri se vor întâmpla. Acestea sunt realități clare ale zilelor noastre, ceea ce face ca mesajul nostru să fie mult mai viu și mai urgent. Acestea dovedesc că distrugerea este aproape pentru toate organizațiile și persoanele care luptă împotriva lucrării pe care noi o facem cu supunere față de Dumnezeu, și trebuie să fim curajoși și să nu ne temem de aceia al căror sfârșit este aproape. Chiar curajul nostru va fi o dovadă pentru ei.

Ce să vestim

16 Ni se spune clar ce trebuie să predicăm. Ce trebuie noi să predicăm ne dovedește că însărcinarea noastră pentru acest lucru vine de la o autoritate mai presus de autoritatea umană. În consecință, autoritatea omului sau cea religioasă nu are niciun fel de putere adevărată sau drept să ne interzică. Dacă am fi propovăduit despre filozofi umani ai unui sistem politic, social sau religios, atunci autoritățile umane ar fi putut ridica obiecții și să ia măsurile corespunzătoare. Totuși, într-o societate liberă și democratică, filozofiile care nu atacă bunele moravuri sau nu constituie un atac al autorității de drept, au dreptul de a fi făcute publice și să se adreseze diversilor oameni. Dar noi proclamăm și propovăduim nu o filozofie umană, și nici tradițiile oamenilor.

17 Ca și Isus Cristos însuși, apostolul Pavel lupta împotriva tradițiilor religioase ale oamenilor, pentru că el știa cum induc acestea în eroare pe cei care se aflau în puterea acestor tradiții religioase. Referitor la el însuși, spunea: „Pavel, un apostol (nu dintre oameni, nici prin oameni, ci prin Isus Cristos, și Dumnezeu Tatăl, care l-a ridicat din morți), ... vă spun vouă, frații mei, cu mâna pe evanghelia care mi-a fost mie propovăduită mie, că nu vine de la om. Și nici nu am primit-o de la om, și nici nu am fost învățat, ci a venit la mine prin descoperire de la Isus Cristos. Voi toți știți modul meu de viață din trecut când eram evreu, cât de mult am persecutat biserica lui Dumnezeu, și cum am făcut prăpăd în ea, și am avansat atât de mult în religia evreiască, mai mult decât oricare altul de vârsta mea, fiind extrem de zelos să păstrez tradițiile înaintașilor mei.” (Gal. 1:1,11-14, *ASV*) Filozofii umani și tradițiile religioase ale oamenilor au dus la o lume confuză și dezbinată. Nu reușesc să întrunească nevoile oamenilor și să le aducă o mângâiere. În cele din urmă, îi lasă pe oameni dezamăgiți.

18 „Cuvântul!” Iată ce ni se poruncește să predicăm. Acest Cuvânt vine prin inspirație de la Dumnezeu și este cuprins în scrierile sfinte ale Bibliei. Este ceea ce Pavel l-a sfătuit pe Timotei să continue să creadă și să predice, când i-a zis: „Susține în continuare ceea ce ai învățat și ai crezut cu tărie, știind de la cine ai învățat și cum din copilărie ai fost introdus în taina scrierilor sfinte, care te pot învăța despre salvarea prin credință în Isus Cristos. Toată scriptura este inspirată de Dumnezeu și este potrivită pentru învățare, mustrare, îndreptare și pentru pregătirea în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să poată fi perfect pregătit pentru lucrarea cea dreaptă.” (2 Tim. 3: 14-17, *RSV*) Pavel a scris aceste lucruri în ultima sa scrisoare, scrierile sfinte pe care le avea la îndemână atunci Timotei erau Biblia pe care o avem acum, cu excepția Evangheliei după Ioan și cele trei scrisori ale sale și

cartea Revelației și probabil scrisoarea lui Iuda. Dar astăzi, „cuvântul” le include și pe acestea. Este Biblia completă. Dumnezeu ne-a dat-o, el fiind cel care a inspirat-o de la Genesa la Revelație. Nici o organizație a creștinătății nu își poate asuma meritul pentru că a făcut-o, pretinzând că este cartea religioasă a sectei lor.

19 Un predicator care este un adevărat „om al lui Dumnezeu” nu are niciun fel de autoritate de la Dumnezeu, pe care el îl reprezintă, să predice filozofiile umane, tradițiile religioase ale oamenilor, sau orice altceva decât Cuvântul inspirat divin. Dumnezeu nu unge oamenii cu spiritul său să propovăduiască ceea ce este împotriva Sa și a mesajului său inspirat, el nu se contrazice și nu se poate nega. Cuvântul său este unic și nu se contrazice de la început la sfârșit. Este singura carte care conține o „învățătură solidă” și este un material pentru un creștin în a face lucrări bune. Când o persoană se consacrează lui Dumnezeu prin Cristos și este atins de spiritul Său și primește sarcina divină de a propovădui, el va răspândi toate adevărurile pe care acel Cuvânt le cuprinde. El va propovădui ceea ce profețiile din Biblie spun că se va împlini, până la ultima literă, dovedind inspirația Cărții, și că Împărăția lui Iehova prin Fiul său este Guvernarea îndurătoare a lumii noi și că este singura speranță a întregii omeniri. Sub acea Guvernare Mondială perfectă și dreaptă, toată omenirea moartă din morminte va avea șansa unei vieți veșnice prin învierea la un pământ curățat și paradiziac.

Cum și de ce trebuie să fie propovăduit astăzi

Cum trebuie propovăduit „cuvântul”? Distribuind Biblii? În parte da, pentru că reprezintă pentru noi baza corespunzătoare pentru îndeplinirea poruncii de a propovădui. Nu putem lăsa deoparte Cuvântul scris sau tipărit, așa cum nu a făcut-o nici Isus. El mereu făcea referire la Cuvântul scris, citând din el cu introducerea „Este scris” sau „Așa este scris”. Dar noi, cei care suntem familiarizați cu ceea ce cuprinde el deoarece l-am citit și studiat sau pentru că am auzit, ni s-a citit, trebuie să spunem ce cuprinde Cuvântul și altora. Cuvântul a fost scris nu pentru a sta cuminte pe o pagină tipărită, ci pentru a fi proclamat și să fie făcut înțeles și altora. Astfel, speranța vieții veșnice sub Împărăția lui Dumnezeu este adusă în inima oamenilor. Apostolul Pavel subliniază acest fapt, spunând: „În speranța vieții veșnice pe care Dumnezeu, cel care nu minte niciodată, a promis-o acum multe secole și care la momentul potrivit se va manifesta în cuvântul său [cum?] prin lucrarea de propovăduire cu care am fost însărcinați prin porunca lui Dumnezeu, Salvatorul nostru.” (Tit 1: 2, 3, *RSV*) De aceea, Dumnezeu face mai mult decât să furnizeze Cuvântul scris pentru studiu și citit. El aduce bărbații și femeile în contact cu acesta și îi face să fie informați despre acesta. Apoi ei i se supun și se dedică pentru serviciu față de Isus Cristos, el își pogoară spiritul asupra lor și îi trimite să fie predicatori ai Cuvântului său.

2 Organizația vizibilă sub Cristos este o organizație în care fiecare credincios este un predicator al veștilor bune. Salvarea finală a fiecăruia depinde de acest lucru. Pentru că este scris: „Dacă vei mărturisi pe Domnul Isus cu gura ta și vei crede în inima ta că Dumnezeu l-a ridicat din morți, vei fi salvat. Pentru că dacă omul crede cu inima în dreptate și mărturisește, acest lucru se face pentru salvare. Pentru că oricine va chema numele Domnului [Iehova] va fi salvat.” (Rom. 10: 9, 10, 13) Din acest motiv, Psalmul 40:7-10 spune profetic despre Isus Cristos: „Apoi zise: Iată, am venit, în carte este scris despre mine, și sunt fericit să îți îndeplinesc voia, O, Dumnezeul meu, da, legea ta este în inima mea. Am propovăduit vești bune de dreptate la marea adunare, Iată, nu voi tăcea, O, Iehova, tu știi. Nu am ascuns dreptatea ta în inima mea, am vorbit despre credința și salvarea ta; nu am ascuns dragostea ta și adevărul tău în fața mării adunări”. (*ASV*) Dreptatea pe care adepții lui Cristos o primesc prin credința pe care o au în inimă sau în minte nu trebuie să o țină în ei. Trebuie spus și altora cum au câștigat această dreptate și cum o pot câștiga și alții. O

confesiune în public sau o propovăduire trebuie să fie făcută ca mărturie pentru Dumnezeu și pentru Cristos și pentru a informa și pe alții. Această confesiune se face pentru salvare.

3 Atunci „*Propovăduiți!*” spune apostolul lui Cristos. Din acest motiv Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghe nu doar tipărește Biblii și material biblic. Ea pregătește și echipează servii evangheliei. În consecință, organizația martorilor lui Iehova din toată lumea este o societate de vestitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, o organizație teocratică de servi consacrați care a apărut din porunca lui Dumnezeu prin Cristos.

4 Apostolul Pavel care i-a dat însărcinarea lui Timotei a indicat două linii generale care trebuie menținute. Când el i-a scris lui Timotei, se înțelege că acest tânăr era unul dintre supraveghetorii din orașul Efes din Asia Mică. Cu ani în urmă de aceasta, apostolul trecea pe acolo. Și el le-a poruncit supraveghetorilor din Efes, și, printre altele le spunea: „Nu m-am reținut niciodată să vă spun tot ce era nevoie și să vă învăț ÎN PUBLIC ȘI DIN CASĂ ÎN CASĂ, mărturisind atât evreilor, cât și grecilor despre căința în fața lui Dumnezeu și despre credința în Domnul nostru Isus Cristos. Și acum, iată, știu că voi toți, cei printre care am propovăduit Împărăția nu mă vor mai vedea.” Așa s-a făcut „în public și din casă în casă.” – Faptele Apostolilor 20: 20, 21, 25, *RSV*

5 În aceste două linii de activitate, Pavel l-a imitat pe marele nostru Model, cel mai mare Predicator din câți există, Isus Cristos. Cu siguranță, faptele dovedesc că el a propovăduit mesajul Împărăției în public. Este adevărat că profeția lui Isaia 42: 1, 2 citează pe Iehova Dumnezeu atunci când îi spune lui Cristos: „Am pogorât asupra ta spiritul meu ... Acesta nu va fi zgomotos și agresiv, nu se va manifesta în public.” (*Moffatt*) Dar Isus nu înțelege această profeție ca însemnând că lui și adepților săi li se interzice să propovăduiască în public maselor mari de oameni. Apostolul Matei citează profeția lui Isaia, zicând: „L-am uns cu spiritul meu, ... nu va ieși în evidență și nu va fi agresiv, și nimeni nu va auzi vocea sa pe stradă.” Dar Matei citează această profeție pentru a dovedi că Isus nu trebuie să vorbească despre el pentru a se lăuda singur, și nici pentru a face senzație în public pentru a-și slăvi numele, îndepărtând atenția de la Iehova Dumnezeu și Împărăția sa. (Matei 12: 15-19, *AAT; Moffatt; RSV*) După ce Ioan Botezătorul a fost închis și nu a mai putut vorbi în public mulțimilor, Isus însuși a condus campania de mărturie publică. Este scris: „Și Isus a mers în toată Galileea, predicând în sinagogile lor și propovăduind evanghelia Împărăției.” (Matei 4: 12-17, 23) El a făcut această lucrare publică atâta timp cât a fost pe pământ și lui i s-au alăturat cei doisprezece apostoli și șaptezeci alți evangheliști în marea lucrare de propovăduire a Împărăției lui Dumnezeu. - Luca 8:1; 9: 1, 2; 10:1.

6 Isus a mers intenționat acolo unde se aflau marile mulțimi de oameni. El a profitat de faptul că mulțimile erau adunate acolo unde credința sa pentru Dumnezeu l-a făcut și pe el să fie în unele situații. Astfel, el a predicat în sinagogile evreiești și în templul din Ierusalim, deoarece el avea dreptul să facă acest lucru, fiind cetățean plătitor de taxe al Israelului. Locurile publice de închiriat pentru orice ar fi dorit să le folosească pentru evenimente de interes public erau foarte puține sau chiar de negăsit în acele zile. Dar Isus nu a avut nevoie de ele pentru a ține întruniri publice. Nu avea nevoie nici măcar de ceea ce avem noi acum – parcurile noastre publice cu peluzele bine întreținute, bănci și pavilioane, pregătite înainte să țină o întrunire în spații deschise. El lua natura așa cum era. Voia să țină întruniri publice în afara orașelor, folosind munții ca tribună sau puntea unei bărci de pescuit ca amvon pusă puțin mai departe de mulțime la mal. Își folosea propriul echipament portabil de sunet, mecanismul inegalabil al vocii umane și se acorda cu caracteristicile acustice ale locației publice. Ioan Botezătorul a predicat mulțimilor în sălbăticie și de-a lungul malurilor râului Iordanului. Și Isus ar fi vrut să anunțe veștile bune ale lui Dumnezeu în sălbăticie, dacă ar fi avut audiență acolo. Adevărații predicatori ai lui Dumnezeu nu sunt atât de pretențioși încât să ceară un amvon fix într-o clădire și să fie plătiți. - Matei 5 : 1, 2; 13 : 1, 2; 14: 13-15; 11 : 7-11; Marcu 4: 1, 2.

„Din casă în casă”

7 Oamenii care poartă titlul de „Doctor în Divinitate” și căroro politicienii, marii oameni de afaceri, judecătoria civilă și oamenii în general îi consideră preoți și predicatori se limitează la a vorbi de la amvonurile „consacrate”. Ei nu predică din casă în casă, cu greu își vizitează membrii parohiei sau membrii bisericii acasă la ei pentru a-i instrui. Făcând acest lucru, ei nu îl imită pe apostolul Pavel, care predica „din casă în casă” și care spunea: „Trebuie să îmi urmați exemplul, așa cum eu îl urmez pe al lui Cristos.” (1 Cor. 11 : 1, *AAT*) Dar ca cineva să se considere predicator uns cu spiritul lui Dumnezeu, ca fiind un creștin nu trebuie să aibă un titlu și să aibă un amvon și o plată din partea ascultătorilor. El își poate dovedi lucrarea de predicare, propovăduind oamenilor și din ușă în ușă. Prima lucrare de propovăduire a lui Isus după ce a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu a fost în fața unor oameni, într-o casă, propria sa casă, în care el a invitat doi oameni. Când Ioan Botezătorul a spus cine era Isus, ei l-au urmat pe Isus și l-au întrebat: „Unde locuiești?” Iar el le-a spus: Haideți să vedeți. Ei au venit și au văzut unde locuia el și au rămas cu el în acea zi pentru că ea aproape ora 4 după amiază [4 p.m.]” Predicarea aceasta de la Isus de acasă s-a dovedit fructuoasă, pentru că așa au apărut apostolii Andrei și Ioan. Și Andrei o dată a invitat o rudă apropiată, fratele său Simion Petru la o întrunire acasă, a cărui rezultat a fost apostol Petru. – Ioan 1: 35-42.

8 Isus credea în întrunirile acasă pentru a propovădui unui singur om sau mai multora. Conducătorul evreu, Nicodim Fariseul, a venit acasă la el, iar Isus, pentru a-și îndeplini porunca sa, i-a propovăduit mesajul. (Ioan 3: 1-21) Matei, care era un fost perceptor de impozite levit, credea în întrunirile acasă. Imediat după ce a acceptat invitația lui Isus să fie adeptul său, Matei a făcut în așa fel încât Isus să vină la el acasă și a invitat perceptorii de impozite și păcătoșii ca el să fie acolo la masă ca Isus să le propovăduiască. (Matei 9: 9-13; Marcu 2: 14-17; Luca 5: 27-32) Scripturile spun că în cursul săptămânii, Isus avea mai multe întruniri la casele unde predica. (Marcu 2: 1-12; Luca 19: 5-11) Primul convertit păgân la creștinătate a crezut și și-a deschis casa pentru întruniri pentru a auzi cuvântul lui Dumnezeu predicat. Când acest om a fost instruit să trimită după Petru să vină și să propovăduiască, Corneliu nu a ținut acest lucru ascuns în frică și să țină întâlnirea sa cu Petru strict privată. Nu, el și-a deschis casa și a invitat membrii personalului său și rudele sale și prietenii să vină să audă mesajul împreună cu el. astfel, citim: „Și Corneliu a așteptat [pe Petru și tovarășii săi], și își chemase rudele și prietenii apropiați. Și când Petru a intrat, iar Corneliu l-a întâmpinat, și ... el a intrat, și a văzut că se adunaseră mai mulți”. (Faptele apostolilor 10: 24-27). Filimon, din Colose, a fost un alt om care a crezut în întrunirile acasă și și-a deschis porțile casei pentru adunări spre auzirea cuvântului lui Dumnezeu. Ca rezultat al acestora, s-a format o adunare sau s-au pus bazele unei biserici la el acasă. Atunci Pavel, scriindu-i, i-a spus: „lui Pavel, un sclav al lui Isus Cristos și Timotei, fratele nostru, și lui Filimon . . . și bisericii din casa ta.” (Filim. 1, 2) Ce privilegiu trebuie să fi fost acela! Cum sfîntea acea casă! Cum dovedește aceasta că o casă este un loc excelent pentru întrunirile grupurilor locale!

9 Astfel, îndeplinirea poruncii primite de la Dumnezeu de a propovădui se poate face prin predicarea în fața unui public numeros, prin propovăduire din ușă în ușă, în întruniri de grup în casele oamenilor și unei singure persoane oriunde, în orice situație. Isus nu a neglijat oportunitatea propovăduirii unei singure persoane, și nici adeptii săi nu fac acest lucru, când el era obosit și flămând lângă fântâna de lângă Sihar în neprietenoasa Samaria, o femeie samaritană a venit să scoată apă, Isus a folosit această ocazie pentru a propovădui unei singure persoane. De aici s-a ajuns în situația ca el să predice unui grup mare care se adunase acolo, pentru că femeia îi chemase să îl audă pe Isus. (Ioan 4:6-41) Evanghelistului Filip i s-a părut de asemenea potrivit să propovăduiască unei singure persoane. Este bine cunoscut cum a strigat după un car de luptă care trecea al cărui conducător etiopian citea cu voce tare din profeția lui Isaia și el a fost invitat să meargă cu el. „Atunci Filip a deschis gura și a început de la aceeași scriptură și i-a predicat despre Isus.” Filip a botezat această persoană imediat ce a avut șansa. (Faptele Apostolilor 8: 26-39) Îngerul lui Dumnezeu l-a condus pe Filip către această persoană.

„La timp și ne la timp”

10 Nu întotdeauna putem alege unde și când să predicăm, conform ideii noastre despre ceea ce este mai bine pentru noi. Uneori, în ciuda unor aparențe nefavorabile, trebuie să ne îndeplinim obligația și să încercăm să ne ducem la bun sfârșit lucrarea. Astfel, putem întoarce în favoarea noastră o situație nefavorabilă care s-a creat și putem învinge scopul adversarilor pe care este posibil ca aceștia să îl fi avut să facă lucrurile dificile pentru noi și lucrarea noastră. Apostolul Pavel i-a spus lui Timotei să fie statornic în lucrarea de propovăduire: „Trebuie să predici în orice moment.” (2 Tim. 4: 2, *Moffatt*) În acea după amiază, când Isus stătea obosit și flămând lângă fântână, se prea poate să fi părut să nu fie momentul să se înceapă lucrarea de predicare în fața acelei femei samaritene care ducea apă. Dar ceea ce părea a nu fi momentul pentru trupul lui Isus, era cel mai potrivit pentru această femeie. Facerea voci Tatălui său i-a asigurat lui Isus puterea de susținere minunată pentru a-și face lucrarea chiar și atunci când nu era momentul.

11 După ce Ștefan a fost omorât cu pietre, Saul din Tars și-a început cariera de persecutare violentă și adunarea din Ierusalim a fost zdrobită. Mulți dintre ei s-au împrăștiat în Iudeea și Samaria, și se poate să se fi părut că „nu este momentul” pentru aceia persecutați să continue lucrarea de propovăduire pentru Iehova și pentru Cristos. De aceea, erau condițiile propice să se renunțe la a spune mesajul? Persecutorilor și instigatorului lor, Satan Diavolul, le-ar fi plăcut să se întâmple așa sau să facă să pară așa creștinilor împrăștiați. Dar s-au simțit ei autorizați să lase lucrurile așa și să cedeze intenției persecutorilor? Nu! Documentele scrise ne indică cum intenția păcătoasă a adversarilor a fost răsturnată, zicând: „De aceea, cei care au fost împrăștiați prin țări străine au mers peste tot și au propovăduit cuvântul.” Filip Evanghelistul a mers în Samaria. Cu ce rezultat? „Când l-au crezut pe Filip care predica despre aceste lucruri referitoare la Împărăția lui Dumnezeu și numele lui Isus Cristos, ei au fost botezați, atât bărbați, cât și femei.” S-a ajuns la o lucrare de propovăduire extinsă deoarece cei împrăștiați prin lume au continuat să propovăduiască, chiar dacă „nu era momentul” pentru ei când se aflau departe de casă în teritorii străine. Așa de mult, încât vedem scris: „Acum, ei cei care fuseseră împrăștiați în afara țării din cauza persecuțiilor la care au fost supuși, Ștefan a ajuns în Fenicia, Cipru și Antiohia, propovăduind cuvântul ... Și unii dintre ei erau bărbați din Cipru și Cirena, care, atunci când au venit în Antiohia, au vorbit grecilor, predicând despre Domnul Isus. Și mâna Domnului a fost cu ei, mulți au crezut și s-au întors spre Domnul.” (Faptele Apostolilor 8: 4-12; 11: 19-21) Astfel, ceea ce nu este momentul pentru servul lui Dumnezeu în sens fizic, se poate dovedi a fi un avantaj dacă acesta se ține cu credință de lucrarea de propovăduire.

12 Există și astăzi mulți care sunt persecutați, fiind strămutați și împrăștiați, ținuți în lagăre de concentrare și îndreptați spre activități „clandestine”. Pentru ei, lucrurile nu sunt „la momentul potrivit”. Nu doar atât, dar sunt alții care sunt ținuți în casele lor de boală, infirmitate și alte limitări. Cum pot aceștia depăși aceste condiții în aparență „în afara puterii lor”? Apostolul ne arată cum. Și el a fost odată închis, timp de doi ani și se afla sub observația agenților împăratului roman. Luca ne spune referitor la Pavel, prizonierul. „Și când ei au venit în Roma, centurionul a dat prizonierii căpitanului gărzilor, dar Pavel trebuia să stea singur cu un soldat care îl păzea.” (Faptele Apostolilor 28: 16) Cât de „nepotrivit” pentru Pavel să își îndeplinească îndatoririle sale apostolice! Dar Pavel nu s-a considerat exclus din serviciul lui Dumnezeu și astfel eliberat de porunca și îndatoririle sale apostolice. El și-a adus aminte de cuvintele miraculoase ale lui Isus ce i-au fost trimise lui, în timp ce se afla în închisoare la Ierusalim: „Înveselește-te, Pavel, pentru că așa cum ai propovăduit despre mine la Ierusalim, tot așa vei propovădui și în Roma.” (Faptele Apostolilor 23: 11) Ei bine, aici Pavel chiar era în Roma, chiar dacă era „nepotrivit” într-un fel. Și atunci cum a început el să propovăduiască?

13 Nici nu trecuseră trei zile, că Pavel „propovăduia din nou cuvântul”. Cum? Scăpând din închisoare? Nu! Ei bine, atunci obținuse permisiunea să părăsească închisoarea și să meargă neînsoțit de soldatul care îl păzea? Nu, din nou. Ci trimițând după oameni să vină la el. Citim: „Și a venit vremea, ca după trei zile Pavel l-a chemat pe șefii evreilor, și când ei au venit împreună, el le-a spus, Oameni și frați, deși nu am făcut nimic rău împotriva acestor oameni, sau a obiceiurilor

predecesorilor noștri, totuși sunt întemnițat, am fost trimis de la Ierusalim în mâinile romanilor ... De aceea v-am chemat, să vă văd și să vă vorbesc, pentru că sunt ținut de aceste lanțuri pentru speranța Israelului.” Atunci Pavel a aranjat să se întâlnească. „Și când ei au stabilit o zi cu el, mulți au venit la el, și el le-a vorbit despre Împărăția lui Dumnezeu, convingându-i în ceea ce îl privește pe Isus, atât referitor la legile evreiești, cât și în ceea ce privește profeții [pentru cât timp?] de dimineața până seara. Și unii au crezut lucrurile despre care se vorbea, iar unii nu au crezut.” Așa că, pentru prima întâlnire a fost un oarecare succes.

14 În tot acest timp cât condițiile păreau nepotrivite pentru Pavel, el a făcut ceea ce îi spusese lui Timotei să facă. În loc să zacă acolo ca un prizonier închis, așteptând neputincios ziua judecării sale și să fie eliberat din închisoare, Pavel a făcut ca oamenii să vină la el dacă el nu se putea duce la ei. El a făcut ca acea celulă în care stătea și închisoarea să fie o oportunitate numai bună pentru propovăduire, astfel încât cartea Faptele Apostolilor se încheie cu aceste cuvinte-porunci: „Și Pavel a stat închis acolo timp de doi ani și a primit tot ce i-a fost dat să primească, predicând Împărăția lui Dumnezeu, și învățându-i pe alții despre Domnul Isus Cristos, cu toată încrederea, nimeni nu îi interzicea.” (Faptele Apostolilor 28:16-24, 30, 31) Soldatul care îl păzea pe Pavel a fost obligat să asculte toate aceste predici ale lui Pavel către vizitatorii săi.

15 Gărzile se schimbau zi și noapte, și din când în când, mulți dintre ei auzeau fără să vrea mărturia Împărăției. Și suntem siguri că Pavel le propovăduia chiar și acestor soldați direct când nu avea pe nimeni cu care să vorbească. Atât de eficient a fost acest lucru cu acești soldați ai gărzilor pretoriene sau imperiale, încât Pavel a scris mai târziu adunării de la Filipi și zicea: „Vreau să știți, fraților, că ceea ce mi s-a întâmplat mie a servit într-adevăr în avansarea evangheliei, așa că s-a ajuns să fie cunoscut de întreaga gardă pretoriană și de restul celor din închisoare că pedeapsa pentru închisoare este pentru Cristos; și cei mai mulți dintre frați au cunoscut pe Domnul în închisoare datorită încarcerării mele, și sunt mult mai curajoși să vorbească despre cuvântul lui Dumnezeu fără frică.” (Fil. 1 : 12-14, *RSV*) Așa că Dumnezeu l-a răsplătit pe Pavel pentru eforturile sale de a continua, chiar dacă părea că nu este „momentul”. El face același lucru pentru aceia care urmează exemplul lui Pavel în zilele noastre.

De ce mai ales acum

16 În jurul anului 65 D.Ch., sfârșitul lui Pavel se apropia. Atunci Dumnezeu i-a mai permis să scoată cea de-a doua și ultima scrisoare către Timotei din închisoarea romană, în care îl îndemna insistent să „propovăduiască cuvântul” mereu și în toate situațiile. De ce era Pavel atât de insistent ca Timotei să facă acest lucru? Motivele sale erau bune, motive care au devenit pentru noi obligatorii astăzi decât erau pentru Timotei acum nouăsprezece secole. Pavel insista ca el să nu facă nici o pauză în lucrarea sa, să nu țină cont de anotimp, deoarece Timotei trebuia să profite din plin de timpul și șansa pe care o avea. De ce?

17 Pavel explică: „Pentru că vine timpul când oamenii nu vor mai suporta învățătura cea bună, ci vor simți durere în urechi și își vor alege învățători care să fie pe placul lor și nu vor mai voi să asculte adevărul și minunile în mituri.” (2 Tim. 4: 3, 4, *RSV*) Atunci, propovăduiți atâta timp cât aveți oameni cu urechi de auzit. Înainte ca ei să adune pe lângă ei oameni care să îi învețe lucruri pe care ei vor să le audă încât vor exista doctrine false și o mulțime de învățători nescripturali cu care să concuși. Faceți tot ce se poate acum pentru a ajuta pe unii dintre ei să depășească tendința de a avea dureri de urechi față de filozofiile și tradițiile umane. Pregătiți din vreme frații împotriva pericolelor imense care pot apărea. Pavel deja a auzit durerea de urechi care deja se dezvoltă în cadrul adunării din Corint. Atunci le-a scris: „Mi-e teamă că așa cum șarpele a înșelat-o pe Eva prin deșteptăciunea sa, gândurile voastre să nu fie îndepărtate de la adorarea sinceră și adevărată pentru Cristos. Pentru că dacă vine cineva și propovăduiește un alt Isus decât cel pe care l-am propovăduit noi, sau dacă primiți un alt spirit decât pe cel pe care l-ați primit, sau dacă acceptați o altă evanghelie decât pe cea pe care ați acceptat-o, să puneți lor deja destul de mult.” (2 Cor. 11 : 3, 4, *RSV*) Atunci, propovăduiți cu insistență, pentru a dejuca planurile dușmanului.

18 Nu doar cu durerea de urechi pentru învățăturile nesănătoase trebuie să ne luptăm, ci chiar mai mult! Era sigur că vor apărea condiții primejdioase și vor ajunge la culme în lumea întreagă în aceste ultime zile. „Este știut și că,” spune Pavel în aceeași scrisoare către Timotei, „în aceste vremuri vor fi condiții periculoase. Pentru că oamenii se vor iubi pe ei, invidioși, mândri, pizmași, hulitori, neascultători față de părinții lor, fără de Dumnezeu, fără afecțiune naturală, vor fi cei care încalcă înțelegerile, nerecunoscători, falși acuzatori, fără măsură, groaznici, vor disprețui pe cei care sunt buni, trădători, violenți, orgolioși, iubitori de plăceri mai mult decât sunt iubitori de Dumnezeu, având o formă de evlavie, dar negând puterea acesteia, Da, și toți aceia care vor trăi evlavios în Isus Cristos vor fi persecutați. Dar oamenii diabolici și ademenitorii vor fi din ce în ce mai răi, înșelând și fiind înșelați.” (2 Tim. 3:1-5, 12, 13) Atunci, existau toate motivele ca Pavel să îl îndemne pe Timotei: Stai de partea adevărului pe care l-ai învățat din sursele cele adevărate și prin canalele teocratice și continuă să înveți pe alții și să propovăduiești întotdeauna și doar învățătura cea dreaptă.

19 Timotei se afla față în față cu toate aceste condiții. Astăzi nu putem face nimic să împiedicăm ca ele să apară. Ele sunt peste tot! Suntem în ultimele zile și toate condițiile prezise s-au abătut asupra creștinătății. De aceea, știm că ne aflăm în zilele din urmă. Sute de milioane de așa ziși creștini au dureri de urechi și se supun sutelor de mii de predicatori care îi gâdilă la urechi cu ceea ce este conform dorințelor mondiale. Când martorii lui Iehova propovăduiesc învățătura cea dreaptă din Sfintele Scripturi, sute de milioane de urechi care au dureri, pur și simplu nu pot suporta acest lucru. Ei se îndepărtează de adevărul Împărăției și se apleacă asupra născocirilor făcute de om și doctrinelor demonilor. Ei au o formă de evlavie, dar aceasta nu are substanță din adevăr, și ei nu indică că ar avea o putere a evlaviei adevărate în viețile lor. Ei dovedesc că sunt falși, ca și pretențiile de evlavie. Clericii îi disprețuiesc pe cei care sunt buni și nu mai suportă adevărul și îi persecută pe martorii lui Iehova. Nu pentru că acești martori se amestecă în politică și promovează un sistem politic fără de Dumnezeu, ci doar pentru că ei se străduiesc să își trăiască viețile în evlavie, în unitate cu Isus Cristos și se țin departe de această lume, al cărei blestem îi condamnă pe clericii din lume. Pe măsură ce această lume se afundă singură din ce în ce mai mult în greutăți, apar din ce în ce mai multe teorii religioase, politice, economice și sociale, iar modul lor de a înșela este așa de ingenios, că ei îi înșeală chiar și pe înșelătorii însuși. Fără nici o urmă de îndoială că suntem în ultimele zile. Deja au trecut treizeci și cinci de ani din această perioadă și anul 1950 bate la ușă, este într-adevăr, mai târziu decât ar putea ei crede, atunci, care este acum cel mai important, mai înțelept și mai de valoare lucru de făcut?

20 *Propovăduiți Cuvântul!* Aceasta este porunca lui Dumnezeu prin Cuvântul său Sfânt. Învățăturile nesănătoase ale zilei, doctrinele demonilor, și înșelăciunile seducătorilor conduc masele creștinătății și păgânătății, ceea ce va duce la o distrugere timpurie în cadrul bătăliei de la Armaghedon. Dar printre milioanele de urechi cărora le place să fie gâdilăte de astfel de lucruri, mai există și câteva urechi care vor să audă învățătura sănătoasă, întregul adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu adevărat. Doar acel Cuvânt ne spune numele lui Iehova Dumnezeu pe care îl strigăm în aceste ultime zile pentru a fi salvați și pentru a primi spiritul Său sfânt. Așa cum apostolul Petru a spus în ziua de Rusalii: „Așa va fi în ultimele zile, spune Dumnezeu, [care] voi pogori spiritul meu asupra tuturor trupurilor; ... Și acela care va striga numele lui Iehova va fi salvat.” (Faptele Apostolilor 2:17-21, *Darby*, margin.; Ioel 2:32) Cum să audă cei cu astfel de urechi dacă noi, cei care avem Cuvântul lui Iehova nu îl predicăm lor fie prin viu grai, fie în formă tipărită? Chiar apostolul Pavel ne întreabă acest lucru, zicând:

21 „Pentru că 'acela care va vesti numele Domnului [Iehova] va fi salvat.' Dar cum să îl strige oamenii când ei nu au crezut în el? Și cum să creadă ei în el dacă nu au auzit niciodată de el? Și cum să audă de el dacă nimeni nu le spune? Și cum să poată cineva să predice dacă nu sunt trimiși? Așa este scris: ‚Ce frumoase sunt picioarele celor care propovăduiesc vestile bune!’ Dar nu toți se supun evangheliei; așa cum spune Isaia, ‚Doamne, cine a crezut ceea ce a auzit de la noi?’ Atunci, credința vine din ceea ce auzi, și ceea ce se aude vine din predicarea lui Cristos.” - Rom. 10: 13-17, *RSV; Delitszch; Salkinson-Ginsberg*.

22 Pentru că suntem față în față cu condițiile acestea care duc spre moarte în aceste ultime zile, cu întunericul gros care acoperă oamenii și cu ademenitorii diabolici care îi îndrumă greșit spre marginea prăpastiei, este imperios necesar ca Dumnezeu să ridice predicatori. El a făcut acest lucru, prin faptul că și-a adunat martorii credincioși asupra cărora a pogorât spiritul său. (Ioel 2 : 28-32) Diavolul și organizația sa întunecată sunt hotărâți ca oamenii să nu audă și ca unii dintre ei să fie câștigați de partea lui Iehova Dumnezeu și a lui Cristos. Dumnezeu a făcut ca oamenii să audă, atunci toți aceia care vor, trebuie să fie foarte atenți. Atunci, porunca sa ne cheamă, pe noi, martorii săi deasupra vaietului și gălăgiei pe care o fac falșii lideri ai acestei lumi: „Predicați cuvântul.” Avem Cuvântul pe care ni l-a dezvăluit Dumnezeu cu care să propovăduim. Acum depinde de noi să ne supunem poruncii divine. Fie că suntem servi oficiali ca și Timotei într-o adunare sau nu, prin apostol noi suntem însărcinați să predicăm în prezența lui Dumnezeu și ai lui Isus Cristos. Suntem chemați în numele arătării lui Cristos și a Împărăției sale să ducem la bun sfârșit sarcina. Împărăția lui Dumnezeu prin Cristos este cea mai proeminentă învățătură a Cuvântului Sfânt și să propovăduim acest Cuvânt înseamnă acum să propovăduim Împărăția. Prezența lui Cristos în puterile cerești împărătești ne încântă ochii acum cu credință și înțelegere, pentru că Împărăția lui Dumnezeu prin el s-a născut în anul 1914 D.Ch. Acest lucru trebuie să aibă un impact hotărâtor asupra noastră acum.

23 Din 1914 până în 1918, am traversat perioada când a început „marele necaz” asupra organizației mondiale a Diavolului. Acum suntem în perioada de răgaz îndurător când zilele de necaz sunt scurtate înainte de bătălia finală de la Armaghedon, războiul universal. Porunca Împăratului întronat acum ne îndeamnă cu mai multă putere: „Această evanghelie a Împărăției va fi predicată în toată lumea pentru a sta drept mărturie tuturor popoarelor; și atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24: 7, 8, 14, 21, 22) Acest sfârșit înseamnă distrugere pentru aceia care aveau dureri de urechi și s-a îndreptat spre invențiile oamenilor și pentru aceia care nu au auzit Cuvântul de salvare a lui Dumnezeu, și care nu au putut să îl strige pe Iehova pe nume și să fie salvați prin Isus. Este momentul critic pentru milioane de oameni care au nevoie să audă. Este o decizie esențială pe care trebuie să o luați. Dacă aveți Cuvântul lui Dumnezeu, dacă îl auziți, atunci nu puteți scăpa de responsabilitatea voastră. Trebuie să îl propovăduiți, ca niciodată până acum. Dacă faceți acest lucru cu bucurie și cu supunere plină de mulțumire înseamnă că vă asigurați protecția împotriva presiunii propagandei mondiale destructive. Supunerea voastră poate însemna și salvarea altora care vă aud, și, cel mai bun lucru dintre toate, înseamnă justificarea lui Dumnezeu a cărui poruncă o ascultați. „Fi cu băgare de seamă la tine și la învățătura ta, ține-te de ea, pentru că dacă vei face așa, te vei salva atât pe tine, cât și pe cei care te ascultă pe tine.” – 1 Tim. 4: 16, *RSV*

Adunări de district în Germania în 1949

„Este bolșevismul mai bun decât alte sisteme? Consideră comuniștii că ceea ce a început Hitler trebuie terminat de ei? Nu ne mai este frică de comuniști, așa cum nu ne mai este frică nici de naziști!” Cu aceste cuvinte răsunătoare, vorbitorul martorilor lui Iehova adunați la Berlin, a înfruntat provocarea Păpușilor Roșii ale zonei de est. În spatele acestor cuvinte stau volume întregi. Ei s-au întors în trecut pentru a-și aminti cei doisprezece ani lungi în care mii de martori ai lui Iehova în Germania fuseseră bătuți și torturați și uciși în lagărele de concentrare naziste ale lui Hitler. Pentru a fi mai expliciti, 10.000 au fost aruncați în acele gropi diavolești, 2.000 au murit acolo, 2.000 erau epave umane, 6.000 au ieșit în 1945 pentru a putea predica nestingheriți Împărăția lui Iehova. Hitler era hotărât să distrugă martorii lui Iehova. Dar Hitler și partidul său erau cei distruși, și acum, patru ani mai târziu, cei 6.000 de martori ai lui Iehova activi au ajuns să fie 43.828 puternici! Cât de mult a decăzut Hitler, dictatorul catolic! Și acum totalitariștii roșii caută să termine ceea ce nu au reușit Cămășile Brune? Dacă da, atunci li s-a spus în față că martorii curajoși nu se mai tem de ei, cum nu se mai tem nici de naziști.

Aceste evenimente dramatice au fost dezvăluite la adunarea districtuală a martorilor lui Iehova din zona de est a Germaniei, ținută la 29-31 iulie. Aceasta a fost una dintre cele patru adunări districtuale. Pentru martorii din zonele franceze și cele ale Statelor Unite, s-a ținut o adunare la Munchen, între 12-14 august. Două s-au ținut în zona britanică, una la Hanovra, între 22-24 iulie și alta la Düsseldorf, între 5-7 august. Tabelul de mai jos ne redă cifrele interesante pentru cele patru adunări.

Adunarea publică a martorilor

Orașul de adunare	Participare	Auditoriu	Botezați
Hanovra	6.300	8.326	361
Berlin	17.232	33.657	1.055
Düsseldorf	6.524	10.908	460
Munchen	9.340	10.510	610
TOTAL	<hr/> 33.396	<hr/> 63.401	<hr/> 2.486

Dar acum să ne întoarcem în Berlin pentru a vedea încercarea comuniștilor de a distruge adunarea districtuală de aici. „*Waldbühne*” (pădure) este amplasat în sectorul englez al Berlinului, un district frumos unde s-a ținut adunarea districtuală. Situația din zona rusească nu permitea să se țină adunarea acolo, iar faptul că autoritățile rusești erau în apropiere a făcut necesar ca totul să fie pregătit în cea mai mare liniște. Dacă nu ar fi fost faptele răuvoitoare și instigatoare făcute de PSU Bolșevic (Partidul Socialist Unit al Germaniei) acestea nu ar fi condus la amestecul în libera închinare în unele părți ale zonei de est. De exemplu, în ultima clipă, o adunare circuit în Döbeln, în ținutul Saxoniei, a fost interzisă, iar luptele sângeroase au lăsat în urma lor martori răniți. Aceasta a dus la mari interziceri în Bautzen și în vecinătate, și în ținutul Saxoniei. Totuși, mai rău, când un bolnav în urma războiului a fost obligat la muncă silnică într-o carieră, a înnebunit și și-a ucis soția cu bestialitate, iar în timp ce o omora, murmură mereu numele lui Iehova. PSU a văzut în aceasta un pretext de a defăima organizația martorilor lui Iehova, vorbind despre aceasta ca despre o „organizație criminală”.

Datorită faptului că au organizat cu mare atenție adunarea, martorii au putut să obțină opt trenuri speciale care să vină la adunare din diferite părți ale zonei de est. Au fost puse la punct toate detaliile și s-a plătit mai mult de 100.000 mărci germane pentru aproape 8.000 persoane. Apoi, doar cu câteva ore înainte de plecare, aceste trenuri speciale au fost anulate. Cel care a fost folosit pentru a da contra-ordinul de oprire a trenurilor a fost Dl. Kreikemeyer, președintele Căilor Ferate Est Germane, care deja avea o reputație proastă în Germania de vest datorită rolului său în ceea ce privește blocada Berlinului.

Dar complotul pentru a bloca adunarea de la Berlin a mers mai departe decât oprirea trenurilor speciale. Compania de căi ferate a refuzat să returneze banii de bilete decât după paisprezece zile. De ce? A fost o manevră pentru a-i împiedica pe mulți să participe. Mii de martori au venit la gară să se îmbarce în trenurile speciale, doar ca să afle că trenurile fuseseră anulate. Biletele pentru aceste trenuri erau lipsite de valoare și pentru că nu se returnau banii imediat, făcea imposibil pentru mulți dintre martori să cumpere bilete pentru trenurile obișnuite.

Dar rușii, și ajutoarele lor, poliția germană, nu s-au oprit aici. Exasperate de faptul că martorii doreau să țină încă o adunare mare în Berlin în acest an, au blocat toate autostrăzile în Berlin și au verificat toate mașinile, autobuzele și camioanele, căutând persoane care ar fi putut să vină la adunare. Astfel, ei au obținut numele martorilor lui Iehova, posesori de autovehicule și oficialii care au emis documentele de călătorie. Cu puțin timp înainte de adunare, se vorbea despre diversele obstacole care erau puse în calea celor care călătoreau să vină la convenție, iar aceste discuții au ajuns și la Berlin, și exista teama de cele ce se puteau întâmpla.

Totuși, când adunarea districtuală s-a deschis, mai mult de două treimi din locuri erau ocupate, și până seara primei zile erau cel puțin 16.000 de participanți și sâmbătă numărul lor

trecuse de 17.000 de participanți. Iehova făcuse o altă minune pentru oamenii de legământ ai săi în Germania. Stăruința acestor frați atât de mult persecutați îi făcuse să sufere multe neazuri și persecuții, fuseseră verificați, li se confiscaseră mașinile, și chiar fuseseră arestați ore întregi sau chiar o zi. Fără îndoială că ar fi participat mii dacă nu ar fi intervenit marionetele comuniste, dar numărul mare de persoane care au participat ne arată că efortul lor de a boicota adunarea nu a dat roade. În plus, planul diabolic și faptele acestor dușmani au dus la o dovadă uriașă împotriva lor.

PUBLICITATE PE SCARĂ LARGĂ

Când vorbitorii la adunare au adus în discuție aceste puncte, reporterii au abordat imediat oficialii pentru a cunoaște faptele. Să se descopere aceste măsuri dictatoriale care se practicau în zona de est era desigur ceea ce presa vestică dorea să se știe. Nu s-a mai făcut nici o invitație de participare pentru presă, dar au venit mulți și au scris în cel mai senzațional mod despre încercările inutile ale comuniștilor de a opri martorii pe drumul lor spre Berlin. Articole mari pe primele pagini ale diverselor ziare au adus martorii în atenția publică, și, desigur, oponenții politici vest-germani ai comuniștilor și-au exprimat în public dezaprobarea și indignarea. În legătură cu tot acest capital politic pe care îl câștigau din această situație, totuși, ei au vorbit despre faptele în legătură cu marea adunare a martorilor și în special, nu au mai anunțat adrese publice ca niciodată până atunci. Sâmbătă seara, servul Sucursalei Societății Turnul de Veghe din Germania, Erich Frost, a citit următoarea rezoluție în fața miilor adunați acolo:

REZOLUȚIE

Optprezece mii de martori ai lui Iehova s-au adunat în „Waldbühne”-ul Berlinului din toate părțile zonei de ocupație estică a Germaniei pentru a lăuda numele lui Iehova, Dumnezeu lor și pentru a-l slăvi. Și-au înălțat glasurile parcă într-un singur pentru a cere și a apăra libertatea de închinare și libera practicare a credinței, așa cum este voia lui Dumnezeu, și garantată prin drepturile inalienabile ale libertății omenirii și exprimate clar de toate constituțiile de libertate ale guvernelor democratice;

Au început să protesteze împotriva interdicțiilor și restricțiilor în Saxonia a serviciului lor de închinare față de Dumnezeu și confiscarea sălilor folosite acolo, acțiuni care nu sunt democratice și nu sunt conforme cu constituția;

Au început să protesteze împotriva opririlor violente și brutale ale serviciilor lor prin acțiunile ilegale ale poliției, așa cum s-au întâmplat în circuitul de la Bautzen;

Au început să protesteze împotriva instigării religioase și politice lansată de oponenții intoleranți și fanatici care nu au ezitat să urmeze presa care știe doar să arunce cu noroi, după modelul *Stormer* și *Black Corps* [foste ziare intolerante naziste] și să declare o organizație creștină de oameni credincioși drept o „organizație de criminali” și să îi scoată în afara legii, doar pentru că o persoană, care este în mod eronat numit martor al lui Iehova și-a ucis soția într-un mod groaznic când a înnebunit după o rană gravă pe care o avea din timpul războiului;

Au început să protesteze împotriva celor spuse de această persoană, care vorbea în starea sa de nebunie după crimă, și l-au folosit să dovedească că este un martor al lui Iehova, după declarațiile sale, într-adevăr se dovedea că este nebun, dar nu unul dintre martorii lui Iehova;

Au început să protesteze împotriva acestei întâmplări nefericite care era folosită pentru a defăima creștinii nevinovați și drepti în public și de a-i acuza că sunt răspunzători pentru acest lucru, în timp ce această situație nu era nimic altceva decât rezultatul războiului dezastruos în care martorii lui Iehova nu aveau niciun rol, dar pentru care dușmanii lor religioși își dăduseră binecuvântarea;

Au decis să protesteze împotriva modalității calomniatoare intenționate de a-i numi instigatori la război și dușmanii păcii și să indice că ei sunt singura organizație care iubește pacea a omenirii ai cărei membrii respinseseră 100% orice formă de serviciu militar în timpul războiului;

Au decis să protesteze împotriva măsurilor arbitrare, nefondate și care nu erau conforme cu libertatea, ale directoratului Căilor Ferate din Zona de Est, luate de directorul executiv, Kreikemeyer, care anulase cu puțin timp înainte de data stabilită de plecare trenurile speciale care fuseseră promise de mult timp și fuseseră plătite în avans pentru martorii lui Iehova; această încălcare a înțelegerii cu administrația Căilor Ferate a făcut imposibil pentru mii de martori să ia parte la adunarea districtuală din Berlin.

Martorii lui Iehova își dau viața pentru pace și vor aborda o poziție de neutralitate, așa cum este specificat în legea lui Dumnezeu, în ceea ce privește toate disputele politice și internaționale ale lumii, din care nu face parte și Împărăția lui Dumnezeu, conform cuvintelor lui Isus. În fiecare țară unde sunt martori ai lui Iehova, acești cetățeni dau statului de bună voie ceea ce aparține statului, dar refuză să dea de bună voie ceea ce aparține lui Dumnezeu. Sub nici o formă, chiar cu amenințarea măsurilor dictatoriale, martorii lui Iehova nu se vor amesteca în disputele globale între est și vest. Nu susținem un bloc împotriva celuilalt, deoarece astfel am nega principiile divine de pace și unitate și am încălca legea lui Dumnezeu. Noi suntem și vom rămâne supuși lui Iehova și Isus Cristos, Împăratul lumii noi și vom propovădui tuturor persoanelor de bună credință că nu este posibilă niciun fel de reconstrucție fără recunoașterea lui Dumnezeu și a suveranității sale, așa cum este spus în Psalmul 127:1: „Dacă DOMNUL nu a construit o casă, în zadar va fi munca pentru a o construi, dacă DOMNUL nu păzește un oraș, atunci santinela orașului îl păzește degeaba.” Și noi lăsăm cu credință această problemă în mâinile lui Iehova, Judecătorul suprem, în fața căruia fiecare este responsabil pentru faptele sale.

Doar lui îi mulțumim pentru ajutorul și eliberarea după doisprezece ani de luptă a minciunilor și terorii împotriva adevărului și dreptății, și nu avem nici o îndoială că el încă o dată și mereu își va ține cuvântul și va împlini profeția în ceea ce ne privește: „Vei privi cu ochii tăi și vei vedea răsplata păcătoșilor.” - Psalm 91 : 8.

Este responsabilitatea autorităților de drept să protejeze și să garanteze libertatea de închinare și credință, libertatea de închinare conform alegerii fiecăruia. Îngrădirea acestei libertăți este contrară principiilor democratice ca și drepturile elementare ale libertății, adevărului și justiției. Acela care încalcă aceste principii se face vinovat și este dușmanul Domnului și al tuturor oamenilor supuși, cinstiți, dreپți și iubitori de pace și va trebui să răspundă pentru fapta sa.

Indiferent ce se poate întâmpla, noi ne reînnoim jurământul de supunere până la moarte față de marele nostru Dumnezeu și Împăratul veșnic. Nu ne vom opri să propovăduim veștile bune ale Împărăției Domnului așa cum el ne-a poruncit. Suntem împotriva acestor eforturi de a interveni în modul nostru de închinare prin interdicții, restricții și măsuri ilegale deoarece „Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu, și nu de oameni!”

MARTORII LUI IEHOVA

Berlin, 30 iulie 1949

Această rezoluție a fost transmisă de postul american RIAS în Berlin, și în aceeași seară se pare că a ajuns până în America, deoarece până la prânz a doua zi, duminică, zeci de reporteri de ziar erau la „Waldbühne” dar și în mașinile de la „Funk und Bild” (transmisii și imagini), și se specifica în mod expres că pentru New York via Munich se făceau fotografiile pentru presă de la adunarea publică. Era o zi minunată. Martorii erau foarte entuziasmați. Erau prezenți mai mult de 33.000 de persoane, ceea ce a făcut ca toate scaunele să fie ocupate, iar restul stăteau pe jos pe aleile și zonele de acces și chiar și în pădurile din jur. Stăteau cu miile, în picioare sau pe jos și ascultau cu atenție discursul cu tema „Este mai târziu decât credeți!” (Programele adunărilor districtuale erau aceleași în Germania și toate celelalte zone ale pământului). În timpul discursului nu a fost nici o întrerupere. Rezoluția din seara precedentă fusese trimisă întâmplător către toate birourile publice și oficialilor din toate cele patru zone ale Germaniei.

În zilele care au urmat, cu greu mai găseai un ziar berlinez care să nu fi scris articole despre adunare, și în special, subliniau afacerile necinstite din zona de est. Peste tot era lăudat protestul curajos al martorilor lui Iehova. Se spunea în *Freies Wort*, Berlin, 5 august:

Au venit din Erzgebirge, de la Marea Baltică, din Turingia și din Frankfurt, din Barth în Pommern și Goerlitz, din satele cele mai îndepărtate și din toate orașele din zona de est. Pentru mulți dintre ei a fost foarte greu să strângă bani de bilet. Atunci când contravaloarea biletului nu le-a fost returnată [după anularea trenurilor speciale], și-au dat ultimul ban să vină la Berlin. Caravane întregi, cu hrană, o pătură și biletul de intrare în buzunar au ajuns în a doua zi a adunării districtuale. Solidaritatea, atât de încercată în lagărele de concentrare naziste, a fost așa de mare încât chiar și acei martori ai lui Iehova care nu aveau bani de bilet s-au descurcat să vină. Adunarea a ajuns la punctul culminant al discuției publice cu „Este mai târziu decât credeți!” Și comuniștii care acum jicnesc pe cei care studiază Biblia, au dovedit că sunt continuatorii regimului nazist, sub o altă denumire.

Cităm din ziarul berlinez *Des Tagesspiegel*, din 2 august:

Mai mult de 30.000 de martori ai lui Iehova s-au adunat duminică la „Waldbühne” în Berlin pentru a protesta împotriva opresiunii asupra organizației lor în zona de est. „Ne temem la fel de puțin de puterea comuniștilor cum ne temeam de cea a socialiștilor naționali” a spus Erich Frost, servul martorilor lui Iehova, care, la fel ca și mulți dintre prietenii săi credincioși, a fost dus în lagărele de concentrare de socialiștii naționaliști. Martorii lui Iehova, cunoscuți ca „Studentii Bibliei Zeloși” – au refuzat să salute zvestica și să participe la război. Erich Frost a spus că organizația comunistă a statului a împiedicat realizarea serviciului lor în fața lui Dumnezeu prin interdicții nedemocratice, opuse constituției și au dezorganizat întrunirile lor cu bâte. Frost a avertizat că Partidul Uniunea Socialistă a Germaniei poate avea aceeași soartă ca și socialiștii naționali – partidul nazist.

Tot la 2 august *Die Neue Zeitung* din Berlin scria:

A fost o adunare a martorilor lui Iehova a întregii zone de est. „E mai târziu decât credeți!” a fost scris cu litere albe pe peluză; „E mai târziu decât credeți!” a fost o trecere în revistă. Și pentru că se tem de naziști la fel de puțin cum se tem de necazurile din zona de est, și cu curajul lui Magdeburger, Frost s-a putut întreba: „Este bolșevismul mai bun decât alte sisteme?” Crede Partidul Uniunea Socialistă a Germaniei că ceea ce a început Hitler trebuie să termine ei? Nu ne temem de Partidul Uniunea Socialistă a Germaniei, cum nu ne temem nici de naziști!”

Dar ce putem spune despre articolele rele din ziarele din sectorul de est al Berlinului? Stilul lor era complet diferit, și când îi ascultăm înțelegem de ce în rezoluția adoptată de adunarea martorilor lui Iehova nu recunoșteau acuzații precum „dușmanii păcii” și „instigatori la război”. Să observăm următorul exemplu dintr-un articol al unui ziar al Partidului Uniunea Socialistă a Germaniei, *Berliner Zeitung*, din 2 august:

Vremurile de după un război pierdut abundă în povestiri mai mult sau mai puțin dăunătoare. Sectele religioase au apărut ca ciupercile după ploaie. În general, ele trebuie ignorate. Când ei, așa cum au făcut martorii lui Iehova, acoperiți cu o mulțime de vechi fraze religioase, acționează ca instigatori la război și dușmani ai unității Germaniei, nu mai pot fi ignorați ... La momentul alegerilor pentru „Volks-Kongress” și „Volksbegehren” [„Dorința Poporului”] pentru unitatea Germaniei, martorii lui Iehova au arătat destul de clar prin agitația lor că nu intenționează să lucreze altfel decât ca martori ai lui Iehova. Cu siguranță Iehova nu i-a însărcinat să se împotrivescă participării la „Dorința Poporului” și „Volks-Kongress” sau să saboteze „Planul pe doi ani”. Aceste ordine clare nu au venit din cerurile înalte, ci au venit de la o anumită țară de peste Atlantic și de la cei câțiva locuitori ai săi al căror Dumnezeu preainalt nu se numește Iehova, ci Banii.

CREȘTINII ADEVĂRAȚI NU CEDEAZĂ

Isus Cristos a spus că adepții săi vor fi urâți de toate popoarele deoarece acești creștini nu vor fi parte a lumii păcătoase de astăzi. Toate popoarele cataloghează pe martorii lui Iehova cu nume care nu sunt familiare în țara sa. În națiunile din blocul vestic, inclusiv zona de vest a

Germaniei, ei sunt etichetați ca și comuniști, dar națiunile din sfera de influență estică, ei sunt considerați imperialiști și dușmani ai oamenilor și instigatori la război susținuți de Statele Unite. De fapt, ei nu țin partea nimănui, ci sunt creștini credincioși, devotați guvernării cerești a dreptății, lucrând și rugându-se, așa cum Isus i-a învățat pe adepții săi să facă. Și, cât timp fac acest lucru, se supun legilor popoarelor din țările unde locuiesc, atâta timp cât acestea nu intră în conflict cu legea lui Dumnezeu. Ei îi dau Cezarului ce e al Cezarului și lui Dumnezeu ce e al lui Dumnezeu.” – Matei 22 : 21.

Când s-a terminat adunarea districtuală și participanții la convenție s-au întors acasă, din nou toate zonele de acces în Berlin au fost blocate de patrurile poliției ca să poată opri mașinile și autobuzele și alte autovehicule care plecau din oraș, căutând martori ai lui Iehova care se puteau ascunde în bagajele lor. Toți martorii care au participat la convenție primiseră un exemplar al *Noii Lumi* și multe dintre ele au fost predate poliției când căutătorii le-au descoperit. Nu este imposibil ca unii dintre acești persecutori să nu se fi uitat în carte și să fi văzut diferența dintre lumea sordidă pe care ei o susțineau și aceea pe care o propovăduiau martorii lui Iehova.

Această hărțuire în plus a martorilor a fost făcută publică în presa vestică, ceea ce a făcut să se vorbească în presă despre acest subiect trei sau patru săptămâni. Apoi, într-o oarecare măsură s-a făcut liniște în zona de est, cei arestați au fost eliberați, și nu s-a mai vorbit despre acest subiect. Fuseseră martorii intimidați de asaltul comuniștilor? Cu greu. Adunarea se terminase în ultima zi a lui iulie și în timpul lunii august, martorii lui Iehova din zona de est avuseseră parte de multă publicitate, trimițând pe teren cu 568 mai mulți decât până atunci!

Hitler, care era catolic, încercase să oprească martorii, dar acum ei erau mai puternici ca niciodată. Și unde este Hitler? Comuniștii renunțaseră să termine ceea ce începuse Hitler, iar acest lucru a dus la o publicitate atât de mare în zona de vest! Cât de diferită este această reacție față de acțiunea clericilor romano-catolici cei lingușitori care au curajul să îi numească pe martorii lui Iehova comuniști, când ei înșiși erau adăpostiți în sânul guvernelor comuniste! Negați? Atunci ce puteți spune despre noua lege a bisericilor în Cehoslovacia care împuternicea guvernul să controleze finanțele, întâlnirile, administrația și plățile bisericii catolice și în fața căreia biserica a capitulat după o împotrivire zgomotoasă? Și de ce au renunțat clericii? Ca cei 7.000 de preoți din țară să nu fie persecutați, conform celor recunoscute de episcopul cehoslovac și Vatican. Decât să accepte persecuția, Cristos a spus că cele ce se vor abate asupra adepților săi vor fi considerate binecuvântări pentru că au suferit în numele lui, iar clericii catolici cei falși și lași au sărit în poala comuniștilor și de acolo aruncă epitete precum „comuniști” asupra martorilor lui Iehova.

În ceea ce îi privește pe martorii lui Iehova, ei se așteaptă la persecuții și le fac față prin tăria pe care le-o dă Iehova Dumnezeu. Ei nu se tem de niciun om sau guvern, și nici de Diavol. Martorii lui Iehova din lumea întreagă au același spirit netemător care se reflectă în cuvintele calme și curajoase ale martorilor la adunarea districtuală din Berlin: „Nu ne este teamă de comuniști, așa cum nu ne este teamă nici de naziști.”

Cât de plăcute sunt lăcașurile tale, O, Iehova! Binecuvândați fie cei care locuiesc în casa ta, ei te vor lăuda. Opriți-vă și ascultați. Binecuvântat este omul a cărui tărie este în tine... Pentru că Iehova Dumnezeu este ca un soare și ca un scut, Iehova va da îndurare și slavă, pentru că el nu va reține nimic bun pentru cei care își trăiesc viața în dreptate. O, Iehova, binecuvântat este omul care se încrede în tine. – Psalmul 84: 1, 4, 5,11,12, ASV